စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ

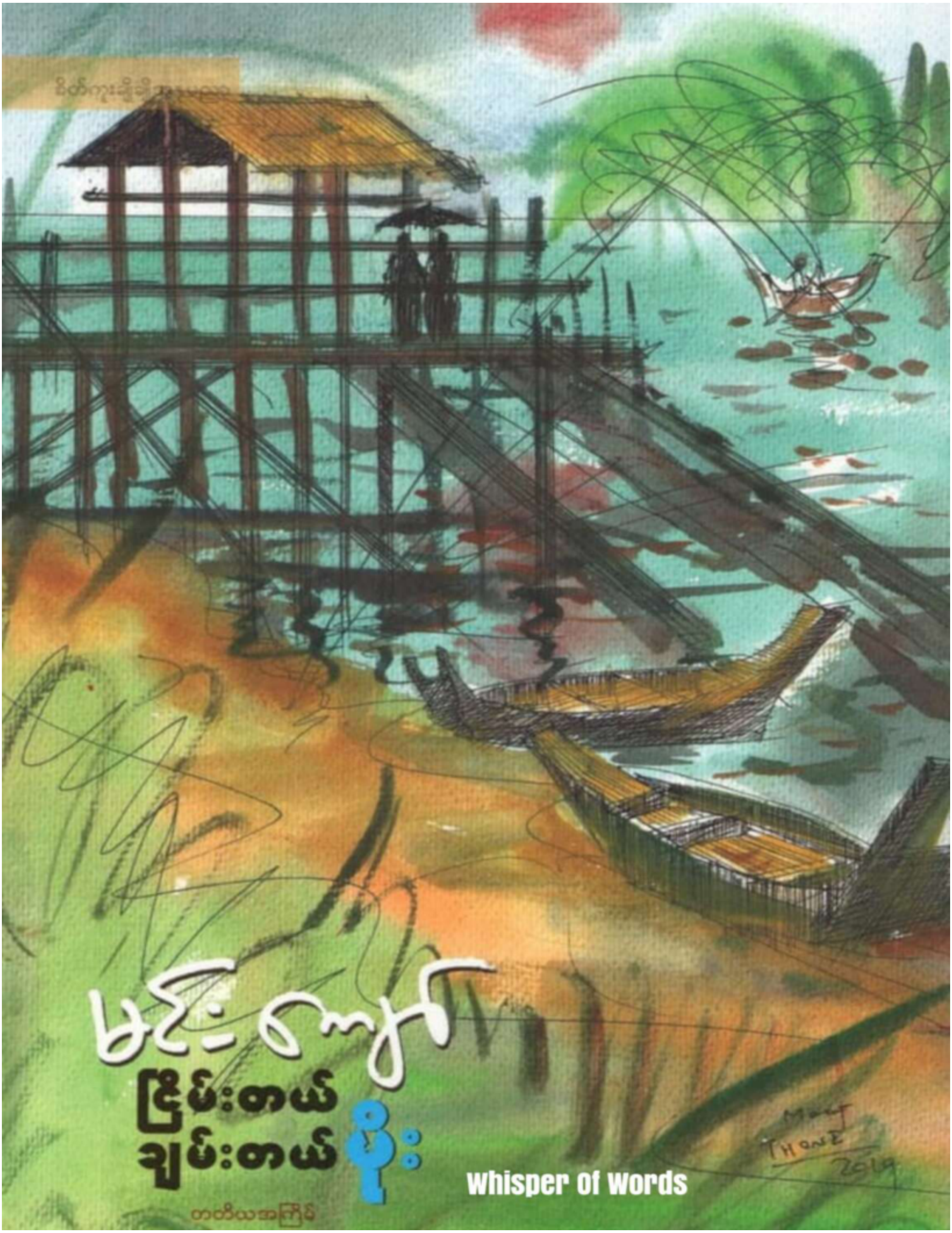
Maung
THONE
2014

မင်းကျော်

ငြိမ်းတယ် ချမ်းတယ် မိုး

Whisper of Words

တတိယအကြိမ်

ငြိမ်းတယ် ချမ်းတယ် မိုး

မင်းကျော်

About Us

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သည် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းက e-Books Reader အသုံးပြုသူများနှင့် Digital Devices တွေမှာ စာဖတ်သူများ အတွက် မြန်မာစာအုပ်များကို ဖတ်ရှုနိုင်စေရန် ကူညီပေးဖို့ ရည်ရွယ် ဖွဲ့စည်းထားသော အဖွဲ့ဖြစ်ပါသည်။ တိုးတက်လာသော နည်းပညာများအရ e-books Reader အသုံးပြုသူများလည်း များပြားလာပြီ ဖြစ်သော်လည်း နိုင်ငံတွင်းမှတော့ e-books Reader အသုံးပြုသူများ အတွက် မြန်မာစာအုပ် ဖတ်ရှုနိုင်ရန် အလွန် ခက်ခဲလျက်ရှိသည်။ ထို့ပြင်လက်ရှိမှာလည်း မြန်မာစာအုပ်များကို Digital နည်းဖြင့် ဖြန့်ဝေမှု လုံးဝ မရှိသလောက် ဖြစ်သည်။ ထိုအခက်ခဲများကို ကျနော်တို့တတ်နိုင်သည့် ဘက်မှ ကူညီပေးနိုင်ရန် ရည်ရွယ်ပြီး ပြုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မူပိုင်ခွင့်ချိုးဖေါက်ပြီးကိုယ်ကျိုးအတွက်လုံးဝ(လုံးဝ)အသုံးမပြုပါ။

"စာရေးဆရာများနှင့် စာပေထုတ်လုပ်ရေးများသို့ ပန်ကြားချက်"

စာပေထုတ်ဝေသူတို့နှင့် ဆရာ၊ ဆရာမများ အနေဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းက e-Books Market အတွက်ကိုလည်း ဖြည့်ဆည်း ပေးနိုင်ရန် အကြံပြုလိုပါသည်။ eBooks Digital Marketဟာ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ကြီးမားစွာ ရှိနေပါပြီ။ Digital Product ဖြစ်သည့်အတွက် ဆရာ၊ ဆရာမများ အတွက်လည်း ပိုမိုအကျိုးများပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ယခုကဲ့သို မူပိုင်ခွင့် ချိုးဖောက်နေမှုများကိုလည်း လိုအပ်ချက်အရဟု နားလည် ခွင့်လွတ်ပေးပြီး စာချစ်သူ၊ စာဖတ်သူများ ဆီသို့ တစ်နည်းနည်းနှင့် ပို့ပေးနေသည်ဟု နားလည် ပေးကြပါရန် ပန်ကြားတောင်းဆိုအပ်ပါသည်။

"စာဖတ်သူများသို့ ပန်ကြားချက်"

စာဖတ်သူများသို့ ပန်ကြားလိုသည်မှာ eBook ဖတ်ပြီးလို့ "ကြိုက်နှစ်သက်တယ်" စာရေးသူများအား "အသိမှတ် ပြုသင့်တယ်" လို့ ယူဆပြီး ဖတ်ပြီးသွားလျှင်တောင် လက်လှမ်းမှီပါက မူရင်းစာအုပ်ကို ဝယ်ယူအားပေးကြပါ။ စာအုပ်များဝယ်ယူမှု မရှိလျှင် မိမိကြိုက်သော ဆရာ၊ ဆရာမတို့ နောက်ထပ် နောက်ထပ်သော ဖန်တီးမှုတို့ ပြုလုပ်ရန် ခက်ခဲပါလိမ့်မည်။ ထိုအခါ စာချစ်သူ၊ စာဖတ်သူများနှင့် မြန်မာနိုင်ငံ စာပေလောက အတွက် အနာဂတ် ကလေးငယ်များ အတွက် များစွာ နစ်နာကြပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့သားများဆိုလျှင်လည်း (Ebook ရှိလျှင်) Ebook များ ကို အဓိက ဖတ်ကြပါသည်။

ပြီးလျှင် စာရေးဆရာတို့အား "အသိမှတ်ပြုသောအားဖြင့်" တစ်ခုတည်းကို ရည်ရွယ်ပြီး စာအုပ် ဝယ်လိုက်တာတွေ များစွာရှိပါသည်။ ထိုကြောင့် လက်လှမ်းမှီပါက မိမိကြိုက်နှစ်သက်သော ဆရာ၊ ဆရာမတို့၏ မူရင်းစာအုပ်များကို ဝယ်ယူအားပေးကြဖို့ တိုက်တွန်းပါသည်။

အခကြေးငွေဖြင့် ရောင်းချခြင်း မပြုရ

အကယ်၍ ဤစာအုပ်အတွက် အဖိုးအခ တစ်စုံတစ်ရာ ပေးခဲ့ပြီး ရခဲ့သည် ရှိသော် ဂျင်းထည့်ခံရပြီ မှတ်ပါ။

Ⓦ Ⓗ Ⓘ Ⓢ Ⓟ Ⓔ Ⓡ of Ⓦ Ⓞ Ⓡ Ⓓ Ⓢ

Subscribe Telegram Channel

https://t.me/TheBookR

ရှိရှိသမျှ အရာဝတ္ထုတို့ကို တိုးဝှေ့တိုက်ခတ် ပြေးလွှားနေသောလေ၏ အဟုန်သည် တစတစ ပြင်းထန်လာသည်။ သစ်ကိုင်းခက်လက်တို့ အချင်းချင်း ရိုက်ခတ်သံသည် တဖြန်းဖြန်း မြည်နေလေ သည်။ တခါတရံ သစ်ယောင်းသစ်ခြောက်တို့ ကျိုးကျသွားသောအသံကို ကြားရသည်။

အပြင်ဘက်၌ အမှောင်သည် ပိန်းပိန်းပိတ်နေသည်။ လေပြင်းသည် လမ်းကို မမြင်သော ဆင်ရိုင်းနှင့် တူလှစွာ၏။ ရံဖန်ရံခါ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီမှ ပြိုးပြက်လိုက်သော လျှပ်ရောင်သည် ပိတ်ထားသော မှန်ပြတင်းကို ထိုးဖောက်ကာ အခန်းတွင်းသို့အထိ ဝင်ရောက်လာသည်။ မိုးချုန်းသံတို့သည် တဖြည်းဖြည်း ရွေ့လျားနေဟန်ရှိ၏။ တစတစပို၍ ကျယ်လောင်လာကြလေပြီ။ မိုးသီးမိုးပေါက်များသည် မှန်ပြတင်းပေါက်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာ လွင့်စဉ်ကျရောက်လာကုန်သည်။ မှန်ပြတင်းတံခါးတို့ ပင်လျှင် ကွဲဖြတ်သွားကြမည်လား ထင်စရာ။ မိုးသံ လေသံတို့သည် အမှောင်ထု၌ အတင့်ရဲလှစွာဖြင့် လောကတခုလုံးကို လွှမ်းခြုံထားကြလေပြီ။

အပြင်ဘက်မှ သစ်ပင်ကြီးများသည် အမှောင်ထုတွင် ယမ်းယမ်းခါလျက် ရှိချိမ့်မည်။ အလင်းရောင် မှုန်မွှားသော အခန်းတွင်းရှိ ကျွန်တော့်စိတ်သည်လည်း ရပ်တည်ရာမရ လှုပ်ရှားနေချေသည်။ ရင်သည် တလှပ်လှပ် ခုန်နေသည်။

လျှပ်ရောင်တခုသည် စူးရှထိန်ညီးလှစွာသော မီးတောက်တခုပမာ ဟုန်းခနဲ တောက်လာသည်။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးအစုံကို ထိုးဖောက်လိုက်ဘိသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသည်။ မျက်လုံးများ ကျိန်းစပ် သွားသည်လား ထင်ရ၏။ မိုးကြိုးထစ်သံသည် လောကအလုံးကို သိမ်းကျုံးကာ ရိုက်ဟည်းထစ်ချုန်း လိုက်သည်။ ကမ္ဘာမြေသည် သိမ့်သိမ့်ခါယမ်းသွားသည် ထင်၏။ ကျွန်တော့်အိမ်ကလေးသည် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့် တုန်လှုပ်သွားလေသည်။ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း သိမ့်ခနဲ တုန်သွားလေသည်။ မိုးကြိုးစက်သည် ကျွန်တော့်ဦးခေါင်းထက်သို့ ကျရောက်ကာ ကျွန်တော့် ဦးနှောက်ကို ခွဲစိတ်လိုက်သည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။

ကျွန်တော် သတိပြုမိသောအချိန်၌ ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် နံရံထက်မှ ပြုတ်ကျလာသော ဓာတ်ပုံကြီး တချပ်ကို တွေ့ရသည်။ အဖြစ်အပျက် အားလုံးတို့သည် တချိန်တည်းမှာပင် ထပ်တူဖြစ်ပေါ်ခဲ့ ကြလေသည်တကားဟု သတိထားမိသည်။ ကျွန်တော်သည် မှောက်လျက်ကျနေသော ဓာတ်ပုံကို ကောက်ယူမည့်ဟန် ပြုမိသေးသည်။ သို့သော် ညွတ်လာသောခါးသည် ချက်ချင်း မတ်၍ သွားလေသည်။ ဓာတ်ပုံကို ခဏသာ ကြည့်မိသည်။ ကျွန်တော်သည်

ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း ပြင်းစွာဖြင့် အိမ်ရှေ့သို့ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ ယခုအချိန်အထိ ကျွန်တော် ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သည်၊ ဘာတွေလုပ်နေသည်ကို မသိ။ ဘာဖြစ်ဦးမည်ကို မပြောနိုင်။ ဘာလုပ်ရမည်ကိုလည်း မသိသေး။

အိမ်ရှေ့ခန်းမှ မီးရောင်သည် အဘယ့်ကြောင့် အပြင်ဘက်မှ သစ်ပင်ကြီးများကဲ့သို့ လှုပ်ယမ်းနေရပါ သနည်း။ ထိုမီးရောင်သည် ကျွန်တော့်စိတ်မှ ပေါ်ထွက်နေသော အရောင်များ ဖြစ်ကြလေသလား။ စဉ်းစား၍မရနိုင်သဖြင့် မျက်နှာကြက်တွင်ရှိသော မီးလုံးကို တချက်ကြည့်မိသည်။ မျက်လုံးအစုံသည် လိုရာသို့မရောက်။ အခန်းဘေးဘက် နံရံထက်မှ ဓာတ်ပုံဆီသို့ ကျရောက်နေပြန်ချေပြီ။

ဓာတ်ပုံထဲမှ သူသည် သိမ့်သိမ့်ခါခါ ဖြစ်နေသည်။ ဟားတိုက် ရယ်မောနေလေသလား။ တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ကာ အော်ဟစ်ငိုကြွေးနေလေသလား။ လေသံမိုးသံနှင့် သူ့အသံတို့မှာ ကျွန်တော့်နားတွင် ကျွက်ကျွက်ညံနေကြလေပြီ။ မျက်လုံးအစုံသည် သူ့ထံမှခွာမရ။ သို့သော် သူ့ကိုလည်း ပီပီပြင်ပြင် မမြင်ရ။ သူ့အပေါ်သို့ကျသော မီးရောင်သည် လှုပ်ယမ်းနေလေသည်။ ငိုသံ၊ ရယ်သံ၊ အော်ဟစ်သံ၊ မိုးသံ၊ လေသံတို့သည် ကျွန်တော့်နားကို ရိုက်ခွဲနေကြလေပြီ။ မည်သူတို့၏ အသံပေနည်း။ တခါတရံ သင်းသင်း၏အသံဟု ထင်သည်။ တခါတရံ ဦးညိုမောင်၏အသံကို ကြားရသလိုလို။ ကိုလှကြိုင်၏ အသံများက ရိုက်ခတ်နေသည့်နှယ်။

ကျွန်တော်သည် နားနှစ်ဖက်ကို လက်ဝါးနှင့် ကြပ်ကြပ်ပိတ်ဖို့ သတိမေ့နေလေပြီ။ မျက်လုံးအစုံ တင်းတင်းမှိတ်ဖို့ကိုလည်း မေ့လျော့နေလေပြီ။ ရပ်တည်ရာမရသော ခန္ဓာကိုယ်သည် အိပ်ခန်းတွင်း သို့ လျင်မြန်လှစွာ ရောက်သွားပြန်၏။ ကျွန်တော့်အိပ်ရာထက်တွင် သားရေသေတ္တာတခု အသင့် ရှိနေသည်ကို သတိမူမိပြီ။ ထိုအခါမှပင် ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမည်ကိုလည်း နားလည်လာပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာပေါ်မှ သားရေသေတ္တာကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့ခန်းဆီသို့လာသည်။ သံတံခါးကို ဆွဲဖွင့်သည်။ အိမ်ပြင်သို့ ထွက်မိပြီ။ သံတံခါးကို ပြန်စေ့ရမည်၊ သော့ခတ်ရမည် စသော လုပ်ဆောင်ဖွယ်တို့ကို ကျွန်တော်သတိကြီးစွာနှင့် လုပ်ရပါသည်။

နောက်ဆုံးအနေနှင့် အိမ်ခန်းတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်မိသည်။ နံရံထက်မှ သူ့ဓာတ်ပုံကိုပင် တွေ့ပြန်၏။ သူသည် ကျွန်တော့်ကို ညှို့ထားပြန်လေသည်။

“သည်တခါတော့ မင်းရဲ့အညှို့ကို ကိုယ်မခံနိုင်တော့ဘူး။ မင်းရှိတဲ့နေရာက ဝေးရာကို ကိုယ်သွားရ လိမ့်မယ်” ဟု စိတ်တွင်းက အမှတ်မထင် ပြောမိသည်။

သည်အခါ သူတို့အားလုံးက ငိုကြ၊ ရယ်ကြ၊ အော်ဟစ်ဆူပူကြပြန်လေသည်။ ကျွန်တော် မကြားလိုပါ။

ကျွန်တော်သည် အိမ်ကလေးကို ကျောခိုင်းလိုက်လေပြီ။ အိမ်ဝင်းတံခါးဆီသို့ ကျွန်တော် ထွက်ခဲ့သည်။ ဝင်းတံခါးအဝ၌ သစ်ပင်ကြီးတပင် ပြိုလဲနေသည်။ ကျွန်တော့်ကို ဆီးတားလိုသည့် သဘောလားဟု ကျွန်တော်တွေးပါသေးသည်။ ကျွန်တော့်ကို သည်နေရာသို့ ရောက်အောင် ဆွဲခေါ်လာခဲ့သူများတွင် ထိုစိန်ပန်းပင်ကြီးသည် အပါအဝင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဤနေရာမှ ကျွန်တော် ထွက်ခွာမသွားရလေအောင် သူ တားဆီးမည်ဆိုပါက တားဆီးနိုင်ပါသည်။ သို့သော် ယခုအခါ၌ ကျွန်တော်သည် ဤနေရာတွင် ဆက်လက်နေထိုင်ရန် သတ္တိမရှိတော့ပြီ။

ရှေ့တွင် တုံးလုံးလဲနေသော စိန်ပန်းပင်ကြီး၏ အကိုင်းခက်လက်တို့ကို ကျော်လွှားကာ ကျွန်တော်သည် ဝင်းတံခါးပြင်သို့ ထွက်ခဲ့၏။

လေ၏အဟုန်သည် လျော့ပါးသွားလေပြီတကား။ မိုးသည် ဖြိုင်ဖြိုင်ရွာကျနေသည်။ လမ်းဘေးမှ ရေစီးချောင်းသည် မြင့်ရာမှ နိမ့်ရာသို့ စီးနေသည်။ ကျွန်တော်သည် ကွေ့ဆင်းသော လမ်းကလေး အတိုင်း ဆင်းခဲ့လေသည်။

အမြင့်သို့ တက်စဉ်က မောခဲ့ရသလောက် မြေညီသို့ ဆင်းခဲ့သောအခါ စိတ်လက်သည် ပေါ့ပါးလာသည်။ လန်းဆတ်လာသည်။

မိုးရေသည် အေးမြလှချေ၏တကား။

[၁]

မိုးရေ ဆမ်းထားသည်ဖြစ်၍ လောကတခုလုံး လန်းဆတ်နေလေသည်။ စိမ်းမြသော ပတ်ဝန်းကျင် သည် အမြင်ဟဒယကို အေးမြစေသည်။ အုပ်ဆိုင်းသော သစ်ပင်ရိပ်တို့သည် နှလုံးသားဟဒယကို နွေးထွေးစေသည်ဟု ယူဆမိသည်။ တက်ကြွသွက်လက်စွာ လှုပ်ရှားနေသော သူတို့အားလုံးသည် အပြုံးကိုယ်စီကို ဆောင်ထားကြသည်။ ကျွန်တော်သည် သူတို့နည်းတူပင် သွက်လက်ဖျတ်လတ် သော ဟန်ပန်ကို ဆောင်လျက် လှုပ်ရှားကြည့်ပါသည်။ မြူးထူးရွှင်ပျဖွယ် ကောင်းလှချေ၏။

သို့သော် တခါတရံ ထိုပြုံးရွှင်တက်ကြွ အားရဖွယ်ကောင်းသော သူတို့၏အသွင်များကို တမေ့တမော ငေးမျှော်ကြည့်မိတတ်ပြန်သည်။ ထိုနေရာအဖို့ ကျွန်တော်သည် လူသစ်။

ထိုနေရာကား ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တည်း။ အတိအကျ ဖော်ပြရပါမူ ဘွဲ့နှင်းသဘင်ဆောင်၏ရှေ့ သိပ္ပံမဟာဌာနနှင့် ဝိဇ္ဇာမဟာဌာန ကူးလူးသွားလာရာ လမ်းငယ်ပေါ်။ တရုတ်စံကားပင် ဖြူဖြူ နှစ်ပင်၏အောက်။

“အို”

ထိုအခါ သူ့ကို စတွေ့သည်။ ကျွန်တော်က ငေးမောလာသည် ဖြစ်သောကြောင့် သူ့ကို တိုးမိလေသည်လား၊ သူက သတိမေ့လျော့လာသဖြင့် ကျွန်တော့်ကို တိုးမိသည်လား ကျွန်တော် မခွဲခြားနိုင်။ သူ့အသံကို ကြားရသည်နှင့် သူ့မျက်နှာကို မြင်ရသည်မှာ မည်သည်က ရှေ့ကျသည် ဟူ၍လည်း ကျွန်တော် မပြောနိုင်။ ကျွန်တော် ကြောင်အအ ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် သူသည် ကျွန်တော့်ဘေးမှ ဖြတ်ကာ ကျွန်တော့်ရှေ့တူရူသို့ သွားလေသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့ကို တစေ့စေ့ ကြည့်လျက် ကျန်ရစ်သည်။ ဂျပ်ဒ်ဆင် ခန်းမဆောင်ရှေ့ဘက် အဝင်ဝမရောက်မီ ရေတမာပင် တပင်အောက်သို့ ရောက်သောအခါ သူသည် နောက်သို့ လှည့်၍ တချက်ကြည့်သည်။ ထိုအချိန်အထိ ကျွန်တော်သည် သူ့ကို ငေး၍ ကြည့်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူသည် နောက်တကြိမ် ပြန်လှည့် မကြည့်တော့ဘဲ ဂျပ်ဒ်ဆင်ခန်းမဆောင်တွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။ သူ့ကို မမြင်ရသော်လည်း ကျွန်တော် ထိုနေရာမှာပင် ကြောင်အအနှင့် ရပ်လျက် ကျန်ခဲ့သေးသည်။ အတန်ကြာမှပင် ကျွန်တော်သည် စာသင်ခန်းများရှိရာ သိပ္ပံမဟာဌာနဘက်သို့ ထွက်မိလေသည်။

သူနှင့် တွေ့ခြင်းသည် အကြောင်းရင်းခံမဟုတ်။ ကျွန်တော့်အဖို့ ထိုနေရာသည် သစ်လည်း သစ်သည်၊ ဆန်းလည်း ဆန်းသည်၊ စိတ်နှလုံး

ကြည်နူးရသည်။ ခန္ဓာကိုယ်မှာ နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိသည်ဟု လည်း ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် အမေ့ကျေးဇူးကို တစေ့စေ့တွေးမိသည်။

အမေသည် ကျွန်တော် အရွယ်ရောက်လာသည့် အချိန်မှစ၍ ကျွန်တော်နှင့် ခွဲခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော့်ကို မေမြို့သို့ပို့၍ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား နေစေခဲ့သည်။ ကျွန်တော်နေရသော ကျောင်းသည် မြန်မာပြည်တွင် ထင်ရှားသော ကျောင်းတကျောင်းဖြစ်သည်ဟု ထိုစဉ်က ဦးလေးထွန်း ပြောခဲ့ဖူး သည်။ ဦးလေးထွန်းနှင့် အမေတို့သည် ကျွန်တော့်ကို မေမြို့သို့ လိုက်ပို့ကြသည်။ အမေနေသော ဒေသမှာ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်မှ မြို့ကလေးတမြို့ဖြစ်သည်။ အမေသည် ထိုမျှဝေးကွာသော အရပ်သို့ သားဖြစ်သူကို ပို့၍ပညာသင်စေခဲ့သည့် ရည်ရွယ်ချက်ကို ကျွန်တော် မစဉ်းစားခဲ့ဖူးပေ။ အမေ မြို့သို့ ပြန်မည်ဆိုသောအခါ ...

“သား ပညာကို ကြိုးစားသင်နော်။ အမေနဲ့ ခွဲနေရလို့ အားမငယ်နဲ့။ သား ကျောင်းပိတ်တဲ့အခါတိုင်း အမေ သားဆီကို လာခဲ့မယ်။ ဒီကြားထဲမှာလည်း ဦးလေးထွန်း မကြာမကြာ လာတွေ့လိမ့်မယ်။ သားလိုသမျှ ဖသာကြီးကို ပြောပေါ့”

မျက်ရည်ဝဲသော မျက်လုံးအစုံနှင့် အမေက နှုတ်ဆက်စကားဆိုသည်။ သည်သားနှင့် သည်အမေ သားအမိနှစ်ယောက်သာရှိသော လောကကလေးတွင် အမေနှင့် စတင် ခွဲခွာရသည်ဖြစ်သောကြောင့် အမေ စိတ်မကောင်းဖြစ်မည်ကို ကျွန်တော် နားလည်ပါသည်။ သို့သော် ထိုအခါက ကျွန်တော်သည် ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးပါလျက် အမေသည် ကျွန်တော့်နည်းတူ အူလှိုက်သည်းလှိုက် အဘယ့်ကြောင့် မငိုရပါသနည်း။

အမေသည် ကျောင်းရက်ရှည်ပိတ်သည့်အခါတိုင်း ကျွန်တော်ရှိရာသို့ ရောက်အောင် လာမြဲဖြစ်သည်။ နွေကျောင်းပိတ်သောအခါများတွင် ကျွန်တော်သည် အမေနေသောမြို့သို့ ပြန်ရမြဲဖြစ်၏။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော့်အဖို့ အမေနှင့် ခွဲခွာနေထိုင်ရသည့် အချိန်များ များလာသောအခါ အမေနှင့် ခွဲခွာရသည်ကို လွမ်းရကောင်းသည်ဟု မထင်ခဲ့။ လိုအပ်သမျှ အရာခပ်သိမ်း ပြည့်စုံရသောဘဝ၌ ပူပန်ခြင်း၊ ဆွေးမြည့်ခြင်းတို့သည် များစွာအရာမရောက်လှဟု ယခုအခါ ကျွန်တော် တွေးကြည့်တတ်လေပြီ။ ကြည့်လေ။

ယခုနှစ် တက္ကသိုလ်ဝင် စာမေးပွဲဖြေပြီးသောအခါ ကျွန်တော်သည် အမေရှိသည့်ဒေသသို့ပင် ပြန်လိုစိတ် များစွာမရှိတော့သည်တကြောင်း၊ နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ ရောက်ဖူးလိုသည်က တကြောင်း၊ ထိုအကြောင်းနှစ်ကြောင်းကြောင့် ဖသာကြီးနှင့်အတူ အင်္ဂလန်သို့ လိုက်သွားလိုကြောင်း အမေ့ထံသို့ အကြောင်းကြားခဲ့သည်။ အမေကလည်း ခွင့်ပြုသည်။ သို့သော် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ဖွင့်ချိန်အမီ ပြန်လာခဲ့ဖို့ကိုမူ အမေမှာသည်။ အင်္ဂလန်သို့ ရောက်မိသောအခါ

အမေရှိသော တိုင်းပြည်သို့ပင် မပြန်ချင်တော့။ အင်္ဂလန်မှာပင် ပညာဆက်လက်သင်ကြားလိုကြောင်း ဖာသာကြီးအား ပြောသည်။ ဖာသာကြီးက သဘောတူ၏။ ထို့ကြောင့် အမေ့ထံသို့ ဖာသာကြီးစာနှင့် အတူ ကျွန်တော် စာရေး၍ အကြောင်းကြားခဲ့သေးသည်။

ထိုအခါ အမေ့ထံမှ ကျွန်တော့်ထံသို့ စာတစောင်နှင့် ဖာသာကြီးထံသို့ စာတစောင် ရောက်လာခဲ့လေ သည်။ ကျွန်တော့်ထံသို့ ရောက်လာသော စာအိတ်တွင် အမေ့စာချည်းသာ ပါလာမည် ထင်သော်လည်း စာအိတ်ကို ဖောက်လိုက်သောအခါ ဦးလေးထွန်းထံမှ စာကိုပါ ဖတ်ရသည်။ ထိုစာနှင့် မရွေးမနှောင်းဆိုသလို သံကြိုးစာကိုလည်း ရသည်။ အကြောင်းကား တက္ကသိုလ်ဝင် စာမေးပွဲ အောင်မြင်ကြောင်း၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် ပညာသင်ရန် အားလုံးစီစဉ်ပြီးကြောင်း၊ အမြန်ပြန်လာရန်အကြောင်း။ ထိုနေ့မှာပင် ကျွန်တော် အင်္ဂလန်တွင် ဆက်လက်ပညာသင်ရန် သဘောတူခဲ့ပြီးသော ဖာသာကြီးသည် ကျွန်တော့်အတွက် လေယာဉ်လက်မှတ်ကို ဝယ်လာပေး၏။ နောက်တနေ့တွင် ကျွန်တော် အင်္ဂလန်မှ ပြန်ခဲ့ရလေတော့သည်။ အမေသည် ဖာသာကြီးထံသို့ မည်သည့်စာမျိုး ရေးခဲ့လေသနည်း၊ ကျွန်တော်မသိ။ သို့သော် မည်သည့်အရေးကိစ္စတွင်မျှ ကျွန်တော့်အလိုနှင့် ဆန့်ကျင်လျက် မဖြစ်ခဲ့ဖူးပါပဲနှင့် ယခုတကြိမ်တွင် ကျွန်တော့် အလိုကျ မဖြစ်ရသည်ကိုမူ ကျွန်တော် မကျေနပ်။ အမေ့သဘောကိုလည်း နားမလည်နိုင်။ ထို့ကြောင့် အမေနှင့် တွေ့လျှင် ငြိုငြင်စကား ဆိုလိုက်မည်ဟုလည်း စိတ်မှတ်ထားခဲ့လေသည်။

သို့သော် ရန်ကုန်မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်တွင် ကျွန်တော့်အား လာရောက်ကြိုကြသူများ၌ အမေမပါ။ ဦးလေးထွန်းတယောက်တည်းသာ။ ကျွန်တော် အဘယ်မှာ စိတ်ကောင်းနိုင်ပါတော့အံ့နည်း။

သည်တော့ လေယာဉ်ပျံကွင်းမှ ထွက်လာကြသောအခါ ဦးလေးထွန်းက ဖြေဆေးစကား ဆိုလေသည်။

“မောင်ဝင်းဆွေ ဒီကိုပြန်လာရတာ စိတ်မကောင်းဘူးထင်တယ်”

ကျွန်တော် မည်သို့မျှ စကားမပြန်။

“သည်အတွက် မမခင်ရော ဦးလေးထွန်းပါ စိတ်မကောင်းကြပါဘူးကွယ်။ ဒါပေမဲ့ မောင်ဝင်းဆွေကို တော့ ဦးလေးထွန်း စကားတခွန်း ပြောပြရလိမ့်မယ်။ ဒီစကားဟာ မမခင်အလိုကျ စကား မဟုတ်တဲ့ အတွက် ဦးလေးထွန်း ကြိုတင်တောင်းပန်ပါတယ်။ မမခင်က မပြောစေချင်ပေမဲ့ ဦးလေးထွန်း အနေနဲ့တော့ ပြောရလိမ့်မယ်။ ဒါဟာ မောင်ဝင်းဆွေအတွက်ပါ”

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် ဦးလေးထွန်း၏ စကားကို အနည်းငယ် စိတ်ဝင်စားစ ပြုလာသည်။ ဦးလေးထွန်းမျက်နှာကိုလည်း တစေ့တစောင်း ကြည့်မိ၏။

“မောင်ဝင်းဆွေဟာ အခု တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝ ရောက်ရတော့မယ်။ ယခင်ကလို ကလေး တယောက် မဟုတ်တော့ဘူး။ မောင်ဝင်းဆွေ လူကြီးတယောက်ဖြစ်လာပြီ။ သည်တော့ ဘာကိုမဆို စဉ်းစဉ်းစားစားနဲ့ ရင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားသင့်ပြီ”

ထိုစကားကို ရုတ်တရက် ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော်သည် ဦးလေးထွန်းကို အတော်ကြီး မကျေမနပ်ဖြစ်မိသည်။ ကျွန်တော်၏အမေဖြစ်သူကပင်လျှင် ထိုစကားမျိုး မပြောခဲ့ဖူး ပါပဲနှင့် ဦးလေးထွန်း ထိုစကားမျိုး ပြောလာခြင်းကို ကျွန်တော်မခံနိုင်။ သို့သော်...

“ဦးလေးထွန်းပြောတာ နားလည်ရဲ့လား မောင်ဝင်းဆွေ”

ဟု ပြောလာသောအခါ ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်မိသည်။

“မမခင်ဟာ သူ့သားကို သူနဲ့ ဝေးဝေး နေစေ့ချင်တာမဟုတ်ဘူး။ မင်း ပညာတတ်စေချင်လွန်းလို့ လေးငါးခြောက်နှစ်ဆိုသလို ခွဲခဲ့ရပြီ။ သည့်အတွက် မမခင် ဘယ်လောက် စိတ်ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတယ် ထင်သလဲ။ ခုလည်း မင်းကို ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ ဆက်နေဖို့ဟာ သူဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲ ခံရတယ် ထင်သလဲ။ တကယ်ဆိုရင် မင်းအဖို့ ပညာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် တတ်ဖို့ မလိုပါဘူး။ မင်းအမေရဲ့ပစ္စည်းဟာ မင်းတသက် ထင်သလို သုံးဦးစွဲဦးတော့ ကုန်နိုင်တာမဟုတ်ပါဘူးကွာ”

ဦးလေးထွန်းသည် ဘာကို ဆိုလိုသဖြင့် ဤမျှ စကားကြောရှည်နေရသည်ကို ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်။ စိတ်လည်း မရှည်နိုင်တော့ပါ။

“ကဲပါ ဦးလေးထွန်းရာ၊ ခု ကျွန်တော်ဟာ အမေနဲ့ ဦးလေးထွန်းတို့ သဘောအတိုင်း ဒီကို ပြန်ရောက်လာပြီ မဟုတ်လား”

ကျွန်တော့်စကား မှားသွားသည်ကို ကျွန်တော် သတိထားမိသည်။ ထိုအခါ ဦးလေးထွန်းမျက်နှာ မသိမသာ ပျက်သွားသည်။

“ဒီရန်ကုန်တက္ကသိုလ်နေဖို့ဟာလည်း ဦးလေးထွန်းသဘောမဟုတ်ဘူး။ ဒီထဲမှာ ဦးလေးထွန်းမပါဘူး။ ဦးလေးထွန်းသဘောအတိုင်းဆိုရင်တော့ မင်းကို မင်းအမေနဲ့ ခွဲမထားဘူး”

ဦးလေးထွန်းက ခပ်မာမာ ပြန်ပြောလိုက်သောအခါ ကျွန်တော်သည်

ဦးလေးထွန်းကို ပြန်၍ မတုဝံ့တော့ပေ။

“ကဲ မောင်ဝင်းဆွေ နားလည်အောင် ဦးလေးထွန်း တိုတိုပဲပြောမယ်။ ခု မမခင်ဟာ အရင်လို ကျန်းကျန်းမာမာ မဟုတ်ဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်လောက်ကတည်းက မမခင်မှာ နှလုံးရောဂါ ရှိလာခဲ့တယ်။ ဒါကို မောင်ဝင်းဆွေ သိထားစေချင်တယ်။ မမခင်ကတော့ ဒီအကြောင်းကို မောင်ဝင်းဆွေ မသိစေချင်ဘူး”

“ဘယ်လိုရယ်။ အမေ့မှာ နှလုံးရောဂါရှိတယ်။ ဟုတ်လား”

ယခုတကြိမ်သည် ကျွန်တော့်အဖို့ အမေနှင့် ပတ်သက်၍ ပထမဆုံးအကြိမ် တုန်လှုပ်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဒီရောဂါဟာ ကြာပါပြီ မောင်ဝင်းဆွေ”

“ဒီလိုဆို အမေ့ဆီ ကျွန်တော်ပြန်လိုက်မယ်။ အမေ့ရောဂါ ပျောက်အောင် ကျွန်တော်တို့ရှိသမျှ စည်းစိမ်တွေပုံပေးပြီး အကုခိုင်းမယ်”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူးလေ။ မောင်ဝင်းဆွေ ဒီအကြောင်းတွေ သိရလို့ မမခင်ဆီ သွားမယ်ဆိုရင် ဦးလေးထွန်း ကောင်းနိုင်ပါဦးမလား။ ပြီးတော့ ဒီရောဂါမျိုးဆိုတာ မောင်ဝင်းဆွေပြောသလို စည်းစိမ် အားလုံး ပုံပေးတာနဲ့ ပျောက်ချင်မှလည်း ပျောက်တာ။ တို့လည်း ငွေကုန်ချင်သလောက် ကုန်ပါစေ ဆိုပြီး အကောင်းဆုံးဆရာဝန်တွေနဲ့ ကုသနေကြတာပဲ။ အရေးကြီးဆုံးကတော့ စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားနိုင်ဖို့ပဲ။ စိတ်ထိခိုက်တာနဲ့ တပြိုင်နက် ဖိတ်ဖိတ်စဉ်စဉ် ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ မင်းသာ ပြန်မလာဘူး ဆိုရင် မမခင်ဟာ အသက်ရှင်နေဖို့ အခက်သားကွဲ့။ ဒါကြောင့် ဦလေးထွန်းဟာ မင်းဖာသာကြီးဆီ ဒီအကြောင်းတွေ စာရေး၊ သံကြိုးရိုက်ခဲ့တာပဲ။ ဟော ကျောင်းနားတောင် ရောက်လာပြီပဲ”

ထိုအခါမှစ၍ ကျွန်တော်သည် အမေ့စိတ်ချမ်းသာမှုအတွက် အတတ်နိုင်ဆုံး ဖြည့်စွမ်းနိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့လေသည်။ အမေ့အတွက် များစွာ စိတ်မချသော်လည်း။

“အောက်တိုဘာ ကျောင်းပိတ်ရက်ကျ မမခင် ရန်ကုန်ကို ဆေးကုရင်း လာမှာပဲကွယ်။ ဒီလေးငါးလတော့ နေဦးပေါ့။ တော်တော်ကြာ မင်းလိုက်လာလို့ ဒီအကြောင်း၊ ဟိုအကြောင်းတွေ မမခင် သိပြန်ရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေဦးမယ်”

ဟူသော ဦလေးထွန်းစကားကို နာခံခဲ့ရလေတော့သည်။

သို့ဖြင့် တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်ရသည့်အတွက် အမေ့ကို ကျေးဇူးတင်ရ ကောင်းပါကလားဟု တွေးမိသည်နှင့်အမျှ အမေ့အတွက် ရင်လေးရပြန်လေသည်။

သို့သော် တရုတ်စံကားပင်အောက်တွင် တွေ့ခဲ့ရသော သူနှင့် နောက်တကြိမ်၊ နောက်တကြိမ်၊ နောက်တကြိမ်စသည်ဖြင့် ကြိမ်ဖန်ခဏခဏ တွေ့လာရသောအခါ အမေ့အတွက် ရင်လေးရသော သောကစိတ်သည် ဘယ်သို့ ဘယ်ပုံ ပြယ်ခဲ့ရလေသနည်း မဆိုတတ်။ သူ့အမည်သည် မစံပယ်။

(၂)

မစံပယ်နှင့် တွေ့ရသောအခါတိုင်း ခန္ဓာကိုယ်တွင် လှည့်ပတ်ရွေ့လျားနေမြဲ သွေးကြောတို့သည် ရပ်တန့်နေတတ်ကြသည်လား။ မစံပယ်နှင့် ခွဲရပြီဆိုသောအခါတိုင်း ကျွန်တော့်ရင်သည် အဘယ့်ကြောင့်များ တလှပ်လှပ် တုန်ယင်လာရပါသနည်း။ မစံပယ်နှင့် ကင်းကွာနေသော အချိန်များ၌ ကျွန်တော့်မျက်လုံးအစုံတွင် မစံပယ်၏သဏ္ဌာန်သည် အဘယ့်ကြောင့် ထင်ဟပ်လာရ တတ်ပါသနည်း။

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် မစံပယ်နှင့် စတင်တွေ့ဆုံရသောအဖြစ်ကို စတင်ဖော်ပြရန် လိုအပ်မည် ထင်၏။

တကယ်တော့လည်း သမဂ္ဂသို့ ဝင်ရောက်ရေးကိစ္စမှာ တခန်းတည်းနေ ကိုမြမောင်နှင့် ကိစ္စ ပြီးသင့်သည် မှန်၏။ ကိုမြမောင်က သမဂ္ဂသို့ဝင်ရန် ပုံစံစာရွက်တရွက်ကို ယူလာပြီး ကျွန်တော့်အား သမဂ္ဂသို့ ဝင်ရန် တိုက်တွန်းသည်။ ကျွန်တော်သည် ကိုမြမောင်ပြောလာသော စကားတို့ကို နားမလည်။ သမဂ္ဂသို့ဝင်ရန် လိုအပ်သည်၊ မလိုအပ်သည်ကိုလည်း မသိ။

“ကျွန်တော် သမဂ္ဂထဲ မဝင်လို့ မဖြစ်ဘူးလား ကိုမြမောင်”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ကိုဝင်းဆွေရာ။ တကသဟာ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ အားလုံးရဲ့အားထားရာ အဖွဲ့အစည်းကြီးတခုပါ။ ဒါကို ခင်ဗျားပစ်ပယ်လို့ ကောင်းပါ့မလားလို့”

“ဆောရီးဘဲ ကိုမြမောင်။ ဒီကိစ္စတွေကို ကျွန်တော် နားမလည်တာတော့ အမှန်ပဲ”

“နားမလည်တာ ဖြည်းဖြည်းတော့ နားလည်လာမှာပေါ့ဗျာ”

“သည့်အတွက် ကျွန်တော် အမေ့ဆီ စာရေးဖို့များ လိုမလားပဲ”

ကျွန်တော်သည် ထိုစကားကို သဘောရိုးနှင့် ပြောပါသည်။ သို့သော် ကိုမြမောင်အဖို့ ပြက်လုံး ဖြစ်ရလေသည်။ ကိုမြမောင်က ဟားတိုက်ရယ်ပေပြီ။

“အံ့ပါရဲ့ ကိုယ့်လူရာ။ ကောလိပ်ရောက်နေမှများ ဒီလောက်ကိစ္စကလေးကို အမေ့တိုင်ပင်ရဦးမယ်လို့။ ကဲပါလေ၊ ခင်ဗျားဒီလောက်တောင် တိုင်ပင်ချင်ရင် အမေ့ကို တိုင်ပင်မနေနဲ့။ နက်ဖြန်ကျတော့ မစံပယ်ကို တိုင်ပင်ပေတော့”

ကျွန်တော့်မှာ ကျွန်တော့်စကားကို ဟားတိုက်ရယ်မောခြင်း ခံလိုက်ရသည့်အတွက် ရှက်ရသည်မှာ အမှန်။ သို့သော် ကိုမြမောင်ပြောသောစကားကို နားမလည်နိုင်သည် အများတွင် ယခုစကားတခွန်းကိုမူ ကျွန်တော် နားလည်ချင်စိတ် ဖြစ်ရလေပြီ။

"ဘာပြောတယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကို တိုင်ပင်ရမှာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဒီမှာ ကိုယ့်ဆရာ၊ ခု ကိုရင်ပြောတဲ့စကားမျိုး ကျုပ်ကိုသာပြော။ တခြားလူ သွားမပြောနဲ့၊ တခါတည်း ကိုရင့်ကို လူအူစာရင်းထဲ သွင်းပစ်လိုက်လိမ့်မယ်"

"ကျွန်တော် သိမှ မသိဘဲကို"

"အေးလေ အဲဒါကြောင့် နက်ဖြန်ကျ မစံပယ်နဲ့ တွေ့ပေးပါမယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောတာပေါ့။ နက်ဖြန် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တို့ ခရိုင်အသင်း မိတ်ဆုံပွဲတက်ဖို့ ကျွန်တော်ဖိတ်ထားတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျား မစံပယ်ကို တွေ့လိမ့်မယ်။ သမဂ္ဂ ဝင်သင့် မဝင်သင့် မစံပယ်ကို မေးကြည့်ပေါ့။ ကဲ ကိုယ့်လူ ပုံစံမဖြည့်ချင် နေဦး။ ပုံစံတော့ ယူထားလိုက်။ ကျွန်တော် နက်ဖြန်အတွက် စီစဉ်စရာ ကလေးတွေ သွားစီစဉ်လိုက်ဦးမယ်"

ကျွန်တော်သည် ကိုမြမောင်ပြောသွားသော စကားများမှ မစံပယ်အကြောင်းကို စတင်စိတ်ဝင်စားခဲ့ ရလေပြီ။ ကိုမြမောင်သည် အဘယ်ကြောင့် မစံပယ်ဆိုသူ၏ အကြောင်းကို မဆီမဆိုင် ထည့်သွင်း ပြောဆိုသွားရပါသနည်း။ ထိုမိန်းကလေးသည် မည်သူနည်း။ သူ့ကိုရော ကျွန်တော်က ဘာ့ကြောင့် တိုင်ပင်ရပါမည်နည်း။ နာမည်ကလည်း ဆန်းလိုက်တာ မစံပယ်တဲ့။

ကျွန်တော်သည် သူ့ကို မစံပယ်အဖြစ်နှင့် မတွေ့ရမီကတည်းက စိတ်ဝင်စားလာခဲ့ပါကလားဟူ၍ သူနှင့် တွေ့ရသောအခါ မိမိအဖြစ်ကိုလား၊ သူ့ကိုလား မသိ အံ့ဩရသည်တော့ အမှန်ပင်။

တက္ကသိုလ်မှ မိတ်ဆုံသဘင်ပွဲသည် စည်ကားသိုက်မြိုက်လှချေ၏။ အရောင်မျိုးစုံတောက်သော ပန်းပွင့်စုံတို့ စုဝေးရောက်လာသည့် အရပ်ဟုလည်း ထင်ရသည်။ ကျွန်တော်၏ မျက်လုံးအစုံသည် အလှအပများ၌ စိတ်ဝင်စားနေတတ်ပါပကော။ ကြည့်စမ်း ခရိုင်အသင်း အတွင်းရေးမှူးကိုယ်စား အမျိုးသမီး စည်းရုံးရေးမှူးက မိန့်ခွန်းပြောလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း အခမ်းအနားမှူးက ကြေညာလိုက် သောအခါ ကျွန်တော့်မျက်လုံးအစုံသည် စကားပြောခွက်တည်ရာသို့ ရှေးရှုလေ၏။

သူ့ကို ကျွန်တော် တွေ့ဖူးခဲ့ပြီ။

"အဲဒါပေါ့ မစံပယ်ဆိုတာ"

ကိုမြမောင်သည် ရှေ့ပိုင်းတွင် အလုပ်များနေရာမှ ကျွန်တော့်ထံသို့ အပြေးကလေး ရောက်လာကာ မစံပယ်ဆိုသူဖြစ်ကြောင်း ပြောလာ၏။ မစံပယ်ကို ကျွန်တော် တရုတ်စံကားပင်အောက်၌ တွေ့ခဲ့ဖူးပြီကို ကိုမြမောင် မသိနိုင်ပါတကား။ ထို့ထက် ကျွန်တော့်ရင်၌ မစံပယ်၏ မိန့်ခွန်းသံတို့ ရိုက်ခတ်နေလေပြီကို သူ ပို၍မသိနိုင်။ မစံပယ်သည် စံပယ်ပန်းကလေးလို ဖြူဖွေးလန်းဆတ်သည်။ ခပ်သွယ်သွယ်မျက်နှာပြင် အနေအထားသည် တက်ကြွသော ဟန်ပန်ကို ဆောင်နေ၏။ မျက်လုံး အစုံသည် စူးရှလှချေသည်။ နဖူးထက် သွယ်ခွေနေသော ဆံပင်စကလေးများသည် ပန်ကာလေတွင် လူးလွန့်နေသည်။ နီထွေးသော နှုတ်ခမ်းလွှာသည် ဝန်းကာ၊ ဝိုက်ကာ လှုပ်ရှားနေဘိ၏။ သွယ်ပျောင်းသော သူ့လက်တံတို့၏ လှုပ်ရှားဟန်သည် ကျွန်တော်၏ အာရုံကြောများကို ဆွဲကိုင် လှုပ်ခါနေဘိသည်လား မဆိုတတ်နိုင်။ သူ့အသံသည် တခန်းလုံးကို လွှမ်းဖုံးထားသည်။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်နှင့် မစံပယ်တို့ စတင်သိကျွမ်းခဲ့ရသည်။ မစံပယ်ကို အဆောင်သို့ လိုက်ပို့ရာ အပြန်လမ်းဖြစ်သည်ကြောင့် စကားများများ မဆုံမိ။ ကိုမြမောင်က...

“မစံပယ် ဒါ ကျွန်တော့်အခန်းဖော်လေ။ သူက ဒီနှစ်မှ ကျောင်းကိုရောက်လာတာ...”

“ဪ”

မစံပယ်သည် ကျွန်တော့်ကို တချက် စေ့စေ့ကြည့်လာသောအခါ ကျွန်တော် ဝမ်းသာသည်ဟု အတပ်ပြောရချိမ့်မည်။

“သူ့ကို မစံပယ် တခါတွေ့ဖူးခဲ့ပြီထင်တယ်”

ပြုံးလျက် ထိုစကားကိုဆိုသောအခါ ကျွန်တော် ကျေနပ်လှ၏။ သို့သော် ဘာစကားမျှ နှုတ်တုံ့ မပြန်မိသည့် မိမိ၏အဖြစ်ကို မိမိဒေါသထွက်ရသေးသည်။

“ကိုဝင်းဆွေ တဲ့၊ အဲဒါ သမဂ္ဂဝင်ဖို့ကိစ္စ ကျွန်တော်နားချမရလို့ မစံပယ်နဲ့ တွေ့ရအောင် ခေါ်လာတာ”

ကိုမြမောင်က ထိုစကားပြောသောအခါ ကျွန်တော် ရှက်ရလေသည်။

“ဒီ ဒီလို မဟုတ်သေးပါဘူး”

ကျွန်တော်သည် ထစ်အသောစကားကို လွှတ်ခနဲဆိုလိုက်မိ၏။

“ကျောင်းသားသစ်ဆိုတော့လည်း သူ သဘောမပေါက်သေးလို့ ဖြစ်မှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား ကိုဝင်းဆွေ”

မစံပယ်က ကိုမြမောင်ကို စကားစပြီး ကျွန်တော့်တွင် အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

“ကနေ့ မစံပယ်ပြောသွားတဲ့ စကားကို ကြားရတော့ ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားပါပြီ။ ကျွန်တော် ပုံစံဖြည့်ပြီး ကိုမြမောင်ကို ပေးလိုက်ပါမယ်”

အခါမလပ် နှုတ်လေးတတ်လေ့ရှိသော ကျွန်တော်သည် ယခုတကြိမ်၌ သွက်လက်လှချေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် မစံပယ်နေထိုင်သော အဆောင်ရှေ့မှ လူချင်းခွဲခဲ့ကြသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုမြမောင်။ ကိုဝင်းဆွေကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။ အခုလို မိတ်ဆွေသစ်တယောက် တိုးရတဲ့အတွက်လည်း ဝမ်းသာလှပါတယ်။ ကျွန်မဆီကိုလည်း ကိုဝင်းဆွေ လာလည်နိုင်ပါတယ်”

သူ့စကားသံတို့သည် တည်ငြိမ် ခန့်ညားသည်ဟု အထင်ရောက်သည်။

မစံပယ်နှင့် ခွဲခဲ့သည့် အပြန်လမ်းမှာ ကိုမြမောင်သည် ကျွန်တော့်ကို လှောင်လေတော့သည်။ ကျွန်တော် ခေါင်းငုံ့၍သာ ခံခဲ့ရလေ၏။

သည့်နောက်တော့ ကျွန်တော်သည် ကိုမြမောင်နှင့်အတူ မစံပယ်ရှိသော အဆောင်သို့ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် လိုက်ပါသွားသည်။ ကိုမြမောင် မပါဘဲ ကျွန်တော်ချည်းသာသွားခဲ့သည့် အကြိမ်များကိုကား ကျွန်တော် မရေတွက်တတ်တော့ပါ။

မစံပယ်ရှေ့သို့ ရောက်သည့်အခါများတွင် ကျွန်တော်သည် ဆရာ့ရှေ့မှ တပည့်ငယ်ကဲ့သို့ အဖြစ်မျိုးကို ကြုံရသည်။ ခံစားရသည်။ မစံပယ်ပြောသမျှ စကားတွေကို ကျွန်တော် နားထောင်ရသည်။ ကျွန်တော်သည် မစံပယ်နည်းတူ စကားမျိုးတွေကို မပြောတတ်။ မစံပယ်သည် တခါတရံ လူ့ဘဝကြီးနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းတို့ကို ပြောသည်။ ရံဖန်ရံခါ တက္ကသိုလ်၏အကြောင်းကို ပြောသည်။ ထိုအခါ တက္ကသိုလ်မှ ကျောင်းသားအသင်းအဖွဲ့များအကြောင်း ပါလာလေတော့သည်။ တဆက်တည်းပင် နိုင်ငံရေးရာကိစ္စများ အကြောင်း ရောက်ချင်ရောက်တတ်သည်။ သူ့တွင် ပြောစရာ စကားတွေ များလှပါဘိ။ ပြောလည်း ပြောတတ်လှချေသည်။ သူ့စကား အလုံးစုံကို ကျွန်တော် နားမလည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ တထူးတဆန်း ဖြစ်ရသည်ကများသည်။ တခါတခါ သူ့စကားတွေ ကြားနာရသည်ကိုပင် အံ့သြတွေဝေရသည်။ တုန်လှုပ်ထိတ်လန့်ရသည်။ တက်ကြွ စိတ်ဝင်စားရသည့် အခါမျိုးလည်း ရှိပါ၏။ ထို့ထက်သော်ကား သူ့အနားတွင် နေရသည်ကို ကျွန်တော် ကြည်နူးမိသည့် အဖြစ်ကား လွန်ကဲလှချေ၏။

စင်စစ်တော့လည်း ကျွန်တော်သည် မစံပယ်နှင့် ပတ်သက်လျှင် ထိုထက်ရှည်လျားစွာ ပြောပြနိုင် ပါလိမ့်ဦးမည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ မစံပယ်၏အကြောင်းကို ဓာတ်ပြား အပ်ကြောင်း ထပ်ဘိသကဲ့သို့ ထပ်ဖန်တလဲလဲ ဖော်ပြပြောဆိုရစေကာမူ ငြီးငွေ့နိုင်မည် မထင်ပါ။

သို့သော် တွေ့ရသည်မှ မကြာသေး။ ယခု မစံပယ်နှင့် ခွဲရချေတော့မည်။

ထိုနေ့ကို ကျွန်တော်မမေ့။

ကျောင်းဝင်းတခုလုံးမှာ အိုးစည်သံ၊ ဗုံမောင်းသံများ သောသောညံနေသည်။ တကာသ အဆောက်အအုံ၏ ရှေ့တွင် မော်တော်ကားကြီးငယ် အသွယ်သွယ်တို့ ပျားပန်းခပ်မျှ လှုပ်ရှားနေကြ သည်။ ကြွေးကြော်သံ၊ ဟောပြောသံတို့သည်လည်း ကျွက်ကျွက်ဆူနေ၏။ ကျွန်တော့် တသက်တာ တွင် ပထမဆုံးအကြိမ် ကြုံတွေ့ရသော စိတ်အားတက်ကြွဖွယ် လှုပ်ရှားမှု ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ထိုလှုပ်ရှားမှုတွင် ပါဝင်ရသောအဖြစ်ကို ကျွန်တော် ရှေးယခင်က စိတ်ကူးမျှပင် မကြည့်ခဲ့ဖူးချေ။ ထိုနေ့သည် တကာသ ရွေးကောက်ပွဲနေ့ ဖြစ်လေသည်။

မစံပယ်သည် အလုပ်အလွန်များ၍ နေချေပြီ။ ကျွန်တော့်မှာ မစံပယ်အနားမှ မခွာနိုင်။ မစံပယ်က စာရွက်ဝေပေးပါဟု ခိုင်းလျှင် ကျွန်တော် စာရွက်ဝေရလေသည်။ မစံပယ် ကားတစီးပေါ်သို့တက်၍ မဲပေးမည့်သူများကို သွားကြိုသောအခါ ကျွန်တော်လည်း ပါသွား၏။ မောရမည့် ပန်းရမည့် အဖြစ်ကိုလည်း မသိ၊ သို့ဖြင့် နေရောင်တောက်ခဲ့သည်မှ နေရောင်ညှိုးခဲ့သည်အထိ ဖြစ်သည်။ နေဝင်ချိန်နီးလာသောအခါ ကျွန်တော်တို့ စိတ်မောစပြုခဲ့လေပြီ။ ပင်ပန်းလှ၍မဟုတ်၊ တက်ကြွ လှုပ်ရှားမှုသည်လည်း ပိုမို ပြင်းထန်လာလေသည်။ တဖက်နှင့်တဖက် အပြိုင်အဆိုင် ကြွေးကြော်သံ၊ ဟောပြောသံတို့လည်း ပို၍ညံလာသည်။

မစံပယ်သည် တကာသ အဆောက်အအုံရှေ့ရှိ သစ်ပင်ရိပ်တခုအောက်မှနေလျက် စိတ်အား တက်ကြွစွာ ဟောပြောနေ၏။ ကျွန်တော့်မှာ မစံပယ်ဘေးမှ မခွာနိုင်သေး။ မစံပယ်ကို တစေ့စေ့ ကြည့်ကာ အားတက်နေမိသည်။

ကျွန်တော့်ဘေးသို့ ကိုမြမောင် ရောက်လာသည်ကိုပင် ကျွန်တော်မသိ။ 'ကိုဝင်းဆွေ ခဏ' ဟုဆိုကာ ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲ၍ခေါ်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း ရောက်သောအခါ...

"ခင်ဗျားသံကြိုးစာ အခန်းမှာရောက်နေလို့ ကျွန်တော်ယူလာတယ်"

ကျွန်တော် တုန်လှုပ်သွားမိသည်။ ကိုမြမောင်လှမ်းပေးသော သံကြိုးစာကို

မဝံ့မရဲ ယူလိုက်သည်။ သံကြိုးစာကို ဖောက်နေသောအချိန်တွင် ကျွန်တော့်လက်များ တုန်ယင်နေကြလေသည်။

ကျွန်တော် မေ့လျော့နေသော အမေ့ဆီမှ သံကြိုးစာအကြောင်းကား အမြန်လာဖို့။

ကျွန်တော်သည် သံကြိုးစာကို ကိုမြမောင်အား လှမ်းပေးပြီး...

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

ဟု မေးလိုက်မိသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လှုပ်ရှားတက်ကြွစွာ ထွက်ပေါ်နေသော အသံများကို ကျွန်တော် မကြားနိုင်တော့ပါ။

“ဘာအကြောင်းလဲမှ မသိတာ။ ခဏပြန်သွားဦးပေါ့ဗျာ”

ဟု ကိုမြမောင်က ဆိုလေသည်။

ကျွန်တော်သည် မစံပယ်ကို တချက် လှမ်း၍ ကြည့်မိသည်။ မစံပယ်သည် ကျွန်တော့်ကို မမြင်နိုင်။

“ခင်ဗျား မစံပယ်ကို နှုတ်ဆက်ချင်သေးသလား”

ကိုမြမောင်က ကျွန်တော့် မျက်လုံးများမှ အဓိပ္ပာယ်ကို သဘောပေါက်ဟန်နှင့် ပြောသည်။ ကျွန်တော် စကား မပြန်တတ်။ ထိုအချိန်မှာပင် ကိုမြမောင်သည် မစံပယ်ရှိရာသို့ ထွက်သွားလေသည်။ ပြီး မစံပယ်နှင့်အတူ ပြန်လာသည်။ ရောက်သောအခါ မစံပယ်သည် ရင်မှာ နိမ့်တုံ မြင့်တုံ လှိုက်ဖိုလျက် နှင့်...

“အခြေအနေ သိပ်မကောင်းဘူး ကိုဝင်းဆွေ။ တဖက်က မဲခိုးတယ်။ မဲပုံးကိုလည်း ရိုက်ခွဲကြမယ် လုပ်နေတယ်”

ဟူသော စကားကို ဆိုသည်။ ကျွန်တော် ဘာပြောရမည်နည်း။ အခြေအနေကို ရိပ်မိသော ကိုမြမောင် ကြားဝင်ရပြန်လေသည်။

“သူ့ကို အိမ်ကပြန်လာဖို့ သံကြိုးရိုက်ခေါ်တယ် မစံပယ်”

“ဘာဖြစ်လို့တဲ့လဲဟင်”

မစံပယ်လည်း ကျွန်တော့်အတွက် စိုးရိမ်တတ်လေသည်။

“ကျွန်တော်တော့ မသိဘူး မစံပယ်။ အမေ နေမကောင်းဖြစ်သလားပဲ”

ထိုစကားကို ကျွန်တော်ပြောပါသည်။

"သည်လိုဆို ကိုဝင်းဆွေ ခဏပြန်ချေဦးပေါ့"

ယခုတကြိမ်၌ မစံပယ်၏အသံသည် နူးညံ့လှချေသည်။ ကျွန်တော်သည် မစံပယ်ကို တစေ့စေ့ ကြည့်လေသည်။ ထိုမျက်နှာကို ကျွန်တော် အဘယ်သို့ ခွဲခွာနိုင်ပါအံ့နည်း။ ထိုသဘောကိုရော မစံပယ် နားလည်နိုင်ပါမည်လား။ မစံပယ်သည် အမျိုးမျိုးသော အကြောင်းအချက်တို့ကို သိမှတ်ထားပြီးသူ ဖြစ်ပါ၏။ လူ့ဘဝကြီး၏အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ နိုင်ငံရေးရာ ကိစ္စများကိုလည်းကောင်း၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းကြီး၏ အကြောင်းကိုလည်းကောင်း နှံ့နှံ့စပ်စပ် သိနားလည်ထားဟန်လည်း ရှိပါ၏။ သို့ဖြစ်လျှင် ကျွန်တော့်နှုတ်မှ ပြောမထွက်နိုင်ခဲ့သော စကားတို့ကိုလည်း သိနားလည်ဖို့ ကောင်းပါလေသည်။ သို့ပါလျက်...

"ကဲ၊ ဒီလိုဆို ကိုဝင်းဆွေ ဘယ်တော့သွားမလဲ"

သူကပင် စကားဆက်၍ နေပြန်ချေပြီ။ ကျွန်တော့်ကို သူ့ရှေ့မှ အမြန်ဆုံး ထွက်ခွာသွားစေ လိုသည်လား။

"ကျွန်တော်သွားရ မသွားရကို စဉ်းစားလို့မရဘူး။ သွားရင်လည်း နက်ဖြန်လောက်မှ"

ကျွန်တော့်စကားမှ မဆုံးသေး။

"ဘယ့်နှယ်မဟုတ်တာဘဲ ကိုဝင်းဆွေရယ်။ သံကြိုးတောင် ရိုက်ခေါ်နေပေါ့ဟာ မသွားလို့ ဖြစ်မလား လို့။ ခုညနေ သင်္ဘော မီသေးတယ်မဟုတ်လား။ ကိုဝင်းဆွေ လိုက်သွားပေါ့။ ဟိုမှာ အခြေအနေ ကောင်းတော့သာ မြန်မြန်ပြန်လာပေါ့ ကိုဝင်းဆွေရယ်"

ကျွန်တော်သည် မစံပယ်၏စကားကို နားထောင်မြဲ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် မစံပယ်၏အနားမှ မခွာနိုင်သေး။

"ကဲ ဒါဖြင့်လာ ကိုဝင်းဆွေ။ သိပ်စဉ်းစားမနေနဲ့။ အချိန်မရှိဘူး။ အတော်ကြာ သင်္ဘောမမီဘဲနေမယ်"

ကိုမြမောင်က လောဆော်လိုက်သည်။ သည်တော့လည်း မစံပယ်၏အနားမှ ခွာရသည်။

အခန်းသို့ရောက်သောအခါ တကာသ အဆောက်အအုံဆီမှ အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက် ဆူညံသံများကို ကြားရလေသည်။

“မဲသူခိုးတွေ မဲသူခိုးတွေ”

“မဲပုံးကို ရိုက်ခွဲ ကုန်ပြီဟေ့”

ဟူသော အသံများသည် အဆောင်တခုလုံး ပျံ့နှံ့လာလေသည်။ ထိုနေ့သည် ကျွန်တော်နှင့် မစံပယ်တို့ နောက်ဆုံးတွေ့ရသော နေ့ပါဟူ၍ မည်သူ တွေးထင်နိုင်ပါမည်နည်း။ သို့သော် အများသူတို့သည် ၁၉၅၃ ခုနှစ် တကသ ရွေးကောက်ပွဲကိုကား မမေ့အပ်သော အဖြစ်အပျက်တရပ်အဖြစ် မှတ်ထားကြပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်လည်း မမေ့လိုပါ။

ထို့ထက်သော်ကား ကျွန်တော်သည် မစံပယ်ကို မမေ့ချင်။

မစံပယ်ကို မမေ့ချင်သော်လည်း မေ့ခဲ့ရသေးသည်မှာ ခဏ။

(၃)

သင်္ဘော ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းမှ ခွာသောအခါ အမေ့အတွက် ပူပန်ရသောစိတ်သည် လွှမ်းကဲလာလေ သည်။ သည်အမေနှင့် သည်သားနှစ်ယောက်သာရှိသော လောကမှ အမေထွက်ခွာသွားရပါက အမေ့မှာ မည်သို့ဝေဒနာ ခံရချိမ့်မည်နည်း။ ကျွန်တော့်မှာကော မည်သို့အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရပါမည်နည်း။ ယခုတကြိမ်သည် ကျွန်တော့်အဖို့ အမေနှင့်ပတ်သက်၍ အပြင်းအထန် ပူပန်ရသော ပထမအကြိမ်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် အမေနှင့်ပတ်သက်၍ ပူပန်ရကောင်းမှန်း သိတတ်ခဲ့ပါပကော။ သည်အခါမှ မိမိအသက်အရွယ်ကို ချင့်မိသည်။ တဆယ့်ရှစ်နှစ်။

တညလုံးပင် အိပ်မပျော်။ အမေ့ကို တမ်းတသောစိတ်များ၌ မစံပယ်၏ရုပ်သဏ္ဍာန်သည် မကြာမကြာ ထင်ဟပ်လာတတ်လေသည်။ ထိုအခါ ခံစားတတ်သော ဝေဒနာသည် အသက်အရွယ်နှင့် ဆက်စပ်နေလေသလားဟု အတွေးရောက်ချင်ပြန်၏။ ပူပန်တတ်သောစိတ်၊ တမ်းတတတ်သောစိတ်၊ ချစ်ခင်တတ်သော စိတ်တို့သည် တခုနှင့်တခု ဆက်နွယ်နေကြလေရော့သလားဟုလည်း တွေးပါ၏။ နှစ်ကာလကြာမြင့်စွာ အမေနှင့် ခွဲခွာနေသည်ကို ပြင်းစွာသော ဝေဒနာ မခံစားခဲ့ရဖူးစေကာမူ မစံပယ်နှင့် တွေ့ရသည်ဖြစ်သဖြင့် ရန်ခုန်တတ်သည့်အဖြစ်ကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရသောကြောင့် ယခုအခါ၌ ကျွန်တော်သည် ပူပန်ရကောင်းမှန်း၊ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြရကောင်းမှန်း သိတတ်လာခြင်း ဖြစ်လေသလော။ သည်လိုဆိုလျှင် ကျွန်တော် မစံပယ်ကို ကျေးဇူးတင်ပေဦးမှ။

တကယ်တော့လည်း မစံပယ်နှင့် ကျွန်တော်တို့မှာ အသက်အရွယ်အားဖြင့် မကွာခြားစေကာမူ အတွေ့အကြုံ၊ အမြော်အမြင်အားဖြင့် တပည့်ငယ်နှင့် ဆရာဖြစ်သူပမာ ကွာခြားသည်ထင်၏။ မစံပယ်သည် လူ့ဘဝအကြောင်းကို ပြောတတ်မြဲဖြစ်သည်။ လူတို့၏စိတ်၌ လှုပ်ရှားဖြစ်ပေါ်တတ် သော အချစ်၊ အပူ၊ အလွမ်း၊ အဆွေးတို့သည် မစံပယ်ပြောပြတတ်သည့် လူ့ဘဝနှင့် မည်သို့ ဆက်စပ်နေသနည်းဟူသော အချက်ကိုလည်း ကျွန်တော်သည် မစံပယ်ထံမှ စုံစမ်းရမည်။ ပြီး ယခုတကြိမ် မစံပယ်နှင့် ပြန်တွေ့ရသောအခါ ကျွန်တော် မစံပယ်ကို ချစ်နေပြီလားဟူသော အချက်ကိုလည်း မစံပယ်ထံတွင် စုံစမ်းရလျှင် ကောင်းပါမည်လား။

သည်အခါ မစံပယ်နှင့် မည်မျှကြာ ခွဲရမည်နည်းဟု အတွေးရောက်ပြန်သည်။ ထိုအတွေးသည် အမေ၏ ရောဂါဝေဒနာဆီသို့ ကူးစက်သွားပြန်သည်။ မစံပယ်ကို တွေးလျှင် အမေ့ဆီသို့ စိတ်ရောက်သည်။ အမေ့အကြောင်းကို တွေးသောအခါ

မစံပယ်ဆီသို့ စိတ်ရောက်သည်။ သည်လိုနှင့် ထိုတညမှာ သင်္ဘောပေါ်၌ပင် မိုးစင်စင်လင်းသည်။

မိုးလင်းသောအခါ သင်္ဘောကလေးသည် အမေနေသော မြို့ဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်လေ၏။

သည်အချိန်အထိ သင်းသင်းနှင့် တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု မတွေးထင်ခဲ့မိ။

သို့ပေမဲ့ သင်္ဘောဆိပ်ကမ်းသို့ ကပ်သောအခါ ဆိပ်ကမ်းပေါ်သို့ မျှော်ငေးကြည့်နေစဉ်မှာပင် ဦးလေးထွန်းကို တွေ့သည်။ ဦးလေးထွန်း၏နောက်၌ ထိုသူငယ်မ ရှိ၏။ ကျွန်တော့်အဖို့ ထိုသူငယ်မကို ဦးလေးထွန်းနှင့် ဆက်စပ်၍ မတွေးမိ။ ဦးလေးထွန်းကို တွေ့သည်နှင့် အမေ့ အကြောင်းကို ဦးစွာ မေးရမည်။

သင်္ဘောမှ ကုန်းဘောင်ထိုး၍ မပြီးသေး၊ သင်္ဘောထက်မှ ဆင်းခဲ့သည်။ ဦးလေးထွန်းဆီသို့ လာခဲ့သည်။ စိတ်မောသည့်အဖြစ်ကိုလည်း ကြုံရဖူးပေပြီ။

“အမေဘာဖြစ်လဲ ဦးလေးထွန်း”

“မမာတာပဲ ဆိုပါတော့”

ဦးလေးထွန်းက ခပ်ပေါ့ပေါ့ ဖြေသောအခါ စိတ်မှာ အေးချင်၏။ သို့သော် ...

“သံကြိုးရိုက်လိုက်တာက...”

ကျွန်တော့် စကားမှမဆုံးသေး။

“စိတ်ပူရလောက်တဲ့ အခြေအနေမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မောင်ဝင်းဆွေကို တွေ့ချင်လွန်းတယ်ဆိုတာနဲ့ ရိုက်လိုက်ရတာပဲ။ ကဲပါလေ ဒါတွေ အိမ်ကျမှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောတာပေါ့ကွာ”

ဦးလေးထွန်းက စကားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်မှာ တွေတွေဝေဝေဖြစ်နေစဉ် ဦးလေးထွန်း စကားအဆုံးသတ်သည်။ ပြီးမှ ခဏအတွင်းပင် ဦးလေးထွန်းက စကားဆက်ပြန်၏။

“သြော် ဒါထက် မောင်ဝင်းဆွေ သူ့ကိုသိရဲ့လား”

ကျွန်တော်သည် ထိုသူငယ်မကို အသေအချာ ကြည့်မိသောအခါ ကြောင်အအ ဖြစ်သွားရလေသည်။ သည်အထဲ သူငယ်မက ထေ့ပြုံး ပြုံးချေသေး၏။ သူ့အမူအရာကအလွန်လျှင် ရင်းနှီးသောအသွင်ကို ဆောင်သည်။ သည်တော့ မည်သူများ ဖြစ်လမည်နည်းဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားရမည်။

သူ့မျက်နှာသည် ဝိုင်းဝန်းသည်၊ ကြည်စင်သည်။ သူ့အသားသည် ဖြူဝင်းနုညက်လှစွာသည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် အရည်တောက်နေသည်လား ထင်ရ၏။ သူ့မျက်နှာပြင်ထက်မှ နှံ့သာရည် ကျဲသည့် သူ့အလှကို ပိုမိုတင့်မောစေသည်ဟုလည်း ထင်ပါ၏။ ထေ့ပြုံးနေသော သူ့နှုတ်ခမ်းအစုံ သည် နီထွေးရွှန်းစိုလှချေသည်။ သူ့အသွင်သည် ပျိုမျစ်လတ်ဆတ်သည်။ သူ မည်သူနည်း။

“ကောလိပ်ကျောင်းသားကြီး ဖြစ်နေတော့ ဘယ်မှတ်မိပါတော့မလဲ”

အပြုံးနှင့်ထေ့၍ အားမရနိုင်ဟန်ဖြင့် စကားဆို၍ လေ့လာပြန်ချေပြီ။

“ဦးလေးထွန်း သမီးလေ မောင်ဝင်းဆွေ”

ဟု ဦးလေးထွန်းက ကြားဝင် ပြောသောအခါမှ ကျွန်တော်သည် ထိုသူငယ်မနှင့် ပတ်သက်၍ ခပ်ရေးရေး အတွေး ဝင်ခဲ့လေပြီ။ သို့ပေမဲ့ ယခုအချိန်ထိ သူ့အမည်ကိုပင်လျှင် စဉ်းစား၍မရသေး။

“အလကားပါ ဖေဖေ ဖေဖေရယ်။ သမီးတို့ကသာ သတိရရ လွမ်းရတာပါ။ သူကတော့ လူကိုတောင် မမှတ်မိတော့ဘူး”

နှုတ်ခမ်းစူ၍ မူသော သူ့အသွင်သည် အဘယ့်ကြောင့် ရင်တွင်းအထိ ထိခိုက်စေရပါသနည်း။ ကျွန်တော်သည် သူ့ထံသို့ စူးစိုက်နေသော မျက်လုံးအစုံကို ချက်ချင်း မျက်လွှာချလိုက်ရလေသည်။

“ကဲ ကဲ လာကြ၊ အိမ်ကျမှ ရန်တွေ့ပါ သမီးရယ်”

ဦးလေးထွန်းစကားကြောင့်သာ ထိုနေရာ၌ ကျွန်တော် သက်သာရာရခဲ့ပေသည်။

ကားပေါ်သို့ရောက်၍ တံခါးမျှပင် မပိတ်ရသေး။

“အစ်ကို သင်းသင်းကို တကယ်ပဲ မမှတ်မိဘူးလားဟင်”

ဟု သူက စကား စ၍ ဆိုချေသေးသည်။

သင်းသင်း။

ထိုအခါ ကျွန်တော် မှတ်မိပါပြီ။

“မြို့သာက သင်းသင်း”

ကျွန်တော်စကားပြန်ခါရှိသေး။

“ဩော်… အစ်ကိုက တကယ်တော့ မမေ့သေးဘဲကိုး”

သူက ပြက်ရယ်ပြောလိုက်ပြန်သဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်ရပြန်သည်။ သူ့တွင် ငယ်သွေးငယ်မူ မပျောက်သေးပါတကား။ သည်တော့ ကျွန်တော်သည် မိမိကိုယ်ကို လူကြီးသူမ တယောက်ပမာ အထင်ရောက်နေတော့သလိုလို။ သင်းသင်းက စကားတွေ လှိုင်လှိုင်ဆိုပါသည်။ သူ့အပြုံးတွေကလည်း မြိုင်လှဘိခြင်း။ ဟိုစဉ်ကနှင့် ဘာမျှမခြား။ ကျွန်တော့်မှာသာ သူ့စကားတွေကို ‘အင်း’ လိုက်ကာ ‘အဲ’ လိုက်ကာနှင့် မော်တော်ကား သယ်ဆောင်ရာသို့ ပါခဲ့၏။ စိတ်ကဖြင့် မြို့သာသို့ ပြေးနေပါလေရော။

ဝေးလည်း ဝေး၏။ ကြာလည်း ကြာလှချေပြီ။

〔၄〕

မည်မျှဝေးသော ခရီး၊ မည်မျှကြာမြင့်သော အချိန်ကာလဖြစ်စေ၊ စိတ်က ပြေးသော် ခဏကလေးနှင့် ရောက်လေသည်။

ဧရာဝတီမြစ်ရေအလျဉ်သည် အေးဆေးသောအသွင်ကို ဆောင်လျက် တသွင်သွင် စီးနေသည်။ မြစ်ကမ်းပါးထက်မှ မြို့သာမြို့ကလေးသည်လည်း ဆိတ်ငြိမ်လှချေသည်။ ကမ်းမှတက်သော် တောင်မြောက် ဖြောင့်တန်းစွာတည်သော လမ်းမကြီးတခုကို ဦးစွာတွေ့ရသည်။ ထိုလမ်းကို ဖြတ်သော လမ်းအတိုင်း လာခဲ့သော် မြို့လယ်ဈေးသို့ ရောက်၏။ မြို့လယ်ဈေး အရှေ့ဘက်မှ လမ်းမကြီးသည် ကမ်းနားလမ်းနှင့် ပြိုင်လျက် တောင်မြောက် ဖြောင့်တန်းနေလေသည်။ တောင်ဘက်သို့ သွားသော် ရဲဌာနနှင့် အစိုးရရုံးများကို လမ်းပေါ်မှာ တွေ့ရမည်။ လမ်းဘေးနှစ်ဖက်မှ တမာပင်ရိပ်များသည် အေးမြလှစွာသည်။ ထိုလမ်းတူရူသို့ ကျွန်တော်တို့ သွားမြဲဖြစ်သည်။ အစိုးရရုံးများကို ကျော်လွန်သောအခါ အရှေ့ဘက်သို့ ရှေးရှုသော တောင်တက်လမ်းတခုကို တွေ့ရ ချေဦးမည်။ တောင်တက်လမ်းအတိုင်း တက်ခဲ့သော် မြင်သာစေတီခြေရင်းသို့ ရောက်လိမ့်မည်။ သို့မဟုတ် တောင်ဘက်တူရူသို့သာ ရှေးရှုခဲ့ပါမူ သင်းသင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်ပညာသင်ခဲ့သော အစိုးရကျောင်းကြီးဆီသို့ ရောက်ပေမည်။ ထိုလမ်းအတိုင်း ရှေးရှုသွားပါမူကား နံ့သာမြိုင်သို့တိုင် ရောက်ပေမည်။

မြောက်တူရူလမ်းသည် အောင်သာမြို့အထိ ဖြောင့်တန်းလျက် ရှိလေသည်။ ဈေးထိပ်မှ မြောက်တူရူသို့ လာခဲ့ပါမူ နှစ်ဖက်တောင်နံရံရှိသော ချောက်ကြားလမ်းကို ဖြတ်ရမည်။ ထိုနေရာ၌ အရှေ့ဘက်ကုန်းမြင့်သို့ ခွဲထွက်သော လမ်းငယ်တခု ရှိသေးသည်။ ထင်ရှားသော အမှတ်အသားတခု ဖော်ပြရပါမူ လမ်းဆုံမှ ဇရပ်ပျက်ကလေး၏အကြောင်းကို ပြောသင့်ပါ၏။ ဇရပ်ပျက်ကလေးဟူသော အမည်နှင့် လိုက်လျောစွာပင် အကာအရံဟူ၍ မရှိ။ အမိုးသွပ်ချပ်တို့သည် ပြုတ်ထွက်နေကြချေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ မမေ့နိုင်သည်မှာ ထိုဇရပ်သည် နေ့ခင်းကြောင်ကြောင်မှာပင် တစ္ဆေခြောက်သည် ဟူသော အကြောင်း။ သည်အကြောင်းကို သတိရလျှင် ကျွန်တော်သည် သင်းသင်းကို အဘယ်မှာ မေ့နိုင်ပါဦးမည်နည်း။

ကျွန်တော်နှင့် သင်းသင်းတို့သည် နေ့စဉ် ထိုဇရပ်ကလေးအနီးမှ ဖြတ်၍ ကျောင်းနှင့် အိမ်ကို ကူးလူးခဲ့ကြသည်။ အရှေ့ဘက် ကုန်းတက်လမ်းသည် ကျွန်တော်တို့နေရာ အိမ်သို့သွားသော လမ်းဖြစ်သည်။ သည်ဇရပ်နားရောက်လျှင် သင်းသင်း အမြဲကြောက်တတ်လှပါဘိ။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့သားအမိသည် သင်းသင်းတို့ မိသားစုနှင့်အတူ နေထိုင်ခဲ့ရသည်။ သင်းသင်း၏ ဖခင် ဦးလေးထွန်းနှင့် အမေတို့သည် ဘယ်အခါက အစပြု သိကျွမ်းခဲ့ကြသည်ဆိုခြင်းကို ကျွန်တော် မသိသော်လည်း ဦးလေးထွန်းသည် အမေ့ကို နှမရင်းချာပမာ သဘောထား၍ စောင့်ရှောက်ခဲ့သည် များကိုကား ကျွန်တော် သိနားလည်ခဲ့ရလေသည်။

လွန်ခဲ့သော ခြောက်နှစ်ခန့်ကမူ အမေသည် မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် မဆိုနိုင်၊ မြို့သာကို စွန့်ခွာ၍ အောက်မြို့သို့ ပြောင်းအံ့ဟု အစီအစဉ်ပြုလေသည်။ ထိုအခါ လိုအပ်သမျှသော အစီအစဉ် တို့ကို ဦးလေးထွန်းက ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ ထိုအခါမှစ၍ အမေသည် အောက်မြို့တွင် အခြေစိုက်ခဲ့ သည်။ အမေ၏ စီးပွားရေး အဆောက်အအုံအဖြစ် ဆန်စက်များ ဝယ်ယူတည်ထောင်ခဲ့လေသည်။ သို့သော် မုဆိုးမ မိန်းမသား အမေသည် အလုပ်ကိစ္စဟူသမျှကို အရာရာ၌ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကြပ် ခန့်ခွဲ နိုင်ခြင်းမရှိခဲ့။ ဦလေးထွန်းကသာလျှင် သူနေသောမြို့သာနှင့် အမေနေသောမြို့ကို ကူးလူးကာ ဆောင်ရွက်ဖွယ် ကိစ္စအဝဝကို ဆောင်ရွက်ပေးရလေသည်။ မြို့သာ၌လည်း ဆီစက်များရှိသေးသည်။ ထိုဆီစက်များသည် ဦးလေးထွန်းပိုင် ဆီစက်များ ဖြစ်လေသလော၊ အမေပိုင်စီးပွားရေး အဆောက်အအုံများ ဖြစ်လေသလောဟူသော အချက်ကိုကား ကျွန်တော် မသိပါ။

ကျွန်တော်သိရှိခဲ့ရသည်မှာ ကျွန်တော်တို့ သားအမိနှစ်ယောက်အပေါ် ထားရှိသော ဦးလေးထွန်း၏ စေတနာဖြစ်သည်။ အမေ အောက်မြို့သို့ ပြောင်းသည့်နှစ်မှာ ကျွန်တော့်ကို မေမြို့ကျောင်းသို့ ပို့ခဲ့လေသည်။ သည်တုန်းက သင်းသင်း အသက် ဆယ်နှစ်။ ကျွန်တော်က ဆယ့်နှစ်နှစ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ အလွန်ခင်မင်ခဲ့ကြရသည်။ ယခုမှပင် သတိရတော့သည်။

ကျွန်တော် မေမြို့ကျောင်းသို့ သွားမည့်နေ့က သင်းသင်းသည် မျက်ရည်သွယ်သွယ်ကျလျက် ငိုခဲ့လေသည်။

(၅)

ယခု သူက သည်အကြောင်းကို ပြန်ကောက်လေပြီ။

“ဟင်း။ သူ မေမြို့ကျောင်းသွားတော့ဖြင့် သူများမှာ ငိုလိုက်ရတာ”

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် သူ့မျက်နှာကို တစေ့စေ့ကြည့်သည်။ သူက ယခုပင် ငိုပြန်တော့ဦးမည်နှယ်။

“ဟုတ်ပါပြီကွာ။ သင်းသင်းပြောတာတွေ ကိုယ်အားလုံးသတိရပါပြီ”

ကျွန်တော်က သည်မျှ ပြောလိုက်သောအခါ သူ ကျေနပ်လောက်ပြီထင်ပါသည်။ သို့ပေမဲ့ သူ့မှာ စကားနာထိုးစရာမကုန်သေး။

“အောင်မယ်၊ ဟုတ်ပါလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး။ အစ်ကိုက ကောလိပ်ရောက်ပြီး ကောလိပ်ကျောင်းသူ တွေကြား ရောက်နေလို့ သင်းသင်းကို မေ့နေတာမဟုတ်လား"

သည်တချီတော့ သူ့စကားသည် အသွားထက်လှချေ၏။ ကျွန်တော် မည်သို့ ဖြေရပါမည်နည်း။

“အိုကွယ်။ သမီးကလည်း တလမ်းလုံး မောင်ဝင်းဆွေကိုပဲ ရန်လုပ်လာတော့တာကိုကွဲ့။ ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေးမှ ပြောဖို့ စကားချန်ဦးရောပေါ့။ ခက်တယ် မောင်ဝင်းဆွေ။ မင့်ညီမကတော့ အဲဒီအတိုင်းပဲ။ ခုအထိ ငယ်စိတ်က မပျောက်သေးဘူး”

ဦးလေးထွန်းစကား ကြားဝင်၍မှ မဆုံးသေး မော်တော်ကားကလေးသည် အမေ့အိမ်ဝင်းထဲသို့ ရောက်လာခဲ့လေ၏။

“ကဲ မောင်ဝင်းဆွေလည်း မမခင်ကို သွားတွေ့လိုက်ပါဦးကွယ်”

ဦးလေးထွန်းက ကားပေါ်မှ မဆင်းမီ သတိပေးစကား ပြောလာသောအခါ ရင်ထဲမှာ သိမ့်ခနဲ တုန်လှုပ်သွားသည်ထင်၏။

အမေ့အိမ်အရိပ်သည် အေးမြဆိတ်ငြိမ်လှပေစွ။ တိုက်တွင်းသို့ ဝင်မိသောအခါ ကျွန်တော်၏ ခြေလှမ်းများမှာ အကြောငင်သူကဲ့သို့ တုံ့ဆိုင်းတုံ့ဆိုင်း ဖြစ်ရပြန်သည်။ အပေါ်ထပ်ရှိ အမေ့အခန်းသို့ ဝင်ရန် လှေကားမှ တက်ခဲ့သောအခါ လှေကားလက်ရန်းကို ကိုင်သော ကျွန်တော့်လက်များ အဘယ့်ကြောင့် တုန်ယင်နေလေသနည်း၊ ကျွန်တော် မသိ။ စိတ်က အမေ့အခန်းသို့ အပြေး

ဝင်သွားချင်သည်လည်း ဖြစ်၏။ သို့သော် ခြေလှမ်းက တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေပြန်သည်။

လှေကားထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ အမေ၏ဓာတ်ပုံကြီးကို နံရံထက်မှာ ဦးစွာ တွေ့ရသည်။ အမေ့အပြုံးသည် အေးမြလှချေသည်တကား။ အမေ့မျက်လုံးအစုံသည် နှလုံးသားကို နူးညံ့သိမ်မွေ့ စေတတ်သည့် အစွမ်းကို ဆောင်နေသည်ဟု အထင်ရောက်၏။ အမေ့ကို ထိုအခြေအနေမျိုးနှင့် အမြဲမြင်လိုချင်သည်။

အမေ့အခန်းဝသို့ ရောက်သောအခါ ခြေလှမ်းများက သံပတ်ကုန်သော စက်ရုပ်ပမာ တုံ့ရပ်သွားပြန် သည်။ အမေ့အခန်းတံခါးသည် မဆိုစသာ ခပ်ဟဟကလေး စေ့ထားသည်။ အခန်းတွင်းမှာ ပကတိ တိတ်ဆိတ်နေဘိသည်။ ကျွန်တော်သည် ခပ်တွေတွေ ရပ်နေမိဆဲဖြစ်သည်။

“သား ဝင်ခဲ့လေ”

အံ့ဩစရာကောင်းလောက်သော အမေ့အသံကို ကြားရသောအခါ ရင်ထဲမှာ အေးမြသွားလေသည်။ အခန်းပြင်၌ ကျွန်တော် ရောက်နေသည်ကို အမေသိနှင့်လေပြီတကား။

ကျွန်တော်သည် အခန်းတံခါးကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ အခန်းတံခါးဆီသို့ မျက်နှာမူနေသော ကြိမ်ပက်လက်ကုလားထိုင်ကြီးထက်မှ အမေ့ကို မြင်ရလေပြီ။ ရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲ ဆို့သွားလေသည်။ ကျွန်တော့်ပါးစပ်သည် အာစေးထည့်ထားသလို ဖြစ်သွားသည်ထင်ပါ၏။ အမေ့ကို နှုတ်ဆက်ရန် စကားစသည် ပေါ်မလာတော့ပေ။

အမေ့ကို မတွေ့ရသည်မှာ တနှစ်ရှိလေပြီ။ တနှစ်ဟူသောအချိန်သည် ဘာမျှ မည်မည်ရရမဟုတ်ဟု အထင်ရောက်ခဲ့သည်မှာ မှားချေပြီ။ ယခုတကြိမ် အမေနှင့် ပြန်တွေ့ရသောအခါ တနှစ်ဟူသော ကာလသည် တဘဝ၊ နှစ်ဘဝစသည်ဖြင့် ဘဝများစွာ ကွာခြားခဲ့လေပြီလော မဆိုနိုင်။

လွန်ခဲ့သော တနှစ်က ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုး လန်းလန်းဆတ်ဆတ်နှင့် ရှိခဲ့သေးသော အမေ့သွင်ပြင်သည် တွေးယူ၍ မရနိုင်လောက်အောင် ကွာခြားခဲ့လေပြီ။ ယခုအခါ အမေ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ အရိုးပေါ် အရေတင်ရုံသာ ရှိတော့သည်။ ဟိုစဉ်က ကရုဏာရောင်တို့ဖြင့် ဝင်းလက်နေခဲ့သော မျက်လုံးအစုံမှာ ရီဝေသော မျက်ရည်အပြည့်နှင့် အားနည်းသောအသွင်ကို ဆောင်နေသည်။ အမေ့နှုတ်ခမ်းအစုံမှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေသောကြောင့်သာ အမေ အသက်ရှင်နေသေးပါကလားဟု လက်ခံရသည်။ သို့မဟုတ်လျှင် ဤနေရာမှာပင် ကျွန်တော်သည် အော်ဟစ်ငိုယိုမိလိမ့်မည် ထင်၏။

“သားကလေး ဘာတွေကြည့်နေတာလဲ”

ကျွန်တော်သည် အမေ့နားသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ချဉ်းကပ်လာခဲ့သည်။

“သားလေး နေကောင်းတယ်နော်”

ယခုအချိန်အထိ ကျွန်တော် စကားတခွန်းမျှ မထွက်နိုင်သေးပါကလား။ အမေကသာ စကားဆက်နေပြန်၏။

“သားလေး အမေ့ကို စိတ်ဆိုးနေတုန်းပဲလား ဟင်”

အမေ့စကားလုံးတွေသည် ကျွန်တော့်ရင်တွင်းမှ နှလုံးသားကို ဆုပ်ကိုင်ခြေမွနေလေပြီလား။ ကျွန်တော် မည်သို့ သောစကားတို့ကို ဆိုရပါမည်နည်း။

“ဟင် သား ဘာလို့ငိုတာလဲကွယ်”

“အမေ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟင်”

သည်တခါတော့ ကျွန်တော့်အသံသည် ကွဲအက်လွင့်စဉ် ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပေပြီ။ မျက်ရည်စတို့ သည်လည်း အဘယ်ပုံ သွယ်စီး ကျဆင်းလာကြလေသနည်း မဆိုတတ်။

“အမေ့အကြောင်း နောက်မှပြောပါ သားရယ်။ သားအကြောင်းကို အမေ အရင်သိပါရစေလား”

“အမေ ဒီလိုစကားတွေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို နှိပ်စက်နေသလား အမေရယ်”

ကျွန်တော်မပြောတတ် ပြောမထွက်သော စကားများဖြစ်ပါသည်။ ယခုတကြိမ်၌ ကျွန်တော်သည် သားအပေါ်၌ ထားရှိသော မိဘ၏မေတ္တာစကားကို ရင်ကွဲလုမျှ ကြားနာရဖူးခြင်းဖြစ်သည်ဟု ထင်ပါ၏။

“သားမှာ ဘာမှပြောစရာမရှိပါဘူး အမေရယ်။ အမေ ဘယ်လိုဖြစ်ရတယ်ဆိုတာကိုသာ သား သိချင်ပါတယ်”

“မဟုတ်သေးဘူးသား။ သားကို အင်္ဂလန်က ပြန်ခေါ်တဲ့အတွက် သား အမေ့ကို စိတ်ဆိုးနေသေး သလားလို့ အမေ အမေ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေလို့ သိချင်တယ်”

“အမေ့ကို သား ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မဆိုးခဲ့ပါဘူး အမေရယ်။ သား ရန်ကုန်ကောလိပ်မှာ နေရတဲ့ အတွက်တောင် အမေ့ကို ကျေးဇူးတင်ခဲ့ပါသေးတယ်”

အမေက ခပ်ယဲ့ယဲ့ ပြုံးသည်။ အမေ့အပြုံးသည် အားနည်းလှချေသည်။

ဝေ့နေသော အမေ့မျက်ရည်တို့သည် သွယ်ကျလာလေသည်။

“အမေ ဝမ်းသာပါတယ် သားရယ်”

“ဝမ်းသာတယ်သာဆိုတယ် အမေ ဘာဖြစ်လို့ ငိုရတာလဲဟင်”

“ဝမ်းသာလို့ပါ သားရဲ့”

ဝမ်းသာခြင်းနှင့် ဝမ်းနည်းခြင်းသည် အလွန် အလှမ်းကွာခြားပါလျက် ဝမ်းသာခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းမှ ဖြစ်သော အဖြစ်တို့သည် အဘယ်သို့လျှင် ထပ်တူဖြစ်ပေါ်လာကြရသနည်း။ ကျွန်တော် နားမလည်ပါ။ ယခု အမေ့ကို တွေ့ရသောအခါ ကျွန်တော် မျက်ရည်ကျရသည်။ စိတ်မှာ မချိတင်ကဲ ဝမ်းနည်းလှ၍ဖြစ်သည်။ အမေကမူ သူကျရသော မျက်ရည်သည် သားစကားကို ကြားရသဖြင့် ဝမ်းသာသောကြောင့်ဟု ဆိုလေသည်။ အမေ့စကားကိုကား ကျွန်တော် သံသယမဖြစ်ပေ။

“အမေ ရန်ကုန်ကိုလိုက်ပြီး ဆေးကုပါ”

အမေသည် ကျွန်တော့်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ အမေ့လက်များမှာ အားလျော့တုန်ယင် နေသည်။ အမေက ကျွန်တော့်ကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ပြုံးနေလေသည်။ သည်သားထံမှ သည်စကားများ ပြောတတ်ခြင်းအတွက် အမေ အံ့သြဝမ်းသာနေဟန် တူပါသည်။ သို့သော် အမေက မည်သို့မျှ နှုတ်တုံ့မပြန်ပေ။

“အမေ ဘာဖြစ်လို့ သားဆီကို စောစောက အကြောင်းမကြားတာလဲဟင်”

ကျွန်တော်ကသာ ထပ်၍မေးရသည်။

“အမေ့အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေပါနဲ့တော့ သားရယ်။ သား ပြန်ရောက်လာတဲ့အတွက် အမေ ဝမ်းသာလှပါပြီ။ သားရှိရင် အမေလည်း ပြန်နေကောင်းလာမှာပေါ့”

“ဘယ်ဟုတ်ဦးမလဲ အမေ။ ရန်ကုန်မှာက အမျိုးမျိုး တတ်ကျွမ်းကျင်လည်တဲ့ ဆရာဝန်တွေ အများအပြား ရှိနေတာပဲဟာ။ ရန်ကုန်မှာဆိုရင် အမေ့ရောဂါ ချက်ချင်း သက်သာလာမှာပေါ့”

ထိုအခါ အမေ့မျက်လုံးသည် ပိုမိုပြူးကျယ်သွားသည်။

“အမေ ဘာရောဂါဖြစ်လို့လဲ သားရယ်။ ဘာရောဂါမှ မဖြစ်ပါဘူး။ အေးလေ

သား ကုစေချင်တယ် ဆိုရင်လည်း မင်းဦးလေးထွန်းနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး နောက်တော့ စီစဉ်ကြတာပေါ့ကွယ်။ ခုလောလောဆယ် တော့ အမေတို့သားအမိ စိတ်မချမ်းသာစရာစကားတွေ မပြောကြဘဲ ပျော်ရွှင်စရာ စကားတွေသာ ပြောကြရအောင်ကွယ်”

အမေမောနေလေပြီ။

“အမေ စကားသိပ်မပြောနဲ့လေ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး သားရယ်။ အမေ သားနဲ့ စကားပြောရရင် ဝမ်းသာလှပါပြီကွယ်။ သားရန်ကုန်မှာ ပျော်တယ်နော်”

အမေက စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလေပြီ။ ကျွန်တော် သဘောတူပါ၏။

“ပျော်ပါတယ် အမေ”

“သားကောလိပ်မှာ ပညာသင်ရတာကော ပျော်ရဲ့လား”

“ပျော်ပါတယ်”

ကျွန်တော်သည် အမေ့ကို စေ့စေ့ကြည့်နေရင်းမှာပင် ငိုချင်လာပြန်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့် မျက်နှာကို တဖက်သို့ လှည့်လိုက်ရသည်။ အမေက ရိပ်မိသလိုနှင့်...

“ဪ ဒါထက် သား သင်းသင်းကလေးကို တွေ့ပြီးပြီနော်”

စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းပြန်၏။

“ဟုတ်ကဲ့”

“သင်းသင်းဟာ သားအပေါ်မှာ အတော်ခင်မင်ရှာသေးတာပဲနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်တော် ထိုထက်ပို၍ ပြောဆိုရန် စကားလုံးများ မရှိပေ။ အမေ စကားများများ ပြောနေသည် ကိုလည်း သဘောမကျလှ။ ဟန်လုပ်၍ ပြောနေသည်လား၊ တကယ်ပင် ပြောချင်လှ၍ ပြောနေသည် လား မပိုင်းခြားတတ်စေကာမူ အမေ စကားများများ ပြောနေသည့်အတွက် မောနေသည်ကိုကား ကျွန်တော် ရင်ဖိုရလေသည်။

“အမေ စကားများများ မပြောပါနဲ့လား”

“အမေ မပြောစေချင်ရင် သား ပြောလေ၊ အမေ နားထောင်ပါမယ်”

သည်လိုဆိုတော့လည်း ကျွန်တော့်မှာ ပြောစရာစကား အစီအစဉ်မရှိ။ သို့သော် ထိုအခိုက်မှာပင် ဦးလေးထွန်း အခန်းတွင်း ရောက်လာသဖြင့် ကျွန်တော့်အဖို့ အနည်းငယ် သက်သာရာရလေသည်။

“ဒေါက်တာသိန်းညွှန့် ရောက်နေတယ် မမခင်”

“အိုကွယ် မမခင် သားနဲ့စကားပြောလို့မှ မဝသေးဘဲဟာ”

ယခုလိုတော့လည်း ကျွန်တော့်အမေသည် ကလေးဆိုးတယောက်နှင့် တူနေပြန်သည်။

“နောက်တော့ အေးအေးလူလူ ပြောနိုင်မယ့်အချိန်တွေ ရှိပါသေးတယ် မမခင်ရယ်၊ ကဲ မောင်ဝင်းဆွေ အောက်ထပ်မှာ သမီး လက်ဖက်ရည်ပွဲနဲ့ စောင့်နေတယ်”

ဦးလေးထွန်းက အမေ့ကို စကားစပြီး ကျွန်တော့်တွင် စကားအဆုံးသတ်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် အမေ့နားမှထလိုက်သည်။ အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခဲ့သောအခါ အလွန် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွား စေသော အမေ၏ စကားတခွန်းကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“မမခင်မှာ သားနဲ့ စကားများများပြောဖို့ အချိန်မှရှိပါ့ဦးမလား မောင်ထွန်းရယ် ...”

ထိုအခါမှစ၍ ကျွန်တော်သည် အမေနှင့် အချိန်ကာလကြာမြင့်စွာ နေထိုင်ဖို့ ကြိုးစားအပ်သည်ဟု မိမိရင်ဆိုင်ရသော အခြေအနေကို နားလည်ရလေတော့သည်။ လက်ဖက်ရည်ပွဲ၌ သင်းသင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်သောအခါ သင်းသင်းသည် မျက်နှာမသာသော ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို ကရုဏာ သက်သည့် အသွင်ဖြင့် ကြည့်လေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော် ပို၍ စိတ်အားငယ်ရလေသည်။ ယခုတကြိမ်လို စိတ်အားငယ်ရခြင်းမျိုးသည် ကျွန်တော့်သက်တမ်းတွင် ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ ရင်ဆိုင်ရသော အခြေအနေ အရပ်ရပ်တို့သည် စိတ်နှလုံး တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာချည်း ဖြစ်နေကြသည်။ ကျွန်တော် မည်သို့ပြုလုပ်ရမည်ကို မစဉ်းစားတတ်။ လက်ဖက်ရည်ပွဲမှာသာ သင်းသင်းကို တချက်မျှကြည့်ပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်ချရသည်။

“အစ်ကို ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

သင်းသင်းက ကရုဏာစကားဆို၍ မေးသည်။

ကျွန်တော့်ထံမှ အဖြေကို သူ မည်မျှ ကြာအောင် စောင့်နေခဲ့လေသနည်း၊ ကျွန်တော်မသိ။ အတန်ကြာမှပင် ...

“သင်းသင်း ဒီကိုရောက်နေတာ ကြာပြီလား။ အမေ ဒီလိုဖြစ်နေတာကော ကြာပြီလား”

ဟူသော မေးခွန်းနှစ်ခုကို တပြိုင်နက် မေးလိုက်ရပါသည်။

“အစ်ကို အင်္ဂလန်ကို မသွားခင်ကတည်းက သင်းသင်း ဒီကိုရောက်နေခဲ့တယ် အစ်ကို။ ကြီးကြီး မမာတာကတော့ ဒီနှစ် နွေဦးပေါက်ကတည်းကပဲ။ အစ်ကို အင်္ဂလန် သွားမယ်ဆိုတော့ ကြီးကြီး မမာစပြုပြီ။ ဒါကြောင့် အစ်ကို့ကိုတောင် လာမတွေ့တာပေါ့”

“ဒါတွေကို အစ်ကို ဘာလို့မသိရတာလဲ”

“အဲဒါတော့ သင်းသင်းလည်း နားမလည်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုစိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့ ဒီအကြောင်းတွေ အစ်ကိုမသိစေနဲ့ဆိုတဲ့ စကားမျိုးကိုတော့ ဖေဖေ့ကို ခဏခဏ ပြောတယ်။ အစ်ကို အင်္ဂလန်က ပြန်အလာ ဖေဖေလာတွေ့တော့တောင် သင်းသင်း လိုက်လာဦးတော့မလို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကြီးကြီး အခြေအနေကို သင်းသင်း ပြောမိမှာစိုးလို့ဆိုပြီး မလိုက်ရဘူး"

“သင်းသင်းတို့ သားအဖလည်း အဲဒီကတည်းက မြို့သာကို မပြန်ရသေးဘူးပေါ့”

“ဘယ်ပြန်လို့ဖြစ်မလဲ အစ်ကို”

ကျွန်တော် သင်းသင်းကို ကျေးဇူးတင်ရလေပြီ။ ပြီး သင်းသင်းတို့ သားအဖနှင့် ပတ်သက်၍လည်း စိတ်နှလုံး တုန်လှုပ်ရပြန်သည်။ ဆွေသားမစပ်သူများက အမေ့အပေါ်မှာ အလေးမူ ဂရုပြုခဲ့ကြ သလောက် ကျွန်တော့်အနေနှင့် ပေါ့လျော့ခဲ့ချေသည်ဟု အတွေးရောက်ကာ မိမိကိုယ်ကိုလည်း နာကြည်းမိသည်။ ပြီး သင်းသင်းကိုလည်း တောင်းပန်သင့်သည်ဟု အထင်ရောက်၏။

“အစ်ကို သင်းသင်းကိုတွေ့စက သတိမေ့နေခဲ့တာကို ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်။ အစ်ကိုတောင်းပန်ပါတယ်။ သင်းသင်းတို့သားအဖ အမေ့အပေါ်မှာ ဂရုတစိုက် ရှိကြတဲ့အတွက်လည်း အစ်ကိုကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးပါဘူး”

သည်တခါတော့ သင်းသင်းသည် မည်သို့မျှ စကားမပြန်ပေ။ ကျွန်တော့်အတွက် ထောပတ်သုတ်ပြီး ပေါင်မုန့်ချပ်ကိုသာ လှမ်းပေးလာ၏။

အတန်ကြာ၍ ဆရာဝန် ပြန်သွားပြီးသောအခါ ကျွန်တော်သည်

ဦးလေးထွန်းနှင့် တွေ့ဆုံကာ အမေ့ရောဂါ အခြေအနေကို ဆွေးနွေးရသည်။ အမေ့ကို ရန်ကုန်ခေါ်၍ ကုသလိုကြောင်းကိုလည်း ပြော၏။ ထိုစကားတွေကို ပြောရင်းပင် ကျွန်တော်သည် အသက်နှစ်ဆယ်မျှ မပြည့်သေးပါဘဲလျက် လူကြီးတယောက်ပမာ ပြောဆိုနေရသည်ဟုလည်း အထင်ရောက်ခဲ့သည်။

ဦးလေးထွန်းထံမှ စကားများကို ကြားရသောအခါ၌ ကျွန်တော့်မှာ ပို၍ တုန်လှုပ်ချောက်ချားရလေ သည်။ ဦးလေးထွန်း၏ အဆိုအရ အမေ့ဝေဒနာမှာ နေ့လား၊ ညလား ခွဲခြားမဖြစ်နိုင်လောက်အောင် ဆိုးရွားနေပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ရန်ကုန်ခေါ်ကု၍လည်း အခြေအနေ ပြောင်းလဲနိုင်စရာ မရှိတော့ကြောင်း သိရသည်။

သည်တော့လည်း ကျွန်တော် ရန်ကုန်ပြန်ရန်ကိစ္စမှာ လွယ်လွယ်နှင့် စဉ်းစားရန် မဖြစ်သေးကြောင်း သတိပြုရသည်။ ထိုအခါ မစံပယ်ကို သတိရပါသည်။ ထို့ကြောင့် အခြေအနေအလုံးစုံကို မစံပယ်ထံ စာရေး၍ အကြောင်းကြားမည်ဟုလည်း စိတ်ကူးဖြစ်မိပါသည်။ သို့သော် ထိုညမှာ ဦးလေးထွန်း ပြောသောစကားတွေနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော့်အဖို့ အတွေးစိတ်များ လှုပ်ရှားရသဖြင့် မစံပယ် ဆီသို့ စာမရေးဖြစ်ခဲ့။

ယခုအခါ၌ ကျွန်တော့်မှာ မမျှော်လင့်ခဲ့သော အဖြစ်တွေကိုသာ ထပ်ဆင့် ထပ်ဆင့် ကြုံတွေ့နေရ သဖြင့် ဘာလုပ်၍၊ ဘာကိုင်ရမည်ကိုပင် မသိနိုင်ဖြစ်ရသည်။ ရင်ဆိုင်ရမည့် အခြေအနေတွေကို ဘယ်စဉ်အခါကမျှ စိတ်ကူးထည့်ခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်သောကြောင့်လည်း တကယ်တမ်း ရင်ဆိုင်ရသော အခါ စိတ်မှာသာ လှိုင်းဘောင်ဘင် ခတ်သည့်နှယ် လှုပ်ရှားရသည်။ နှုတ်ဖျားကတော့ ဆိတ်ငြိမ်လှဘိ သည်။

“ဒီစကားတွေဟာ တကယ်တော့ ဦးလေးထွန်းပြောရမယ့်စကားတွေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဦးလေးထွန်း ကြိုတင်ပြောထားပါရစေ”

သည်လို ဦးလေးထွန်း စကားစ လာစဉ်ကပင် ကျွန်တော့်ရင်မှာ တလှပ်လှပ်နှင့် ဖိုခဲ့ရသည်။

“ဦးလေးထွန်းအနေနဲ့ ပြောရတာ တနည်းအားဖြင့်တော့ သဘာဝမကျလှဘူး။ အေးလေ ဒါပေမဲ့ ဒီစကားတွေကို မမခင်ပြောပြနေတာလို့ မောင်ဝင်းဆွေ ယူဆနိုင်ရင်တော့ ဒါတွေဟာ အကြောင်း မဟုတ်လှပါဘူး။ ပြီးတော့လည်း ခုနေအခါမှာ မမခင်က ဒီစကားတွေကို အရှည်အဝေး ပြောပြမနေစေချင်ဘူး။ မမခင်က ပြောလာတဲ့အခါမှာ မောင်ဝင်းဆွေ ဘယ်လို ပြန်ပြောသင့်တယ် ဆိုတာကိုလည်း မောင်ဝင်းဆွေ စဉ်းစားထားစေချင်တယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဦးလေးထွန်းပြောရတာပဲ မောင်ဝင်းဆွေ”

ကျွန်တော့်မှာ ဦးလေးထွန်း ဘာပြောလာမည်နည်းဟုသာ စိတ်စောနေလေသည်။

“ဒီလိုလေ။ မမခင် အခြေအနေက မကောင်းဘူး။ ဒီတော့ မမခင်ဟာ သူ မသေခင်ကလေးမှာ မောင်ဝင်းဆွေကို နေရာချသွားချင်တယ်။ ပြီးတော့ မောင်ဝင်းဆွေရဲ့ဘဝကို အခြေမပျက် နေနိုင်အောင် ဦးလေးထွန်းကပဲ အစစအရာရာ တာဝန်ယူစေချင်တဲ့ သဘောလည်းရှိတယ်”

ဦးလေးထွန်းသည် သူ့စကားကို ခေတ္တရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုသာ စေ့စေ့ကြည့်နေပြန်၏။ ကျွန်တော့်အား နေရာချမည်ဟူသောစကား၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုပင် ကျွန်တော် စဉ်းစားရဆဲ ဖြစ်လေသည်။

“ကျွန်တော် နားလည်လွယ်အောင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာပြောပါ ဦးလေးထွန်းရယ်”

ယခုအခါ၌ ကျွန်တော်သည် စိတ်ရင်းအမှန်အတိုင်း ဦးလေးထွန်းကို ဖွင့်ဟပြောမိ၏။ ဦးလေးထွန်းက ဝေခွဲမရနိုင်သလို နံရံဆီသို့ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသဖြင့် ကျွန်တော့်အဖို့ အဓိပ္ပာယ် ပိုမိုရှုပ်ထွေး ရလေသည်။ အတန်ကြာမှပင် ဦးလေးထွန်းက ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်း တည့်တည့်ဆိုင်ကာ...

“ကဲကွယ်၊ ဦးလေးထွန်း ဒီနေရာမှာ သင်းသင်းရဲ့ဖေဖေအဖြစ် မဟုတ်ဘဲ မောင်ဝင်းဆွေရဲ့ ဦးလေးရင်းချာတဦးအဖြစ် ပြောမယ်။ ဒီကိစ္စကို မောင်ဝင်းဆွေ စဉ်းစားပါ။ ဒီလို မောင်ဝင်းဆွေ။ မမခင်ဟာ မောင်ဝင်းဆွေကို သင်းသင်းနဲ့ လက်ထပ်ပေးချင်နေတယ်။ ဦးလေးထွန်းတို့အနေနဲ့ ကတော့ မောင်ဝင်းဆွေတို့သားအမိနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဘာမျှစဉ်းစားစရာ မလိုတာမို့ ပြောစရာလည်း မလိုပေဘူး။ မောင်ဝင်းဆွေအနေနဲ့ကသာ ဒါကို မမခင်ပါးစပ်က ပြောမလာခင် စဉ်းစားထားပါ။ မမခင်ရှေ့ရောက်မှ မောင်ဝင်းဆွေ ဒီစကားကြားရပြီး မမခင်နှင့် သဘောချင်း ကွဲလွဲရမှာကိုတော့ ဦးလေးထွန်းမဖြစ်စေချင်ဘူး”

ဦးလေးထွန်းသည် တိုးတိုးညင်းညင်း လေးဆေးလုစွာ ထိုစကားတို့ကို ပြောပြနေရာမှ ခေတ္တ ရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်မျက်နှာ ရိပ်မျက်နှာကဲကို တချက်လှမ်း၍ လေ့လာပြန်ပါသည်။ ပြီးမှ...

“ဒီတော့ မောင်ဝင်းဆွေ စဉ်းစားဦးပေါ့။ မောင်ဝင်းဆွေသဘောဟာ မမခင်ရဲ့ဆန္ဒနဲ့ ဆန့်ကျင်တဲ့ အခြေအနေမျိုးဆိုရင်လည်း ဦးလေးထွန်းတို့အဖို့ တမျိုးတဖုံ စီစဉ်ကြသေးတာပေါ့ကွယ်”

ဟု စကားဆက်လေသည်။

အိပ်ခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ခန္ဓာကိုယ်တခုလုံးမှ ဇောချွေးများ ပြန်လေပြီ။ စိတ်ရော လူပါ အိုက်စပ်စပ်၊ နစ်မွန်းမွန်းကြီး ဖြစ်နေသည်။ အိပ်ရာပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ စိတ်သည် ရေနစ်သူလို လက်လှမ်းမိရာ တခုခုကို ရှာဖွေဆုပ်ကိုင်ရန် လူးလွန့်နေသည်။ လက်တွေ့အားဖြင့် မစံပယ်ထံသို့ စာမရေးဖြစ်သော်လည်း မစံပယ်ကိုကား ကျွန်တော် အလွန်သတိရ ရပေပြီ။ ယခုနေသာ မစံပယ်သည် ခဏချင်း ပြေးသွားရုံနှင့် ရောက်နိုင်သောခရီး၌ ရှိပါမူ ကျွန်တော်သည် မစံပယ်ရှိရာသို့ ပြေးသွားမိမည်အမှန်၊ ပြီး ရင်ဆိုင်ရသော အခြေအနေအားလုံးကို ဖွင့်ဟပြောပြပြီး မစံပယ်ထံမှ အကြံကောင်း တောင်းမိပေမည်။ သည်လိုဆိုလျှင် မစံပယ်သည် မည်သို့သော အကြံပေးလိမ့်မည် နည်း။ မစံပယ်ဆီသို့ စာရေး၍ ဆွေးနွေးရလျှင် ကောင်းမည်လား၊ မစံပယ်သည် သင်းသင်းနှင့် ပတ်သက်၍ နားလည်သဘောပေါက်နိုင်ပါမည်လား။

ထိုအခါ ကျွန်တော့်အတွေးစ၌ သင်းသင်းမျက်နှာသည် ရစ်ဝဲ၍ လာပြန်ချေသည်။ အမေ့မျက်နှာကို လည်း မှောင်ထဲမှာ မြင်ရသည်။ ဦးလေးထွန်းပြောသော စကားများကိုလည်း ကြားနေမိသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်၌ကား ဘာတွေစဉ်းစား၍ မည်သို့ဝေခွဲနေသည်ကိုပင် မသိနိုင်။

ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေသော အိပ်ခန်းတွင် တပါးသူတို့၏ မျက်နှာပြင်တို့ကို မထင်မရှား မြင်နေရပါလျက် မိမိကိုယ်ကိုကား ရှာဖွေ၍ မတွေ့နိုင်ပါတကား။

စင်စစ် ကျွန်တော့်အဖို့ အခြားလမ်းစကို ရှာမတွေ့လျှင် တွေ့သောလမ်းအတိုင်းသာ လိုက်ရတတ် သည့် မိမိအဖြစ်မှန်ကိုပင် မဆင်ခြင်တတ်သော သည်အရွယ်။ ပြီး သည်မှောင်ကြီးမည်းမည်းမှာ အခြားဘယ်လမ်း ရှိပါသေးသနည်း။ ယခုနေအခါ၌ မစံပယ်သည် ကျွန်တော်ရှိရာသို့ ရောက်လာဖို့ ကောင်းသည်ဟူသော ကျွန်တော့်အတွေးဆန္ဒသည် ပြက်ရယ်ပြုဖွယ်ဖြစ်ရလေပြီ။

ထိုညက ကျွန်တော် ဘယ်သို့ ဆုံးဖြတ်သည်ကို ထားပါဦး။ ကျွန်တော် ဘယ်အချိန်တွင် အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေသည်ကိုပင် ကျွန်တော်မသိ။ အကယ်၍ လွန်ခဲ့သောညကသာ ညလုံးပေါက် အိပ်ပျက်ခဲ့ခြင်းမရှိခဲ့လျှင် ထိုညတွင် ကျွန်တော်သည် နေထွက်လာမည့်အချိန်ကို ငုတ်တုတ်ထိုင်လျက် စောင့်နေခဲ့လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော် အိပ်ရာမှနိုးသောအချိန်တွင် နေသည် မည်သည့်နေရာ သို့ ရောက်နေလေမည်နည်း။ ကျွန်တော် မသိ။ သို့သော် ကျွန်တော့်အိပ်ရာဘေးမှ ကုလားထိုင်တွင် ရောက်နေသော အမေ့ကိုကား အလွန်အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့ရလေသည်။

“သား ညက အိပ်ပျက်တယ်ထင်တယ်”

အမေ့အသံသည် လန်းဆတ်လွင် သာနေသည်ဟု မှတ်ထင်ရသောအခါ ကျွန်တော်လည်း အားတက် ရွှင်ပျခြင်း ဖြစ်မိသည်။

"သား အိပ်လိုက်တာ အတော်နေမြင့်သွားပြီထင်တယ် အမေ"

"သား အိပ်ပျက်လာလို့ အိပ်တာပဲဟာ။ အားရှိတာပေါ့ကွဲ့။ ကဲ သား မျက်နှာသွားသစ်ချေ။ ပြီးတော့ အောက်မှာ သင်းသင်း လက်ဖက်ရည်ပွဲနဲ့ စောင့်နေတယ် ထင်ပါရဲ့ကွယ်။ တော်တော်လေးကတောင် သားနိုးပြီလားလို့ လာကြည့်သေးတယ်။ ပြီးတော့ သား ပြန်လာခဲ့နော်။ အမေ သားအခန်းထဲကပဲ စောင့်နေမယ်"

အမေသည် ဟန်လုပ်နေလေသလား မဆိုနိုင်ပါ။ တထူးတခြား အမူပြောင်းနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော်အံ့ဩနေ၏။ အမေပြောသော စကားတွေမှာ ယမန်နေ့ကလို အားနည်းနွမ်းနယ်သော အသွင်မျိုးမပါလေ။ ပကတိကျန်းမာနေသူကဲ့သို့ပင် ရှိချေသည်။

ကျွန်တော့်မှာ အမေပြောသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရသည်။ လက်ဖက်ရည်ပွဲသို့ ရောက်သောအခါမှ ဆယ်နာရီထိုးပြီဖြစ်ကြောင်း သင်းသင်းပြော၍ သိရသည်။ ယခုတကြိမ် သင်းသင်းနှင့် ရင်ဆိုင်ရသော အခါ ကျွန်တော်သည် သင်းသင်းကို စေ့စေ့မကြည့်ဝံ့။ သို့သော် မကြည့်ဘဲလည်း မနေနိုင်။ တိတ်တိတ်ခိုး၍ ကြည့်တတ်ခဲ့လေသည်။ စကားများများ မစပ်မိသည်ကား အမှန်ပင်။

တကယ်တမ်း စကားဆိုရမည့်သူကား အမေ။

အခန်းတွင်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်က စကားစပါသည်။

"အမေ ဒီကုလားထိုင်မှာထိုင်ရတာ ထိုင်လို့ ကောင်းရဲ့လား"

"ကောင်းပါတယ်ကွယ်"

"မနက်က ဆရာဝန်ကော လာသေးသလား အမေ။ ဆရာဝန် ဘာပြောသွားသေးသလဲ"

"အမေ နေကောင်းလာပြီလို့ ပြောသွားတာပေါ့ သားရဲ့။ သားရှိနေရင် ဆရာဝန် လာစရာတောင် မလိုဘဲ အမေကျန်းမာလာမယ့်ဥစ္စာကွယ်။ သားကလည်း အမေ့အတွက် မပူသင့်တာ ပူနေတာကို"

ကျွန်တော်သည် အမေ့ဘေးမှ အိပ်ရာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ အမေက ဘာစကားမျှမဆက်သေးဘဲ ကျွန်တော့်ကို စေ့စေ့ကြည့်နေလေသည်။ အမေ၏မျက်လုံးအစုံသည် ကျွန်တော့်နှလုံးသားများကို ဖောက်ထွင်းနိုင်စွမ်းမည်ဟု ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာ အမေပြောလာမည့် စကားကိုသာ နားစွင့်နေရ လေသည်။

“သားကို အမေ စကားတခွန်းပြောချင်တယ်ကွယ်”

အမေ၏ အသံသည် နူးညံ့လှချေ၏။ နာပျော်ဖွယ်လည်း ကောင်းလှသည်။ သို့သော် အမေ မည်သို့သော စကားပြောမည်ဆိုခြင်းကို ကျွန်တော် သိပြီးလေပြီ။ သည်တော့ အမေ့ကို အမောမခံ စေချင်။

“အမေ ဘာပြောမယ်ဆိုတာ သားသိပြီးများ ဖြစ်လေမလား အမေ”

ထိုအခါ အမေက ကျွန်တော့်ကို အံ့သြသွားပြန်သည်။

“သား သိတယ်ဟုတ်လား။ သားကို မောင်ဘထွန်း ပြောပြပြီထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် အမေ။ ဦးလေးထွန်း ပြောပြီးစကားတွေကိုတော့ အမေ ထပ်ပြောမနေနဲ့တော့လေ။ အမေ မောနေပါ့မယ်”

“ဪ”

အမေသည် ယခုတကြိမ်၌ ခပ်ညည်းညည်းကလေး ပြောလိုက်ပြီး တွေနေပြန်လေသည်။ ပြီးမှ...

“တကယ်တော့ တို့သားအမိထက် မောင်ဘထွန်းတို့သားအဖက ပိုပြီး သနားစရာကောင်းနေပါ ကလား သားရယ်”

ကျွန်တော်သည် အမေ့စကား အသွားအလာကို နားမလည်။

“သမီးရှင်က သားရှင် ပြောရမယ့် စကားမျိုးကိုတောင် ပြောရတယ်ဆိုတော့ အမေဖြင့် မောင်ဘထွန်း ကို အားနာလှတယ်ကွယ်”

ယခုမှပင် ကျွန်တော်သည် ဦးလေးထွန်း၏စကားများကို ကြားရစဉ်က အားတုံ့အားနာ ဖြစ်မည့် အဖြစ်မျိုး ခံစားရလေတော့သည်။

“ကဲလေ သားသိပြီးဖြစ်ရင် သားသဘောကို အမေသိချင်ပါတယ်”

“သားဟာ အမေစိတ်ချမ်းသာအောင် လုပ်ရမယ့်အခြေအနေမျိုး ရောက်နေပြီပဲ အမေရယ်။ အမေ့ဆန္ဒ ကို ဖြည့်စွမ်းရမှာပေါ့”

ထိုစကားကို ကျွန်တော်သည် စိတ်ရင်း အရိုးခံဖြင့် ပြောလိုက်သော်လည်း အမေ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော် ဘာဆက်ပြောရမည်ကိုပင် မတွေးတတ်တော့ ပေ။

“သား ဒီလိုမပြောနဲ့လေ။ အမေဟာ သားစိတ်ချမ်းသာဖို့ စီစဉ်တာ။ အမေ

စိတ်ချမ်းသာဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါဟာ အမေ့ဆန္ဒဆိုတာထက် သားဆန္ဒသာ ဖြစ်စေချင်ပါတယ် သားရယ်”

“သား စကားပြောမှားသွားတယ်ဆိုရင် သား တောင်းပန်ပါတယ် အမေ။ သားဆိုလိုချင်တာက အမေတို့ ဦးလေးထွန်းတို့ စီစဉ်တာကို သားမပစ်ပယ်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောပါ”

“ဒီလိုလည်း သား ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်ဖို့ မဟုတ်သေးပါဘူး သားရယ်။ တခုပဲ အမေပြောချင်တာက သားကျောင်းကို ပြန်မသွားရတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်း မဖြစ်ဘူးဆိုရင် သားဒီမှာပဲနေပြီး အချိန်ယူ စဉ်းစားပါ။ ဒီကိစ္စကို သား လွယ်လွယ်နဲ့တော့ မပြောစေချင်ဘူး။ သားမှာ စဉ်းစားစရာ အခြေအနေ တွေ ရှိကောင်းရှိမယ်။ အမေ့အနေနဲ့တော့ သားကျောင်းဆက်နေဖို့ ကိစ္စကိုလည်း သားဆန္ဒအတိုင်း စဉ်းစားစေချင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သားဘဝမှာ ဘာမျှလိုလေသေးမရှိအောင် ဖန်တီး ပေးနိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတာကိုသာ အမေ ဂုဏ်ယူချင်တယ်။ ခုကိစ္စကို စီစဉ်ကြရာမှာ အမေကိုယ်တိုင် ဝေခွဲမရတာကတော့ သား ပညာဆက်သင်ဖို့ ကိစ္စပဲ”

ထိုအခါမှပင် ပညာသင်ကြားရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်သည် အမေ့လောက် လေးလေးနက်နက် မစဉ်းစားခဲ့သည်ကို သတိပြုရပါတော့သည်။

“ပြီးတော့လည်း ဒီကိစ္စကို အဓိကထား စဉ်းစားစရာမလိုဘူးဆိုဦး သည့်ထက် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတခု ရှိချင်ရှိနိုင်သေးတယ် သား။ ဒါကိုတော့ အမေကိုယ်တိုင်ထက် သားက ပိုသိလိမ့်မယ်”

“ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ အမေ"

“တခါတခါ လူနှစ်ယောက် စိတ်ချမ်းသာမှု ဖန်တီးရာမှာ လူသုံးယောက် စိတ်ဆင်းရဲဖြစ်ရ တတ်တာမျိုးကို ရင်ဆိုင်ရတတ်တယ် သားရဲ့”

အမေ့စကားများသည် လေးနက်လွန်းလှသည်ထင်ပါ၏။

“ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲ အမေ”

ကျွန်တော်က အမေ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ မေးလိုက်ပါသည်။ အမေ့ထံမှ အဖြေမရမီပင် ကျွန်တော် ရင်လှုပ်ရပြန်သည်။ အမေသည် သူ့စကားအဆုံးနှင့် ကျွန်တော့်အမေးကြားမှာပင် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားခဲ့ပြန်သည်။ ကျွန်တော့်အမေးကိုလည်း မဖြေ။ ကျွန်တော်လည်း ထပ်၍ မမေးဝံ့တော့ပေ။

“သား အမေ့ကို အမေ့အခန်းပြန်ပို့ပါကွယ်”

အမေ့အသံမှာ တုန်ယင်နေလေသည်။

ကျွန်တော်သည် အမေ့ကိုတွဲချီကာ အမေ့အိပ်ခန်းသို့ ပို့ခဲ့ပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့လေသည်။

သင်းသင်း၏ အပြုံးကို မြင်ရသောအခါ ရင်ခုန်ရပြန်သည်။

တနေ့က အတွေ့အကြုံ အဖြစ်အပျက်တို့သည်လည်းကောင်း၊ မနေ့က အတွေ့အကြုံ အဖြစ်အပျက် တို့သည်လည်းကောင်း၊ ယနေ့ အတွေ့အကြုံ၊ အဖြစ်အပျက်တို့သည်လည်းကောင်း ခြားနားလွန်း လှချေ၏တကား။

ထိုအဖြစ်အပျက်မျိုးများစွာတို့နှင့် လူများစွာတို့ တည်နေရာကို လှည့်ပတ်နေသော နေမင်းသည် အဖြစ်အပျက် ခြားနားမှုပေါင်း မည်မျှကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရလေမည်နည်း ကျွန်တော် သိချင်စမ်းပါဘိ။ သို့ပါလျက် ထိုနေမင်းသည် ပူရှိန်မြဲ၊ ထွန်းလင်းမြဲ၊ လှည့်ပတ်မြဲပါတကား။ သူသာလျှင် ဘာမျှ အပြောင်းအလဲ မရှိသည်။ သည်ကမ္ဘာမြေမှာဖြင့် အပြောင်းအလဲတို့သည် မြန်ဆန်လှချေသည်။ ထွေပြားလှချေသည်။ ကြည့်စမ်းပါဦး သင်းသင်း၏ အပြုံးနှင့် ရင်ဆိုင်ရသောအခါ ကျွန်တော့်ရင်သည် ခုန်သည်တည့်။

(၆)

ရင်ခုန်ရသော ဝေဒနာ၏ သဘောကို ကျွန်တော် မစဉ်းစားမိ။ ကျွန်တော့်ရင်သည် မစံပယ်၏ ရှေ့တွင်လည်း အကြိမ်ကြိမ် ခုန်ခဲ့ဖူးပါ၏။ ခုန်ရဖန်များလတ်သောအခါ မောလှသည်။ သို့ပါလျက် ဟိုစဉ်ကဆိုလျှင် မစံပယ်နှင့်တွေ့သော် အမောပြေလိမ့်မည် အထင်ရောက်ကာ မစံပယ်အပါးမှ မခွာချင်။ သို့သော် မစံပယ်သည် ကျွန်တော့်ရင်၌ဖြစ်သော ဝေဒနာကို မသိပါတကား။ သည်တော့ ကျွန်တော့်မှာသာ ပို၍ မောခဲ့ရသည်။

သင်းသင်းရှေ့မှာ ရင်ခုန်ရပြီဆိုသောအခါ သင်းသင်းသည် ကျွန်တော့်ရင်၌ဖြစ်သည့် ဝေဒနာကို သိနားလည်ပြီးဖြစ်သည်လား သို့မဟုတ် သင်းသင်းကိုယ်၌က ရင်ခုန်တတ်သည်လား ဆိုခြင်းကို ကျွန်တော် အသေအချာ မပြောတတ်စေကာမူ သင်းသင်း၏ ရွှန်းစိုတောက်ပသော မျက်လုံးအစုံ တို့သည် ညွတ်နူးဖွယ် အသွင်ကို ဆောင်နေလေသယောင်၊ သင်းသင်း၏ အပြုံးများက ကျွန်တော့် နှလုံးသားကိုပင် ချော့မှုန်းနေသလို။ သင်းသင်း၏ လွင်လွင်သာသော အသံများက ကျွန်တော့်ဦးနှောက်ကို ထိုးဖောက်ပျံ့နှံ့နေသည့်နှယ်။ သင်းသင်း၏ လှုပ်ရှားဟန်များသည် ကျွန်တော်၏သွေးကြော များကို ပိုမိုလှုပ်ရှားစေအောင်ပဲ ဖန်တီးတတ်လေ သလား အဆုံး၌ သင်းသင်းပိုင်ဆိုင်သမျှ အသွင်အပြင်၊ အမူအယူ အားလုံးတို့သည် ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ် တခုလုံး၌ ဖွဲ့စည်းအပ်သော အစိတ်အပိုင်း အလုံးစုံကို သိမ်းကျုံးဆုပ်ကိုင် ထားနိုင်စွမ်းသည်ဟုလည်း အထင်ရောက်ရချေပြီ။

ယခု ကျွန်တော် မစံပယ်ကိုပင် မေ့လျော့ခဲ့ပါပကော။

တကယ်တော့လည်း သင်းသင်း၏ရင်ခွင်သည် ကျွန်တော့်အား အရာခပ်သိမ်းကို မေ့ပျောက်စေနိုင် စွမ်းပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ကျောင်းသို့ ပြန်ဖို့ကိုလည်း မေ့ပါပြီ။ ယုတ်စွအဆုံး နေမင်းနှင့် လမင်း ဝင်ချည်ထွက်ချည် ရွေ့လျားခဲ့ကြသည့် အကြိမ်များကိုပင် ကျွန်တော် မမှတ်သားမိတော့။

ညကဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် သင်းသင်းရှိသော အိပ်ခန်းတွင်းသို့ပင် ဝင်ခဲ့မိလေသည်။ သင်းသင်း၏ နုညက်သော၊ နွေးထွေးသော၊ ပြည့်ဖြိုးသော၊ ရွှန်းစိုသော ခန္ဓာကိုယ်သည် ကျွန်တော့်တွင်ရှိသော ဦးနှောက်ကို ချေဖျက်လိုက်ကြလေပြီ။ ကျွန်တော်သည် ပင်လယ်၌ ရက်ကာလကြာမြင့်စွာ မျောချင်လျှင် မျောရပါစေ။ ထိုရေငန်ကို ကျွန်တော် တပ်မက်မိချေပြီတကား။

သည်တခါတော့ ကျွန်တော့်အဖို့ မျှော်လင့်တောင့်တသော အဖြစ်အပျက်ကို

အလွယ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရပါလေပြီ။

သီတင်းကျွတ်သည်နှင့် ကျွန်တော်နှင့် သင်းသင်းတို့၏ လက်ထပ်ပွဲကို အမေနေသော မြို့ကလေး၌ တခမ်းတနား ကျင်းပလေသည်။ အမေသည် ယိုင်နဲ့သောအသွင်ဖြင့် လှုပ်ရှားပြုံးရယ်သည်ကို တွေ့ရသည်။ 'ဝမ်းသာလှချည့်ရဲ့' ဟု အဓိပ္ပာယ်ကိုဆောင်သော စကားကိုလည်း ထပ်ဖန်တလဲလဲ ဆိုချေသည်။ အမေ ဝမ်းသာသည့်အဖြစ်ကို ကြုံရသည်ဖြစ်သောကြောင့်ပဲလား၊ သို့မဟုတ် ကိုယ်ကိုယ်၌က ဝမ်းသာစရာအဖြစ်တွင် ပါဝင်နေရ၍လား မဆိုတတ်နိုင်၊ ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာသည် အမှန်။

ကျွန်တော်၏ မင်္ဂလာဦးညဉ့် လမင်း ပဝင်းနေလေသည်။ ကျွန်တော် အမှတ်မထားချင်ပါ။ လရောင် ကွယ်သော အရပ်သို့သာ သင်းသင်းနှင့် အတူသွားချင်ပါသည်။

သည့်အခါ သင်းသင်းက ပထမဆုံးအကြိမ် စကားဆန်းဆိုလေသည်။

"အစ်ကို သင်းသင်းကို တကယ်ချစ်ရဲ့လားဟင်"

အဆန်းမဟုတ်နိုင်တော့ပါပဲလျက် သင်းသင်းရင်က အဆန်းလုပ်ကာ ခုန်သည်ဟုထင်သည်။ သည်စကားမျိုးကို ရင်ခုန်လျက် ပြောလာသည့်အတွက် ကျွန်တော့်မှာပင် အဆန်းဖြစ်ရချေပြီ။

"ဒါတွေကို မေးစရာများ လိုသေးလို့လား သင်းသင်းရယ်"

ကျွန်တော် ဒါပဲ ပြောတတ်ပါသည်။

"သင်းသင်း မေးတာကိုသာ ဖြေပါ အစ်ကို"

"ချစ်လို့ ညားခဲ့ကြပြီပဲ မဟုတ်လား၊ သင်းသင်းရဲ့"

ယခုလို ညမျိုး၌ ကျွန်တော်သည် စကားများများ မပြောလိုပါ။ ချစ်သည်ဟူသော အကြောင်းကို ဖွဲ့နွဲ့ပြောပြတတ်မည့် အတတ်ပညာမျိုးကိုလည်း ကျွန်တော် မသင်ယူခဲ့ဖူးပါ။ ပြီး အချစ်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ကျွန်တော် သင်းသင်းထံ၌သာ အတန်းကုန် တတ်မြောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သင်းသင်းသည် ယခုလို မေးခွန်းမျိုးထုတ်၍ ကျွန်တော့်အား စာမေးပွဲ မစစ်ခဲ့ဖူး ပါပဲလျက် အောင်စာရင်းထွက်သောနေ့မှာမှ မေးခွန်းထုတ်ကာ စစ်မေးလာခဲ့ပြန်လေသည်။ သည်တော့ တိုတိုနှင့် လိုရင်းဖြစ်သော အဖြေကိုသာ ပေးရမည်။

သို့သော် ထိုဆရာမသည် ကျေနပ်ပုံ မပေါ်သေး။

“ဒီလို ခပ်ပေ့ါပေ့ါ မဖြေပါနဲ့ အစ်ကို။ သင်းသင်းမေးတာကို အစ်ကို အမှန်အတိုင်းဖြေပါ”

ယခုအခါ၌ သင်းသင်းသည် တကယ်ပင် ဆရာမနှင့် တူ၍နေချေပြီ။

“အစ်ကို သင်းသင်းကို ဘယ်တုန်းက မမုန်းတာ ဖြေခဲ့လို့လဲကွယ်”

“အစ်ကို ကောလိပ်မှာ ရည်းစားမထားခဲ့သေးဘူးလား”

သည့်မေးခွန်းသည် အလွန်လွယ်၏။

“မထားခဲ့သေးပါဘူး သင်းသင်းရာ”

“ဟုတ်မှပြောပါ အစ်ကို။ သင်းသင်း ရင်ကွဲအောင်တော့ မလုပ်ပါနဲ့”

“ဩော် ခက်နေပြီပဲ သင်းသင်းရယ်။ အစ်ကို ကျောင်းကို ရောက်တာမှ လပိုင်း ရှိသေးတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရည်းစားထားနိုင်မှာလဲ သင်းသင်းရဲ့”

ယခုတကြိမ်၌ ဆရာ ငိုင်ရပြီထင်၏။ သင်းသင်းထံမှ မည်သည့်အသံမျှ မကြားရတော့။

“နေဦးကွယ် သင်းသင်း အစ်ကို့ကို ပြောစရာစကားတွေ ရှိသေးတယ်”

ကျွန်တော် မကျေနပ်ချင်တော့။ ပြန်လည် ကြုံတွေ့ခဲ့ပြီး အတူနေခဲ့သည်မှာ သုံးလနီးပါးပင် ရှိခဲ့ပြီ။ သို့ပါလျက် ယခုမှ ပြောစရာစကား ရှိသေးသည် ဆိုသည်ကိုကား ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်။ သို့သော် ကျွန်တော့်အလိုကို လိုက်လျောတတ်မြဲဖြစ်သော သင်းသင်း၏အလိုကို ကျွန်တော် လိုက်လျောပါ မည်။

“ကဲ ဒါဖြင့်ပြော။ သိပ်လည်း အရှည်ကြီး ပြောမနေနဲ့ဦး။ တော်တော်ကြာ မိုးလင်းသွားလို့ မအိပ်ရဘဲ နေဦးမယ်”

“သင်းသင်းဟာ အစ်ကို့ကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာပါ အစ်ကို။ ဒါကို အစ်ကို ယုံစေချင်တယ်”

“တော်ပါတော့ သင်းသင်းရယ်။ ဘာလို့ ဒီစကားတွေကို ထပ်ဖန်တလဲလဲ ပြောနေချင်ရတာလဲ သင်းရယ်”

ကျွန်တော့်စကားသည် အမှန်ပင် ကရုဏာနှလုံးသားမှ ပေါ်ထွက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အမည်ကိုပင် တယုတယ ခေါ်တတ်ပြီလေ။

“ပြောရမယ် အစ်ကို။ သင်းသင်းရင်ကိုခွဲပြီး ပြောလို့ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုရင်တောင်

ရင်ကို ဖွင့်ပြချင်တယ်။ အစ်ကိုနဲ့ ခွဲနေရတဲ့အချိန်တွေမှာလည်း သင်းသင်း အစ်ကို့ကို အမြဲသတိရခဲ့တယ်။ အစ်ကိုနဲ့ တွေ့ရတော့လည်း သင်းသင်း အတိုင်းထက်အလွန် ဝမ်းသာခဲ့ရတယ်။ နောက်ဆုံး အစ်ကိုနဲ့ သင်းသင်းတို့ဟာ ချစ်တယ် ကြိုက်တယ်ဆိုတဲ့ စကားမျိုးကိုတောင် များများမပြောမိကြဘဲ ချစ်ခဲ့ကြိုက်ခဲ့ကြတယ်။ သင်းသင်းဟာ အစ်ကို့အလိုကို လိုက်လျောခဲ့မိတယ်။ အို အစ်ကို သင်းသင်းကို အမြဲပဲ ချစ်နေစေ့ချင်တယ် အစ်ကို”

ကျွန်တော်သည် တုန်ယင်နေသော သင်းသင်း၏စကားများကို ကြားရသောအခါ ငိုင်ရလေတော့ သည်။ သင်းသင်းလိုစကားမျိုးတွေ ကျွန်တော် ပြန်ပြောလိုက်ချင်ပါ၏။ သို့သော် ကျွန်တော် မပြောတတ်။

“ခက်ပါတိ သင်းရယ်။ အစ်ကို ဘာပြောရမှာလဲ။ အစ်ကို သင်းကိုချစ်တယ်။ သင်းနဲ့နေရတာကို ပျော်တယ်။ ဒါကို သင်းယုံပါ။ စိတ်ချပါ”

“သင်းသင်းစိတ်ထဲမှာတော့ တမျိုးကြီးပဲ အစ်ကို။ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာကိုသာ မပြောတတ်တာ။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုဟာ သင်းသင်း ချစ်သလို မချစ်တတ်ပါဘူးလို့ သင်းသင်းထင်နေတယ်”

“ဟာကွာ သင်း အစ်ကို့ကို ဒီလိုမပြောပါနဲ့။ အစ်ကို စိတ်ညစ်ရလိမ့်မယ် ကွယ်”

“စိတ်မညစ်နဲ့အစ်ကို။ စိတ်ညစ်ချင်နေတာက သင်းသင်းပါ။ အစ်ကို စိတ်ညစ်စရာ မလိုပါဘူး။ သင်းသင်း ဒီစကားကို ဘယ်လိုလုပ် ပြောရမှန်းမသိဘူး အစ်ကို။ သင်းသင်း ဖွင့်လည်းပြောချင်တယ်။ ပြောရမှာကိုလည်း ကြောက်တယ်"

လောကတခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေချေပြီ။ ညင်သာ တုန်ယင်သော သင်းသင်း၏အသံသည် ကျွန်တော့် ရင်တွင်း၌ လှိုင်းခတ်ဘိသည်သို့ လှုပ်ရှားနေလေသည်။ အပြင်ဘက်မှ လရောင်သည်ပင်လျှင် သစ်ရွက်များအကြား၌ လှုပ်ရှားနေကြဟန်ရှိ၏။ လေတွင် သစ်ရွက်ကလေးများ လှုပ်ရှားနေသော အသံသည် ကျွန်တော့်ရင်မှသော်လည်းကောင်း၊ သင်းသင်း၏ ရင်မှသော်လည်းကောင်း ပျံ့နှံ့ရိုက်ခတ်သွားသော ပဲ့တင်သံများ ဖြစ်လေမလား။

“ပြောပါ သင်း။ ပြောပါ။ သင်းပြောသမျှကို အစ်ကို နားထောင်ပါ့မယ်”

“သင်းသင်း စိတ်ထဲမှာ ဖေဖေပြောတာတွေကို ကြားနေတယ် အစ်ကို"

သင်းသင်း၏ အသံမှာ တုန်ယင်ညင်သာရာမှ ကွဲအက်လွင့်စဉ်လာလေဟန် ပေါ်ထွက်နေလေသည်။

“ဘာကိုလဲ သင်း”

“ဖေဖေက သင်းသင်းကို ပြောတယ်။ သင်းသင်း အစ်ကို့ဆီက အချစ်ကို ယူတဲ့နေရာမှာ သင်းသင်းတို့က အို။ သင်းသင်း မပြောရဲဘူး အစ်ကို”

ကျွန်တော်သည် သင်းသင်း၏စကားစဉ်ကို နားမလည်ရိုး အမှန်ပါ။ ထိုသူငယ်မသည် ဘာကို ပြောချင်သနည်း၊ ကျွန်တော်မတွေးတတ်ပါ။ ယခု သင်းသင်းသည် ကျွန်တော့်ရင်တွင် ခေါင်းအပ်ကာ ရှိုက်ငိုလေပြီ။

“အို သင်း ဘာလို့ ငိုရတာလဲကွယ်”

ကျွန်တော်က သင်းသင်း၏ ခေါင်းကို သပ်ရင်း မေးလိုက်ပါသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် အမေ့အခန်းဆီမှ ခေါင်းလောင်းသံသည် လွင့်ပျံ့လာသည်။

“သင်း အမေ ဘာဖြစ်လဲမသိဘူး”

ကျွန်တော့်နှုတ်မှ စကားစနှင့်အတူ သင်းသင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ ပြိုင်တူရပ်လိုက်မိသည်၊ မီးကို ဖွင့်ပြီး အမေ့အခန်းဆီသို့ လာခဲ့သည်။ မရှေးမနှောင်းပင် ဦးလေးထွန်း ရောက်လာသည်။ အိမ်ဖော်ဖြစ်သော ဒေါ်ဦးလည်းဝင်လာသည်။

အမေ့ရင်မှာ နိမ့်တုံမြင့်တုံ လှုပ်ရှားနေသည်။ အမေ့မျက်နှာပြင်သည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သောအသွင်ကို ဆောင်နေသည်။ အခြေအနေကို နားမလည်နိုင်ပါ။

“မောင်ဝင်းဆွေ၊ ဦးလေးထွန်း ဒေါက်တာ သိန်းညွန့်ဆီ သွားမှဖြစ်မယ်”

ဦးလေးထွန်းက ကျွန်တော့်အနားသို့ ကပ်၍ ပြောလာခါမှပင် ကျွန်တော်သည် အမေ့အခြေအနေနှင့် ပတ်သက်၍ တုန်လှုပ်ရမှာပါကလားဟု အသိဝင်ရလေတော့သည်။ ကျွန်တော် ဘာမျှ စကားမပြန်မီပင် ဦးလေးထွန်း ထွက်သွားသည်။ ဒေါ်ဦးကိုလည်း ခေါ်သွား၏။ အခန်းတွင်း၌ ကျွန်တော်၊ သင်းသင်းနှင့် အမေသာလျှင် ကျန်ခဲ့သည်။

အမေ၏ နှုတ်ခမ်းများသည် တရွရွ ဖြစ်နေသည်။ မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်များ ယိုစီးနေ၏။ အမေ့ကို မြင်ရသည်မှာ အားမရစရာ ကောင်းလှသည်။ မီးအလင်းရောင်က အားနည်းလေသည်လား၊ ကျွန်တော် အားငယ်နေသည်လား။ အမေ၏ အခြေအနေမှာ အကျပ်အတည်းတွင် ရင်ဆိုင်နေရသည် လား ကျွန်တော် မသိ။ ကျွန်တော်သည် သင်းသင်းထံမှ အဖြေရှာ၍ ရလိုရငြား သင်းသင်းကို တချက်ကြည့်လိုက်မိသည်။ သင်းသင်း၏ပါးပြင်မှ မျက်ရည်စများ မခြောက်သေး။ မျက်လုံးအိမ်မှာ လည်း မျက်ရည်တို့ဝေ့ဆဲ။

“သား”

အမေ့အသံကို ကြားရသောအခါ ရင်ထဲမှာ ကျင်ခနဲ ခံလိုက်ရသည်။ အမေက လက်များကို ကျွန်တော့်ဆီသို့ ဆန့်တန်းသည်။ အမေ့လက်တို့သည် ချည့်နဲ့ တုန်ယင်နေ၏။

“အမေ ဘာဖြစ်လဲဟင်”

ကျွန်တော်သည် မိမိကိုယ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်း၍ ပြောပါသည်။

“အ အ အမေ ဝမ်းသာလွန်းလို့ပါကွယ်”

အမေသည် ထိုစကားကို အားယူ၍ ပြောရရှာသည်။ ပြီး အမေက သူ့စကားကို ဆက်လိုသေးဟန်နှင့် ပါးစပ်ပြင်သည်။ ကျွန်တော်သည် အမေ့အိပ်ရာပေါ်မှာပင် အမေ့ဘေးတွင် ကပ်ထိုင်လိုက်သည်။ အမေ ဆန့်တန်းလာသော လက်များကို လှမ်း၍ဆုပ်ကိုင်သည်။ အမေက ကျွန်တော့်လက်များကို ဆုပ်ကိုင်လိုဟန်ပြသည်။ အမေ့လက်ဖဝါးများမှာ စေးထိုင်းထိုင်းနှင့် အေးစက်စက်ဖြစ်နေသည်။

“သား သင်းသင်းကို ချစ်တယ်နော်”

“ချစ်ပါတယ် အမေ။ သား သင်းသင်းကို ချစ်ပါတယ်။ အမေ နေကောင်းအောင်နေပါ။ အမေ စကားသိပ်မပြောနဲ့။ မောနေမယ်”

“အမေ စကားပြောတာကို သား မတားမြစ်ချင်ပါနဲ့ကွယ်။ အမေ မမောပါဘူး”

အမေ ဟန်လုပ်၍ပြောနေပေပြီ။

“သားနဲ့ သမီးကို အမေ ခုလိုမြင်ရတော့ သိပ်ဝမ်းသာတယ်။ အမေ့အဖို့ ကနေ့ဟာ ဝမ်းအသာရဆုံး နေ့ပဲ သား”

အမေ မည်မျှပင် ဟန်လုပ်၍ ပြောနေစေကာမူ ဝါကျတခုဆုံးတိုင်း အမေသည် မော၍နေလေပြီ။ သို့သော် ကျွန်တော် အမေ့ကို မည်သို့လျှင် တားဆီးဝံ့ပါမည်နည်း။

“သမီးလေး အမေ့ဆီ လာပါဦးကွယ်”

ကျွန်တော်က သင်းသင်းကို မော့၍ ကြည့်လိုက်သည်။ သင်းသင်းသည် မျက်လွှာကိုချပြီး အမေ့ ခေါင်းရင်းဘက်သို့ တိုးသွားသည်။

“သား အမေ့ကို ထူပေးပါ”

ကျွန်တော်သည် အမေ့ကို ခပ်လှဲလှဲသာ ထူပေးနိုင်သည်။ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်လည်း ပွေ့၍ ထိန်းထားရ သေးသည်။ အမေသည် မိမိကိုယ်ကိုပင် မထိန်းနိုင်သော အခြေသို့ ရောက်နေပေပြီ။

"သမီးလေး မေမေ့သားကို အပြစ်မယူပါနဲ့ကွယ်။ မေမေ့သားအပေါ်မှာ သမီး မကျေနပ်တာတွေ့ရင် ခွင့်လွှတ်ပါ"

သင်းသင်းသည် ခေါင်းကို ငုံ့ထားလျက်မှာပင် သင်းသင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်က တုန်ယင်နေသည်။

"သမီးလေးတို့အတွက် အမေ အားလုံး စီစဉ်ပြီးပြီ။ ဒါကြောင့် အမေ ဝမ်းသာတယ်။ သားနဲ့ သမီးတို့လည်း ဝမ်းသာကြနော်။ မောင်ဘထွန်းကော သားရယ်"

"ဦးလေးထွန်း ဒေါက်တာသွားခေါ်နေတယ်"

"ဒုက္ခရှာလို့ကွယ်။ အမေ ဘာမှဖြစ်တာမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဒေါက်တာကို ဒုက္ခပေးတာကိုးကွဲ့"

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ နင့်သွားလေသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျွန်တော်သည် အမေ့အခြေအနေကို အကဲခတ်တတ်လေပြီ။

"သားနဲ့သမီးတို့ မြို့သာကို သွားကြနော်။ ဘာမှအားမငယ်နဲ့။ မြို့သာမှာ သားတို့အတွက် အစစအရာရာ အမေ စီစဉ်ထားပြီးပါပြီ။ မောင်ဘထွန်းလည်း သားတို့နဲ့အတူ မြို့သာမှာ လိုက်နေလိမ့်မယ်။ ကိုညိုမောင်လည်း အမေ့သားကို ဂရုစိုက်ပါလိမ့်မယ်ကွယ်။ သားအဖို့ ချစ်ရမယ့် ဟောဒီ သမီးလည်းရှိမယ်။ သားအတွက် အစစအရာရာ စောင့်ရှောက်မယ့် ကိုညိုမောင်နဲ့ မောင်ဘထွန်းတို့လည်း ရှိမယ်။ သားအတွက် အမေစိတ်ချနိုင်ပါပြီကွယ်"

ကျွန်တော်သည် ကိုညိုမောင်ဆိုသူ၏အမည်ကို ပထမဆုံးအကြိမ် စတင် ကြားသိရလေသည်။ အမေက သူ့စကားကို ခေတ္တရပ်ပြီး နားသည်။ ပြီး ကိုညိုမောင်ဆိုသူ၏ အကြောင်းကို ဆက်ပြန်သည်။

"ကိုညိုမောင်ဟာ သားတို့ကို စခန်းသာကနေပြီး စောင့်နေရှာတယ် သားရဲ့။ ဪ ကိုညိုမောင်၊ ကိုညိုမောင်"

အမေ၏အသံသည် ဆို့နင့်တိမ်မြုပ်သွားလေသည်။ ကျွန်တော်သည် အမေ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ထိတ်လန့်သွားရလေသည်။

"သင်း သင်း အမေ့ကို ကြည့်ပါဦး"

“ကြီးကြီး၊ ကြီးကြီး”

ကျွန်တော်နှင့် သင်းသင်းတို့၏ တုန်ယင်အက်ကွဲသော အသံတို့သည် ရှေ့နောက်ဆင့်၍ ပေါ်ထွက်လာ လေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ဦးလေးထွန်းနှင့် ဒေါက်တာသိန်းညွန့်တို့ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။

ကျွန်တော်သည် အော်ဟစ်ငိုကြွေးခြင်း မပြုမိရန် အနိုင်နိုင် ထိန်းချုပ်ထားရသည်။ သင်းသင်း၏ ငိုရှိုက်သံသည် အခန်းတွင်း၌ ဟိုသည် လွင့်ပျံ့နေလေပြီ။ ကျွန်တော်သည် အမေ့ခုတင်တိုင်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားမိလေသည်။ သို့သော် အမေ့ဝိညာဉ်သည် အဝေးသို့ လွင့်မျောသွားချေပြီ။ ကျွန်တော် လက်ထပ်သောနေ့တွင် အမေ ကွယ်လွန်ရလေသည်။

(၇)

အမေ့စျာပနကိစ္စ ရက်တပတ်လည်သောနေ့ လွန်မြောက်သော နံနက်တွင် ကျွန်တော်နှင့် သင်းသင်းတို့သည် အမေနေခဲ့သော မြို့ကလေးမှ ခွာခဲ့ကြရလေသည်။ ဦးလေးထွန်းသာလျှင် လုပ်ငန်းကိစ္စများ အစသိမ်းရန် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်နှင့် သင်းသင်းတို့ လိုက်ပါလာသော သင်္ဘောသည် မြို့သာနှင့် နီးလေလေ၊ ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှ လှုပ်ရှားမှုသည် ပို၍ ပြင်းထန်လာလေလေ။ မျှော်လင့်၍ မရနိုင်ခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း၊ တွေ့လိုမြင်လိုခြင်း၊ နားမလည်နိုင်ခြင်းဟူသော ဝေဒနာ အထွေထွေတို့ ရှုပ်ပွေနေကြလေပြီ။

စခန်းသာဆိုသည်မှာ အဘယ်သို့သော နေရာမျိုးနည်း။ ကိုညိုမောင်ဆိုသူမှာကော မည်သူနည်း။

နေဝင်ပြီ။ ယနေ့ ညဉ့်ဦးပိုင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ မြို့သာသို့ ရောက်မည်ဟု သင်းသင်းက ပြောပြထားနှင့်သည်။

သင်္ဘောသည် ရေပြင်ကို ခွဲဝက်ကာ ဆန်တက်နေသည်။ ရေပန်းတို့သည် မီးရောင်၌ ဖြာထွက်နေ၏။ တခါတရံ သင်္ဘောမှထိုးသော မီးရောင်တွင် ဘောတိုင်ကလေးများ သွက်သွက်လှုပ်လျက် ခါယမ်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မီးမောင်းသည် တဖက်ကမ်းပါးထက်သို့ပင် ကျရောက်သွားသော အခါ၌ မည်းမှောင်အုံ့ဆိုင်းသော သစ်ပင်ကြီးများကို မြင်ရသည်။ အချို့နေရာများတွင် မီးရောင်လဲ့လဲ့ ရှိသော တဲကလေးများကို တွေ့ရ၏။ တံငါတဲများ ဖြစ်ကြပေမည်။

"ဟော မြို့သာကို မြင်ရပြီ အစ်ကို"

ကျွန်တော့်အပါးတွင် ရပ်နေသော သင်းသင်းက ခပ်မြူးမြူးကလေး ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်သည် သင်္ဘောဦးတည်ရာသို့ မျှော်ကြည့်မိသည်။ ဖျော့တော့သော မီးရောင်များ ခပ်ကျဲကျဲရှိသည့်နေရာကို မြင်သာပါပြီ။ သင်္ဘောကလေး၏ အရှိန်သည် မြန်လာဟန်ရှိသည်။ ဘေးဘက်မှ ကမ်းပါးသည် တဖြည်းဖြည်း မြင့်လာလေပြီ။

"အစ်ကို စခန်းသာဆိုတာ သိရဲ့လားဟင်"

သင်းသင်းထံမှ စခန်းသာဟူသော အမည်ကို ကျွန်တော် စ၍ ကြားရချေပြီ။

"ဟင့်အင်း"

“ဟိုမှာကြည့် အစ်ကို”

သင်းသင်းက အရှေ့ဘက်တွင်ရှိသော ကမ်းပါးတနေရာသို့ ညွှန်ပြသည်။ မည်းမှောင်သော ကမ်းပါးကို စ၍မြင်ရသည်။ ကမ်းပါးနောက်တွင် ကမ်းပါးထက် အတန်မြင့်သောနေရာမှ မီးရောင်ကို အလွန် ဂရုစိုက်နိုင်ပါမှ မြင်သာသည်။ မည်သို့သော နေရာဖြစ်သည်ကိုကား ဝေခွဲ၍မရသေး။

“ဘယ်ဟာလဲ သင်း”

“အဲဒီ မီးရောင်ဆီဟာ စခန်းသာဆိုတာပေါ့ အစ်ကိုရဲ့”

“သင်းသင်း စခန်းသာကို သိတယ်ပေါ့”

“ဖေဖေပြောပြထားလို့သာ သိတာ။ အစ်ကိုလည်း အဲဒီနေရာကို ရောက်ဖူးသားနဲ့"

“ဘာ အစ်ကို စခန်းသာကို ရောက်ဖူးတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ။ အစ်ကိုကလည်း မြို့သာနဲ့များ ပတ်သက်လာရင် မေ့တတ်ရန်ကော”

“တကယ် သတိမရလို့ပါ သင်းရာ”

“ဟိုနေရာဟာလေ အစ်ကိုရဲ့။ သင်းသင်းတို့တောင် ခဏခဏရောက်ကြဖူးတယ်လေ။ သင်းသင်းတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက တရုတ်မန်းကျည်းသီး သွားသွားကောက်နေကျနေရာကို အစ်ကို မှတ်မိသေးလား”

“အင်း အဲဒါတော့ အစ်ကိုမှတ်မိတယ်။ အဲဒါက စက်ရှင်မင်းကြီး အိမ်ကမ်းပါးပဲဟာ”

“အဲဒီနားမှာပေါ့ အစ်ကိုရဲ့။ သင်းသင်းတို့ မြို့ထဲကလာတော့ ပွဲစားတန်းကို ဖြတ်အလာ ဝါးထရံရက်တဲ့ တောင်ခြေအကွက်ရှိတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီနေရာကို ဖြတ်လာတော့ တမာပင်တွေ စီပေါက်နေတဲ့ တောက်တက်လမ်း ရှိတယ်လေ။ အဲဒါ စက်ရှင်မင်းကြီးအိမ်သွားလမ်း”

သင်းသင်းက မြို့သာနှင့် ပတ်သက်သော အနေအထားကို စေ့စေ့စပ်စပ် ပြောပြနေသည်။ ကျွန်တော့်မျက်စိတွင် တဖြည်းဖြည်း မြင်ယောင် လာခဲ့လေပြီ။

စက်ရှင်မင်းကြီးနေသော တောင်ပေါ်လမ်းသည် အလွန်ကြည်နူးစရာ ကောင်းလှသည်။ တမာပင်များ ပွင့်ကြသောအခါ၌ လမ်းနှစ်ဖက်တမာပင်များမှ

ပန်းရန့်သည် လှိုင်ပျံ့နေတတ်မြဲ ဖြစ်သည်။ တောင်ပေါ်သို့ရောက်သောအခါ လမ်းလေးခွဆုံသောနေရာသို့ ရောက်သည်။ ထိုနေရာ၌ အုံ့ဆိုင်းသော ညောင်ပင်ကြီးတပင် ရှိသည်။ ညောင်ပင်အခြေ၌ ရေအိုးစင်တခုသည် အတက်တွင် မောလာသူကို ဖြေသိမ့်ရန် အသင့်စောင့်နေဘိသည်သို့ ရှိ၏။ ထိုလမ်းဆုံမှ အရှေ့ဘက်ခွဲထွက်သော မြေနီလမ်းကလေးတခု ရှိသည်။ ထိုလမ်းသည် မြို့တောင်ဘက်ဖျားတွင် နိမ့်လျှောသွား၏။ တောင်ဘက်သို့ ခွဲထွက်သောလမ်းသည် ခြေကျင်သွားလမ်းဖြစ်သည်။ ထိုလမ်းသည် မညီညာ။ ထိုလမ်းအတိုင်းသွားလျှင် မြစ်ကမ်းပါး၌တည်သော ရွာကလေးတရွာသို့ ရောက်သည်။ အနောက်ဘက်သို့ တူရူတည့်သောလမ်းသည် စက်ရှင်မင်းကြီးအိမ် လမ်းဆုံ၌ လမ်းသုံးခွ ခွဲပြန်လေသည်။ အနောက်မြောက်ဘက် မြေညီလမ်းခွဲသည် မြစ်ကမ်းပါးရှိ စက်ရှင်မင်းကြီးအိမ် လမ်းဖြစ်သည်။ ထိုလမ်းဆုံ၏ တောင်ဘက်ကပ် လျက်တွင် ခရုပတ်တောင်ကမူ အတက်လမ်း ကလေးတခုနှင့် ထိုတောင်ကမူကို ကပ်မြှောင်လျက် ငုပင်များ စီတန်းပေါက်ရောက်သော မြစ်ကမ်းပါးဆီသို့ ရှေးရှုနေသည့် လမ်းမြွာတခု ရှိပြန်သည်။ ခရုပတ်တောင်ကမူထက်မှ အိမ်ငယ်တလုံးနှင့် ရိပ်သာ အုံ့ဆိုင်းသော ခြံကို တွေ့ရမည်။ ထိုခြံဝ၌ ကြီးမားသော၊ ခက်လက်ဝေဖြာ အုံ့ဆိုင်းသော စိန်ပန်းပင်ကြီးတပင် ရှိလေသည်။

ကျွန်တော် မှတ်မိပါပြီ။

"ဟို စိန်ပန်းပင်ကြီးရှိတဲ့ နေရာလား"

"အစစ်ပေါ့"

"ဟယ်။ အဲဒါက စခန်းသာ။ အစ်ကိုတို့ အခု အဲဒီမှာ နေရမယ်"

ကျွန်တော် က တအံ့တသြဖြစ်ရသည်။

"ဟုတ်တယ် သင်းသင်းလည်း ဟိုတုန်းကမသိဘူး။ ခုတခေါက် ဖေဖေနဲ့ အစ်ကိုတို့ဆီကို လာခဲ့ခါမှ ဖေဖေ ပြောပြလို့သိတာ။ အဲဒီနေရာကို အစ်ကို မကြိုက်ဘူးလား"

ကျွန်တော့်မှာ တအံ့တသြ တွေဝေစဉ်းစားနေရလေတော့သည်။ ထိုနေရာကို ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်က ရောက်ဖူးလေ့ရှိပါသည်။ အကြောင်းကား ထိုကမူထိပ်၏ အနောက်ဘက် အနိမ့်ပိုင်းမှ ငုပင်စီတန်းသော မြစ်ကမ်းပါး၏ မြောက်ဘက် အနိမ့်ပိုင်းသည် တရုတ်မန်ကျည်းသီးပင်တော ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာသည် တဖက်မှ စက်ရှင်မင်းကြီးအိမ်ကမ်းပါးနှင့် တဖက်၊ ငုပင်တန်း ကမ်းပါးအကြား ချိုင့်ဝှမ်းဖြစ်သည်။ ထိုနေရာတွင် ကျောက်တောင်ကမ်းပါးကြီးများလည်း ရှိသည်။ များစွာ ကျယ်ပြန့်လှစေကာမူ အရိပ်ကျသည်ဖြစ်သောကြောင့် အမြဲလိုလို

အေးမြနေသည်။ သောင်ပြင်စည်းခုံလည်း ရှိ၏။ ထိုနေရာမှ တရုတ်မန်ကျည်းသီးပင်များ၏ အသီးတို့သည် ကတ္တီပါ ပန်းရောင်ထည်ပမာ အထွေးထွေးရှိတတ်သည်။ ထိုအသီးတို့၏ အရသာသည် ချိုမြိန် လှစွာ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် ငယ်စဉ်အခါက ထိုတရုတ် မန်ကျည်းသီးများကို အမြတ်တနိုး လာရောက်ခြွေယူ စားသုံးမြဲဖြစ်သည်။ တခါတရံ မိတ်ဆွေအများနှင့်။ တခါတရံ သင်းသင်းနှင့်ကျွန်တော်ချည်းသာ။

စင်စစ် ထိုနေရာသို့ လာခဲ့ရသည်မှာ တရုတ်မန်ကျည်းသီး၏ ချိုမြိန်သော အရသာထက် အိမ်က အမေ၊ ဦးလေးထွန်းနှင့် ကျောင်းက ဆရာ၊ ဆရာမတို့ကို အသိမပေးဘဲ တိတ်တိတ်ခိုး၍ လာရောက် ဆော့ကစားခွင့်ရသည့်အဖြစ်ကို ပို၍ကြည်နူးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ထိုနေရာ၌ ပျော်ပါးမြူးထူးကစား၍ အားရသော် ငုပင်တန်းရှိသည့် ကမ်းပါးသို့ တက်ချင်တက်မည်။ စက်ရှင်မင်းကြီးအိမ် ကမ်းပါးသို့ တက်ချင်တက်မည်။ စက်ရှင်မင်းကြီးအိမ် ကမ်းပါးသို့တက်လျှင် အလှမွေးထားသော ယုန်ကလေးများကို တရုတ် မန်ကျည်းစေ့နှင့် ပစ်ဆော့ကစားရသည်။ မာလီကုလား မြင်၍ အော်ဟစ်ခြောက်လှန့်သောအခါ ချိုင့်ဝှမ်းတွင်းသို့ ပြန်ဆင်းခဲ့ပြီး တောင်ဘက် ကမ်းပါးကို တက်ချင်တက်မည်။ သို့မဟုတ် အရှေ့ဘက်ကမ်းပါးကို တက်ခဲ့မည်။ ထိုအခါ ခရုပတ်တောင်ကမူ လမ်းဆုံရောက်လေရော။ အိမ်သို့ မပြန်ချင်သေးသည့်အခါတိုင်း ထိုခရုပတ်တောင် ကမူလမ်းအတိုင်း တက်တတ်ပြန်သည်။ ကမူထိပ်တွင် အုံ့ဆိုင်းရိပ်သာသော ခြံဝင်း တံခါးသည် အမြဲလိုပိတ်လျက်။ သို့သော် ခြံဝင်းတံခါးထောင့် ခြံအတွင်း၌ ပေါက်နေသော စိန်ပန်းပင်ကြီးမှ အခက်များသည် ခြံပြင်သို့ ထိုးထွက်ကာ အုံ့ဆိုင်းလျက်ရှိသည်။

သည်တော့ အလွန်လျှင် မြူးထူးဖွယ်ကောင်းသော အဖြစ်တခုကို ကျွန်တော် သတိရလေသည်။

ထိုစိန်ပန်းပင်ကြီးအောက်သို့ ရောက်သောအခါတိုင်း ကျွန်တော်တို့ ကစားပျော်ပါးရလေ့ရှိသည်။ တခါတရံ စိန်ပန်းဖူးတို့ကို လှမ်းယူခူးခြွေကာ စိန်ပန်းဖူးတွင်းမှ ပန်းဝတ်ဆံတံကလေးများကို ဖြုတ်ယူသည်။ စိန်ပန်းဖူးဝတ်ဆံတံ အဖျားသည် ကောက်ချိတ်သော သဏ္ဍာန်ရှိသည်။ သင်းသင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ကြက်နှုတ်သီးသဏ္ဍာန်ရှိသော စိန်ပန်းဖူးဝတ်ဆံတံများကို ချွေကာ တဦးလက်မှ ဝတ်ဆံတံနှင့် တဦးလက်မှ ဝတ်ဆံတံ ထိပ်ဖူးချင်းချိတ်ပြီး မည်သူအနိုင်ရမည်နည်း အပြိုင်ဆွဲကြ သည်။ တခါ၌ သည်နေရာတွင် သင်းသင်းမျက်နှာကလေး ငိုမဲ့မဲ့ ဖြစ်ခဲ့ရဖူးသည်။ အနိုင်ကျင့်သူကား ကျွန်တော်။

ကျွန်တော်က သင်းသင်းအား စိန်ပန်းရွက်တခက်ကို ခုန်ကျော်နိုင်ပါ့မလားဟု

လူတတ်လုပ်ကာ မေးသည်။ သည်တော့ သင်းသင်းက အရိုးခံနှင့် ဝင့်ကြွားလျက်… ‘ဒီလောက်များဖြင့်’ ဟူသော စကားဆိုသည်။ သည်အခါ လူလည်ကျလိုသော ကျွန်တော်က ခုန်နိုင်၊ မခုန်နိုင် အလောင်းအစား လုပ်သည်။ သင်းသင်းက ဘာမျှ မသိရှာသဖြင့် လောင်းကြေးကို သဘောတူသည်။ လောင်းကြေးမှာ မများလှချေ။

မခုန်နိုင်သူက အနမ်းပေးကြေး။ လောင်းကြေးကို သဘောရိုးနှင့် လက်ခံလိုက်သောအခါ ကျွန်တော်က စိန်ပန်းရွက် အခက်ဖျားတို့ကို တခုနှင့်တခုစီ တွဲချည်သည်။ ပြီး အလယ်မှ အကိုင်းတံကို တဆစ်ချင်း ချိုးသည်။ ဖြန့်လိုက်သောအခါ စိန်ပန်းခက်သည် တလံသာသာ ရှည်ထွက်လေတော့သည်။

“ဟင် ဒါ အစ်ကိုသက်သက်ညစ်တာ”

“ဘာညစ်တာလဲလို့။ အစကတည်းက စိန်ပန်းရွက်တခက် ခုန်နိုင်သလားလို့ပြောထားပြီးဥစ္စာဟာ”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ အစ်ကို့ဥစ္စာက စိန်ပန်းရွက်ကို ကြိုးဆက်သလို ဆက်ချည်ထားတာ ဘယ်လိုလုပ် သူများခုန်နိုင်ပါ့မလဲလို့”

“ဒါပေမဲ့ မရဘူး ဆရာ။ သင်းသင်း အစက လောင်းကြေးသဘောတူပြီးပဲဟာ။ မခုန်နိုင်ရင် သင်းသင်းအရှုံးပေါ့။ သင်းသင်း ကိုယ့်ကို နမ်းရမယ်”

သည်တော့ သင်းသင်းသည် ငိုမဲ့မဲ့ ဖြစ်ရသည်။

“မနမ်းဘူး။ ဒါ အစ်ကိုသက်သက် ညစ်တာ။ သင်းသင်းရှုံးတာမှ မဟုတ်ဘဲ"

မကျေချမ်းနိုင်သော သင်းသင်းက သူ မရှုံးပါဟူသော စကားကိုသာ အထပ်ထပ် ဆိုလေသည်။ သည်အခါ ကျွန်တော်ကပဲ အရှုံးပေးရသည်။ ကျွန်တော်ရှုံးပြီဆိုတော့လည်း သူ့ပါးပြင်ညက်ညက်ကို ကျွန်တော် အနမ်းပေး၍ သူ့စိတ်ကို အေးစေခဲ့ရ၏။

“မေးနေတာဖြင့် မဖြေဘူး။ ဘာပြုံးစိစိလုပ်နေတာလဲ”

သင်းသင်း၏ အသံကို နားနှင့်ဆတ်ဆတ် ကြားရပြီဖြစ်သဖြင့် အတွေးစပြတ်လေတော့သည်။

“သင်း မေးတာတောင် အစ်ကိုမေ့သွားတယ်ကွယ်။ အစ်ကို တခုတွေးမိလို့ပါ”

ကျွန်တော်က မလုံမလဲ ရယ်မောကာ ပြောလိုက်သည်။ သည်အခါ …

“ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ အစ်ကို”

သင်းသင်းက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ မေးသည်။

"အို အဲဒီခြံဝက စိန်ပန်းပင်ကြီးအောက်မှာ သင်းနဲ့ အစ်ကိုတို့ ကစားခဲ့ကြတယ်လေ"

"အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ"

"ဟော ဒီတခါတော့ ဒင်းက မေ့တတ်ပြီ။ ဟိုကွယ် သင်း စိန်ပန်းရွက်တခက် မခုန်နိုင်ဘဲနဲ့ အနိုင်ယူခဲ့တာကွယ်"

"ဟင်း သူ သိပ်ဆိုးတယ်။ ဟိုတုန်းက သင်းသင်း မသိလို့ ခံလိုက်ရတာ"

သင်းသင်းသည် ကျွန်တော့်ရင်သို့ ကပ်လာကာ လက်သီးဆုပ်ခပ်ရွရွဖြင့် ရင်ကိုထုရင်း ရက်စနိုး ပြုလေသည်။ ကျွန်တော်က သင်းသင်း၏ ကိုယ်လုံးကလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဖက်ရင်း သဘော်ဦးမှ ကျွန်တော်တို့ အခန်းအတွင်းသို့ ခေါ်ယူခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်၌ သဘော်သည် မြို့နှင့် နီးပြီဖြစ်၍ စူးရှသော ဥသြသံပေးလိုက်လေ သတည်း။

မြို့ဆိပ်ကမ်းသို့ မည်သည့်အချိန် သဘော်ဆိုက်ကပ်ခဲ့လေသနည်း။

ကျွန်တော်တို့ အခန်းတံခါးကို အပြင်မှ တယောက်လူသည် အကြိမ်ပေါင်းမည်မျှ ခေါက်ခဲ့လေပြီနည်း။

"ကိုဝင်းဆွေတို့ပါလား ခင်ဗျာ"

ကျွန်တော် အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ ရိုသေကျိုးနွံစွာ နှုတ်ဆက်မေးမြန်းလာသော ထိုတယောက်လူကို တွေ့ရသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ပြုံးချိုဖော်ရွေသော အသွင်ရှိ၏။ သူ့အသားမှာ ညိုစိမ့်စိမ့် ဖြစ်သည်။ အသက်နှစ်ဆယ်နှင့် သုံးဆယ်ကြားတွင် ရှိမည်။ ကျွန်တော့်ထက် အရွယ်ရင့်ပါလျက် ရိုသေကျိုးနွံသော ဟန်ပန်နှင့် ဆက်ဆံလာသော ထိုလူစိမ်းကို ကျွန်တော် အံ့သြတွေဝေ ငေးမောနေစဉ်မှာပင်။

"ကျွန်တော် ကိုဝင်းဆွေတို့ကို လာကြိုပါတယ်"

"ဩော် ကိုညိုမောင်ဆိုတာ ထင်ပါရဲ့"

"မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်က မောင်ထွေးပါ။ ဦးကြီးညိုမောင်က အိမ်မှာ ပြင်စရာ ဆင်စရာ ကလေးတွေ ပြင်နေတဲ့အတွက် သူလိုက်မလာနိုင်တာကို တောင်းပန်ဖို့ မှာလိုက်ပါတယ်"

“ကျွန်တော်က အချိန်နှောင်းနေလို့ မနက်မှများ လာကြိုကြမလား ထင်နေတာ"

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ အစက အခြေအနေအတိုင်းဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်လည်း မနက်မှ လာကြိုဖြစ်မယ် ထင်ပါတယ်။ အဆင်သင့်ချင်တော့ ဦးလေးထွန်း ပို့လိုက်တဲ့ မော်တော်ကားက ခုညနေ ရောက်လာပါတယ်ခင်ဗျာ။ ဒါ့ကြောင့် ဦးကြီးညိုမောင်က သင်္ဘောဥသြသံကြားတာနဲ့ သွားကြိုပါလို့ ကျွန်တော့်ကို လွှတ်လိုက်ပါတယ်”

ကျွန်တော့်မှာ ယခုတကြိမ် ရင်ဆိုင်ရသော အခြေအနေများကိုလည်း အံ့သြရပြန်လေပြီ။ ထို့ထက်သော်ကား ကျွန်တော့်ထက် အရွယ်အတန် ရင့်ဟန်ရှိသူတဦးက ရိုသေနိမ့်ချ ဆက်ဆံနေခြင်း အတွက်လည်း အားတုံ့အားနာ ဖြစ်ရသဖြင့် ကျွန်တော် ဘာပြောရမှန်း စဉ်းစားမရနိုင်မီမှာပင်...

“ဘာတဲ့လဲ အစ်ကို။ ဖေဖေက ကားပို့လိုက်သတဲ့လား”

ဟု သင်းသင်းက ကြားဝင်မေးလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ကြသောအခါ သင်းသင်းမျက်နှာမှာ ရွှင်ပျနေလေသည်။

“လှလိုက်တာ အစ်ကို”

ခပ်ပျော့ပျော့ လင်းသော မီးတိုင်အောက်မှ ကြည်ပြာရောင် အော်စတင်ကားကလေးကို တွေ့ရသည် နှင့် သင်းသင်းသည် လွင်လွင်သာသာ အသံဖြင့် စကားဆိုလေသည်။

ကျွန်တော့်ဘဝသည် အံ့သြဖွယ်ရာတို့နှင့် ရင်ဆိုင်ရသည်နှင့်အမျှ ကျေနပ်အားရဖွယ်ရာ ကောင်းလှသည်ဟုလည်း ဆိုနိုင်မည်ထင်ပါ၏။

လမ်းတလျှောက်မှာ နှင်းမှုန်စများ ပြန့်ကျဲနေလေသည်။ အေးမြသော မြို့သာလေအေးသည် သင်းသင်းကို ကျွန်တော့်ရင်တွင် ကပ်လျက်နေစေ၏။ ကားမောင်းသူ မောင်ထွေးသည် တလမ်းလုံး ဆိတ်ငြိမ်လှချေသည်။

မော်တော်ကားကလေးသည် ပွဲစားတန်းလမ်းအတိုင်း တောင်ဘက်သို့ လာခဲ့သည်။ မြို့မှာ အိပ်မောကျနေပြီ။ မည်သို့သော အပြောင်းအလဲတွေများ ရှိလေသနည်းဟု ငေးမောရင်း လိုက်ပါခဲ့လေသည်။ သင်းသင်းကိုလည်း လုံလုံထွေးထွေး ပွေ့ဖက်ခဲ့ရသေး၏။

အတန်ကြာသော် မော်တော်ကားသည် ခရပတ်တောင်ကမူကလေးကို

တက်ခဲ့သည်။ ခြံဝင်းတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ပြီး တထပ်တိုက်အိမ်ကလေးရှေ့၌ ထိုးရပ်လိုက်သည်။ အိမ်သံတံခါးက ပွင့်လျက် ကြိုသည်။

အိမ်တွင်းသို့ ရောက်သော်လည်း အချမ်းက မပြေနိုင်။ ကျွန်တော်ရော သင်းသင်းပါ ဤအိမ်ကလေးသည် စိမ်းနေ၏။ ဧည့်ခန်းတွင်း အခြေအနေကို နှစ်ဦးစလုံး အံ့သြရပြန်သည်။ ဧည့်ခန်းကုလားထိုင်များမှာ အလွန်ခမ်းနားလှစွာ၏။ ပြာလဲ့သော အဝတ်ဖုံး ဆိုဖာများဖြစ်ကြသည်။ မီးရောင်တို့သည်လည်း ဝင်းထိန်နေဘိသည်။

နံရံတွင်ကပ်နေသော ပန်းကတော့ မီးအိမ်ကလေးတို့မှ ပြာလဲ့သော မီးရောင်များသည် စိတ်နှလုံး ချမ်းမြေ့ဖွယ် ကောင်းပါသည်။ ဧည့်ခန်းထောင့်တွင် မဟော်ဂနီ သစ်သားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ရေဒီယိုအိမ်မှာ အသစ်ပကတိဖြစ်သည်။ ရေဒီယိုနှင့် ရကော့ချိန်ဂျာ တွဲလျက်ရှိ၏။ ထိုရေဒီယိုအိမ် အပေါ်မှ ဓာတ်ပုံသည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးစလုံး၏ အာရုံကို ဖမ်းချုပ်လိုက်လေသည်။ ဓာတ်ပုံမှာ ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်စဉ်က ဓာတ်ပုံကလေးဖြစ်သည်။ ဓာတ်ပုံ စတင်းတွင် အသင့်ထည့်ထားပြီး ရှိနေ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် ထိုပုံကလေးဆီသို့ သွားအံ့ဟု ခြေလှမ်းပြင်ခိုက်မှာပင်...။

“သြော် မောင်ဝင်းဆွေတို့ ရောက်လာကြမှကို”

သူ့ကို စ၍ တွေ့ရလေပြီ။

သူ့မျက်နှာသွင်ပြင်သည် ပကတိတည်ငြိမ်သော အသွင်ကို ဆောင်နေသည်။ မျက်လုံးအစုံမှာ အားယူစူးစိုက်နေဟန်ရှိသည်။ သွယ်သော မျက်နှာပြင်မှ အသားအရေတို့သည် လျော့ရဲရှုံ့တွနေသည်။ မေးရိုးများက ငေါ်ထွက်နေသည်။ ခါးသည် အတန်ငယ် ညွတ်ကိုင်းဟန်ရှိသည်။ ရေးရေးမျှသာရှိသော ဆံပင်စတို့မှာ အဖြူရောင် လွှမ်းနေကြလေပြီ။ သူသည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးကို စေ့စေ့ကြည့်နေလေသည်။

“ဦးကြီးညိုမောင်ဆိုတာ ထင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော့်နှုတ်ဖျားမှ မောင်ထွေး ခေါ်ဝေါ်သော အသုံးအနှုန်းသည် အလွယ်နှင့် ထွက်သွား၏။

“ဟုတ်တယ် မောင်ဝင်းဆွေ”

ဟု ပြောပြီး သူသည် တံခါးဝတွင် ရပ်နေသော မောင်ထွေးအား...

“မောင်ထွေးရေ၊ ပစ္စည်းတွေယူခဲ့ပါကွာ။ ပြီးတော့ အိပ်ခန်းမှာ သွားထားပါ”

ဟု လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ကဲ မောင်ဝင်းဆွေတို့လည်း ခဏတဖြုတ် နားကြဦးပေါ့။ ပြီးတော့ ညစာစားကြမယ်လေ။ ညစာအသင့်ပဲ။ မောင်ဝင်းဆွေ ဘယ်လိုစားချင်တယ်ဆိုတာတော့ ကျုပ်ကို ပြောထား"

“ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောပေါ်မှာ စားခဲ့ကြပါပြီ”

“အို ဘယ်ဟုတ်ဦးမလဲ။ သင်္ဘောပေါ်မှာက အိမ်မှာလို ကျကျနန ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး။ ကဲလေ အိပ်ခန်းကို ဝင်ကြည့်ကြဦးပေါ့။ ခဏတဖြုတ်နားပြီး ထမင်းစားခန်းလာခဲ့ကြကွာ။ ကျုပ်စောင့်နေမယ်”

သည်အခါ ကျွန်တော်တို့ မငြင်းသာတော့သဖြင့် ‘ဟုတ်ကဲ့’ ဟု ဆိုလိုက်ရသည်။

“မောင်ထွေးရေ အိပ်ခန်းကို ပြလိုက်ပါဟေ့”

ဟု မောင်ထွေးကို လှမ်း၍ အမိန့်ပေးပြန်သည်။ ပြီး...

“ဪ မောင်ဝင်းဆွေ၊ ဒီမှာက အေးတယ်ကွဲ့။ အနွေးထည် ဝတ်ထားနော်”

ကျွန်တော့်ကို မှာပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ခန်းဝရောက်စရှိ သေးသည်။

“ကျုပ်ကလည်း မေ့တတ်လိုက်တာကွယ်။ မောင်ဝင်းဆွေ အနွေးထည်မဝတ်ချင်လည်း နေဟော့။ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ မောင်ဘထွန်း ပို့လိုက်တဲ့ အပူငွေ့ပေး ကိရိယာရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

ဟုဆိုကာ ကျွန်တော်တို့ အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေသည်။

အိပ်ခန်းအခြေအနေတို့သည် ကျွန်တော့်ကို နွေးထွေးစေသည်။ မြို့သာ၏ ဆောင်းညသည် ချမ်းအေးသည်ဆိုခြင်းမှာ မှန်ကောင်းလျှင် မှန်မည်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော့်အဖို့ ဤအိမ်ကလေး၏ အခြေအနေတို့ကို တစေ့စေ့ မြင်တွေ့လာရသည်နှင့်အမျှ အေးမြသော အတွေ့ပြယ်လွင့်ရလေသည်။

အိပ်ခန်းသည် အလွန် စိတ်ကူးယဉ်ဖွယ်၊ ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းလှစွာ၏။ စိမ်းပြာကြည်လဲ့သော ဇာခန်းဆီးတို့သည် မှန်ပြတင်း၌ လှိုင်းတွန့်ဖြာနေသကဲ့သို့ ရှိသည်။ အခန်းတွင်း၌ တပ်ဆင်ထားသော မီးရောင်သည် ရင်ကို ဖိုစေသည်။ လက်လက်ထိန်ထိန် လင်းသည်မဟုတ်၊ ပြာသည်။ သို့သော် မတောက်။ မှိုင်းသည်။

အိပ်ရာသည် နူးညံ့အိစက်သော အသွင်ရှိသည်။ အိပ်ရာကို ဖုံးလွှမ်းထားသော ကတ္တီပါထည်မှသည် ခြင်ထောင်အပြင်အဆင်၊ အခန်းနံရံမှ နံရံတွင် ကပ်မြှုပ်နေသော ဗီရို၊ အိပ်ရာဘေး တဖက်စီမှ စားပွဲငယ်များနှင့် ချစ်သူနှစ်ဦး ပွေ့ဖက်နေသော ရုပ်တုများ တပ်ဆင် ထားသည့် စားပွဲတင်မီးအိမ်ငယ်များ။ ပြီး စားပွဲများတွင် မြှုပ်လျက် တပ်ဆင်ထားသော ရေဒီယိုများ။

"အို"

ကျွန်တော်သည် သင်းသင်းကို လှည့်၍ ကြည့်မိလိုက်ပါပြီ။ သင်းသင်း မျက်နှာသည် အပြောင်းအလဲ မြန်လှချေသည်။ မကြာသေးမီက ပြုံးရွှင်လှသော သင်းသင်းသည် ယခု ညှိုးနွမ်းငြိုငြင်သော အသွင်ကို ဆောင်၏။

"ဘာဖြစ်လဲ သင်း၊ သင်း သဘောမကျဘူးလား"

သင်းသင်း မဖြေ။

ကျွန်တော်သည် သင်းသင်း၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်ပြီး ...

"သင်း မျက်နှာ မသာပါကလား၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ပြောလေ။ ဒီအပြင်အဆင်တွေကို သင်းသင်း သဘောမကျဘူးလား ဟင်"

သင်းသင်း ပြုံးသည်မှာ ဟန်။

"သဘောကျပါတယ်"

"ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်တာလဲ"

"ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အစ်ကို။ သင်းသင်း ခေါင်းထဲမှာ ရီဝေဝေဖြစ်နေသလားလို့ပါ"

"လာ ဒါဖြင့် အိပ်ရာမှာလှဲနေ"

ကျွန်တော်သည် သင်းသင်းကိုယ်လုံးကလေး ကို ပွေ့ချီမည့်ဟန် ပြုလိုက်သည်ကို...

"နေပါစေ အစ်ကို။ သင်းသင်း လှဲနေပါ့မယ်။ အစ်ကို ထမင်းစားခန်းသွားပြီး ညစာစားချေဦးလေ"

"အို ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ သင်းရဲ့။ သင်းပါလိုက်မှပေါ့"

ကျွန်တော့်မှာ သင်းသင်းနှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်တွင် စနိုးစနောင့် ဖြစ်ရလေပြီ။

“သင်းသင်း မဆာပါဘူး အစ်ကို”

“ဆာတာတော့ အစ်ကိုလည်း ဘယ်ဆာမလဲကွဲ့။ လာ ဦးကြီးညိုမောင် စောင့်နေလိမ့်မယ်။ ခဏတော့ သွားကြတာပေါ့ကွယ်။ စားချင်စိတ်မရှိလည်း ပြန်လာတာပေါ့။ ဟိုအဘိုးကြီး ကျေနပ်အောင်ပေါ့"

သင်းသင်းသည် ဘာမျှ စကားပြန်မပေးတော့ဘဲ ကျွန်တော် ခေါ်ရာသို့ လိုက်လာခဲ့လေသည်။

သင်းသင်း ဘယ်လိုဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော် မသိ။

ဦးညိုမောင်သည် ထမင်းစားခန်းဝမှ နေ၍ စောင့်သည်။

“ကဲ ဟောဒီဘက်က အင်္ဂလိပ်စာ ဟိုဘက်က ဗမာစာ၊ မောင်ဝင်းဆွေ ဘယ်လို စားတတ်မှန်းမသိလို့ ကျုပ် နှစ်မျိုးစလုံး ပြင်ထားတယ်”

ကျွန်တော်သည် သင်းသင်း၏ လက်မောင်းကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လျက်မှာပင် ပြင်ဆင်ထားသော ထမင်းပွဲကို အံ့သြရပြန်သည်။ စားပွဲမှာ စားပွဲရှည်ဖြစ်သည်။ စားပွဲ၏ သည်ဘက်စွန်း၌ စွပ်ပန်းကန်၊ ငွေဇွန်း၊ ပေါင်မုန့်ခွေကလေး၊ ထောပတ်ခွက်၊ ငွေဓား၊ ငွေဇွန်းငွေခက်ရင်း၊ ကြက်ကောင်လုံးကျော် စသည့် အင်္ဂလိပ် စားသောက်ဖွယ်ရာများ၊ တဖက်စားပွဲစွန်း၌ မြန်မာစားသောက်ဖွယ်ရာများ။

“ထိုင်လေကွာ။ အရည်ကော ဘာသောက်ကြမလဲ။ ကျုပ်တော့ အားလုံး စီစဉ်ထားပါတယ်။ ရှန်ပိန်ကအစ ဒိုင်းယာမွန်းဘီယာအထိပဲ”

“ကျွန်… ကျွန်တော် ဗမာလိုပဲ စားတတ်ပါတယ် ဦးကြီးညိုမောင် အရက်လည်း မသောက်တတ် သေးပါဘူး။ နောက်တော့ ဗမာလိုပဲ ချက်ပြုတ်တာပေါ့”

ဟူသော စကားကို ခပ်ထိန်းထိန်း ပြောရသည်။ သည်လိုပြောရင်း သင်းသင်းကိုလည်း တချက် ကြည့်မိသည်။ သင်းသင်းသည် မျက်လွှာချထားသည်။

“ကျုပ်ကတော့ မသိပါဘူးလေ။ မောင်ဝင်းဆွေက မေမြို့ဘိုကျောင်းမှာ ကျောင်းတက်နေခဲ့တယ်၊ အင်္ဂလန်ကိုလည်း ရောက်လာခဲ့တယ်ဆိုတော့ အနောက်တိုင်း အသုံးအဆောင်တွေ၊ အစားအသောက်တွေ သဘောကျမယ်ထင်လို့ စီစဉ်ထားတာပဲ။ ကဲလေ ကနေ့ညတော့ ကြိုက်တာသာ ရွေးစားပေါ့ကွာ။ နောက်နေ့တွေတော့ မောင်ဝင်းဆွေအကြိုက်ပြောပေါ့။ ကျုပ် အားလုံး စီစဉ်ပါ့မယ်”

ကျွန်တော် ထမင်းစားပွဲသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်သည့်တိုင်အောင် သင်းသင်းသည် ရပ်နေဆဲဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်က သင်းသင်းကို မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ သင်းသင်း မျက်နှာမှာ ညှိုးနေသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တမျိုးမျိုးသော ဝေဒနာကို

ခံစားရသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ယခုတကြိမ်၌ ကျွန်တော်သည် တွေ့ဦးစ ပတ်ဝန်းကျင်သစ်တွင် ဟန်လုပ်ရလေသည်။

"သင်း ထိုင်လေ"

"သင်းသင်း မစားချင်ဘူး အစ်ကို"

"နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ်တော့ စားပေါ့ကွယ်"

သည်အခါ သင်းသင်း ထမင်းစားပွဲသို့ ဝင်ထိုင်သည်။ သို့သော် ခေါင်းကိုမူ ငုံ့ထားဆဲဖြစ်သည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် ထမင်းစားပွဲကိုသာ စူးစိုက်နေသည်။ ကျွန်တော်သည်ပင် ထမင်းစားရမည်ကို ဝန်လေးရလေပြီ။ ဦးညိုမောင်၏ ဂရုစိုက်ပြုစုမှုကိုလည်း ကျွန်တော် မပစ်ပယ်လိုပါ။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် ဟင်းပန်းကန်ထဲမှ ဟင်းအချို့ကို ခပ်ယူကာ သင်းသင်းပန်းကန်ထဲသို့ ထည့်ပေးရင်း

"စားလေ သင်း ဦးညိုမောင် စိတ်ကျေနပ်အောင် နည်းနည်းတော့ စားကြတာပေါ့ကွယ်"

ဦးညိုမောင်သည် ကျွန်တော့်နောက်နားတွင် ရပ်နေသည်။ သင်းသင်းက စိတ်မပါဟန်နှင့် ဇွန်းခက်ရင်းစုံကို ကိုင်လျက်...

"သင်းသင်း မေမေ့ဆီကို သွားဖို့တောင် မေ့နေတယ် အစ်ကို"

သင်းသင်း၏ အသံသည် တုန်နေ၏။

"မနက်မှ သွားကြတာပေါ့ကွယ်"

သည်အခါ သင်းသင်းသည် ထမင်းကို မစားချင့် စားချင့်ဟန်ဖြင့် စားသည်။ ကျွန်တော်လည်း မစားချင်ဘဲလျက် စားရသည်။

"မယ်ခင်တယောက်ကော နေကောင်းရဲ့လားကွဲ့"

ဦးညိုမောင်က တိုးတိတိ မေးလိုက်သည်။ သူ့အသံသည် ခြောက်သွေ့သွေ့နိုင်သည် ထင်၏။ ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်သည် အမှတ်မထင် တုန်သွားဟန် ရှိလေသည်။ စိတ်မှတ်မထားဘဲလျက် လက်မှ ဇွန်းခက်ရင်း လွတ်ကျသွားလေသည်။

ကျွန်တော် နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ချိန်တွင် ဦးညိုမောင်၏ မျက်လုံးအစုံက တဖက်နံရံ တူရူသို့ စူးစိုက်နေ၏။ ကျွန်တော့်မှာ ရုတ်တရက် ဘာမျှ ပြန်မပြောမိချေ။ အမေ့ကို တမ်းတသော စိတ်လား၊ ထူးခြားသော မေးခွန်းနှင့်

အသံကြောင့်ပင်လား၊ မပြောတတ်ပါ။

“အမေ ဆုံးသွားပါပြီခင်ဗျာ” အတန်ကြာမှပင် ကျွန်တော့်အဖြေ ထွက်လာလေသည်။

“ဪ”

ဦးညိုမောင်၏ ညည်းတွားသံသည် ကျွန်တော့်ရင်သို့ လာရောက် ထိခတ်သည်ထင်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင်...

“သင်းသင်း တော်ပြီ အစ်ကို။ အိပ်ခန်းထဲသွားချေတော့မယ်”

သင်းသင်းသည် ကုလားထိုင်မှ ထလေပြီ။ ကျွန်တော်လည်း သင်းသင်းနောက်သို့ ထ၍ လိုက်မိသည်။ ထမင်း၊ ဟင်းတို့ကို တဇွန်း၊ တခက်ရင်းမျှပင် စားမိသည်မထင်။ ထိုအချိန်အထိ ဦးညိုမောင်သည် ခပ်တွေတွေကြီး ရပ်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

အိပ်ခန်းတွင်းသို့ သင်းသင်း ရှေ့မှဝင်သည်။ သင်းသင်းသည် အိပ်ရာပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် ပစ်လှဲချလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်မှာ ခုတင်တိုင်ကိုကိုင်လျက် ငိုင်နေရချေပြီ။

သင်းသင်း ဘာဖြစ်နေသည်ကို မသိ။ ကျွန်တော် ဘာဖြစ်နေသည်ကိုလည်း မသိ။

အိမ်ကလေးတခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေချေပြီ။ မည်မျှကြာအောင် ဤသို့ တိတ်ဆိတ်နေခဲ့ပါသနည်း။

“သင်းသင်း ရင်ထဲမှာ တမျိုးပဲ အစ်ကို”

တိတ်ဆိတ်လွန်းလှတော့လည်း သင်းသင်း၏အသံသည် မည်မျှတိုးစေကာမူ ကျွန်တော် ကြားလိုက် သည်ထင်၏။ သည်အခါမှပင် ကျွန်တော်သည် သင်းသင်းဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး...

“ဘာပြောတယ် သင်း”

“သင်းသင်းလည်း မပြောတတ်ဘူး။ ဦးကြီးညိုမောင်နဲ့ ဆက်ဆံရတာ တမျိုးပဲ”

ထိုစကားကို ကျွန်တော်လည်း ပြောချင်ဟန်ရှိပါသည်၊ သို့သော် သင်းသင်းကိုယ်တိုင်က ပြောလာသောအခါ ကျွန်တော်သည် သင်းသင်းဆီမှ စကားကို

ဦးစွာ နားစိုက်ရချေမည်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ သင်း"

"သူ သင်းသင်းကို ရှိတယ်လို့မှထင်ရဲ့လား မဆိုနိုင်ဘူး"

ယခုတခါ၌ သင်းသင်း၏အသံမှာ မာကျောလှချေသည်။ ကျွန်တော်ပင်လျှင် သင်းသင်းကို မျက်လုံး ပြူး၍ ကြည့်ရသည်။ ခဏအတွင်းမှာ အိပ်ခန်းတံခါးပိတ်ရန် လိုအပ်သည်ကိုလည်း သတိထားလိုက် မိသည်။

ကျွန်တော်သည် အိပ်ခန်းတံခါးပိတ်ရာမှ ပြန်လာပြီးလျှင် သင်းသင်းဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သင်းသင်းသည်လည်း ငုတ်တုတ်ထိုင်၍ နေချေပြီ။

"သင်းပြောတာ အစ်ကို သိပ်နားမလည်ဘူး"

"ဘာ အစ်ကို နားမလည်ဘူးဟုတ်လား"

သင်းသင်း ဂရုစိုက်ကြည့်မိပါပြီ။ သင်းသင်း၏ မျက်လုံးတွေသည် အသံကဲ့သို့ပင် စူးရှတောက်ပြောင် နေသည်မှာ ရင်တုန်စရာ။

"ဒီအိမ်ထဲကို ဝင်လာတာဟာ သင်းသင်းနဲ့အစ်ကို နှစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးလား"

"အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဘာဖြစ်လဲဆိုတာ အစ်ကိုမသိဘူး။ ဟုတ်ရဲ့လား။ ကိုယ့်မယားတယောက်လုံး လူအစော်ကား ခံနေရတာကိုတောင် အစ်ကိုမသိဘူးဆိုတာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား အစ်ကို"

"ဗျာ"

ပါးစပ်မှ အသံမထွက်သော်လည်း ရင်ထဲ၌ ထိုအသံသည် ရိုက်ခတ်သွားလေပြီ။ အမှန်ပဲ ကျွန်တော်မသိ။

"ဟင်း အစ်ကို့ကိုတော့ ပြောလိုက်တဲ့စကားတွေရွှန်းရွှန်းဝေလို့။ သင်းသင်းကိုတော့ ရှိတယ်လို့တောင် မထင်ဘူး"

ယခုမှပင် သင်းသင်း မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက် ဖြစ်ခဲ့ရသော အခြေအနေကို ကျွန်တော် နားလည်ရ ပါတော့သည်။ ကျွန်တော် ဦးညိုမောင်ဘက်မှ လိုက်၍သော်လည်းကောင်း၊ သင်းသင်းဖြေသိမ့်စေရန် ရည်ရွယ်၍သော်လည်းကောင်း မည်သည့် စကားမျိုး ပြောရပါအံ့နည်း။

“ဒီလိုလည်း ဟုတ်မထင်ပါဘူးကွယ်။ သူဆက်ဆံပုံကို အစ်ကိုလည်း နားမလည်တာတော့ အမှန်ပဲ”

“မဖြစ်ဘူး အစ်ကို။ ဖေဖေကလည်း ဒီအဘိုးကြီးမျိုးကိုများ ဘာလို့ ထားရတယ် မဆိုနိုင်ဘူး။ ဒီလို ဆက်ဆံပုံမျိုးနဲ့ဆိုရင် သင်းသင်း ဒီအဘိုးကြီးကို ထားနိုင်မယ်မထင်ဘူး”

“ဖြည်းဖြည်းတော့ စောင့်ကြည့်ပါဦးကွယ်။ ကနေ့မှ စတွေ့တဲ့ လူတယောက်ကို ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်လို့တော့ ရမယ်မထင်သေးဘူး သင်း”

“ဘာ ဘာပြောတယ်။ အစ်ကိုက အစ်ကို့ကို ဂရုစိုက်လို့ ဒီလိုပြောတာ မဟုတ်လား”

ယခုတကြိမ်၌ သင်းသင်း၏ဒေါသ၊ မကျေမချမ်းမှုသည် ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ဦးတည်လာခဲ့လေပြီ။ ကျွန်တော်သည် သင်းသင်း၏အမျက်ကို မကြီးမားစေလိုပါ။

“သင်း အစ်ကို့ကိုတော့ အထင်မလွဲပါနဲ့ကွယ်။ ခုကိစ္စဟာ အစ်ကိုတို့လည်း ဘာမှသိရသေးတာမှ မဟုတ်တာ။ အမေနဲ့ ဦးလေးထွန်း စီစဉ်ထားကြတာဆိုတော့ ဦးလေးထွန်းလာတော့ အကျိုးအကြောင်း မေးကြည့်ကြသေးတာပေါ့ကွယ်”

“သင်းသင်းတော့ ဘာမှမမေးချင်ဘူး။ ဒီအဘိုးကြီးမြင်ရတာ သင်းသင်းစိတ်ထဲမှာလည်း တမျိုးကြီးပဲ။ ဒီတော့ ဖေဖေလာရင် လူစားရှာခိုင်းမယ်။ ဒီအတောအတွင်း အခြေအနေဆိုးလာရင်တော့ သင်းသင်း မေမေတို့ဆီသွားနေမယ်”

“အခြေအနေ စောင့်ကြည့်သေးတာပေါ့ကွယ်”

“ဒါကတော့ အစ်ကို့သဘောပဲ။ အစ်ကို နေချင်နေခဲ့ပေါ့။ သင်းသင်း မနေချင်ဘူး”

ကျွန်တော်သည် ဘာ နှုတ်တုံ့ပြန်ရမည်ကို မသိ။ ယခုအခါ၌ ကျွန်တော့်ဦးနှောက်တွင် ဤပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ပတ်သက်၍ စဉ်းစားစရာအများ ရှုပ်ထွေးရစ်လိမ်နေကြပြီ။ သင်းသင်းမှာ ဦးညိုမောင်နှင့် ပတ်သက်၍ မကျေမနပ် ဖြစ်ရသည်သာရှိ၏။ ကျွန်တော့်ဦးနှောက်တွင်ကား ဦးညိုမောင်နှင့် သင်းသင်း၊ ဤနေရာ စခန်းသာ၊ မေမေပြောလိုက်သော ဦးညိုမောင်။

သည်ညမှာ တအိမ်လုံး မီးမှိတ်၍ တလောကလုံး တိတ်ဆိတ်ခဲ့သည့်တိုင်အောင် ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာကား တထိတ်ထိတ်။ ကျွန်တော့်အတွေးမှာလည်း တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်ရသော အခြေအနေ အဖြစ်အပျက်တွေနှင့် ပတ်သက်၍ ရှုပ်ထွေးနေချေပြီ။ ဤနေရာသို့

အဘယ်ပုံရောက်ခဲ့ရပါလိမ့်။ အမေ၊ ဦးလေးထွန်း၊ စခန်းသာနှင့် ဦးညိုမောင်တို့သည် အဘယ်ပုံ ဆက်သွယ်နေပါလိမ့်။ ဦးညိုမောင်သည် အမှန်ပင် စိတ်နှလုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေနိုင်စွမ်းသူ ဖြစ်လေသလော၊

အတွေးစများ ဦးနှောက်တွင် ချာချာလည်နေလေပြီ။ သင်းသင်း ဘယ်အချိန် အိပ်ပျော်သွားသည်ကို ကျွန်တော်မသိ။ ကျွန်တော်ပင်လျှင် အဘယ်မျှကြာအောင် အတွေးစတို့ဖြင့် ဦးနှောက် နှောက်ကျိခဲ့ ရလေသနည်း မပြောတတ်။

စခန်းသာမှာ ပထမည။

(၈)

စခန်းသာမှာ ကြုံတွေ့ရသော ပထမည အတွေ့အကြုံတို့ကို ဒေါ်ဒေါ်ညွန့် ကြားရသောအခါ သူ့အဖို့ မလှုပ်မချောက်။

ကျွန်တော် ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်ဟု ခေါ်ရသူကား သင်းသင်းတို့ မေမေ။ ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်ကို တွေ့ရသောအခါ ကျွန်တော် လုံးဝ မမှတ်မိပါ။ အလိုက်သင့် ဟန်လုပ်၍ ဆက်ဆံရလေသည်။ သို့ပေမဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်ကို တွေ့ရသောအခါ ကျွန်တော်ကြည်နူးမိပါသည်။

ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်၏ အသွင်သည် တည်ငြိမ်အေးဆေးသော အသွင်ကိုဆောင်သည်။ မတွေ့မီကပင် သင်းသင်းထံမှ ကြားသိထားရပြီးဖြစ်သော အကြောင်းကား တရားသမားအဖြစ်တည်း။ ဒေါ်ဒေါ်ညွန့် သည် အချိန်ရှိသရွေ့ မြင်သာစေတီအနီးမှ တရားကျောင်းတွင် အချိန်တို့ကို ကုန်လွန်စေသူတဦး ဖြစ်သည်ဆို၏။ သူသည် ဝတ်ကြောင်ကို မစွန့်သေးစေကာမူ လောကီအနှောင်အဖွဲ့ကမူ ရှောင်ထွက်၍ နေပြီဖြစ်သည်။ မည်သည့် အရေးကိစ္စများတွင်မျှ ပါဝင်စွက်ဖက်လေ့မရှိ။ အိမ်မှာ နေသည်ဆိုစေကာမူ တနေကုန်၍သော်မျှ သူ့စကားတခွန်းသံကို ကြားရတတ်သည့်နေ့မျိုး ရှားလှသည်ဟုလည်း အဆိုရှိခဲ့သည်။ ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်ကို များစွာ စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိလှခဲ့စေကာမူ သူနှင့်တွေ့ရသောအခါ စိတ်နှလုံးတည်ငြိမ်မှုရရသည်ဟု အထင်ဖြစ်မိသည်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးစလုံး သူ့ရှေ့သို့ရောက်သည်အထိ သူ့ထံမှ ဘာစကားမျှ မကြား။ ကျွန်တော်တို့က ဦးချကန်တော့ပြီးသည်အထိ သူ ဘာမျှမပြော။

“မေမေ နေကောင်းလားဟင်”

ဟု သင်းသင်းက မေးမှပင်...

“နေကောင်းပါတယ်ကွယ်”

ဟု နှုတ်တုံ့ပြန်သည်။ သူ့အသံမှာ တိုးတိုးသက်သာ ညင်သာလှချေသည်။ သူ့ရှေ့မှာ ကျွန်တော်တို့ ရှိနေသည်ပင် မျက်လုံးမှိတ်ကာ မမြင်ဟန် ပြုနေပြန်သေးသည်။ သူသည် မနောအာရုံတွင် မြတ်စွာဘုရားကိုသာ ရှာဖွေဖူးမြော်နေဟန် ရှိလေသည်။

သည်လိုနှင့် အတန်ကြာခါမှပင်...

“မေမေ့ကို သမီး စကားတခွန်း ပြောပါရစေ မေမေ။ သမီး နှောင့်ယှက်တယ်လို့ မထင်စေ့ချင်ပါဘူး။ သမီး ဒီစကားပြောတဲ့အတွက် မေမေ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရင်လည်း သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ဟု သင်းသင်းက အစချီသည်။ ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်သည် သမီးဖြစ်သူ၏စကားကို မည်သို့မျှ နှုတ်တုံ့မပြန်ပေ။ ကျွန်တော်သည် သင်းသင်းပြောလာမည့်စကားအတွက် ဝန်လေးနေမိ၏။ သင်းသင်း ဘာပြောမည်ကို ကျွန်တော်သိသည်။ ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်သည် ထိုစကားကို ကြားနာလိုပေလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ကျွန်တော်က သင်းသင်းကို တချက်ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်လုံးချင်း ဆုံကြပါ၏။ ကျွန်တော်က မပြောရန် မျက်နှာမှ အရိပ်ပြသည်။ သို့သော် သင်းသင်း နားမလည်။ ညက ကြုံတွေ့ရသော ဦးညိုမောင်နှင့် ပတ်သက်သည့် အခြေအနေအားလုံးကို ပြောပြနေချေပြီ။ ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်သည် ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြင်နေဟန်ဖြင့် မလှုပ်မချောက် နေဘိသည်။ သင်းသင်းသည် ညက အဖြစ်အပျက် တို့ကို နိဂုံးချုပ်ပြီး ...

“မေမေ သမီးကို ဒီလိုပစ်မထားပါနဲ့ မေမေ။ သမီး ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ သမီးစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မေမေ မသိဘူးလား”

ရှိုက်သံဖြင့် စကားဆိုသောအခါ ကျွန်တော် မချိ။ သင်းသင်းစိတ် သည်မျှ ထိခိုက်ရသည်ကိုလည်း ကျွန်တော် နားမလည်။

သင်းသင်းသည် သူ့မိခင်ခြေရင်းတွင် ဝပ်စင်းပြီး ရှိုက်ငိုနေလေပြီ။ ကျွန်တော်က သင်းသင်း၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင် မ ထူပါသည်။ ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်သည် ‘အဝိဇ္ဇာယတွေဝ အသေသဝိရာဂ နိရောဓာ’ ဟူသော တရားစာကိုသာ အဖန်တလဲလဲ ရွတ်ဆိုနေဘိသည်။

ကျွန်တော်သည် သင်းသင်း၏အဖြစ်လို ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရလေပြီ။ သင်းသင်းအဖို့ မိခင်ထံတွင် ဖြစ်သမျှ တင်ပြ၍ အကြံတောင်းခံသော်လည်း မိခင်က တရားပြရုံသာ ပြုဘိသည်။ သင်းသင်းအတွက် အကြံကောင်း မပေး။ မည်သို့မျှလည်း နှုတ်တုံ့မပြန်။ သင်းသင်းကို မိခင်ထံမှ ခေါ်လာခဲ့ပြီး အိမ်ရှေ့ခန်း ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်စေရသည်။ သင်းသင်း ငိုတုန်း။

“တိတ်ပါ သင်းရယ်။ အခြေအနေကလည်း ဒီလောက်ဆိုးရွားသေးတာမှ မဟုတ်တာ။ ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်ကို ဘာဖြစ်လို့ အနှောင့်အယှက်ပေးချင်ရတာလဲ”

ကျွန်တော် နှစ်သိမ့်စကား ဆိုပါသည်။ ပြီး ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာလည်း ဦးညိုမောင်နှင့် သင်းသင်း ပြဿနာကို ဖြေရှင်းနိုင်ရန် လမ်းစရှာပါသည်။ သည်တော့။

“ဒီလိုလုပ်တာပေါ့ သင်းရယ်။ သင်း စိတ်မချမ်းသာဘူးဆိုရင် ဦးလေးထွန်း လာတဲ့အထိ အစ်ကိုတို့ ဒီမှာပဲ နေကြမယ်လေ”

သင်းသင်းသည် ဘာမျှမပြော။ ရှိုက်မြဲသာ ရှိုက်နေသည်။

ကျွန်တော့်အဖို့ကား မည်သို့သော အခြေအနေမျိုးတွေနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည်ကို မတွေးတတ်အောင် ကြုံရလေတော့သည်။ ပြဿနာတွေမှာ တခုမှ မပြေလည်နိုင်ဘဲ ဆင့်ကဲ ဆင့်ကဲ၍သာ ရင်ဆိုင်နေ ရသည် ထင်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အိမ်ခန်းတွင်းမှ မိန်းမကြီးတယောက် ထွက်လာပြီး သူသည် သင်းသင်း၏ ပခုံးကို အသာအယာကိုင်ရင်း...

“ငါ့တူမကြီးဟာ ကိုယ့်အမေ့အကြောင်းလည်း ကိုယ်သိသားနဲ့ကွယ်။ ဒီလို မလုပ်ပါနဲ့။ ကိုကိုလည်း ဒီလေးငါးရက်အတွင်း ရောက်လာမယ့်ဥစ္စာ။ တူမကြီး ဒီလိုလုပ်ရင် အားလုံးစိတ်ချမ်းသာကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကဲ ငါ့တူကြီးကပဲ ချော့မော့ပြီး ပြန်ခေါ်သွားပါ။ သူ့အမေကတော့ ဒီမယ် နေစေ့ချင်ပုံ မပေါ်ဘူး"

ကျွန်တော်သည် ထိုမိန်းမကြီးကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း မည်သူဖြစ်နိုင်သနည်း စဉ်းစားနေမိ၏။ အတန်ကြာမှပင် ဦးလေးထွန်း၏ ညီမဆိုသူ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွေးမိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အဒေါ်”

“ဒါတွေကို မေးမနေပါနဲ့တော့ကွယ်။ ငါ့တူမကြီး ဘာတွေဖြစ်လာတယ်ဆိုတာလဲ အဒေါ် တဖက်ခန်းက အားလုံးကြားပြီးပါပြီ”

“သင်းသင်း မပြန်ဘူး။ သင်းသင်းကို ဒီလိုဆက်ဆံတာ သင်းသင်း မကြိုက်ဘူး။ ဘယ်တုန်းကမှ ဘယ်သူကမှ ဒီလိုဆက်ဆံခဲ့ကြတာမှ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ခုမှ ဒီလို ဆက်ဆံခံရတာ သင်းသင်း ဘယ်လိုနေမလဲ၊ အဒေါ်ပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါ”

သင်းသင်းသည် ရုတ်တရက် ခေါင်းထောင်ပြီး သူ့အဒေါ်ဖြစ်သူကို တိုင်တည်လိုက်လေသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ကား ပြဿနာတခုကို ဤမျှ ကြီးကျယ်လာရခြင်းကို တဖြည်းဖြည်းနှင့် နားမလည်နိုင် အောင် ဖြစ်၍လာသည်။ တဖက်မှလည်း ဦးညိုမောင်ကို စိတ်ဆိုးချင်သလို ဖြစ်လာသည်။

“ကဲ ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်။ ခုကိစ္စဟာ တညတွေ့ကြသေးတာနဲ့ ဒီလိုဖြစ်တာ အစ်ကိုလည်း မကျေနပ်ဘူး။ ဒီတော့ အစ်ကို ခု စခန်းသာကို ပြန်မယ်။ ဦးကြီးညိုမောင်ကို မေးကြည့်မယ်။ ဦးကြီးညိုမောင် စိတ်ထားမမှန်ရင် ကနေ့ပဲ သူ့ကို အလုပ်ဖြုတ်ပစ်လိုက်မယ်။ ကဲ သင်း ကျေနပ်ပြီလား”

ကျွန်တော်က သင်းသင်း ကျေအေးနိုင်စေမည့်စကားကို ဆိုလိုက်ပါသည်။ သည်တော့ အဒေါ်ဖြစ်သူ က ကြားဝင်သေး၏။

“ဒီလိုလည်း စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်ကြနဲ့ဦးကွယ်။ မင်းတို့ဥစ္စာတွေက တခဏတွေ့ကြရုံနဲ့ ဒီလိုဖြစ်ရတာ မကောင်းပါဘူး။ ဟောဒီက တူမဆိုတာတော့ မပြောနဲ့ မောင်ဝင်းဆွေ။ ထစ်ခနဲဆို ကောက်လား ကောက်ရဲ့၊ ငိုလား ငိုရဲ့။ ဒီတော့ မင်းက ကြီးတဲ့လူပဲ။ စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်ကြပါကွယ်။ ဒီအရူးမ စိတ်ရူးထတိုင်း မင်းကပါ အားပေးအားမြှောက် လုပ်မနေနဲ့”

“အဒေါ် သင်းသင်းကို ဒီလိုမပြောနဲ့”

သင်းသင်းသည် အဒေါ်ဖြစ်သူ၏ စကားကို ဒေါသနှင့် ပြန်လိုက်သည်။

“ခက်တယ် မိသင်းသင်း။ ညည်း တော်တော်ခက်သေးတယ်။ ခုအချိန်မှာ ညည်းဟာ ကလေး မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာလည်း ညည်းကိုယ်ကို စဉ်းစားဦးမှပေါ့အေ့။ ညည်း အခုလင်ရပြီ။ ဒါကို ညည်းသိရဲ့လား”

ခပ်စောစောက ခပ်အေးအေး ခပ်ပျော့ပျော့ ပြောခဲ့သော အဒေါ်ဖြစ်သူ၏ လေသံသည် ခက်ထန်လာ သည်၊ ပြတ်တောင်းလာသည်။ ကျွန်တော့်မှာမူ ထိုတူအရီးနှစ်ယောက် ကြားသို့ဝင်ရန် လမ်းစရှာ၍ မရသဖြင့် ကြောင်ငေး၍သာ ရပ်နေရသည်။ ယခုတကြိမ်၌ သင်းသင်းသည် အဒေါ်ဖြစ်သူကို နှုတ်တုံ့မပြန်ဘဲ ခေါင်းငုံ့၍သာ နေဘိသည်။

“ကဲ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်။ မောင်ဝင်းဆွေ စခန်းသာကို ခဏပြန်ချင်ပြန်ချေဦး။ သူ့ကို ထားခဲ့။ ညည်း ဒီမှာ တငိုငို တရယ်ရယ် လုပ်မနေဘူးဆိုရင် ခဏနေခဲ့။ ညည်း ငိုလား ရယ်လားနဲ့ စိတ်မချမ်းသာစရာတွေ ပြောနေရင် ညည်းအမေ တရားကျောင်း ထွက်သွားလိမ့်မယ်ဆိုတာတော့ ညည်းသိထားပါ”

အဒေါ်ဖြစ်သူက အမိန့် ချလေသည်။ ကျွန်တော်လည်း စခန်းသာပြန်ခဲ့သည်။

တလမ်းလုံးပင် ဦးညိုမောင်ကိုပြောရန် စကားစများကို ရှာခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ရှာတွေ့သော စကားလုံးများမှာ ဒေါသရောင်လွှမ်းနေသည်ကိုကား ကျွန်တော်သိပါ၏။ သို့သော် သင်းသင်း မျက်ရည်ကျရမည်ကိုကား ကျွန်တော် မကျေနပ်နိုင်ပေ။

“မောင်ဝင်းဆွေတို့ စောစောစီးစီး ဘယ်ထွက်သွားကြတာလဲကွ။ ကျုပ်က ဒီမှာ ကော်ဖီဖျော်ပြီး စောင့်နေတာ"

ကျွန်တော် မော်တော်ကားပေါ်မှ မဆင်းသေးမီပင် အိမ်ဝမှနေ၍ ဦးညိုမောင်က ကြိုဆီးပြောနှင့် သည်။ ကျွန်တော်သည် ဦးညိုမောင်ကို ဘာမျှ

နှုတ်တုံ့မပြန်။ ဧည့်ခန်း ကုလားထိုင်ဆီသို့ ခြေလှမ်း ကျဲကျဲနှင့် လှမ်းလာပြီး ဖြုန်းခနဲ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဦးညိုမောင်သည် ကျွန်တော် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဖြစ်နေသော အခြေအနေကို ရိပ်မိဟန်ဖြင့် ကျွန်တော့်နောက်မှ ဖြည်းဖြည်းလိုက်ခဲ့ပြီး ကျွန်တော့်ကုလားထိုင်ဘေးတွင် ရပ်နေလေသည်။ ကျွန်တော် သူ့မျက်နှာကို မကြည့်ပါ။

"ဒီမှာ ဦးကြီးညိုမောင်။ ကျွန်တော်မေးတာကို ဦးကြီးညိုမောင် အမှန်အတိုင်း ဖြေစမ်းပါ"

သူ့ဆီက အဖြေကို ကျွန်တော် စောင့်သည်။ သူ ဘာမျှမပြန်ကြား။ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်သည် တဆတ်ဆတ် တုန်နေလေသည်။ သည်တော့မှပင် ကျွန်တော်သည် သင်းသင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အဘယ်မျှ ခံစားနေရသည်ကို ရိပ်မိပါတော့သည်။

"ကျွန်တော် ပြောနေတာကို ကြားရဲ့လား ဦးကြီးညိုမောင်"

ကျွန်တော့်အသံသည် မာလှချေသည်။

"ကျုပ် နားထောင်နေပါတယ် မောင်ဝင်းဆွေ"

သူ့အသံသည် ပျော့လှ၏။

"ခင်ဗျား ညက ပြုမူဆက်ဆံပုံတွေကို ခင်ဗျား သဘောပေါက်ရဲ့လား"

"မောင်ဝင်းဆွေ ဘာပြောတယ်"

"ခင်ဗျား နားထောင်နေတယ်ဆို"

ကျွန်တော်သည် စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဟန်ဖြင့် အသံကို ကျယ်ကျယ်ပြောရင်း သူ့ကို တချက် ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာသည် ညှိုးငယ်နေသည်။ သူသည် ယခုအခါ၌ အထက်လူကြီး၏ ကြိမ်းမောင်းပြစ်တင်ခြင်းကို ခံရသော လက်အောက်ငယ်သားနှင့် တူနေချေပြီ။

"ခင်ဗျားကြီး ညက ဆက်ဆံပုံ ဘာသဘောလဲဆိုတာ ကျုပ် မေးနေတယ်လေ"

ယခုအခါ၌ ကျွန်တော် သည် ဦးညိုမောင်နှင့် ပတ်သက်၍ 'ခင်ဗျားကြီး'၊ 'ကျုပ်' ဟူသော နာမ်စားတို့ကို သုံးလေပြီ။

"ကျုပ် သတိမထားမိပါဘူး မောင်ဝင်းဆွေ။ ကျုပ် အပြစ်ရှိရင် မောင်ဝင်းဆွေ ပြောနိုင်ပါတယ်။ ကျုပ်ဟာ မောင်ဝင်းဆွေ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင်

ဘာမှရည်ရွယ်ပြီး မလုပ်ရက်ပါဘူး။ ညကလည်း ကျုပ်အနေနဲ့ မောင်ဝင်းဆွေ စိတ်ချမ်းသာအောင်သာ လုပ်ခဲ့ပါတယ်”

သူသည် အပြစ်ရှိသူ တောင်းပန်သည့်လေမျိုးဖြင့် ပြောနေသည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံ၌လည်း မျက်ရည်စ များ ဝေ့လာချေပြီ။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း စေ့စေ့ကြည့်နေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပြန်သည်။ ကျွန်တော် ဘာဆက်ပြောရမည်ကိုပင် မသိတော့။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မောင်ဝင်းဆွေ။ ကျုပ် မှားရင်ပြောပါ။ ကျုပ်ဟာ ကျုပ်တော့ မောင်ဝင်းဆွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် ဘာမှလိုလေသေးမရှိအောင် လုပ်ပေးနိုင်တယ်ဆိုပြီး ကျုပ်ကျေနပ်နေတာပဲ”

သူကပင် စကားဆက်နေပြန်သည်။ သူ့အပြောအဆို၊ သူ့အသုံးအနှုန်းတို့သည် အလွန်နိမ့်ချသော သဘောဆောင်နေသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ဘာမျှပြန်မပြောနိုင် ဖြစ်နေရဆဲ။

“မောင်ဝင်းဆွေ ကလေးမကို အတော်ပဲ ချစ်တယ်နော်”

သူ့ဆီက ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ ကျွန်တော့်မှာ ပို၍အံ့သြရပြန်သည်။ သည်စကားကို သူ ဘာရည်ရွယ်ချက်နှင့် မေးသနည်း။ သူ့ကိုကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့မျက်လုံးအစုံမှ မျက်ရည်စတို့ သွယ်ကျနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲ ခံစားရပြန်သည်။

“ဒီမှာ ဦးကြီးညိုမောင်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ တယောက်ကိုတယောက် လက်ထပ်ယူလာခဲ့ကြတဲ့ လင်မယားပါ။ လင်မယားဆိုတာ အိမ်ထောင်တခုမှာ တန်းတူ အခွင့်အရေး ရှိပါတယ်။ ဦးကြီးညိုမောင်အနေနဲ့ လင်နဲ့မယားကို တန်းတူ သဘောထားနိုင်အောင် ကြိုးစားဆောင်ရွက်စေချင် ပါတယ်။ ညကဆိုရင် ဦးကြီးညိုမောင်ဟာ ကျွန်တော့်ကိုသာ ဂရုတစိုက်ပြုပြီး ကျွန်တော့်မိန်းမကို ကျတော့ ရှိတယ်လို့ တောင်မထင်ခဲ့ဘူး”

ကျွန်တော် သည်စကားများကို ပြောမိသောအခါ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကိုပင် အံ့သြရလေသည်။

“ကျုပ်မှားသွားတယ် မောင်ဝင်းဆွေ။ ကျုပ်အနေနဲ့ ဒီအချက်ကို မေ့လျော့သွားပါတယ်။ ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ်။ ခုလို ရောက်မဆိုက်မှာ ဒီလိုဖြစ်ကြရတဲ့အတွက်လည်း ကျုပ်ဝမ်းနည်းပါတယ်။ မောင်ဝင်းဆွေ မကြိုက်တဲ့အချက်တွေ့ရင် ပြောပါ မောင်ဝင်းဆွေ။ ကျုပ်ဟာ မောင်ဝင်းဆွေ စိတ်ချမ်းသာဖို့အတွက် ဘာမဆို ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ အသင့်ရှိပါတယ်”

ဦးညိုမောင်၏အသံများ တုန်နေသည်ကို သတိထားမိသောအခါ သူတကယ်ပင် စိတ်ထိခိုက်သွား သည်ဟု နားလည်ရပါသည်။

“အခု မောင်ဝင်းဆွေ မိန်းမအပေါ် ကျုပ်ပြုမူ ဆက်ဆံမိတာတွေကိုလည်း ကျုပ်ကိုယ်တိုင်သွားပြီး တောင်းပန်ပါမယ်။ အခု သူ ဘယ်မှာလဲ မောင်ဝင်းဆွေ”

ကျွန်တော် ဘာမျှပြန်မပြော။

“တခုတော့ ကျုပ်ပြောထားပါမယ် မောင်ဝင်းဆွေ။ ကျုပ်ဟာ မောင်ဝင်းဆွေ စိတ်ချမ်းသာအောင် လုပ်ပေးရမယ့်လူပါ။ ကျုပ်ဟာ မောင်ဝင်းဆွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် မောင်ဝင်းဆွေရဲ့ မိဘနှစ်ပါး မျက်နှာကို ထောက်ရမယ့်လူတယောက်ပါ။ အဲဒီတော့ မောင်ဝင်းဆွေ ကျုပ်ကို ပြောစရာရှိရင် ပြောပါ။ ကျုပ်နားထောင်ပါ့မယ်။ မောင်ဝင်းဆွေ နဲ့ပတ်သက်တဲ့ မိန်းကလေးအပေါ်မှာလည်း ကျုပ် ဒီလိုပဲ သဘောထားပါတယ်”

ဦးညိုမောင်သည် မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ကျွန်တော့်ကို ကျောခိုင်းကာ အိမ်ကလေးအပြင်သို့ ထွက်သွားလေသည်။ အတန်ကြာလျှင် မော်တော်ကားထွက်သွားသံကို ကြားရသည်။ ကျွန်တော့်မှာကား ဦးညိုမောင်ကို ယခုကဲ့သို့ ပြောမိသည့်အတွက် မှားလေပြီလားဟု ယူဆကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရလေသည်။

အတန်ကြာသောအခါ မော်တော်ကား ပြန်လာပါသည်။ ဦးညိုမောင်နှင့်အတူ သင်းသင်းလည်း ပါလာသည်။ သည်တော့လည်း ဤစခန်းသာ၌ တဦးအပေါ်တဦး မကျေမနပ် ဖြစ်ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက် ကလေးမှာ လေတွင် လွင့်ပါး ပျောက်ကွယ်ခဲ့ရလေသည်။

ထိုညမှာ သင်းသင်းထံမှ အလွန်ကြည်နူးစရာ စကားတစကို ကြားရ၏။

“အဘိုးကြီးဟာ သနားစရာတော့လည်း အကောင်းသားပဲ”

“ဘာတွေများ ဒီအဘိုးကြီးနဲ့ လေပေးဖြောင့်လာခဲ့သလဲ။ ဆိုစမ်းပါဦး”

“ဘာမှတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သင်းသင်းကို သူ တောင်းပန်ရှာတယ်။ ပြီးတော့လည်း အို၊ တမျိုးပါ”

“ဟောဗျ ဘာတမျိုးဖြစ်ရပြန်တာလဲ သင်းရဲ့”

“အို သူပြောတဲ့ စကားတွေက သနားစရာလည်းကောင်း ရယ်စရာလည်း ကောင်းလို့ပါ”

“ခက် ခက်ရချေသေးရဲ့။ သင်းဥစ္စာက သင်းကဖြင့် ဘာမှပြောမပြဘဲ သနားစရာ၊ ရယ်စရာလို့ အစ်ကိုဘယ်လို နားလည်ရမှာတုံး"

“တခြားပါ၊ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

သည်အခါကျ သင်းသင်းသည် သူ့စကားသူ မလုံမလဲဟန်ဖြင့် ပြုံးထေ့ထေ့ လုပ်ပြန်ချေသည်။

“ဘာ၊ ဘာမှမဟုတ်ဘူးတုံး။ ပြော ပြော အစ်ကို့ကို ဒီလိုမလုပ်နဲ့”

ကျွန်တော်သည် မချင့်မရဲဖြစ်ကာ သူ့ကိုယ်လုံးကလေးကို နာနာကလေး ဖျစ်ညှစ်လိုက်မိသည်။ သည်တော့လည်း...

“အိုး ဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ။ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ဆိုနေမှဟာ ဟင်းနော်။ သူဒါမျိုးကျ တယ်ကြားချင်”

“ခက်ပြီ အမိက ဘာမှ မပြောဘဲနဲ့ ကြားချင်မှာပေါ့”

“ကဲ ကြားချင်ရင် ပြောပါ့မယ်တဲ့ဘုရာ့”

သူသည် ရှက်စနိုးဟန်ဖြင့် ကျွန်တော့်ရင်မှာ ခေါင်းငုံ့ထိုးလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို မော့၍ တစေ့စေ့ ကြည့်နေပြန်သည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ရှက်သွေးဖြာနေ၏။

“အလကား အလကား အဘိုးကြီးက သေခါနီးမှ ကလေးစကားတွေ ပြောလာတယ်။ လင်မယားချင်း ဘယ်လိုချစ်ပါ၊ ညာလိုချစ်ပါ၊ လင်ကို ဘယ်လိုပြုစုရတယ်၊ ဘာညာနဲ့၊ ဟင်း ဒါမျိုး သူသင်ပေးမှ တတ်မှာကျနေတာပဲ”

သင်းသင်းသည် ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်လိုက်လေသည်။ ပြီး သူ့မျက်နှာကိုလည်း ကျွန်တော့်ပါးမှာ ကပ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်မှာကား ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်လိုက်ရသေး၏။

ရှိသေးသည်။ သည်ညမှာ အိပ်ရာပေါ်ရောက်ပြီဆိုတော့ သူက လင်မယားဖြစ်လာမှ ‘အစ်ကို’ ဆိုသော အသုံးအနှုန်း သုံးရသည်ကို သဘောမကျချင်၊ သူများ လင်မယားတွေ ချစ်ကြလွန်းသဖြင့် ‘မောင်’ ဟု သုံးနှုန်းကြသည်ဆိုကာ ‘မောင်’ အခေါ်ကျင့်ရင်း တသောသော ရယ်ခဲ့သေးသည်။

ထိုညက စခန်းသာ၍ သင်းသင်း၏ ရယ်မောသံသည် လွင်လွင်သာခဲ့လေသတည်း။

(၄)

စခန်းသာနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်သိလိုသော အကြောင်းအချို့မှာလည်း ဦးလေးထွန်း ပြန်ရောက်လာသောအခါ စိတ်ကျေနပ်နိုင်လောက်အောင် နားလည်ခွင့် ရရှိခဲ့ပါသည်။ စခန်းသာနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအချက်များတွင် ဦးညိုမောင်သည်လည်း ပါဝင်ခဲ့လေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် စခန်းသာနှင့် ပတ်သက်၍လည်းကောင်း၊ ဦးညိုမောင်နှင့်ပတ်သက်၍လည်းကောင်း၊ ဦးလေးထွန်းထံမှ ကြားသိရသော အကြောင်းအချက်အချို့ကို ဖြည့်စွက်ဖော်ပြရန် လိုအပ်မည်ဟု ယူဆပါသည်။

အကြောင်းကား သည်လို။

သင်းသင်း သုံးနှုန်းသကဲ့သို့ ဖေဖေဟူသော အသုံးအနှုန်းမျိုးကို ကျွန်တော် မသုံးနှုန်းခဲ့ရဖူးပေ။ ယခုအခါ ကျွန်တော် ထိုအသုံးအနှုန်းကို သုံးနှုန်းလိုပါသည်။ အမေ့ရင်ခွင်တွင် ကြာမြင့်စွာ မနေခဲ့ဖူးသူတဦးအနေနှင့် ကျွန်တော်သည် ဖေဖေ့အကြောင်းကို အများအပြားမသိခဲ့ရဟု ထင်သည်။ သို့မဟုတ် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က ဖေဖေ့အပေါ်တွင်များစွာ စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိခဲ့ဟု ဆိုနိုင်ပါလိမ့်မည်။ ဆယ့်နှစ်နှစ်မျှ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခဲ့ဖူးသော သင်းသင်းလို လူတယောက်ကိုပင် ခြောက်နှစ် ကာလ ခွဲခွာနေခဲ့ရုံခါမျှဖြင့် မေ့ပျောက်ခဲ့သော ကျွန်တော်သည် လူ့အဖြစ် ရောက်သည့်နေ့မှ စ၍ ရုပ်ပုံကလေးတချပ်သော်မျှ မမြင်ခဲ့ဖူးသည့် ဖေဖေ့ကို အသို့လျှင် အမှတ်ရနိုင်ပါမည်နည်း။ ယခုကား လူအသွင်ကို မမြင်ခဲ့ဖူးသော ဖေဖေ့အကြောင်းကို အစပြုဖော်ပြရချေတော့မည်။ အမည်ကိုပင် အတန်ကြာ စဉ်းစားယူရသည်။ ဟင်နရီမက်ဒေါနဲ။

မြန်မာစစ်စစ်မဟုတ်သော ကျွန်တော့်ဖေဖေသည် အင်္ဂလိပ်သွေး များစွာစပ်သည် ဖြစ်သောကြောင့် လား။ သို့မဟုတ် အင်္ဂလိပ်တို့ မြန်မာတပြည်လုံးကို လွှမ်းဖုံးအုပ်ချုပ်ထားသည်ကြောင့်လား မဆိုနိုင်။ မြန်မာသွေးအနည်းငယ် စပ်နေသော မိမိအဖြစ်ကို မေ့လျော့ကာ အင်္ဂလန်ပြည်ဖွား အသွင်ဆောင်ခဲ့ သူ တဦးဟု ထင်၏။

သို့သော် ဖေဖေသည် မြန်မာကျေးတောသူတဦးကို လက်ထပ်ယူခဲ့လေသည်။ ဖေဖေသည် အင်္ဂလိပ် အစိုးရ၏ ယုံကြည်ကိုးစားခြင်းကို အထူးခံယူရသော စက်ရှင်မင်းကြီးအဖြစ် မြို့သာကို ဗဟိုပြုသော ခရိုင်တခုလုံးတွင် ထင်ရှားခဲ့သည်။ ဩဇာတန်ခိုးလည်း ကျော်ကြားခဲ့သည်။ ငွေကြေးလည်း ကြွယ်ဝ ချမ်းသာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဖေဖေသည် မေမေနှင့် လက်မထပ်မီကပင် စခန်းသာ ခြံနေရာကို အပိုင် ယူခဲ့သည်ဆို၏။ မည်သို့မည်ပုံ ရယူခဲ့သည်ဆိုခြင်းကိုကား မသိ။ ထို့နောက်

ဖေဖေသည် စခန်းသာကို မွမ်းမံသည်။ ပြင်ဆင်သည်။ ထိုနေရာ၌ တထပ်တိုက်အိမ်ငယ်ကို ဆောက်သည်။ ပြီးသော် အမေ့ကို လက်ထပ်ယူသည်။ ဦးညိုမောင်ကို စားဖိုမှူး ခန့်ခဲ့သည်။ အမေ ကျွန်တော့်ကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်ခဲ့၍ ရှစ်လကျော် ကိုးလအကူးတွင် ဖေဖေ အနိစ္စရောက်ခဲ့သည်။ အမေသည် ဖေဖေထံမှ စီးပွား အဆောက်အအုံ အမျိုးနှင့် ကျွန်တော့်ကို ရခဲ့လေသည်။ ဖေဖေ မရှိသောအခါမှစ၍ အမေသည် ထိုစခန်းသာကို ဦးညိုမောင်အား အစောင့်ထားခဲ့ပြီး ဦးလေးထွန်းတို့နှင့် အတူနေထိုင်ခဲ့၏။

ယခုကား ဦးညိုမောင်သာလျှင် စခန်းသာကို စတင်တည်ဆောက်သူအဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ သည်အကြောင်းစုံကို သိရသောအခါကျတော့လည်း သစ္စာရှိလှသည့် ဦးညိုမောင်အနေနှင့် စခန်းသာအိမ်ကို ဖန်တီးထားပုံ၊ ကျွန်တော့်အား ပြုစုပုံတို့ကို ကျွန်တော် တအံ့တဩ ဖြစ်စရာ မလိုတော့ပါ။ အမေ့ကိုကား အခါမလပ် ကျေးဇူးတင်ရှိမည်သာတည်း။

စင်စစ်တော့လည်း စခန်းသာနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် စိတ်ကျေနပ်လောက်အောင် သိနားလည်ခဲ့ပြီ ဆိုတော့လည်း ထိုအကြောင်းအချက်တို့သည်ပင် များစွာ အရေးမပါတော့ပေ။

ထိုစခန်းသာ၌ ကျွန်တော် အရေးထားအပ်သူမှာ တဦးတယောက်သာလျှင် ရှိသင့်လေသည်ဟု ယူဆတတ်ပြီလေ။ ထိုသူသည် သင်းသင်းမှအပ အခြားမည်သူ ဖြစ်နိုင်ပါအံ့နည်း။

ယခုတော့ တကြိမ်က သူ့မျက်နှာကို မြင်ရလျှင် ကြည်နူးပါသည်ဆိုသော မစံပယ်ကိုပင် ကျွန်တော် မေ့ပြီ။ သင်းသင်းရင်ခွင်သည် ဆောင်းရက်များတွင် နွေးထွေးသော အတွေ့ကို ပေးစွမ်း၏။ ပူအိုက်သည် ဆိုသော နွေရက်များ၌ ရင်တွင်းနှလုံးကို ပိုမိုလှုပ်ရှားစေနိုင်စွမ်း၏။ သည်တော့ ကျွန်တော်သည် ဘာကို သတိရရန်လိုအပ်ပါ မည်နည်း။ ကြည့်စမ်း တလ၊ နှစ်လ၊ သုံးလမှသည် ရွေ့ရှားလာခဲ့သည်မှာ တဆောင်းလည်း နှောင်းခဲ့ပြီ၊ ယခု တနွေပင် ဟောင်းချေပေါ့။

သို့ပါလျက် ‘အချိန်တွေ ကုန်လွယ်လှချေသည်’ ဟု နှုတ်ကသာ မပြောရှိမည်။ စိတ်အမှတ်မှာ ထားဆဲ။ အိမ်ရှေ့က စိန်ပန်းပင်ကြီးတွင် ပတ္တမြားပွင့်တို့ လွင်လွင် နီခဲ့ပါပကော။

“ဘာငိုင်နေရတာလဲ မောင်”

ကျွန်တော်သည် အပွင့်တွေမြိုင်နေသော စိန်ပန်းပင်ကြီးကို မည်မျှကြာ ငေးမောခဲ့မိသည်မသိ။ ကျွန်တော့်ပခုံးထက်တွင် လက်တင်၍ မေးလာသည်ဖြစ်သော သင်းသင်း၏အထိနှင့် အပြောကို တပြိုင်နက် ခံစားလိုက်ရသည်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်သည်

ဆတ်ခနဲ တွန့်သွားရလေသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း ဟာသွားသည်။ သည်တော့ သင်းသင်းကို ဘာမျှ စကားမပြန်ဖြစ်။

သိပြီ။ အစက ဘယ်ဆီသို့ လွင့်မျောနေသည် မသိသော မိမိစိတ်ကို မိမိ သိပါပြီ။ လွင့်မျောသော စိတ်နောက်မှာ အတွေးတို့သည် ခြေရာကျန်ခဲ့လေပြီ။

ယခုနေဆိုလျှင် တက္ကသိုလ်မှ မြက်ခင်းပြင်တို့သည် စိမ်းမြနေကြပေရော့မည်။

စိန်ပန်းပင်တို့သည်လည်း နီလွင်ကြပေလိမ့်မည်။ နီလာရောင်သန်းသော ပျဉ်းမပန်းတို့သည်လည်း ပြာမှိုင်းသော ကောင်းကင်ပြင်နှယ် ထိုနေရာကို တန်ဆာဆင်လျက် ရှိမည်ပေါ့။ ထိုအချိန်မျိုး၌ တက္ကသိုလ်သည် ရွှင်လန်းအားရ နှစ်သက်ဖွယ်တို့နှင့် ပြည့်မြဲ။ အားလုံးသူတို့သည် မျှော်လင့်ခြင်း၊ အားတက်ခြင်းတို့နှင့် ရွှင်ပျမြူးထူးစွာ လှုပ်ရှားနေကြချိမ့်မည်။ သည်ထဲမှာ မိမိ၏ စိတ်သည်လည်း အပါအဝင် ဖြစ်နေချေပြီတကား။ ထိုအတွေးသည် သည်နေရာရောက်မှတော့ လမ်းစတွေ့ပြီပေါ့။

“မဟုတ်ဘူးလား ကိုဝင်းဆွေ” ဟု ဘယ်အခါမဆို မစံပယ်သည် သူပြောလိုသော စကားရှည်ကြီး များကို အတောမသတ်နိုင်အောင် ပြောပြီးလေတိုင်း ဤသို့ မေးမြဲဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်မှာ ဘာမျှ အဖြေမပေးတတ်။ သူပြောသမျှတွေကို ကလေးတယောက်လိုသာ နားထောင်နေရသည်။ မဖြေတတ်တော့လည်း သူ့နားမှ မခွာလိုသဖြင့် အမေးပုစ္ဆာကိုသာ ထုတ်ရ၏။

“လူဖြစ်လာရတဲ့ဘဝကိုပြောတာလေ၊ သည့်ပြင်ဟာကို ဝေးဝေးလံလံ မစဉ်းစားချင်နေပါ ကိုဝင်းဆွေ၊ မစံပယ်တို့ ကိုဝင်းဆွေတို့ ဒီနေရာရောက်ရတဲ့ အကြောင်းရင်းကိုပဲ စဉ်းစားကြည့်စမ်း”

‘မစံပယ်’ ဟု သူ့အမည်ကို အပြည့်အစုံ ထည့်သွင်း ပြောဆိုတတ်လေ့ရှိသော ထိုအမျိုးသမီးသည် ကျွန်တော့်အား တက္ကသိုလ် ရောက်လာခဲ့ခြင်း အကြောင်းရင်းကို စဉ်းစားခိုင်းပါသည်။

“မျှော်လင့်ချက်ကိုယ်စီ ရှိကြတာပဲမဟုတ်လား။ ဒီမျှော်လင့်ချက်အတွက် ဒီနေရာကို ရောက်လာပြီး လှုပ်ရှားကြရပြီဆိုတော့ အားတက်ရွှင်မြူးကြရတယ်။ ဒါဟာ လူ့ဘဝပဲပေါ့ ကိုဝင်းဆွေရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

သည်မျှတော့ ကျွန်တော် ပြောတတ်ပါသည်။

“ဒီတော့ တခါစဉ်းစားကြည့်စမ်း ကိုဝင်းဆွေ။ ဒီနေရာမှာ လိုအပ်တဲ့ အရာဝတ္ထု ပြည့်စုံပြီဆိုပြီး ဒီနေရာက ခွဲခွာရပါပြီတဲ့။ မစံပယ်တို့အဖို့ မျှော်လင့်စရာတွေ ကုန်ရောတဲ့လား”

သူက မေးသည်။ ပြီး သူကပဲဖြေသည်။

“မကုန်သေးဘူး ကိုဝင်းဆွေ။ ဒီနေရာက ခွာမှမဟုတ်ဘူး။ မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မကုန်ဘူး။ အသက်ရှင်နေသမျှ မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာတွေဟာ အစဉ်တစိုက်ကြီး ဖြစ်ပေါ်နေတာပဲ။ ဒီမျှော်လင့်ချက်တွေဟာ ဘယ်ကလာသလဲဆိုတာရော ကိုဝင်းဆွေ စဉ်းစားမိရဲ့လား"

ကျွန်တော် မဖြေတတ်မှန်း သိပါလျက် ထိုမစံပယ်သည် အမြဲလိုလို မေးခွန်းထုတ်တတ်သည်ကို ကျွန်တော် စိတ်နောက်ချင်သည်။ သို့ပေမဲ့ သည်အခါတိုင်း သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်မိတော့ ကြည်သာရပြန်ရော။

“တခါတရံ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်တောင် သတိမထားလိုက်မိတဲ့ မကျေနပ်မှုတွေက ဖြစ်လာကြတယ်လို့ မစံပယ် ဆိုချင်တယ်။ မကျေနပ်မှုဆိုတာမျိုးဟာလည်း ရုတ်တရက်ကြည့်ရင်တော့ မလိုလားအပ်တဲ့ အရာဝတ္ထုမျိုးလို့ ထင်စရာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ရင်တော့ လူတွေဟာ ဒီလိုမကျေနပ်မှုတွေ၊ မရောင့်ရဲနိုင်မှုတွေ ရှိနေလို့ အသက်ရှင်နေကြရတာပဲ”

“ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော် မစံပယ်၏ စကားတို့ကို နားလည်လိုသဖြင့် အာမေဍိတ် သံထွက်မိသည် မထင်ပါ။ လူတွေ အသက်ရှင်ရသော အကြောင်းပြောလာသည်ကို စိတ်ဝင်စားမိဟန် တူပါသည်။

“ဒီနေရာမှာ တခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ။ နှစ်ဖက်အစွန်းဆိုတဲ့ ပြဿနာ။ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ ရောင့်ရဲမှု၊ တင်းတိမ်မှု လက်ကိုင်ထားလွန်းတဲ့သဘောနဲ့ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းပဲလေ ဆိုတာမျိုး ကျတော့ ဟိုဘက်စွန်းရောက်တာပေါ့။ အဲဒီလိုလူမျိုးကျတော့လည်း အသက်ရှင်နေတယ်သာ ဆိုနိုင်မယ်၊ သေနေတာနဲ့ ဘာထူးဦးမှာလဲ။ ဒီစကားကို ပြောရတော့ မစံပယ် တခုသတိရတယ်။ မစံပယ် ကျောင်းမှာနေစဉ် ငယ်ငယ်တုန်းက မစံပယ်တို့ အဘွားတယောက်ရှိတယ်၊ သူဟာ အချိန်ရှိသရွေ့ဆိုသလိုပဲ ပါးစပ်က ‘ဇာတိ ဒုက္ခ၊ အဇာတိ သုခ’ ဆိုတာကို အမြဲရွတ်နေတယ်။ တနေ့တော့ မစံပယ်က အဘွားကိုမေးတယ်။ ‘အဘွားပါးစပ်က ဆိုဆိုနေတာ ဘာလဲ’ လို့။ ဒီတော့ အဘွားက

‘ဖြစ်ခြင်းဟာ ဆင်းရဲခြင်း၊ မဖြစ်တာကသာ ချမ်းသာခြင်း’ လို့ ဆိုတာတဲ့။ လူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နတ်ပဲဖြစ်ဖြစ် သတ္တဝါရယ်လို့ ဖြစ်လာရင် ဒုက္ခကို ရင်ဆိုင်ရတတ်တယ်။ ဒီတော့ လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ သတ္တဝါဆိုတဲ့အဖြစ် ချုပ်ငြိမ်းမှုကိုသာ တောင့်တရမယ်၊ အဲဒီလို သတ္တဝါအဖြစ် ချုပ်ငြိမ်းရာသာလျှင် ချမ်းသာသုခဖြစ်နိုင်တယ်’ လို့ ပြောပြတယ်။ အဲဒီတုန်းက အဘွားပြောခဲ့တဲ့ စကားကို မစံပယ် စဉ်းစားကြည့်တယ်။ မှည့်ပျော်သက်ကြီး သေခါနီးအရွယ် ရောက်လာလို့ ဘာမှမလုပ်နိုင်၊ မကိုင်နိုင်တဲ့ အခြေအနေမှာမို့ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲပြီဆိုတဲ့ အခြေအနေမှာတောင် နိဗ္ဗာန်ရောက်ရပါလို၏ဆိုတဲ့ တောင့်တမှုကလေးကတော့ ထားလိုက်ကြသေးတယ်လို့။

“နိဗ္ဗာန်ဆိုတာကိုတော့ မစံပယ်လည်း မရောက်ဖူးလို့ သိပ်မသိလှဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဘွားပြောသလို ဆိုရင် ဖြစ်မလာမှတော့ ချမ်းသာခြင်းအရသာကိုရော ဘယ်လိုလုပ်ခံစားနိုင်ပါမလဲ။ ဖြစ်လာမှတော့ လည်း ဒုက္ခပဲဆိုဆို၊ ဘာပဲဆိုဆို၊ တခုခုကို တောင့်တမိကြမပေါ့ ကိုဝင်းဆွေ။ လုံးဝကြီးတော့ ရောင့်ရဲပါပြီ၊ ကျေနပ်ပါပြီ၊ တင်းတိမ်ပါပြီဆိုလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

မစံပယ်သည် လူ့ဘဝဆိုသော အကြောင်းကိုပြောလျှင် ဘယ်တော့မျှ မောသည်၊ ပန်းသည်ဟူ၍ မရှိ။ သူ့အဆောင်သို့ ရောက်မိလျှင် လူ့အကြောင်းကိုဖြစ်ဖြစ်၊ နိုင်ငံရေးအကြောင်းကိုဖြစ်ဖြစ် ပြောမည်။ ညှော့သည်နှင့်သော ခေါင်းလောင်း မထိုးမချင်း သူ့စကားသည် အဆုံးသတ်သည်ဟူ၍ မရှိ။

“တခါ ဒီဘက်အစွန်းရောက်ပြန်တော့၊ မကျေနပ်မှု များလွန်းတော့ ဒေါသစိတ် လွှမ်းမိုးတယ်။ မရောင့်ရဲနိုင်လွန်းတော့ လောဘကြီးမားတယ်။ ဒီလို ဒေါသ၊ လောဘ အားကြီးလာတာနဲ့ မိုက်မဲတွေဝေမှု အဝိဇ္ဇာက အလိုလိုရောက်လာပြီပဲ။ ဒီတော့ မစံပယ် ပြောချင်တာက ဒါပါပဲ။ နှစ်ဖက်အစွန်းဟာ အဲဒီအစွန်းတွေရဲ့ တဖက်ချောက်ကမ်းပါးကို ကျရောက်စေနိုင်တယ်။ မစံပယ် ဆိုလိုတဲ့ မကျေနပ်မှု ဆိုတာကတော့ အလယ်အလတ်ဆိုပါတော့ ကိုဝင်းဆွေ”

အလွန်ရှည်လျားသော မစံပယ်၏စကားများ၌ ကျွန်တော် တွေဝေနေရပါသည်။ သူ သည်အကြောင်းမျိုးတွေကို ကျွန်တော့်အား ဘာရည်ရွယ်ချက်နှင့် ပြောခဲ့သည် ဆိုခြင်းကိုကား ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော် နားမလည်ခြင်းသည် သူ့အဖို့ ပြဿနာမဟုတ်ဟု ယူဆလေသည်လား၊ သို့မဟုတ် ကျွန်တော် နားလည်သည်ဟု ယူဆသည်လား ဆိုခြင်းကိုလည်း ကျွန်တော် ဝေခွဲမရပါ။

“ဒီလိုလေ လူတိုင်းမှာ လိုအပ်ချက်ဆိုတာတော့ ရှိကြတယ်။ ဒီနေရာမှ လိုအပ်ချက်ဆိုတာထက် အလိုဆန္ဒဆိုတဲ့ စကားက ပိုသင့်မယ်ထင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်တော်သည် ပုံနားထောင်နေသော ကလေးသူငယ်လို ‘အင်း’ လိုက်ရမည်ကိုကား ဝန်မလေးပါ။

“တခါတခါတော့လည်း ကိုယ်ဘာလိုချင်နေတယ်ဆိုတာ သိတယ်။ တခါတခါတော့ မသိဘူး။ ဒီလိုမသိတဲ့အတွက် ကိုယ့်မှာ လိုချင်တယ်ဆိုတာ မရှိတော့ဘူးလို့ မဆိုနိုင်ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ လိုချင်တဲ့စိတ်ကြောင့် မကျေနပ်စရာ ဖြစ်ရတယ်။ မကျေနပ်စရာဆိုတာဟာ မျှော်လင့်ချက်ပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လိုချင်တာကို မရသေးသမျှတော့ မျှော်လင့်ချက်ပေါ့။ အဲဒီမျှော်လင့်ချက် ရှိနေသမျှ လူတယောက်ရဲ့ဘဝဟာ လှုပ်ရှားတက်ကြွနေတတ်တဲ့သဘော ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ဒီလို မျှော်လင့်ချက်အတွက် လှုပ်ရှားတက်ကြွ နေရတာလောက် အားရမြူးထူးစရာကောင်းတာ ရှိပါဦး မလားလို့။ ဒါ့ကြောင့် မစံပယ်တော့ လူဖြစ်လာရတဲ့ဘဝကို သဘောကျတယ်။ အားရတယ်။ ကြည်နူးတယ်”

ယခုတော့လည်း သည်စိန်ပန်းပင်အောက်မှာ ရပ်ငေးလျက်က စိတ်အတွေးတို့သည် တက္ကသိုလ် ကျောင်းဆီသို့ ပြေးထွက်ကြကာ မစံပယ်ပြောစကားတွေမှ သည်စကားတွေကို စီကာစဉ်ကာ ကြားယောင်၍ လာပါသည်။

“မောင်၊ သင်းသင်းပြောနေတာတွေကိုမှ ကြားရဲ့လား မောင်”

“ဟင်”

သင်းသင်းက မကျေနပ်သံနှင့် မေးလိုက်သည့်စကားကို ကြားရပါပြီ။ သည်အခါမှ ကျွန်တော့်ပါးစပ်က စကားတခွန်းထွက်သည်။

“မောင် ဒီမှာလာပြီး ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲဟင်”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ မောင် အလုပ်တခုခု လုပ်ရရင် ကောင်းမလားလို့ပါ”

စကားဆိုသည်မှာ ကြိုတင်စီစဉ်ထားခြင်း မရှိပေမဲ့ အလိုအလျောက် ပြော၍လည်း ဖြစ်နိုင်ပါကလား။

“အောင်မယ်လေး မောင်ရယ်။ မောင့်အနေနဲ့ အလုပ်လုပ်စရာလိုသေးလို့လား”

“အဲဒါ စဉ်းစားနေတာပေါ့။ မောင့်အလုပ်တွေကို ဦးလေးထွန်းကချည်း တာဝန်ယူ လုပ်နေရတော့ မောင့်အဖို့ တာဝန်ပျက်ကွက်လွန်းရာများ ကျမလားလို့”

“တဲ ဒါဖြင့် မောင် အလုပ်ဝင်လုပ်နေတော့ကော သင်းသင်းကို ချစ်ရမယ့်တာဝန် ပျက်ကွက်မနေနိုင် ပေဘူးလား”

အလို သူတို့နှယ် စကားတတ်လှချေ၏။ သည်လူမှာပင် ဘာပြောရမည်ကို မသိတော့။ စိတ်ကတော့ ကြည်နူးသလိုလို။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဦးလေးထွန်း၏ မော်တော်ကားသည် ခြံဝသို့ ရောက်လာ၏။

“အလို ဒီမောင်နှမနှစ်ယောက် လမ်းထွက်လျှောက်တယ်ထင်ပါရဲ့။ အိမ်ထဲကို လိုက်ခဲ့ကြဦးကွဲ့။ ဦးလေးထွန်း မင်းတို့ကို တိုင်ပင်စရာရှိလို့”

ကားကို ခေတ္တ ရပ်စေပြီး ဦးလေးထွန်းက ကားပေါ်မှနေပြီးပြောသည်။ သူသည် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်အား အမြဲတမ်းလိုပင် မောင်နှမဟု သုံးနှုန်းပြောဆိုမြဲ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ခြံဝမှ တိုက်ကလေးဆီသို့ ပြန်လာသောအချိန်၌ ဦးလေးထွန်းက အဝမှစောင့်၍ ကြိုနှင့်သည်။ သို့သော် စကားကိုကား အစမဖော်သေး။

“နှစ်ယောက်စလုံး ထိုင်ကြကွယ်”

ဦးလေးထွန်းကပင် အိမ်ရှင်လုပ်လေသည်။

“ဒီလိုကွဲ့ မောင်ဝင်းဆွေ။ ဦးလေးထွန်း နက်ဖြန်ကို ရန်ကုန်သွားမလို့။ အဲဒါ အရင်တခါ ဦးလေးထွန်း ပြောထားတဲ့အတိုင်း မမခင့်စက်တွေကို ရောင်းဖို့ စီစဉ်ခဲ့ရတော့မလားလို့”

အမေ မရှိသည့်နောက်တွင် အမေတည်ထောင်ခဲ့သော လုပ်ငန်းများကို ဦးလေးထွန်း ဆက်လက် လုပ်ကိုင်နေရခြင်းအတွက် ဦးလေးထွန်းမှာ မြို့သာနှင့် အမေ့စက်များတည်ရာ အောက်မြို့ ကူးလူးနေရခြင်းကို များစွာသဘောကျဟန်မတူ။ ကျွန်တော်လည်း သဘောမကျလှပေ။ ဦးလေးထွန်း မှာ ဟိုသွားသည်လာနှင့် ပင်ပန်းလှသည်။ သည်တော့လည်း အမေ့စက်များကို ရောင်းချရန် ကျွန်တော် သဘောတူခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ သို့သော် ...

“အခုပဲ ကျွန်တော် တခုစဉ်းစားနေမိလို့ပါ ဦးလေးထွန်း”

“ဘာများပါလိမ့်”

“အမေ့လက်ငုတ်လက်ရင်းတွေကို ကျွန်တော် သွားလုပ်ရင် ကောင်းမလားလို့ပါ”

“ဘယ်လို”

ဦးလေးထွန်းသည် အတော် အံ့ဩသွားဟန်တူပါသည်။

“မမခင်ရဲ့အလုပ်တွေ မင်းဆက်လုပ်မယ်ဟုတ်လား။ ဘာလဲ မောင်ဝင်းဆွေ စခန်းသာမှာ မပျော်တော့ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဦးလေးထွန်း။ ကျွန်တော် စခန်းသာမှာ ပျော်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဒီမှာ ဒီလိုဘာမှမလုပ်ဘဲ တသက်လုံး နေသွားလို့ တင့်တယ်ပါ့မလား စဉ်းစားနေတာပါ”

သည်တော့ ဦးလေးထွန်းက ရယ်သည်။ ပြုံးရာမှ အသံထွက်ရယ်မောရင်း...

“ဘာလဲကွ သမီးက မောင်ဝင်းဆွေကို အလုပ်လုပ်ခိုင်းနေပြီလား။ ဟုတ်ရဲ့လား သမီး”

ကျွန်တော့်ဘက်သို့ စကားစပြီး သင်းသင်းကို ဆက်၍မေးလိုက်သည်။

“မခိုင်းပါဘူး ဖေဖေ။ သမီး ဘာမှမပြောပါဘူး”

ပျာပျာသလဲ အဖြေပေးလိုက်သည်။

“သည်မှာ မောင်ဝင်းဆွေ မင်းအဖို့ လူတယောက်အနေနဲ့ အလုပ်လုပ်ရေး၊ မလုပ်ရေးဟာ ပြဿနာ မဟုတ်ပါဘူးကွ။ ဦးလေးထွန်း ရှိနေသေးတာပဲ။ ဒါတွေက ဦးလေးထွန်း တာဝန်တွေပါ "

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အိမ်ထောင်ရက်သားကျတဲ့အထိ ဒီလိုနေလို့ ကောင်းပါ့မလား စဉ်းစားမိလို့ပါ”

“ခက်ပါဘိ မောင်ဝင်းဆွေရာ။ မင်းအဖို့ တသက်လုံး ဘာမှမလုပ်နဲ့ဦး။ မင်းတသက်မဟုတ်ဘူး မင်းသားစဉ်မြေးဆက်အထိ စားစရာ အပြည့်အစုံ ရှိပြီးသားပါကွ။ နောက်တခုကလည်း ခုနေခါမှာ တော့ မောင်ဝင်းဆွေ အလုပ်ကိစ္စကို စဉ်းစားမနေပါနဲ့ဦးလေ ”

ကျွန်တော့်မှာ အလိုလို စိတ်အိုက်နေပါချေပြီ။ သင်းသင်းက လင်နှင့် ဖခင် နှစ်ဦးစလုံးကို စေ့စေ့ကြည့်နေသည်။

“ကဲပါလေ ဒါတွေက သဘောပြောတာပါ။ ဦးလေးထွန်း ပြောပြပါ့မယ်။ ခုနေခါမှာ မောင်ဝင်းဆွေ ငယ်ပါသေးတယ်။ ဒီအလုပ်တွေကို မောင်ဝင်းဆွေ ကွပ်ကဲ လုပ်ဆောင်နိုင်လောက်တဲ့ အရွယ်မျိုး လည်း မဟုတ်သေးဘူး။ ဒါနဲ့ ဦးလေးထွန်းက မောင်ဝင်းဆွေကို တသက်လုံး ဒီလိုထိုင်စား၊ အငြိမ်းစားဘဝမှာ ထားသွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီနေရာမှာ မောင်ဝင်းဆွေ မမခင်ကို အများကြီး

ကျေးဇူးတင်ထိုက်တယ်”

ကျွန်တော်သည် အမေနှင့် ပတ်သက်လာပြီဖြစ်သဖြင့် ဦးလေးထွန်း၏ စကားကို ပို၍ စိတ်ဝင်စားလာ ရပါသည်။

“မမခင်ဟာ ကြံ့ရည်ဖန်ရည်ရှိတဲ့ မိန်းမသားတယောက်အဖြစ် လေးစားထိုက်တဲ့အပြင် သားသမီးနဲ့ ပတ်သက်ရင် အမြော်အမြင်ရှိတဲ့ မိခင်တယောက်လို့လည်း ဆိုနိုင်တယ် မောင်ဝင်းဆွေ။ ဒီစက်တွေ ရောင်းခဲ့ဖို့ကိစ္စဟာလည်း သူ့အကြံပဲကွဲ့။ ဒီစက်တွေ ရောင်းလိုက်ပေမဲ့ သူ့လုပ်ငန်းတွေ ပြီးပြတ်သွားတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာ ဆီစက်နှစ်လုံး ထပ်ထောင်ဖို့ရယ်၊ နံ့သာမှာ ရေနံတွင်းအတွက် မြေကွက်ဖြစ်ဖြစ်၊ လုပ်ကိုင်ဆဲတွင်းကို အခြေအနေကြည့်ပြီးပဲဖြစ်ဖြစ် ဝယ်ဖို့ မှာသွားခဲ့တယ်။ ဒါတွေဟာ ဘယ်သူလုပ်ဖို့ ထင်သလဲ မောင်ဝင်းဆွေ။ မောင်ဝင်းဆွေ ဦးစီးလုပ်ကိုင်ဖို့ အလုပ်တွေပဲ”

ဦးလေးထွန်းသည် စကားစကို ခေတ္တဖြတ်ပြီး ထမင်းစားခန်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ ...

“ဟဲ သမီးရေ၊ ဖေဖေဖို့ ရေအေးအေးတခွက် ခပ်ပေးပါကွယ်”

သင်းသင်း ဘက်သို့လှည့်၍ ပြောလိုက်သည်။

“လိမ္မော်ရည်ပေးပါလား သင်းရယ်”

ကျွန်တော် ကြားဝင်ပြောလိုက်သည့်အချိန်တွင် သင်းသင်းသည် နေရာမှပင် ထမင်းစားခန်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဦးလေးထွန်းက အခြေအနေကို ရိပ်မိဟန်ဖြင့် ...

“သမီးပဲ သွားယူပါကွယ်။ ကိုညိုမောင်ကို ခိုင်းမနေပါနဲ့။ ဒီမှာ သမီး နေရာတကာ ကိုညိုမောင်ကို မခိုင်းပါနဲ့။ ကိုညိုမောင်လည်း အသက်ကြီးလှပါပြီ။ တခါတလေတော့လည်း ကိုယ်ကိုယ်တိုင် လုပ်နိုင်တာကလေးတွေ ကိုယ့်ဘာသာ လုပ်ပေါ့ကွဲ့”

သင်းသင်းကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။ သင်းသင်း မျက်နှာပျက်သွားသည်ကိုကား ကျွန်တော် သတိထားလိုက်မိလေသည်။

“ဩော် ဒါထက် ခုတင်က စကားဆက်ရဦးမယ်”

“ပြောပါ ဦးလေးထွန်း”

“အေး မောင်ဝင်းဆွေ ဦးစီးလုပ်ဆောင်ရမယ့် အလုပ်တွေဆိုပေမဲ့

ခုချက်ချင်းလုပ်ဖို့တော့ မဟုတ်သေးဘူးကွဲ့။ မောင်ဝင်းဆွေ ခု အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ"

“ကျွန်တော် ဆယ့်ရှစ်နှစ် ပြည့်ခဲ့ပါပြီ”

“ဆယ့်ကိုးနှစ်ထဲ ဆိုပါတော့ကွာ။ ဒီလိုဆို မောင်ဝင်းဆွေ ခြောက်နှစ်လောက်တော့ စောင့်ရလိမ့်ဦး မယ်။ ဒီလို မောင်ဝင်းဆွေ။ မမခင်ဟာ မင်းကို နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်ရောက်မှ လူ့လောကကြီးထဲ ဝင်စေချင်တဲ့သဘော ရှိတယ်”

“ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်လဲ ဦးလေးထွန်း”

“ခုနေအခါမှာ မင်း ငယ်သေးတယ်ပေါ့။ မင်းအနေနဲ့ အလုပ်တခု ဦးစီးဦးဆောင် လုပ်ကိုင်ဖို့ဟာ မလွယ်သေးဘူး။ ပြီးတော့ ဒီစခန်းသာမှာ မင်းဘဝ စိတ်ချမ်းသာ၊ လက်ချမ်းသာနဲ့ နေသွားရစေချင် တဲ့ ဆန္ဒမျိုးလည်း မင့်အမေမှာရှိခဲ့တယ်။ ဒါပါပဲလေ ဦးလေးထွန်း ပြောချင်တာကတော့”

သင်းသင်းသည် လိမ္မော်ရည်ခွက်များကို လာ၍ ချသည်။ ရောက်မဆိုက်မှာပင်...

“ဖေဖေ၊ သမီးတို့အတွက် ထမင်းချက် တယောက်လောက်တော့ ထပ်ရှာချင်တယ်”

“ဟဲ့ ကိုညိုမောင် ရှိနေမှများ ဘာလုပ်ဖို့လဲ သမီးရဲ့”

“အို ဦးကြီးညိုမောင်က အသက်ကြီးနေပေါ့ဟာ”

“ဟဲ့ ဒီတော့ သမီးကလည်း ဝင်ပြီး ကူဦးညီဦးမှပေါ့ကွဲ့”

“ဟင်”

သင်းသင်းသည် ဒါပဲပြောသည်။

ဦးလေးထွန်းသည် လိမ္မော်ရည်ဖန်ခွက်ကို မော့သောက်လိုက်ပြီး...

“အဲဒါပဲ မောင်ဝင်းဆွေ။ ဦးလေးထွန်း ရန်ကုန်ကို ဝင်ဦးမှာဆိုတော့ မင်းတို့ အိမ်ဖို့ လိုချင်တာ ရှိရင်လည်း မှာလိုက်။ စက်တွေကိစ္စတော့ တခါတည်းနဲ့ ကိစ္စပြတ်ရင်လည်း တခါတည်း စီစဉ်ခဲ့မယ်။ ဪ ဒါထက် သမီးရေ၊ ဖေဖေ မနက်က အောင်သာဘက်ကို ရောက်တယ်ကွဲ့။ ဖေဖေလည်း မရောက်တာကြာတာနဲ့ အေးအေးတို့အိမ်ကိုတောင် ဝင်ခဲ့သေးတယ်။ သမီးအကြောင်းကို ကြားရလို့

ဝမ်းသာကြောင်းလည်း ပြောလိုက်တယ်။ သမီးတို့နှစ်ယောက်စလုံးကိုလည်း အားရင် လာလည်ဖို့ ဖိတ်လိုက်တယ်။ အဲဒါ သွားလည်ကြပါလားကွယ်”

ဦးလေးထွန်းသည် ကျွန်တော့် ကိုပြောရာမှ သင်းသင်းဘက်သို့ စကားလှည့်လိုက်သည်။ ပြီး ထိုကိစ္စမှာ ကျွန်တော်နှင့်ပါ ဆက်စပ်စေလိုသော သဘောဖြင့်...

“မောင်ဝင်းဆွေတော့ အေးအေးကို မှတ်မိဦးမလား မဆိုနိုင်ဘူး။ သူ့မိဘများနဲ့ မမခင်တို့နဲ့ကတော့ အတော်ခင်ကြပါတယ်။ သမီးနဲ့ကတော့ မိတ်ဆွေရင်းတွေပဲ။ မောင်ဝင်းဆွေတို့ သွားဖြစ်ရင် ဒီရက်အတွင်း သွားကြပါလား။ အောင်သာမှာ ဘုရားပွဲရှိတယ်”

ထိုညက အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့ကြသောအခါ ကျွန်တော် မစံပယ်ကို သတိရနေချေပြီ။ သင်းသင်း အိပ်ပျော်လျှင် မစံပယ်ဆီသို့ စာတစောင် ရေးမည်ဟုလည်း စိတ်ကူးသည်။ သို့ပေမဲ့ သင်းသင်းက မအိပ်နိုင်။ မနက်ဖြန် အောင်သာသို့ စောစောထ၍ သွားရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော် စောစောအိပ်ရန် လိုအပ်သည်ဆိုကာ သူ့ရင်ခွင်မှာ ထွေးပိုက်လျက် သိပ်နေပြန်ချေပြီ။

သူ့ရင်ခွင်မှာရောက်တော့ ကျွန်တော် ရင်ဖိုရမြဲ။ သည်တော့ မစံပယ်ကို တမ်းတသောစိတ်များသည် အမှောင်ထဲမှာ ပုန်းကွယ်ကြရပြန်ပြီထင်၏။ မနက်ဖြန် အောင်သာသို့ သွားရမည်ဆိုသော အသိသည်ပင် ကိုယ်မှ လွင့်စဉ်သွားလေပြီ။ သူ့ရင်ခွင်၌ မောသော ခန္ဓာကိုယ်သည် သူ့ရင်ခွင်၌ပင် အမောဖြေရလေသည် တကား။

(၁၀)

နံနက်သည် မောပန်းနွမ်းနွယ်ရသောအဖြစ်ကို ပြန်လည်သစ်လွင်လန်းဆန်းစေလေသည်။ နေခြည်ဝင်းဝင်း မတောက်သေးပေမဲ့ သင်းသင်း၏အပြုံးသည် ရွှန်းရွှန်းစိုလျက် ကျွန်တော်တို့ အောင်သာသို့လာခဲ့ကြ၏။

အောင်သာသို့ သွားရာလမ်းသည် ပြေပြစ်သော ကျောက်လမ်းမဟုတ်။ တခါတရံ မြေနီလမ်း ဖြစ်သည်။ တခါတရံ သဲလမ်းကို ဖြတ်ရသည်။ အတက်အဆင်းလည်း များသည်။ ချိုင့်ဝှမ်း၊ ကမူလည်း ထူဘိသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် မြို့သာနှင့် အောင်သာ အကွာအဝေးသည် မိုင်သုံးဆယ်မျှသာ ရှိ၏။ သို့သော် မြို့သာနေအိမ်မှ နံနက်ငါးနာရီ ခွဲခန့်ထွက်ခဲ့သော ကျွန်တော်တို့ကားကလေးသည် အောင်သာရှိ အေးအေးတို့အိမ်သို့ နံနက်ခုနစ်နာရီကျော်ခါမှပင် ရောက်ခဲ့လေသည်။

အေးအေးသည် အမည်နှင့် လိုက်လျောစွာ အေးဆေးသူတယောက်ဟု တွေ့စမှာပင် အကဲခတ်မိ သည်။ အေးအေး၏ ခင်ပွန်းသည် ကိုအံ့ကျော်သည်လည်း လူအေးတယောက်ဟု ယူဆရသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ထက် ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော် အသက် ပို၍ ကြီးလိမ့်မည်ဟုလည်း မှတ်ယူရသည်။ သူ့အလုပ်သည် ကျောင်းဆရာအလုပ်ဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်းများကြောင့်ဟု အကြောင်းမပြလိုစေကာမူ ကျွန်တော်သည် ကိုအံ့ကျော်ကို တနာရီမျှ စကားလက်ဆုံမကျရသေးမီမှာပင် ခင်မင်လေးစား ခဲ့မိလေသည်။

ထိုတနာရီနောက်ပိုင်းတွင် အေးဆေးငြိမ်ဆိမ်သော အေးအေးတို့အိမ်ကလေးမှာ ရယ်သံ၊ မောသံ၊ စကားသံတို့ဖြင့် သောသောညံ၍ လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်၌ မြို့သာမှ အောင်သာသို့ နံနက်တိုင်း ထွက်လာမြဲဖြစ်သော ဘတ်စ်ကား ရောက်ခဲ့လေပြီ။ ထိုကားနှင့်အတူ မပြုံးကြည်၊ ကိုမြင့်ဝေနှင့် ကိုလှကြိုင်တို့ ပါလာသည်။ သူတို့လည်း ဘုရားပွဲသို့ ရောက်လာကြ၏။

ပထမတော့ မပြုံးကြည်တို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့် ကျွန်တော့်ကို သင်းသင်းက မိတ်ဆက်ပေးသည်။ သူတို့သည်လည်း ငယ်စဉ်က သိကျွမ်းခဲ့သော တမြို့တည်းနေတွေဟု သိရသည်။ မေ့လျော့ခဲ့သော ကျွန်တော့်အဖြစ်အတွက် သူတို့ကို တောင်းပန်ရပါသည်။ ထို့နောက် မပြုံးကြည်၏ ခင်ပွန်း ကိုမြင့်ဝေက ကိုလှကြိုင်ဆိုသူကို ကျွန်တော်၊ သင်းသင်း၊ ကိုအံ့ကျော်၊ အေးအေးတို့နှင့် မိတ်ဆက်ပေး သည်။ ထိုသူများ စခန်းသာသို့ရောက်ခဲ့မှ ပထမဆုံးအကြိမ် သိကျွမ်းခင်မင်ရသော မိတ်ဆွေများဟု ဆိုအပ်ပါမည်။

သူတို့ရှေ့တွင် ကျွန်တော်သည် အနေကျုံ့ရလေသည်။ မိမိဘဝကို သိမ်ငယ်သည်လား။ ထိုသူတို့နှင့် သိကျွမ်းရသည်ကိုပင် ဝန်လေးနေသည်လား ဆိုသည်ကိုကား ယနေ့ထက်တိုင် ကျွန်တော် မစဉ်းစားခဲ့ပါ။ ကျွန်တော့်မှာ ပထမ အေးအေး၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကျောင်းဆရာ ကိုအံ့ကျော်နှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ရစဉ်က အနေကျုံ့ခြင်း၊ စိတ်အားငယ်ခြင်းများစွာ မဖြစ်ပါ။ သူတို့ရောက်လာကြကာ မပြုံးကြည်၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဘဏ်မန်နေဂျာ ကိုမြင့်ဝေနှင့်လည်းကောင်း၊ အမြတ်တော်ခွန် ဝန်ထောက်မင်း ကိုလှကြိုင်နှင့်လည်းကောင်း ခင်မင်ရသောအခါ၌ အလိုလို အနေကျုံ့သည်။

"ဪ ဦးဝင်းဆွေ၊ ဦးဝင်းဆွေနဲ့ မပြုံးကြည်တို့ ပြောပြောနေလို့ သိနေတာတော့ ကြာပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ လူချင်းတော့ ခုမှတွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော်က ဦးဝင်းဆွေဆိုတာ အသက်ကြီးကြီး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးကြီး တကားကား၊ ခေါင်းပေါင်းစကလေး တလူလူနဲ့ ရှိလိမ့်မယ်ထင်တာ ခုတော့ ငယ်သေးသားပဲ"

ကိုလှကြိုင်၏ စကားသည် ခင်မင်မှုအတွက် ရှေ့ပြေးပြက်လုံးစကားမျှသာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပါမည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်မှာမူ သူတို့ကြား၌ 'ငယ်သေးသားပဲ' ဟူသော အဖြစ်မျိုး၌ ကြုံရသည်ကိုကား မလိုလားနိုင်ပေ။ စင်စစ်တော့လည်း ထိုနေရာတွင် စုဝေးမိသော ယောကျ်ား မိတ်ဆွေအားလုံးတွင် ကျွန်တော်သည် အသက်အငယ်ဆုံး ဖြစ်နေသည်ကား အမှန်။ သို့သော် ကိုလှကြိုင်၏ စကားတွင် အားလုံးပွဲကျသော်လည်း ကျွန်တော်အဖို့ကား ရေးရေးမျှပင် မပြုံးနိုင်။ ပြီး ကိုလှကြိုင်ဆိုသူသည် သင်းသင်းကို စေ့စေ့ကြည့်လျက်...

"ဒေါ်သင်းသင်းကလည်း ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ရှိသေးတာပဲ။ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာသဗျာ"

အခြားသူတို့ ဘယ်သို့ရှိမည် မသိစေကာမူ ကျွန်တော်သည် သူ့စကား ကို စိတ်ဝင်စားနေမိချေပြီ။

"အဲ အဲ စခန်းသာခြံအကြောင်းကို ကျွန်တော် ကြားထားရတော့ ရောက်ဖူးချင်လိုက်တာဗျာ။ မြို့သာကို ပြန်ရောက်ရင်တော့ တခါတခေါက် အလည်ဖိတ်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်"

အေးအေးတို့ ဧည့်ခန်းတွင် အားလုံး ကုလားထိုင်ကိုယ်စီ၌ ထိုင်မိကြသည့်တိုင်အောင် ကျွန်တော်သည် ကိုလှကြိုင်ကို အထူးစိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ငေးကြည့်နေမိသည်။

သူ့မျက်နှာသည် ရွှင်ချိုဖော်ရွေသောအသွင်ကို ဆောင်သည်။ နှာတံပေါ်သည်။ သူ့ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် နှင့် ဝတ်ထားသော အနောက်တိုင်းစုံသည်

လိုက်လျောပြေပြစ်လှပေသည်။

အေးအေးနှင့် သင်းသင်းတို့ နေရာမှ ထသွားသောအခါ ကိုလှကြိုင်၏မျက်လုံးများသည် ထိုမိန်းမ နှစ်ယောက်၏ နောက်တွင် ကပ်လျက်ပါသွားဟန်ရှိ၏။ ဒါကို ကျွန်တော် မကျေနပ်။

အေးအေးနှင့်သင်းသင်းတို့ လက်ဖက်ရည်ပွဲကိုယူ၍ ထွက်မလာမီမှာ ကိုအံ့ကျော်သည် ဘုရားပွဲနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းကို စကားစနေပြီဖြစ်သည်။ အေးအေး ရောက်လာသောအခါ...

“ဒီလိုလုပ်ပါလား ကို။ ခု မနက်ပိုင်း အေးတို့ ကမ်းသာဥမင်ဘက် သွားကြရအောင်လေ”

ဟု ကိုအံ့ကျော်ကို လှမ်းပြောသည်။

“ဘာရယ်ဗျ။ ကမ်းသာဥမင်။ ခင်ဗျားတို့ ဒေသနာမည်ကလေးတွေကဖြင့် တယ်ဆန်းဗျာ။ မြို့သာ၊ စခန်းသာ၊ မြင်သာ၊ ကျွန်းသာ၊ နံ့သာ၊ အောင်သာ၊ ကမ်းသာ တဲ့”

ကိုလှကြိုင်က ကြားဝင်သည်။ မှန်၏။ ထိုအမည်များကို ကျွန်တော်လည်း စိတ်ဝင်စားပါသည်။

“ဒီပတ်ဝန်းကျင် ဒေသအားလုံးဟာ သာယာတဲ့ သဘောပေါ့ရှင်”

မပြုံးကြည် အဖြေပေးသည်။

လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးသောအခါ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ကမ်းသာဥမင် ဆိုသော အရပ်သို့ သွားကြသည်။ ကမ်းသာဥမင်သည် မြစ်ကမ်းခြေတွင်ရှိသည်။ မြစ်ကမ်းပါးကို ဖောက်ထွင်းလျက် တည်သော ဥမင်ကြီးဖြစ်သည်။ ထိုနေရာသို့ရောက်လျှင် အရာရာကို စူးစမ်းလိုဟန်ရှိသော ကိုလှကြိုင်က...

“ဒီဥမင်ကြီးက ကြီးကျယ်လှချည်ကလားဗျ။ ဘာလုပ်ဖို့ ဒီမှာ လာတူးထားတာလဲ။ ဥမင်ထဲမှာ ဘာများရှိသလဲဗျ”

သည်အခါ ဆရာကိုအံ့ကျော်က ရှင်းပြသည်။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးသည် ကမ်းပါးခြေရင်းရှိ ကျွန်တော်တို့အပေါ်တွင် မိုးလျက်ရှိသော ကမ်းပါးကြီးမှ ဥမင်ပေါက်ကို ငေးမောကြည့်ရှုနေကြသည်။

“ဒါဟာ အောင်သာမြို့ရဲ့ထူးခြားတဲ့ လက္ခဏာတရပ်ပေါ့ဗျာ၊ ဒီကမ်းပါး အခြေဟာ ကျွန်တော်တို့ အောင်သာက လူအများ ပျော်ပွဲစားထွက်နေကျ

နေရာကောင်းဗျ၊ ရေ ဘယ်လောက်ပဲကြီးကြီး မြစ်ရေဟာ ဒီကမ်းခြေအထိ ရောက်ခဲတယ်။ အောင်သာကို ရောက်လာတဲ့လူတိုင်း ဒီနေရာကို ရောက်လေ့ ရှိတယ်။ တခါရောက်ပြီးရင်လည်း မေ့နိုင်ခဲတဲ့ နေရာမျိုးပေါ့ဗျာ”

ကိုအံ့ကျော်၏ အချီးစကားသည် နားထောင်နေသူ အားလုံးကို စိတ်ဝင်စားစေပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဥမင်ဝရောက်အောင် တက်ကြဦးစို့ဗျာ။ အဲဒီနေရာမှာ အရိပ်ကောင်းနဲ့ နားနေစရာ ရှိပါတယ်။ အဲဒီကိုရောက်တော့မှ ဥမင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်း ပြောကြတာပေါ့”

ကျွန်တော်တို့အားလုံးသည် ကမ်းပါးအတက်လမ်းကို တက်ခဲ့ကြသည်။ ရှေ့မှ ကိုလှကြိုင်က သွားသည်။ သူ့နောက်တွင် ကိုအံ့ကျော်နှင့် အေးအေး။ ထိုသူနှစ်ဦးမှာ သွားနေကျဖြစ်၍ များစွာ အခက်အခဲရှိဟန်မတူ။ ကိုလှကြိုင်အနေနှင့်တော့လည်း ယောကျ်ားသားတဦးတည်းဖြစ်၍ မှုလောက်သော လမ်းမဟုတ်။ သူတို့နောက်မှ လိုက်သော ကိုမြင့်ဝေတို့ လင်မယားနှင့် ကျွန်တော်တို့ လင်မယားမှာမူ အိမ်သူတို့ကို အသီးသီး တွဲခေါ်နေသဖြင့် ခရီးနှောင့်နှေးရသည်။ သည်လူအားလုံး တွင် သင်းသင်းက အကြောက်ဆုံး။

ကြောက်မည်ဆိုလည်း ကြောက်လောက်စရာရှိသော လမ်းပါပေ။ မြစ်ကမ်းပါးဘေးမှ ကပ်လျက် ရှိသော တယောက်သွားလမ်းကျဉ်းကလေး ဖြစ်သည်။ သဲမြေပွ လမ်းဖြစ်၍ ရှေ့သို့လှမ်းတိုင်း နောက်သို့ ပြန်လျှောကျမြဲဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်မှာ နောက်ကလိုက်လာသော သင်းသင်းကို နောက်ပြန်လှည့်၍ လက်တွဲခေါ်ခဲ့ရသည်။ တခါတရံ မြေပွလမ်းမှ လျှောကျသောအခါတိုင်း သင်းသင်းသည် အလန့်တကြား အော်ဟစ်တတ်သည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော့်မှာ ကမ်းပါးတွင် ပေါက်နေသော သစ်ပင်ချုံနွယ် မီရာတခုခုကို လှမ်း၍ ဆွဲကာ ထိန်းထားရသည်။

သည်လိုနှင့် ဥမင်ဝသို့ ရောက်ကြသည်။ ဥမင်ဝ၌ အုံ့ဆိုင်းသော ညောင်ပင်ကြီးတပင်ရှိသည်။ ညောင်ပင်အောက် မြေပြင်သည် ပြန့်ပြူးသည်။ ထိုနေရာတွင် ညောင်ပင်ခြေကို ကပ်လျက် တည်သော ကွပ်ပျစ်ကလေး တခုလည်းရှိ၏။

ကွပ်ပျစ်ဟုဆိုရသည်မှာ အလွယ်ဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ညောင်ပင်ပတ်လည်တွင် သစ်သားပြားများ ခင်း၍ အခိုင်အမာ ပြုလုပ်ထားသော နားနေရာဖြစ်သည်။

“နေရာကတော့ နေရာကောင်းပဲဗျာ၊ အောက်ကြည့်လိုက်ရင်လည်း

ချောက်ကြီး၊ အထက်ကြည့်လိုက် တော့ ကမ်းပါး၊ ရှေ့ကြည့်တော့ ဥမင်။ အရိပ်ကလည်း ကောင်းသနဲ့။ ဒီနေရာမှာ ဘီယာပုလင်း ကလေး ထောင်ပြီး ဖဲရိုက်လိုက်ရရင်တော့။ လောက နိဗ္ဗာန်ပဲ”

ကိုလှကြိုင်သည် ကမ်းပါးမှ အောက်ငုံ့ကြည့်ပြီး ပြန်အလှည့်တွင် ထိုစကားကို ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ မောမောနှင့် ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်ကြသည်။

“ဥမင်ထဲမှာ ဘာရှိလဲဗျ”

တလမ်းလုံး တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နှင့် လိုက်ခဲ့သော ကိုမြင့်ဝေက စကားစသည်။

“အဲဒါက ပြောရလို့ခက်သားဗျ။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဥမင်အဆုံး မရောက်ဖူးဘူး။ အဝလောက်တော့ ဝင်ကြည့်ဖူးပါတယ်။ ဘေးနှစ်ဖက်မှာ နံရံကပ်ပြီးတည်ထားတဲ့ ဘုရားနှစ်ဆူတော့ရှိတယ်”

ကိုအုံ့ကျော်က ဖြေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဝင်ကြည့်ကြစို့လားဗျာ”

ကိုလှကြိုင်က ပြောသည်။

“ကျွန်တော် အဲဒါပြောမလို့ပါပဲ။ ဒီအကြောင်းတွေဟာ ယုံကြည်စရာရှိချင်လည်း ရှိမယ်။ ဒါမှမဟုတ် ပုံပြင်ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အတော်တော့ နားထောင်ကောင်းတဲ့ အကြောင်းပေါ့ဗျာ။ ဒီလိုဗျ”

ကိုအုံ့ကျော်သည် သုတေသန ခရီးထွက်လာသူများကို ရှင်းလင်းပြောပြနေသည့် လမ်းညွှန်ပုဂ္ဂိုလ်၏ ဟန်မျိုးကို ဆောင်လျက် ရှင်းပြနေလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီကမ်းပါးအတိုင်း ဆက်တက်သွားရင် ဒီဥမင်အထက်က ကမ်းပါးပေါ်ကို ရောက်ကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီက အရှေ့စူးစူးကို ကြည့်လိုက်ရင် အုတ်မြို့ရိုးပျက်ကို တွေ့ရမယ်။ အဲဒီနေရာဟာ ရှေးတုန်းက အောင်သာ မြို့နေရာလို့ အဆိုရှိတယ်။ ဒီအောင်သာဟာ ရှေးတုန်းက မြို့စားတယောက်ပိုင်တဲ့ မြို့ကလေးတခုလို့ အဆိုရှိကြတယ်။ ဟိုဘက်ကမ်းကို ကြည့်လိုက်ကြစမ်း”

ကိုအုံ့ကျော်သည် သူ၏ပြောလက်စ စကားကို ခေတ္တရပ်ပြီး အနောက်ဘက်ကမ်းသို့ မျှော်ရှုကာ လက်ညှိုးညွှန်ပြနေလေသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးသည် ကိုအုံ့ကျော် လက်ညှိုးညွှန်ပြသော အရပ်သို့ မျှော်ကြည့်ကြသည်။ အုံ့ဆိုင်းညို့မှိုင်းသော တောအုပ်တခုကို မြင်ရလေသည်။

“အဲဒီနေရာဟာလည်း ရှေးက မြို့ဟောင်းတနေရာပဲလို့ အဆို ရှိကြတယ်။ အဲဒီမြို့ကိုတော့ မြိုင်သာလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ခုတော့ ရွာသိမ်ရွာငယ်ကလေး တရွာပဲရှိပါတယ်။ လက်ခံနိုင်လောက်တဲ့ အကြောင်းတခုကတော့ အဲဒီအရပ်မှာလည်း အောင်သာမြို့ဟောင်း တနေရာမှာလို အုတ်နီဆွေး အပြိုအပျက်တွေ တွေ့ရတဲ့ အကြောင်းပဲ”

ကျွန်တော်သည် ကိုအံ့ကျော်၏ဇာတ်လမ်းတွင် စိတ်ဝင်စားမိပါသည်။ ပို၍ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသည်မှာ ယခု ကိုအံ့ကျော်ပြောပြသော မြို့ဟောင်းများအကြောင်းကို ရာဇဝင်၌ ကျွန်တော် မတွေ့ခဲ့ ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“အဲဒီမြို့နှစ်မြို့က မြို့စားနှစ်ယောက်ဟာ တဦးနဲ့တဦး အလွန်သင့်မြတ်ကြတယ်။ မကြာခဏ ဆိုသလို တဦးနေတဲ့ရဲတိုက်ကို တဦးက သွားရောက်လည်ပတ်လေ့ရှိတယ်။ အတူတကွ တောပစ် ထွက်လေ့လည်း ရှိကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထူးခြားတာတချက်ကတော့ ရှိတယ်ဗျာ။ အဲဒါက အောင်သာ မြို့စားမှာ မြို့စားကတော်ရှိပြီး မြိုင်သာမြို့စားမှာ မြို့စားကတော်မရှိတဲ့ အချက်ပဲ”

ကျွန်တော်တို့လူသိုက်မှ လူအများစုသည် ထိုအာမေဍိတ်သံကို တပြိုင်နက် ရွတ်ဆိုလိုက်မိကြဟန် တူ၏။ ကျွန်တော်လည်း ပါလေသည်။ ဇာတ်လမ်းသည် ယခုမှပို၍ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသော အပိုင်းသို့ ရောက်လာပြီဟု အားလုံး ယူဆထားကြဟန်လည်း တူပါသည်။

“အောင်သာမြို့စားကတော်ဟာ အတော်ချောသတဲ့ဗျ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအမျိုးသမီး မြို့စားကို တယ်ပြီး ချစ်ခင်ပုံမပေါ်ဘူးလို့ အဆိုရှိတယ်။ အကြောင်းကလည်း အောင်သာမြို့စားဟာ ဒီမိန်းကလေးကို လက်အောက်ခံ မြို့ငယ်တခုက အတင်း သိမ်းပိုက်လာခဲ့တာလို့ အဆိုရှိတယ်။ ဒီတော့ ဒီမိန်းကလေးဟာ မြို့စားနဲ့ အတူနေရတဲ့အဖြစ်ကို ငြီးငွေ့တယ်။ အဲဒီလိုငြီးငွေ့ရာကစပြီး မြို့စားကတော်ဟာ တရားဓမ္မမှာသာ မွေ့လျော်ပြီးနေတယ်။ သူ့ကို မြို့သူမြို့သားတွေဟာ ဆရာတော်ရဲ့ကျောင်းမှာသာ အတွေ့ရ အမြင်ရများတယ်။ ပြီး ဒီအမျိုးသမီးဟာ ရုပ်ရည်သာ ချောမွေ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ဟန်ပန်၊ အမူအရာကလည်း တယ်ပြီး နူးညံ့သိမ်မွေ့တယ်လို့ အဆိုရှိကြတယ်။ မြို့သူမြို့သားများကိုလည်း အလွန်ကြင်နာ သနားတတ်တယ်လို့ ဆိုတယ်”

ကျွန်တော်သည် ကိုအံ့ကျော် ပြောပြနေသော မြို့စားကတော်ကလေး၏ သွင်ပြင်ကို စိတ်ကူး၌ မှန်းဆကြည့်နေမိလေသည်။ အခြားသူများ၏ အတွေးကိုယ်စီ၌ မည်သို့ ရှိကြမည်ကိုကား ကျွန်တော် မမှန်းဆတတ်ပါ။

“အဲဒီလို မြို့စားကတော်ကလေး တရားဓမ္မနဲ့ မွေ့လျော်နေတာကို မြို့စားက တယ်ပြီး သဘော မကျဘူး။ သူ့အနေနဲ့ကတော့ လောကီစည်းစိမ် ခံစားစရာဟူသမျှကို

ခံစားစေလိုတဲ့ ဆန္ဒရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မယားကို အလွန်ချစ်ခင်တာကြောင့် အလိုလိုက်ပြီး ခွင့်လွှတ်ထားခဲ့တယ်”

“တခါတော့ အောင်သာမြို့စားဟာ သူ့မယားကို အမျိုးမျိုးချော့မော့ပြီး မြိုင်သာမြို့ကိုခေါ်သွားသတဲ့။ သဘောကတော့ လောကီမှုထဲကို မြို့စားကတော်ကလေး လိုက်ပါစေချင်တဲ့သဘော ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ အဲဒီအခေါက် တောပစ်သွားရာမှာ အောင်သာမြို့စားဟာ ကျားသစ်အပုတ်ခံလိုက်ရတဲ့အတွက် မြိုင်သာမှာ အတော်ကြာ ဆေးဝါးကုနေရတယ်တဲ့။ ဒီအချက်ဟာ ကျွန်တော်တို့ အလွန် စဉ်းစားစရာ ကောင်းတဲ့ အချက်ပဲဗျ"

ကိုအံ့ကျော်သည် သူ၏ ပြောလက်စ စကားကို ခေတ္တရပ်ပြီး ဥမင်ဆီသို့ငေးပြီး တွေးတောနေဟန် တူပါသည်။ သူသည် ဇာတ်လမ်းနားထောင်နေသူတို့ကို စဉ်းစားစေသည်သာမက သူကိုယ်တိုင်ပါ စဉ်းစားစရာအချက်ဟု ယူဆဟန်တူ၏။ သို့သော် ကျွန်တော့်မှာမူ ဘာကိုစဉ်းစားရမည် မသိ။

“ဘာကို စဉ်းစားရမှာလဲဗျ”

ကိုမြင့်ဝေသည်လည်း ကျွန်တော့်နည်းတူပင် မည်သည့်အချက်ကို စဉ်းစားရမှန်းမသိအောင် ကြုံရဟန် တူပါသည်။ သည်တော့မှ ကိုအံ့ကျော်က သူ၏ ဇာတ်လမ်းကို ဆက်၍ပြောသည်။

“ဒီလိုလေဗျာ။ အောင်သာမြို့စားနဲ့ မြို့စားကတော်ဟာ နှစ်လကျော်ကျော် သုံးလနီးပါးလောက် မြိုင်သာမြို့မှာ နေခဲ့ကြပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းကစပြီး မြိုင်သာမြို့စား အောင်သာမြို့စားတို့ အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားတဲ့ ကိစ္စပေါ့”

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြရတာလဲဗျ”

ကိုလှကြိုင်က စိတ်ဝင်စားဟန်နှင့် ကြားဖြတ် မေးလိုက်ပါသည်။

“အဲဒါကို ကျွန်တော်လည်း စဉ်းစားနေတာပေါ့။ တကယ်တော့ ဒါက သိပ်စဉ်းစားရမယ့် အချက် မဟုတ်ပါဘူးလေ။ ဒီလို အောင်သာမြို့စား ဇနီးမောင်နှံဟာ မြိုင်သာက ပြန်လာကြပြီးကတည်းက မြို့စားကတော်ကလေးကို မြို့သူမြို့သားတွေဟာ ဆရာတော်ရဲ့ကျောင်းမှာ မတွေ့ရတော့ဘူး။ အဲဒီတော့ မြို့သူမြို့သားတွေဟာ အမျိုးမျိုး အဓိပ္ပာယ်ကောက်ပြီး ပြောကြတော့တာပေါ့ဗျာ။ အားလုံးမှာ တူညီတဲ့ အချက်တချက်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အောင်သာမြို့စားကတော်ကလေးဟာ မြိုင်သာမြို့စားကလေးနဲ့ ချစ်ကျွမ်းဝင်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပဲဗျ။ ဒီအချက်ကလည်း နောက်ပိုင်း ဖြစ်ပျက်တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေနဲ့ ညှိကြည့်လိုက်တော့ ဖြစ်နိုင်စရာရှိတဲ့ အချက်ပေါ့ဗျာ”

“နေစမ်းပါဦး ဦးအံ့ကျော်။ မြို့စားကတော်ကလေးဟာ ကိုယ့်လင်သားအပေါ်မှာတောင် မချစ်နိုင် လောက်အောင်၊ မသာယာနိုင်လောက်အောင် လောကီမှုကို မုန်းတီးတယ်ဆိုပြီးမှ မြိုင်သာမြို့စားနဲ့ ကျမှ ချစ်ကြိုက်သွားတယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဗျ ...”

ထိုအချက်ကို ကျွန်တော်လည်း သိချင်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ကြားဖြတ် မေးစရာစကားစ ရှာမတွေ့မီမှာပင် ကိုမြင့်ဝေက ကြားဖြတ်မေးလိုက်လေသည်။ အမျိုးသမီးသုံးဦးကမူ မယုံကြည် သလို အမူအရာကို ဖော်ပြနေဟန်ရှိလေသည်။

“စဉ်းစားစရာအချက်ဆိုတာ အဲဒါပဲပေါ့ဗျ။ အမှန်တော့ ဒီဇာတ်လမ်းမှာ ပါဝင်သူဟာ ခု ကျွန်တော် သိထားသလောက်အထိ သုံးဦးတည်းဆိုရင်တော့ ဒီဇာတ်လမ်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပြဿနာဟာ ဘယ်လိုမှ မရှင်းနိုင်အောင်ဖြစ်စရာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအချက်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ဖြေရှင်းနိုင်မယ့် ဇာတ်လိုက် တယောက်က ပါလာပြန်တယ်ဗျ”

“ဖြစ်ရမယ်လေ”

ကိုလှကြိုင်၏ စကားအမိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော် နားမလည်ပါ။ ကိုအံ့ကျော်ကမူ သူ၏ ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ပြောနေလေသည်။

“အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ အောင်သာကမ်းခြေမှာရှိတဲ့ တံငါအဘိုးကြီးတယောက်ပဲဗျ။ ခုနကပြောသလို အောင်သာမြို့စားမောင်နှံ မြိုင်သာကပြန်လာပြီး တလလောက်အကြာ ညတညမှာ အဲဒီတံငါအဘိုးကြီးဟာ အလွန်လှပတဲ့ မိန်းကလေးတယောက်ကို ဟောဒီ ကျွန်တော်တို့ စကား ပြောနေတဲ့ ကမ်းပါးအောက်က ကမ်းခြေမှာ တွေ့ရသတဲ့။ ဒီအဘိုးကြီးဟာ မြို့စားကတော်ကလေး ကို မမြင်ဖူးဘူးဆိုဘဲ။ ဒီတော့ သူတွေ့ရတဲ့ မိန်းကလေးဟာ မြို့စားကတော်ကလေး ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ သူယူဆမယ် မဟုတ်ဘူးပေါ့။

“အဲဒီမိန်းကလေးက တံငါအဘိုးကြီးကို တဖက်ကမ်း ပို့ပေးဖို့ ပြောသတဲ့။ ညကြီးအချိန်မတော် ဒီအဖြစ်အပျက်မျိုးတွေတွေ့ရတော့ အဘိုးကြီးဟာ ရတ်တရက်တော့ အံ့လည်းအံ့သြ၊ ကြောက်လည်း ကြောက်နေသေးသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးက သူ့လက်မှာ အသင့်ပါလာတဲ့ အသပြာထုပ် ထုတ်ပြပြီး အဘိုးကြီးလိုက်ပို့ရင် ဒီအသပြာထုပ်ကို ပေးမယ့်အကြောင်း ပြောတယ်။ ပြီးတော့ အဘိုးကြီး လိုက်ပို့ချင်အောင်လည်း အသနားခံတယ်တဲ့။ နောက်ဆုံးကျတော့ အဘိုးကြီးဟာ ဒီမိန်းကလေးကို သနားတာလည်းတကြောင်း၊ အသပြာထုပ်ကို ရလိုတာကလည်းတကြောင်းကြောင့် ဒီမိန်းကလေး အလိုရှိတဲ့အတိုင်း အနောက်ဘက်ကမ်းကို လိုက်ပို့ရသတဲ့။ ပြီး ဒီမိန်းကလေး ပြန်အလာကိုလည်း

စောင့်ကြိုရသတဲ့ဗျ။ ဒီမိန်းကလေးဟာ ဒီတညသာ မဟုတ်ဘူး။ နောက်ပိုင်းကျတော့လည်း ခုလိုပဲ နှစ်ရက်ခြား၊ သုံးရက်ခြားဆိုသလို လူခြေတိတ်စ အချိန်လောက်မှာ ရောက်ရောက်လာပြီး အရဏ်မတက်ခင်ကလေးလောက်မှ မြိုင်သာဘက်က ပြန်လာလေ့ရှိသတဲ့။ အဘိုးကြီးမှာလည်း တခေါက် အသွားအပြန်ပို့တိုင်း အသပြာတထုပ်ရနေတော့ ဒီမိန်းကလေးအတွက် မှန်မှန် အကူအညီပေးခဲ့သတဲ့”

“ခဏခဏ လိုက်ပို့ရလွန်းတော့ အဘိုးကြီးဟာ ဒီမိန်းကလေး ဘယ်သူဆိုတာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီအချိန်ကြီးမှာ တဖက်ကမ်း ကူးရတယ်ဆိုတာကို မသိတော့ဘူးလားဗျာ”

ကိုလှကြိုင်၏ အမေး။

“အဲဒါတော့ မပြောတတ်ဘူးဗျ။ ဒီလိုနဲ့ တလလောက်အကြာမှာ အဘိုးကြီးကို အောင်သာမြို့စားက ခေါ်ပြီး ဘာမှအကြောင်းမပြဘဲ သတ်ပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒီတော့မှပဲ လူတွေဟာ အဘိုးကြီး ဘာတွေ လုပ်ခဲ့တယ်။ မြို့စားက အဘိုးကြီးကို ဘာကြောင့် သတ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ရိပ်မိလာကြတယ်ဆိုပဲဗျ”

“ဘယ်လိုကြောင့်လဲရှင်”

ယခုတခါတော့ မပြုံးကြည်က ကြားဝင် စုံစမ်းပါ သည်။

“အဘိုးကြီးသေပြီးမှ အဘိုးကြီးနေတဲ့ တဲထဲက အသပြာထုပ်တွေကို တွေ့ရတယ်ဆိုပဲ။ အသပြာထုပ် တွေ ထုပ်ထားတဲ့ ပဝါပါးကလေးတွေဟာ မြို့စားကတော်သုံးတဲ့ ပဝါဖြစ်ကြောင်း မြို့သူမြို့သား အချို့က အခိုင်အမာ ပြောနိုင်ကြသတဲ့ဗျ။ ဒီတော့မှပဲ အဘိုးကြီးဟာ မြို့စားကတော်နဲ့ အဆက်အသွယ် ရှိနေကြတဲ့အကြောင်း၊ ဒါကြောင့် အောင်သာမြို့စားက အဘိုးကြီးကို သတ်ပစ်တယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း တွေးဆကြဟန်တူပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဒီအဘိုးကြီးက မြို့စားကတော်ကို လိုက်ပို့တယ်ဆိုတာတော့ ဘယ်လိုလုပ်သိကြတာတုံး”

ကိုလှကြိုင်သည် ဇာတ်ကွက် ပိုမိုစေ့စပ် ခိုင်မာစေလိုသော သဘောဖြင့် မေးလိုက်ပြန်ပါသည်။

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူးဗျ။ ခက်တာက ဒီဇာတ်လမ်းဟာ အောင်သာမှာ အစဉ်အဆက် သိခဲ့၊ ပြောခဲ့ကြတဲ့ ဇာတ်လမ်းမို့သာ ကျွန်တော်လည်း ကြားဖူးသမျှ ပြောပြရတာကို။ ဇာတ်လမ်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ မရှင်းလင်းစရာ အချက်တွေက ရှေ့လျှောက် ပိုတောင်တွေ့ရဦးမယ်”

“ဆက်ပြောပါဦးဗျာ။ အဘိုးကြီး သေသွားတော့ ဘာတွေဆက်ဖြစ်ကြသလဲလို့”

ယခုတခါ ကျွန်တော်က တောင်းပန်စကားဆိုပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့် ကျွန်တော် ထိုဇာတ်လမ်း၌ စိတ်ဝင်စားနေသည်ကိုကား ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်မသိ။

“အဲဒါပဲဗျ။ နောက်တော့ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေဖြစ်ပြီး ဘာမှမကြာပါဘူး။ လကွယ်နေ့ ညတညမှာ မြိုင်သာမြို့စားဟာ လူအလုံးအရင်းနဲ့တကွ အောင်သာဘက်ကို ကူးလာပါရောတဲ့။ ပြီး ဟောဒီနေရာမှာ ဟောဒီ ဥမင်ကြီးကို တူးတော့တာပဲတဲ့။ ဒီဥမင်ကြီးက ဒီနေရာကနေပြီး အောင်သာမြို့စားရဲ့ ရဲတိုက်အောက်အထိ ရောက်သတဲ့"

“အဲဒီဥမင်ကို တညတည်းနဲ့ တူးတာပဲတဲ့လား ဦးအံ့ကျော်”

ဇာတ်လမ်းတခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်နေသည့် သင်းသင်းသည် ဤအချက်ကျမှပင် ပြဿနာဖြစ်လာ ရဟန်တူပါသည်။

“ဒါကတော့ သူ့လူအလုံးအရင်းနဲ့ဆိုတော့ တညတည်း တူးတာဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် အဲဒီလိုပဲ ညစဉ်ညဆက်လာပြီး တူးတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ အဲဒါပါပဲ။ မြိုင်သာမြို့စား အကြံကတော့ ဥမင်တူး၊ ပြီးတော့ ဒီဥမင်ကနေပြီး မြို့စားရဲ့ရဲတိုက်ဝင်၊ မြို့စားကတော်ကလေးကို ခိုးဖို့ ကြံတယ် ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်းတော့ ဘယ်လို ဘယ်လို ဖြစ်တယ်မဆိုနိုင်ပါဘူး။ ဇာတ်လမ်းဟာ တိုတိုနဲ့ပဲ နိဂုံးချုပ်သွားတယ်ဗျ”

ကိုအံ့ကျော်သည် သူ၏ ဇာတ်သိမ်းခန်းကို မည်သို့မျှ ဆက်လက် ပြောဆိုခြင်း မပြုသေးဘဲ ဇာတ်လမ်း နိဂုံးချုပ်သွားကြောင်းကိုသာ ပြောလိုက်ပါသည်။ နားထောင်နေသူအားလုံးတွင် အေးအေးမှအပ အားလုံးသူတို့က ကိုအံ့ကျော်ကို အမေးကြည့်နှင့် ကြည့်လိုက်ကြပါသည်။

ထိုအခါ ကိုအံ့ကျော်က ပြုံးသည်။ ပြီး...

“ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့က ဇာတ်သိမ်းခန်းကို သိချင်ကြတယ်ထင်ပါရဲ့။ ဇာတ်သိမ်းခန်းကတော့ ဝတ္ထုဆန်လေသလား မဆိုနိုင်ဘူးဗျ။ တချို့ဝတ္ထုတွေ ဇာတ်သိမ်းသလိုပေါ့ဗျာ။ စာဖတ်သူက ကြိုက်သလို ဇာတ်သိမ်းနိုင်အောင် အတွေးစချန်ခဲ့တဲ့ ဇာတ်သိမ်းနည်းပဲ”

“ဒီလိုလေ။ ဒီဥမင်ကြီး ဒီနေရာမှာ တူးကြတာကို အောင်သာမြို့သားတွေ မသိကြဘူး။ သူတို့ သိကြတာက အဲဒီလို အဖြစ်အပျက်တွေ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီး အတော်ကြာမှ အောင်သာမြို့စားရဲ့ ရဲတိုက်ထဲက မြို့စားနဲ့ မြို့စားကတော်

မရှိတော့တဲ့အကြောင်းပဲ”

“ဟင် နှစ်ယောက်စလုံး မရှိဘူး ဟုတ်လား”

မပြုံးကြည်သည် နားမလည်နိုင်သလို ဖြစ်သွားဟန်တူပါသည်။ တကယ်တော့လည်း မပြုံးကြည်သာ မဟုတ်ပါ။ ကိုအံ့ကျော်နှင့်အေးအေးမှအပ ကျန်လူအားလုံးပင် နားမလည်စရာ ဖြစ်ရပေမည်။

“ဘယ် သူတို့နှစ်ယောက်တည်းကမလဲ။ ပျောက်သွားတာက သုံးယောက်စလုံးဗျ။ မြိုင်သာမြို့စား ရော၊ အောင်သာမြို့စား မောင်နံ့ရောပဲ”

“ဘယ်ရောက်ကုန်ကြသတဲ့လဲရှင်”

သင်းသင်းက မေးသည်။ ကိုအံ့ကျော်က ဆက်ပြောသည်။

“ဇာတ်သိမ်းပိုင်းကိုတော့ အမျိုးမျိုး ယူဆပြီး အမျိုးမျိုး ပြောကြတာပဲဗျ။ အားလုံးမှာ တူညီတဲ့ အချက်ကတော့ မြိုင်သာမြို့စားရော အောင်သာမြို့စား ဇနီးမောင်နံ့ရောဟာ ဒီဥမင်ကြီးထဲမှာ သေသွားကြတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ တချို့ကတော့ မြိုင်သာမြို့စားဟာ အောင်သာမြို့စားကတော်ကို ခိုးသွားတာကို အောင်သာမြို့စားသိလို့ ဥမင်ကြီးထဲမှာပဲ အောင်သာမြို့စားက သူ့မယားနဲ့ မြိုင်သာမြို့စားကို သတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ပြီး သူလည်း အဲဒီနေရာမှာပဲ သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်လိုက် တယ်လို့ ဆိုကြတယ်။ မြိုင်သာဘက်က လူတွေရဲ့အပြောကတော့ သူတို့မြို့စားက အောင်သာမြို့စား ကို သတ်ပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒီအခါကျမှ အောင်သာမြို့စားကတော်ဟာ သူ့ယောက်ျား သေရတဲ့ အတွက် မြိုင်သာမြို့စားကို မုန်းသွားတာကြောင့် မြို့စားကတော်ကိုပါ သတ်ပစ်လိုက်ပြီး မြိုင်သာမြို့စားဟာ သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်သွားတယ်လို့ဆိုတယ်။ ဒါပေမဲ့ သည့်ထက်ထူးခြားတဲ့ ဇာတ်သိမ်းတခုရှိသေးတယ်။ အဲဒါကတော့ မိန်းမကြိုက်ဇာတ်သိမ်းခေါ်နိုင်မလား မသိဘူးဗျ”

“ဆိုစမ်းပါဦးဗျာ”

ဇာတ်သိမ်းခန်းကို အထူး ပိုမိုစိတ်ဝင်စားနေဟန်တူသော ကိုမြင့်ဝေက စကားထောက်လိုက်သည်။ ကိုအံ့ကျော်က သူ့ဇာတ်သိမ်းခန်းကို ဆက်၍ ပြော၏။

“အဲဒါကတော့ မြိုင်သာမြို့စား လာခိုးတဲ့အခါမှာ အောင်သာမြို့စားကတော်ကလည်း လိုက်ခဲ့သတဲ့။ ဒီဥမင်ထဲအရောက်မှာပဲ အောင်သာမြို့စား လိုက်လာတာကို သိကြရော။ ဒီတော့ မြို့စားကတော်ဟာ ရှက်လှချေရဲ့ဆိုပြီး မြိုင်သာမြို့စားဆီက ဓားကိုယူပြီး သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေလိုက်သတဲ့။ ဒီအခါကျမှ မြို့စားနှစ်ယောက်စလုံးက မြို့စားကတော်ဟာ

သူ့ကြောင့် သေရပါတယ်၊ ငါ့ကြောင့် သေရပါတယ် ဖြစ်ကြသတဲ့။ မြိုင်သာမြို့စားကလည်း သူ့ကို သတ်ပါလို့ အောင်သာမြို့စားကို ပြောသတဲ့။ အောင်သာမြို့စားကလည်း သူသေသင့်တယ်ပြောသတဲ့။ ဒါနဲ့ နောက်ဆုံးကျတော့ နှစ်ဦးသဘောတူပဲ ကိုယ်စီကိုယ်င ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေလိုက်ကြသတဲ့”

“ဇာတ်သိမ်းခန်းကတော့ တကယ်စိတ်ဝင်စားစရာပဲဗျာ။ ဒါထက် ဒီဥမင်ထဲ မဝင်ရတဲ့အကြောင်းက ရောဗျ”

ကိုလှကြိုင်က ဇာတ်လမ်းပြီးနေပါလျက် အမေး ဆက်နေပြန်ချေသည်။

“အဲဒီဇာတ်သိမ်းနဲ့ဆိုင်တဲ့ အပိုင်းပေါ့ဗျ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီမြို့စား နှစ်ယောက်နဲ့ မြို့စား ကတော်လည်း သေပြီးရော အောင်သာရဲတိုက်ကို ဖြိုလိုက်ကြတယ်လို့ဆိုတယ်။ ဒီတော့ တဖက်မှာ ရှိတဲ့ ဥမင်ပေါက်ပိတ်သွားတာပေါ့။ ဒ့ါကြောင့် ဒီဥမင်ကို တချို့က တလမ်းသွား ဥမင်လို့ခေါ်တယ်ဗျ။ ဝင်မိရင် ပြန်ထွက်လမ်းမရှိတော့ဘူးလို့လည်း အဓိပ္ပာယ်ကောက်ကြတယ်။ အထူးသဖြင့် ယောကျ်ား နှစ်ယောက် မဝင်ရဘူးလို့ဆိုတယ်”

“အခု ကျွန်တော်တို့မှာ ယောကျ်ားလေးယောက် ပါနေပြီပဲဗျာ။ ဝင်ကြည့်ကြရအောင်ပါ။ သူတို့ပြောတာ ဟုတ်မဟုတ်သိရအောင်ပေါ့”

ကိုမြင့်ဝေက မကျေမနပ် ဟန်နှင့် ပြောသည်။

“ခင်ဗျားက ဘာကို ဟုတ်မဟုတ် သိချင်ရတာလဲဗျ”

ကိုလှကြိုင်က မေးပြန်သည်။

“ဟို မြို့စားတွေ သေတာပေါ့”

“ဝင်ကြည့်တာနဲ့ သိပ့ါမလား”

“အရိုးတော့ ကျန်မှာပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက် အချီအချ ပြောနေစဉ်မှာပင် ကျွန်တော့်စိတ်၌မူ ဇာတ်သိမ်းခန်းကို စဉ်းစားနေ၏။ မည်သည့်ဇာတ်သိမ်းခန်းသည် ဖြစ်နိုင်စရာရှိသနည်း။ ကျွန်တော် ဝေခွဲ၍ မရနိုင်။ ထိုအခိုက်မှာပင် အေးအေးက ...

“မလုပ်ကြနဲ့ရှင်။ ဒီ ဥမင်ထဲတော့ ဝင်မနေကြပါနဲ့။ ဒီအောင်သာက လူတွေတောင် တယောက်မှ ဝင်ကြတာမဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွန်တော်တော့ ဒါမျိုးဆို အတိအကျ သိရအောင် ... ဝင်ကြည့်ချင်တာပဲ”

ကိုမြင့်ဝေက အလျှော့မပေးသေး။

"အို မောင်ကလည်း"

မပြုံးကြည်က ကြားဝင်မှပင် ကိုမြင့်ဝေသည် မဆက်တော့ဘဲ နေလိုက်သည်။ သို့သော် ကျေနပ်ပုံတော့ မရချေ။

ကျွန်တော့်အဖို့မှာမူ ဥမင်တွင်းသို့ ဝင်ရေး၊ မဝင်ရေးထက် မည်သည့်ဇာတ်သိမ်းကို လက်ခံသင့် မခံသင့် ပြဿနာက ရှုပ်ထွေးနေ၏။

"ကဲဗျာ ဒီဥမင်ရဲ့ဇာတ်လမ်းကတော့ ဒါပါပဲ။ နေလည်းမြင့်လာပြီပဲ။ ခင်ဗျားတို့လည်း ထမင်းဆာကြ ရောပေါ့။ ပြန်ကြပါစို့ဗျာ"

ကိုအံ့ကျော်က အိမ်ပြန်ရန် စကားစသည်။

"ဒါထက် ဒီဂူအဝင်ဝက ဘုရားနှစ်ဆူကတော့ရော"

ကိုမြင့်ဝေကမူ ဥမင်နှင့် ပတ်သက်၍ လုံးဝ ကျေနပ်သေးပုံမပေါ်ပေ။

"ဒါကတော့ နောက်လူတွေ ထုလုပ်တည်ထားတာနဲ့ပဲ တူပါတယ်ဗျာ"

ကိုအံ့ကျော်မှာ သူစခဲ့သောဇာတ်လမ်းကို အဆုံးသတ်လိုက်ပြီဟူသည့် သဘောဖြင့် နေရာမှ ထလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး နေရာမှထရလေသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင်ကား ဇာတ်သိမ်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဘဝင်မကျနိုင်သေးပေ။

အပြန်ခရီး၌ ကျွန်တော်တို့သည် ဥမင်ထက်ရှိ ကမ်းပါးအတက်လမ်းမှ မြို့ဘက်သို့ ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။ ကမ်းပါးပေါ်အရောက်တွင် ကိုအံ့ကျော်က အောင်သာမြို့ဟောင်းနေရာကို လက်ညှိုးညွှန်၍ ပြပါသေးသည်။ ကမ်းပါးစပ်နှင့် မြို့ဟောင်းနေရာသည် ကိုက် ၃၀၀ မျှသာ ဝေးမည်ဟု မှန်းဆရသည်။ ကိုမြင့်ဝေက ထိုနေရာသို့ သွားကြည့်ရန် အကြံပေးသေးသည်။ ကိုအံ့ကျော်ကမူ အုတ်ပုံချည်းသာ ရှိတော့သဖြင့် သွားကြည့်၍လည်း အကြောင်းထူးနိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်းပြောကာ တားသည်။ ကျန်လူ အားလုံးမှာမူ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် လိုက်ပါလာကြသည်။ သူတို့၌လည်း ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် အတွေးကိုယ်စီ ရှိနေဟန်တူ၏။ ကျွန်တော့်မှာ မအောင့်နိုင်တော့ပါ။

"ဇာတ်သိမ်းပုံသုံးမျိုးမှာ ဘယ်ဇာတ်သိမ်းခန်းက ပိုပြီး ဖြစ်နိုင်မလဲမဆိုနိုင်ဘူး ဦးအံ့ကျော်"

ကျွန်တော့်နှုတ်မှ ထွက်လျက် မေးမိသည်။ သည်အခါ သင်းသင်းက ကျွန်တော့်ကို တချက်လှမ်း၍ ကြည့်သည်။ ကိုအံ့ကျော်က တချက်ပြုံး၍ ...

“ဒါကတော့ဗျာ ကိုယ်ကြိုက်သလို ဇာတ်သိမ်းနိုင်တဲ့ ဥစ္စာပဲဟာ၊ ဖြစ်နိုင်တာက သူ့ဆင်ခြေနဲ့သူ ဖြစ်နိုင်ကြတာချည်းပဲဗျ။ ကျွန်တော်တော့ ဘယ်ဒင်း ပိုဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ မပြောတတ်ပါဘူး။ ပြောရင်လည်း အငြင်းပွားရဦးမယ်”

ဝိနည်းရှောင်လိုက်လေသည်။

“သင်းသင်းကတော့ နောက်ဆုံး ဇာတ်သိမ်းခန်းကို ပိုသဘောကျတယ်”

သင်းသင်းထံမှ ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ ကျွန်တော် အံ့သြမိသည်။ တခြားသူများ မည်သို့ရှိမည် မဆိုနိုင်ပါ။

“ဟုတ်တယ်။ ပြုံးလည်း ဒီအတိုင်းပဲ”

မပြုံးကြည်က ထောက်ခံသည်။ မိန်းမချင်းပေကို။

“ဒေါ်အေးအေးကကောခင်ဗျ”

ကိုလှကြိုင်က သူ့အယူအဆကို မပြောဘဲ အေးအေးကို လှမ်း၍ မေးလိုက်သည်။

“အေးအေးတော့ ပထမဇာတ်သိမ်းပိုင်းက အဖြစ်နိုင်ဆုံး ထင်တာပဲ။ ကြိုက်တာတော့ နောက်ဆုံး အယူအဆကို ကြိုက်တာပေါ့။ အေးလည်း မိန်းမသားပဲဟာ၊ မိန်းမသားတယောက် အရှက်ကို ကာကွယ်တဲ့သဘောနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေတယ်ဆိုတာကို ကြိုက်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်နိုင်တာ တော့ အောင်သာမြို့စားက သတ်ပစ်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေတယ်ဆိုတာပဲ”

“ကဲ ဦးဝင်းဆွေကကောဗျာ”

ကိုအံ့ကျော်သည် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းမေးလေပြီ။

“ကျွန်တော်တော့ စဉ်းစားလို့ မရဘူးဗျာ”

“ဦးလှကြိုင်ကကောဗျာ”

ကိုအံ့ကျော်သည် ကိုလှကြိုင်ကို မေးပြန်၏။

“ခုနေတော့ မြိုင်သာဘက်က အယူအဆကို ကြိုက်တဲ့လူ ရှိပုံမပေါ်ဘူး။ ဒီလိုဆို ကျွန်တော်ပဲ မြိုင်သာမြို့စားဘက်က ရှေ့နေလိုက်ချင်တယ်”

သူ့အဖြေဆုံးခါမျှရှိသေးသည်။

“ကျွန်တော်တော့ ဘယ်ဟာကိုမှ လက်မခံချင်ဘူး။ ဦးအံ့ကျော်ကို ကျွန်တော်

မလေးမစား ပြုလိုတာ တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီဇာတ်လမ်းဟာ ပုံပြင်လို့ ထင်တာပဲ”

ကိုမြင့်ဝေက ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆို ဥမင်ကကောဗျာ”

ကျွန်တော်က အမေးထုတ်မိပြန်သည်။

“အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် ပြောတာပေါ့။ ဥမင်ထဲဝင်ကြည့်ရအောင်ပါလို့”

သည်လိုနှင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး တယောက်တမျိုးစီ ပြောကြရင်း အောင်သာမြို့တွင်းသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့မိကြလေသတည်း။

ကျွန်တော့်မှာကား ကိုအုံ့ကျော်တို့အိမ်သို့ ရောက်သော်လည်း ဇာတ်သိမ်းခန်းကို စဉ်းစား၍မရ။ ထမင်းစားချိန်မှာလည်း ထိုဇာတ်လမ်းသည် ကျွန်တော့်ခေါင်းတွင်း၌ ချာချာလည်နေပါသည်။

နေ့လယ် ခဏတဖြုတ် နားကြပြီးသော် ကျွန်တော်တို့အားလုံး ပွဲတော်ကျင်းပရာ မြို့အရှေ့ဘက် ဘုရားဆီသို့ ထွက်ခဲ့သည်။

ဘုရားပွဲသည် စည်ကားလှ၏။ ကျွန်တော့်အဖို့ စခန်းသာသို့ ရောက်ခဲ့ပြီးသည့်နောက်တွင် ဤအကြိမ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ် လူစုလူဝေးတွင်းသို့ ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော့် ဦးနှောက်တွင်းမှာကား အောင်သာနှင့် မြိုင်သာ ဇာတ်လမ်းမှာ ချာလည်လှည့်နေဆဲဖြစ်သည်။

နေဝင်မိုးချုပ်မှပင် ကျွန်တော်တို့ ဘုရားပွဲမှ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ကိုအုံ့ကျော်တို့ အိမ်တွင် ညစာ စားကြသည်။ ပြီးသော် မြို့သာသို့ ပြန်ကြမည်။ ထိုအခါ သင်းသင်းက...

“အေးတို့လည်း ကိုယ်တို့ဆီ လာလည်ပါဦးကွာ”

ဟု ဖိတ်ကြားသည်။ အေးအေးက သဘောတူသည်။ သည်တော့ ကျွန်တော်သည် နဂိုက ဘာမျှစီစဉ်ခြင်း မပြုပါဘဲလျက်...

“ဒီလိုလုပ်ပါ ဒေါ်အေးအေး။ ကျွန်တော်တို့ မင်္ဂလာနှစ်လည်နေ့မှာ ကျွန်တော် ညနေ့ခံပွဲကလေးတခု လုပ်မယ်စိတ်ကူးပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ စုပြီးတော့ပေါ့။ အဲဒီအခါ ဒေါ်အေးအေးတို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်စလုံးကို ဖိတ်ပါရစေ”

“အဲဒီဟာက ဘယ်တော့လဲဗျ”

ကြားဝင်မေးသူမှာ ကိုလှကြိုင်။

“မကြာတော့ပါဘူးဗျာ။ ဒါပေမဲ့ သုံးလေးလတော့ လိုဦးမယ်ထင်တယ်”

“ဟာဗျာ အဝေးကြီးရှိသေးတာပဲဗျ။ ဒီကြားထဲကော ကျွန်တော်တို့ လာမလည်ရဘူးလား”

အလွန်ဖော်ရွေလိုဟန်ရှိသည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆရလောက်အောင် ကိုလှကြိုင်က ပြောလာသော အခါ ကျွန်တော်သည် မိမိစကား အပြောလိုသွားပြီလားဟု အားတုံ့အားနာ ဖြစ်ရပြန်ပါသည်။

“လာပါဗျာ။ လာနိုင်ပါတယ်။ ဦးအုံ့ကျော်တို့သာ တမြို့စီနေတာမို့ အလွယ်တကူ လာနိုင်မယ်မထင်လို့ ဒီစကားပြောမိတာပါ။ မြို့သာမှာနေတဲ့ ဦးလှကြိုင်တို့တော့ ဘယ်အချိန်ပဲလာလာပါ”

ကျွန်တော်သည် ပြေပြေပြစ်ပြစ် ပြောနိုင်ခဲ့သည်ဟု မိမိကိုယ်ကို အထင်ရောက်ပါသည်။

“ဟုတ်ပါပြီလေ။ ဦးဝင်းဆွေ ဆိုလိုချင်တာကို ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ခဏခဏ မရောက်ဖြစ်ဘူးပေါ့။ တကူးတက လာမှပဲ ရောက်တော့မယ်။ ဒီတော့ ဦးဝင်းဆွေ ပြောသလိုပဲပေါ့။ ဦးဝင်းဆွေတို့ မင်္ဂလာနှစ်လည်ပွဲကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ လာဖြစ်အောင် လာခဲ့ပါ့မယ်။ ဒီကြားလည်း လာနိုင်ရင် လာခဲ့ပါဦးမယ်လေ”

ကိုအုံ့ကျော်က ကျွန်တော့်ဖိတ်ကြားချက်ကို လက်ခံလိုက်လေသည်။

သို့ဖြင့် ည ၇ နာရီလောက်တွင် ကျွန်တော်တို့ အောင်သာမှ ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။ အားလုံးပင် ကျွန်တော့်ကားကလေးနှင့် ပါလာသည်။ တလမ်းလုံးဆိုသလိုပင် အလွန်ပျော်ရွှင်ဖော်ရွေစွာ နေလိုဟန်ရှိမြဲဖြစ်သော ကိုလှကြိုင်က သီချင်းဆိုလိုက်၊ ရယ်စရာစကားများ ပြောလိုက်နှင့် လိုက်ခဲ့သည်။ ကိုလှကြိုင် သီချင်းဆိုသောအခါ ကျွန်တော်တို့ လက်ခုပ်လိုက်၍ တီးကြသည်။ ရယ်စရာ ပြောသောအခါ ရယ်ကြသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်ရင်မှာကား အောင်သာမြို့စားနှင့် မြိုင်သာမြို့စားတို့၏ ဇာတ်လမ်းသည် လှိုင်းပုတ်သကဲ့သို့ ရိုက်ခတ်နေပေပြီ။

(၁၁)

အောင်သာနှင့် မြိုင်သာ မြို့နှစ်မြို့၏ဇာတ်လမ်းသည် ကျွန်တော့်မှတ်စိတ်တွင် မပြယ်နိုင်သေးမီပင် ကျွန်တော်သည် မြို့သာဇာတ်လမ်းတွင် ပါဝင်ကပြခဲ့ရပါလေပြီ။

တကယ်တော့လည်း ကျွန်တော် မြို့သာသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်မှာ ရှစ်လကျော် ကိုးလခန့် ရှိပါပြီ။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးစလုံးသည် စခန်းသာမှအပ ဦးလေးထွန်းအိမ်သာ သွားလာမြဲဖြစ်သည်။ မြို့သာ မိတ်ဆွေများ အိမ်သို့ မရောက်ဖြစ်ခဲ့ကြပေ။ ယခုမူ အောင်သာမှ ပြန်လာခဲ့သည့် နောက်တွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးစလုံးမှာ မြို့သာ၌ မပြုံးကြည်၊ ကိုမြင့်ဝေတို့ မောင်နှံကို ဇဟိုပြုလျက် မြို့သာမိတ်ဆွေများ အိမ်သို့ ဝင်ထွက်သွားလာစ ပြုခဲ့ပါသည်။

မည်သည့်နည်းနှင့်ပဲ ချိန်စက်၊ ချိန်စက် မြို့သာမြို့တွင်းသည် စခန်းသာခြံနှင့် နှိုင်းစာသော် ပိုမိုစည်ကားသိုက်မြိုက်သော ဒေသဖြစ်သည်ဟူသော အချက်ကိုကား ကျွန်တော် အထူးဆိုဖွယ်ရာ မရှိပါ။

များသောအားဖြင့် နေ့လယ်အခါ၌ မြို့တွင်းသည် တိတ်ဆိတ်ပါသည်။ အစိုးရ ရုံးများတဝိုက်နှင့် ဈေးနားတဝိုက်သာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားရှိသည်။ မြို့တွင်းရှိ လမ်းများမှာ နံနက်ခင်းနှင့် ညနေခင်းသာ လူ၊ မော်တော်ယာဉ်နှင့် မြင်းလှည်းများ အကူးအလူး များသည်။ နေ့ခင်းအခါ၌ တခါတရံမှသာ မြင်းလှည်းတစီးတလေ၊ မော်တော်ကား တစီးတလေ သို့မဟုတ် လူခပ်ပါးပါး လှုပ်ရှားသွားလာနေ သည်ကို တွေ့ရတတ်လေသည်။ တမြို့လုံး ခြုံကြည့်လျှင်သာ ထိုသို့ ဖော်ပြရမည်ဖြစ်သော်လည်း ရုံးပိုင်းဟု အခေါ်အဝေါ်ရှိသည့် မပြုံးကြည်တို့ နေအိမ်တည်ရာ ရပ်ကွက်ကလေးသည်မူ အမြဲတမ်း လှုပ်ရှားနေသည်ဟု ဆိုအပ်ပါမည်။ အထူးသဖြင့် မပြုံးကြည်တို့အိမ်သည် ထိုရပ်ကွက်ကလေး၏ အချက်အချာဟု ဆိုကောင်းပါလိမ့်မည်။ အကြောင်းကား ရုံးတက်သောနေ့များ၌ ထိုအိမ်ကလေးတွင် ပဆစ်ဝိုင်းတဝိုင်းနှင့် ဖဲဝိုင်းတဝိုင်း ရှိတတ်မြဲဖြစ်သည်။ တိတ်ဆိတ်သော နေ့ခင်းများ၌ ထိုအိမ်ကလေးဆီမှ ကြွေပစ်သံသည် သာယာနာပျော်ဖွယ် ရှိလှသည်ဟု ကျွန်တော်ပင်လျှင် အထင်ရောက်၏။ နောက်ဖေးဆောင်တွင်မူ ဖဲဝိုင်းတဝိုင်းရှိမြဲ၊ ထိုဖဲဝိုင်းမှာ အရာရှိကတော် ဆိုသူများ၏ ဖဲဝိုင်းတည်း။ ထိုနောက်ဖေးဆောင်မှာပင် သောကြာနေ့ညများမှ အစပြု၍သော် လည်းကောင်း၊ စနေနေ့ နေ့လယ်များမှ အစပြု၍သော်လည်းကောင်း၊ အခြားရုံးပိတ်ရက် အကြို ညနေပိုင်း အစပြု၍မှသော်လည်းကောင်း ကျင်းပလေ့ရှိသော ရုံးပိတ်ရက် ယောကျ်ားသားအရာရှိ တို့၏ ဖဲဝိုင်းသည်လည်း ရှိတတ်မြဲ။ ထိုဖဲဝိုင်း၌ ဘီယာဝိုင်းဖွဲ့သည်လည်း ရှိ၏။ တနည်းဆိုရသော်

မပြုံးကြည်တို့အိမ်သည် အရာရှိရိပ်သာကလပ်ဟု ဆိုနိုင်ပါမည်။

ထို့ပြင် မြို့သာမြို့တွင် ရုပ်ရှင်ရုံနှစ်ရုံ ရှိသေးသည်။ ထိုရုပ်ရှင်ရုံများသည် ညစဉ် ၇ နာရီ အချိန်မှန် ပြမည်ဟု ကြေညာကာ တခါတရံ လူဝင်နည်းလျှင် ၈ နာရီအထိ လူစောင့်မြဲဖြစ်သည်။ သို့သော် ပရိသတ်အများ ကြိုက်ဟန်ရှိသော ရုပ်ရှင်ကားများဆိုလျှင် စနေ၊ တနင်္ဂနွေများ၌ နေ့၊ ည နှစ်ပွဲ ထား၍ ပြလေ့ရှိသည်။ အောင်သာမှ ပြန်ရောက်ခဲ့ပြီးနောက်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် မပြုံးကြည်တို့ အိမ်သို့ ပထမ အလည်ရောက်သည်။ ပထမနေ့မှာပင် သင်းသင်းသည် ပဆစ်ဝိုင်းမှာ ထိုင်သည်။

သည်နောက်တော့ စခန်းသာမှာနေရသည်ကို ပျင်းလေဟန်ဖြင့် ကျွန်တော့်တို့နှစ်ဦးသည် မပြုံးကြည်တို့အိမ်သို့ ရောက်တတ်မြဲဖြစ်လာ၏။ မပြုံးကြည်တို့အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ သင်းသင်း အပျင်းပြေဟန် ရှိလေသည်။ ကျွန်တော့်မှာကား သင်းသင်းနှင့် မခွဲနိုင်သည်ဖြစ်သောကြောင့်သာ မပြုံးကြည်တို့အိမ်သို့ လိုက်လာခဲ့ရသည်။ မပြုံးကြည်တို့အိမ်ကို ပျော်စရာဟု ကျွန်တော် မထင်ခဲ့ပါ။

သင်းသင်းအဖို့တော့ ဟန်ကျလှသည်။ သည်အိမ်တွင် ဝင်ထွက်သွားလာခဲ့၍ တလမျှအကြာ ရှိဦးမည်။ ကြွေပစ်သောအဆင့်မှာ စာမေးပွဲအောင်လေ၏။ ထိုအခါ ပဆစ်ဝိုင်းရှိရာ အိမ်ရှေ့ခန်းမှ နောက်ဖေးဆောင် ဖဲဝိုင်းသို့ အတန်းတက်သွားပါတော့သည်။ ကျွန်တော်အဖို့ကား ကိုမြင့်ဝေ၏ စာကြည့်ခန်းမှ အတန်းတက်ရသည်ဟု မရှိ။ သည်လိုနှင့် ကျွန်တော်တို့ မြို့သာဇာတ်ရုံကြီးတွင် တက်ရောက်ပါဝင်ကပြ စပြုခဲ့သော ပထမ တလအကျော်မှာပင် ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်သော အဖြစ်အပျက်တရပ်ကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။

တနေ့ခင်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး မပြုံးကြည်တို့ အိမ်သို့ ရောက်နေခိုက်ဖြစ်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း သင်းသင်းသည် နောက်ခန်းဆောင် ဖဲဝိုင်း၌ ထိုင်လျက်၊ ကျွန်တော်သည် စာကြည့်ခန်း၌ စာအုပ်တအုပ်ကို လှန်လှော ငိုက်မျည်းလျက် စာကြည့်ခန်းနှင့် ကပ်နေသော အခန်းဆီမှ မပြုံးကြည်နှင့် ကိုလှကြိုင်တို့၏ အသံကို ကြားရလေသည်။ ပထမက မိမိ၏ နားအာရုံကို မယုံနိုင်။ စာကြည့်ခန်းနှင့် ကပ်လျက်အခန်းသည် ကိုမြင့်ဝေနှင့် မပြုံးကြည်၏ အိပ်ခန်း၊ ထိုအိပ်ခန်းမှ ယောကျ်ားနှင့် မိန်းမသံ၊ ပြီး ကြားရသောအသံမှာ မပြုံးကြည်နှင့် ကိုလှကြိုင်၏အသံ။

ကျွန်တော်သည် ငိုက်မျည်းရာမှ လန့်နိုးလာလေသည်။ မိမိနားအာရုံကို သေချာစေရန် အခန်းနံရံမှ ချောင်းကြည့်ရလျှင် ကောင်းမည်လားဟု အတွေးရသည်။ သို့သော် သတ္တိမရှိပါ။ သည်တော့ ကိုလှကြိုင် မဟုတ် ကိုမြင့်ဝေ ဖြစ်ရမည်ဟု

ဆုံးဖြတ်သည်။ သည်တုန်းမှာပင် မပြုံးကြည်က ကိုလှကြိုင်ဟု အမည်ထုတ်ဖော်ခေါ်သံကို ကြားရသည်။ စာကြည့်ခန်းခြားထားသော ပဆစ်ဝိုင်းမှ လူများကတော့ ကြားမည်မဟုတ်။ နောက်ဖေးဆောင်က လူများကား ပို၍ဝေးတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုနေရာမှပင် ထပြေးချင်စိတ် ဖြစ်လာသည်။ ဘယ်လိုဖြစ်နေကြပါလိမ့်ဟုလည်း တွေးပါသည်။ တကယ်တော့ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး တွေးစရာမရှိပါ။ သူတို့၏စကားသံများကြားမှ ပေါ်ထွက်လာသော ရယ်မောသံများသည် အဘယ့်ကြောင့် ကျွန်တော့်ရင်ကို ခုန်စေပါသနည်း။

ထိုနေ့ညနေ ကျွန်တော်တို့ အိမ်သို့ပြန်ကြသောအခါ...

"သင်း ကိုလှကြိုင်ဆိုတဲ့လူက ဘယ်မှာနေတာလဲကွဲ့"

ဟု သင်းသင်းကို မေးမိသည်။

"မပြုံးကြည်တို့နဲ့ အတူနေတာလေ။ သူက လူပျိုလည်းဖြစ်၊ တခြားတမြို့က လာနေတာလည်း ဖြစ်တော့ ကိုမြင့်ဝေကို အကြောင်းပြုပြီး မပြုံးကြည်တို့အိမ်မှာ နေတာပေါ့။ ဘာပြုလို့လဲ မောင်"

သင်းသင်းသည် ကျွန်တော့်အမေးကို ဖြေပြီး သူကဆက်၍ မေးလာသည်။ ကျွန်တော် မည်သို့ ဖြေရမည်ကို မသိ။ ကျွန်တော် ယနေ့ကြုံရသော အကြားအသိကို ပြောရမည်လား။ ပြောလည်း ပြောချင်သလို၊ ပြောရမည်ကိုကား ဝန်လေးနေချေပြီ။ သည်တော့...

"ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ သူ့ကို ဒီအိမ်မှာ ခဏခဏတွေ့ရလို့ပါ"

"ကိုလှကြိုင်ကတော့ မပြောနဲ့ မောင်။ သူက ရုံးတရုံး ဓားတစင်းသမား။ ရုံးတက်ချင်မှတက်တာ။ နေ့ခင်းလည်း ဖဲဝိုင်းမှာပဲ။ ကနေ့တောင် စောစောက ဖဲထိုင်ရိုက်နေသေးတာ။ နေ့လယ်စောင်း လောက်မှ ရုံးတက်ဦးမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာ"

ကျွန်တော့်ပါးစပ်မှာ အာစေးထည့်ထားသလို ဖြစ်နေချေပြီ။ ကျွန်တော်သည် နောက်တကြိမ် မပြုံးကြည်တို့အိမ်သို့ သွားရမည်ကိုလည်း ဝန်လေးရလေပြီ။ ဦးနှောက်တွင် တစုံတခုသော ပြဿနာသည်မှ မရှင်းသေးပေ။ နောက်ထပ်၍ပြဿနာတခု ဝင်ခဲ့ရပြန်သည်မှာ ထိုနေ့ ညနေစောင်း အဖြစ်အပျက်တည်း။

မိုးရာသီဖြစ်သော်လည်း ထိုနေ့တနေ့လုံးနှင့် ထိုနေ့မတိုင်မီ နေ့ရက်တပတ်ခန့်သည် မိုးကင်းစင်၍ နေခဲ့သည်။ ထိုနေ့ညနေတွင် ကျွန်တော်နှင့် သင်းသင်းတို့သည် ကမ်းပါးဘက်သို့ လမ်းလျှောက် ထွက်မည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် အိမ်မှထွက်ခဲ့ ကြလေသည်။

“မောင်ဝင်းဆွေတို့ ဘယ်သွားကြမလို့လဲဟေ့”

ကျွန်တော်တို့ ခြံဝမှ ထွက်စ ရှိသေးသည်။ ကျွန်တော်တို့နောက်ဆီမှ ဦးညိုမောင်၏အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ကမ်းဘက်ကို လမ်းလျှောက်သွားကြမလို့ပါ ခင်ဗျာ”

“ကမ်းပါးစွန်းကိုမသွားကြနဲ့ဟေ့။ မိုးရွာထားတော့ ကမ်းပါးစွန်းက သိပ်ပြီး ခိုင်လှတာ မဟုတ်ဘူးကွ”

ဤမျှသော စကားအပြန်အလှန်ဆိုလျက် ကျွန်တော်တို့ ကမ်းပါးဘက်သို့ ရောက်ခဲ့ပါသည်။ မိုးသက်ငွေ့မကင်းသော လေသည် အေးမြလှသည်။ အနောက်ဘက် ကောင်းကင်ယံတွင် ရွေ့ရှားနေသော မိုးသားများအကြား၌ နေရောင်ပျံ့နှံ့နေသည် ဖြစ်၍ တိမ်ရောင်စုံ ပန်းခက်တို့ သည်လည်း လှပနေကြသည်။ မြစ်နှစ်ဖက် ကမ်းပြည့်လုမျှသာ မြစ်ရေအလျှင်သည် တသွင်သွင် စီးဆင်းနေသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ကမ်းပါးထိပ်ရှိ ငုပင်တပင်အောက်တွင် ထိုင်မိကြသည်။ ငုပင်၌ လွန်ခဲ့သော အချိန်များကလောက် အပွင့်တွေ ထိန်ထိန်ဝါ၍ မနေလင့်ကစား ခပ်ကျဲကျဲပွင့်နေသော အပွင့်များကား ရှိကြသေး၏။

“မောင် သင်းနဲ့ ခုလိုနေရတာ ပျော်ရဲ့လားဟင်”

ငုပင်အောက်တွင် ထိုင်ခဲ့မိသည့်တိုင် နှစ်ဦးစလုံး အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေရာမှ သင်းသင်းက မေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သင်းသင်းကို တချက်လှမ်း၍ စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။ သင်းသင်းသည် ခါတိုင်းတစေထက် လှနေသည်ဟု ကျွန်တော့်စိတ်က အထင်ရောက်လေသည်။

“ဘယ့်နှယ့်ပြောပါလိမ့် သင်းရယ်။ မောင်ကသာ သင်းမပျော်မှာကို စိုးရိမ်တာ”

ထိုစကားကို ကျွန်တော်သည် အလွတ်ရပြီးထားသူလို ပြောချလိုက်သည်။ သင်းသင်း၏ မျက်လုံးသည် အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်နေဟန်ရှိ၏။ သည်တော့ ကျွန်တော်သည် သင်းသင်းကို တိုး၍ ဖက်မိသည်။ သူ့နှုတ်က ဘာမျှမပြောသော်လည်း ထိုနှုတ်ဖျားသည် ချိုမြိန်တပ်မက်ဖွယ် အသွင်ကို ဆောင်၍ နေချေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဟန်မလုပ်နိုင်ပါ။ ငုပင်အောက်တွင် အနမ်းပန်းများ ကြဲဖြန့်ကြရလေသည်။

လိုအပ်မည်အထင်ရှိသဖြင့် ကျွန်တော် ဖြောင့်ချက်တခု ပေးလိုပါသည်။ သည်လိုချည်းသာ နေရခိုက် တွင် ကျွန်တော်သည် အမုန်ပင် မစံပယ်ကို မေ့လျော့နေခဲ့သည်မှာ အပြစ်မရောက်တတ်ဟု ထင်ပါ၏။

နေသည် တိမ်များနောက်မှ နေလျက် တိတ်တိတ်ကလေး တောင်စွယ်သို့ ခိုဝင်သွားလေပြီ။

"ပြန်စို့လား မောင်"

သင်းသင်းက ဤစကားကို အညင်အသာ ပြောသည်။ ကျွန်တော်က နေရာမှ ဦးစွာထသည်။ ပြီး သင်းသင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် မှာရပ်၍ သင်းသင်း၏ ကိုယ်ကလေးကို မျက်နှာချင်းဆိုင် ပွေ့ဖက်ကာ ထူမလိုက်သည်။ ပြီး မျက်နှာချင်းကပ်ကာ အားပါးတရ နမ်းလိုက်မိသည်။ သင်းသင်းက ကျွန်တော့်ကို ပြန်၍နမ်းသည်။ ကျွန်တော်က နမ်းသောအခါ သူ့နှုတ်ခမ်းသည် ချိုမြိန်၏။ သူက နမ်းလာသောအခါ၌ ထိုနှုတ်ခမ်းသည် နွေးထွေး၏။ အတန်ကြာမျှ ကျွန်တော်တို့သည် တဦးကိုတဦး တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားစဉ်မှာပင် သင်းသင်းက...

"ဟိုမှာ မောင်"

ဟု အထိတ်တလန့် ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် သင်းသင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရာမှ ဘေးချင်းယှဉ်ကာ သူ ညွှန်ပြရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အလင်းရောင်သည် မပီသတော့ပါ။ အမှောင်ဘက်သို့ပင် အတော်ချဉ်းကပ်နေပါပြီ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကို ကျောပေးလျက် တရွေ့ရွေ့ သွားနေသော လူတယောက်၏ သဏ္ဌာန်ကိုသာ မြင်နေရသည်။ မည်သူမည်ဝါဟု ရုတ်တရက် မပြောနိုင် တစေ့စေ့ကြည့်နေမိသည်။ အရပ်မြင့်မြင့် အသွင်ရှိသော်လည်း ခါးကို ကိုင်းညွတ်လျက် ခြေလှမ်းကျဲကြီးများနှင့် လျှောက်သွားတတ်လေ့ရှိသော သူ့အသွင်ကို ကျွန်တော့်မျက်စိအာရုံ သည် အလွတ်ရထားပြီ ဖြစ်သည်။ သူသည် ဦးညိုမောင်။

"ဦးကြီးညိုမောင် ထင်ပါရဲ့"

"သူ သင်းသင်းတို့နားမှာများ ရှိနေသလားပဲ"

"ဟုတ်မထင်ပါဘူးကွယ်။ ထမင်းစားရအောင် လာခေါ်တာ ထင်ပါရဲ့၊ မောင်နဲ့ သင်းကို တွေ့ရတော့ မောင်တို့ ရှက်အမ်းအမ်းဖြစ်မှာစိုးလို့ ပြန်သွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့"

"မဟုတ်ဘူးထင်တယ် မောင်။ ခုတင်ကတည်းက ဟောဟို ငုပင်အောက်မှာ လူရိပ်တခုတွေ့လို့ သင်းသင်းကြည့်နေတာ။ ထွက်သွားမှ လူမှန်းသေချာလို့ မောင့်ကို ပြောတာ"

"ဒါဖြင့်လည်း အဘိုးကြီးက မောင်တို့လင်မယား ချစ်ကျီစယ်နေတာကို ချောင်းကြည့်တာလားမှ မသိတာ"

“အို မောင်ကလည်း”

သူ ရှက်စနိုးပြုသောအချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် သူ့ခါးသေးသေးလေးကို လက်မောင်းနှင့် ပိုက်ရစ်ဖက်သိုင်းကာ ထိုနေရာမှ ခွာခဲ့ပါတော့သည်။

တကယ်တော့လည်း ဤအဖြစ်သည် ဤမျှပင် အဆုံးပြုခဲ့ပါက ကျွန်တော့်အဖို့ ပြဿနာအသစ်တခု ထပ်လောင်းတိုးပွားလာရန် အကြောင်းမရှိပေ။ ယခုမူ ဦးညိုမောင်သည် ကျွန်တော်တို့ ထမင်းစားရာ မှ မခွာနိုင်အောင် တစေ့စေ့ချောင်းနေဘိသည်သို့ ရှိချေ၏။ ကျွန်တော့်စိတ်က ထင်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ထမင်းစားမပြီးသမျှ အပါးက ခွာသည်ဟု မရှိ။ ယနေ့မှပင် ထူးခြားသည်လား မဆိုတတ်။ သင်းသင်းသည် ထမင်းပွဲမှ အရင်ထသည်။ ကျွန်တော့်မှာကား မပြီးနိုင်သေး။ သည်အခါ ထမင်းစားခန်းတွင် ကျွန်တော်နှင့် ဦးညိုမောင်သာ ကျန်ခဲ့လေတော့သည်။

“မောင်ဝင်းဆွေ သင်းသင်းကို အတော်ချစ်သလား”

ဦးညိုမောင်၏ အမေးသည် ပါးစပ်တွင်းသို့ သွတ်သွင်းအံ့သော ကျွန်တော်၏ ထမင်းလုတ်ကိုပင် ရပ်တန့်သွားစေလေသည်။ ဘာဖြေရမည်ကိုလည်း ရုတ်တရက် မသိ။ ဦးညိုမောင်ကလည်း သူ့အမေးကို ခပ်ပြတ်ပြတ်မေးပြီး ကျွန်တော့်ထံမှ အဖြေကို စောင့်ငံ့နေဟန်ရှိသည်။ အတန်ကြာသည် အထိ ကျွန်တော်သည် ဦးညိုမောင်အား အဖြေမပေးနိုင်။ ဦးညိုမောင် မေးလာသည်ကိုလည်း နားမလည်နိုင်သဖြင့် ဦးညိုမောင်ကို တချက်လှမ်းကြည့်မိသည်။ ဦးညိုမောင်သည် ကျွန်တော့်ကို မကြည့်။ နံရံအထက်ဆီသို့သာ တွေဝေ ငေးမောနေဟန်ရှိ၏။ သည်တော့လည်း ကျွန်တော်သည် မည်သို့မျှပြန်ကြားဖြေဆိုခြင်း မပြုဘဲ ထမင်းကိုသာ ဆက်စားရန် ဟန်ပြင်ရသည်။

“မောင်ဝင်းဆွေ ကျုပ်မေးတာကို ဖြေပါဦးလေ”

ပြတ်တောင်းသော စကား ဖြစ်သော်လည်း သူ့အသံမှာ နူးညံ့နေဟန်ရှိသည်။

“ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ မေးတာလဲ ဦးကြီးညိုမောင်”

“ကျုပ် သိချင်လို့ပါပဲ”

“ကျွန်တော် အရင်တခါလည်း ဦးကြီးညိုမောင်ကို ပြောခဲ့ပြီထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် သင်းကိုချစ်လို့ လက်ထပ်ယူခဲ့ပြီ မဟုတ်လား”

“အဲဒါဟာ စဉ်းစားစရာပဲ မောင်ဝင်းဆွေ။ လက်ထပ်ယူတိုင်း ချစ်တယ်လို့ မဆိုနိုင်သလို ချစ်ကြတိုင်းလည်း လက်ထပ်ယူနိုင်ကြတာမှ မဟုတ်ဘဲကွယ်”

ကျွန်တော်သည် လက်ထဲမှ ထမင်းလုတ်ကို ပန်းကန်ပြားတွင်းသို့ ပြန်ချကာ ဦးညိုမောင်ကို အလေးတမူ ဂရုပြုရလေတော့သည်။ သူ့ထံမှ ဤသို့သော စကားမျိုးကို ကျွန်တော် ပထမအကြိမ် ကြားဖူးခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် ထိုစကားကို ဘာရည်ရွယ်ချက်နှင့် ဆိုပြောရပါဘိသနည်း။ သူက သူ့စကားကို ဆက်ပြန်သည်။

“ထားပါတော့လေ။ ဒါတွေ ခုနေအခါမှာ သိပ်အရေးကြီးလှတဲ့ ကိစ္စတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် တခုပြောချင်ပါတယ် မောင်ဝင်းဆွေ။ မောင်ဝင်းဆွေဟာ မောင်ဝင်းဆွေရဲ့ဇနီးကို တကယ်ချစ်တယ် ဆိုရင်တော့ နှစ်ယောက်အတူ ကမ်းပါးဘက်ကို လမ်းလျှောက်မထွက်စေချင်ဘူး။ ဒီတခုတော့ ကျုပ်တောင်းပန်ပါရစေ"

ကျွန်တော့်ကို မကြည့်စေကာမူ သူ၏စကားလုံးများသည် ကျွန်တော့်ရင်မှဝင်ကာ ဦးနှောက် တခုလုံးကို မွှေနှောက်ပျံ့နှံ့သွားသည်ဟု ထင်ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် သူ့အား မည်သို့မျှ စကားမပြန်နိုင်ခဲ့ပါ။ ထမင်းဝပြီ၊ မဝပြီကိုပင်မသိ။ ထမင်းဝိုင်းမှ လက်ဆေးထခဲ့သောအခါ ကျွန်တော့်ဦးနှောက်တခုလုံး နောက်ကျိနေသည်ကား သေချာနေပါသည်။ အိပ်ခန်းတွင်း၌ ရေဒီယိုနားထောင်နေသော သင်းသင်းသည် ကျွန်တော့်အဖြစ်ကိုမသိ၊ မရိပ်မိ။

သင်းသင်း အိပ်ပျော်ပြီဖြစ်သည့်တိုင်အောင် ကျွန်တော် အိပ်၍မပျော်နိုင်။ ထိုညက ကျွန်တော့်အပါး တွင် ကိုလှကြိုင်နှင့် ဦးညိုမောင်တို့ ပေါ်ချည်၊ ပျောက်ချည် ရှိနေကြဟန်တူ၏။

အပြင်ဘက်တွင် ဖိုးလမင်းသည် တိမ်တိုက်များအကြား၌ ပုန်းချည်၊ ပေါ်ချည် ရှိနေလေသည်။

လူနှစ်ဦးသာ နေထိုင်သည်ဟု ဆိုအပ်သော ဤစခန်းသာအိမ် အိပ်ခန်းတွင်း၌ ပြဿနာတို့ တစတစ ဝင်ရောက်ခဲ့လေပြီဟူသော အဖြစ်ကိုကား ကျွန်တော် သတိမပြုမိသေးပါ။

(၁၂)

ကျွန်တော် သတိတရ ပြန်လည်ဖော်ပြသင့်သော အဖြစ်အပျက်တရပ်လည်း ရှိပါသေးသည်။ ထိုနေ့သည် ကျွန်တော်နှင့် သင်းသင်းတို့၏ တနှစ်မြောက် မင်္ဂလာနေ့။ နေ့ရက်ကို အတိအကျ ဖော်ပြစတမ်းဆိုပါလျှင် ၂၄၊ ၁၀၊ ၅၄။ ပြီးထိုနေ့သည် တနင်္ဂနွေနေ့။

အောင်သာမှ အေးအေးတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် ခပ်စောစောပင် ကျွန်တော်တို့အိမ်သို့ ရောက်လာသည်။ ပြီး မပြုံးကြည်တို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့် ကိုလှကြိုင်။ ထို့နောက် သင်းသင်းကို အကြောင်းပြု၍ သူ၏ ပဆစ်ဝိုင်း၊ ဖဲဝိုင်းမှ မိတ်ဆွေများအားလုံး ဆယ့်တစ်ယောက်သော ပရိသတ်။

နှစ်ပတ်လည် မင်္ဂလာပွဲသဘင်သည် ထုံးတမ်းစဉ်လာ သဘောမဟုတ်ပေ။ ထိုလူဆယ့်တစ်ယောက် သည် ထိုနေ့အဖို့ ကျွန်တော့်အိမ်မှာပင် တနေကုန်ကြမည်။ နံနက်စာစားမည်၊ နေ့ခင်းမှာ ဖဲဝိုင်း ထောင်မည်။ ပြီး ယောက်ျားသားများက အရက်ဝိုင်းဖွဲ့မည်။ ညနေစာလည်း စားကြမည်။ နေဝင်မိုးချုပ်မှပင် ပြန်ကြပေမည်။

နံနက်စာ ထမင်းဝိုင်းမှာအထိ ထူးခြားသောအသွင်ကို မတွေ့ရ။ အားလုံးသည် ပြုံးပြုံးရယ်ရယ် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရှိကြသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်မှာမူ ထိုသို့ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းနှင့် စုဝေး ပျော်ပါးရသောအဖြစ်ကို အရသာမတွေ့။ ကျွန်တော်သည် လူစုလူဝေးကို တိမ်းရှောင်လိုသော သဘောမရှိလှပါ။ သို့သော် ယနေ့ ကျွန်တော့်အိမ်မှ မင်္ဂလာနှစ်ပတ်လည်ပွဲမှာ ကျွန်တော့်အဖို့ ပေါ့ပြက်ပြက် ဖြစ်နေသည်ထင်ရ၏။

နံနက်စာ စားသောက်ပြီးသောအခါ ထမင်းပွဲမှာပင် အချိုအချဉ်ပွဲ တည်ကြပြန်သည်။ ထိုအခါ အများမိတ်ဆွေများ ပျော်ရွှင်ကြစေလိုသောသဘောဖြင့် ကိုလှကြိုင် နွဲ့နွဲ့တို့ညီအစ်မကို သီချင်းဆိုရန် တောင်းဆိုသည်။ နွဲ့နွဲ့တို့ညီအစ်မက မဆိုတတ်ကြောင်းပြော၍ ငြင်းသည်။ အောင်သာမှ ကိုအံ့ကျော်က ထိုညီအစ်မမျက်နှာကို စေ့စေ့လေ့လာပြီး ...

“ကဲပါလေ သူတို့ကမှ မဆိုတတ်ကြဘူး ဆိုနေမင့်ဟာ။ မိတ်ဆွေများကလည်း ကျေနပ်ကြပါ”

ဟု ကြားဝင်ဖျန်ဖြေပေးသည်။ သည်တော့ မပြုံးကြည်က..

“ဒါဖြင့်လည်း ကိုလှကြိုင်က မျက်လှည့်ပြပေါ့ရှင်” ဟုဆိုသည်။

ကိုလှကြိုင်သည် မည်သို့မျှ ငြင်းဆန်ခြင်းမပြုပေ။

“ဒီလိုဆိုလည်း ကျွန်တော် ပစ္စည်းကိရိယာ ပြင်ဆင်ဖို့တော့ အချိန်ပေးပေါ့ဗျာ”

ဟုဆိုကာ ကိုလှကြိုင်သည် နေရာမှ ထလိုက်သည်။

“ကိုယ့်လူ မတော်တရော်တွေတော့ လုပ်မလာနဲ့နော်”

ကိုမြင့်ဝေက အတွင်းသိ အစင်းသိ သဘောဖြင့် ပြောလိုက်သောအခါ ကျွန်တော်သည် မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ချင်ခဲ့သည်။

ကိုလှကြိုင်သည် ထမင်းစားခန်းမှ ခေတ္တထွက်သွားပြီး အတန်ကြာသော် ပြန်လာ၏။ သူ့လက်တွင် ဘာပစ္စည်းမျှ ထူး၍ ပါမလာပေ။

“ကဲ၊ မင်းပရိသတ်အပေါင်းတို့ ခင်ဗျာ။ မင်းပရိသတ်တို့ရဲ့နှလုံးဟာဒယ ရွှင်လန်းစေမှုအတွက် တတ်တဲ့ပညာ မနေသာဆိုသလို ကျွန်တော်ပြသပါမယ်။ သို့သော်လည်း မင်းပရိသတ်အားလုံးကို ကျွန်တော် တခုကြိုတင်ပြီး အစီရင်ခံလိုပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မျက်လှည့်ပညာမှာ မျက်လှည့်၊ လက်လှည့်တဲ့၊ ပဉ္စလက်ဆိုတဲ့နည်း တွေရှိပါတယ်။ ဒါတွေကတော့ ပရိသတ်ရဲ့ မျက်စိအာရုံကို လှည့်စားနိုင်ဖို့အတွက် မိမိရဲ့လက်လှုပ်ရှားမှု ကျင်လည်မှုကိုပြသတဲ့ သဘောမျှသာ ဖြစ်ပါတယ်။ တခါ ဒီမျက်လှည့်ပညာနဲ့ ဆက်စပ်နေတဲ့ အထက်လမ်း၊ အောက်လမ်း၊ မှော်အတတ်ပညာနဲ့ စုန်း၊ နတ်၊ သရဲ၊ တစ္ဆေတို့ကို ချုပ်ကိုင်ပြသတဲ့နည်းများလည်း ရှိပါသေးတယ်"

ကိုလှကြိုင်သည် ကြေးစားမျက်လှည့်ဆရာတဦး၏လေသံမျိုးဖြင့် ဟိတ်ဟန်ထုတ်ကာ ရှင်းပြနေ သည်။ အားလုံးသောပရိသတ်များမှာ သူနှင့်ပတ်သက်၍ တကယ် စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် တိတ်ဆိတ်စွာ အာရုံစူးစိုက်နေကြသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့မှာမူ ဟန်လုပ်၍ ပြောနေသောအဖြစ်ကို ကြည့်နေရသဖြင့် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်ရသည်။ နဂိုက ကိုလှကြိုင်အပေါ်တွင် ခင်မင်လိုစိတ် ပျက်ပြားခဲ့သောကြောင့် လား မဆိုနိုင်၊ သူ သည်လို ဟန်လုပ်နေခြင်းကိုလည်း ရွံရှာမိ၏။

“ကျွန်တော်ဟာ ဒီပညာရပ်တွေကို ရှမ်းဆရာကြီးတဦးဆီမှာ နှစ်ကာလ ကြာမြင့်စွာ သင်လာခဲ့ ပါတယ်။ ခုတော့ အကြောင်းမလှတာကြောင့် ဒီအလုပ်ကို စွန့်ပြီး အခုလို သူတပါးအမြတ်ကို ကန့်သတ်ပေးတဲ့အလုပ်မှာ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်နေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ သို့သော်လည်း ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်ဟာ ပရိသတ်ကြီး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စေမယ့် နည်းတွေကို မသုံးဘဲ အခြေခံ လက်လှည့်နည်းလောက်သာ ပြပါမယ်။ ဟောဒီမှာ ကြည့်ပါခင်ဗျာ”

ကိုလှကြိုင်သည် သူ့အစွမ်းကို ရွှန်းရွှန်းဝေအောင် ပြောပြပြီး လက်ဝါးနှစ်ဖက် ရိုက်ခတ်၍ ညာလက်ဖဝါးကို ဖြန့်လျက် ထောင်ပြလိုက်သည်။

ဘာမျှ မရှိပေ။

“အခု ဒီလက်ဖဝါးမှာ ဘာမှမရှိဘူးနော်။ ဒါ အားလုံးအသိပဲ”

ဟုဆိုပြီး သူသည် ဒုတိယအကြိမ် သူ၏ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို သုံးကြိမ် ရိုက်ခတ်လိုက်ပြန်သည်။ ပြီး…

“ဟောဒီမှာ ရှုကြပါခင်ဗျာ”

သူ့လက်ဖဝါးတွင် နီရဲသော အသည်းနှလုံးပုံစံ။

ကျွန်တော် အံ့သြပါသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ဝင်စားစ ပြုမိသည်။ သည်အခိုက်မှာပင် ကျွန်တော့်ဘေးမှ သင်းသင်းက …

“ဒါဖြင့် အလွယ်ကလေးပါ မောင်ရယ်။ ဒီအသည်းပုံကို သူ ဟိုဘက်လက်ဖဝါးမှာ နဂိုကတည်းက ကပ်ထားပြီး ပြောင်းယူလိုက်တာပါ”

ကျွန်တော်သည် ကိုလှကြိုင်ထက် သင်းသင်းကို ပို၍ စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်ရလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် သင်းသင်း၏ တဖက်တွင် ထိုင်နေသော အန်တီသောင်းက…

“ဟေ့ မောင်လှကြိုင်။ မင်း တို့ကို ညာနေတာလို့ ဟောဒီက သင်းက ပြောနေသဟေ့”

ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်လိုက်သည်။ သည်အခါ ကိုလှကြိုင်သည် ဟန်လုပ်၍ ပြုံးလိုက်ပြီး…

“မျက်လှည့်ဆိုတာ ညာတာပါလို့ ကျွန်တော် အစကတည်းက ပြောထားသား ဗျာ။ အဲ သို့သော်လည်း ဒီလိုညာတာကို မျက်လှည့်သမားအချင်းချင်းကတော့ သိကြသပေါ့ဗျာ။ ဒီလိုဆို ဒေါ်သင်းသင်းလည်း မျက်လှည့်တတ်တယ် ထင်ပါတယ်”

သင်းသင်း ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ပြုံးလျက် သူ့ကို ကြည့်၏။ အခြားပုဂ္ဂိုလ်များကမူ သင်းသင်းနှင့် သူ့ကို တလှည့်စီ အကဲခတ်နေကြဟန် ရှိလေသည်။

“ကဲ ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ဒုတိယပညာရပ်ကို ပြပါဦးမယ်လေ”

ကိုလှကြိုင်သည် ဒုတိယမျက်လှည့်ခန်းကို ပြရန် မိမိအကျီအိတ်တွင်းမှ မီးခြစ်ဘူးတခုကို ထုတ်လိုက် သည်။ ပြီး ထိုမီးခြစ်ကို သူ့နားတွင် ကပ်၍ လှုပ်ကြည့်သည်။

"မီးခြစ်ဆံ အပြည့်ရှိပါတယ်"ဆိုကာ မီးခြစ်ကို တပိုင်းလှပ်၍ ပြသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွန်တော့်အပါးမှ သင်းသင်းသည် ထ၍သွားလေသည်။

"ဒေါ်သင်းသင်း ဘယ်လဲဗျ"

ကိုလှကြိုင်က လှမ်းမေးလိုက်သည်။

"ပြမှသာ ပြပါ ဦးလှကြိုင်။ သင်းသင်း ခု ပြန်လာပါမယ်"

သင်းသင်းသည် မတ်တတ်ရပ်ရာမှ ဖြေပြီး ထမင်းစားခန်းအပြင်သို့ ထွက်သွား၏။ ကျွန်တော့်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်၏ အပြုအမူကို နားမလည်နိုင်ပါ။ အားလုံးသော ပရိသတ်များလည်း ထိုနည်းအတူ ရှိကြပေမည်။

"ဒေါ်သင်းသင်း အပြင်ထွက်သွားခိုက်မှာ ကျွန်တော် ပြနိုင်ပါသလား ခင်ဗျာ"

ကိုလှကြိုင်က ပရိသတ်ကို မေးသည်။

"ပြပါ"

ဟူသော ပရိသတ်၏ အသံထွက်လာ၏။

"ကြည့်ပါ ခင်ဗျာ"

ဟုဆိုကာ ကိုလှကြိုင်သည် မီးခြစ်ဘူးကို စားပွဲပေါ်သို့ မှောက်လိုက်ပြီး ဘူးခွံကို တဖြည်းဖြည်းချင်း ဆွဲထုတ်နေ၏။ ပါးစပ်မှလည်း တစုံတခုကို ရေရွတ်နေဟန်ရှိ၏။ စားပွဲပေါ်၌ မီးခြစ်ဆံထည့်သော အံကလေးသာလျှင် မှောက်လျက်ကျန်လေသည်။ သူသည် ဘူးခွံကို လက်တဖက်ဖြင့် မြှောက်၍ ပြသည်။

"ဟောဒီမှာ ရှင်းရှင်းကလေးနော်"

ဟု အသံကျယ်ကျယ် ပြောရင်း မှောက်လျက်နေသော မီးခြစ်ဆံထည့် အံကလေးကို မှောက်လျက် အတိုင်း မယူလိုက်သည်။ ထိုအထဲမှ မီးခြစ်ဆံများ တဆံမျှကျမလာပေ။ ပရိသတ်က သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက် သင်းသင်းသည် ထမင်းစားခန်းတွင်းသို့ ပြန်၍ဝင်လာ၏။ နေရာမှာပင် မထိုင်သေး။

“ဟာ ဦးလှကြိုင်ရဲ့နည်းတွေက ကလေးတွေ အပျင်းပြေပြတဲ့ နည်းတွေပဲ ဥစ္စာ”

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ကျွန်တော်သည် သင်းသင်း၏ မျက်နှာကို တချက် မော့၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်၌ အခြားသူတို့၏မျက်နှာ ဘယ်သို့နေမည်ကို ကျွန်တော်မသိလိုက်ပါ။ ကျွန်တော် ကိုလှကြိုင်၏မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်မိသောအချိန်၌ သူသည် သင်းသင်းကို ပြုံးလျက် ကြည့်နေလေ ပြီ။ ထိုအချိန်မှာပင် သင်းသင်းသည် ကိုလှကြိုင်ရှေ့ စားပွဲပေါ်၌ မှောက်လျက်ရှိသော မီးခြစ်ဆံကို မှောက်လျက်အတိုင်း အသာလှမ်း၍ မ ယူကာ လက်ခုပ်တွင်းသို့ ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ကိုလှကြိုင်အား ပြန်ပေးလိုက်ပါသည်။ ကိုလှကြိုင်သည် သူ့လက်တွင်းသို့ ရောက်လာသော မီးခြစ်အံ ကလေးကို အသေအချာကြည့်ပြီး ...

“တော်ပါပေတယ် ဒေါ်သင်းသင်း”

ဟု ချီးကျူးစကား ဆိုလိုက်သည်။ ကျွန်တော်နှင့်တကွ အခြားပရိသတ်များမှာ မည်သို့မျှ နားမလည် နိုင်ကြသဖြင့် သူတို့ နှစ်ယောက်ကိုသာ အာရုံစူးစိုက် ငေးမောနေကြရလေသည်။

“ကဲပါခင်ဗျာ။ ခုအတိုင်းဆိုတော့ ဒေါ်သင်းသင်းဟာလည်း မျက်လှည့်ပညာ တတ်မြောက်ထားတဲ့ လူတယောက်လို့ ကျွန်တော် သိရှိရပါတယ်။ ဒေါ်သင်းသင်းရဲ့ မျက်လှည့်စွမ်းကိုလည်း ကျွန်တော်နှင့် တကွ မိတ်ဆွေပရိသတ်များသိရအောင် ပြသစေချင်ပါတယ်”

ကိုလှကြိုင် တောင်းဆိုလိုက်သောအချိန်၌ သင်းသင်းသည် ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်မိပြီး ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒေါ်သင်းသင်းကလည်း တတ်တဲ့ပညာကို ပြစေချင်ပါတယ်”

ကိုမြင့်ဝေက ကိုလှကြိုင်၏ တောင်းဆိုချက်ကို ထောက်ခံသည်။ နွဲ့နွဲ့တို့ညီအစ်မနှင့် အေးအေး၊ မပြုံးကြည်တို့ကပါ လိုက်၍ ထောက်ခံသည်။

“ကောင်းပါပြီရှင်။ ကောင်းပါပြီ။ သင်းသင်းလည်း မိတ်ဆွေများ ပျော်ရွှင်ကြရအောင် ပြပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ တခုတော့ရှိတယ်ရှင့်။ သင်းသင်းအနေနဲ့ကတော့ ဒီကမိတ်ဆွေ ဦးလှကြိုင်လို အထက်လမ်း၊ အောက်လမ်း ပညာတွေလည်း မတတ်ပါဘူး။ မျက်လှည့်ပညာနဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း သိပ်ပြီး ထွေလာကေလာတွေ မတတ်လှပါဘူး။ ခု ပထမနည်းအနေနဲ့တော့ သင်းသင်း ဆယ်တန် ငွေစက္ကူတရွက်ကို မီးရှို့ပြချင်ပါတယ်။ အဲဒီအတွက် ဦးလှကြိုင်ကပဲ ငွေတဆယ် အဆုံးခံပါရှင်”

သင်းသင်း၏ချိုလွင်သောအသံသည် ယခုတကြိမ်၌ ကျွန်တော့်အဖို့ နားရှုပ်ထွေးစရာလို ဖြစ်ရသည်ကို အကြောင်းရှာ၍ မတွေ့ပါ။

ကိုလှကြိုင်က ဆယ်တန်တရွက် ထုတ်ပေးသည်။

“ဦးလှကြိုင် မရှိမသေရှင်။ ရှင့်နောက်မှာ ကြည့်လိုက်စမ်းပါ”

ကိုလှကြိုင် တဦးတည်းကိုသာ ခိုင်းလိုက်သောအချိန်တွင် အားလုံးသော ပရိသတ်များသည် ကိုလှကြိုင်၏နောက်သို့ လှမ်းကြည့်ကြသည်။ ကိုလှကြိုင်ကလည်း တချက်ကြည့်သည်။ ထိုနေရာ၌ ခြေတံရှည်စားပွဲ၊ ထိုစားပွဲပေါ်၌ ဓာတ်မီးခြစ်၊ စီးကရက်သေတ္တာနှင့် ပြာခွက် ...။

“ဘာမှ မတွေ့ပါလားဗျ ဒေါ်သင်းသင်း”

“ရှင့်ဥစ္စာက မဟုတ်သေးပါဘူးရှင့်။ သေသေချာချာ ကြည့်စမ်းပါဦး”

သင်းသင်းသည် အောင်မြင်သူ၏အသံကို ဆောင်လျက်ပြောသည်။ အားလုံးပရိသတ်သည် နားလည်နိုင်ဟန်ဖြင့် ခြေတံရှည်စားပွဲဆီသို့သာ ကြည့်နေ၏။ ကိုလှကြိုင်မှာလည်း နားမလည်သလို ဖြင့် ခြေတံရှည်စားပွဲဆီသို့ ကြည့်လိုက်၊ သင်းသင်းကို ကြည့်လိုက် ရှိနေ၏။ ခဏနေမှပင် သင်းသင်းက ...

“ဦးလှကြိုင်က တယ်မျက်စိမှောက်တာကိုး၊ ဦးလှကြိုင်နောက်က စားပွဲမှာ ဓာတ်မီးခြစ်တလုံး တွေ့တယ် မဟုတ်လားလို့”

ပရိသတ်သည် ဝါးခနဲ ပွဲကျသွားသည်။ ကိုလှကြိုင်ကလည်း စပ်ဖြီးဖြီးလုပ်ကာ...

“သိပါဘူးဗျာ ဒေါ်သင်းသင်း ပြောပုံက ဆယ်တန်ကိုပဲ ပြန်တွေ့ရတော့မလိုလိုနဲ့။ ဒီမီးခြစ်၊ ဆေးလိပ်သေတ္တာနဲ့ ပြာခွက်ကတော့ နဂိုကတည်းက ရှိနေတာပဲဟာ”

“သင်းသင်းကတော့ ဘာပြောသေးလို့လဲရှင့်။ ကြည့်စမ်းပါလို့သာ ပြောရပါသေးတယ်။ ကဲပါလေ။ အဲဒီ ဓာတ်မီးခြစ်ကိုသာ တဆိတ်ယူပေးပါရှင်”

ကိုလှကြိုင်က ဓာတ်မီးခြစ်ကိုယူ၍ သင်းသင်းအား လှမ်းပေးသည်။ သင်းသင်းလက်၌ ဆယ်တန် တရွက် ကိုင်ထားသည်။

“ကဲ မောင်၊ အဲဒီမီးခြစ် ခြစ်လိုက်စမ်းပါ”

သူတို့ မျက်လှည့်ပညာစွမ်း ပြိုင်ပွဲ၌ ကျွန်တော် အဆစ်ပါရလေပြီ။

သင်းသင်းသည် မိတ်ဆွေအားလုံး၏ မျက်နှာကို အနှံ့ကြည့်ရင်း...

"အားလုံးကြည့်ကြပါရှင်။ သင်းသင်း ဦးလှကြိုင်ရဲ့ ဆယ်တန်ငွေစက္ကူကို မီးရှို့ပြပါ့မယ်"

ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူ့လက်ထဲမှ ဆယ်တန်ကို မီးရှို့လိုက်လေသည်။ ဆယ်တန်စက္ကူတွင် မီးတောက်ငြိစွဲခဲ့လေပြီ။ ကျွန်တော့်မှာ သင်းသင်းကို တအံ့တသြနှင့် ငေးမောနေနေရလေသည်။ ဆယ်တန်စက္ကူ တရွက်လုံး ကုန်လုနီးမျှ မီးလောင်လာသောအခါ သင်းသင်းသည် မီးစွဲနေသော ဆယ်တန် စက္ကူကို ရေ့မှ ပန်းကန်ပြားအလွတ် တချပ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ မီးတောက်သည် ဆယ်တန်တခုလုံးကို ကုန်ကျွမ်းအောင် လောင်လေသည်။ ပရိသတ်အားလုံးမှာ ဆယ်တန်ဆီသို့ စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။ အတန်ကြာသော် ဆယ်တန်လည်း ပြာဖြစ်ရသည်။ သင်းသင်းမှာ ဣန္ဒြေနှင့် ထိုင်နေဆဲဖြစ်သည်။

"ကဲ ဆိုပါဦးလေ။ ဆယ်တန်တရွက်တော့ မီးလောင်သွားပြီ။ အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်ဦးမှာလဲ"

အန်တီသောင်းက မကျေမချမ်းဟန်ဖြင့် မေးသည်။ သင်းသင်းက ဘာမျှပြန်မပြောသေး။ ပရိသတ် အားလုံးသည် သင်းသင်းကို စိတ်ဝင်စားနေကြလေပြီ။ အတန်ကြာမှ သင်းသင်းက...

"ဒါပဲလေ။ သင်းသင်း အစက ပြောထားသားပဲ ဉစ္စာ။ သင်းသင်း ဆယ်တန်တရွက် မီးရှို့ပြမယ် ဆိုတာလေ။ ခု ရှို့ပြပြီးပြီပဲ။ ပြီးရောပေါ့"

သင်းသင်းသည် ကိုလှကြိုင်ကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ခပ်တည်တည် ပြောချလိုက်ရာ ပရိသတ်မှာ ဝါးခနဲ ပွဲကျသွား၏။ ကိုလှကြိုင်ကမူ ...

"ဒါတော့ ဒေါ်သင်းသင်း သက်သက်အနိုင်ယူတာပဲ။ ကျွန်တော့်အထင်က ဒေါ်သင်းသင်း မျက်လှည့် ပြမယ်ထင်နေတာ"

ဟု မကျေမချမ်းပြောလာ၏။ သင်းသင်းက မထေ့ပြုံး ပြုံးနေသည်။ အတန်ကြာမှပင် ...

"ကဲပါလေ ဒါက အလကားနောက်တာပါ။ တော်တော်ကြာ ဦးလှကြိုင် အဖို့ ငွေတဆယ် အချည်းနှီး ဆုံးရှုံးရလို့ ညကျရင် အိပ်မပျော်ဘဲရှိနေပါဦးမယ်"

ပရိသတ်က ရယ်ကြပြန်သည်။

"ဒါထက် ကိုလှကြိုင် ရှင့်ဆယ်တန်စက္ကူကို မှတ်မိရဲ့လား။ စောစောက နံပါတ်မှတ်ထားလိုက်ရရင် အကောင်းသားရှင်"

ဟု ကိုလှကြိုင် ကိုလှမ်း၍ ပြောပြန်သည်။

"ကိစ္စမရှိပါဘူး ကျွန်တော်မှတ်မိပါတယ်။ ဒေါ်သင်းသင်း။ ကျွန်တော့် ဆယ်တန်အရှေ့ဘက် အဖြူကွက်ထဲမှာ ဘသိန်းဆိုလား၊ ဘငြိမ်းဆိုလား အသည်းကွဲတဲ့ လက်မှတ်တခုပါပါတယ်"

"ဒီလိုဆိုရင် ဦးလှကြိုင်ဟာ မဆုံးသေးပါဘူး။ ပြန်ရနိုင်ပါသေးတယ်"

သင်းသင်းသည် ထိုစကားကို အဆုံးမသတ်သေးဘဲ မီးဖိုဘက်ဆီသို့ မျှော်ကြည့်ကာ...

"ဦးကြီးညိုမောင်ရေ မီးဖိုထဲက ကြက်ဥတလုံးလောက် ယူပေးပါလားရှင်။ ကြက်ဥအစိမ်းနော်"

ဟု လှမ်းအော်၍ ပြောလိုက်သည်။

အချိုပွဲ ပြင်ပြီးကတည်းက နောက်ဖေးခန်းသို့ ဝင်သွားသော ဦးညိုမောင်သည် ကြက်ဥအစိမ်းတလုံး ကို ယူလာပေးသည်။

"ကဲ မိတ်ဆွေတို့အားလုံး အမြင်ပဲနော်။ ကြက်ဥကလည်း အကွဲအနာ လုံးဝ မပါဘူး။ ကြည့်ပါ။ သင်းသင်း ဒီကြက်ဥကို ခွဲပြပါမယ်"

ဟု ပြောပြောဆိုဆို သင်းသင်းသည် ညာဘက်လက်ဖြင့် ကြက်ဥကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဘယ်ဘက်လက်မှ စားပွဲပေါ်ရှိ ဓားတချောင်းကို ယူလိုက်၍ ထိုဓားဖြင့် ကြက်ဥစိမ်းအလယ်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ရိုက်ချလိုက်သည်။ ကြက်ဥသည် ကွဲသွားသည်။ ကြက်ဥ၏ အနှစ်နှင့် အကာတို့သည် သင်းသင်း၏ လက်တွင်းသို့ ကျသွား၏။ ထိုအခါ သင်းသင်းသည် ကွဲနေသော ကြက်ဥကို ရှေ့မှပန်းကန်ထဲသို့ ချလိုက်ပြီး ကြက်ဥကွဲကြားမှ ထွက်လာဟန်ရှိသော ဆယ်တန်ခေါက်တခုကို ဖြန့်ပြလျက် ...

"ဟောဒီမှာ ကြက်ဥထဲက ဆယ်တန်"

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ဆယ်တန်ကို ဖြန့်ပြသည်။ အားလုံးမှာ သင်းသင်းကို အံ့သြနေဟန် တူပါသည်။

"ကဲရော့ ဦးလှကြိုင်။ ဒီဟာ ဦးလှကြိုင်ရဲ့ ဆယ်တန်ဟုတ်မဟုတ် ကြည့်ပါ"

သင်းသင်းသည် ကြက်ဥ အနှစ်အကာတို့ဖြင့် ပေနေသော ဆယ်တန်စက္ကူကို ဦးလှကြိုင်အား လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ကိုလှကြိုင်သည် ဆယ်တန်စက္ကူကို ကြည့်ရင်း အံ့သြနေဟန်တူပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါ ကျွန်တော့်ဆယ်တန်ပါပဲ”

အားလုံး အံ့သြကြရလေပြီ။ ကျွန်တော်လည်း ယခုမှပင် သင်းသင်း၏အစွမ်းကို မယုံနိုင်အောင် ကြုံရလေသည်။ အန်တီသောင်းက ဆိုလျှင်...

“သင်းသင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲဟင်”

ဟု တဖွဖွ မေးနေချေပြီ။ မိတ်ဆွေအားလုံးသည် သင်းသင်းကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း အံ့သြစကား ဆိုနေကြသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကိုလှကြိုင်သည် နေရာမှထကာ...

“ပရိသတ်များ ခင်ဗျာ။ အခု ပရိသတ်များ အံ့သြရလောက်အောင် ဒေါ်သင်းသင်းရဲ့ပညာဟာ ထက်မြက်လှပါပေတယ်။ အခြေအနေကလည်း ကျွန်တော်နဲ့ ဒေါ်သင်းသင်း ပညာပြိုင်သလို အခြေအနေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်ကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ပညာစွမ်းတခု ပြခွင့်ပြုပါ။ ဒီပညာကတော့ ဒေါ်သင်းသင်းနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ရမှာဖြစ်တဲ့အတွက် ဒေါ်သင်းသင်းရဲ့ကျေနပ်မှု ရမှ ဖြစ်ပါ့မယ်”

တယောက် တပေါက် စကားဆိုနေကြသော ပရိသတ်အာရုံကို ထိန်းချုပ်နိုင်ရန် အသံမြှင့်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဆိုပါလေ။ ဦးလှကြိုင် ဘယ်လိုပြချင်ပါသလဲ။ သင်းသင်းမှာက ပညာ မကုန်သေးဘူးနော်။ စာကလေးတကောင်ကို ပုလင်းထဲ ထည့်ပြတဲ့နည်း၊ အို နောက်ဆုံးကုန်ကုန်ပြောမယ်ရှင်။ သင်းသင်း လူတယောက်ကို ရင်ဘတ်ကနေပြီး နောက်ကျောပေါက်ထွက်အောင် ဓားတချောင်းနဲ့ထိုးပြတဲ့နည်း အထိ ပြနိုင်ပါသေးတယ်”

သင်းသင်းက အားကျမခံ ပြောလေသည်။

“ကျွန်တော့်နည်းက ဒီလောက် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဒီလိုပါ”

ကိုလှကြိုင်သည် စကားစကို ခေတ္တရပ်ပြီး သူ့အိတ်တွင်းမှ ငါးပြားစေ့တစေ့ကို ထုတ်လိုက်သည်။ ပြီး...

“ကျွန်တော် ဒီငါးပြားစေ့ကလေးတစေ့ကို ဒေါ်သင်းသင်းရဲ့နဖူးမှာ ကပ်လိုက်ချင်ပါတယ်။ အဲဒါကို ဒေါ်သင်းသင်း လက်နဲ့သော်လည်းကောင်း၊ တခြား အကူအညီ တခုခုနဲ့သော်လည်းကောင်း ဘာမျှမပြုလုပ်ဘဲ ကွာကျအောင် လုပ်ရပါမယ်။ အဲဒါကို ဒေါ်သင်းသင်း ဆောင်ရွက်နိုင်ရင် ဒီပွဲမှာ ကျွန်တော်

ဒေါ်သင်းသင်းကို လုံးဝအရှုံးပေးပါမယ်”

သူ့စကားများကို ကြားရသောအခါ အခြားသူများ မည်သို့ခံစားရမည်ကို မပြောတတ်သော်လည်း ကျွန်တော့်ရင်မှာ တုန်နေဟန်ရှိပါသည်။ သင်းသင်းကမူ ...

“ဦးလှကြိုင်က ဘာနဲ့ကပ်မှာလဲ”

“ကျွန်တော် ဘာနဲ့မှကပ်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဟောဒီလက်မနဲ့ အသာဖိပြီး ကပ်မှာပါ”

“ဒါများဖြင့်ရှင်၊ ပေး ဒီပိုက်ဆံကို ကျွန်မဘာသာ ကပ်ရမှာလား”

“ဒီလိုမဟုတ်ဘူးလေ။ ကျွန်တော် ကပ်ပေးမှာပေါ့”

ကိုလှကြိုင်သည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် သူ့နေရာမှ ထွက်လာကာ သင်းသင်းထိုင်နေသော စားပွဲထိပ်သို့ လာနေချေပြီ။

ကျွန်တော့်မှာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေပြီထင်ပါသည်။ သည်လို မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်ဖြစ်ရခြင်းကို တခြားသူတို့မြင်မှာ စိုးရိမ်နေပါသည်။ ထို့ကြောင့် သင်းသင်း၏ မျက်နှာပြင်ကိုသာ မျက်တောင် မခတ်ဘဲ ကြည့်နေပါသည်။

ကိုလှကြိုင်သည် သင်းသင်းအနီးသို့ ကပ်လာကာ...

“ကန်တော့ ဒေါ်သင်းသင်း”

ဟု ဆိုပြီး သင်းသင်း၏ နောက်စေ့ကို ဘယ်ဘက်လက်နှင့် ဖေးကိုင်ပြီး ညာဘက်လက်မဖြင့် နဖူးကို ဖိလိုက်ပါသည်။ အားလုံးလည်း အမြင်။ သူ့လက်မအောက်တွင် ငါးပြားစေ့လည်း မပါ။ ဘာမျှမပါ။ သင်းသင်းက ကိုလှကြိုင်မျက်နှာကို မော့ကြည့်နေသည်။ သူကလည်း သင်းသင်းကို စူးစိုက် ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော် အတော်ပင် ဟန်လုပ်နေရပါပြီ။ ကိုလှကြိုင်သည် လက်မကို သင်းသင်း၏ နဖူးပြင်တွင် ထောက်၍ နဲ့ကာနဲ့ကာ ဖိနေပါသည်။ အတန်ကြာမှ ကိုလှကြိုင်သည်...

“ပရိသတ်များ အသံမထွက်ကြပါနဲ့ ခင်ဗျာ။ ခု ဒေါ်သင်းသင်းက ငါးပြားစေ့ကို ခွာပြပါလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို သူ့လက်မကို သင်းသင်း၏နဖူးမှ ခွာလိုက်သည်။

ကျွန်တော့်မှာ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရလေပြီ။ ဘာမှလည်း မပြောနိုင်။ ကျွန်တော်သာ မဟုတ်။ အားလုံးပင် ဘာမျှမပြောနိုင်။

အာစေးထည့်ထားသလိုဖြစ်နေပြီ။ စင်စစ် သင်းသင်း၏ နဖူးပြင်၌ ဘာမျှမရှိပါ။

“ကဲ ဒေါ်သင်းသင်း ခွာလေဗျာ”

ကိုလှကြိုင်က ပြုံးထေ့ထေ့နှင့် ပြောသည်။ သင်းသင်းသည် သူ့နဖူးပြင်တွင် ငါးပြားစေ့ရှိလေဟန် အထင်ဖြင့် ခေါင်းကို ခါယမ်း၍ ကျစေသည်။ ထိုအခါ ပရိသတ်သည် ရယ်ကြကုန်၏။ ကျွန်တော့်မှာကား မရယ်နိုင်။ သင်းသင်း၏ မျက်နှာပပဝင်းသည် အနီရောင် သန်း၍နေပြီ။ သို့သော် အရှုံးမပေးလိုသော သင်းသင်းသည် ခေါင်းကိုသာ ခါယမ်းလိုက်၊ ရပ်လိုက်လုပ်နေမိသည်။ ကျွန်တော် ကိုလှကြိုင်ကို မကြည့်ဝံ့တော့ပါ။

အတန်ကြာသော် ကိုလှကြိုင်သည် ဝင့်ကြွားသံဖြင့်…

“တော်ပါပြီ ဒေါ်သင်းသင်း။ ဒီအတိုင်း ခါနေလို့ ငါးပြားစေ့ဟာ ဘယ်တော့မှ မကျနိုင်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါးပြားစေ့က ဟောဒီမှာပါ”

ပြောလိုက်သည်ကို ကြားရသည်။ ပရိသတ်က ဝိုင်း၍ ရယ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ခေါင်းကိုငုံ့၍ ထားရပါသည်။

“ဒါတော့ ဦးလှကြိုင် သက်သက်ညစ်တာပဲ"

“မျက်လှည့်ပဲ ဒေါ်သင်းသင်းရယ်။ မျက်စိလှည့်စားတာကို ညစ်တယ် ဘယ်ပြောလို့ ဖြစ်ပါ့မလဲ”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲရှင်။ ဒါက မျက်စိကို လှည့်စားတာမှမဟုတ်တာ”

ကျွန်တော်သည် သူတို့ အချီအချ ပြောနေသော စကားကိုလည်း မကြားလိုတော့ပါ။ ယနေ့ နေကုန်စေချင်ပါပြီ။

ထိုအတွင်းမှာပင် ကိုအံ့ကျော်က သည်ပွဲသည်တွင် ရပ်သင့်ကြောင်း ပြောသံကို ကြားရသဖြင့် ကိုအံ့ကျော်ကို အမှန်ကျေးဇူးတင်မိသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ထမင်းစားခန်းမှ ထွက်လာကြသောအခါ ကျွန်တော် မျက်နှာပျက်နေသည်ကို ရိပ်မိဟန်ရှိသော သင်းသင်းက…

“နေဦး တခါမှ ဒီလူ့ကို အရှုံးလုပ်ပြလိုက်ဦးမယ်”

ဟု မကျေနပ်သံနှင့် ကြုံးဝါးပြန်သေးသည်။

တနေ့ခင်းလုံး ကျွန်တော် စိတ်မကြည်နိုင်ပါ။ ဟန်လုပ်၍ ရယ်ကာ၊ ပြုံးကာ နေရသော်လည်း ထိုကိုလှကြိုင်ဆိုသူကို ကျွန်တော်မျက်နှာချင်းဆိုင်ရန်

ဝန်လေးနေပါပြီ။ နေ့လယ်ပိုင်း၌ မိတ်ဆွေများသည် အိမ်ဘေးရှိ ခရေပင်ကြီးအောက်တွင် စုရုံးကြရန် အစီအစဉ် ပြုလုပ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာ၌ အမျိုးသမီးများအတွက် ဖဲဝိုင်းတခုရှိသည်။ ဖဲဝိုင်းတွင် သင်းသင်း၊ မပြုံးကြည်၊ နွဲ့နွဲ့တို့ ညီအစ်မနှင့် အန်တီသောင်းတို့ ထိုင်ကြသည်။ အေးအေးမှာ ဖဲမရိုက်တတ်သော်လည်း အမျိုးသမီးဖော်များနှင့် အတူနေလိုဟန်ဖြင့် သင်းသင်းနောက်တွင် ထိုင်၏။ ယောကျ်ားသားများတွင် ကျွန်တော်၊ ကိုအံ့ကျော်၊ ကိုမြင့်ဝေနှင့် ကိုလှကြိုင်တို့အပြင် နွဲ့နွဲ့၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ လက်ထောက် မြို့အုပ်ကလေး ကိုတင်ရီ ပါလေသည်။ ထိုသူငါးဦးတွင် ကျွန်တော်နှင့် ကိုအံ့ကျော်တို့မှာ အရက်သောက်ဖူးသူများ မဟုတ်၍ လိမ္မော်ရည် ဖန်ခွက်ကိုယ်စီနှင့် နေကြရသည်။ ကျန်လူများမှာ ပျားအုံတံဆိပ် ဘရန်ဒီ၊ ဝှိုက်လေဗယ် ဝီစကီတို့နှင့် စည်းစိမ်ယစ်၍ နေကြ၏။

ထိုလူသိုက်တွင် ကျွန်တော် တထူးတခြား ဖော်ပြရန် လိုအပ်သူတဦး ရှိပါသေးသည်။ သူကား အန်တီသောင်း။

အန်တီသောင်းဟု သင်းသင်းခေါ်သည်ကို ရောယောင်၍သာ ခေါ်ဝေါ်မှတ်သားခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့ကို ယခုအကြိမ်ပါနှင့်မှ ငါးကြိမ်မျှသာ တွေ့ဖူးသေးသည်။ ယနေ့ တကြိမ်နှင့် တွေ့စတကြိမ်မှအပ စကားမဆိုခဲ့ဖူး။ စကားဆိုခဲ့ဖူးသည့် ဤနှစ်ကြိမ်တွင်လည်း တစ်မိနစ်မျှ ပြည့်အောင်ပင် စကားပြောခဲ့ဖူးပြီဟု မဆိုသာ။ သည်အကြောင်းကား သူနှင့် ကျွန်တော်တို့ အကြောင်း။

အန်တီသောင်းသည် ကျွန်တော်တို့ လူသိုက်တွင် အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ ငါးဆယ်ကျော်မည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ သို့သော် အမွှမ်းအမံ အပြင်အဆင် များလွန်း၏။ သူ့ကိုယ်သူ အပျိုဖော်ဝင်စဟု မှတ်ယူထားလေသလား မဆိုနိုင်ပါ။ သူ့ဟန်ပန်မှာလည်း တကယ့်အပျိုဝင်စ အရွယ်များ၏ဟန်ကို နည်းယူထားဟန် ရှိသည်။ ဆံပင်မှာ နောက်ဘက်တွင် ဖြတ်ထားဟန်ရှိသည်။ ဆံပင်ကိုကြည့်လျှင်ပင် မြန်မာအမျိုးသမီးကြီးတယောက်ဟု ပြောရန် ခဲယဉ်းဖွယ်ရာရှိပါသည်။ နဖူးထက်တွင် ဆံညွန့် ကလေးများကို ခွေ၍ ချထားသည်လည်း ရှိသေး၏။ မျက်ခုံးမွေးမှာလည်း ဆေးသထားသော မျက်ခုံးမွေးမှန်း သိသာပါသည်။ မျက်တောင်မှာလည်း တမင်ပြုလုပ်ကာ ကော့ထားသော မျက်တောင်များဖြစ်သည်။ အရေတွန့်၍ ချိုင့်နေပြီဖြစ်သောပါးမှာပင် ဆေးနီဖျော့ဖျော့ကို ခြယ်ထား သေး၏။ ပါးစပ်မှာက လက်တညှိုးသာသာ အရှည်ရှိမည့် စွပ်တံတွင် တပ်လျက်ရှိသော စီးကရက်ကို ဟန်လုပ်ကာ မပြတ် ဖွာတတ်မြဲ။ သူ့ဆေးလိပ်စွပ်တံမှာ နှုတ်ခမ်းနီဆေးစတို့ စွန်းပေလျက်။ ခါးမှာက မှန်သားနှင့် မခြားသော နိုင်လွန်စကို လက်မောင်းထိသာ ရှည်သော လက်တံတပ်လျက် ဆင်ယင်ထားသည်။ ခါးမှာဝတ်သော လုံချည်သည် နိုင်ငံခြားမှပင် မှာယူရသော ဘရိုကိတ်လုံချည် ဖြစ်ကြောင်း ခပ်စောစောက နွဲ့နွဲ့တို့ ညီအစ်မအား

ပြောပြနေသည်ကို ကြားခဲ့ရပြီး ဖြစ်သည်။ ပြီး သူသည် ဖဲဝိုင်းမှာ ထိုင်လျက်နေစေကာမူ မကြာမကြာဆိုသလို ယောက်ျားသားများ ဝိုင်းဆီသို့ ထလာကာ သူ၏အရက်ဖန်ခွက်ကို ဖြည့်စွက်နေလေသည်။ ထိုမျှနှင့်ပင် သူသည် ကျွန်တော့်အဖို့ ထူးခြားသူ ဖြစ်ရသည်။ ထိုအမျိုးသမီးကြီး အရက်သောက်နိုင်လွန်းခြင်းအတွက်လည်း ကျွန်တော်သည် စိုးရိမ်မကင်းသောစိတ်ဖြင့် အံ့သြနေရပါသည်။

ညနေ ငါးနာရီခန့်တွင် ကျွန်တော်တို့ ညစာထမင်းစားကြသည်။ ထိုအချိန်မှာလည်း အန်တီသောင်း သည် အရက်ခွက်ကို လက်မှမချသေး။

ထမင်းစားပြီးကြသောအခါ ရှေးဦးစွာ မြို့သာမြို့တွင်းမှ မိတ်ဆွေများကို လိုက်ပို့ရန် စီစဉ်ရသည်။ ထိုနေ့အဖို့ ဒရိုင်ဘာမောင်ထွေး အလုပ်များရချေမည်။

ပထမခေါက်တွင် ကိုလှကြိုင်နှင့် ကိုမြင့်ဝေ လင်မယား။ အန်တီသောင်းမှာ အရက်သောက်၍ အရသာ တွေ့လှသည်ဆိုကာ မလိုက်သေး။ ဒုတိယခေါက် နွဲ့နွဲ့ ညီအစ်မနှင့် ကိုတင်ရီတို့ကို ပြန်ပို့စေသော အခါတွင်လည်း အန်တီသောင်းသည် ပြန်၍ မလိုက်လိုသေးဟုဆို၏။ နောက်ဆုံး အခေါက်အဖြစ် ကိုအံ့ကျော်လင်မယားကို အောင်သာအထိ ပို့စေရမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကိုအံ့ကျော်ဇနီးမောင်နှံက မိုးချုပ်ပြီးဖြစ်၍ မနက်မှပင် ပို့ပါတော့ဟုဆိုသဖြင့် သူတို့ဇနီးမောင်နှံ အတွက် အိပ်ခန်းတခု ပြင်စေရသည်။ အန်တီသောင်းတယောက်သာ ကျန်တော့သည်။

အန်တီသောင်းမှာ အတော်မူး၍ နေလေပြီ။ စကားလည်း လှိုင်၍လာလေပြီ။

သူသည် ရှေးအခါက နံ့သာမြို့၌ အနေများခဲ့ကြောင်း။ နံ့သာမြို့တွင် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ရေနံ့ဝန်နှင့် ညားခဲ့ဖူးကြောင်း။ ထိုအခါက အလွန်ပင် တန်ခိုးအာဏာကြီးမားသော ဗိုလ်ကတော်ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း အစချီကာ သူ့ကိုယ်ရည်သွေး ဇာတ်လမ်းကို ခင်းနေလေသည်။ ကျွန်တော်မှာ တနေ့တာ ကြုံဆုံရသမျှနှင့် စိတ်နောက်ကျိနေသဖြင့် ဆက်၍ ဆုံစရာအကြောင်းရှိလျှင် ကိုအံ့ကျော်တို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့်သာ အားနာသော စိတ်ထား၍ စကားဆက်ချင်ပါသည်။ ယခုမူ ကိုအံ့ကျော်ဇနီးမောင်နှံ ရော၊ ကျွန်တော်တို့ လင်မယားပါ အန်တီသောင်း၏စကားကို နားထောင်နေကြရလေသည်။

သည်လိုနှင့် ညဥ့်နက်စပြုလာသောအခါ ကိုအံ့ကျော်တို့အား အိပ်ရာသို့ဝင်စေရသည်။ သင်းသင်းလည်း အိပ်ချင်ပြီဆို၍ အိပ်ရာသို့ဝင်သည်။ အန်တီသောင်းမှာ အမူးလွန်နေ၍ပင်လား၊ သို့မဟုတ် အားနာတတ်သော၊ အလိုက်သိတတ်သော စိတ်ဓာတ် ကင်းမဲ့၍လား မဆိုနိုင်။ ဆယ်နာရီ ထိုးသည်အထိ သူ့စကားကို အစမသတ်။ အရက်ကိုလည်း မဖြတ်သေး။ ဒရိုင်ဘာမောင်ထွေးသည် အပြင်ဘက်၌ ကားထဲမှာပင် အိပ်ပျော်နေပေရော့မည်။

“အခုတော့ အန်တီသောင်းဘဝဟာ ဟိုတုန်းကလို မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့ မောင်ဝင်းဆွေ။ အန်တီသောင်း ငယ်စဉ်ကသာ မောင်ဝင်းဆွေတွေ့ရရင် မောင်ဝင်းဆွေလည်း အန်တီသောင်းကို ကြိုက်ချင်မှာပဲ”

ကျွန်တော်သည် သူ့စကားကို စိတ်ပျက်လာပါပြီ။ သူသည် အာလေး လျှာလေးနှင့် ပြောရင်း အရက်ခွက်ကို အကုန်မော့ ချလိုက်သည်။ နောက်ထပ် မထည့်တော့။ ကျွန်တော် အနည်းငယ် စိတ်အေးစပြုပါသည်။ အရက်ကိုသာ အပြီးသတ်သည်။ စကားကိုကား အဆုံးမသတ်သေး။

“တကယ်တော့ အန်တီသောင်းဟာ မောင်ဝင်းဆွေ အမေလောက်တောင် ကုသိုလ်မကောင်းဘူး”

အန်တီသောင်းသည် ကျွန်တော့်ပခုံးကို ဖေးမှီလျက် ထိုင်ရာမှထသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ယိမ်းယိုင်နေ သည်။ ကျွန်တော့်မှာ အမေနှင့် ပတ်သက်သော စကားတစ ကြားရသဖြင့် သူ့စကားကို စိတ်ဝင်စားချင်သလိုလို ဖြစ်ရသည်။ သို့သော် သူသည် မည်သို့မျှစကားမဆက်။ ကျွန်တော့်အိမ်ဝ သို့သာ လှမ်းရန်ပြင်သည်။ အိမ်ဝကိုရောက်သည်အထိ ကျွန်တော်တွဲ၍ပို့ရဦးမည်။ အိမ်ဝသို့ ရောက်ခါနီးမှပင်...

“ဒါပေမဲ့ မောင်ဝင်းဆွေရဲ့အဖေ မက်ဒေါ်နဲ့ဟာတော့ အန်တီသောင်းယောကျ်ားလောက် ကံမကောင်းရှာဘူး။ ခုနေဆို အန်တီသောင်းယောကျ်ားဟာ ဘိလပ်မှာ သူဌေးကြီးဖြစ်နေရော့မယ်။ မက်ဒေါ်နဲ့မှာတော့ အသေဆိုး သေသွားရရှာတယ်။ အင်း ဒီလိုပဲပေါ့။ လောကကြီးမှာ လူတွေရဲ့ အခြေအနေဟာ တယောက်ကရှုံး၊ တယောက်ကမြတ်နဲ့ စိတ်ပျက်စရာကြီးပါကွာ”

တံခါးဝရောက်သောအခါ သူ့စကားကို နိဂုံးချုပ်သည်။ ယခုမှပင် ကျွန်တော်သည် ဖေဖေ့ အကြောင်းကို သိချင်လာသည်။

“ဒါထက် ဖေဖေက ဘယ်လိုသေရလို့လဲ အန်တီသောင်း”

“ဒါကိုတော့ အန်တီသောင်း ဘယ်လောက်ပဲမူးမူး မပြောဘူး မောင်ဝင်းဆွေ။ ခုတောင်မှ အန်တီသောင်း ယောကျ်ားအကြောင်းနဲ့ ဆက်စပ်လို့ပြောတာ"

အမှန်ပင် ကျွန်တော် ထပ်၍ထပ်၍ မေးသော်လည်း အန်တီသောင်းသည် ဖေဖေနှင့် အမေတို့ အကြောင်းကို မပြောတော့ပေ။

တံခါးကိုဖွင့်ကာ သူ့ကို ကားပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်သောအခါ ...

“မောင်ဝင်းဆွေ အန်တီသောင်းပြောတာတွေကို မေ့လိုက်ပါကွာ၊

ကျေးဇူးတင်တယ်ဟေ့။ သိုင်းကျူးကွယ်၊ ဘိုင့်ဘိုင်”

ဟုသာဆိုကာ ကားနောက်ခန်းတွင် လှဲအိပ်လိုက်ပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် မောင်ထွေး မောင်းသွားသော ကားကလေး မျက်စိအောက်မှ ပျောက်သွားသည်အထိ ငေးမောကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ဦးနှောက်တခုလုံးသည် နောက်ကျိ၍ နေလေပြီ။ ကိုလှကြိုင်နှင့် သင်းသင်းတို့၏ မျက်လှည့်ပြိုင်ပွဲသည်လည်းကောင်း၊ အန်တီသောင်း၏ စကားများသည်လည်းကောင်း ကျွန်တော်၏ မင်္ဂလာနှစ်လည်နေ့ကို ညစ်နွမ်းစေကြသည်လား မဆိုနိုင်။

ထိုညက အတော်နှင့် အိပ်၍မပျော်။ ကျွန်တော်သည် အန်တီသောင်းကို နောက်တကြိမ် ထပ်၍ တွေ့ချင်သေးသည်။ တွေ့လျှင် ဖေဖေ့အကြောင်းကို မေးမည်။ သို့သော် ကိုလှကြိုင်ကို ထပ်၍ မတွေ့ချင်။ ထို့ကြောင့် မပြုံးကြည်တို့ အိမ်သို့ မသွားလိုတော့ပါဟု ဒုတိယအကြိမ် တကယ်ပိုင်လေယောင်ဖြင့် ဆုံးဖြတ်ပြန်သည်။

ဦးနှောက်တွင် ဖြေရှင်းစရာတို့သည် တခုမပြီးပြတ်သေးမီမှာပင် တခုပြီးတခု ထပ်ဆင့် ရှုပ်ထွေးလာ ကြလေပြီ။ ကျွန်တော် မည်သို့ ဖြေရှင်းအံ့နည်း။ မည်သူကို တိုင်ပင်ရအံ့နည်း။ ဩော် သည်တော့ မစံပယ်ကို သတိရပြန်သည်တည့်။

ကျွန်တော်သည် မစံပယ်ကို အတန်ကြာ မေ့လျော့နေခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ ယခု အဘယ့်ကြောင့် ကျွန်တော် မစံပယ်ကို သတိရပါသနည်း။

ကျွန်တော် အထင်ရှိသည်မှာ မစံပယ်သည် လူ့ဘဝကြီးအကြောင်းကို အတော်ပင် နားလည်သည်။ ထို့ကြောင့် မစံပယ်သည် ကျွန်တော်ကြုံတွေ့ရသော ပြဿနာအရပ်ရပ်ကို ဖြေရှင်းပေးနိုင်ကောင်း၏ ဟု။ အကယ်၍သာ မစံပယ်သည် ကျွန်တော့် ပြဿနာအားလုံးကို ဖြေရှင်းပေးနိုင်မည်ဆိုပါမူ ကျွန်တော်သည် အောင်သာနှင့် မြိုင်သာမှ ဇာတ်လမ်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ ကိုလှကြိုင်နှင့် မပြုံးကြည်တို့၏ အကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ ကိုလှကြိုင်နှင့် သင်းသင်းတို့ မျက်လှည့်ပြိုင်သော အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ အန်တီသောင်း ပြောပြသော စကားတို့ကိုလည်းကောင်း ဖွင့်ထုတ်ပြောပြကာ တိုင်ပင်ရလျှင် ကောင်းပါမည်လား။ သည်အခါ ကျွန်တော့်အား မစံပယ် ပြက်ရယ်ပြုမည်လား။ ကြည့်တော့၊ သည်တညမှာ စိတ်အတွေးက မစံပယ်ရှိရာသို့ ပျံ့လွင့်ဆဲ။ သည်အခါ မစံပယ်တယောက် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေပေလိမ့်မည်ထင်ပါသည်။ သည်အခါ ကျွန်တော် စိုးရိမ်တတ်ပြန်ပြီ လေ။ ကျွန်တော့် စိတ်အတွေးများသည် မစံပယ်အား လှန့်နှိုးကြလေမည်လား။

သင်းသင်းသည် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေလေပြီ။ သူသည် မျက်လှည့်ပြိုင်ပွဲတွင် အနိုင်ရခဲ့ သဖြင့် ကျေနပ်နေဟန်ရှိလေသည်။ သည်အခါ ထိုမျက်လှည့်ဆရာနှစ်ဦးအား နောက်တကြိမ်တွေ့ခွင့် ပေးရန် ရင်လေးရသည်ကတမျှောင့်။

သည်လိုဆို မြို့သာသို့လည်း မသွားဘဲနေချေမှ။

(၁၃)

မြို့သာသို့ မသွားလိုဟူသော စကားကို ပထမအကြိမ် ပြောမိစဉ်က သင်းသင်းမျက်နှာ ခဏညှိုးသည် နှင့် ကျွန်တော့်စကားသည် လေမှာ ပျောက်ခဲ့ရဖူးသည်။ ယခုတကြိမ် ထိုစကားကို ဆိုပေဦးမည်ဟု ညက အပိုင်ဆုံးဖြတ်ပြီးပါလျက် နောက်တနေ့ မနက်ခင်း ထမင်းပွဲမှထခဲ့၍ မြို့သာသို့ သွားရန် သင်းသင်း စကားဆိုလာသောအခါ ကျွန်တော်သည် ဘာစကားမျှ အလွယ်နှင့် နှုတ်တုံ့မပြန်နိုင်ဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေကာ သင်းသင်း၏မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေမိလေသည်

"ဘာကြည့်နေတာလဲ မောင်၊ သင်းတို့ သွားကြမယ်လေ"

"တနေ့တလေ အိမ်မှာနေကြပါဦးစို့လား သင်းရယ်"

"အို မနေ့က တနေကုန် အိမ်မှာနေပြီးမှပဲ"

ထိုစကားသည်မှန်၏။ ကျွန်တော့်စကား ပျော့ညံ့လှပါကလားဟု သည်အခါမှ သိတော့သည်။

"မဟုတ်ဘူးလေ မနေ့ကလည်း မောင်တို့ တနေကုန် ပင်ပန်းပြီးမှပဲ။ ကနေ့တနေ့ အိမ်မှာနေကြရင် ကောင်းမလားလို့ပါ"

ပြောမည့်သာပြောနေရသည်။ သူ့မျက်နှာကို အကဲခတ်နေရသည်ကလည်း အမောသား။

"ကနေ့ အန်တီသောင်းကို အသေအချာ ချိန်းထားပြီးဖြစ်နေတယ် မောင်။ ပြီးတော့လည်း ကနေ့ တရားသူကြီးကတော်နဲ့ ဟိုတလောကမှ ပြောင်းလာတဲ့ နံ့သာက တွင်းစားကတော်တို့လည်း လာကြမယ်လို့ ပြောသွားတယ်"

သည်အခါ ကျွန်တော့်မှာ ပြောစရာအချက်ရပြီဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။

"သင်း မောင်လေ သင်းကို တခုတော့ ပြောချင်တယ်"

ပြောစရာအချက် ရပြီ အထင်ရှိလျက်နှင့် ထိုစကားကို ဝံ့ဝံ့စားစား မပြောရက်။ သင်းသင်းမျက်နှာကို တချက်လှမ်း၍ကြည့်ကာ အပြင်ဘက်သို့ မျှော်ငေးနေမိပြန်သည်။

"ဘာလဲ မောင်"

သင်းသင်း၏ စကားသည် ပြတ်တောင်းလှသည်။

"အခုလို မိန်းကလေးတယောက်အနေနဲ့ ဖဲကစားတာ သင့်ရဲ့လားလို့ မောင် စဉ်းစားမိတယ် သင်း"

ပြောထွက်ပြီးခါမှပင် ကျွန်တော် မှားလေပြီလားဟု သံသယ ဖြစ်ပြန်သည်။

"ဘာ ဘာ ဘာပြောတယ် မောင်"

သင်းသင်း အသံတုန်နေလေသည်။ ကျွန်တော် ဘာမျှပြန်မပြောမီမှာပင် ...

"မောင့်ဆီက ဒီလို စကားမျိုး ကြားရလိမ့်မယ်လို့ သင်း မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး။ ဒီစကားမျိုးကိုလည်း မောင် မပြောသင့်ပါဘူး"

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် မိမိပြောမိသောစကားကိုပင် ပြန်လည် စဉ်းစားခြင်း ပြုရပြန်လေသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ အဖြေရှင်းရှင်းမရမီမှာပင်...

"ဒါကြောင့် မောင် သင်းကို မြို့သာ မသွားရအောင် ဒီစကားမျိုးတွေကို ပြောတာလားဟင်။ ပြောစမ်းပါမောင်။ သင်း ဖဲရိုက်တာကို မောင်မကြိုက်နိုင်လို့ မြို့သာကို မသွားချင်ဘူးလို့ ပြောတာလား မောင်"

ကျွန်တော် မည်သို့ဖြေရမည်နည်း။ သင်းသင်း မကျေမနပ်ဖြစ်နေပြီကိုကား ကျွန်တော် ရိပ်မိပါသည်။

"သင်းတို့ ဖဲကစားတာဟာ ကလေကချေတွေ အောက်တန်းစားတွေလို ကစားကြတာမဟုတ်ဘူး မောင်။ ဒါကို မောင်လည်း အမြင်ပဲ။ ပြီးတော့ မောင်တို့ သင်းတို့ဟာ ဘယ်လိုလူတွေလဲဆိုတာကိုရော မောင် စဉ်းစားမိရဲ့လား"

ပထမမေးခွန်းအတွက် အဖြေရှာမရမီမှာပင် သင်းသင်းသည် နောက်ထပ် မေးခွန်းတခုကို မေးလာပြန်ချေပြီ။ ကျွန်တော်သည် နှုတ်မှ ပြောမထွက်စေကာမူ ရိုးသားစွာဝန်ခံရပါမူ သင်းသင်း ပြောသလို... 'ကျွန်တော်တို့သည် ဘယ်လိုလူတွေ ဖြစ်ကြသည်' ဆိုသော အချက်မျိုးကိုကား ကျွန်တော် မစဉ်းစားမိပါ။ စဉ်းလည်း မစဉ်းစားဖူး။ လူများတွင် ဘယ်လိုလူ၊ ညာလိုလူဟူ၍ ဘယ်အခြေအနေပေါ်တွင် ခွဲခြား စဉ်းစားရမည်ဆိုသည်ကိုလည်း ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာဘေး ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ကိုယ်ကိုပစ်လှဲကာ ဆိတ်ဆိတ်နေလျက် မရေမရာ စဉ်းစားနေမိလေ သည်။

"ဒီမှာ မောင်"

ကျွန်တော် ဆိတ်ဆိတ်နေလေ သင်းသင်း ပို၍မကျေမနပ်နိုင်လေ

ဖြစ်ရပဟန်တူသည်။ သင်းသင်းသည် ကျွန်တော့်ရှေ့မှရပ်ကာ အသံကို ခပ်မာမာ ထား၍ ...

“သင်း မေးတာကို ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ မောင်၊ မောင် ကနေ့ တကယ်ပဲ မြို့သာကို မသွားဘူးလား”

“မသွားချင်ပါနဲ့လား သင်းရယ်”

ကျွန်တော့်စကားကသာ ပျော့ညံ့လှသည် မဟုတ်။ ကျွန်တော့်အသံသည်လည်း ပျော့ညံ့လှပါသည်။

“သင်း ဖဲရိုက်တာကို မကြိုက်တာလား ကနေ့တနေ့ မြို့သာကို မသွားချင်တာလား မောင်”

“နှစ်ခုစလုံးပဲ သင်း”

ယခုတကြိမ်တော့ ကျွန်တော်ပြောသော စကားလုံး အရေအတွက် နည်းပါး၍လား၊ သို့မဟုတ် ကျွန်တော့်မခံမရပ်နိုင်မှု ပြင်းထန်လာ၍ လားမဆိုနိုင်။ ကျွန်တော့်အသံသည်လည်း မာကျောလာခဲ့ ပါပြီ။

“ဒီလိုဆိုရင် သင်း ဘာမှမပြောချင်ပေမဲ့ ပြောရလိမ့်မယ် မောင်၊ သင်း ဖဲရိုက်နေတာဟာ သင်းနဲ့ မောင့်ဂုဏ်အဆင့်အတန်းအတွက် ရိုက်နေရတယ်ဆိုတာကော မောင် နားလည်ရဲ့လား၊ ဒါဟာ ဂုဏ်ရှိတဲ့လူတွေရဲ့အလုပ် မောင်။ မောင့်မှာသာ ဘာမှမတတ်ဘူး၊ ဘာမှမသိဘူးဆိုပြီး လူရာမဝင် နေနိုင်ပေမဲ့ သင်း ဒီလိုနေတာ မကြိုက်ဘူး။ လူဆိုတာ ကိုယ်ချည်းပဲ ဒီလို လူသူကင်းတဲ့နေရာမှာ နေနေလို့မရဘူး မောင်။ ကိုယ့်အပေါင်းအသင်း၊ ကိုယ့်အသိုက်အဝန်းနဲ့ နေရတယ်။ ဒီလို ကိုယ့် အပေါင်းအသင်း၊ ကိုယ့်အသိုက်အဝန်းနဲ့ နေတဲ့နေရာမှာလည်း ဂုဏ်နဲ့ဒြပ် ထပ်အောင်နေ တတ်ရ၊ ပေါင်းသင်းတတ်ရ၊ ပြုကျင့်တတ်ရတယ် မောင်”

သင်းသင်း၏ စကားလုံးများသည် ကန်ပေါင်ကျိုး၍ ဒလဟောကျလာသော ရေစီးလို အဆီးအတား မရှိ။ သူ့ စကားလုံးတွေ ပြင်းထန်လာသည်နှင့်အမျှ ကျွန်တော်သည် သူ့ကို မျက်နှာလွှဲ၍ မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်တော့ပေ။ သူ့ကို မော့၍ကြည့်မိသည်။ သည်တော့လည်း ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် ခါးကို ထောက်လျက် နှုတ်သွက်၊ လျှာသွက်ပြောနေသော သူငယ်မသည် ကျွန်တော်ချစ်သော ကျွန်တော့်မယား သင်းသင်းမှ ဟုတ်ပါလေစဟု ကျွန်တော့်မျက်လုံးအစုံကိုပင် ကျွန်တော် မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်လာရလေသည်။ သင်းသင်းကမူ သူ့စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ထံမှအဖြေကို ကြားလိုဟန်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို စေ့စေ့ကြည့်၍ နေပါသည်။

“ဒီအလုပ်တွေဟာ ဘုရားမကြိုက်ဘူး သင်းရယ်”

ဒါပဲ ကျွန်တော်ပြောတတ်သည်။

“ဟင်း”

သင်းသင်းသည် ကျွန်တော့်စကားကို ပြက်ရယ်ပြုလုပ်ဟန်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းနီနီကို ရွဲ့စောင်း ညည်းတွား လိုက်ရင်း အိပ်ရာပေါ်သို့ ဒေါနှင့်မောနှင့် ထိုင်ချလိုက်ပြီး...

“ဘုရားမကြိုက်တဲ့အလုပ် ဟုတ်လား မောင်။ ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာ မောင်။ မောင့်ပါးစပ်က ဘုရားစကားပြောတာ သင်းသင်းဖြင့် ဒီတခါပဲ ကြားဖူးသေးတယ်။ ဘုရားမကြိုက်တဲ့ အလုပ်မို့လို့ မလုပ်စေချင်ရင် မောင်တောင် သင်းနဲ့ အတူနေဖို့ မသင့်ဘူး”

ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်တခုလုံးမှာ မီးစနှင့် အထိုးခံရသူလို ထူပူသွားသည် ထင်ပါသည်။ မျက်နှာပြင်မှာ လည်း ရတ်ခြည်းပင် ရဲရဲနီသွားပေလိမ့်မည်။

“တော်တော့ သင်း။ သင်းပါးစပ်က ဒီစကားမျိုးတွေအထိ ပြောဖို့မကောင်းဘူး”

“ဩော် မောင့်ပါးစပ်က ပြောတာတွေတော့ ကောင်းတယ်ပေါ့လေ”

သင်းသင်း၏ နှုတ်ခမ်းများ တဆတ်ဆတ် တုန်နေလေပြီ။ မျက်လုံးအိမ်၌လည်း မျက်ရည်စတို့ ပြည့်လျှံလာချေပြီ။

ကျွန်တော်သည် ဘာမျှ ဆက်မပြောတော့ပါဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ ယခုထက်ပို၍ အချေအတင် ပြောနေကြလျှင် ပိုမိုအချင်းများဖွယ် စကားတို့သာ ထွက်ပေါ်လာကြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ ပြီး ကျွန်တော်သည် သင်းသင်း၏စကားများကိုလည်း ချေပတုဖက်၍ မပြောနိုင်ပါ။ ထို့ထက် ကျွန်တော့်အဖို့ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ရသည်မှာကား သင်းသင်း၏ မျက်ရည်စများ ဖြစ်လေသည်။

“ကောင်းပြီ သင်း၊ မောင် ဘာမှမပြောချင်တော့ဘူး၊ သင်း သွားချင်ရင်သွား၊ နောင်ကို မောင် ဘာမှလဲမပြောတော့ဘူး၊ သင်း လုပ်ချင်ရာလုပ်၊ ကဲ သင်း သွားချင်ရင် မောင်ထွေးကို လိုက်ပို့ခိုင်း”

ကျွန်တော်သည် နေရာမှထကာ စာကြည့်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ပါတော့သည်။ ကျွန်တော့်စိတ်သည် ဆောက်တည်ရာမရ လှုပ်ရှားနေကြလေပြီ။

ထိုအတွင်းမှာပင် အိပ်ခန်းဆီမှ တံခါးပိတ်သံကို အထိတ်တလန့် ကြားရသည်။ ပြီး အိမ်ရှေ့တံခါးကို ဒေါနှင့်မောနှင့် ဆွဲလှုပ်သံကို ကြားရသည်။ နောက်

မော်တော်ကားဟွန်း အဆက်မပြတ် နှိပ်သံကို ကြားရသည်။ ကားတံခါးကို အရှိန်နှင့် ဆွဲပိတ်သံ၊ ကားစက်နှိုးသံ ကားမောင်းသံတို့ကိုလည်း ဆက်တိုက်လို ကြားလိုက်ရ၏။

ထို့နောက် စခန်းသာသည် ပကတိ တိတ်ဆိတ်သွားလေသတည်း။ သင်းသင်းတယောက်တည်း မြို့သာသို့သွားလေပြီ။ ကျွန်တော်သည် စာကြည့်စားပွဲမှ ကုလားထိုင်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ စိတ်မှာ ယောက်ယက်ခတ်နေလေသည်။

ကျွန်တော့်တသက်နှင့် တကိုယ်တွင် တဖက်လူ၏ ချေပပြောဆိုခြင်းကို ပထမဆုံးအကြိမ် မမေ့နိုင်အောင် ကြားရဖူးခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသူသည် ကျွန်တော် အလွန်ချစ်မြတ်နိုးသော ကျွန်တော့် မယားလည်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ဘယ်အခါကမျှ သူ့ထံမှ ထိုစကားမျိုးကို ကြားရလိမ့်မည် ဟုလည်း မမျှော်လင့်ခဲ့။ အားငယ်ခြင်း ရှက်ခြင်း အံ့သြခြင်းတုန်လှုပ်ရခြင်းတို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် စားပွဲပေါ်တွင် မျက်နှာကို မှောက်လျက်အပ်လိုက်သည်။ ချစ်သူ၏ဒေါသသည် မီးသို့ပူသည်၊ မုန်တိုင်းကဲ့သို့ ပြင်းထန်သည်၊ မုန်ယစ်သော ဆင်ကဲ့သို့ ကြောက်ဖွယ်ကောင်းသည်၊ ရန်သူ၏ ဓားသွားပမာလည်း ထက်မြက်လှပါဘိသည်။ ယခု ကျွန်တော်သည် အလွန် သတ္တိနည်းသူပမာ ငိုကြွေးရလေပြီ။ ကျွန်တော် မည်သူ့ကိုတ၍ ငိုရပါအံ့နည်း။

မစံပယ်ကိုပင် ရှာ၍မတွေ့နိုင်တော့ပါတကား။

ဦးညိုမောင်သည် စာကြည့်ခန်းတံခါးဝသို့ ဘယ်အချိန်က ရောက်နေခဲ့သနည်း။ ကျွန်တော့်စိတ်မှာ တယောက်ယောက် အနားသို့ ရောက်လာဟန်ဖြင့် ခေါင်းထောင်၍ တံခါးဝသို့ ကြည့်မိသောအခါ ညှိုးငယ်နွမ်းလျနေသော ဦးညိုမောင်၏မျက်နှာကို မြင်ရသည်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာပြင်မှာ မျက်ရည်စ တွေ မခြောက်သေး။

“မောင်ဝင်းဆွေ အတော်ပဲ စိတ်ထိခိုက်နေသလားကွယ်”

သူ့အသံကို ကြားရသောအခါ ပို၍ ဝမ်းနည်းရပြန်သည်။ ဦးညိုမောင်သည် ကျွန်တော့်အနားသို့ ကပ်၍ လာသည်။ ကျွန်တော် ခံစားရသည်ကို သူသည် မျှယူခံစားထားဟန်ရှိ၏။

“ဝမ်းမနည်းနဲ့ မောင်ဝင်းဆွေ။ ဒါဟာ မင်းဘဝမှာ အစပဲရှိသေးတယ်”

သူသည် ခပ်လေးလေးပြောဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို တွေတွေကြီး ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် ကျွန်တော့်တည့်တည့်မှာ ရှိသော်လည်း သူ့အမြင်အာရုံသည် အဝေးသို့ ပျံ့လွင့်နေဟန်ရှိသည်။

“ချစ်တတ်တဲ့ လူဆိုတာတွေဟာ ငိုဖို့ကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရယ်ဖို့ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဝန်မလေးရဘူး မောင်ဝင်းဆွေ။ ဒါပေမဲ့ ငိုတတ်၊ ရယ်တတ်တယ် ဆိုတိုင်း ချစ်တတ်ပြီရယ်လို့တော့ မဆိုနိုင်ဘူးကွာ။ အင်း မောင်ဝင်းဆွေ သူ့ကို တကယ်ချစ်သလားဆိုတာကိုတော့ မောင်ဝင်းဆွေ စဉ်းစားရလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်သည် မြင်သာလျက်ကပင် သူ့မျက်နှာကို တချက်မော့ကြည့်မိသည်။ ကျွန်တော်ကြည့်ပုံ သည် အံ့သြသောအသွင်ကိုလည်း ဆောင်ပေမည်၊ စုံစမ်းလို သောသဘောလည်း ပါဝင်မည်ထင်ပါ၏။

“ကျုပ် မောင်ဝင်းဆွေတို့ လင်မယား စကားများကြတာကို အားလုံးပဲ ကြားရပြီးပါပြီ။ ဒီလိုဖြစ်တဲ့အတွက် ကျုပ်လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး။ အင်း ဒါပေမဲ့ ကျုပ် စိတ်မကောင်းတာဟာ မောင်ဝင်းဆွေ တယောက်တည်း အတွက်သာ ဖြစ်တယ် ဆိုတာကိုတော့ မောင်ဝင်းဆွေ နားလည်ထား ပါ။ ဒီမှာ မောင်ဝင်းဆွေ၊ ကျုပ် တခါက မေးခဲ့တဲ့ စကားတခွန်းကို မောင်ဝင်းဆွေ မှတ်မိရဲ့လား”

ကျွန်တော်သည် မျက်နှာပြင်မှနေ၍ ထပ်ဆင့်မေးလိုက်သည်။

“သင်းသင်းကို မောင်ဝင်းဆွေ တကယ်ချစ်သလားလို့ မေးခဲ့တဲ့ မေးခွန်းကို မောင်ဝင်းဆွေ မေ့ပြီလား။ ဒီတုန်းက မောင်ဝင်းဆွေက ဖြေခဲ့တယ်။ ချစ်လို့လက်ထပ်ယူခဲ့တာပါလို့။ အင်း ကျုပ်အနေနဲ့ကတော့ မောင်ဝင်းဆွေရဲ့ဝိညာဉ်နေရာမှ ဝင်မကြည့်ရတာကြောင့် ဘာမှ အတိအကျ မသိနိုင်ပါဘူး။ တခုတော့ မောင်ဝင်းဆွေ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားပါ။ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားတခွန်းကို နှုတ်က ထွက်မိအောင် ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ဘယ်အစိတ်အပိုင်းက တိုက်တွန်းခြင်းကို ခံခဲ့ရသလဲဆိုတာကိုတော့ မောင်ဝင်းဆွေ စဉ်းစားပါ”

“ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး ဦးကြီးညိုမောင်”

ကျွန်တော် ငိုချင်လာပါသည်။ သူစကားပြောနေပုံမှာ ကရုဏာ သက်ရောက်သောအသွင်ကို ဆောင်နေသဖြင့် ကျွန်တော့်အဖို့ ပို၍တုန်လှုပ်ရသည်။

“အားမငယ်ပါနဲ့ကွာ။ ခုနေအခါမှာ မောင်ဝင်းဆွေ ဘယ်လောက် အားငယ်နေမယ်ဆိုတာ ကျုပ် သိပါတယ်။ မောင်ဝင်းဆွေရဲ့ဘဝကိုက အားငယ်စရာ ဖန်တီးလာတာကိုး။ ကဲ ထ မောင်ဝင်းဆွေ”

ဦးညိုမောင်သည် ကျွန်တော့်ပခုံးနှစ်ဖက်ကို မထူပြီး ကျွန်တော့်မျက်နှာကို တစေ့စေ့ကြည့်သည်။

“လာ ကျုပ်တို့ အပြင်ဘက် ထွက်ကြရအောင်”

ကျွန်တော်သည် ယခုအခါ သူ့အမိန့်ကို နာခံရပါပြီ။ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် ကျွန်တော့်ကို ညှို့ခေါ်နိုင်စွမ်းသည်ဟု ထင်ပါ၏။ ထိုအချိန်က သူရှေ့ဆောင်ရာသို့ လိုက်နေသော ကျွန်တော့်ခန္ဓာ သည် စိတ်ညှို့ဆရာဆိုသူများ၏ ညှို့ယူဆွဲခေါ်ခြင်းကြောင့် လိုက်ပါနေသည့်အဖြစ်နှင့် တူမည် ထင်ပါ၏။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် အိမ်ဘေးမှ ခရေပင်အုပ်အုပ်၏ အောက်သို့ ရောက်လာကြသည်။

“ဒီမှာ မောင်ဝင်းဆွေ။ မောင်ဝင်းဆွေအနေနဲ့ မောင်ဝင်းဆွေရဲ့ဘဝမှာ သင်းသင်းကလွဲပြီး တွယ်တာစရာ မရှိဘူး။ မြတ်နိုးစရာ မရှိဘူး။ သင်းသင်းကလွဲပြီး မောင်ဝင်းဆွေကို ချစ်မယ့်လူ မရှိဘူးလို့ အထင်မရောက်စေချင်ဘူး။ အင်း ကျုပ်ဟာ မောင်ဝင်းဆွေတို့နှစ်ယောက် ပြဿနာမီးကို ပင့်ပေးမယ့်လေ မဟုတ်ဘူး။ ဒီမီးကို ငြိမ်းစေလိုတဲ့လူပါ။ ကျုပ်ဟာ ရေနွေးလို ပူချင်ရင် ပူမယ် ရေအေးလို အေးချင်ရင် အေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ မောင်ဝင်းဆွေကို လောင်မြိုက်မယ့် မီးဟူသမျှကိုတော့ ငြိမ်းသတ်ရလိမ့်မယ်”

“ဘာဆိုလိုတာလဲ ဦးကြီးညိုမောင်”

“ဒီစကားကို ဒီထက်ရှင်းအောင်ပြောပြဖို့ ကျုပ်မှာ အခက်တွေ့နေပါတယ်။

“အင်း ကျုပ်ပြောချင်တာက မောင်ဝင်းဆွေဟာ သင်းသင်းကို တကယ် ချစ် မချစ် ဆိုတာကို အလေးအနက် စဉ်းစားစေချင်တဲ့ သဘောပဲ”

“ကျွန်တော် ဘာကို စဉ်းစားရမှာလဲ”

“မောင်ဝင်းဆွေ ချစ်တတ်ခဲ့ပုံကိုပေါ့”

“ခင်ဗျာ”

ယခုအခါ၌ ကျွန်တော်သည် ဆရာ့ရှေ့တွင် ရောက်နေသော တပည့်ကလေးကဲ့သို့ပင် သိချင်သည့် စိတ်မှအပ ဘာမျှမရှိ။ တကယ်တော့လည်း ကျွန်တော်သည် ဘာကို သိချင်နေသည်ဆိုသော အချက်ကို နားမလည်နိုင်သေးသော်လည်း ကျွန်တော့်တွင် သိချင်စိတ်ရှိနေသည်ကိုကား နားလည်၍ လာပါပြီ။

“တကယ်တော့ ချစ်တတ်တယ်ဆိုတာဟာလည်း ပညာတရပ်ပဲ မောင်ဝင်းဆွေ။ အင်း... လူတွေမှာ ဆရာနဲ့ မတွေ့သေးပေမဲ့ ပညာရပ်အမျိုးမျိုးကိုတော့ တတ်ထားနေကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါ ဘာပညာ တတ်တယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကိုတော့ ဆရာနဲ့တွေ့မှပဲ သိကြတယ်။ အင်း ... ဆရာဆိုတာ

ကလေးတွေရဲ့ စိတ်ကို လှုံ့ဆော်ပေးတဲ့သဘောပေါ့ကွယ်။ ဒီနေရာမှာ ကျုပ်ပြောချင်တဲ့ ဆရာဟာ မောင်ဝင်းဆွေ ကျောင်းမှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဆရာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကျောင်းခန်းထဲက ဆရာဆိုတာမျိုးကတော့ သူတို့တတ်ထားတဲ့ အတတ်ပညာတွေကိုသာ အဓိကထားပြီး သင်ပြပို့ချနေတာကိုကွဲ့။ အဲ ကျောင်းခန်းထဲမှာတော့ ဆရာ သင်ပြပို့ချတဲ့ သင်ခန်းစာနဲ့ တပည့် စိတ်ဝင်စားတာ တိုက်ဆိုင်ရင် ဒီတပည့် ပညာတတ်တော့တာပဲ။ အပြင်ဘက်မှာကျတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး မောင်ဝင်းဆွေ။ အင်း ... မောင်ဝင်းဆွေတို့ ကျုပ်တို့ရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဆရာတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ မောင်ဝင်းဆွေ ကြည့်စမ်း ...”

ကျွန်တော်သည် သူ လက်ညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်မိသည် ခရေပင်ကြီး။

“ဒီကောင်ကြီးဟာလည်း တို့ဆရာပေါ့ကွ။ ကျုပ်ဆိုရင် ဒီကောင်ကြီးကို ဆရာတင်ထားရတာ ကြာလှပြီ။ ဒီကောင်ကြီးဟာ ကျုပ် ဒီခြံထဲရောက်လာစက ငယ်ငယ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ခုတော့ တော်တော်ပဲ အိုလှပြီ။ အင်း ဒီကောင်ကြီးအရိပ်က အေးမြတယ်။ အပွင့်ကလေးတွေက မွှေးတယ်။ ဟိုမှာကြည့်စမ်း မောင်ဝင်းဆွေ”

ခရေပင်၏ ကိုင်းလက်ဖျား၌ စာဘူးတောင်းများ တွဲလဲခိုနေသည်။ အချို့ စာငယ်တို့သည် ကျည်ကျည်ကျာကျာ အော်မြည်နေဘိ၏။ အချို့သည် စာဘူးတောင်းပေါ်တွင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လုပ်နေကြသည်။ အချို့သည် အကိုင်းအခက်များပေါ်တွင် မငြိမ်မသိမ် ရှိနေကြ၏။

“ဒီစာကလေးတွေဟာ ဒီခရေပင်ကြီးဆီကို လာချင်မှလာကြတယ်။ အိမ်ဖွဲ့နေကြပေမဲ့ ပျံချင်တဲ့ဆီ ပျံသွားကြတယ်။ အခုခဏ ဒီအပင်ကြီးမှာ နေပေမဲ့ အတော်ကြာ ဒီအပင်ကြီးကို ခွာသွားပြန်ရော။ ဝမ်းစာရှာသွားကြတယ် ထင်ပါရဲ့ကွာ။ ဒီအပင်ကြီးရဲ့အရိပ်က အုံ့ဆိုင်းနေပေမဲ့ ဒီအပင်ကြီးအောက် ကို ခိုလှုံချင်မှ ခိုလှုံကြတယ်။ ဒီအပင်ကြီးက အပွင့်တွေ မွှေးပေမဲ့ သတိထားချင်မှ ထားကြတယ်။ အင်း ဒီအပင်ကြီးကတော့ ဂရုမစိုက်ပေါင်။ ပွင့်မြဲပွင့်၊ အရိပ်ဝေမြဲဝေနေတယ်”

“ကျုပ်တော့ သူ့ ဆရာတင်ပြီး မသိတာရှိ သူ့မေး၊ တိုင်ပင်ချင်တာရှိလည်း သူ့ပဲ တိုင်ပင်ခဲ့ရတယ်"

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်ကတော့ကော”

ကျွန်တော်သည် သူ့စကား ဆုံးမဆုံးကိုပင် စောင့်မနေတော့ဘဲ ရုတ်တရက် မေးချလိုက်မိသည်။

“မောင်ဝင်းဆွေအဖို့ ဘယ်ဒင်းဟာ ဆရာဖြစ်သင့်တယ်လို့တော့ ကျုပ်မပြောတတ်ဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင် တခုလုံး ဘယ်နေရာမှာမဆို ဆရာ

ရှိနိုင်တာပေါ့ကွ။ အင်း တခုတော့ရှိတယ် မောင်ဝင်းဆွေ။ ဆရာဆိုတာ ကိုယ်ကလည်း တင်တတ်ဦးမှကွ။ အင်္ဂုလိမာလကြည့်ပါလား။ ဆရာ့စကား နာခံရမယ် ဆိုတာကို ပုံသေကားကျ မှတ်ယူမိတာနဲ့ လူသတ်သမားကြီး ဖြစ်ခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား။ ဒါ့ကြောင့် တခါတခါကျတော့လည်း ဆရာဆိုတာတွေက လူရဲ့ အလွန်မတန် နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ နှလုံးသားကို သံတွေခဲလို မာကျောသွားအောင် လုပ်တတ်တယ်။ ကျားလျှာလို ကြမ်းတမ်းအောင်လည်း လုပ်တတ်တယ်”

ကျွန်တော်သည် ခရေပင်ကြီးကို မှီပြီး ရပ်လိုက်သည်။ မှန်ပါ၏။ ထိုခရေပင်၏ အရိပ်သည် အေးမြသည်။ အပွင့်တို့သည် မွှေးကြိုင်သည်။ ခရေပင်ထက်မှ ကျေးငှက်တို့၏ အသံသည် နာပျော်ဖွယ် ကောင်းပါ၏။

“ဒီတော့ ဆရာဆိုတာ မြင်သမျှ ကြားသမျှ၊ တွေ့သမျှ၊ စိတ်ခံစားရသမျှ အားလုံးဟာ ဆရာ ဖြစ်နိုင်တာချည်းပဲ။ အင်း ဒါပေမဲ့ အသိစိတ်ကလည်း လိုသေးတယ် မောင်ဝင်းဆွေရဲ့။ ခုပဲကြည့်လေ။ မောင်ဝင်းဆွေ သင်းသင်းနဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီမဟုတ်လား။ ဒီတော့ မောင်ဝင်းဆွေ ယူဆခဲ့တယ်၊ ‘ငါဟာ ချစ်တတ်ပြီ’ လို့။ သင်းသင်းဆိုတဲ့ ဆရာရဲ့အချစ်ပညာတွေကို မောင်ဝင်းဆွေ တတ်ပြီထင်ခဲ့တယ်။ ဒါဟာ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မယ်၊ မဟုတ်ချင် မဟုတ်ဘူး။ ဒါတော့ ကျုပ် မပြောတတ်ဘူး။ အင်း ဒါပေမဲ့ မောင်ဝင်းဆွေ ဘယ်လိုသင်ယူခဲ့သလဲဆိုတာတော့ မောင်ဝင်းဆွေ သိမှာပေါ့"

“အဲဒါကို ကျွန်တော် နားမရှင်းဘူး ဦးကြီးညိုမောင်”

“အေးလေ ခုနစ်နှစ်သားက ပိဋကတ်သုံးပုံ ရွတ်တတ်တယ်ဆိုတာမျိုးပေါ့ကွ။ ခုနစ်နှစ်သား ပိဋကတ် သုံးပုံ ရွက်တတ်တယ်ဆိုတာနဲ့ ဒီကလေးဟာ ကျမ်းတတ်ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ရရောလား”

ဦးညိုမောင်သည် စကားစကိုဖြတ်ကာ တွေနေပြန်သည်။ အတန်ကြာမှ ...

“ကျုပ်ထင်တာပြောရရင်တော့ အတတ်ပညာဆိုတာ အကြားအမြင်၊ အတွေ့အကြုံနဲ့ ဆင်ခြင်မှု အားလုံးပါဝင်မှ ရနိုင်တယ်ထင်တာပဲ၊ ကျုပ် ခုပြောနေတာဟာ ပရိတ်ကြီးနဲ့ မင်္ဂလသုတ်ကို ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး မောင်ဝင်းဆွေ၊ အင်း ချစ်တတ်တယ်ဆိုတာကိုပဲ ကြည့်စမ်း၊ လူမှာ ခံစားသိရှိနိုင်တာ အပိုင်းသုံးပိုင်း ရှိတယ်။ တို့ဘုရားကတော့ အာရုံခြောက်ပါးလို့ ဆိုတာပေါ့ကွာ။ ကျုပ်တွေ့တာကတော့ အပိုင်းသုံးပိုင်းပဲ။ ဦးနှောက်ရယ်၊ နှလုံးသားရယ်၊ အသွေးအသားရယ်။ တချို့က ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အတတ်ပညာကို ဦးနှောက်နဲ့သင်ယူပြီး တတ်မြောက်တာကို ချစ်တတ်ပြီလို့ ဆိုကြတယ်။ တချို့ကျတော့လည်း နှလုံးသားနဲ့ သင်ယူခဲ့တာနဲ့ပဲ တတ်မြောက်ပြီလို့ ထင်ကြတယ်။ တချို့ကတော့ သွေးသားအတွေ့အထိနဲ့ သင်ယူတတ်မြောက်တာကိုပဲ ချစ်တတ်ပြီလို့ ဆိုတယ်”

ဦးညိုမောင်သည် စကားစကိုဖြတ်ကာ ကျွန်တော့်ကို ရုတ်တရက် မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်လိုက်သည်။

“ကဲ မောင်ဝင်းဆွေရဲ့ ဆရာမက ဘယ်နည်းနဲ့ သင်လိုက်သလဲ မောင်ဝင်းဆွေ”

ကျွန်တော် ငိုင်ရလေပြီ။

မှန်၏။ ကျွန်တော်သည် သင်းသင်းကို ချစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် သင်းသင်းကို ဘယ်လို ချစ်ခဲ့ရပါ သနည်း။ တနေကုန် အတွေးနောက်ရလေပြီ။ သည်တော့ ကျွန်တော် မစံပယ်ကိုပဲ သတိရပြန်သည်။ တယောက်တည်းသာရှိသော ဤစခန်းသာ၌ ကျွန်တော့်ကို ယခုနေ လွှမ်းမိုးလာကြသူများကား ဦးညိုမောင်နှင့် မစံပယ်။ ဦးညိုမောင်က ကျွန်တော့်စိတ်ကို တနည်းတဖုံ လှုပ်ရှားစေသည်ထင်၏။ မစံပယ်သည် ကျွန်တော့်စိတ်ကို ငြိမ်ဆိမ်စေလိမ့်မည်ဟုလည်း ထင်နေဆဲ။ သည်အခါ မစံပယ် ဘယ်မှာရှိမည်လဲဟု တွေးသည်။

မနှစ်က သူနှင့်ကျွန်တော် ခွဲခဲ့ရစဉ်မှာ သူသည် ဘီ-အေ အောက်တန်း။ ယခုနှစ်ဆိုလျှင် သူသည် ဘီ-အေ အထက်တန်း တက်နေပေမည်လား။ ယခင်အဆောင် ယခင်အခန်းမှာကော ရှိပါဦးမည်လား။ ယခုနေ စာတစောင်ရေးရလျှင် ယခင် အဆောင်ယခင်အခန်းသို့ ထည့်ပါက ရောက်မည်လား။

မည်သို့ဖြစ်စေ လှုပ်ရှားသော ထိုစိတ်ကို ကျွန်တော် မစံပယ်ရှေ့သို့ပို့၍ အမေးထုတ်စေပါတော့သည်။

စခန်းသာ

၅၄-၁၀-၂၅

ခင်မင်လေးစားအပ်သော မစံပယ်...

မနှစ်က ဒီအချိန်အထိ ကျွန်တော် ကျောင်းကို ပြန်မလာဘူးဆိုတော့ မစံပယ်တို့ အံ့သြကြမလား။ ဒီနှစ် အချိန်မှာ ကျွန်တော့်စာကို ဖတ်ရပြန်တော့လည်း မစံပယ် အံ့သြဦးမလား မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ မစံပယ်ပြောတဲ့စကား တခုရှိတယ် မဟုတ်လား။ ‘မိုးကောင်ကင်အောက်မှာ ဖြစ်ပျက်နေသမျှဟာ ဘာမှ အံ့သြစရာမရှိဘူး။ အထူးအဆန်းလည်း တခုမှမရှိဘူး’ ဆိုတဲ့ စကားလေ။ အဲဒီစကားအတိုင်း ဆိုရင်တော့ မစံပယ် အံ့သြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ မနေ့က နေဝင်သွားတဲ့အဖြစ်နဲ့ ကနေ့ နေထွက်လာတာကိုတောင် အံ့သြစရာ ဖြစ်နေတယ်။ လေတိုက်လို့

သစ်ရွက်လှုပ်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရေစီးလို့ ဗေဒါမျောနေတာပဲ ဖြစ်ဖြစ် အားလုံးဟာ အံ့ဩစရာ ဖြစ်နေပါတယ်။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော် တွေ့ရကြုံရတာတွေကို အတိုချုပ် ပြန်ပြောပါရစေ မစံပယ်။

ကျွန်တော် အမေ့ဆီကို ပြန်လာတော့ သင်းသင်းနဲ့ တွေ့တယ်။ သင်းသင်းဆိုတာ ခုတော့ ကျွန်တော့်မယား ဖြစ်နေပြီပေါ့ဗျာ။ အမေ မဆုံးခင်မှာပဲ ကျွန်တော်နဲ့ သင်းသင်း လက်ထပ်ခဲ့ကြ တယ်။ ပြီးတော့ အမေဆုံးတာပဲ။ အခု ကျွန်တော် စခန်းသာကို ရောက်နေပြီ။

ကျွန်တော်သည် ရေးလက်စ စာကို ရပ်လိုက်သည်။ ဘာဆက်ရေးရမည်ကိုမသိ။ စဉ်းစား၏။ မသိ။ စာကို အစမှ ပြန်ဖတ်ကြည့်သည်။ စာရေးတတ်သားပဲဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ရောက်သည်။ သည်တော့ စိတ်နှလုံးတည်ငြိမ်ပြီဟုလည်း ထင်သည်။

မစံပယ်ကို ကျွန်တော် သိပ်တွေ့ချင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ ဦးညိုမောင်ဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးတယောက် ရှိတယ်။ သူလည်း မစံပယ်လိုပဲ စကားအများကြီး ပြောတတ်တယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို စဉ်းစားခိုင်းတယ် မစံပယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်မယား သင်းသင်းကို ချစ်တာ ဘယ်လိုချစ်တာလဲဆိုတာ စဉ်းစားပါတဲ့။

အဲဒါ ကျွန်တော်မသိလို့ မစံပယ်ဆီကို စာရေးပြီး မေးပါတယ် မစံပယ်။ ကျွန်တော်တော့ ခုအထိ သင်းသင်းကို ချစ်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ အဲဒါ ကျွန်တော် သင်းသင်းကို ဘယ်လိုချစ်သလဲဆိုတာ မစံပယ် ပြောပြပါ။ အရင်တုန်းကဆိုရင် ကျွန်တော် ဘာပဲလုပ်ချင်လုပ်ချင် မစံပယ်ကို ပြောပြတယ် မဟုတ်လား။ အခုလည်း တိုင်ပင်ပါတယ် မစံပယ်။ ကျွန်တော် မစံပယ်တို့ကို မမေ့ဘူး၊ မစံပယ် ကျွန်တော့်ဆီကို စာရေးပါ။

သာယာကြည်နူးပါစေ...

ခင်မင်လေးစားလျက်...

ဝင်းဆွေ

ကျွန်တော်သည် ရေးပြီးသောစာကို ပြန်ဖတ်ကြည့်ပါသည်။ အတော်သဘောကျပါသည်။ ထို့ကြောင့် နောက်တခေါက်ဖတ်သည်။ နောက်ထပ် တခေါက်ဖတ်သည်။ အကြိမ်ဘယ်မျှ ဖတ်သည်ကို ကျွန်တော် မမှတ်မိပါ။

အချိန်တို့သည် မည်သို့ မည်ပုံ ကုန်ခန်းသွားသည်မသိ။ မောင်ထွေးပြန်ရောက်နေသည်ကိုလည်း မသိ။ အိမ်ရှေ့ မြက်ခင်းပေါ်မှ နေရောင်သည် တဖြည်းဖြည်း ပျောက်၍ ပျောက်၍ သွားသည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် မောင်ထွေးကိုခေါ်ပြီး စာထည့်ပေးရန် ပြောသည်။

သင်းသင်းကိုလည်း ခေါ်ခဲ့ဖို့ မှာသည်။ မောင်ထွေး အိမ်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ နေ လုံးဝဝင်လေပြီ။ သင်းသင်းတော့ ပါမလာ။ သည်တော့ ကျွန်တော်ပဲ စိတ်ပူရပြန်သည်။ ကျွန်တော်သည် မောင်ထွေးနှင့် အတူ မြို့သာသို့ လာခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော် မသွားချင်သော အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်ရပြန်သည်။

မပြုံးကြည်တို့ အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသော်လည်း သင်းသင်းပါမလာ။

“ပြန်သွားပြီတဲ့ ကိုဝင်းဆွေ”

သည်တော့လည်း တခက်။

အဆုံးမှာ ကျွန်တော်သည် ဦးလေးထွန်းထံသို့ ရောက်ရသည်။ ပထမ သင်းသင်းကို မတွေ့။ ဦးလေးထွန်းကို အရင်တွေ့သည်။

“ထိုင်ဦးလေ မောင်ဝင်းဆွေ”

ဟု အစချီသည်။ ကျွန်တော်ကိုတော့ ပြောမည်ဟု သိလိုက်ပြီးဖြစ်သည်။ ယနေ့အဖို့ ကျွန်တော် မည်သူက ဘာပဲပြောပြော ကြားနာဖို့ ဝန်မလေးပါ။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မောင်ဝင်းဆွေ”

မပြောတော့ပါဟု တွေးနေခါမှ ဦးလေးထွန်းက မေးခွန်းထုတ်ပြန်သည်။ ထိုအမေးကို ကျွန်တော် မည်သို့ ဖြေရပါမည်နည်း။ ဦးလေးထွန်းသည် မေးမည့်သာ မေးနေသည် သမီးဖြစ်သူထံမှ သိပြီး ဖြစ်နေပေမည်။

ကျွန်တော်သည် ဦးလေးထွန်း၏ မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်မိသည့်တိုင်အောင် ဦးလေးထွန်းကား ဘာစကားမျှ မပြောဖြစ်သေးပါ။ သည်အခါ ဦးလေးထွန်းကပင် စကားဆက်သည်။

“မောင်ဝင်းဆွေတို့ဟာ ဟိုတုန်းကလို သူငယ်နှပ်စားတွေ မဟုတ်ဘူး။ ဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့ ရန်ဖြစ်လား စိတ်ဆိုးလား လုပ်ရမယ့်အရွယ်တွေလည်း မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ကိုယ့်လင်ကိုယ့်မယား ဖြစ်တဲ့ ပြဿနာမျိုးတွေကိုလည်း ဦးလေးထွန်းတို့ဆီအထိ ယူမလာစေချင်ဘူး”

အားလုံးသော စကားတို့တွင် နောက်ဆုံးစကားကို ကျွန်တော်သဘောတူပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီအခြေအနေရောက်မှ ဦးလေးထွန်းတို့က နေရာတကာ လိုက်ပြောနေကြရလို့လည်း မကောင်းတော့ဘူး။ ဦးလေးထွန်းတို့မှာကလည်း မပြောချင်ပေမဲ့ မပြောဘဲနေလို့ မဖြစ်တဲ့ အခြေအနေမျိုး ဖြစ်နေတယ်။ မောင်ဝင်းဆွေဟာလည်း ဦးလေးထွန်းရဲ့သားလိုပဲ ဦးလေးထွန်း ချစ်ရတယ်။ သင်းသင်းကလည်း သမီး။ ဒီတော့ ဦးလေးထွန်းတို့ဟာ မင်းတို့ကို ဥပေက္ခာ မရှုရက်ပြန်ဘူး။ နောက်တကြောင်းကတော့ မောင်ဝင်းဆွေက ကြီးတဲ့လူလည်းဖြစ်ပြန်။ တကယ်တမ်း လူ့ဘဝထဲ ဝင်ရောက်ပြီး ရှေ့ဆောင်ရှေ့ရွက် လုပ်ရမယ့်လူလည်း ဖြစ်ပြန်တော့ မောင်ဝင်းဆွေ သိသင့်သိထိုက်တာတွေကို ဦးလေးထွန်း ပြောရလိမ့်မယ်”

“ပြောပါ ဦးလေးထွန်း။ ကျွန်တော်ဟာ ဦးလေးထွန်းတို့ပြောသမျှကို နာခံမယ့်လူပါ”

ထိုစကားကို အလိုအလျောက် ပြောထွက်မိသောအခါ ကျွန်တော်သည် မိမိကိုယ်ကို သဘောကျမိ ပါသည်။

“ဒီမယ် မောင်ဝင်းဆွေ။ မင်းဟာ ခုနေအခါမှာ လူသူအလှမ်းဝေးတဲ့နေရာ ဖြစ်တဲ့ စခန်းသာမှာ နေရပေမဲ့ မင်းဟာ ဘုန်းကြီးရသေ့ ရဟန်းမဟုတ်ဘူး။ တနေ့မယ် မင်းဟာ လူထဲကို ဝင်ရမယ်။ လူထဲဝင်ရမယ့် လူတယောက်ဟာ လူတွေနဲ့ အမြဲတစေကြီး ကင်းကွာနေလို့ မဖြစ်ဘူးကွ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကောင်းပြီ၊ ဒီတော့ မင်းဝင်ရောက်ရမယ့် လူ့လောကကြီးအကြောင်းကို မင်းသိထားဖို့ မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ်"

ကျွန်တော်သည် ဦးလေးထွန်း ပြောနေသမျှကို အလိုက်သင့် အလျားသင့် ဖြေဆိုနိုင်ခြင်းအတွက် စိတ်ကျေနပ်ပါသည်။ ယခုအချိန်အထိ ဦးလေးထွန်းသည် ဘာဆိုလိုချင်သဖြင့် ဤသို့ စကားချီး ပျိုးနေသည် ဆိုခြင်းကိုကား ကျွန်တော် မစဉ်းစားမိသေးပါ။

“မင်းဟာ သူဌေးတယောက်၊ စက်ပိုင်တယောက်။ စက်ရှင်မင်းကြီး

တယောက်ရဲ့သားဆိုတဲ့ အချက်တွေကို မမေ့သင့်ဘူး။ ဒီမြို့မှာ မင်းလိုလူတယောက်ဟာ အလွန်အရေးပါသင့်တဲ့ လူတယောက် ဖြစ်လာမယ် ဒါကိုလည်း မင်း နားလည်ထားရမယ်”

သည်အချက်တွင် ကျွန်တော် မည်သို့မျှ နှုတ်တုံ့မပြန်မိ။

“ဒီတော့ မင်းပိုင်း၊ စိုးပိုင်းလို နေရာမျိုးတွေလူကုံထံ အသိုင်းအဝိုင်းတွေမှာ မင်း ဝင်ဆံ့နိုင်ရမယ်။ ဒီလို ဝင်ဆံ့နိုင်ဖို့ဆိုတာဟာလည်း ဟိုတောင်ပေါ်က စခန်းသာ ခြံထဲမှာချည်း လုပ်နေလို့ ဖြစ်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ မင်း ဝင်ဆံ့ရမယ့် လူတွေရဲ့အသိုင်းအဝိုင်းက ဓလေ့စဉ်လာတွေကို မင်း နားလည်ရမယ်။ မင်းကိုယ်တိုင် ကျင့်သုံးလာရမယ်“

ဦးလေးထွန်းသည် သူ့စကားစကိုဖြတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို စေ့စေ့ကြည့်ပြန်သည်။ ကျွန်တော်သည် ဦးလေးထွန်းအား တခုခု ပြန်ပြောချင်သည်။ ယခုတခါ ကျွန်တော်သည် ပြန်ပြောရန် စကားအတွက် စကားလုံးကို အတန်ကြာ ရှာဖွေမိလေသည်။

ကျွန်တော်သည် လည်ချောင်းတွင် တစ်ဆို့နေသော တံတွေးကို မျိုချလိုက်ပြီး ...

“သူတို့ ဓလေ့စဉ်လာဆိုတာ အရက်သောက်တာဖဲရိုက်တာကို ပြောနေတာလား ဦးလေးထွန်း”

အရဲစွန့်၍ မေးမိသည်။

“ဒီမယ် မောင်ဝင်းဆွေ ဘုံဆိုင်ထဲက အရက်သမားတွေရဲ့အရက်ဝိုင်းနဲ့ မသာအိမ် ဖဲဝိုင်းအကြောင်းကို ဦးလေးထွန်းပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းလည်း ခေတ်ပညာကို သင်လာတဲ့လူတယောက်၊ နိုင်ငံခြားကိုလည်း ရောက်ဖူးခဲ့ပြီ။ အထက်တန်းစားတွေ အရက်ဝိုင်းဖွဲ့တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်၊ ဖဲဝိုင်းဖွဲ့တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေကို မောင်ဝင်းဆွေ နားလည်ထားမှပေါ့”

“ကျွန်တော် ဒီအလုပ်တွေကို ဆိုးတယ်၊ ကောင်းတယ် မပြောတတ်ပါဘူး ဦးလေးထွန်း။ ကျွန်တော် မလုပ်ဖူးတဲ့အတွက်သာ ဖြစ်ပါတယ်”

“မွေးလာကတည်းကတော့ ဘယ်သူမှ ဒီအလုပ်မျိုးတွေ လုပ်တတ်လာကြတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နောက်တခုက ဦးလေးထွန်းသမီးဟာ မင်းကို ခေါင်းဆောင်ရမယ့်အခြေမျိုးကို ရောက်ရရင် မင်းလည်း မကောင်းဘူး။ သူလည်း မကောင်းဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခု သင်းသင်း ဒီလိုအပေါင်းအသင်းနဲ့ နေတတ်တာကိုတော့ ဦးလေးထွန်း သဘောတူတယ်”

“ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော့်နှုတ်က ထွက်သွားသော အသံမဟုတ်ပေမဲ့ ထိုစကားသံသည် ရင်တွင် ရိုက်ခတ်သွားဟန် တူပါသည်။

“ပြီးတော့ မောင်ဝင်းဆွေ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ဦးလေးထွန်းဟာ ဦးလေးထွန်းသမီးဘက်က လိုက်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ စခန်းသာလို လူသူကင်းတဲ့နေရာမျိုးမှာ မောင်ဝင်းဆွေ ဘယ်လောက် ကြာအောင် နေနိုင်မလဲ။ ဘယ်လိုလူမျိုးကကော နေနိုင်မလဲ။ တနေ့တနေ့ လင့်မျက်နှာ မယားကြည့်၊ မယားမျက်နှာ လင်ကြည့်ပြီး နေရရုံနဲ့ကော ကျေနပ်နိုင်ကြမှာလား”

ဦးလေးထွန်း၏ စကားများသည် ကျွန်တော့်နားသယ်၊ နားအုံကို လာရောက် ထိုးပုတ်နေသော လက်သီးချက်များပမာ အကျပြင်းလှဟန်ရှိသည်။ တခါတခါ ခေါင်းမှာပင် မိုက်ခနဲ၊ မိုက်ခနဲ ခံလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော် ခေါင်းကိုသာ ငုံ့ထားရလေသည်။

“ဒါပဲ မောင်ဝင်းဆွေ၊ ဦးလေးထွန်း ခုလိုပြောရတာ မပြောမဖြစ်လို့ ပြောရတာပဲ။ ကဲ ထဦးကွာ”

ဦးလေးထွန်းသည် ထိုင်ရာမှထကာ ကျွန်တော့်ဘေးဘက်တွင် ရပ်လျက် ကျွန်တော့်ပခုံး၌ လက်တင်ပြီး စကားကို ညင်သာစွာ ပြင်၍ပြောသည်။

“ဘာလဲ မောင်ဝင်းဆွေ။ ဦးလေးထွန်းပြောတာကို မောင်ဝင်းဆွေ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေသလား။ ပြောလေ မောင်ဝင်းဆွေ”

“ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောတတ်ပါဘူး ဦးလေးထွန်း”

“မဟုတ်သေးဘူးကွာ။ ဦးလေးထွန်းဟာ မင်းတို့အတွက် ပြောပြနေတာ မောင်ဝင်းဆွေ။ ဒါကို မင်းစဉ်းစားပါ။ ကဲလေ မင်းလည်း စဉ်းစားတတ်တဲ့အရွယ် ရောက်နေပြီပဲ။ အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ကွာ။ သမီးကိုလည်း ပြန်ခေါ်သွား။ နောင်ခုလို ဖြစ်တာမျိုးကိုလည်း ဦးလေးထွန်း မကြားချင်ဘူးကွာ”

စခန်းသာသို့ ပြန်ခဲ့သော လမ်းတွင် သင်းသင်းသည် ကျွန်တော့်အား စကားတခွန်းမျှ မဆိုပေ။ ကျွန်တော့်မှာလည်း တွေးစရာများ ရှုပ်ထွေးနေလေပြီ။ အမှန်ကို ဆိုရလျှင် ကျွန်တော်သည် လူနုံလူညံ့ ဖြစ်ရမည်ကို မလိုလားပါ။ သို့သော် ကျွန်တော် မလုပ်ဖူးသေးသော အလုပ်မျိုးကို အရဲစွန့်၍ စတင်လုပ်ကိုင်ရမည်ကိုလည်း အမှန်ပင် ကျွန်တော် ဝန်လေးနေသည်။

သို့သော် မနက်ဖြန် နံနက်ရောက်လျှင် ကျွန်တော်သည် မြို့သာသို့

မသွားပါဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချေဖျက်ရပေတော့မည်။ သည်အခါကျမှ ကိုလှကြိုင်နှင့် မပြုံးကြည်တို့ ပြဿနာကို ကျွန်တော်သည် ဦးလေးထွန်းနှင့် သင်းသင်းတို့အား ပြောပြဖို့ ကောင်းပေမည်လားဟု စဉ်းစားသည်။ တကယ်ကျတော့ ယခုဖြစ်ပေါ်ရသော ပြဿနာမှာ ကျွန်တော်နှင့်သင်းသင်း။ သို့ပါလျက် ကိုလှကြိုင်နှင့် မပြုံးကြည်တို့ ပြဿနာကို ကျွန်တော် ပြောမိပါက ကျွန်တော် ရှုံးရာကျပေလိမ့်မည်။

တလမ်းလုံး ကျွန်တော် သင်းသင်းကို စေ့စေ့မကြည့်။ မည်သို့ဖြစ်စေ၊ မနက်ဖြန်ကျလျှင် ကျွန်တော် သင်းသင်းကို မြို့သာသို့ လိုက်ပို့ပါမည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ မစံပယ်ထံမှ စာကို ဖတ်ရလျှင် ထိုပြဿနာ အားလုံး ပြေလည်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မိပြန်သည်။ ပြီး နောက်တကြိမ် မစံပယ်ထံသို့ စာရေးလျှင် ကျွန်တော် အရက်သောက်တတ်ရန်နှင့် ဖဲကစားတတ်ရန် မည်သို့ သင်ကြားရမည်နည်း ဟူသောအချက်ကို မေးဖို့လိုအပ်မည်ထင်၏။ မစံပယ်ထံမှ စာကို မျှော်ရလေပြီ။

(၁၄)

နိဝင်ဘာလ ၂၁ ရက်

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်

ကိုဝင်းဆွေ...

မစံပယ် အောက်တိုဘာ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ အိမ်ပြန်ရတယ်။ ကျောင်းကို အချိန်မတော် နောက်ကျပြီးမှ ရောက်တယ်။ ဒါ့ကြောင့် ကိုဝင်းဆွေဆီက စာကို မစံပယ် အရနောက်ကျပါတယ်။ စာကို ဖတ်ရတဲ့အချိန်မှာ မစံပယ် မအံ့ဩလှပေမဲ့ မစံပယ်တို့ကို သတိရသေးတယ်ဆိုတာ သိရလို့ ဝမ်းသာမိပါတယ်။ ကိုဝင်းဆွေဆီကစာကိုသာ မစံပယ် အရနောက်ကျတာမဟုတ်ဘူး ကိုဝင်းဆွေစာ ရပြီးတော့လည်း မစံပယ် ရတ်တရက် စာမပြန်နိုင်ဘူး။ တခါတလေတော့လည်း မစံပယ် ကိုဝင်းဆွေ ဆီကိုတောင် စာမပြန်ဘဲနေဖို့ စိတ်ကူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မစံပယ် ကိုဝင်းဆွေကို မမေ့သေးတဲ့အတွက် ဒီစာကို ပြန်ရေးဖြစ်ပါတယ်။

ကိုဝင်းဆွေ အိမ်ထောင်ကျပြီဆိုတာ သိရတဲ့အတွက်လည်း မစံပယ် ဝမ်းသာပါတယ်။ တဖက်မှာ ကိုဝင်းဆွေရဲ့မိခင် ဆုံးတဲ့သတင်းကိုသိရတဲ့အတွက်လည်း မစံပယ် ဝမ်းနည်းစကားပါးပါတယ်။ တကယ်တော့ ဖြစ်တာ၊ ပျက်တာတွေဟာ ဘာမှမဆန်းပါဘူး။ လူ့ဘဝဆိုတာမျိုးမှာ မျှော်လင့်ထား တာမျိုးတွေကသာ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် လွဲဖယ်သွားတတ်ကြပေမဲ့ မမျှော်လင့်တာတွေဟာ အချိန်နဲ့အမျှဆိုသလို ဖြစ်လာတတ်တာပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်သင့်တာတွေ၊ ဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်မလာနိုင်ကြတာကိုတော့ ဘယ်လိုခံယူရမယ်ဆိုတာ မစံပယ်လည်း ခုအထိ ဝေခွဲလို့မရဘူး ကိုဝင်းဆွေ။ ဒါတွေ ထားပါတော့လေ...။

မစံပယ်ဟာ ကိုဝင်းဆွေစာကို ဖတ်ပြီး ကိုဝင်းဆွေ မေးလာတဲ့အချက်ကို ဖြေနိုင်ဖို့ စဉ်းစားကြည့် ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မစံပယ် စဉ်းစားလို့ မရဘူး။ ကိုဝင်းဆွေဆီပေးဖို့ အဖြေမျိုးကိုသာ စဉ်းစားမရတယ်။ ဒီအချက်ကိုတော့ မစံပယ်လည်း စဉ်းစားစရာဖြစ်ပြီ ကိုဝင်းဆွေတကယ်တမ်းကျတော့ လူ့ဘဝကြီးနဲ့ ပတ်သက်လို့ မစံပယ်တွေးခေါ်တာတွေ မြော်မြင်တာတွေဟာ စိတ်ကူးပါကလားလို့ မစံပယ် နားလည်ရတယ်။ ခုနေခါမှာတော့ ကိုဝင်းဆွေက

လက်တွေ့သမားဖြစ်နေပါပြီ။ တချိန်က မစံပယ် စကားတွေ အများကြီး ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတုန်းက ကိုဝင်းဆွေဟာ မစံပယ်ပြောပြသမျှ တွေကို နားထောင်ခဲ့တယ် ခုတော့လေ မစံပယ် ကိုဝင်းဆွေဆီကို လာပြီး ကိုဝင်းဆွေ ပြောသမျှတွေ ကိုသာ နားထောင်ချင်တော့တယ်။

မစံပယ်ဟာ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကို မတွေးတောဘဲ နေခဲ့သူတယောက်ပါ။ မစံပယ်အဖို့ ကိုယ့်ရဲဘော်တွေ ရဲမေတွေနဲ့ ပေါင်းသင်းပြီး ကိုယ်တို့အားလုံးရဲ့ အရေးကိစ္စတွေကိုသာ တိုင်ပင်ချင် တယ်၊ စဉ်းစားချင်တယ်၊ ဒါကြောင့် မစံပယ်လေ ဒီကိုရောက်မှ ချစ်ရေးဆိုလာသမျှတွေကို မျက်စိမှိတ်ပြီး ဖယ်ရှားပစ်ခဲ့တယ်။ ဒါတွေကို မစံပယ် မတွေးချင်ဘူး၊ စဉ်းလည်း မစဉ်းစားချင်ဘူး။ ဒီလိုလူတယောက်တောင်မှ အဖြေရှာမရဘဲနဲ့ အခုတော့ စဉ်းစားနေရပြီ ကိုဝင်းဆွေ။

ကိုဝင်းဆွေအဖို့မှာတော့ မိန်းကလေးတယောက်ကို လက်ထပ်ပြီးမှ ချစ်တာကိုတောင် ဘယ်လိုချစ်တာလဲလို့ စဉ်းစားရတဲ့အဆင့်ကို ရောက်နေပြီ၊ မစံပယ်အဖို့တော့ ဒီကိစ္စမှာ ကိုဝင်းဆွေ နောက်ကို အများကြီး ကျကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ ထင်ပါတယ်။ ကိုဝင်းဆွေမှာ ချစ်တဲ့လူရှိပြီးမှ ဘယ်လို ချစ်သလဲလို့ ဝေခွဲမရနိုင်ဘူးဆိုတယ် မဟုတ်လား။ မစံပယ်မှာက လူတယောက်ကို ချစ်နေပြီလား ဆိုတဲ့အချက်ကို ခုအထိ ဝေခွဲမရသေးဘူး။ ဒီတော့ ကိုဝင်းဆွေက မစံပယ်ထက် တဆင့်သာနေပြီ ဆိုရမယ်။

ဒီတော့ ကိုဝင်းဆွေလောက် အတန်းမရောက်သေးတဲ့ လူတယောက်က ကိုဝင်းဆွေမေးတာကို မဖြေနိုင်တဲ့အတွက် မစံပယ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ မစံပယ်မေးတာကိုတော့ ကိုဝင်းဆွေ ဖြေစေချင်ပါတယ်။ မစံပယ်မှာလည်း ပြဿနာတခုပါပဲ ကိုဝင်းဆွေ၊ မစံပယ်ရဲ့ပြဿနာကိုတော့ ကိုဝင်းဆွေ ဖြေနိုင်မယ်ထင်ပါတယ်၊ ဒီလိုပါ ကိုဝင်းဆွေ။ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့အသိဟာ ဘယ်အချိန်မှာ သိလာတာလဲ။ ဒီအသိကို ဘယ်လိုခံစားမှုမျိုးနဲ့ ရလာသလဲ။ မစံပယ်ဟာ လူတွေကို ခင်တတ်ပါတယ်၊ ကိုဝင်းဆွေကိုဆိုရင်လည်း ကိုဝင်းဆွေရဲ့စိတ်သဘောထားကို မသိရပေမဲ့ မစံပယ်အနေနဲ့ အတော် ခင်မင်ခဲ့တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကိုဝင်းဆွေ ပြန်သွားတုန်းကဆိုရင် မစံပယ်လည်း ကိုဝင်းဆွေ ပြန်လာမယ့်ရက်ကို ကိုမြမောင်ကြီးဆီမှာ စုံစမ်းခဲ့ဖူးပါတယ်။ နောက်ဆုံး ကိုဝင်းဆွေဆီကိုတောင် မစံပယ် စာထည့်ဖို့ စိတ်ကူးရပါသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုဝင်းဆွေရဲ့လိပ်စာအတိအကျကို မစံပယ် မရခဲ့ဘူး။ ဒီနေရာမှာ မစံပယ်အနေနဲ့ ပျော့ညံ့တဲ့အချက်လည်း ပါချင်ပါမှာပေါ့။ မစံပယ် ကိုဝင်းဆွေ ဆီကိုသာ စာရေးချင်တာကို ကိုဝင်းဆွေရဲ့လိပ်စာကို

ရဖို့တော့ အသေအချာ မစုံစမ်းခဲ့ပါဘူး။ ဒီနှစ် ကျောင်းဖွင့်တော့လည်း မစံပယ် ကိုဝင်းဆွေကို သတိရနေသေးသားပဲ။

လူတွေရဲ့စိတ်ဟာ အဆန်းသားကလား ကိုဝင်းဆွေ။ လူတယောက်ကို ကိုယ့်စိတ်က မေ့တယ် သတိရတယ် ဆိုတာကိုတောင် ဘယ်လိုခွဲခြမ်းပြီး သိနိုင်သလဲ။ ကြည့်ပါလား။ တကယ်ဆို မစံပယ်ဟာ ကိုဝင်းဆွေကို မေ့ရင် အပြစ်မရှိနိုင်ပါဘူး။ မေ့သည်ဖြစ်စေ၊ မမေ့သည်ဖြစ်စေ ဘာအကြောင်းထူးမှာမို့လဲ ကိုဝင်းဆွေ ခုတော့ သတိရနေသတဲ့။ ကဲ ဒီတော့ကော ဘာအကြောင်း ထူးလို့လဲ ကိုဝင်းဆွေ။

ဒီထက် ထူးဆန်းတာက ခု ဒီနှစ်ပိုင်းမှာ မစံပယ်ဟာ လူတယောက်ကို ပိုပြီး မေ့ကြည့်ပါတယ်၊ ဒါကို မစံပယ် ခုပိုပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုမပြောရဲသေးဘူး ကိုဝင်းဆွေ။ ဒီတော့ ‘သူ’ လို့ပဲ မစံပယ် ပြောပါရစေ။

မနှစ်က နွေကျောင်းပိတ်တော့ သူက မစံပယ်ဖတ်ဖို့ဆိုပြီး စာတွေ အများကြီး ပေးလိုက်တယ်။ သူ့စာတွေဟာ အများကြီးပါပဲ ကိုဝင်းဆွေ။ စာမျက်နှာ တရာ့ငါးဆယ်လောက် ရှိမယ်။ ဒီစာတွေကို သူ တနှစ်လုံး ရေးထားတာလို့ ဆိုပါတယ်။ ပြီးတော့လည်း ဒီစာတွေအားလုံးကို နွေကျောင်းပိတ်မှပဲ ပေးဖို့ ရည်ရွယ်ထားပြီး ဖြစ်တယ်လို့ဆိုပါတယ်။ မစံပယ်ဟာ သူ့စာတွေကို လက်ခံခဲ့စဉ်ကတော့ ဖတ်ဖို့ရယ်လို့ ရည်ရွယ်ပြီး လက်ခံခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ နွေရက်အားတွေမှာ မစံပယ် သူ့စာတွေကို ဖတ်ကြည့်ခဲ့မိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မစံပယ် သူ့ဆီကို စာမပြန်ခဲ့ပါဘူး ကိုဝင်းဆွေ။ ဒီလိုသာ စာမပြန်တယ် သူ့ဆီက စာတွေကိုတော့ အဲဒီ နွေကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်းမှာ လေး၊ ငါးကြိမ်ဆိုသလို ထပ်ကာထပ်ကာ ဖတ်မိတယ်။ ဒီတော့ သူ့မျက်နှာကို မြင်လာရပါရော။ ဒါဟာ ဆန်းတော့ မဆန်းပါဘူး။ သူ့စာကို ဖတ်လို့ သူ့မျက်နှာ မြင်လာရတာဟာ အဆန်းမဟုတ်ဘူးလို့ မစံပယ် ယူဆပါတယ်။

သတိရစရာဆိုတာမျိုးဟာ အဖြစ်အပျက်တခု ဒါမှမဟုတ် တဦးတယောက်တည်း ပေါ်လာတာ မဟုတ်ဘူးထင်ပါတယ် ကိုဝင်းဆွေ။ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ မစံပယ် သူ့ကို သတိရတိုင်း တခြားလူ နှစ်ယောက်ကိုလည်း အလိုလို သတိရလာတယ်။ အဲဒါကတော့ အဆန်းသားလို့ ထင်ချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မစံပယ်ဟာ အထူးအဆန်းရယ်လို့ လက်ခံရမှာကိုတော့ မကြိုက်ဘူးလေ။

ဒီလို မစံပယ် သတိရလာတဲ့ လူနှစ်ယောက်ထဲမှာ နောက်ဆုံးလူတယောက်အကြောင်းကိုတော့ ကိုဝင်းဆွေကို မစံပယ်

ပြောပြချင်ပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ မစံပယ်ရဲ့သတ္တိနဲ့ စိတ်ထားကိုလည်း ပြောရတော့မှာပေါ့။ ဒီလို ကိုဝင်းဆွေ မစံပယ်ဟာ ဟိုက်စကူးမှာနေခဲ့စဉ်က အမျိုးသားတယောက်နဲ့ အတော်ပဲ ခင်မင်ခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ ဒီအမျိုးသားနဲ့ ခင်မင်တဲ့နေရာမှာ လုပ်ငန်းကိစ္စတွေလည်း ပါပါတယ်။ ဒီတုန်းက ကျောင်းသားသမဂ္ဂမှာ သူက အတွင်းရေးမှူး၊ မစံပယ်က ငွေထိန်းလေ။ လုပ်ငန်းအရ အမြဲဆက်သွယ်နေကြရတာပေါ့။ တနေ့မှာတော့ သူက မစံပယ်ကို ရည်းစားစာ ပေးတယ်။ မစံပယ် စိတ်မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလူကို အထင်သေးတယ်။ ဒီလူဟာ လူညံ့ပဲပေါ့။ ဒါကြောင့် မစံပယ်က ဒီလူကို ချက်ချင်းခေါ်ပြီး မစံပယ်ရင်ထဲရှိတာတွေ ပြောချလိုက်တာပေါ့။ အဲဒီလူကို မစံပယ် ဆုံးမတယ်။ ပြီးတော့ မစံပယ်ပြောတဲ့အထဲမှာ ရဲဘော်အချင်းချင်း ခုလို ဖောက်ပြန်တဲ့စိတ် မွေးလာရင် သမဂ္ဂက ထွက်ပေးပါ။ ထွက်မပေးရင် အမှုဆောင်အစည်းအဝေးမှာ အပြစ်တင်ရလိမ့်မယ်။ ဖြုတ်ချဖို့ကိုလည်း တောင်းဆိုရလိမ့်မယ်လို့ မစံပယ်ကပြောတယ်။ ဒီတော့ အဲဒီလူဟာ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ သမဂ္ဂက ထွက်တယ်၊ ကျောင်းကလည်း ထွက်သွားတယ်။ အဲဒီလူကို မစံပယ် ခုအထိ မတွေ့ရတော့ဘူး။ မေ့လောက်ပြီထင်နေတာ၊ ခုဟိုလူရဲ့စာမျက်နှာ တရာ့ငါးဆယ် နီးပါး စာကြီး ဖတ်ရတော့မှ ဒီအတွင်းရေးမှူးဟောင်းကို သတိရနေပြန်ရော။ ကဲ ဒီတော့ မစံပယ် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူး။

မစံပယ် သတိရတဲ့အထဲမှာ လူတယောက် ကျန်သေးတယ်၊ အဲဒီ တတိယလူကို မစံပယ် ဘာဖြစ်လို့ သတိရတယ်ဆိုတာကိုတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ခုတော့ မစံပယ် အဲဒီတတိယလူကို မေ့နိုင်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်၊ အဲဒီလူ မရှိတော့ဘူးလေ။

ကဲ ကိုဝင်းဆွေ ပထမ ဟိုလူ့အကြောင်း ဆက်ကြဦးစို့။ မစံပယ်လေ လူသုံးယောက်ကို သတိရနေရင်း နွေကျောင်းပြန်ဖွင့်လို့ ကျောင်းရောက်တော့ သူကပဲ ကြိုဆီးပြီး ဖတ်စရာစာတွေ ပေးပြန်တယ်။ နွေကျောင်းပိတ်ရက်မှာ သူရေးထားတဲ့ စာတွေတဲ့လေ။ ဒီတခါတော့ မစံပယ် သူ့စာကို မဖတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ မစံပယ်ရဲ့အဆောင်ကို တပတ်တခေါက် ဆိုသလို မှန်မှန် လာတယ်။ စကားများများ မပြောဘဲနဲ့ ပြန်သွားတယ်။ အဲဒီထဲမှာ သူ့စာတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ တခါမှမပြောဘူး မေးလည်း မမေးဘူး။ ခုတခါ အောက်တိုဘာ ကျောင်းပိတ်ပြန်ခါနီးတော့လည်း သူက စာတွေပေးလိုက်ပြန်တယ် ကိုဝင်းဆွေ၊ ဒီတခါတော့ သူက မစံပယ်ကို ရာဇသံပေးပြီ။ ဒီနှစ် နွေကျောင်းမပိတ်မီ သူ့ကို ချစ်တယ် မချစ်ဘူး အဆုံးအဖြတ် ပေးပါတဲ့။

ကဲ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ကိုဝင်းဆွေ၊ နေရာတကာမှာ ပြတ်သားတယ် ဆုံးဖြတ်ပိုင်တယ်။ ပွင့်လင်းတယ် ဆိုတဲ့ မစံပယ်ဟာ ခုတော့ အောက်တိုဘာ ကျောင်းဖွင့်တာတောင် ကျောင်းကို ခါတိုင်းလို ရတ်တရက် ပြန်ရမှာ ဝန်လေးသလိုပဲ။ မပြန်ဘဲ မနေနိုင်တော့လည်း ပြန်ခဲ့ရပြီ။ သူ့ကို မတွေ့တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပေါင်းလည်း များပြီ။ ဒါနဲ့လည်း သူ့ကိုတွေ့ရင် ရှောင်မနေဖြစ်ဘူး။ သူနဲ့ တွေ့ပြီးတော့လည်း သူ့အကြောင်းကို စဉ်းစားရပြန်ရော။ သူ့ကို အကြောင်းပြုပြီး ဟိုလူနှစ်ယောက် အကြောင်းကလည်း မေ့ပဲမမေ့နိုင်ဘူး ကိုဝင်းဆွေ။ ဒီတော့ မစံပယ် တခုတောင်းပန်ပါရစေ ကိုဝင်းဆွေ။ ကိုဝင်းဆွေရဲ့အမေးကို မစံပယ်မဖြေနိုင်ပေမဲ့ ခုနေအခါ မစံပယ် ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကိုတော့ ကိုဝင်းဆွေ ဖြေနိုင်လိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်။

ကိုဝင်းဆွေ စာရေးရင် အဖြေပေးပါ ကိုဝင်းဆွေ။

စိတ်နှလုံးချမ်းမြေ့ကြပါစေ

မစံပယ်

ထိုစာကို ကျွန်တော်မျှော်ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ သို့သော် မျှော်ရသည်မှာ ကြာသောအခါ ကျွန်တော် မေ့ခဲ့သည်။ စင်စစ်အားဖြင့် တလနီးပါးအချိန်အတွင်းမှာပင် ကျွန်တော်သည် ထိုမစံပယ်ထံမှ စာကို ရနိုင်ဖွယ်မရှိတော့ဟုလည်း အထင်ရောက်ခဲ့သည်။ သို့သော် ယခု မစံပယ်ထံမှစာကို ရသောအခါ မစံပယ်အဖို့ ကျွန်တော့်စာသည် အံ့ဩစရာမဟုတ် ဆိုခဲ့စေကာမူ ကျွန်တော့်အနေနှင့်ကား အံ့ဩခဲ့ရသည် အမှန်။ ထိုထက် ဦးညိုမောင်၏ ပါးနပ်လိမ္မာမှုကို ကျွန်တော့်စိတ်မှနေ၍ ချီးကျူးရ သေးသည်။

လွန်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်သည် ဦးလေးထွန်းစကားကို မဖီဆန်လိုသော သဘောဖြင့် သင်းသင်းကို မြို့သာမှ မပြုံးကြည်တို့အိမ်သို့ ပို့မြဲပို့ခဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ကိုယ်၌မူ ဖဲဝိုင်းသို့လည်း မဝင်ဖြစ်သေး။ အရက်ဝိုင်းမှာလည်း မထိုင်ဖြစ်သေး။ သင်းသင်းကမူ ကျွန်တော် ဖဲရိုက်တတ်ပါစေဟု သဘောထားသည်လား မဆိုနိုင်။ လွန်ခဲ့သော တပတ်လောက်ကစ၍ ကျွန်တော့်ကို ဖဲပညာ သင်ပေးစပြု၏။ ဆယ့်သုံးချပ်၊ ကိုင်ဒေါင်း၊ ပောလီးဝုဒ်၊ တချပ်မှောက် စုံ၍နေပြီ။ ဘာကိုမျှ ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားသေး။ သို့သော် သင်းသင်းကို ကျွန်တော် တတ်နိုင်သမျှ လိုက်လျောနိုင်အောင် ကြိုးစားပါမည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ချစ်သည်လေ။ သည်တော့ ယခုလို မစံပယ်ထံမှ စာကို သင်းသင်းသာ တွေ့ရှိပါက ပြဿနာသည် တကြောင်းမဟုတ်တကြောင်း ပေါ်စရာ ဖြစ်လေသည်။ အစက ကျွန်တော်

သည်အချက်ကို မတွေးခဲ့။

ယနေ့မူ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မြို့သာမှ ပြန်လာပြီး ထမင်းလက်ဆုံစားရာမှအထ ဦးညိုမောင်သည် ကျွန်တော့်အနီးသို့ ကပ်လာကာ...

"သင်းသင်းအိပ်ရင် မောင်ဝင်းဆွေ စာကြည့်ခန်းထဲ ခဏလာဦးကွယ်"

ဟု တီးတိုးစကား ဆိုလာစဉ် ကျွန်တော့်မှာ အကြောင်းရှာမရသေး။ အိပ်ခန်းတွင်းရောက်တော့... 'ဘာများပါလိမ့် ဘာများပါလိမ့်' ဆိုသော အတွေးနှင့်သာ သင်းသင်းအိပ်ချိန်ကို စောင့်ခဲ့သည်။ သင်းသင်း အိပ်ပျော်သောအခါမှာ ဦးညိုမောင် မှာထားသည့်အတိုင်း စာကြည့်ခန်းသို့ လာခဲ့သည်။ သည်အခါ ဦးညိုမောင်က ထိုစာအိတ်ကို ပေးသည်။

ထိုစာကို ပထမတခေါက် ဖတ်သောအခါ ကျွန်တော်နားမလည်၊ သည်အချိန်ထိ ဦးညိုမောင်သည် ကျွန်တော့်ဘေးတွင် ရပ်လျက် စောင့်နေသည်။ စာကလည်း ရှည်ဘိသည်။ ဦးညိုမောင်ပင်လျှင် ညောင်းညာနေပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ဦးညိုမောင်ကို ကုလားထိုင်တလုံးမှာဝင်၍ ထိုင်စေရသည်။ ဦးညိုမောင်သည် ကျွန်တော့်ကို စေ့စေ့ကြည့်နေသည်။ သူ့ကြည့်ပုံသည် မေးခွန်းတခုကို မေးဟန်ရှိ၏။ ဘာမေးသည် ကိုကား ကျွန်တော် မတွေးတတ်ပါ။

ကျွန်တော် ယခုတွေးရမည်မှာ မစံပယ်ထံမှစာ။

ကျွန်တော့်စာကို ဖတ်ရသော မစံပယ်သည် ကျွန်တော့်အမေးကို မဖြေ။ သူ့ပြဿနာကိုသာ တင်လာသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်။ ထို့ကြောင့် မစံပယ်ထံမှ ရှည်လျားလှသော ထိုစာကို ကျွန်တော် ဒုတိယအကြိမ် ဖတ်ရပြန်သည်။ သို့တိုင်အောင် ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမည်မသိ။ ဦးညိုမောင်ကို တချက် ကြည့်လိုက်သောအခါ သူနှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိသည်။

"ဘယ်ကစာလဲ မောင်ဝင်းဆွေ။ ကျုပ်အနေနဲ့တော့ ဒီစာဟာ သင်းသင်း သိဖို့ သင့်မသင့် မပြောနိုင်တာကြောင့် ခုလို မောင်ဝင်းဆွေကို တယောက်ချင်း ခေါ်ပေးရတာပဲ"

နှုတ်မှလည်း မေးသည်။

"ကောင်းပါတယ် ဦးကြီးညိုမောင်။ ဒီစာဟာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတယောက်ဆီက စာပေါ့။ ကျွန်တော် မဖြေရှင်းနိုင်တဲ့ အခက်အခဲကို တိုင်ပင်လို့ သူက ပြန်ရေးပေးတဲ့စာပါပဲ"

"ဒါပေမဲ့ သူက ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြီး အမေးထုတ်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း

မဖြေတတ်ဘူး စဉ်းစားရဦး မလား ဆိုတာလည်း မသိဘူး ဒီတော့ ဒီစာကို ဦးကြီးညိုမောင် ယူထားပါ။ ဖတ်ချင်ရင်လည်း ဖတ်ကြည့်ပါ။ သူ့အတွက် ဘယ်လိုအကြံပေးသင့်တယ် ဆိုတာကိုလည်း ဦးကြီးညိုမောင် စဉ်းစားနိုင်ရင် စဉ်းစားပေးပါ”

ကျွန်တော်သည် မစံပယ်ထံမှ စာများကို တယုတယ ခေါက်၍ စာအိတ်တွင် ပြန်ထည့်ပြီး ဦးညိုမောင်လက်သို့ ပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်စိတ်မှာလည်း မစံပယ်နှင့် ပတ်သက်၍ ဦးညိုမောင်အား ပြောပြသင့် မသင့်ကိုလည်း စဉ်းစားမိပါသည်။ ယခု စာကို ဦးညိုမောင်ဖတ်ပြီး၍ မေးလာခါမှ ဖြေတော့မည်ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်သည်။ နောက်တော့လည်း ဦးညိုမောင်သည် ထိုစာကို သိမ်းထားပြီး စာပါအကြောင်းတို့ကိုကား တလုံးတပါဒမျှ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်း မပြုခဲ့ပေ။ သည်တော့ မစံပယ်၏ကိစ္စကို ကျွန်တော် မေ့လျော့ထားခဲ့ဟန် ရှိပါသည်။

အမှန်စင်စစ် ကျွန်တော်သည် မစံပယ်ကို သတိရနေဖို့ထက် သင်းသင်း အစဉ် ရွှင်ပြုံးကြည်လင်နိုင်ဖို့ ကိုသာ ကြိုးစားရသည့် အချိန်များဖြင့်သာ နေ့ရက်တို့ကို ကုန်ဆုံးစေခဲ့ရလေသည်။ နေ့စဉ်တစေ လိုပင် ကျွန်တော်သည် နံနက်စာ စားပြီးသည်နှင့် သင်းသင်းနှင့်အတူ မပြုံးကြည်တို့အိမ်သို့ လာခဲ့ရသည်။ ယခုတကြိမ် မပြုံးကြည်အိမ်သို့ ရောက်လာရသောအခါများ၌ ကျွန်တော်သည် ရှေးကလို စာကြည့်ခန်းမှာ မထိုင်ဝံ့၊ ပြီး သင်းသင်းကလည်း ကျွန်တော့်ကို သူ့အနားမှာ ထိုင်စေသည်။ ထိုတခါ သင်းသင်းသည် ကျွန်တော့်အား ဖဲအတတ်ပညာကို လက်တွေ့ သင်ပြပို့ချပေးပါသည်။ တခါတရံ သူ့နေရာတွင် ကျွန်တော့်ကို ဝင်ရောက်ကစားစေပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် ဖဲဝိုင်းတွင် တာရှည်လေးမြင့်စွာ ထိုင်ရန် ဝန်လေးပါသည်။ သည်တော့ သင်းသင်းအနားမှာပင် ပက်လက်ကုလားထိုင်ကို ခင်း၍ စာဖတ်ရင်း မွေ့လျော်ဟန် ပြုရသည်။ တခုရှိသည်မှာ ယခုရက်များတွင် ကျွန်တော်သည် စာဖတ်၍ အငြီးဖြေရသော အလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားစ ပြုလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော့်အဖို့ နေ့ရက်များသည် ကာလကြာမြင့်စွာ ကုန်ဆုံးခဲ့ပါသည်။ နွေဦးပေါက်သော နေ့များသို့ပင် ရောက်ခဲ့ပေပြီ။ ထိုနွေဦးပေါက် စနေတနေ့။ ထိုနေ့က ဖဲဝိုင်းသည် အလွန် ကြီးကျယ်သည်ဟု သူတို့လောက၌ အဆိုအမှတ် ပြုကြသည်။ ဆိုနိုင်၏။ သင်းသင်း၊ တရားသူကြီး ကတော်၊ ကိုလှကြိုင်၊ ကိုမြင့်ဝေ၊ ပြီး အသစ်ရောက်လာသည်ဆိုသော မြို့ပိုင်မင်း။

ဖဲဝိုင်းသည် စနေနေ့ ရုံးဆင်းချိန်ဖြစ်သော ၁၂ နာရီခွဲလောက်မှာ စလေသည်။ ကစားနည်းမှာ ဆယ့်သုံးချပ်ပိုကာ ကစားနည်းဖြစ်သည်။ ကြေးမှာ တချပ် တကျပ်။ ဝင်းပလေးက ပါလိုက်သေး သည်။ ငါးယောက်ကစားသော ဖဲဝိုင်းတွင် ကိုမြင့်ဝေသည် သင်းသင်း၏လက်ထိပ်လူဖြစ်ပြီး လက်အောက်လူမှာ မြို့ပိုင်မင်း ဖြစ်သည်။ မြို့ပိုင်မင်း၏လက်အောက်တွင် ကိုလှကြိုင်။ ကိုလှကြိုင်၏ လက်အောက်တွင်ကား

တရားသူကြီးကတော်။

ဖဲဝိုင်းစ၍မှ တနာရီမကြာသေး။ ကျွန်တော်သည် သင်းသင်းနောက်နားတွင် ထိုင်ရသည်ကို ငြီးငွေ့စ ပြုလာသည်။ ထိုကြောင့် သင်းသင်းအနီးမှာပင်ရှိသော ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ကာ စာအုပ်တအုပ်၌ စိတ်ဝင်စားနေမိလေ၏။

“ဘယ့်နှယ် ဦးဝင်းဆွေက ဖဲဝိုင်းနားလာပြီး စာဖတ်နေရသလားဗျ” ဟူသော အသံကိုကြားရမှပင် ကျွန်တော်၏ အာရုံပြတ်သွားသည်။ ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် ရပ်လျက် မေးလာသူမှာ တရားသူကြီး ဦးမောင်မောင်တင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်မှာ သူ့အမေးကို မည်သို့ ပြန်ကြားဖြေဆိုရမည် မသိ။ မည်သည့် အဓိပ္ပာယ်မျှ မပါသောအပြုံးကို ဟန်လုပ်ပြီး ပြုံးပြလိုက်မိသည်။ ထိုအခါ တရားသူကြီးသည် ကျွန်တော့်ရှေ့မှပင် သူ့ဇနီးဆီသို့ လှမ်းကြည့်ကာ...

“မြရေ အိမ်မှာ နံ့သာက ဧည့်သည်တွေ ရောက်နေတယ်ကွဲ့ ” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

“နေဦး အစ်ကိုမောင်။ မြ အနိုင်ရနေတုန်း ထလို့မဖြစ်သေးဘူး။ ကဲ ရှင် မြတို့ ဒီတပွဲပြီးရင် မြန်မြန်ကိစ္စပြီးအောင် လောင်းကြေးတိုးကြမလား”

တရားသူကြီးကတော် ဒေါ်ခင်မြသည် သူ့ခင်ပွန်းသည်ကို စကားပြန်ပြောရာမှ တဆက်တည်း ဖဲဝိုင်းထဲမှ လူများကိုပါ ပြောလိုက်၏။

“ကဲပါလေ လောင်းကြေးလည်း တိုးမနေပါနဲ့။ အပြောင်းအလဲလည်း ဖြစ်ရအောင် တချပ်မှောက် ကစားကြစို့လားရှင်”

သင်းသင်းက စကားခေါ်လိုက်သောအခါ ဖဲဝိုင်းတခုလုံး သဘောတူကြသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုတပွဲ ပြီးသောအခါ ဖဲသမားတို့သည် ဖဲချပ်ရွေးကြသည်။ ထိုအတွင်း တရားသူကြီး ဦးမောင်မောင်တင်သည် တဖက်စားပွဲမှ အရက်ဖန်ခွက်ကို ဖြည့်ခဲ့ပြီး သူ့ဇနီး၏နောက်၌ ထိုင်လိုက်သည်။ ဧည့်သည် ရောက်နေ၍ အခေါ်လာသည်ဆိုသူမှာ အေးဆေးလှ၏။ ကျွန်တော်သည် စာအုပ်ကို ဆက်၍ ဖတ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ သည်အခိုက် သင်းသင်းက..

“မောင် ဒီမှာ ထကြည့်ပါဦး မောင်ရဲ့” ဟု ဆိုသည်။ သူသည် တရားသူကြီး လင်မယားကို အားကျဟန် ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း စာအုပ်ကို ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် မှောက်လျက် တင်ခဲ့ပြီး သင်းသင်းနောက်မှ ကုလားထိုင်မှာ နေရာယူရပြန်၏။ တချပ်မှောက်ကစားဝိုင်း စလေပြီ။

စင်စစ် တချပ်မှောက် ကစားနည်းသည် ငွေကြေးဖြုန်းသန်သူတို့၏

စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကစားနည်း ဖြစ်သည်။ အပျင်းပြေ ဖဲကစားနည်းမျိုး မဟုတ်ပေ။ စီးပွားဖြစ် လောင်းကစားသမားများသာ အသုံးပြုသောနည်း ဖြစ်သည်။ ထိုကစားနည်း၌ ဉာဏ်မလို၊ ဟန်သာလျှင် အဓိကဖြစ်သည်။ ဘေးမှကြည့်ရသူအဖို့ ရင်တဖိုဖို ဖြစ်စရာကောင်းသော ကစားနည်းဖြစ်သလို ကစားဝိုင်းမှ လူများမှာလည်း မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲ အပြောင်းအလဲများနှင့် ကစားရသောနည်း ဖြစ်သည်။ စည်းကမ်း အထူးတလည် သတ်မှတ်ထားခြင်းများ မရှိလျှင် သုံးချင်သလောက်သုံး၊ ဖြုန်းချင်သလောက် ဖြုန်း၍ ကစားနိုင်သော နည်းဖြစ်သည်။

စည်းကမ်းသတ်မှတ်ထားခြင်း မရှိစေကာမူ ပထမဖဲချပ်မဝေမီ အလယ်အိမ်၌ ၅ ကျပ်စီ ထည့်ကြ သည်။ ထို့နောက် လှန်ဖဲတချပ်စီ ဝေပြီးတိုင်း မိမိကြိုက်သလို ထပ်ဖြည့်ကစားကြသည်။ ထိုသို့ ထပ်ဖြည့်ကစားခြင်းကို ကန်သည်ဟု ခေါ်ကြ၏။ တဦးတယောက်က ကန်လျှင် ကျန်လူများက လိုက်ရသည်။ မလိုက်လျှင် အရှုံးပေးရသောဟူ၏။ ထိုလိုက်သူလည်း ထပ်၍ ကန်နိုင်ပြန်သေး၏။

သို့သော် ပထမ နှစ်ပွဲ၊ သုံးပွဲ၌ ကစားသူတို့သည် များစွာ မကြမ်းတမ်းလှသေးပေ။ ကန်သူတို့ကလည်း ၅ ကျပ်၊ ၁၀ ထက်ပို၍ မကန်။ ထပ်ဖြည့်ကန်သူတို့ကလည်း ထိုထက်မပို၊ နှစ်ပွဲ သုံးပွဲ ကစားပြီးသောအခါ ကန်ကြေးမှာ ၅ ကျပ်၊ ၁၀ မှ နှစ်ဆယ်၊ သုံးဆယ်။ ငါးဆယ်အထိ တက်လာလေသည်။

ယခု ခြောက်ကြိမ်မြောက် ဖဲဝေပါလေပြီ။ ဖဲဝေသူမှာ တရားသူကြီးကတော် ဒေါ်ခင်မြ။

ဒေါ်ခင်မြသည် ပထမ ဖဲတချပ်စီကို ကစားသူများရှေ့တွင် မှောက်လျက်ချပေးသည်။ သင်းသင်းသည် သူ့ဖဲချပ်ထောင့်စွန်းကို လှန်၍ကြည့်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်လည်း ကြည့်မိ၏။ အသည်းနီတစ်။

သင်းသင်း၏ လက်အောက်မှ မြို့ပိုင်မင်းသည် သူ့ရှေ့မှ မှောက်ဖဲတချပ်ကို ဆွဲယူပြီး ထောင့်စွန်း လှန်ကြည့်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် မြို့ပိုင်မင်း၏ ဖဲချပ်ကို အလစ်ခိုး၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ညှင်းဘုရင်။

အခြားသူများလည်း မိမိတို့ရှေ့မှ မှောက်ဖဲအသီးသီးကို မသိမသာ တချက်စီ ကြည့်သည်။ သို့သော် ကိုလှကြိုင်ကမူ သူ့ဖဲကို မကြည့်။ မင်သေသေနှင့် ဒုတိယ လန်ဖဲကို စောင့်နေ၏။

အလယ်အိမ်မှာကား ငွေအစိတ်။

တရားသူကြီးကတော်သည် မှောက်ထားသော ဖဲထုပ်မှ အောက်ဖဲတချပ်စီကို

ယူ၍ လုန်လျက်သား ဝေပေးနေလေပြီ။ ဒုတိယဖဲချပ်။

ဒုတိယဖဲချပ် ဝေပြီးသောအခါ ထောင့်နီတစ်သမား ကိုမြင့်ဝေက ငါးကျပ်ကန်သည် ဆို၏။ အမြင်ဖဲ အသည်းနီဘုရင်မ ရနေပြီဖြစ်သော သင်းသင်းသည် ထိုငါးကျပ်ကို လိုက်သည်။ ပြီး ငါးဆယ်ထပ်၍ ကန်လေသည်။

သည်တော့ စပိတ်သုံးပွင့်သမား မြို့ပိုင်မင်းသည် စောစောစီးစီး လက်နက်ချပြီဆိုကာ သူ့ရှေ့မှ ဖဲနှစ်ချပ်ကို မှောက်လျက်အတိုင်း အလယ်ဖဲထုပ်ပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်စိတ်က မြို့ပိုင်မင်း သတ္တိကြောင်သည်ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။ သင်းသင်းမှာ တစ်နှင့်ကွင်း အသည်းနီ တို့ကို ရထားပြီဖြစ်၍ အလားအလာ ကောင်းသဖြင့် ငါးဆယ်ကန်သည် ဆိုစေကာမူ ညှင်းဘုရင် ရထားသော မြို့ပိုင်မင်း အရှုံးပေး စောသည် ထင်မိ၏။

ထိုအချိန်တွင် အသည်းနီဘုရင် ကုလားဖဲအမြင်ဖြစ်သော ကိုလှကြိုင်က သူ၏ရှေ့မှ မှောက်ဖဲကို တချက်ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး သင်းသင်းကို ပြုံးထေ့ထေ့ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟတ်ကွင်းသမားက ငါးဆယ် ထပ်ကန်ထားတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်က အားလုံးတွက် ငါးဆယ့်ငါးကျပ် လိုက်ရမှာပေါ့လေ”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ငွေငါးဆယ့်ငါးကျပ်ကို အလယ်ငွေပုံတွင် တင်လိုက်သည်။ ပြီး...

“ဟောဒီမှာ ဒေါ်သင်းသင်း ကျွန်တော့်ဖဲကို အမြင်နော်။ ဒေါ်သင်းသင်းက ဟတ်ကွင်း၊ ကျွန်တော်က ဟတ်ကင်း ဒါပေမဲ့ ရှေ့ပါဗျာ သုံးရာထပ်ကန်ပါတယ်”

ဟု ပြုံးလျက်ပြောဆိုကာ ရာတန်သုံးရွက် ထပ်ထည့်လိုက်သည်။

ကိုလှကြိုင်၏ မှောက်ဖဲသည် ကင်းဖြစ်ဟန်တူ၏။ သည်လိုဆိုလျှင် ကိုလှကြိုင် ကင်းစုံပြီထင်၏။ ကျွန်တော့်ရင်မှာ ဖိုနေလေပြီ။ စင်စစ် သင်းသင်း၏ ဖဲများသည် များစွာ မျှော်လင့်ချက်ကောင်းသော အခြေအနေမှာ ရှိသေးသည်။

“ဘယ်လိုလဲရှင်။ ရှင်တို့ဥစ္စာက ဟုတ်မှ ဟုတ်ကြသေးရဲ့လား။ ဘယ့်နှယ် ဆယ်တန်ကနေ ရာတန် ဖြစ်လာကြပြီလား”

ဟု ညှင်းဂျက်ရထားသော တရားသူကြီး ကတော်သည် ရာတန် သုံးရွက်၊ ငါးဆယ်တန်တရွက်နှင့် ငါးကျပ်တရွက်ကို ဝိုင်းလယ်ရှိငွေပုံတွင် တင်ရင်း ညည်းညည်းညူညူ ပြောကာ လက်ထဲမှဖဲထုပ်ကို မဝေသေးဘဲ ဝိုင်းတွင်ကျန်သည့် အခြားဖဲသမား ၃ ဦး၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့် ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်နားမှ

မြို့ပိုင်မင်းကလည်း ဖဲဝိုင်းမှာ လက်နက်ချခဲ့သော်လည်း ဖဲကစားသူတို့၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်နေလေသည်။ တရားသူကြီးကတော်သည်...

"မြ နိုင်ထားသမျှအားလုံး ကုန်ပြီးပြီနော်။ ဟောဒီမှာ တတိယဖဲ"

ကိုမြင့်ဝေသည် သင်းသင်းနှင့် ကိုလှကြိုင် ကန်သမျှကိုလည်းကောင်း၊ သင်းသင်းသည် ကိုလှကြိုင် ကန်သမျှကိုလည်းကောင်း ထပ်ဖြည့်ထည့်ကြသည်။

ထောင့်နီတစ်သမား ကိုမြင့်ဝေသည် ထောင့်ကင်းကို ရသည်၊ ယခုအတိုင်းဆိုလျှင် ကင်းဖဲချပ်များမှာ ကျွန်တော့်အမြင် ၃ ချပ် ရှိချေပြီ။ သည်လိုဆို ကိုလှကြိုင်၏ မှောက်ဖဲသည် ကင်းဖြစ်နိုင်ပါမည်လော စဉ်းစားဖွယ်ရာ။ ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုက ကင်းဖဲ ကုန်လေပြီ။ သင်းသင်းအဖို့ အေ၊ ကေ၊ ကြူအပွင့်တူရရန် မလွယ်တော့ပေ။ ကိုမြင့်ဝေအဖို့ အေ၊ ကေ၊ ကြူ၊ ဂျက်၊ တဆယ် မျှော်လင့်ချက်ရှိသေး၏။

သင်းသင်းရှေ့သို့ တတိယဖဲ မရောက်လာမီက ကျွန်တော် ရင်ဖိုနေရသော်လည်း သင်းသင်းရှေ့၌ တတိယဖဲ လန်လျက် ကျလာသောအခါ ဟန်မဆောင်တတ်သော ကျွန်တော်၏ မျက်နှာမှာ ဝင်းထိန်သွားလိမ့်မည်ထင်၏။ သင်းသင်းရသော တတိယဖဲမှာ စပိတ်တ ယခုတိုင်းဆိုလျှင် သင်းသင်းသည် တစုံအခြေအနေကြည့်ရခြင်းဖြင့် သင်းသင်း အနိုင်ရနေပြီဟု မှန်းကြည့်မိသည်။

ကိုလှကြိုင်၏ဖဲကိုလည်း တချက်ကြည့်လိုက်သည်။ ညှင်းနှစ်။ ထိုဖဲကို ကြောက်စရာမလို။ ယခုတကြိမ်တွင် ကိုလှကြိုင်သည် လက်နက်ချရတော့မည်ဟု ကျွန်တော်အထင်ရောက်နေ၏။

တရားသူကြီးကတော်၏ ရှေ့တွင်ကား ထောင့်ခုနစ်။

ကိုမြင့်ဝေသည် အမြင်ဖဲတို့ကို တချပ်စီကြည့်ပြီး ဖဲသမားများ၏ မျက်နှာများကိုလည်း မသိမသာ အကဲခတ်လိုက်သည်။ ကိုမြင့်ဝေ၏ မှောက်ဖဲကို မမြင်ရသော်လည်း အမြင်ဖဲမှာ သူ့အဖို့ ကြောက်စရာ မဟုတ်လှသေးပေ။

"ကဲ ဗျို့ ဟောဒီမှာ ကျွန်တော်ကပဲ ငါးဆယ် စ ကန်လိုက်ပြီ"

ဟု ဝင့်ကြွားစွာ ပြောလိုက်သည်။ သူ့တွင် အေကေကြူ ရထားလေပြီလား၊ တစုံရနေပြီလား မဆိုနိုင်။ အကယ်၍ ကိုလှကြိုင်သာ ဘုရင်စုံဖြစ်နေက ကိုမြင့်ဝေအဖို့ ဘုရင်စုံဖြစ်ရန် မလွယ်။ တစုံလျှင် သင်းသင်းနှင့် တိုက်နေပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် သင်းသင်းက ကိုမြင့်ဝေ၏ ငါးဆယ်ကို လိုက်ပြီး နောက်ထပ် ငါးရာကန်ဟန်ရှိ၏။ ကျွန်တော့်အဖို့ ငွေများများ သုံးဖြုန်းနေသည်ကို ယခုတကြိမ်

အကြီးကျယ်ဆုံး တွေ့ရသဖြင့် စိတ်မှာ တမျိုးဖြစ်နေ၏။

လက်နက်ချလိမ့်မည်ထင်သော ကိုလှကြိုင်သည် ထုံးစံအတိုင်း အပြုံးမပျက်။ ကန်ထားသော ငွေငါးရာ့ငါးဆယ်ကို ဖြည့်ပြီး ရာတန်ဆယ်ရွက်ကို ထပ်ကန်လိုက်သည်။ ထိုအခါ တရားသူကြီး ကတော် ဒေါ်ခင်မြ လက်နက်ချလေသည်။ ယခုအခါ ဖဲဝိုင်း၌ ဖဲသမားသုံးဦးသာ ကျန်တော့သည်။ သင်းသင်း ကိုမြင့်ဝေနှင့် ကိုလှကြိုင်။

ကိုမြင့်ဝေသည် ကိုလှကြိုင်၏မျက်နှာကို တချက်ကြည့်ပြီး ငွေတထောင့်ငါးရာ ဖြည့်၍ ထည့်လိုက် သည်။ သင်းသင်းကလည်း ကိုလှကြိုင်ကန်သော တထောင်ကို လိုက်လိုက်သည်။

သူတို့သည် တဦးကိုတဦး စကားမပြောကြ။ မသိမသာ မျက်နှာကဲခတ်ကြသည်။ ကျွန်တော့်မှာ ဘေးကနေ၍ ရင်ဖိုနေလေပြီ။

ကိုမြင့်ဝေသည် တရားသူကြီးကတော် လှမ်းပေးသော ဖဲထုပ်မှ အောက်ဖဲကို ယူကာ သင်းသင်းရှေ့မှာ ဖဲတချပ် လှန်ချလိုက်သည်။ စပိတ်ခြောက်။ ကိုလှကြိုင်၏ရှေ့တွင်ကား ထောင့်ငါး။ ကိုမြင့်ဝေ ရှေ့တွင်ကား ညှင်းရှစ်။

သင်းသင်းသည် ဘာမျှ စဉ်းစားနေဟန်မရှိဘဲ...

“ကဲ ဟောဒီမှာ တထောင်ကန်တယ်ရှင်”

ဟူ၍ ဝင့်ကြွားကြွား ပြောလိုက်သည်။ သူသည် တစုံရထားသူပီပီ အနိုင်ရနေပြီဟု ယူဆထားဟန် ရှိ၏။ အမြင်အတိုင်းဆိုလျှင်ကား သင်းသင်း ကြောက်ရမည့်သူမှာ ကိုမြင့်ဝေဖြစ်သည်။ သို့သော် ကိုမြင့်ဝေမှာလည်း ဖြစ်နိုင်လှ အဆုံးတစုံ။ ကိုလှကြိုင်အဖို့မှာကား လက်နက်ချသင့်လေပြီ။ သူ့ရှေ့တွင် အမြင်ရှိသော ဖဲများမှာ ကင်း၊ နှစ်နှင့် ထောင့်ငါးတို့သာ ဖြစ်လေသည်။ သူ့အဖို့ ရှိလှအဆုံး ကင်းစုံသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ကိုလှကြိုင်သည် လက်နက် မချ။ သင်းသင်းကန်သော ငွေတထောင်ကို လိုက်သည်။ ပြီး တထောင် ထပ်၍ ကန်သည်။ ထိုအခါ ဖဲအားလုံးကို မှောက်၍ အရှုံးပေးသူမှာ ကိုမြင့်ဝေ။

“ဘယ့်နှယ် ဦးမြင့်ဝေရ အမြင်ကုလားတွေ တစ်တွေပြပြီး အရှုံးပေးရတာလဲဗျ။ ကျွန်တော့်ဖဲလည်း ကြည့်ပါလေ”

ဟု ထေ့တေ့တေ့ ဆိုသည်။ ကိုမြင့်ဝေက နှုတ်တုံ့မပြန်။ ကိုလှကြိုင်ကသာ ...

“ဒေါ်သင်းသင်းကကော”

ဟု ပြုံးလျက်ဆိုလာ၏။ ဘေးမှ ကြည့်နေသူတို့၏ အာရုံသည် ကိုလှကြိုင်နှင့်

သင်းသင်းကို အကဲခတ် နေကြသည်။ သင်းသင်းက ဘာမျှမပြောဘဲ အတန်ကြာ တွေ၍နေပြီးမှ ..

“ဘယ့်နှယ်ရှင် ဘုရင်တကောင် ပိုင်ထားတဲ့ လူကို ဘုရင်မ အသည်းနီနဲ့ လူက အရှုံးပေးရမယ်လို့ ရာဇဝင်ရိုင်းသွားမှာပေါ့ရှင်”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ကိုလှကြိုင် ကန်သော ငွေတထောင်ကို ဖြည့်ထည့်သည်။ ပြီး စကားကို အတောမသတ်သေးဘဲ…

“သင်းသင်း ထပ်ကန်နိုင်သေးသလား ဦးလှကြိုင်”

ဟု ကိုလှကြိုင်ကို မေးလိုက်သည်။

ကိုလှကြိုင်ကမူ ပြုံးထေ့ထေ့ အမူအရာဖြင့်ပင်…

“စဉ်းစားနော် ဒေါ်သင်းသင်း။ ဖဲတချပ် ကြည့်စရာ ကျန်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်သင်းသင်း ကန်ဝံ့တယ် ဆိုရင်တော့ ကန်ပါဗျာ။ ဒေါ်သင်းသင်း ကန်ချင်သလောက် သာကန်ပါ။ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ကတော့ လိုက်နေမှာပဲ”

“ကဲလေ ဒါဖြင့်လည်း ဟောဒီမှာ သင်းသင်း တထောင်ထပ်ကန်တယ်”

“ဒီလိုဆို ကျွန်တော်ကလည်း လိုက်ရဦးမှာပေါ့”

နှစ်ဦးစလုံးသည် ငွေတထောင်ဆီ ဖြည့်လိုက်သည်။ ပြီး…

“ကဲ ကျေနပ်ပြီလား ဒေါ်သင်းသင်း”

“ကျေနပ်ပါပြီရှင်။ ဒီတချပ် ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

သင်းသင်းသည် ကိုမြင့်ဝေဘက်မှ ဖဲထုပ်ကို ယူပြီး အောက်ဖဲကို ဆွဲယူကာ ကိုလှကြိုင်ရှေ့တွင် ချပေးလိုက်သည်။ စပိတ်လေး။

ထို့နောက် သင်းသင်းသည် သူ့ရှေ့တွင် ဖဲမချသေးဘဲ ကိုလှကြိုင်၏ဖဲကို စူးစိုက်၍ ကြည့်နေ၏။ ကျွန်တော်လည်း အမြင်။

ကိုလှကြိုင်၏ ရှေ့၌ လေးဖဲ ငါးဖဲ နှစ်ဖဲနှင့် ကင်းဖဲ။

သို့သော် ကိုလှကြိုင်မှာ ဟန်ကောင်းလှ၏။ အပြုံးမပျက် သူ့မျက်နှာမှာ ပို၍ပင် တောက်ပလာသလား ထင်ရသည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ သူ့မှာ အလွန်ဆုံး ရှိလှလျှင် ကင်းစုံ။ သင်းသင်းမှာကား ကျွန်တော့် အမြင်တစုံ။

သင်းသင်းသည် သူ၏ ပဉ္စမဖဲချပ်ကို ရုတ်တရက် မလှန်သေးဘဲ

ကိုလှကြိုင်၏ဖဲများကို တစေ့စေ့ ကြည့်နေသည်။ အတန်ကြာ စဉ်းစားနေပြီးမှ သူ၏ ပဉ္စမဖဲကို လှန်ချလိုက်သည်။ ထောင့်ကိုး။

ထိုအခါ ကိုလှကြိုင်သည် ဘာမျှစဉ်းစားမနေဘဲ သင်းသင်းမျက်နှာကို တချက် အကဲခတ်ရင်း...

“ဟောဒီမှာ ဒေါ်သင်းသင်း ကျွန်တော် တထောင်ကန်ပါတယ်”

ဘေးမှထိုင်နေသူ ကျွန်တော် အပါအဝင် လူအားလုံးသည် သင်းသင်းနှင့် ကိုလှကြိုင်ကို တချက်စီ အကဲခတ်နေ၏။ အမြင်ဖဲအရဆိုလျှင် သင်းသင်းက အပွင့် သာနေသည် သိလျက် ဖွတ်ထိုး၍ ကန်နေသော ကိုလှကြိုင်မှာ စုံတခုခု ရှိနေဟန် တူသည်ဟု တွေးမိ၏။ အလွန်ဆုံးရှိလှလျှင် ကင်းစုံ။ သင်းသင်း၏ ဖဲကို အတွင်းသိ အစဉ်းသိဖြစ်သော ကျွန်တော်ကမူ ကိုလှကြိုင် အလိုက်မှားနေပြီဟု တွေးနေ၏။

သင်းသင်းသည် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ လက်ဆွဲအိတ်ကို လှပ်သည်။ ရာတန်အသစ်ချည်း အရွက်တရာ ထပ်ထားသော ငွေစက္ကူအထပ်ကို ထုတ်သည်။ ပြီး နံပါတ်ကို ကြည့်လျက် ငွေတထောင် ရေတွက်ယူကာ အလယ်ငွေပုံသို့ ပစ်တင်လိုက်သည်။ နောက် ငွေသုံးထောင်ကို ရေ၍ ယူလိုက်ပြီး...

“ဟောဒီမှာ သုံးထောင် ထပ်ကန်တယ်”

သည်မျှဆိုလျှင် ကိုလှကြိုင် ရိပ်မိဖို့ကောင်းပါပြီ။ ကိုလှကြိုင် နောက်ဆုတ်သင့်လေပြီ။

သို့သော် ကိုလှကြိုင်ကား အနည်းငယ်မျှ မကုန်လှုပ်ချေ။ ခပ်ပြုံးပြုံးပင် သင်းသင်းကို စေ့စေ့ကြည့်၍ နေ၏။ သင်းသင်းကလည်း သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်နေသည်။ ထိုသူနှစ်ဦး မျက်လုံးချင်း ဆုံနေကြသည်ကို ကျွန်တော် မကြည့်လိုပါ။

“ရက်စက်လှချည့်လား ဒေါ်သင်းသင်းရဲ့။ ဘုရင်မ အသည်းနီတချပ် ပါတာနဲ့ အနိုင်ရပြီမှတ် ထင်ပါတယ်။ ဒေါ်သင်းသင်းရဲ့ဘုရင်မကသာ အသည်းနီမဟုတ်ဘူး ဒေါ်သင်းသင်း။ ကျွန်တော့် ဘုရင်ကလည်း အသည်းနီပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်တော် ဘယ် အလျှော့ပေးလို့ဖြစ်မလဲ။ ကဲ ငွေသုံးထောင် လိုက်ပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့လည်း ဟောဒီမှာ နှစ်ထောင် ကန်လိုက်သေးသဗျာ”

ကိုလှကြိုင် မိုက်လှချေသည်။ ကိုလှကြိုင်သည် ဘုရင်မ အသည်းနီလောက်ကိုသာ မြင်၏။ စပိတ်တစ်ကိုလည်း မြင်ဖို့ ကောင်းပါသည်။ ထို့ထက် သင်းသင်း၏ မှောက်ဖဲသည် အသည်းနီတစ် ဖြစ်နိုင်ပါသလားဟု ကိုလှကြိုင် တွေးသင့်သည် မဟုတ်လား။ ယခုမူ ကိုလှကြိုင်သည် သူ့ဘုရင် အသည်းနီကို အားကိုးထားကာ အသည်းနီတစ် ဖုံးကွယ်ထားသူကို အန်တုနေချေပြီ။

အားလုံးကမူ နှစ်ဦးစလုံး၏ အရိပ်အကဲကို နားမလည်နိုင်။ သင်းသင်းသည် ဟန်လုပ်ကာ ကိုလှကြိုင်ကို အကဲခတ်သည်။ ပြီးမှ ငွေနှစ်ထောင်လိုက်သည်။ သူက တထောင်ကန်ပြန်သည်။

သည်တခါတော့ ကိုလှကြိုင်သည် ဘာမှပြောမနေဘဲ သင်းသင်း ထပ်၍ ကန်သော ငွေတထောင် လိုက်သည်။ ပြီး သူက ...

“ကဲ ဒေါ်သင်းသင်း ကျွန်တော့်မှာတော့ ကက်ရှ်ကုန်သွားပြီဗျာ၊ ကျွန်တော် ဟောဒီ ချက်မှာပဲ ငါးထောင်ရေးပြီး ထပ်ကန်ပါရစေ”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ချက်စာအုပ်ကို အိတ်ထဲမှ ထုတ်လိုက်သည်။

အားလုံးက သင်းသင်းမျက်နှာကို ကြည့်ကြသည်။ သင်းသင်း၏ ဝင်းသော မျက်နှာပြင်သည် အနီသွေးဖျန်းသွားသည် ထင်မိ၏။ ကျွန်တော် သင်းသင်းကို နားမလည်။

သင်းသင်းသည် သူ့ရှေ့မှ ဖဲလေးချပ်ကို မှောက်လိုက်ပြီး မှောက်ထားသော ဖဲနှင့် ရောကာ ဖဲထုပ်ပေါ်တွင် တင်လိုက်သည်။ ပြီး သက်ပြင်းကို ချကာ နေရာမှထသည်။

ကျွန်တော်ကား ပို၍ပင် နားမလည်နိုင်တော့ပေ။

သင်းသင်း ထွက်သွားသောအခါ အားလုံး သူတို့က သင်းသင်းကို တအံ့တသြ ငေးမောကြည့်လျက် ကျန်ရစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုသူအားလုံးနှင့် အထူးသဖြင့် ကိုလှကြိုင်ကို တချက်ကြည့်ကာ သင်းသင်း၏နောက်သို့ လိုက်ရလေသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်တွင် ဗလောင်ဆန်နေပြီ ထင်၏။ ငွေတသောင်းကျော် ကိုလှကြိုင်၏ မျက်နှာနှင့် ဖဲချပ်များ၊ သင်းသင်း၏ ဖဲချပ်နှင့် မျက်နှာများသည် ကျွန်တော့်အာရုံတွင် ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိနေကြလေပြီ။

သင်းသင်းသည် ရှေ့မှ ခပ်ကျဲကျဲ ခြေလှမ်း၍ ထွက်သွားသည်ကို အိမ်ခြံပြင်ဘက်ရှိ ကားပေါ်သို့ ရောက်မှ ကျွန်တော် မီလေသည်။

“သင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ” ကျွန်တော်သည် တုန်လှုပ်ခြင်းကို အနိုင်နိုင် ချုပ်တီးကာ မေးလိုက်မိသည်။ သင်းသင်းသည် ကျွန်တော့်အမေးကို မည်သို့မျှ နှုတ်တုံ့မပြန်ဘဲ ...

“မောင်ထွေး အိမ်ကို မောင်းကွယ်”

ကားမောင်းသူကိုသာ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

မောင်ထွေးသည် စက်ကိုနှိုးပြီး ကားကို မောင်းထွက်သည်။ ကျွန်တော့်ရင်မှာ မော်တော်ကား စက်သံ ကဲ့သို့ လျှင်မြန်စွာသော လှုပ်ရှားမှုများ ရိုက်ခတ်လေသည်။

“သင်း မောင် မေးနေတာကို ဖြေစမ်းပါဦး”

သင်းသင်းသည် ကျွန်တော့်ကို စူးစိုက်ပြီး ကြည့်သည်။ သင်းသင်း၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ဒေါသခိုးတို့ဖြင့် တောက်နေဟန်ရှိ၏။ သူ မည်သူ့ကို ဒေါသထွက်နေသနည်း။ ဘာမျှစကားမပြော။

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ မောင် ပိုက်ဆံကြောင့် စကားပြောနေတာမဟုတ်ဘူး။ သင်းမှာ တစုံရှိနေတာကို သင်းသိတယ်မဟုတ်လား”

“သိသားပဲ”

သင်းသင်းသည် အသံကို ခပ်ကျယ်ကျယ် မြှင့်ပြီး ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။

“ဟင် ဒါနဲ့ ဒါနဲ့”

“မောင် ဒါကို မမေးနဲ့”

သင်းသင်းသည် ကျွန်တော့်ကိုပင် ပြန်၍ အပြစ်တင်ကာ မျက်နှာကို တဖက်သို့လွှဲလိုက်သည်။

ကျွန်တော်သည် ကိုလှကြိုင်၏ ထော့ပြုံးနေသော မျက်နှာကို မြင်နေလေသည်။ သည်အခါ သင်းသင်းကို ပို၍ မကျေမနပ် ဖြစ်ရသည်။ သို့အတွက် အိမ်သို့ရောက်လျှင် သင်းသင်းကိုပြောရန် စကားလုံးတို့ကို စဉ်းစားရင်း မော်တော်ကားခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါခဲ့လေသည်။

စခန်းသာခြံတွင်းသို့ ကားကလေးဝင်ခဲ့ပြီး အိမ်ဝတွင် ရပ်လိုက်သည်နှင့် သင်းသင်းသည် တံခါးကို အမြန်ဆုံးလှပ်၍ ဖွင့်ထားသော အိမ်ဝသံတံခါးအတိုင်း ဒေါသနှင့် ဝင်သွားလေသည်။ ကျွန်တော် လည်း သင်းသင်းကို အမီလိုက်ရ၏။

“ဒီမှာ မောင်ဝင်းဆွေ”

သို့သော် ဧည့်ခန်းတွင်းမှနေ၍ ထိုအသံတသံက ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းများကို တုံ့ဆိုင်းရပ်တန့်သွားစေ ပါတော့သည်။ အသံလာရာသို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်တော် ဦးလေးထွန်းကို တွေ့ရလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဒေါသလွှမ်းနေသော မျက်နှာကို ဟန်ပြင်လိုက်ပါသည်။

“လာပါဦးကွယ့်။ ဘာတွေများ စိတ်ကောက်လာကြပြန်တာလဲ”

ထိုအခါ ဟန်ရုပ်ပျက်ကာ ဒေါသစိတ် ထွက်ရပြန်သည်။

“သင်းပေါ့ ဦးလေးထွန်း။ သင်းဟာ ဘယ်လိုလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်နားမလည်နိုင်ဘူး”

“ဘာတွေများ ဘယ်လိုလုပ်ပြန်လို့လဲကွဲ့”

ဦးလေးထွန်းက အသံကို ခပ်အေးအေးထားကာ မေးနေစေကာမူ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာမူ ပူလောင်၍ နေချေပြီ။

“ဟိုလူကို ဖဲဝိုင်းမှာ အလကားသက်သက်မဲ့ ငွေတသောင်းကျော် အရှုံးကစားခဲ့သတဲ့”

ကျွန်တော်က အလွန် တုန်လှုပ်စွာ ပြောနေသည့်တိုင်အောင် ဦးလေးထွန်းသည် ဘာမျှမဖြစ်သလို ခပ်တွေတွေ လုပ်နေ၏။ အတန်ကြာမှ...

“ဘယ်သူလဲ မောင်ဝင်းဆွေ။ ခုမင်းပြောနေတာ မောင်လှကြိုင်ကိုလား”

“ဒါပေါ့၊ တခြား ဘယ်သူရှိရဦးမလဲ။ ဒီကောင်ဟာ မိန်းမတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး..."

“တော် မောင်ဝင်းဆွေမင်းစကား ဒီမှာတွင်ရပ်တော့”

ကျွန်တော်၏ ဒေါသဟန်ကို ဦးလေးထွန်း၏ ဒေါသသံက လွှမ်းမိုးသွားလေသည်။

“မင်း စကားပြောရင် ဆင်ခြင်ပါ။ ဒီအခြေအနေကို ကြိုမြင်လို့ ဦးလေးထွန်း ဒီမှာလာပြီး မင်းတို့ ပြန်အလာကို စောင့်နေတာ”

ဦးလေးထွန်း ဒေါသထွက်နေလေပြီ။ ကျွန်တော့်မှာ ကြောင်တွေတွေကြီး ရပ်နေရသည်။ ဘာပြန်ပြောရမည်ကိုပင် မသိ။

“ခက်တယ် မောင်ဝင်းဆွေ၊ မင်းဟာ အတော်ခက်တယ်။ ဦးလေးထွန်းရဲ့သမီးဟာ ဘာတွေ လုပ်နေတယ် ဆိုတာကို လင်ဖြစ်တဲ့သူကမှ အမှန်အကန် မသိရင် ကောင်းပါဦးမလားကွ။ ကနေ့ မင်းတွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဖဲဝိုင်းဟာ ဘာလုပ်တာလဲဆိုတာ မင်းသေသေချာချာ သိရဲ့လား"

ယခုမှပင် ကျွန်တော့်အဖို့ ပို၍ နားရှုပ်ရပေပြီ။ ဖဲရိုက်သည်ကို ဘာလုပ်တာလဲဟု သိရန် လိုအပ်ပါသေးသလား။

“မင်းရဲ့အလုပ်တွေကမြတ်တဲ့ တနှစ်တနှစ် အမြတ်တွေဟာ ဘယ်လောက်

ရှိတယ်ဆိုတာကိုရော မင်း သိရဲ့လား၊ ဒီအမြွတ်ငွေအတွက် အမြွတ်တော်ကြေး ပေးဆောင်ဖို့ ဘယ်လောက် လိုအပ်တယ် ဆိုတာကိုရော မင်းသိလား၊ ကောင်းပြီ ဒီကျသင့်တဲ့ အမြွတ်တော်ခွန်ကို မင်း ပေးမလား။ မင်းအဖို့ အမြွတ်တော်ခွန်ငွေ သိန်းကျော်ကျော် ပေးရမယ့် အခြေအနေကို မင်းသိရဲ့လား”

ကျွန်တော် တခုမျှ မသိနိုင်သော မေးခွန်းတို့ကို ဦးလေးထွန်းသည် ဆက်တိုက်ကြီး မေး၍ နေလေသည်။ သည်မျှနှင့်လည်း မရပ်သေး။

“ကောင်းပြီ ဒီအမြွတ်တော်ခွန်တွေ ကိုင်တာက ဘယ်သူလဲ။ မောင်လှကြိုင်၊ ဒီတော့ ဒီအမြွတ်တော်ခွန်တွေ သက်သာအောင် မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဒါကို မင်းသိရဲ့လား မောင်ဝင်းဆွေ၊ ဦးလေးထွန်းရဲ့သမီးဟာ မင်း စီးပွားအတွက် ငွေတသောင်းကျော် လာဘ်ထိုးခဲ့တာပဲဆိုရင် မင်း နားလည်နိုင်ပါ့မလား”

ဦးလေးထွန်း၏ ရှည်လျားသော စကားဆုံးသွားသောအခါ စခန်းသာသည် တိတ်ဆိတ်မြဲ တိတ်ဆိတ်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘာမျှ နှုတ်တုံ့ပြန်နိုင်ခြင်း မရှိဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေရသည်။ ကျွန်တော့် ဦးနှောက်တခုလုံး အစရှာမရသော အတွေးတို့ဖြင့် ရှုပ်ထွေး နောက်ကျိနေသည်။

ကျွန်တော်သည် ငုံ့ထားသော ခေါင်းကို ထူ၍ ဦးလေးထွန်းကို တချက်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဦးလေးထွန်းသည် ကျွန်တော့်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။

ထို့နောက် ဦးလေးထွန်းသည် ကျွန်တော့်အား မည်သည့်စကားကိုမျှ မပြောတော့ဘဲ ပါးစပ်မှသာ တဖွဖွ ရေရွတ်ကာ အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားလေသည်။ ဦးလေးထွန်း ထွက်သွားပြီးသောအခါ ကျွန်တော်သည် ခန္ဓာကိုယ်တခုလုံးကို ဧည့်ခန်းရှိ ဆိုဖာပေါ်သို့ ပစ်လဲချလိုက်လေသည်။ အတန်ကြာသော် ကျွန်တော်၏အတွေးသည် အစရှာပါသည်။ သင်းသင်းမျက်နှာလည်း တရစ်ဝဲဝဲ ရှိဘိသည်။ လွန်ခဲ့သောတနှစ်က အပြစ်ကင်းစင်လေဟန် ပျော်ရွှင်ပြုံးရယ်မြဲ သင်းသင်း၏ မျက်နှာပြင်ကို ယခုမူ အကယ်ပင် ရင့်ကျက်လေဟန်ရှိသော မိန်းမကြီးတယောက်၏ အသွင်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဟန်လုပ်ကာ ပြုံးတတ်သော မိန်းမတယောက် အသွင်အဖြစ်လည်းကောင်း ကျွန်တော် မြင်ယောင်လာသည်။

ကျွန်တော် ဒေါသဖြစ်ရမည်လား။ ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရမည်လား။ စင်စစ် ကျွန်တော်သည် ငွေဆိုသော စကားကို ယခုအချိန်အထိ များစွာပြောတတ်ခြင်း မရှိပါ။ ကျွန်တော့် ဘဝ၌ ငွေသည် မည်မျှ အရာရောက်သည်၊ မရောက်သည်ကိုလည်း ကျွန်တော် ယခုထက်တိုင် နားမလည်သေးပါ။ ကျွန်တော် အလိုရှိသမျှ ပြည့်စုံရသောဘဝ၌ ကျွန်တော့်အဖို့ ငွေသည် မည်မျှအရာရောက်ပါသနည်း။ သို့ပါလျက် သင်းသင်းသည် ယနေ့ ဖဝိုင်း၌ ငွေတသောင်းကျော် ရှုံးခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်သည် ငွေတသောင်း ကျော် ဆုံးရှုံးခဲ့ခြင်းကို တုန်လှုပ်ရကောင်းသည်ဟု မမြင်ပါ။ အသည်းနီတစကို ဝှက်ထားကာ ကိုလှကြိုင်လို လူတယောက်အား အရှုံးပေးလိုက်သော သင်းသင်းကိုသာ ကျွန်တော် မကျေနပ် ဖြစ်ပါသည်။ ယခုမူ ထိုသင်းသင်း၏ အဖေသည် ငွေကြေးနှင့် ပတ်သက်သော စကားများစွာကို ပြောသွားခဲ့လေသည်။

ပြောမည့်သာပြောရသည်။ စင်စစ် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်တွင် ငွေ မည်မျှ မည်ရွေ့ရှိသည်ကိုပင် သိထားပြီးသူမျိုးမဟုတ်။ အားလုံးကို ဦးလေးထွန်းအား လွှဲအပ်ထားပြီးဖြစ်သည်။ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်သည် ဦးလေးထွန်းအားလည်း စကားတစမျှ မမေးမြန်း၊ မစုံစမ်းခဲ့ဖူးချေ။ သို့ဖြစ်ရကား ဦးလေးထွန်းတို့သည် ကျွန်တော့်ငွေကို ထင်သလို အသုံးချနိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။ သို့အတွက် ကျွန်တော်သည် မည်သို့မျှ တုန်လှုပ်ထိခိုက်ခြင်း မရှိ။

မည်သို့ဖြစ်စေ ကျွန်တော်သည် သင်းသင်းကို အကြောင်းပြု၍ ယောက္ခမလည်း တော်စပ်ရ၊ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုအပေါ်တွင် သွေးသားရင်းပမာ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့သူလည်းဖြစ်သော ထိုဦးလေးထွန်းသည် ကျွန်တော်၏လုပ်ငန်းများနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သို့ ဆောင်ရွက်နေသည် ဆိုခြင်းကိုလည်းကောင်း ထို ဦးလေးထွန်း၏လုပ်ငန်းများ၌ သင်းသင်း ပါဝင်နေခြင်းကိုလည်းကောင်း ကျွန်တော် အဖြေရှာ စဉ်းစားပါသည်။ သင်းသင်းအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ စဉ်းစားရသောအခါ ကျွန်တော့်ရင်သည် နာကျင်လာခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော် သင်းသင်းကို ချစ်ပါသည်။ ထိုစကားကို ကျွန်တော် ယခုတိုင် ပြောဆိုဝံ့မြဲဖြစ်ပါသည်။ သည်တော့ ယခု မကြာသေးမီကာလအတွင်း သင်းသင်း၏ သွင်ပြင်မူရာ ပြောင်းလဲလာပုံများကို ကျွန်တော် တစေ့စေ့ ဆင်ခြင်အောက်မေ့ကြည့်ပါ၏။ ထိုအခါ နှစ်လည်မင်္ဂလာနေ့ မျက်လှည့်ဝိုင်းမှ ကိုလှကြိုင်၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်သောအခါ မပြုံးကြည်၏ မခိုးမခန့် ရယ်သံကို ကြားယောင်လာ ပြန်သည်။

ယခုတော့လည်း လူနှစ်ယောက်သာ အဓိကထား၍ ဦးညိုမောင်ပါမှ စုစုပေါင်း သုံးယောက် နေထိုင်ခဲ့ကြပြီး တခါတရံ မောင်ထွေး ရှိနေတတ်သည့် အဖြစ်ကို ထည့်တွက်ပါမူ လေးယောက်ဟု ဆိုနိုင်ကောင်းသော အသိုက်အဝန်းကလေးနှင့် အလွန်လျှင် ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်းလှစွာသော ဤစခန်းသာသည် အမှန်တကယ်အားဖြင့် ပေးထားသော အမည်နှင့်ပင် ကွဲလွဲနေပါကလားဟု တွေးချင်သည်။ သို့သော် သည်အတွေးအတွက် ကျွန်တော့်မှာ သတ္တိမရှိပါကလား။

အကယ်၍ ဤနေရာမှ သင်းသင်း ထွက်ခွာသွားပါက ကျွန်တော်

မည်သို့နေရပါအံ့နည်း။

နွေဦးပေါက်သော နေ့ရက်များသည် စိတ်ကို ထွေပြားစေတတ်သည်လား။

(၁၅)

နွေဦး၏ညတွင် ထွေပြားသောစိတ်နှင့် ညချိန်တော်တော်ရင့်ခါမှ အိပ်ရာခန်းသို့ ဝင်ခဲ့သောအခါ သင်းသင်းသည် အိပ်ပျော်လျက် ရှိချေပြီ။ အကယ်ပင် အိပ်မွေ့နေလေသည်လား ဟန်လုပ်ကာ အိပ်နေသည်လား ခွဲခြားမသိနိုင်။ ထိုညက အိပ်ရာပေါ်မှာ ငြိမ်သက် လဲလျောင်းနေရစေကာမူ အတွေးများ လှိုင်းခတ်သည်သို့ လှုပ်ရှားရလွန်းသည် ဖြစ်သောကြောင့် ဘယ်အချိန်တွင် အိပ်ပျော်ခြင်း သို့ ရောက်လေသနည်း မစဉ်းစားနိုင်။ နောက်တနေ့ နေခြည်ရင့်ရင့်တွင် အိပ်ရာမှနိုးသောအခါ ကျွန်တော့်အပါးမှာ သင်းသင်း မရှိတော့ပေ။

“သင်းသင်း မနက်စောစောကပဲ မြို့သာကို ဆင်းသွားတယ် မောင်ဝင်းဆွေ၊ လက်ဖက်ရည်တောင် သောက်မသွားဘူးကွဲ့”

ထမင်းစားခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ဦးညိုမောင်သည် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စေ့စေ့အကဲခတ်ပြီး ထိုစကားကိုပြော၏။

ကျွန်တော်သည် ဘာမျှ နှုတ်တုံ့မပြန်ဘဲ လက်ဖက်ရည်ပွဲပြင်ထားသော စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ဦးညိုမောင်က လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို ပြင်ပေးသည်။ ကျွန်တော် သူ့မျက်နှာကို မကြည့်။ လက်ဖက်ရည်ကိုသာ ငုံ့၍ သောက်သည်။ ပြီးသော် စခန်းသာမှ ထွက်ခဲ့လေသည်။

မရေရာသော အတွေးများသည် ပျံ့လွင့်နေပါသည်။ မိမိ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် စခန်းသာအပြင်သို့ ရောက်နေပါကလားဟု တွေးကာ စခန်းသာမှာမှ မွေ့လျော်ပါသေး၏လားဟု သံသယဖြစ်လာဟန် လည်း ရှိသည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ သာယာသော၊ မွေ့လျော်သော အရပ်တပါးဟု အမေကိုယ်တိုင် ယူဆကာ သား၏မင်္ဂလာဆောင်တွင် လက်ဖွဲ့ခဲ့သော ထိုနေရာဟောင်းကို ကျွန်တော် မပြစ်မှားသင့် ပါဟု မိမိကိုယ်ကို တရားချသည်လည်း ရှိ၏။ ကောင်းပြီ။ ထိုစခန်းသာမှ စွန့်ခွာမည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်အဖို့ အဘယ်မှာ နားနေစရာ ရနိုင်ပါမည်နည်း။ ပြီး သင်းသင်းက စွန့်ခွာသွားမည်ကို စိုးရိမ်သော ကျွန်တော်သည် သင်းသင်းကို တကယ်တမ်း စွန့်ခွာသွားနိုင်မည်လား၊ ကျွန်တော့်ဘဝ တွင် သင်းသင်းမှအပ တွယ်တာမြတ်နိုးရာဟူ၍ မည်သူရှိပါသေးသနည်း။

ကျွန်တော်၏ခြေလှမ်းများသည် မြစ်ကမ်းပါးထိပ်သို့လည်း ရောက်၏။ ကမ်းပါးထိပ်မှနေ၍ ကမ်းခြေသောင်ခုံဆီလည်း ဆင်းခဲ့သည်။ ထိုသောင်ခုံအတိုင်း တောင်ဘက် တူရူသို့လည်း ရောက်ခဲ့သည်။ တနေရာ၌ မိုးအခါတွင် မြစ်သို့

ရေစီးဝင်သည်လည်းဖြစ်၊ မြစ်မှ ရေလျှံပါက မြစ်ရေဝင်သည်လည်းဖြစ်သော သဲချောင်းကို ဖြတ်ခဲ့သည်။ ထိုအခါ မြမြစိမ်းသော စိုက်ပျိုးခင်းများ ဆီသို့ ရောက်လာသည်။ ဆေး၊ ငရုတ်နှင့် ကြက်သွန်ပင်များ၊ မုန်လာ၊ ဂေါ်ဖီ၊ နံနံပင်များ စိုက်ပျိုးရာ ကျွန်းခင်းများသည် ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် ပြန့်၍နေဘိသည်။ အချို့နေရာများ၌ ထပ်တရာပန်း ဝါဝါတို့သည် ဝင်းဝင်းထိန်ထိန် ပွင့်နေကြသည်။ မောင်းငင် ရေတွင်းများမှ မောင်းတံကြီးတို့သည် ကောင်းကင်ကို ငေးမောကြည့်မျှော်နေဟန်ရှိ၏။

ကျွန်တော်၏ ခြေလှမ်းများသည် ထိုကျွန်းစိုက်ခင်းများ၏ ဘေးသောင်ခုံများမှ လျှောက်လာရင်း မျက်စိအာရုံသည် မြင်ကွင်းတဆုံး ကျွန်းစိုက်ခင်းများကို ငေးမောလိုက်ပါလာသည်။ ကျွန်းစိုက်ခင်း များကို လွန်သောအခါ အုပ်ဆိုင်းသော သရက်တောကြီး တခုတွင်းသို့ ရောက်သည်။ မြစ်မှ ရေခပ် ပြန်လာသော ရေစည်တင် နွားလှည်းများနှင့် ရေခပ်ဆင်း ရေစည်လှည်းတို့သည် သရက်ပင်များ အကြားတွင်ရှိသော သဲဆန်သည့်လမ်းပေါ်၌ တအီအီမြည်လျက် သွားသွားလာလာ လှုပ်ရှားနေကြ ၏။ သူတို့သည် မြစ်ဆိပ်သို့ ရေခပ်ဆင်းသွား၏မြစ်ဆိပ်မှ ရေအပြည့်ဆောင်ယူကာ ရွာဆီသို့ သွားကြပြန်၏။ ထိုသရက်တော၏ တဖက်၌ရှိသောရွာသည် ကျွန်းသာ။ ကျွန်တော်သည် ရွာဆီသို့ ဦးတည်သော လှည်းလမ်းအတိုင်း ရွေ့ရှားခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ ထိုခရီးလမ်းသည် ပထမဆုံး အတွေ့အကြုံ ဖြစ်သည်။ အတန်ကြာ လျှောက်လာမိသောအခါ ကလေးသူငယ်တို့ စာသင်ရွတ်ဆိုသံ မြိုင်မြိုင်ကို ကြားရ၏။ ကျွန်တော်သည် သန့်ရှင်းပြန့်ပြူးသော မြေပြင်အပေါ်တွင် ဝါးကပ်ကာ ဝါးသက်ငယ်မိုးနှင့် မူလတန်းကျောင်းကလေး တကျောင်း၏ရှေ့သို့ ရောက်၍ လာခဲ့လေပြီ။

ကလေးတို့ ရွတ်ဆိုသံသည် မြိုင်ဆိုင်လှပါသည်။ ယခု သူတို့ကို မြင်ရပြီ။ ကျွန်တော်သည် ကျောင်းကလေး၏ ပြတင်းတံခါးနားဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ ကပ်လာခဲ့မိသည်။ ပြတင်းဝသို့ မရောက်ချေ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းများသည် တုံ့ဆိုင်းရပ်တန့်သွားလေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားမှု အစပြုလာဟန်တူပါ၏။ ကျွန်တော် ရှေ့သို့တိုး၍ သွားရဖွံ့လော။ သည်နေရာ မှာပင် ကြောင်တွေတွေနှင့် ရပ်နေရဖွံ့လော ကျွန်တော် မည်သို့ပြုရပါဖွံ့နည်း။

ကျွန်တော် ကာလအတန်ကြာ မေ့လျော့ထားခဲ့ရသောသူ။ ထိုသူသည် မစံပယ်။ သို့သော် ကျွန်တော့် မျက်စိရှေ့တွင် မြင်နေရသူမှာ ကလေးတို့၏ဆရာမ။ အနည်းငယ်သွယ်သော မျက်နှာပြင်။ တက်ကြွသောဟန်ပန်။ စူးရှသောမျက်လုံးအစုံ၊ နဖူးထက်တွင် သွယ်ခွေကျနေသော ဆံညွှန့်ကလေး များ၊ အားလုံးသည် မစံပယ်နှင့် မခြားနား။ သို့သော် ဆရာမ၏မျက်နှာပြင်မှာ အခြယ်အသ မမြိုင်လှပေ။ သနပ်ခါး

ရည်ကဲ့ကိုသာ လူးထားသည်။ နှုတ်ခမ်းလွှာတို့သည် နဂိုဖြစ်ဟန်ရှိသော ပန်းရောင်နုနု။ ဝတ်စားဆင်ယင်ဟန်သည် ရိုးသားသည် သိမ်မွေ့သည်ဟူသော လက္ခဏာရပ်တို့ကို ထင်ရှားစေဟန်ရှိ၏။ ပြီး သူ၏နှာတံသည် မစံပယ်၏နှာတံထက် ပို၍ အနည်းငယ် ပေါ်လွင်ဟန် ရှိသည်။

ထိုဆရာမသည် ကျွန်တော့်ကို မမြင်။ သူ့ အမြင်အာရုံ၌ ကလေးတွေချည်း ရှိပေမည်။ ဒါကိုပင် သူ ကျေနပ်လှပြီထင်၏။ သူ ပြုံးပုံသည် လှပါဘိခြင်း။ ကျွန်တော့်အတွက် ပြုံးသည်မဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ လှုပ်ရှားစပြုသော ရင်တွင်းနှလုံးကို ငြိမ်ဆိမ်စေသည်ဟုလည်း ထင်သည်။ အေးမြစေသည်ဟုလည်း မှတ်သည်။

ကလေးတို့၏ စာရွတ်သံသည် ရပ်သွား၏။ ဆရာမသည် တစုံတခုကို ပြောကြားနေလေသည်။ သူ့အသံသည် ညင်းပျောင်းနူးညံ့လှသည်။ စာသင်ခန်း၏ ပြင်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကျွန်တော်သည် မသဲကွဲသော စကားများကို ကြားရသည်။ ဘာပြောသည်ကိုကား မသိ။ ကျွန်တော် မည်မျှကြာအောင် တွေဝေငေးမောနေသည်ကိုလည်း မသိ။

ကလေးတို့သည် ထိုင်ရာမှ ထကြသည်။ ရှေ့ဆုံးတန်းမှ အစပြုကာ စာသင်ခန်းဝဆီသို့ ထွက်သွားကြ ၏။ ကျွန်တော့်ကို သူတို့ ကျော်ခိုင်းသွားကြလေသည်။ ထိုကလေးတို့နောက်မှ ဆရာမ လိုက်ပါသွား ချေပြီ။

ကျွန်တော်သည် ဆရာမ၏ နောက်ပိုင်းကို ငေးမောရင်း ကျောက်ရုပ်ပမာ နေရာမှာ ရပ်လျက် ကျန်ခဲ့လေတော့သည်။ မိမိကိုယ်ကိုပင် မေ့လျော့နေချေပြီဆိုပါ။

ကျွန်တော်၏ အာရုံကြောတို့ ပြန်လည်လှုပ်ရှားလာသောအခါ ကျောင်းခန်းကလေးသည် ပကတိ တိတ်ဆိတ်နေဘိသည်။ ကျွန်တော်သည် လာလမ်းအတိုင်း နောက်သို့ပြန်၍ လှည့်ခဲ့သည်။

အပြန်တလမ်းလုံး မစံပယ်ကို သတိရရလေပြီ။ မစံပယ်ကိုချည်းသာ မဟုတ်၊ မစံပယ်နှင့် ဆင်ဆင်တူသော ဆရာမ၏အပြုံးတို့ကို ကျွန်တော်နှင့် မသက်ဆိုင်ပါဘဲလျက် အဘယ်ကြောင့် ကျွန်တော် ခိုးယူလာခဲ့မိသနည်း မဆိုနိုင်။

စခန်းသာအိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဦးညိုမောင်က စာတစောင် ပေးလေသည်။

မစံပယ်ဆီမှစာ။

စာအိတ်ပေါ်မှ လက်ရေးကိုမြင်စကပင် စာအိတ်ကိုင်ထားသော လက်တွေ တုန်လာလေသည်။ အကြောင်းကို မသိ။ မေ့လျော့တတ်သော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြောက်လန့်သည်လော။ ထိုခန္ဓာကိုယ် က လက်ထဲမှ စာအိတ်ငယ်ကို

တုန်လှုပ်သည်လား၊ ခွဲခြား၍မပြောနိုင်။

စာအိတ်ကို မဖောက်သေးမီကပင် သူ့စာသည် ယခင်ကလို ရှည်လျားလှသည် မဟုတ်ဟု သိ၏။ စာအိတ်ကို ဖောက်သောအခါ ကျောဘက်တွင် ဘာမျှမပါသော စာရွက်ခေါက်တခုကို တွေ့သည်။

မတ်လ ၆ ရက်

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်

ကိုဝင်းဆွေ...

လွန်ခဲ့တဲ့ငါးလလောက်က ထင်ပါတယ်။ မစံပယ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုဝင်းဆွေ သိသင့်တယ်လို့ မစံပယ်စိတ်မှာ ယူဆတဲ့ မစံပယ်ရဲ့ အခြေအနေအားလုံးကို စာရှည်ကြီးတစောင်ရေးပြီး ပို့ခဲ့သေးတယ်။ ကိုဝင်းဆွေ ရမှာပေါ့နော်။ ခုတခါတော့ မစံပယ်ရဲ့အခြေအနေကို တိုတိုပဲ အကြောင်းကြားပါတယ် ကိုဝင်းဆွေ။

မစံပယ် ဒီနွေမှာ လက်ထပ်တော့မယ် ကိုဝင်းဆွေ။ သူ့ကို မစံပယ် ချစ်သင့်တယ်လို့ ယူဆပြီးပြီ။ ချစ်နိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်လို့လည်း ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။

စိတ်နှလုံး ချမ်းမြေ့ကြပါစေ

မစံပယ်

ထိုစာကလေးကို နှစ်ခေါက်သုံးခေါက် ဖတ်သည်။ ပြီး ရင်ထဲမှာ နာသလို ပူသလို ခံစားရသည်။ ဤမျှ ခင်မင်လေးစားအပ်သူတဦးကို ကျွန်တော်မေ့လျော့နိုင်လွန်းလှပါကလား။ ယခုမှပင် မစံပယ်၏ မျက်နှာ အစစ်အမှန်ကို မြင်ယောင်လာမိသည်။ ကျွန်တော် သူ့ရှေ့မှာ တောင်းပန်ချင်ပါဘိတော့ သည်။ သူ ကျေနပ်လောက်အောင် မည်သို့ စကားဆိုရမည်ကိုပင် မသိ။ ဝမ်းနည်းသည်လည်း အမှန်၊ ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရသည်လည်းအမှန်။ သို့သော် မိမိ ဘာကိုဝမ်းနည်းရ၊ ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရသည်ကိုကား ကျွန်တော် စဉ်းစားရပေလိမ့်မည်။

"ဩော် ဒီလိုကိုး"

ကျွန်တော်၏ဦးခေါင်းထက်သို့ လေးလံသော အရာဝတ္ထုတခုသည် အရှိန် ပြင်းထန်စွာ ကျရောက်ခြင်း ကို ခံလိုက်ရသလို ဦးခေါင်းတခုလုံး မူးမိုက်သွားပါတော့သည်။ ထိုဝေဒနာဖြင့် အဘယ်မျှကြာအောင်

သတိမေ့လျော့သွားသည်ကိုပင်မသိ။

“ပေးစမ်းပါဦး အဲဒီစာကို” ဟူသော အသံနှင့်အတူ ကျွန်တော့်နောက်ဘက်မှ နေ၍ ပခုံးထက်ကို ကျော်ကာ ရောက်လာသည့် သင်းသင်း၏ ညာလက်ချောင်းအစုံတို့သည် ကျွန်တော့်လက်မှစာကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ သည်တခါတော့ ကျွန်တော်သည် စာကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်လျက်ပင် နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကာ သင်းသင်း၏ မျက်နှာကို တချက် ကြည့်လိုက်သည်။ ဒေါသအပြည့် လွှမ်းနေသော သူ့မျက်နှာသည် ပြေပြေနီနေသည်။

“မဟုတ်ဘူး သင်း၊ မောင် ရှင်းပြပါဦးမယ်”

“တော်ပါ တော်ပါ။ သင်းသင်း ဘာစကားမှ မကြားပါရစေနဲ့။ အဲဒီစာသာ သင်းသင်းကို ပေးနိုင်ရင်ပေးပါ”

ကျွန်တော်ကသာ သာသာညင်းညင်း ပြောနေသလောက် သင်းသင်း ဒေါသထွက်နေလေပြီ။ ကျွန်တော် သူ့ကို တစေ့စေ့ကြည့်ရင်း သူ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသောအဖြစ်ကိုပင် မသိနိုင်လောက် အောင် တွေဝေခဲ့ရသည့် မိမိအခြေအနေကို အပြစ်တင်မိလေသည်။

“ပေးပါ့မယ် သင်းရယ်။ မောင် အကြောင်းစုံကိုလည်း ပြောပါရစေဦး”

သူ့မျက်လုံးအစုံ၌ မျက်ရည်များ ရီဝေလာကြလေပြီ။ သူ၏ နီထွေးသော နှုတ်ခမ်းအစုံသည်လည်း တဆတ်ဆတ် တုန်နေလေသည်။

သင်းသင်းသည် ကျွန်တော့်ကို ဘာမျှ စကားပြန်မပြောတော့ပေ။ ကျွန်တော် ရောက်နေသော စာကြည့်ခန်းတွင်းမှ ခြေလှမ်းကို ပြင်းပြင်းနင်း၍ ထွက်သွားလေတော့သည်။ ကျွန်တော်လည်း သင်းသင်းနောက်သို့ လိုက်ရလေသည်။ အိပ်ခန်းတွင်း၌ သင်းသင်းသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် မှောက်လျက်လှဲ့ကာ ရှိုက်ငို နေချေပြီ။ သူ၏ နောက်ကျောပိုင်းသည် နိမ့်တုံ မြင့်တုံ လှုပ်ရှားနေလေ သည်။ ကျွန်တော်သည် သင်းသင်းအပါးမှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး သင်းသင်း၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ကိုင်ကာ အကြောင်းစုံကို ရှင်းပြရပါသည်။

သင်းသင်းကား ထိုမစံပယ်သည် ကျွန်တော်၏ချစ်ဦးသူ ဖြစ်ရမည်ဟု အတပ်စွဲကာ ကျွန်တော် ရှင်းလင်းသမျှကို ပစ်ပယ်ထားလိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်၌ကလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး လက်ာ ချော့မွေ့စေရေးအတွက် မုသားစကားများကို သုံး၍ သင်းသင်း စိတ်ကျေအေးစေရန် ကြိုးစားပါ သေး၏။

သင်းသင်းသည် မစံပယ်ထံမှ ပထမ ထည့်လိုက်သောစာကို တောင်းဆိုလာခဲ့ပြန်ချေသည်။ ထိုစာကို ကျွန်တော်သည် ဦးညိုမောင်ထံတွင်

အပ်နှံထားခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် ထိုစာကို ဖျောက်ဖျက်ခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း ထိုစာပါအကြောင်းတို့မှာ မစံပယ်၏ အခြေအနေများသာဖြစ်ကြောင်း မုသားလောင်း၍ ပြောပြကာ သင်းသင်းကို နှစ်သိမ့်စေပါသေးသည်။ ကျွန်တော်သည် မစံပယ်ထံမှ ပထမစာကို အဘယ်မှာ သင်းသင်းအားပေး၍ ဖတ်ခွင့်ပြုနိုင်ပါမည်နည်း။

သည်တော့လည်း အခြေအနေတို့မှာ ပိုမိုဆိုးရွားလာကြလေသည်။

ကြည့်တော့။ ထိုနေ့ ထိုအခိုက်အတန့်မှာပင် သင်းသင်းသည် ဤစခန်းသာ၌ ကျွန်တော့်လိုလူမျိုးနှင့် ဆက်လက် ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခြင်းဖြင့် မိမိဘဝကို မဖျက်ဆီးလိုပါဟုဆိုကာ သေတ္တာတလုံးကို လက်မှာ ဆွဲလျက် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။ သည်နေ့မှာ ယောက်ျားကြီး မားမားဖြစ်ပါလျက် နုန့်နဲ့သော စိတ်ထားနှင့် မျက်ရည်များကျခဲ့ရလေသတည်း။

(၁၆)

“မျက်ရည်ကျရတဲ့အဖြစ်ကို ဝမ်းမနည်းချင်ပါနဲ့ မောင်ဝင်းဆွေ၊ အင်း တချို့လူတွေရဲ့ အမြင်ကတော့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရလို့သာ မျက်ရည်ကျဆင်းရတယ်လို့ ယူဆချင်ကြမယ်။ ကျုပ်တော့ ဒီအယူကို လက်မခံနိုင်ဘူး။ အင်း မောင်ဝင်းဆွေ အခုလို ငိုနေတာ တွေ့ရတော့ ကျုပ် နည်းနည်းတော့ ကျေနပ်ချင်လာပြီ”

ကျွန်တော်သည် ငုံ့ထားသောခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ မော်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ရှက်လည်း ရှက်ရသည်။ ဒေါသလည်း ထွက်ရသည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော့်မျက်လုံးများသည် မီးကျီးခဲကဲ့သို့ စူးရှစွာ ပူလောင်နေကြမည်ထင်ပါ၏။ သို့ပါလျက် ဦးညိုမောင်သည် မသိမသာ ဟန်လုပ်၍ ပြုံးနေဆဲ ဖြစ်လေသည်။ သည်တော့ ကျွန်တော့် ဒေါသကို နှိုးဆွပေးသည်နှင့် တူသေးတော့သည်။

“ဦးကြီးညိုမောင် ဒီအခန်းထဲကို ဘာလို့ ဝင်လာရတာလဲ”

သူသည် မည်သို့မျှ တုန်လှုပ်သောအမူအရာကို မပြပေ။ ကျွန်တော့်အနီးသို့ပင် တိုး၍လာသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ကရုဏာသက်သောအသွင်ကို ဆောင်နေသည်ကား မှန်ပါ၏။ သို့သော် ကျွန်တော် ငိုရသောအဖြစ်ကို သူ သိမြင်ခြင်းအတွက်သော်လည်းကောင်း၊ ယခုအရေး၌ ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ခြင်းအတွက် သော်လည်းကောင်း ကျွန်တော် သူ့ကို မကျေနပ်။ ဦးညိုမောင်သည် ကျွန်တော့် ရှေ့မှ ပက်လက်ကုလားထိုင် တွင် ဝင်၍ထိုင်လိုက်သည်။

“မောင်ဝင်းဆွေ ဒေါသလည်း အထွက်တတ်သားပဲ။ ကောင်းတယ်ဟေ့ ကောင်းတယ်။ လူဆိုတာ ဒေါသကလေး ရှိကြောင်းတော့ သိရမှ ကောင်းတယ်ပဲ”

သူ့စကားကို ကြားရသောအခါ ကျွန်တော့်မှာ ပို၍ အောင့်သက်သက် ခံစားရလေသည်။ ဦးညိုမောင်သည် စင်စစ်အားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ကျွန်တော်တို့ရှိစဉ် ဝင်လေ့ဝင်ထ မရှိပေ။ ယခု ကျွန်တော်တို့ ခုတင်ဘေးမှ ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ဘာမျှမပြောမဆိုဘဲလျက် ဝင်ထိုင်ကာ ကျွန်တော့်စိတ်အား နှိုးဆွပေးသည့် စကားများကို ဆို၍နေပြန်ချေပြီ။

“စိတ်ဆိုးစမ်း မောင်ဝင်းဆွေ။ မင်းဘယ်လောက် စိတ်ဆိုးတတ်သလဲဆိုတာ ကျုပ် သိချင်တယ်”

သူသည် စကားစကို ရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို စေ့စေ့ကြည့်နေပြန်လေသည်။ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်မှာ တဆတ်ဆတ် တုန်နေပြီထင်၏။

“အင်း ဒီလိုဒေါသ ထွက်တတ်ရိုးမှန်ရင် ခုတင်က မင်းကျခဲ့တဲ့ မျက်ရည်တွေဟာ ဒေါသကြောင့်များ ဖြစ်မလား မပြောတတ်ဘူးကွဲ့။ ဒီလိုပေါ့ကွာ။ ဝမ်းနည်းတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒေါသထွက်တာပဲဖြစ်ဖြစ် အရင်းခံကတော့ မကျေနပ်လို့ပဲကွဲ့၊ မကျေနပ်တယ်ဆိုကတည်းက အလို မပြည့်နိုင်လို့ဘဲပေါ့။ ဒါမှမဟုတ် ဆုံးရှုံးရလို့ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ လိုချင်တာကို မရနိုင်လို့ ခံစားရတဲ့ဝေဒနာနဲ့ ပိုင်ဆိုင်တာ ဆုံးရှုံးရတဲ့အတွက် ခံစားရတဲ့ ဝေဒနာဟာ သိပ်တော့ မကွာခြားလှဘူး မောင်ဝင်းဆွေ၊ ဒီတော့ ခု မောင်ဝင်းဆွေ ဘာဖြစ်လို့ ငိုရသလဲ”

ကျွန်တော်၏ ဒေါသစိတ်ကို ဦးညိုမောင်၏ စကားလုံးများက လွှမ်းဖုံးလိုက်လေပြီ။ ဦးညိုမောင်သည် တကြိမ်ကလည်း ထိုသို့ ကျွန်တော့်ဦးနှောက်အား အလုပ်တခု ပေးခဲ့ဖူးချေပြီ။ ပြဿနာတွေကို ကျွန်တော်က ရင်ဆိုင်ရသည် မရှိပါလျက် ပြဿနာတို့ကသာ ကျွန်တော့်ဆီသို့ ဦးတည်လာနေကြ လေပြီတကား။ ကျွန်တော်သည် ဘာမျှ ပြန်မပြောနိုင်ပါ။ ရင်ထဲမှာ ပူလောင်သလို ဟင်းလင်း ဖြစ်နေသလို ခံစားရလေပြီ။

“ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး၊ ဘာမှ နားမလည်ဘူး”

ကျွန်တော်သည် ရုတ်ခနဲ နားပွင့်လုမတတ် အော်လိုက်မိသည် ထင်၏။ ထိုအခါ ဦးညိုမောင်က ပြုံးသည်။

“ကြိုက်သကွာ မောင်ဝင်းဆွေ ခုလိုပြောတော့ ကျုပ်မယ် ခင့်မျက်နှာကိုတောင်မြင်လာမိတယ်”

“ဘာ ဘာပြောတယ် ဦးကြီးညိုမောင်”

ဦးညိုမောင်၏စကားကို ကြားရသောအခါ ပို၍ဒေါသဖြစ်ရသည်။ အံ့သြခြင်းလည်း ဖြစ်ရသည်။ ထိုအခါ ဦးညိုမောင်က သူ့အပြုံးကို ဟန်လုပ်ကာ ဖုံးသည်။

“ဘာ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ဟိုတုန်းက မင်းအဖေနဲ့ မင်းအမေ စကားများကြရင် မင်းအမေဟာ လည်း ဒီလိုပဲ ပြောတတ်တာကို ကျုပ်သတိရလို့ပါ”

သူသည် ကျွန်တော့်ကို မျက်နှာကဲခတ်သည်။ ကျွန်တော် ဘာမျှပြန်ပြောလိုဟန် မရှိသော အဖြစ်ကို ရိပ်မိသောအခါ ဦးညိုမောင်သည် သူ ပြောလိုသောစကားကို ဆက်သည်။

“ဟုတ်တယ် မောင်ဝင်းဆွေ။ မင်းဟာ ဘာမှနားမလည်သေးဘူး။ မင်းရဲ့အဖြစ်တွေဟာ ကလေး တယောက်ရဲ့အဖြစ်နဲ့ ဘာမှမခြားနားဘူး။ အင်း... တကယ်တော့ မင်းဟာ ကလေးတယောက် မဟုတ်တော့ဘူး မင်းနားလည်အောင်

ကြိုးစားရမယ်။ နေနေ နေဦးလေ မောင်ဝင်းဆွေ။ ဒီလောက် ဒေါသထွက်ရရင် တော်ရောပေါ့ကွာ”

ကျွန်တော်၏ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းကလေးများမှာ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဒေါသသံဖြင့် ကြားဖြတ်ပြောအံ့သည်ကို ရိပ်မိဟန်ရှိသော ဦးညိုမောင်သည် နှုတ်မှ ထွက်အံ့သော ကျွန်တော့်စကားများကို ရပ်တန့်စေပြီး သူ့စကားကိုသာ ဆက်၍ပြောလေသည်။

“ဒီလိုကွဲ့ မောင်ဝင်းဆွေရဲ့။ မင်း ကလေးတယောက်ကို ကြည့်ပါလား။ ကလေးတယောက်ဟာ ပစ္စည်းတခုခုကို လိုချင်တဲ့အခါမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူပိုင်ပစ္စည်းတခုခု ဆုံးရှုံးသွားတဲ့အခါမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကလေးဟာ ရချင်တဲ့ပစ္စည်း၊ ဆုံးရှုံးသွားတဲ့ပစ္စည်း ရနိုင်အောင်၊ မဆုံးရှုံးနိုင်အောင် သူ ဘယ်လို လုပ်ရမယ်ဆိုတာကို တွေးလည်း မတွေးဘူး။ နားလည်းမလည်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ ခံစားတတ်တဲ့ ဝေဒနာတော့ ရှိတယ်။ အင်း ဒီတော့ ဒီကလေးက ဘာလုပ်မလဲ။ ငိုတော့တာပေါ့”

ဦးညိုမောင်သည် သူ့အမေးကို သူဘာသာဖြေဆိုပြီး စကားစကို ဖြတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် ဦးညိုမောင်၏ စကားများကို စိတ်ဝင်စားစပြုလာ၏။

“ဒီကလေး ငိုတိုင်း ဒီကလေးဟာ ဝမ်းနည်းလို့ ငိုတာမဟုတ်ဘူး မောင်ဝင်းဆွေ၊ တခုခုကို တောင်းဆိုတာပဲ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ကျုပ်အထင်တော့ မျက်ရည်ဆိုတာမျိုးဟာ တောင်းဆိုချက် တခုပဲလို့ ကျုပ်ထင်တယ်။ မဟုတ်ဘူးလား မောင်ဝင်းဆွေ။ ကဲ မောင်ဝင်းဆွေ ဘာကိုလိုချင်သလဲ ပြောစမ်း”

ကျွန်တော်သည် ဦးညိုမောင်ကို အံ့သြခြင်းအပြည့်အဝနှင့် ကြည့်နေမိလေပြီ။ သူ့စကားများကို ကျွန်တော် စဉ်းစားနေပေပြီ။

“အင်း တချို့များကျတော့လည်း ခုလို မျက်ရည်ကျရတာကိုပဲ ဂုဏ်ယူချင်ကြတာကလား မောင်ဝင်းဆွေရဲ့။ အထူးသဖြင့် မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေပေါ့။ စိတ်သတ္တိ၊ ကိုယ်သတ္တိမရှိတဲ့လူတွေရဲ့ အလုပ်မျိုးလို့ ကျုပ်ကတော့ ဆိုချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မငိုတတ်သေးတဲ့ ကလေးတယောက်ကိုတော့ ငိုတတ်အောင် သင်ပေးရမယ် မောင်ဝင်းဆွေ။ အင်း ငိုတတ်တာတခုတည်း သင်ပေးလို့ ပြည့်စုံတာ တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုငိုရတဲ့အဖြစ်ကို မောတတ်ရမယ်၊ ရှက်တတ်ရမယ်။ ဒေါသဖြစ်တတ်ရမယ် ကွဲ့။ ဟော ခု မင်းကိုယ်မင်း ပြန်စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ မင်းတယောက်တည်း ကျိတ်ငိုနေရတော့ မင်းကိုယ်မင်း အတော်စည်းစိမ်ရှိလှပြီ ထင်နေမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ဝင်လာတာ သိရတော့ မင်း ကျုပ်ကို ရှက်တယ်၊ ဒေါသလည်း ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား။ အင်း မင်းရှက်ရမယ့်လူက ကျုပ်မဟုတ်ဘူး။ မင်း ကျုပ်ကို ဘာမှဒေါသထွက်စရာမရှိဘူး။ မင်းရှက်ရမှာ၊ ဒေါသထွက်ရမှာ

မင်းကိုယ်မင်းပဲ မောင်ဝင်းဆွေ”

ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမည် မသိတော့ပါ။ သူ့ကိုပဲ အော်ဟစ်လွှတ်လိုက်ရမည်လား၊ တအားကုန် အော်၍ ငိုလိုက်ရမည်လား ရင်တွင်းမှာကား ဗလောင်ဆူ၍ နေချေပြီ။

“ဘာလဲ ကျုပ် ခုလိုပြောတာ မင်းဝမ်းနည်းသလား။ ဝမ်းမနည်းနဲ့။ ဝမ်းနည်းတယ်ဆိုတာ အားငယ်တာပဲ မောင်ဝင်းဆွေ၊ မင်း ဘာကြောင့် အားငယ်နေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်။ ဒီလို အားငယ်စရာ အဖြစ်မျိုးတွေကို မင်း အခု တွေ့စရှိပါသေးတယ်။ ကျုပ်ဘဝမှာ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေ တလျှောက်လုံး တွေ့ခဲ့ရတာပါ မောင်ဝင်းဆွေ”

သူ့အသံသည် စောစောကလောက် တက်ကြွခြင်း မရှိတော့ပဲ လျော့ရဲရဲ ဖြစ်လာပါသည်။ သည်တော့ စကားစကို ခေတ္တရပ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာကိုမူ စေ့စေ့ကြည့်နေသည်။ သူ၏ မျက်လုံးတွေ သည် စူးရှတောက်ပြောင်ခြင်း မရှိပါ။ သို့သော် ကျွန်တော့်နှလုံးသားကိုကား ထိုးဖောက် ယိုင်နဲ့ နေသည်နှင့် တူပါသည်။ သူ့မျက်နှာ ညှိုးလျှဟန်ကို ရုတ်ခြည်းဟန်လုပ်ကာ ပြင်လိုက်သည်။ ပြီး...

“ဒါတွေထားပါတော့ကွာ။ ကျုပ်ဘဝဆိုတာက တံခါးပိတ်ခါနီးနေပြီပဲ။ ကျုပ် အတွေ့အကြုံမျိုးတွေ ကျုပ် အဖြစ်အပျက်မျိုးတွေကို မောင်ဝင်းဆွေ ရင်မဆိုင်စေ့ချင်ဘူး။ မကြုံတွေ့စေချင်ဘူး။ ဒီတော့ အားငယ်စရာ အဖြစ်မျိုးတွေက မောင်ဝင်းဆွေ ရှန်းထွက်သွားစေ့ချင်တယ်။ အင်း မင်းက ထင်လိမ့်မယ်။ မင်းဘဝမှာ အဖေလည်း မရှိဘူး၊ အမေလည်း မရှိဘူး။ မင်းဇနီးသည် တယောက်ပဲလို့ မင်း ထင်လိမ့်မယ်။ ဒီလိုလည်း မင်းကို ချစ်မြတ်နိုးမယ့်လူမျိုးဟာလည်း သင်းသင်းတယောက်တည်း ရှိတယ်လို့ မင်းထင်လိမ့်မယ်။ ဒီတော့ မင်းဟာ သင်းသင်းနဲ့ ပတ်သက်လာတိုင်း မင်းခံစားရမယ်။ သင်းသင်းက မင်းကို ပစ်ပယ်ဟန်ပြုတိုင်း မင်း အားငယ်လိမ့်မယ်။ ဒီလို ယုံကြည်ယူဆနေသမျှ မင်းဘဝတလျှောက်လုံး ... အားငယ်စရာတွေချည်း တွေ့ရမှာပဲ။ အင်း ဒီလို အားငယ်စရာတွေချည်း ရင်ဆိုင်ရလွန်းရင် မင်းဟာ မင်းဘဝကို မင်းကြောက်လာလိမ့်မယ်။ လောကကြီးကိုလည်း မင်းကြောက်လာလိမ့်ဦးမယ်”

ဦးညိုမောင်သည် ခပ်ညည်းညည်းပြောကာ နေရာမှ ထလိုက်သည်။

ကျွန်တော်၏ဦးနှောက်တွင်း၌ ဦးညိုမောင်၏ စကားများ လှည့်ပတ်နေကြချေပြီ။ ကျွန်တော့်စိတ်တွင် ဦးညိုမောင်နှင့်ပတ်သက်၍ ကြည်ညိုစိတ်၊ လေးစားစိတ်များ ဝင်ရောက်နေသည် ထင်ပါ၏။ တဖက်မှလည်း ထိုသက်ကြီးရွယ်အို၏ ဘဝတွင် စိတ်ဝင်စားခြင်း ဖြစ်လာဟန်ရှိ၏။

“တကယ်တော့ လောကကြီးဟာ သိပ်မဆိုးလှပါဘူး။ သည့်ပြင်ဟာကို မကြည့်နဲ့ မောင်ဝင်းဆွေ။ သစ်ပင်တွေ ပေါက်နေတာကိုပဲ ကြည့်ပါလား။ သစ်ပင်တွေဟာ လူတွေအပါအဝင် သတ္တဝါ အားလုံးအတွက် အနည်းဆုံး ခိုနားစရာအရိပ်ဖြင့်မတော့ ပေးနိုင်သားပဲ။ အင်း နွေရာသီ ရောက်လာလို့ သစ်ရွက်တွေ ကြွေကုန်ကြလို့ အရိုးအကိုင်း ပြိုင်းပြိုင်းတွေချည်း ကျန်ရစ်တဲ့ သစ်ပင်ကြီးကို ကြည့်ပြီး ဒီသစ်ပင်ကြီးနှယ် အကြည့်ရဆိုးလိုက်တာလို့တော့ ဆိုဖို့ မသင့်ဘူးပေါ့ကွာ။ ဆိုးတာက သစ်ရွက်တွေကြွေရလို့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုကြွေပေးမှလည်း သစ်ရွက်သစ်တွေ ဝေဆာလာဦး မယ်ဆိုတာ တွေးမိရင် အဆိုးဟာ ပျောက်တာပဲ မဟုတ်လား။ ဒီလိုပဲပေါ့ကွ။ အဆိုးနဲ့ အကောင်း ဆိုတာ ရှိနေတာပဲ။ အင်း ဒီလိုအဆိုးတွေကို တွေ့ရလို့ မနှစ်သက်တတ်တဲ့ စိတ်ထားဟာ လိုအပ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဆိုးတွေ တွေ့ရလို့ မနှစ်သက်တတ်တဲ့သဘောနဲ့ အားငယ်တာ၊ တုန်လှုပ်တာတော့ မကောင်းဘူးကွဲ့။ ကောင်းအောင်လုပ်။ ဒါမှမဟုတ် အကောင်းကို ဖန်တီး၊ ရှာဖွေ ဒါပဲပေါ့ကွယ်”

ယခုတကြိမ်၌ ဦးညိုမောင်သည် မတ်တတ်ရပ်လျက်မှာပင် အဝေးသို့ မျှော်ငေးရင်း သူ့စကားတို့ကို အမျှင်မပြတ် ပြော၍ နေဘိသည်။

“ဒါပဲလေ မောင်ဝင်းဆွေရဲ့ ဘဝမှာ အဆိုးကို ရင်ဆိုင်ရလို့ အားငယ်ရ၊ ဝမ်းနည်းရတဲ့ အဖြစ်မျိုးထက် အဆိုးကို အန်တုဖြိုခွဲချင်တဲ့ ဒေါသမျိုး၊ တက်ကြွစိတ်မျိုးနဲ့ အကောင်းကို ဖန်တီးရှာဖွေချင်တဲ့ စိတ်မျိုးသာ ကိန်းအောင်းနေစေချင်တယ်။ ပေးစမ်း ခုနကစာ”

ဦးညိုမောင်သည် သူ့စကားကို အဆုံးသတ်ပြီး ကျွန်တော့်ဘေးတွင် ကျနေသော မစံပယ်ထံမှ နောက်ဆုံးစာကို တောင်းလေသည်။ ကျွန်တော်သည် အမိန့်ကို နာခံလွယ်သော တပည့်ကဲ့သို့ပင် ထိုစာကို ကောက်ယူပြီး လှမ်း၍ပေးလိုက်မိလေသည်။ ထို့နောက် ဦးညိုမောင်သည် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။

ကျွန်တော်သည် သူ၏ နောက်ကျောပိုင်းကို ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်သည်။ သူ အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း သူပြောခဲ့သောစကားတွေနှင့် မသိရသေးသော သူ့အကြောင်းတို့သည် အတွေး၌ ကျန်ရစ်သည်။ တခါတရံ ကျွန်တော် ထိုအကြောင်းတို့ကို တွေးတောအပ်ပါမည်လောဟူ၍ သံသယစိတ်က ဝင်ရောက်ချေဖျက်သည်။ သင်းသင်း စခန်းသာမှ ထွက်သွားသောအဖြစ်ကလည်း အဖျက်အဆီးပြုအံ့ဟု ရောက်လာချင်သေးသည်။

သည်တော့...

“အင်း တနေ့ နောင်တနဲ့အတူ ပြန်လာလိမ့်မပေါ့” ဟု နှုတ်က မပြောပေမဲ့

ကျွန်တော်ပိုင်စိတ်က မှတ်ချက်ချသည်။ သည်အခါ မိမိကိုယ်ကိုယ် အံ့သြသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ကို ဦးညိုမောင် အနိုင်ရပြီလား မဆိုနိုင်။ သည်လိုဆို တနေ့တွင် ဦးညိုမောင်၏အကြောင်းကို မေးဦးမည်ဟု စိတ်ထဲက ဆုံးဖြတ်သည်။

အတွေးက သည်မျှနှင့်မရပ်။ ဦးညိုမောင်သည် ရှည်လျားများပြားလှစွာသော စကားတို့ကို ဆိုခဲ့ပြီ။ သူသည် လူ့ဘဝနှင့် လောကကြီးဟူသော စကားတို့ကို ကြိမ်ဖန်များစွာ သုံး၍ သွားခဲ့ဟန်တူ၏။ ဦးညိုမောင်လို စကားပြောစရာများလှသူ၊ ဘဝနှင့် လောကကြီးအကြောင်းကို တခမ်းတနား ပြောတတ်သူ တဦးကိုလည်း ကျွန်တော် သတိရပြန်သည်။ ထိုသူမှာ မစံပယ်။

ထိုမစံပယ်သည် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတဦး။ ယခုနှစ်ဆို ဘီအေအထက်တန်းပင် အောင်ရော့မည်။ ထို့ကြောင့် သည်လိုစကားတွေ ပြောတတ်သည်ထင့်။ သည်လိုဆို ဦးညိုမောင်သည် ဘယ်ကျောင်းက ထွက်ခဲ့ပါသနည်း။

ကြည့်စမ်း။ ယခုတော့ ဦးညိုမောင်နှင့် မစံပယ်တို့အကြောင်းကို ဆက်စပ် စဉ်းစားမိရင်း ကျွန်းသာက ဆရာမကို တခဏ မြင်ခဲ့ရုံမျှနှင့် ပြန်လည်မြင်ယောင် လာခဲ့ချေပြီ။

အကြောင်းရင်းကို မသိ။ သို့သော် အကျိုးသက်ရောက်မှုမှာကား ဆုံးဖြတ်ချက် တခု။

“မနက်ဖြန်ကျရင် ကျွန်းသာကို သွားဦးမှပဲလေ”

(၁၇)

ကျွန်းသာသို့ ထွက်လာခဲ့သော နံနက်ခင်းသည် အေးမြလှဘိသည်။ စိတ်နှလုံး ကြည်လင် လန်းဆတ်မိသည်။ ချောင်းကိုဖြတ်မိသောအခါ စိုက်ခင်းများအစပ်သို့ ရောက်လာသည်။ စိုက်ခင်းများ ဆီသို့ မျက်စိအာရုံရောက်မိသောအခါ မြင့်မားအုပ်ဆိုင်းသည့် သပြေပင်အုပ်အုပ်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ပြီး ထိုသပြေပင်အုပ်အောက်မှ

ကလေးတို့ကို မြင်ရသည်။ ထိုအခါ ဆရာမကို သတိရသည်။ ခြေလှမ်းတို့သည် မနေ့ကလမ်းကို လွှဲဖယ်ကြလေပြီ။ သပြေပင်ဆီသို့ ရှေးရှုသွား၏။ နီး၍ နီး၍လာသောအခါ သူ့ကို အဝေးကပင် ခပ်ရေးရေး မြင်ရသည်။

ယခုတကြိမ်၌ သူဆိုသည်မှာ ကျွန်းသာက ဆရာမ။ ဆရာမသည် သပြေပင်ကိုမှီကာ စိုက်ခင်းကို မျှော်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာပြင်၌ ပီတိရောင်များ ရစ်သိုင်းလွှမ်းခြုံထားဟန်ရှိ၏။ သူ့ဘေးနှစ်ဖက်မှ လာနေသော ကျွန်တော့်ကို သူက မမြင်၊ နီးကပ်လာသောခါ သူ့ပုံပန်းကို သဲသဲကွဲကွဲ မြင်ရပါပြီ။

သူ၏ ဦးခေါင်းထက်တွင် အလွန်ကြီးဟန်ရှိသော တဘက်စောင်ကို ရစ်ပေါင်းထားသည်။ သူ့မျက်နှာ သွယ်သွယ်နှင့် ထူထဲကြီးမားသော ခေါင်းပေါင်းကြီးသည် လိုက်ဖက်ခြင်း မရှိ။ ရယ်စရာ ကောင်းသည်ဟု ထင်ရ၏။ သူ့မျက်နှာပြင်မှာ နံ့သာရည်သော်မျှ အခြယ်အသ မရှိ။ ပကတိ ဝင်းပနေဘိသည်။ ပီတိအဟုန်ဖြင့် ရွှန်းစိုနေသည်ဟုလည်း ဆိုနိုင်မည်။ တံတောင်ဆစ်အထက်နားသို့ တင်အောင်ပြုကာ ချုပ်လုပ် ဝတ်ဆင်ထားသည့် ပေါ်ပလင်အဖြူထည် အင်္ကျီသည် သူ့ကိုယ်ထည် အလှကို ပုံကြွမ်းလောင်းကာ ပြထားသည်သို့ ရှိသည်။ သူ့ညာဘက်လက်၌ မြေတွင် ထောက်လျက် ကိုင်ထားသော ငန်းပြားရှည်တချောင်း ခါးမှာ တင်းတင်းရစ်ရစ် ဝတ်ထားသော အပြာခံထက်ဝယ် အဖြူပွင့်ပြက်ပြက်သာထင်သည့် လုံချည်ကလည်း ခပ်တိုတို။

သူ့အသက်သည် နှစ်ဆယ်ထက် ပိုဦးမည်မထင်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ငေးမောနေစဉ်မှာပင် ကလေးတယောက် ကျွန်တော့်ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။

“ဦးဦး ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲ ခင်ဗျာ”

ထိုအသံကို ကြားမှပင် ကျွန်တော်သည် ကလေးငယ်ကို သတိပြုလိုက်မိသည်။

“ဘာကိစ္စမှ မရှိပါဘူးကွာ”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်ပြီး သူရှိရာ သစ်ပင်ကြီး အောက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအချိန်တွင် သူသည် ကျွန်တော်နှင့် ကလေးငယ်ရှိရာ သို့ လာနေချေပြီ။ သူ့ခြေလှမ်းတို့သည် သွက်လက်လှချေ၏။

“ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲရှင်”

သူ့အသံသည် ညင်းပျောင်းချိုသာသည်ဟု ဆိုမည်။ သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ရွှန်းစိုတောက်ပ နေသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် အပြုံးလည်းပါချေသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်ရင်း ကလေးတွေ အလုပ်လုပ်နေတာ တွေ့လို့ ဝင်ကြည့်တာပါ”

ကျွန်တော်သည် မလုံသောစိတ်ဖြင့် ကလေးတို့ အပေါ်သို့ အလိုအလျောက် ပုံချမိပါသည်။

“ကြည့်နိုင်ပါတယ်ရှင်။ ကြည့်နိုင်ပါတယ်။ ဒီအခင်းက ကလေးတွေပိုင်တဲ့ အခင်းဆိုတော့ ကလေးတွေပဲ စိုက်ကြပျိုးကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ကလေးတွေကို တွေ့ရတာပါ”

သူက ခရီးဦးကြို စကားဆိုလာသည်။ သူ့စကားတို့ကို ကြားရသောအခါ ကျွန်တော် အံ့သြရလေ သည်။

“ခင်ဗျာ”

“ဩော် ကလေးတွေရဲ့အခင်းဆိုလို့ အံ့သြတယ်ထင်ပါတယ်။ ရှင်က ဒီဘက်ကို အခုမှ ရောက်ဖူးတာ ကြောင့် အံ့သြစရာဖြစ်နေတာ ထင်ပါတယ်။ ဒီလိုဆိုလည်း အခင်းထဲကို အသေအချာ ဝင်ကြည့်ပါရှင်။ ရင်ငြိမ်း အားလုံးကို ရှင်းပြပါ့မယ်”

သူ့အမည်က မရင်ငြိမ်း။

ထိုအမည်သည် သူနှင့် အလိုက်အလျောဆုံး အမည်ဖြစ်မည်ဟု တွေးရင်း သူ့နောက်မှနေလျက် အခင်းထဲသို့ လိုက်ခဲ့ပါသည်။ သူနှင့် တွေ့ရသောအခါ ရင်တွင်း၌ ငြိမ်းအေးရလေသည်။

စိုက်ခင်းထဲတွင် ကလေးသုံးဆယ်ကျော်ခန့်ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့၏ အသက်အရွယ်များသည် မတိမ်းမယိမ်း ဖြစ်ကြသည်။ အကြီးဆုံးကလေးသည် ဆယ့်လေးငါးနှစ် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိမည်။ ဆယ်နှစ်အောက် ကလေးအရွယ်မျိုးကား

မတွေ့ရပေ။ ကလေးအချို့သည် မောင်းတံတပ်ထားသော ရေတွင်း၌ ရေငင်ကြ၏။ အချို့က ရေပန်းတပ်ထားသော ရေပုံးများနှင့် သယ်ယူကာ ပန်းပင်များကို လောင်းနေကြ၏။ ပန်းပင်များမှာ ထပ်တရာပင်များ ဖြစ်သည်။ ထိုထပ်တရာပင်များ၏ တဖက်၌ ဆူးပန်းပင်နှင့် ဂေါ်ဖီထုပ်ပင်များကို တပင်ခြား စိုက်ထားဟန်ရှိသည်။ ထိုအပင်များအကြား၌ ကလေးအချို့က ငန်းပြားတိုကိုယ်စီနှင့် မြေတောင်မြှောက်ပေးနေသည်။ အချို့ကလေးတို့က ဂေါ်ဖီပင်မှ အရွက်နွမ်းများကို ခူးခြွေနေကြလေသည်။ ဂေါ်ဖီပင်များ၏ သည်ဘက်၌ ကြက်သွန်ပင်များ ရှိလေသည်။ ကြက်သွန်ပင်တန်း၏တဖက်တွင် နံနံပင်များ တန်းစီ၍ စိုက်ထား၏။ ကျွန်တော် ဝင်လာသော အခင်းစပ်၌ ခရမ်းချဉ်ပင်၊ ခရမ်းခေါင်းပင်နှင့် မြေပုံခရမ်းပင်များ အကန့်အကန့် စိုက်ထားလေသည်။ ထိုနေရာများတွင်လည်း ကလေးတို့ ပေါင်းသင်နေကြလေသည်။

“ဒီအခင်းဟာ အခု ဒီကမြင်ရတဲ့ ကလေးတွေပိုင်တဲ့ အခင်းဖြစ်ပါတယ်ရှင်”

မရင်ငြိမ်းသည် ကျွန်တော့်ရှေ့မှ သွားနေရာမှ အခင်းထဲသို့ ရောက်စမှာပင် နောက်သို့ လှည့်ကာ ထိုစိုက်ခင်းအကြောင်းကို ရှင်းပြသည်။ ‘ဒီက’ ဟူသော သူ့စကားကြားရသောအခါ ရုတ်တရက်၌ ကျွန်တော့်နားတွင် အကြားထောင့်ရလေသည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် ဝင်းဆွေပါ ဆရာမ”

အလွန်နူတ်လေးတတ်မြဲ ဖြစ်သော ကျွန်တော်သည် အာစရှင်၍ နေချေပြီ။ ပြီး သူ့ကိုလည်း ဆရာမဟု ခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်းမိသည်။ မူလက ရည်ရွယ်စိတ်ကူးခြင်းမရှိဘဲလျက် နူတ်မှ အလွယ်တကူ အကြံရကာ ပြောဆိုမိခြင်းအတွက် မိမိကိုယ်ကို ကျေနပ်ပါသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် သူသည် ကျွန်တော့်ရှေ့ ခရမ်းချဉ်ပင်များကြား မြေတောင်မြှောက်ထားသဖြင့် မြောင်းလမ်းပမာ ဖြစ်နေသောလမ်းမှ တဖက်ရှိ လမ်းသို့ကူးကာ ကျွန်တော်နှင့်ယှဉ်၍ ရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို တချက် လှမ်းကြည့်သည်။

“ရင်ငြိမ်းကို ဆရာမလို့ မခေါ်စေချင်ပါဘူးရှင်”

ကျွန်တော် အံ့သြရပြန်ပြီ။

“မနေ့က ဆရာမ ကလေးတွေ စာသင်နေရတာကို ကျွန်တော် တွေ့ပြီးပြီပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ရင်ငြိမ်းဟာ ကလေးတွေရဲ့ဆရာမပေမဲ့ ဒီကအနေနဲ့တော့ ရင်ငြိမ်းကို ရင်ငြိမ်းလို့ပဲ ခေါ်စေချင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော် ဝင်းဆွေပါ”

ဒီက သူ ထပ်သုံးလာသဖြင့် ထိုစကားကို ကျွန်တော်ပြောရသည်။ သည်တော့ မရင်ငြိမ်းသည် သူ၏ သတိမေ့လျော့ခြင်းအတွက် ပြုံးစရာဖြစ်ရသည်လား၊ ထိုစကားကို တမင်လုပ်ကြံ ပြောဆိုသည့် အတွက် ပြုံးလိုသည်လားမဆိုနိုင်။ မရင်ငြိမ်း ပြုံးသည်။

“ဟုတ်ပါပြီ ကိုဝင်းဆွေ။ ရင်ငြိမ်းကိုလည်း ရင်ငြိမ်းလို့ပဲ ခေါ်စေချင်ပါတယ်”

သူသည် ထိုစကားကို ထပ်၍ပြောသည်။ ကလေးတို့သည် သူတို့ဆရာမနှင့် ကျွန်တော် စကား တပြောပြော လျှောက်လာသည်ကို တချက်စီမျှ မော့ကြည့်ကြပြီး သူတို့အလုပ်ကို သူတို့ ဆက်လုပ်နေ ကြသည်။

“ကိုဝင်းဆွေ ရင်ငြိမ်း စာသင်နေတာကို ဘယ်လိုလုပ်တွေ့သလဲ”

သူ့ဆီမှ အမေး။

“ကျွန်တော် မနေ့က ဆရာ.. အဲလေ ယောင်လို့...”

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ဘာဆက်ပြောရမည် မသိအောင် နှုတ်အရပြန်သည်။ ပြီးမှ...

“မရင်ငြိမ်းလို့တော့ ခေါ်ပါရစေခင်ဗျား။ ရင်ငြိမ်းလို့ ခေါ်ရမှာကတော့ ရိုင်းစိုင်းရာ ကျလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်"

“ခေါ်နိုင်ပါတယ်ရှင်။ ရင်ငြိမ်းကို ဆရာမလို့ မခေါ်ရင် ပြီးတာပါပဲ”

“မရင်ငြိမ်းရဲ့ကလေးတွေကတော့ ဘယ်လိုခေါ်ကြပါသလဲ။ ပြီးတော့ မရင်ငြိမ်းဟာ ဆရာမ တယောက်ကော မဟုတ်ဘူးလား”

ကျွန်တော်တို့သည် ကြက်သွန်ပင်များအကြားသို့ ရောက်လာကြပါပြီ။ ယခုအချိန်အထိ မရင်ငြိမ်း ရှင်းပြလိုသော စိုက်ခင်းများ၏ အကြောင်းဆီသို့ မရောက်သေးပေ။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ရင်ငြိမ်းဟာ ကျောင်းဆရာမတယောက် ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီတော့ ကလေးတွေအနေနဲ့ ရင်ငြိမ်းကို ဆရာမခေါ်တာဟာ အစဉ်အလာ ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုဝင်းဆွေကျတော့ ရင်ငြိမ်းရဲ့ ကျောင်းက ကလေးမှ မဟုတ်တာရှင်”

သူသည် စကားပြောနေစဉ် ခြေလှမ်းကိုရပ်သည်။ ကျွန်တော်လည်း

ရပ်ပါသည်။

“ဒါပေမဲ့ မရင်ငြိမ်းဟာ ဆရာမဖြစ်နေတော့ ကျွန်တော် ဆရာမလို့ ခေါ်မိတာ ဖြစ်ပါတယ်။ မရင်ငြိမ်း မကြိုက်ရင် ကျွန်တော် မခေါ်မိအောင် ကြိုးစားပါမယ်ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်သည် အဆင်ပြေသောစကားကို ဆိုတတ်ပါကလားဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝမ်းသာရပြန် သည်။

“ဒါက ဒီလိုပါလေ။ လုပ်ငန်းအရ ကျောင်းဆရာမပေမဲ့ ရင်ငြိမ်းဟာ ဘယ်သူ့အပေါ်မှ ဆရာ မလုပ်ချင် ပါဘူး။ ကလေးတွေ စာပြရတဲ့ အလုပ်မှာသာ ကျေနပ်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်ရှင်။ ပြီးတော့ ရင်ငြိမ်းဟာ ကလေးတွေရဲ့ဆရာကောင်း ဖြစ်ချင်သလို တခြားလူတွေရဲ့တပည့်ကောင်း ဖြစ်ချင်ပါတယ်။ ရင်ငြိမ်းဟာ အမြဲလို တပည့်ကောင်းတယောက်အနေနဲ့ ဆရာရှာနေတဲ့လူပါရှင်”

ယခုစကားကိုတော့ ကျွန်တော် တုဖက်မပြောတတ်တော့ပါ။ သူပြောသော စကားတွေ၏ အနက်ကို အသေအချာ မတွေးမိသော်လည်း သူ့စကားကို ကျွန်တော် သဘောကျနေလေပြီ။

ကျွန်တော်တို့သည် နေရာမှ မရွေ့ကြသေး။ ကျွန်တော်သည် မရင်ငြိမ်းနှင့် စကားစ မပြတ်လိုပေ။ စကားစ ဆက်စရာကို ရှာတတ်နေချေပြီ။ မေးခွန်းတခု ထုတ်ရန် ဝန်လေးတတ်သော ကျွန်တော့်အဖို့ ဆရာမ မရင်ငြိမ်းနှင့် စကားစ ဆက်မိရန် စဉ်းစားနေဆဲ မရင်ငြိမ်းက ပြောမည့်ဟန်အပြင်တွင်...

“မရင်ငြိမ်းတို့ကျောင်းက အစိုးရကျောင်းပဲ ထင်ပါတယ်”

ကျွန်တော့်နှုတ်မှ ထိုစကားသည် လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားလေ၏။

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ရွာကထောင်ထားတဲ့ကျောင်းပါ။ ဪ ဒါထက် ခုနက ကိုဝင်းဆွေပြောတဲ့အထဲမှာ ရင်ငြိမ်း စာသင်တာကို တွေ့ရသလို ပါပါတယ်။ ဘယ်မှာတွေ့တာပါလဲရှင်”

“မနေ့က ကျွန်တော် မရင်ငြိမ်းတို့ကျောင်းကို ရောက်ပါတယ်”

“ဪ”

မရင်ငြိမ်း အံ့သြသည်။

“ရင်ငြိမ်းတို့ မတွေ့ရပါလားရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ မနေ့က ကျွန်တော် ကျောင်းခန်းနားရောက်တော့

မရင်ငြိမ်းတို့ ကျောင်းဆင်းသွားစ ပြုပါပြီ"

"ဟုတ်ကဲ့"

နောက်တော့ စကားစ ပြတ်ပြန်သည်။

ထို့နောက် မရင်ငြိမ်းသည် စိုက်ခင်းကလေးကို လိုက်ပြရင်း ထိုစိုက်ခင်းကလေးအကြောင်းနှင့် သူ့တပည့်များအကြောင်း၊ ကျောင်းကလေး၏အကြောင်းတို့ကို စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောပြပါတော့ သည်။

ထိုစိုက်ခင်းသည် သူ့တပည့်ကလေးများအတွက် သီးသန့်ခွင့်ပြုထားသော စိုက်ခင်းဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။

"ကျောင်းစထောင်ကတည်းက ရင်ငြိမ်း ဒီစိုက်ခင်းရဖို့ တောင်းခဲ့တယ်၊ ရွာကတော့ ရင်ငြိမ်းလိုချင်တာ ဘာမဆို လုပ်ပေးတာမို့ ရင်ငြိမ်း ကြိုက်သလောက် မြေအကျယ်ရတယ်။ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ကလေးတွေအတွက် အပြင်လောက စာသင်ကျောင်းကလေးလည်းဖြစ်၊ ရင်ငြိမ်းတို့ ဆရာဖြစ်သင်မှာ သင်ခဲ့ရတဲ့ စိုက်ပျိုးရေးပညာလည်း ကလေးတွေကို သင်ပေးပြီးဖြစ်၊ ကျောင်းအတွက်လည်း အထောက်အပံ့ရ၊ ကလေးတွေမှာလည်း သူတို့အလုပ်ကို သူတို့လေးစား၊ ဂုဏ်ယူတတ်လာအောင် ဆိုတဲ့ သဘောပါပဲ"

စင်စစ် ကျွန်တော်သည် သူပြောနေသော စကားများကို များစွာ သဘောပေါက် နားလည်ခြင်း မရှိပါ။ ထို့ကြောင့် သူ့စကားများကို အံ့ဩနေရသည်။ ပြီး ထိုအကြောင်းတို့ကို စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောပြနေသော သူ့မျက်နှာသွင်ပြင်မှ အားတက်မြူးကြွသော အသွင်ကိုလည်း ကျွန်တော် ငေးမောနေရပါသည်။ သူ့စကားများကိုလည်း ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားပါသည်။

"ကျွန်တော် မသိလို့ မေးပါရစေ မရင်ငြိမ်း"

"မေးပါရှင်၊ မေးပါ ကိုဝင်းဆွေ သိချင်တာကို ရှင်းပြပါ့မယ်။ ရင်ငြိမ်းတို့ စိုက်ခင်းဆီကို မြို့သာဘက်က လာတဲ့လူတွေရှိတိုင်း ဒီလိုပဲ ရှင်းပြရပါတယ်။ တခုတော့ရှိတယ်ရှင် ဒါဟာ ဈေးရောင်းရဖို့ ပစ္စည်းကို အမွှမ်းတင်နေတာပဲဆိုတာတော့ ကိုဝင်းဆွေ ကြိုကြိုတင်တင် နားလည်စေချင်ပါတယ်"

နောက်ပိုင်းစကားကို သူပြောရင်း ပြုံးလေသည်။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော်တို့သည် သပြေပင်ကြီးအောက်သို့ ရောက်ခဲ့ကြလေပြီ။ နှစ်ယောက်စလုံးသည် လည်း ထိုသစ်ပင်ရိပ်၌ ရပ်မိသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်၌

နေခြည်ဖြာနေသည်။ ကျွန်းခင်းကြီးတခုလုံးသည် နေရောင်တွင် စိမ်းစိမ်းစိုနေ၏။

“ဘယ်လိုပါလဲ ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်သည် မေးအံ့ရည်ရွယ်ထားသော မေးခွန်းကိုပင် မေ့လျော့သွားကာ မရင်ငြိမ်း၏စကားမှ မရင်ငြိမ်း ပြုံး၍ ပြောလာသောအချက် ကို မေးလိုက်မိပြန်လေသည်။

“ဒီလိုပါရှင်။ ဒီ ကျွန်းသာရွာကလေးက သိပ်ပြီး ချမ်းသာလှတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မိုးကုန်လို့ မြစ်ရေကျတဲ့အခါမျိုး ကျွန်း ဒီလိုပေါ်လာမှသာ ကျွန်းစိုက်ပြီး အသက်မွေးကြရတယ်။ ကျန်တဲ့အချိန် တွေမှာတော့ မြို့သာကို ဆင်းပြီး ရရာအလုပ် လုပ်ကြရတယ်။ ဒီတော့ သူတို့အနေနဲ့ ကျောင်းတကျောင်း ဖွင့်ဖို့ကိစ္စဟာ မလွယ်ဘူးပေါ့ရှင်။ ရင်ငြိမ်းအနေနဲ့ကလည်း ကျွန်းသာကို ကျေးဇူးဆပ်ဖို့ဟာ ဒီနည်းနဲ့ပဲ ရှိတာမို့ ကျောင်းဖွင့်ဖို့ပြောရတယ်။ ပထမတော့ ရင်ငြိမ်းတို့ဟာ အစိုးရဆီမှာ တောင်းဆိုဖို့ စဉ်းစားကြပါသေးတယ်။ အစိုးရအနေနဲ့ကျပြန်တော့ မြို့သာမှာ မူလတန်းကျောင်းနှစ်ကျောင်းနဲ့ အထက်တန်းကျောင်းတကျောင်း ဖွင့်ပေးထားရတာကတကြောင်း၊ ပြီးတော့ ကျွန်းသာမှာက ကျောင်းသားများများစားစား မရှိတာကတကြောင်း၊ အဲဒီလို အကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့် ကျောင်းထောင်ပေးဖို့ကိစ္စဟာ မလွယ်လှဘူးပေါ့ရှင်”

ကျွန်တော်သည် မရင်ငြိမ်းကို တွေတွေကြည့်ရင်း ပို၍ စိတ်ဝင်စားလာရသည်။ သူ့စကားများသည် ကျွန်တော့်အဖို့ အဘယ့်ကြောင့် ဤမျှ စိတ်ဝင်စားစရာအဖြစ် ဆွဲဆောင်နေရသည်ဆိုခြင်းကို ကျွန်တော် ထိုစဉ်က မတွေးမိပါ။ သို့သော် မရင်ငြိမ်း ပြောပြနေသော စကားမျိုးကို ဘယ်အခါကမျှ ကျွန်တော် မကြားဖူးရိုးအမှန်။ အိပ်မက်များ မက်နေလေရော့သလား။

“ဒီတော့ ရင်ငြိမ်းရဲ့ကလေးတွေဟာ ဒီအခင်းလေးကိုစိုက်၊ ဒီအခင်းထဲက ထွက်တဲ့ သီးနှံတွေကို မြို့သာသွားရောင်း၊ ရတဲ့ငွေကလေးနဲ့ သူတို့ ကျောင်းကို ပြုစုကြရတာပေါ့ရှင်။ ဒါပါပဲ။ ကိုဝင်းဆွေ လည်း ကလေးတွေရဲ့ပညာသင်ကြားရေးကို စိတ်ဝင်စားရင် ရင်ငြိမ်းတို့ အခင်းထွက် သီးနှံတွေကို ဝယ်ယူအားပေး ကူညီစေချင်ပါတယ်”

ယခု ကျွန်တော်တွေးမိပါသည်။ မရင်ငြိမ်းသည် ကျောင်းဆရာမတယောက် မဟုတ်လား။ ထို့ကြောင့် ဤသို့ အကြောင်းအကျိုး ဆက်စပ်ကာ စကားတို့ကို ပြောပြတတ်ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု....

“ကျွန်တော် အတော်ပဲ စိတ်ဝင်စားနေပါပြီ မရင်ငြိမ်း”

အမှန်အတိုင်း ပြောမိသည်။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုဝင်းဆွေ"

"မရင်ငြိမ်း ခုလို ကျောင်းထောင်ထားတာကို အစိုးရက မသိဘူးလား"

"သိပါသကောရှင်၊ သိလို့တောင် ရင်ငြိမ်း ထောင်ကျရမလို ဖြစ်ရသေးတယ်"

"ခင်ဗျာ"

ကျွန်တော် အံ့သြရပြန်ပြီ။

"ဒီရာဇဝင် ခင်းရရင်တော့ အရှည်ကြီးပါပဲရှင်။ ထားပါတော့လေ။ ဒါတွေက သိပ်အရေးမကြီးပါဘူး။ ရင်ငြိမ်းလည်း စကားကြောတွေရှည်ပြီး ကိုဝင်းဆွေကို အနှောင့်အယှက် ပေးနေမိပြီလားတောင် မဆိုနိုင်ဘူး"

သူဆိုသော ထိုစကား၊ လှုပ်ရှားသော သူ့မျက်လုံး၊ အားနာဟန်ကိုပြသော သူ့မျက်နှာထား၊ ဒါတွေ အားလုံးက ကျွန်တော့်ရင်ကို လှုပ်ခနဲ ငြိမ့်ခနဲ အေးသွားစေသည်ထင်၏။

"အို ကျွန်တော် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါဘူး ခင်ဗျာ။ မရင်ငြိမ်းအဖို့သာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေသလားလို့ ကျွန်တော်က အလိုက်သိရမှာပါ။ ခု မရင်ငြိမ်း ပြောပြတာတွေ နားထောင်ရတာ ကျွန်တော့်အဖို့ အထူးအဆန်းတွေချည်း ဖြစ်နေလို့ စိတ်ဝင်စားလှပါတယ်။ ပြီးတော့ ကလေးတွေရဲ့ ပညာရေးကိုလည်း ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားလှပါတယ်"

ဘယ်အခါကမျှ စိတ်ကူးတွင် မထည့်ခဲ့လေသော စကားတို့သည် ယခုအခါ၌ အဘယ်က ထွက်လာကြ ပါသနည်း၊ မိမိနှုတ်ဖျားကိုပင် အထင်ကြီးရတော့ မလိုလို၊ ကျေးဇူးတင်ရတော့မလိုလို။

"ဒါထက် ခုနက ကိုဝင်းဆွေ သိချင်တယ်ဆိုတာကိုလည်း မေးပါဦးရှင်"

"သြော် ကျွန်တော် ဘာမေးမလို့ဆိုတာတောင် မေ့သွားပြီ မရင်ငြိမ်း။ မရင်ငြိမ်း စကားတွေက နားထောင်ကောင်းလွန်းလို့ ကျွန်တော်ဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် မေ့ချင်သလိုလိုဘဲ"

အမှန်ပင် ကျွန်တော်သည် မေးလိုသည်ဆိုသော မေးခွန်းကို မေ့ခဲ့ပေပြီ။ မိမိအဖြစ်ကိုလည်း မေ့လျော့နေခဲ့သည်။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော်သည် စခန်းသာကိုလည်းကောင်း သင်းသင်းကို လည်းကောင်း၊ ဦးညိုမောင်ကိုလည်းကောင်း လုံးဝ မေ့နေသည်မှာ အမှန်ပင်။ ကြည့်စမ်း မူလက မစံပယ်ကို မမေ့နိုင်သော စိတ်ဖြင့်

စိတ်ဝင်စားခဲ့ရသော မရင်ငြိမ်းရှေ့၌ ကျွန်တော်သည် မစံပယ်ကိုပါ မေ့နေလေပြီတကား။

မရင်ငြိမ်းက ပြုံးသည်။

“မဟုတ်ပါသေးပါဘူးလေ ရင်ငြိမ်းမှာတော့ ကိုယ့်အလုပ်ကို ကျေနပ်လွန်းလို့သာ ပြောရတာ။ တခါတခါကျ ရင်ငြိမ်းလုပ်တာတွေ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားလို့ သံသယဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒီကလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း အားမရလှသေးဘူး”

“ကျွန်တော့်အဖို့ကတော့ အားလုံး ထူးဆန်းနေတာပဲ မရင်ငြိမ်း။ ဒါထက် မရင်ငြိမ်း ဒီရွာကပဲနော်”

“ဆိုပါတော့ရှင်”

“ဘာကြောင့် ဆိုပါတော့ ရတာလဲဗျ”

“သြော် ဒါကတော့ ဒီလိုပါလေ။ လူဖြစ်လာတဲ့ဘဝမှာ ကိုယ်ရပ်တည်ရာအရပ်က ကိုယ့်ကို ပိုင်ဆိုင်တာမျိုးဆိုတော့ ရင်ငြိမ်းအဖို့ ဒီရွာမှာ ရပ်တည်ရတာ ဒီရွာရဲ့ထမင်းလုတ်နဲ့ အသက်ရှင်ရတာ ဆိုတော့ ဒီရွာကလို့ပဲ ဆိုနိုင်တဲ့သဘောပါ”

ကျွန်တော်သည် မရင်ငြိမ်းကို စေ့စေ့ကြည့်မိသည်။ ပြီး မရင်ငြိမ်းသည် ကျွန်တော်တွေ့ဖူးသော သူတွေနှင့် မတူလွန်းသဖြင့် လူတယောက်မှ ဟုတ်ပါလေစဟုလည်း အတွေးရောက်ရပြန်လေသည်။

“ကဲ ကိုဝင်းဆွေ နေတောင် အတော်မြင့်လာပြီပဲ။ ရင်ငြိမ်းလည်း စကားကောင်းနေလိုက်တာ။ ကလေးတွေနဲ့အတူ ကျောင်းကို ပြန်ရဦးမယ်ရှင်။ ခွင့်ပြုစေချင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ”

မရင်ငြိမ်းသည် သူ့ကလေးတွေကို စုခေါ်သည်။ ပြီး ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက် စကားဆိုသည်။

“သွားပါဦးမယ် ကိုဝင်းဆွေ။ နောင်ကြုံရင်လည်း ဝင်နိုင်ပါတယ်”

ထိုအခါ ကလေးတို့ကလည်း ကျွန်တော့်အား နှုတ်ဆက်စကားဆိုကြပြန်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ သွားပါဦးမယ် ဦးဦး”

ကျွန်တော်သည် ကလေးတစုနှင့်အတူ ရွာဆီသို့ ရှေးရှုသွားနေသော မရင်ငြိမ်းကို နောက်မှ ငေးမောရင်း သပြေပင်ရိပ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ရလေသည်။

သည်ခဏမှာ ကျွန်တော်မသိရသော အဖြစ်တခုရှိလေသည်။ စခန်းသာကို ပြန်ခဲ့ပြီ ဆိုသောအခါ အတွေးတခုလုံး၌ မရင်ငြိမ်း၏အကြောင်း၊ နားအာရုံတခုလုံးမှာလည်း မရင်ငြိမ်း၏စကား၊ အမြင်အာရုံ ပတ်လည်မှာလည်း မရင်ငြိမ်း၏ အသွင်၊ စခန်းသာကို ရောက်သော်လည်း ထိုဆရာမ မရင်ငြိမ်းနှင့် ကလေးတွေသည် ကျွန်တော့်အနားမှ မခွာ။

ကျွန်တော်သည် ဝတ္ထုတပုဒ် ဖတ်နေခြင်းမဟုတ် အိပ်ရာတွင် အိပ်မက်နေသည်လည်းမဟုတ်၊ ရုပ်ရှင်ကားတခုကို ကြည့်ခဲ့ရသည်လည်း မဟုတ်။ သို့သော် ကျွန်တော့်အဖို့ မရင်ငြိမ်းသည် ဆန်းလှ၏။

သိပြီ။ ကျွန်းသာသည် မြတ်နိုးဖွယ်သော အရပ်တပါးပါတကား။

(၁၈)

ကျွန်းသာသည် ကျွန်တော့်ဘဝကို မွေးဖွားပေးသော အရပ်ဟု ဆိုရပါမည်။ သို့မဟုတ်လျှင် ကျွန်တော့်ဘဝကို ပြောင်းလဲစေနိုင်စွမ်းသူသည် မရင်ငြိမ်းဟူ၍ ကျွန်တော်မှတ်ယူရ ပေလိမ့်မည်။ မရင်ငြိမ်းသည် ကျွန်တော်၏ ဆရာမအဖြစ်ကို မခံယူလိုပါဟု မည်သို့ပင် ငြင်းပယ်စေကာမူ ကျွန်တော်သည် မရင်ငြိမ်း၏တပည့် ဖြစ်ရသည်။ တပည့်ပီပီ ကျွန်တော်သည် မရင်ငြိမ်းကို လေးစားသည် အထင်ကြီးသည်။

လွန်ခဲ့သော အချိန်များက ကျွန်တော်သည် မစံပယ်ဆိုသူကို အထင်ကြီးခဲ့ဖူးသောစကားတွေကို ကျွန်တော် နားထောင်ရသည်မှာ သူ့မျက်နှာအလှတပါးက ညှို့ထား၍ဆိုရမည်။ ပြီး မစံပယ်၏ စကားတွေကို ကျွန်တော် နားမလည်မှန်စေဦး ကျွန်တော်သည် ရောရောယောင်ယောင်နှင့် 'ဟုတ်ကဲ့' လိုက်ခဲ့သည်သာ များ၏။ မည်သို့ပင် မစံပယ်က လူ့ဘဝကြီးနှင့် ပတ်သက်၍သော်လည်းကောင်း၊ အလွန်လျှင် လေးနက်သော သဘောတရား အယူအဆ အတွေးအခေါ်တို့ကို ပြောပြခဲ့သည် ဆိုစေကာမူ ထိုမစံပယ်၏ စကားများနှင့် ပတ်သက်၍ ထိုစဉ်က ကျွန်တော် အတွေးရှာမရခဲ့။ ယခုအချိန်သို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် သူ့စကားများ အနက် အနည်းငယ်မှအပ ကျွန်တော်သည် သတိမရသည်က များလေသည်။

ယခုမူ ကျွန်တော်သည် သင်းသင်း စခန်းသာမှ ထွက်သွားသည့်နေ့ကစ၍ နေ့စဉ်လိုလို ကျွန်းသာဘက်သို့ ရောက်ရသဖြင့် ဆရာမ မရင်ငြိမ်းနှင့် တွေ့ရသော် သူက ဘာမျှမပြောစေကာမူ ကျွန်တော်က အမေးစသည်။ သူပြောသော အကြောင်းတွေ၌ ဘဝနှင့် လောကကြီးဟူသော စကားလုံးများကို များစွာ မကြားရပါ။ သူသည် ကျွန်းသာ၊ သူ၏ကျောင်းကလေး၊ သူ၏ ကျောင်းသား များနှင့် သူ့အကြောင်း တို့ကိုသာ အဓိကထား၍ ပြောတတ်သည်။ သူပြောသော အကြောင်းအရာ များသည် များစွာ မခက်ခဲလှ သော်လည်း ကျွန်တော်သည် သူ့စကားများနှင့် ပတ်သက်လျှင် မေးခွန်းအမျိုးမျိုး မေးတတ်ခဲ့လေသည်။ သူ့မျက်နှာသည် လှပါသည်။ မစံပယ်လို ထပ်တူလှပါသည်။ မစံပယ်လို အပြင်အဆင်မျိုး သူ့မှာမရှိ။ သို့သော် စကားတွေကို နားထောင်ရသည်မှာ ကျွန်တော့်အဖို့ စိတ်ဝင်စားစရာတွေချည်း ဖြစ်ရသည်။ ဆိုလိုသည်မှာ မရင်ငြိမ်း၏မျက်နှာသည် ကျွန်တော့်ကို ကြည်နူးစေသည်ထက် မရင်ငြိမ်းစကားတွေက ကျွန်တော့်ကို စွဲမြဲစေ၏။

ဟိုတုန်းက မစံပယ်သည် လူ့ဘဝ၏ ကြည်နူးစရာ မြူးထူးစရာတို့ကို ပြောခဲ့ဖူးပါသည်။ ကျွန်တော် ထိုစကားတို့ကို ကြားယောင်မြဲ ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော်

မစံပယ်က မြူးထူးစရာဆို၍သာ ‘ဟုတ်ကဲ့’ ခဲ့သည်။ ယခုတော့ လူ့ဘဝသည် အမှန်ပင် ကြည်နူးအားတက်စရာ ကောင်းလှချေသည်။

“ရင်ငြိမ်းမိဘတွေက နံ့သာကပါ ကိုဝင်းဆွေ။ စစ်ကြီးဖြစ်တော့ ရင်ငြိမ်း ငယ်ငယ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ရင်ငြိမ်း မိဘတွေနဲ့အတူ ဒီကျွန်းသာရွာကလေး ရောက်ခဲ့တယ်။ ကျွန်းသာရောက်တော့ ဖေဖေက လေ့ထောင်သတဲ့။ ဂျပန်ခေတ်ဆိုတော့ လှေနဲ့ အသွားအလာ များကြတယ် မဟုတ်လား ကိုဝင်းဆွေ”

မရင်ငြိမ်းနှင့် ခင်မင်သိကျွမ်းခဲ့သည်မှာ ငါးရက်မြောက်သောနေ့။ နံနက်စာ စားပြီးစလောက်ကပင် ကျွန်တော်သည် မရင်ငြိမ်း၏စာသင်ကျောင်းကလေးသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ မရင်ငြိမ်း၏ တပည့်များနှင့် အတူ မရင်ငြိမ်း သင်ပြပို့ချနေသည်တို့ကို နားထောင်နေခဲ့သည်။ ထိုစဉ်မှာ မရင်ငြိမ်းကို သနားသော အတွေးတို့ ပြန့်ပွားခဲ့ရသည်။

မရင်ငြိမ်း၏ ကျောင်းသည် စနစ်တကျ အတန်းခွဲထားသော ကျောင်းမဟုတ်။ ကကြီး၊ ခကွေး၊ တစ်၊ နှစ်၊ သုံးလေး စသည်တို့ကို အစပြုသင်ယူနေသော ကလေး နှစ်ဆယ်ခန့်၊ ပြီး အရေး၊ အဖတ်၊ အတွက် အတန်အသင့် တတ်ပြီးကလေးက သုံးဆယ်ခန့် ထိုသုံးဆယ်ခန့်တွင် ယခုနှစ် မြို့သာမှ လေးတန်းစာမေးပွဲကို ဝင်ရောက်ဖြေဆိုရန်အတွက် သင်ပြပို့ချပေးနေရသော ကလေးက ကိုးယောက်။

စာသင်ခန်းဟုဆိုသော ကျောင်းအဆောက်အအုံမှာ နှစ်ခန်းတွဲ အဆောက်အအုံ ဖြစ်သည်။ တဖက်ခန်း၌ ကကြီး၊ ခကွေး အစသင် ကလေးများ၊ အခြားတဖက်ခန်း၌ အရေး၊ အဖတ်အတွက်သင် ကလေးများ။

မရင်ငြိမ်းသည် ထိုအခန်းနှစ်ခန်းကို ကူးချည်၊ ပြောင်းချည် သင်ရသည်။ ဆရာမှာ တဦးတည်းသော ဆရာမ။

နံနက်စောစောတွင် မရင်ငြိမ်းသည် ကလေးတို့နှင့်အတူ စိုက်ခင်းထဲသို့ ဆင်းသည်။ နေ့မြင့်လျှင် ရွာသို့ ပြန်သည်။ ထမင်းစား အနားယူသည်။ ဆယ့်တစ်နာရီလောက်မှာ ကျောင်းတက်သည်။ သုံးနာရီလောက်မှာ ကလေးအချို့ကို အရင် ကျောင်းဆင်းစေသည်။ ထို့နောက် လေးတန်းဖြေရမည့် ကလေးကိုးယောက်ကို စာဆက်သင်ပြန်သည်။ သို့သော် ထိုအစီအစဉ်သည် ပုံမှန်မဟုတ်ပေ။ မရင်ငြိမ်းတဦးတည်း ကျောင်းတွင် မရင်ငြိမ်းသည် အဆင်ပြေသလို စခန်းသွားနေခြင်းဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ကလေးငါးဆယ်ခန့်ကို ဖတ်စာသင်လိုက်၊ ရာဇဝင်ပြောလိုက်၊ ပထဝီ ပြလိုက်၊ သင်္ချာ ပြလိုက်နှင့် ဟိုတတန်း၊ သည်တတန်း ကူးကာ အလုပ်များနေသော မရင်ငြိမ်း၏ မျက်နှာက ညှိုးရိပ်သော်မျှ မသန်း။ ရွှင်လန်းသော၊

အားတက်သောအသွင်ကို ဆင်ယင်ထားစေကာမူ ကျွန်တော့်အဖို့မှာမူ သူ ပင်ပန်းရသော အဖြစ်ကို ယူကျုံးမရဖြစ်မိသည်။

သည်တော့လည်း ထိုနေ့က ကျောင်းဆင်းသောအခါ ကျွန်တော်က မရင်ငြိမ်းအတွက် ဆရာမ တယောက်လောက် ထပ်ငှားရန်၊ ထိုဆရာမအတွက် လစာကို ကျွန်တော်က ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း စေတနာကောင်း ပြောမိသည်။

ထိုအခါ မရင်ငြိမ်းသည် ထိုကိစ္စမှာ မလွယ်ကူနိုင်ကြောင်း၊ ဤကဲ့သို့သော ကလေးတို့အတွက် ဤမျှ စေတနာ ထားခဲ့ရသည့် အခြေအနေမှာ အလွယ်မဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ ငွေမည်မျှပေး၍ ဆရာ ခန့်ထားစေကာမူ စေတနာမပါလျှင် အခက်အခဲ တွေ့နိုင်ကြောင်း ပြောသည်။ စကားစပ်ပြီဟု ကျွန်တော် ယူဆမိသည်နှင့် သူနှင့် ကျွန်းသာတို့ ဆက်စပ်နေပုံကို မေးမိသည်။

ထိုအခါ ဆရာမသည် သူ့ဘဝကို အစပြု ပြန်ပြောင်းသည်။

“အဲဒီ ဂျပန်ခေတ်မှာပဲ ရင်ငြိမ်းရဲ့မိဘနှစ်ပါးစလုံးဟာ လေယာဉ်ပေါ်လိုက်သွားရင်း စစ်ဒဏ်သင့်ပြီး သေသွားကြတယ်။ ရင်ငြိမ်း မိဘတွေဟာ ကျွန်းသာမှာ နေခဲ့သမျှ အတွင်းမယ် သူတို့ရှာလို့ဖွေလို့ ရသမျှတွေ၊ သူတို့မှာရှိပြီး ငွေကြေးဥစ္စာကလေးတွေကို ကျွန်းသာက လူတွေနဲ့ မျှတစားခဲ့တယ်။ ဒီတော့ ရင်ငြိမ်းမိဘနှစ်ပါး ဆုံးတော့ ကျွန်းသာကလူတွေဟာ ခုနစ်နှစ်အရွယ် လူမမည်ဖြစ်တဲ့ ရင်ငြိမ်းကို ပြုစုကျွေးမွေးကြတယ်။ ကျွန်းသာရွာ အစဉ်အဆက်က ရွာဦးကျောင်း ဘုန်းကြီးဆီမှာ ပရိတ်ကြီး ကုန်ရုံလောက်သာ အလွန်ဆုံးထားပြီး စာသင်ခဲ့တဲ့ ကျွန်းသာရွာသားကြီးတွေဟာ ရင်ငြိမ်းကိုတော့ မြို့သာကျောင်းပို့ပြီး ပညာသင်စေခဲ့တယ်”

ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ ကျွန်တော် မေးစရာ ကြုံရပြန်လေသည်။

“ဘာရယ် မရင်ငြိမ်း မြို့သာကျောင်းမှာ နေခဲ့ဖူးသေးတယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်.. ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုဝင်းဆွေ ”

“သြော် ကျွန်တော်ကလည်း မြို့သာ အထက်တန်းကျောင်းမှာ နေခဲ့ဖူးတာမို့ မေးကြည့်တာပါ”

ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ကျောင်းဝင်းတွင်းမှ ထွက်ခဲ့ကြပြီး သရက်ပင်အောက်သို့ ရောက်ခဲ့ကြပြီဖြစ်သည်။

“ရင်ငြိမ်း ပညာသင်ရတာက ကိုဝင်းဆွေတို့လို ဖြောင့်ဖြူးတာမှ မဟုတ်ဘဲ ကိုဝင်းဆွေရယ်။ မြို့သာမှာ ၄၆ ခုနှစ် ကျောင်းပြန်ဖွင့်ဖွင့်ချင်း ရင်ငြိမ်းကျောင်းနေခွင့်

ရတာမှ မဟုတ်တာ။ ကျွန်းသာကတော့ ကျောင်းဖွင့်ဖွင့်ချင်း ရင်ငြိမ်းကို ကျောင်းထားပေးဖို့ စီစဉ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ရင်ငြိမ်း စစ်ဖြစ်စ ကျောင်းကထွက်တုန်းက သူငယ်တန်း၊ စစ်ပြီးတော့ ရင်ငြိမ်းအသက်က ကိုးနှစ်ကျော်လို့ ဆယ်နှစ်ထဲ ရောက်နေပြီ။ ဒီတော့ ရင်ငြိမ်း သူငယ်တန်းက ပြန်နေရမှာကို ရှက်တတ်ခဲ့တယ်။ ဒါနဲ့ ရွာဦး ဘုန်းကြီးကျောင်း ကပဲ 'ကဲပါဟယ် အခြေခံလောကဓာတ် စာလောက် ရအောင်တော့ ငါ့ဆီမှာပဲ သင်သွားပေါ့ဟာ' ဆိုပြီး အတွင်းအောင်ခြင်း၊ အပြင်အောင်ခြင်းလောက် ရောက်အောင် သင်ပေးတယ်။ ၄၇ ခုနှစ်ရောက်မှ ဘုန်းကြီး လိုက်ပြောပေးတာနဲ့ ရင်ငြိမ်း လေးတန်းမှာစပြီး ကျောင်းတက်ရတာ။ အဲဒီအချိန်ကတော့ ကိုဝင်းဆွေက အတန်းကြီး ရောက်နေမှာပေါ့"

မရင်ငြိမ်းသည် သူ့စကားကို မေးခွန်းနှင့် ဖြတ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ထံမှ အဖြေကို စောင့်ပြန်လေ သည်။

"ဩော် ဒီတော့ ကျွန်တော် မြို့သာမှာ မရှိတော့ဘူးထင်တယ်"

"အဲဒီလိုဖြစ်လိမ့်မယ် ကိုဝင်းဆွေ။ ဒါနဲ့ ရင်ငြိမ်းဟာ လွတ်လပ်ရေးရတဲ့နှစ်မှာ ၄ တန်းအောင်တယ်။ ၅၁ ခုနှစ်မှာ ရင်ငြိမ်း ခုနစ်တန်း အောင်တယ်။ ဒီတော့ ရင်ငြိမ်း ကျွန်းသာရဲ့စေတနာကို အသိအမှတ် ပြုတတ်ရကောင်းမှန်း သိလာပြီ ကိုဝင်းဆွေ။ ဒါကြောင့် ရင်ငြိမ်း ကျောင်းဆက်မတက်ဘူး စိတ်ကူးတယ်။ ရင်ငြိမ်း အသက်လည်း ၁၅ နှစ်ထဲရောက်ပြီ။ ဒါနဲ့ ရင်ငြိမ်း ဆရာဖြစ်သင်တန်းတက်ဖို့ ကြံရတာပေါ့။ အခြေအနေကို ကျောင်းက ဆရာကြီးပြော။ မွေးခုနှစ်ကို တနှစ်တိုး။ ဒီအကြောင်းတွေ ကိုလည်း ရွာကလူတွေနဲ့ တိုင်ပင်ရတာပေါ့လေ။ နောက်ဆုံးတော့ ၅၁ ခုနှစ်မှာပဲ ရင်ငြိမ်း မူလတန်းဆရာဖြစ်သင်တန်း တက်ခွင့်ရခဲ့တယ်။ အစိုးရဆီက စတိုင်ပင် ခြောက်ဆယ်နဲ့ လောက်အောင် နေခဲ့ရတယ်ဆိုပေမဲ့ ရွာကလည်း တတ်နိုင်သမျှ စုဆောင်းပို့ကြပါသေးတယ်။ အဲ မနှစ်ကတော့ ရင်ငြိမ်း ဆရာဖြစ်သင်က ဆင်းလာခဲ့ပြီး ရင်ငြိမ်းရဲ့အကြံအတိုင်း ကျောင်းဖွင့်ခဲ့တာပဲ ကိုဝင်းဆွေ"

"ဒါထက် မရင်ငြိမ်း ထောင်ကျမလို ဖြစ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာကကော"

"အဲဒါပဲပေါ့ ကိုဝင်းဆွေ၊ အစိုးရအထောက်ပံ့ကြေးနဲ့ ကျောင်းတက်ခဲ့ရတော့ အစိုးရလွှတ်တဲ့နေရာ လုပ်ချင်လုပ်၊ မလုပ်ချင်ရင် စတိုင်ပင်ပေးထားသမျှလျော်။ မလျော်နိုင်ရင် ထောင်ချမယ်ဆိုပြီး စည်းကမ်း သတ်မှတ်ထားတယ်"

"ပထမတော့ ရင်ငြိမ်းလည်း ကျွန်းသာမှာ အစိုးရကျောင်း ဖွင့်ဖို့ လုပ်ပါသေးတယ်။ မြို့သာက ပညာအုပ်ဆီကို ရင်ငြိမ်းရယ် ဘုန်းကြီးရယ် ရွာကလူကြီးတွေရယ် သွားပြောကြတယ်။ ဒီတော့ ပညာအုပ်က မဖြစ်နိုင်ဘူး ပြောရုံမကဘူး ရင်ငြိမ်းကိုလည်း မြို့သာ မူလတန်းကျောင်းမှာ လုပ်ရမယ်

ပြောပါလေရော။ အစိုးရကျောင်းမှာ မလုပ်ရင် စတိုင်ပင် လျော်ရမယ် မလျော်ရင် တရားစွဲမယ် ဖြစ်ပါရော။ ဒီတော့ ဘုန်းကြီးရော၊ လူကြီးတွေကပါ တရားစွဲရင် သူတို့ပါ ထောင်ကျခံမယ်ပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ နောက်ဆုံးကျတော့ ပညာအုပ်က ပညာမင်းကြီးရုံးနဲ့ ပညာဝန်ရုံးကို လှမ်းတိုင်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုမှတော့ အရေးမယူပါဘူး။ ရင်ငြိမ်းတို့လည်း ဒီမှာပဲ ကျောင်းထောင်ဖြစ်ကြတော့တယ်”

ထိုစကားကို နိဂုံးချုပ်သောအခါ မရင်ငြိမ်းသည် အားတက်ရွှင်ပျသော အမူအရာကို ဆောင်လေသည်။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော်တို့သည် မြစ်ကမ်းစပ်သို့ ရောက်ခဲ့ချေပြီ။ မြစ်ရေပြင်၌ တိမ်ရောင်စုံတို့ အရိပ်ထင်ကာ လူးလွန့်နေလေသည်။

“မရင်ငြိမ်းဘဝဟာ သိပ်ဆန်းတာပဲနော်”

ကျွန်တော် ထိုစကားပြောမိသည့် တိုင်အောင် မရင်ငြိမ်းသည် ရေပြင်ကို ငေးမောရင်း...

“မဆန်းလှပါဘူး ကိုဝင်းဆွေရယ်။ ရင်ငြိမ်းဘဝဟာ ဒီကျွန်းသာမှာရှိတဲ့ လူတွေရဲ့ ဘဝနဲ့စာလိုက်ရင် သိပ်အဆန်းကြီး မဟုတ်လှသေးပါဘူး။ ကြည့်စမ်း ကိုဝင်းဆွေ”

ထိုစကားကိုဆိုလျက် မြစ်ပြင်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြလေသည်။

မြစ်ပြင်တံငါလှေတို့ ပိုက်တန်းချကြလေပြီ။

“ရင်ငြိမ်းဟာ ဒီရွာကိုရောက်လာပြီး ရွာကလူတွေရဲ့ ဖူးဖူးမှုတ်ခံရတယ်၊ ဟောဒီရွာထဲမှာ ဟောဟိုက တံငါတွေလည်း ရှိကြတယ်။ ကျွန်းသမားတွေလည်း ရှိကြတယ်။ ငါးမလုပ်နိုင်တဲ့ အချိန်နဲ့ ကျွန်းမလုပ်နိုင်တဲ့အချိန်မျိုးကျရင် ကျွန်းသာကလူတွေဟာ မြို့သာသွားပြီး ရေထမ်းရ ကူလီလုပ်ကြရ နဲ့ ဒီလူတွေအဖို့ အမျိုးမျိုး ဒုက္ခဆင်းရဲခံရလို့ ရတာကလေး မလောက်မငစား။ ဒီထဲက ရင်ငြိမ်းကို ကျောင်းထားခဲ့သေးတယ်။ ကဲ ဒီတော့ ဒီလူတွေရဲ့ဘဝနဲ့စာရင် ရင်ငြိမ်းဘဝဟာ ဘာများ ထူးဆန်းသေးလို့လဲ ကိုဝင်းဆွေ”

ကျွန်တော်သည် ဘာမျှ စကားပြန်မပေးနိုင်တော့ပါ။ နေရောင်ဖျော့ဖျော့သာ ထင်တော့သော အလင်းရောင်အောက်မှ မရင်ငြိမ်း၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ အမည်ဖော်မပြ နိုင်သော ဝေဒနာတခုကို ခံစားနေရလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးသည် မည်မျှ ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သည်ကို ကျွန်တော်မသိ။

“မိုးတောင်ချုပ်လာပြီ ကိုဝင်းဆွေ၊ ရင်ငြိမ်းတို့ ပြန်ကြစို့နော်”

‘နော်’ ဟူသော နောက်ဆက်စကားသည် ကျွန်တော်၏နှလုံးသားကို ဆွဲခါလိုက်လေသည်ထင်၏။ သည်တော့လည်း ရင်မှ လျှံထွက်လာသော စကားစသည် တုန်ယင်သော နှုတ်ခမ်းအစုံမှ ပေါ်ထွက်ခဲ့ရ ပြန်လေသည်။

“ကျွန်တော် မရင်ငြိမ်းကို အကူအညီပေးပါရစေလားဗျာ”

မရင်ငြိမ်း နှုတ်တုံ့မပြန်။ ရွာဘက်သို့သာ ရှေးရှုလေပြီ။ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် ထိုလမ်းတူရူအဝေးဆီသို့ ငေးနေသည်။ သူ့အတွေးတွေ ဘယ်သို့ရောက်နေလေသနည်း။ သိချင်စမ်းပါဘိတော့သည်။

သူ့အတွေးတွေသာ ဘယ်ထံရောက်သည်ကို မသိနိုင်။ ကျွန်တော့်အတွေးတို့မှာ ခါတိုင်းနေ့မှာကဲ့သို့ပင် မရင်ငြိမ်းကို အပါခေါ်၍ လာခဲ့သည်။ စခန်းသာကိုရောက်တော့ နေဝင်ပြီ။ အိပ်ခန်းမှာ သင်းသင်းလည်း ရောက်နှင့်၏။ တဦးနှင့်တဦး စကားတခွန်းမျှ မဆိုမိ။ နေနိုင်ကြပါဘိသည်။ ထိုညက မရဲတရဲနှင့် မိုးဖွဲဖွဲကျသည်။ တပေါင်းမိုးဆိုသည်ထင်၏။

(၁၉)

တပေါင်းမိုးရွာသောညက သင်းသင်းကို အိပ်ရာဘေးမှထားလျက် မျက်စိကို စုံမှိတ်ကာ နေခဲ့ပေမဲ့ မရင်ငြိမ်းသည် မျက်လုံးအိမ်ထဲမှာ လူးလာခေါက်တုံ့နေခဲ့သည်ဖြစ်၍ ရွာသောမိုးဖွဲဖွဲကို အမှတ်တရ မထားခဲ့သော်လည်း နောက်တနေ့ မိုးသောက်တော့ သင်းသင်းက ပြုံးတဝက်၊ မဲ့တဝက် ဟန်လုပ်ကာ...

“ဖေဖေ စိတ်မကောင်းမှာစိုးလို့ ပြန်လာတာသိလား”

ဟု စကားစ၍ဆိုသည်။

ပြီး မြို့သာသို့ သွားလိုကြောင်း စကားကိုပင် ထိုနေ့၌ သူမဆို။ သည်တော့ ကျွန်တော်လည်း မရင်ငြိမ်းရှိရာသို့ မသွားဖြစ်။ ထိုညနေမှာပင် ဦးလေးထွန်း အိမ်သို့ရောက်လာသည်။

အံ့သြစရာကောင်းသည်မှာ ဦးလေးထွန်းသည် ကျွန်တော်နှင့် သင်းသင်းဖြစ်ခဲ့သမျှ အခြေအနေတို့ကို သူ လုံးဝမသိလေသလို ထိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ စကားတခွန်းသော်မျှ မစ။

သို့သော် သူ ပြောသော စကားများတွင် အဆန်းတခုပါသည်ဟု ဆိုချင်သည်။

“အင်္ဂါနေ့မှာ ဦးလေးထွန်း ရန်ကုန်ကို သွားမလို့ မောင်ဝင်းဆွေ။ အဲဒါ မောင်ဝင်းဆွေရော၊ သင်းသင်းပါ လိုက်ခဲ့ကြပေါ့။ ဦးလေးထွန်းတို့ သင်္ဘောကြီးနဲ့ သွားကြမယ်။ သင်္ဘောအခန်း လက်မှတ်လည်း ဝယ်ပြီးပြီ” ဟူသောစကား။

ကျွန်တော့်ရင်မှာ ပူရလေပြီ။ အကြောင်းကို ရှာပေမဲ့ ရေရေရာရာ မတွေ့။ သင်းသင်းစနက်မှ ကင်းပါလေစဟု သံသယဖြစ်ချင်သည်။

ကျွန်တော်ကိုယ်၌ကလည်း ညံ့သည်ထင်ပါ၏။ ဦးလေးထွန်းအား ချေချေပပ စကားမျိုး ပြန်၍မျှ မပြောတတ်။ သူတို့ရေ့ ရောက်ပြီဆိုလျှင် ကျွန်တော့်လျှာသည် လှုပ်ရှားတတ်သောအဖြစ်မှ ရှိပါသေးရဲ့လားဟု သံသယဖြစ်စရာ။

ညစာထမင်းဝိုင်းမှာ သင်းသင်းက စကားရွှန်းရွှန်းဝေအောင် ပြောလေသည်။ ရန်ကုန်ရောက်လျှင် မည်သို့လည်မည်၊ မည်သို့ပတ်မည်၊ သူ့မောင်သည် ရန်ကုန်ကို ရောက်ဖူးသည်ဖြစ်၍ သူ့ကို နေရာအနှံ့ လိုက်ပို့ရမည်။ ရုပ်ရှင်တွေလည်း ကြည့်လိုက်မည်။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသည် မိန်းမများ ကျက်စားရာ ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်နိုင်လျှင် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ တည်းခိုမည်ဟုပင် ပြောလိုက်ချေသေးသည်။

ကျွန်တော် မရင်ငြိမ်းဆီသို့ ပြေးလိုက်ချင်သည်။ ယနေ့ စနေနေ့၊ မနက်ဖြန်သည် တနင်္ဂနွေ၊ သန်ဘက်ခါဆိုလျှင် တနင်္လာ၊ ဖိန်းနွဲ့ခါကျ ရန်ကုန်သို့ သွားရချေတော့မည်။ ကြားနှစ်ရက်သာ ရှိသည်။ ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုလျှင် ထိုနှစ်ရက်စလုံး သင်းသင်း မြို့သာသွားလျှင် အဘယ်မျှ ကောင်းချိမ့်မည်နည်း။

စနေညမှာ အိပ်၍ပင်မရ။

တနင်္ဂနွေနံနက်ကျတော့ စိတ်သည် ဆောက်တည်ရာမရ။ သင်းသင်းဆိုသော သူငယ်မမှာ အပြုံးတွေ တလှိုင်လှိုင်နှင့် အပါးကမခွာ။

ပြီး သူက ပြောသေးသည်။

“မောင် မောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်။ သင်းသင်းကို စိတ်ဆိုးနေတုန်းလားကွယ်။ ပြောပါ မောင်။ ဒီလိုပေါ့ မောင်ရယ် လင်နဲ့မယား လျှာနဲ့သွားပဲဟာ မတော်တဆ တခါတလေ ကိုက်မိတဲ့ဥစ္စာ။ မောင်ဟာ တမျိုးပဲ။ ဒါ့ကြောင့် ဖေဖေကပြောတာ မောင်ဟာ လောကကြီးအကြောင်း ဘာမှ နားမလည်ဘူးလို့”

“ဘာ လောကကြီးအကြောင်း ငါနားလည်တယ်ဟေ့။ နင်တို့ပြောပြောနေတဲ့ လောကကြီးအကြောင်း ကို ငါ တဖြည်းဖြည်း နားလည်ပါပြီဟ”

သည်စကားတွေသာ နှုတ်ကထွက်မိလျှင် စခန်းသာအိမ်ကလေးတခုလုံး သိမ့်သိမ့်ခါသွားလိမ့်မည် ထင်ပါ၏။ ယခုတော့ ထိုစကားတွေသည် ရင်ထဲမှသာ လှိုင်းခတ်သလို။

“ဟုတ်ဘူးလား”

သင်းသင်းသည် ကျွန်တော့်ပခုံးကို လှုပ်ခါရင်း မေးလိုက်သေးသည်။

“ဘာဟုတ်ရမှာလဲ”

ထိုစကားသည် ရင်မှ လွင့်စဉ်သွားဟန်တူသည်၊ သည်တော့ ပြုံးသော သူ့မျက်နှာသည် ရုတ်ခြည်း ညှိုးသည်။ ပြီး မဲ့သည်၊ နောက် မျက်ရည်စများ ဝေလာလေသည်။

“သင်းသင်း အကောင်းပြောတာကို မောင် ဒီလိုအော်တာ သင်းသင်း သိပ်ဝမ်းနည်းတယ်။ လင်မယားချင်း ခဏစိတ်ဆိုးပြီး ပြန်သင့်မြတ်တဲ့အခါမှာ အသစ်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ခုတော့ ဘယ်ဟုတ်လို့လဲ။ မောင်ဟာ သင်းသင်းအပေါ်မှာ ဒီလောက်အငြိုးကြီးတော့မကောင်းဘူး”

မဲ့ကာရွဲ့ကာ စုန့်နဲ့ကာနှင့် သူပြောလာတော့လည်း ရင်ထဲက မချိလှ။

ကလေးဆိုရလည်းခက်၊ လူကြီးဆိုရလည်းခက်လှသော သူ့ဟန်ပန်တွေနှင့် သည်တနင်္ဂနွေ တနေ့လုံး ကျွန်တော့်ခြေကို သူထိတ်ကျဉ်းခတ်သည်လေ။ သည်မျှသာမကသေး။ ညခင်းကျပြန်တော့ ထိုသူငယ်မသည် ကျွန်တော့်ကို ပင်လယ်ပြင်သို့ အပါခေါ်လေသည်။ ပင်လယ်ရေသည် သောက်တိုင်း ငတ်ရလေသည်တကား။

နောက်တနေ့ မိုးသောက်ပြန်သောအခါ ကမ်းခြေကို ရောက်သည်နှင့် စမ်းရေကို ရှာပြန်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်သည်ပင် ဆောက်တည်ရာမရတော့ပေ။ သည်တော့ လက်ဖက်ရည်ပွဲမှ သင်းသင်း အရင်ထသည်။ ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်ကြစေတော့ဟုလည်း စိတ်က ဆုံးဖြတ်သည်။ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း အစွန်းအငြိမထင်သော သူတော်စင်အဖြစ် မှတ်ယူသည်။ သည်စိတ်နှင့် စခန်းသာအိမ်မှ ထွက်သည်။ မရင်ငြိမ်းရှိရာသို့။

ခြံဝသို့ရောက်တော့ မမျှော်လင့်သောသူ၊ ရက်အတန်ကြာ မေ့နေခဲ့သောသူ၊ သို့သော် တွေ့ရသောအခါ စိတ်လှုပ်ရှားရသောသူ၊ ထိုသူသည် ကိုလှကြိုင်၊ သူ့ကို တွေ့သည်။

“ဟယ်လို ဦးဝင်းဆွေ။ စောစောစီးစီး ဘယ်လဲဗျ”

“ဒီနားတင်ပါ”

စကားကို ပြတ်ပြတ်ပြော၍ ဖြတ်လိုက်လျှင် ပြီးလိမ့်မည်အထင်နှင့်ပြောသည်။

“ဘယ်လဲ လမ်းလျှောက်လားဗျ။ ကောင်းတယ်ဗျို့။ ကျွန်တော်တော့ ဒီလိုပဲ စိတ်ကူးရတဲ့အခါ မနက်တိုင်း လမ်းလျှောက်ထွက်တာပဲ။ ခင်ဗျားက ခုမှထွက်မယ်ကြံတာကို ကျွန်တော်ဖြင့် ပြန်တောင်လာပြီ။ လမ်းလျှောက်ဝါသနာပါရင် ပြောဗျို့။ ကျွန်တော်ထွက်ဖြစ်တဲ့အခါ ဝင်ခေါ်ပါ့မယ်။ လမ်းလျှောက်တာပေမဲ့ အဖော်နဲ့မှ ကောင်းတာဗျ။ ဩော် ဒါထက် ဒေါ်သင်းသင်းရော”

သည်လောက်စကားရှည်လွန်းနေသည်ကို ကျွန်တော် အဘယ်မှာလျှင် ကျေနပ်နိုင်ပါအံ့နည်း။ သူကမူ စပို့ရှပ်အဖြူ၊ ဘောင်းဘီရှည်အဖြူနှင့် လက်ကိုင်တုတ်ကို ကိုင်ထားသည်။ ပြီး သူ့စကားကို အဆုံးမသတ်သေး။

“လမ်းလျှောက်ရင် ဒေါ်သင်းသင်းပါ ခေါ်မှပေါ့ဗျ။ ဘာလဲ ဒေါ်သင်းသင်းက ဝါသနာမပါဘူးလား။ ဟောဟိုမှာ ဒေါ်သင်းသင်း”

ကျွန်တော်သည် ကိုလှကြိုင်၏ မျက်နှာကို လက်သီးအရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် ထိုးလိုက်ချင်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်မှာ တဆတ်ဆတ် တုန်နေလေသည်။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမည် မပြောတတ်တော့ပါ။ ထိုအခိုက် သင်းသင်းသည် ကျွန်တော်တို့နားသို့ ရောက်လာသည်ပြီး သူက စကားကြောစပြန်သည်။

“ဪ ဦးလှကြိုင်ပါကလား ဘယ်က လာပါသလဲရှင်။ လက်ဖက်ရည်ကလေး ဘာလေး ဝင်သောက်ပါဦးလား”

ထိုအချိန် ကျွန်တော်သည် သင်းသင်းကို မကျေမနပ်ဖြစ်မိသည်မှာ အကြီးမားဆုံး မကျေမနပ်မှု ဖြစ်လိမ့်မည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုလျှင် ကျွန်တော် ဖြေတတ်မည်မဟုတ်။

“လမ်းလျှောက်ကပြန်လာတာ ဒေါ်သင်းသင်း။ လက်ဖက်ရည်အကျန်ကလေး၊ မုန့်အကျန်ကလေး များ သောက်ရ၊ စားရမလားလို့။ ဟောဒီ ကိုဝင်းဆွေတို့ကတော့ ဝီရိယကောင်းပေါ့ဗျာ။ သူများတွေ လမ်းလျှောက်ကပြန်အလာ နေချစ်ချစ်တောက်ပူကာမှ လမ်းလျှောက်ထွက်ဦးမလို့တဲ့”

ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ကျွန်တော် ဘယ်မှာထားရတော့အံ့နည်း။ ပွင့်သောအိုးကို ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် သွန်မှောက်လိုသောသဘောနှင့် ပြောဆိုနေလေသလော။

“ဘာ မောင်က လမ်းလျှောက်ထွက်မလို့ ဟုတ်လား အဟိ”

မရွှေသင်းက မခိုးမခန့် လုပ်ချေသေးသည်။

“ကြားဖူးပါရှင်။ သင်းသင်းတို့ မောင်က လမ်းလျှောက်ထွက်တဲ့အလေ့ မရှိဖူးဘဲနဲ့ ခု လမ်းလျှောက် ထွက်မလို့တဲ့လား”

ဟုလည်း ထပ်ဆင့် မေးပြန်သည်။

“ဒီနားတင်ပါ”

ယခုတကြိမ်တွင် ကျွန်တော် စကားဆိုဖြစ်ပြန်သည်။ ဟန်ကိုတော့ မဆောင်တတ်။ ဒေါသသံမှန်း သိသာနိုင်၏။ သို့သော် ကိုလှကြိုင်ကမူ မျက်နှာ ပြောင်လှချေသည်ဟု ဆိုမည်။

“ကဲပါလေ အိမ်ရှေ့မှာ မတ်တတ်ကြီးတွေ။ မောင်ကလည်း အပြင်သွားမနေပါနဲ့တော့၊ ဧည့်သည် လာနေမင့်ဟာ။ အိမ်ထဲဝင်ပြီး ဧည့်ခံဦးမှပေါ့”

သူက မိန်းမလိမ္မာကြီးပေါ့လေ။

ကျွန်တော်သည် ရင်အောင့်အောင့်နှင့် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ရလေသည်။ သင်းသင်းသည် ရှေ့မှသွားနှင့်ပြီး ဧည့်ခန်းသို့ လက်ဖက်ရည်ပွဲယူလာသည်။ ထိုအခါ ကိုလှကြိုင် က စကားစပြန်သည်။

“ဒေါ်သင်းသင်းလည်း လမ်းလျှောက်ကျင့်ပေး။ ကျွန်တော်တို့က အညောင်းသမားတွေ မဟုတ်လား။ အညောင်းသမားအဖို့ အကောင်းဆုံးဆေးဟာ လမ်းလျှောက်တာပဲဗျ။ ပြီးတော့ မနက်ခင်း စောစော လမ်းလျှောက်ရတာ စိတ်လည်း လန်းဆတ်တယ်။ ဒေါ်သင်းသင်း ဟိုကျွန်းသာဘက်ကို ရောက်ဖူးလား”

ကျွန်တော်သည် ကိုလှကြိုင်အပေါ်၌ ပို၍ မကျေမနပ် ဖြစ်လာလေသည်။ ကျွန်တော် ကျွန်းသာသို့ သွားရန် အစီအစဉ် ပျက်ကွက်ရခြင်းအတွက် ကျွန်တော် သူ့ကို မကျေနပ်။ ယခု သူသည် သင်းသင်းကိုပါ ကျွန်းသာသို့သွားရန် တိုက်တွန်းလိုသည်လား၊ သို့မဟုတ် ကျွန်းသာနှင့်စပ်လျဉ်းသော အခြားအကြောင်းအရာ တခုကို ပြောပြလို၍လား။ ကျွန်တော် မျက်နှာအနေမတတ်တော့ပေ။

“ဟင့်အင်း သင်းသင်း မရောက်ဖူးသေးဘူး။ သင်းသင်းက ဘယ်မှရောက်ဖူးတာမှ မဟုတ်တာပဲရှင်။ မြို့သာကိုတောင် တခါတခါမှ လာရတဲ့ဥစ္စာ”

သူသည် ထိုစကားကို အဘယ်ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ပြောပါသနည်း။ ကျွန်တော် သင်းသင်း မျက်နှာကို တချက်လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာလဲဗျ ဦးဝင်းဆွေက လိုက်မပို့လို့လား”

ကျွန်တော် ဘာစကားမျှ စွက်ဖက်မပြောချင်တော့ပါ။ ထိုသဘောကို သူတို့ သိသင့်ပါသည်။ ယခု ကိုလှကြိုင်၏ မေးခွန်းသည် မည်သူ့ကို ရည်ရွယ်ပါသနည်း။ ကျွန်တော်ကမဖြေ။ သင်းသင်းကလည်း ဘာမျှမပြော။

ကိုလှကြိုင်သည် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကိုယူ၍ သောက်မည့်ဟန်ပြုရင်း ...

“ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ။ ဦးဝင်းဆွေကဖြင့် အတော်အိမ်မြဲတာပဲ။ မြို့သာဘက်ကိုတောင် မလာတာကြာပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထိုထက်ပို၍ ကျွန်တော် ဘာမျှမပြောတတ်ထိုအချိန်က ကိုလှကြိုင်သည် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို အကဲခတ် နေမည်ဆိုလျှင်လည်း နောက်ထပ်၍ မည်သည့်စကားကိုမျှ ဆက်လက်ပြောဆိုနေရန် အကြောင်းမရှိတော့ပေ။ ကျွန်တော်

စိတ်တိုနေသည်။

"သင်းသင်းတို့ နက်ဖြန် ရန်ကုန်သွားကြမလို့ ဦးလှကြိုင်၊ ဦးလှကြိုင်မှာချင်တာရှိရင် မှာလိုက်ပါလား"

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးတွင် သင်းသင်းက စကားဆက် ပေးသည်။ သူသည် ကျွန်တော် စိတ်တိုနေသောအဖြစ်ကို သိရသဖြင့် ထိုအဖြစ်ကို ဖုံးလွှမ်းစေလိုသော သဘောရှိသည်လား မဆိုနိုင်။

"ဘာကိစ္စလဲဗျ"

"အလည်သက်သက်ပါပဲ။ သင်းသင်း မရောက်ဖူးသေးဘူးလေ"

ကိုလှကြိုင်က လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို အောက်သို့ချပြီး ...

"ကောင်းတာပေါ့ဗျာ။ ဒေါ်သင်းသင်းတို့လို ပိုက်ဆံရှိတဲ့ လူတွေအဖို့တော့ ဘာပဲလုပ်လုပ် ကောင်းပါတယ်"

"ပိုက်ဆံရှိလို့ရယ်မဟုတ်ပါဘူးရှင် ဖေဖေ့မှာ တခြားအလုပ်ကိစ္စလေးတွေကလည်း ရှိနေလို့ပါ"

ထိုအခါ ကိုလှကြိုင်သည် ဘာမျှ စကားမပြန်တော့ပေ။ အတန်ကြာသော် နေရာမှ ထသည်။ နှုတ်ဆက်စကားဆိုသည်။ ပြန်သည်။

သူ မျက်နှာမကောင်းသည်ကို ကျွန်တော်သိ၏။ ကိစ္စမရှိလှပေ။

သို့သော် ထိုသူ ခြံဝသို့ပင် ရောက်ဟန်မရှိသေး။ ကျွန်တော့်မယား သင်းသင်းသည်...

"မောင် ဘယ်လိုလုပ်တာလဲဟင်"

မကျေနပ်သံနှင့် စကားဆိုသည်။

"ဘာ ဘယ်လိုလုပ်လို့လဲ"

ကျွန်တော့်အသံသည် ပြတ်၏။

"ကိုယ့်အိမ်လာတဲ့ ဧည့်သည်တယောက်ကို မောင် ဆက်ဆံပုံဟာ အတော် လူယဉ်ကျေးမဆန်တာ"

"ဘာ ဘာပြောတယ် သင်း ကိုယ့်အိမ်လာတဲ့ ဧည့်သည်ဟုတ်လား။ သူ့ဘာသာ လမ်းလျှောက် ဝင်လာတဲ့လူကို ဖိတ်ခေါ်တာဟာ ဧည့်သည်လား။ ပြီးတော့ ကိုယ်က

လူယဉ်ကျေးမဆန်ရအောင် ကိုယ် သူ့ကို ဘာလုပ်လို့လဲ”

ကျွန်တော်သည် သင်းသင်းနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် စကားများများ တုံ့ပြန်ပြောဆိုဖူးခြင်း မရှိခဲ့။ ဒေါသကို အမြဲချုပ်တည်းခဲ့သည်။ ယခုမူ ကျွန်တော့်ဒေါသကို ကျွန်တော် မချုပ်တည်းတော့ပါ။ ပြောစရာရှိလျှင် ပြောဝံ့သည့် သတ္တိမျိုးသည်လည်း ဘယ်က ရောက်လာကြသည် မပြောတတ်။ ယခင်လို ငုံ့ခံနေရမည့် အဖြစ်မျိုးကိုကား စိတ်ကူးမှပင် မမြင်တော့။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဧည့်သည်ဟာ ဧည့်သည်ပဲပေါ့ မောင်။ ပြီးတော့ ဦးလုကြိုင်ဟာ လူကြီးလူကောင်း တယောက်ပါ။ မောင် စကားကောင်းကောင်းမပြောဘူး။ ပြောတဲ့ စကားကလေးနှစ်လုံးကတောင်မှ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနဲ့ မောင်ကသာ ဘာမှမသိတာ ဟိုလူမှာ မောင်ပြောလိုက်တဲ့စကားကြောင့် ဘာဖြစ်သွားတယ်ထင်သလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ မောင်ဘာပြောတယ်ဆိုတာလဲ သိသားပဲ။ သူ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာလဲ သိတာပဲ။ တမင်ပြောတဲ့ဥစ္စာ”

“လူကြီးလူကောင်းတယောက်ကို မောင် ဒီလိုမလုပ်သင့်ဘူး”

“ဩော် သူက လူကြီးလူကောင်းကို”

ကျွန်တော်သည် ထိုသူနှင့် ပတ်သက်လျှင် အဘယ်မျှ မကျေနပ်ဖြစ်နေသည်ကို သင်းသင်း သိဟန် မတူပေ။

“တော်ပြီ မောင် တော်ပြီ။ မောင်ဟာ ခုတလော အရင်ကနဲ့ကို မတူဘူး”

ထိုမှတ်ချက်စကားကိုဆိုကာ သင်းသင်းသည် နေရာမှထ၏။ ထိုမှတ်ချက်ကို ကျွန်တော် လက်ခံရန် ဝန်မလေးပါ။ ယခုတော့လည်း ကျွန်တော်သည် ထိုမှတ်ချက်ကိုပင် သဘောကျကာ အရင်လို နေရာတကာမှာ ခေါင်းငုံ့မနေတော့ဟု စိတ်က ဆုံးဖြတ်ခဲ့သေးသည်။

ကျွန်တော် ဒေါသထွက်ရလေပြီ။ ရန်ကုန်ကို ကျွန်တော် မလိုက်ချင်။ ယခုအနေအခါ၌ ကျွန်တော်သည် ကျွန်းသာသို့သာ သွားချင်သည်။ မရင်ငြိမ်းနှင့် တွေ့ရသည်မှာ စိတ်ချမ်းမြေ့ရသည် မဟုတ်လား။

ယခုတော့လည်း ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်ချမ်းမြေ့မှုကို ဖြစ်စေနိုင်စွမ်းသော မရင်ငြိမ်းကို နှုတ်ဆက်စကားသော်မျှ မဆိုရဘဲလျက် ရန်ကုန်သို့ ထွက်ရတော့မည်။

နဂိုကပင် ရန်ကုန်သွားရန် အစီအစဉ်ကို ကျွန်တော် နှစ်သက်ခဲ့သည် မဟုတ်ပေ။ သို့သော် လမ်းခရီး၌ အတူတကွ ခရီးအရှည်အကြာ သွားရအောင်ဟူသော

ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဦးလေးထွန်းသည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အတွက် မင်းနန်သဘော်ဦးခန်း လက်မှတ်ကို ဝယ်ထားခဲ့သည်။ သူက ပွဲခန်းမှ လိုက်သည်။ ဦးလေးထွန်းသည် ပြည်တွင်ဆင်း၍ ရထားဖြင့် ခရီးဆက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်မှာမူ မင်းနန်ကိုစီးလျက် ရေကြောင်းမှဆက်၍ စုန်ကြရလေသည်။

ခရီးမထွက်မီ တနေ့က ကျွန်တော်နှင့် စကားများခဲ့ရသော သင်းသင်းသည် သဘော်ခရီး တလျှောက်လုံး၌ ပြုံးကာရယ်ကာ ရွှင်မောကာနှင့် လိုက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်မှာ မပြုံးနိုင်။ ထိုအခါ သင်းသင်းသည် ကျွန်တော်နှင့်ပတ်သက်၍ အနေမဖြောင့်...။

“မောင် ဘာဖြစ်တာလဲဟင်။ သင်းသင်းနဲ့ အတူသွားရတာ မပျော်တာလား။ ရန်ကုန်ကိုသွားရတာ မပျော်တာလားဟင်”

“မောင့် ကြည့်ရတာ တမျိုးပဲကွယ်”

“မောင် ခုတလော ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟင်”

ဆိုသောစကားတို့ကို ထပ်ဖန် တလဲလဲဆို မေး၏။ သည်အခါကျတော့လည်း ကျွန်တော် ဟန်လုပ်ကာ လိုက်လျောရသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်မှာက မသာ။

လူတယောက်အပေါ်၌ အဘယ်မျှ စိတ်ဝင်စားနေသည်ဟူသော အချက်သည် နေ့စဉ် တွေ့နေကြစဉ် က မထူးခြားလှ။ ထိုသူနှင့် ခွဲခွာရပြီဆိုသောအခါကျတော့လည်း ဟိုစဉ်က မသိသော စိတ်ဝင်စားမှု မျိုးသည် တမ်းတစိတ်အသွင်နှင့် ရင်ခွင်မှာ လိုက်ပါတတ်သည့်သဘော ရှိဟန်တူ၏

ယခု ကျွန်တော် မရင်ငြိမ်းကို နေ့တိုင်း သတိရရပြီ။ သူလည်း ကျွန်တော့် နည်းတူ မျှော်နေလေမည် လား တွေးသည်။ ပြီး မိမိကိုယ်ကိုလည်း ထိုသူငယ်မကို အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ တတမ်းတတ ဖြစ်ရပါသနည်းဟု မေးသည်။ သည်တော့ မစံပယ်၏မျက်နှာကို မြင်ယောင်ရပြန်ပါလေရော။ ရန်ကုန်သို့ ရောက်လျှင် မစံပယ်ကို တွေ့နိုင်မည်မဟုတ်လား။

သူနေသည်မှာ မအူပင်လမ်း အိမ်နံပါတ် ၇၂။

ထိုလမ်းကို ကျွန်တော် မမေ့သေး။ မစံပယ် ခေါ်သည်ဖြစ်၍ နှစ်ခေါက်ရောက်ဖူးသည်။ လမ်းသည် တိတ်ဆိတ်သည်။ လမ်း၏တဖက်အစွန်မှာ ကွက်သစ်ငယ်တခုရှိသည်။ ထိုကွက်သစ်ကို မျက်နှာ မူထားသည်ကား မစံပယ်တို့၏အိမ်။ မစံပယ်တို့၏အိမ်ရှေ့မှာ ပိန္နဲပင်အုပ်အုပ် ရှိသည်။ အိမ်ကလေး သည် အမြဲလို ဆိတ်ငြိမ်နေတတ်၏။ ထိုအိမ်၌ မစံပယ်၏မိခင် သက်ကြီးရွယ်အို။ များသောအားဖြင့် စစ်မြေပြင်သို့ ထွက်နေတတ်မြဲဖြစ်သည့် မစံပယ်၏ အစ်ကို။ ပြီး

မစံပယ်၏မောင်ငယ် တက္ကသိုလ်ဝင် သင်တန်းကျောင်းသား။ ယခုဆို သူ တက္ကသိုလ်ရောက်နေရော့မည်။

သည်လို မစံပယ်၏အကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းသတိရသောအခါ မစံပယ်ထံမှ စာကို သတိရရပြန် သည်။ မစံပယ်သည် ကျွန်တော့်ထံသို့ စာနှစ်စောင် ထည့်ခဲ့သည်။ တစောင်၌ သူ့ကို ချစ်နေသော အမျိုးသားတယောက်၏အကြောင်း၊ ဒုတိယစာ၌ သူ လက်ထပ်တော့မည်အကြောင်း။ ယခုမှပင် အတွေးများသည် မီးခိုးနှယ် မိုးနှယ် မပြယ်နိုင် မဆုံးနိုင်အောင် ရှိကြပြန်သည်။ ဟိုစဉ်က မေ့နိုင်ပျောက်နိုင်ခဲ့သော ထိုသူတဦးကို ယခု သတိရပြန်ပြီ ဆိုသောအခါကျတော့လည်း မိမိကိုယ်ကို အပြစ်ဆိုရကောင်းနိုး ကြံ့ရပြန်သည်။ ထိုစဉ်ကတော့လည်း သူ့အပါးမှ ခွာရမည်ကို ဝန်လေးခဲ့သည်။ သူ့စကားတွေ ကြားရသည်ကိုပင် ကြည်နူးခဲ့သည်။ သူနှင့် ခွဲခွာရပြီဆိုသည့်နောက် သင်းသင်း ရင်ခွင်သို့ ရောက်ပြန်တော့ သူ့ကို မေ့သလို။ တခါ စိတ်အသိမှာ ပြဿနာတခုနှင့် ကြံ့ရပြန်တော့ သူ့ကို အရင်ဆုံး သတိရသည်။ ယခု ရန်ကုန်ရောက်လျှင် သူနှင့် တွေ့ရအံ့လော။

ယခုဆို သူ လက်ထပ်ပြီးပြီလား။ သူ့အိမ်ထောင်ရေးသည် သာယာလှပသော အိမ်ထောင်ရေး ဖြစ်မည်လား။ သူ့ဘဝကို ထင်မြင်ပုံတွေလောကကို သုံးသပ်ပုံတွေ သူနိုင်ငံရေးယူဆပုံတွေသည် သူ၏ အိမ်ထောင်ရေးလောကမှာ အဘယ်သို့ အသုံးပြု၍ နေပါမည်နည်း။

မစံပယ်၏ အဆိုအားဖြင့် လူ့ဘဝသည် အမြဲလို ကြည်နူးဖွယ်ဖြစ်သည်။ မကျေနပ်စရာများသည်ပင် လူ့ဘဝ၌ရှိအပ်သော လက္ခဏာများဟု မစံပယ်က အဆိုရှိသည်။ ယခုနေ မစံပယ်နှင့် တွေ့ရလျှင် မစံပယ်သည် လူ့ဘဝနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သို့သောစကားကို ဆိုမည်နည်း။ မည်သည့် ဘဝ အတွေးအခေါ်တို့ကို ကျွန်တော့်အား ပြောပြပါမည်နည်း။ ဟိုတုန်းက သူပြောသမျှတွေကို နားထောင်ခဲ့သော ကျွန်တော်သည် ယခုနေအခါ သူ ပြောလာမည့်စကားတွေကို ဆွေးနွေးချင် စမ်းဘိသည်။ ကျွန်တော့်ထက်ပင် မစံပယ် ရင်ဆိုင်ဆွေးနွေးသင့်သူမှာ မရင်ငြိမ်းဖြစ်မည်လား။

သို့မဟုတ် ဦးညိုမောင် ဖြစ်မည်လား။ ကြည့်စမ်း။ အတွေးများသည် မရင်ငြိမ်းနှင့် ဦးညိုမောင်၏ ထံသို့လည်း ရောက်ကြပြန်ပြီ။ ကျွန်တော့်အတွေး၌ မရင်ငြိမ်း၊ မစံပယ်၊ ဦးညိုမောင် သူတို့သည် ဝဲလှည့်၍ နေကြလေပြီ။

သို့သော် သင်းသင်းသည် အပြုံးမပျက်။ မျက်လှည့်အတတ်ပညာ၌ တဖက်ကမ်းခပ်သော သင်းသင်းသည် ယခုမူ ကျွန်တော် သုန်မှုန်သည်ကိုပင် အပြုံးနှင့် ဖြေ၍နေချေပြီ။

စိတ်သည် မရေရာနိုင်ပါတကား။

(၂၀)

စိတ်က မရေရာနိုင်လှသည်။ ကိုယ်ကမူ ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်ခဲ့ရလေပြီ။ ရန်ကုန်ရောက်၍မှ နာရီပိုင်းကြာဦးမည်။ ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်သည့် အဖြစ်ကို ရင်ဆိုင်ရပြန်သည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် တည်းအိမ်ရှင်၏အကြောင်းကို အစပထမပြု၍ ဖော်ပြရမည်။ ကျွန်တော်တို့ တည်းခိုသောအိမ်မှာ ဖိုးစိန်လမ်းတွင်ရှိသည့် တိုက်တလုံး ဖြစ်သည်။ ဝင်းနှင့် ခြံနှင့် ခမ်းနားလှ ပါသည်။ ထိုအိမ်သည် သင်းသင်းပြောသော ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမဟုတ်ပေ။ ပါလီမန်အမတ် ဦးသိန်းထွေး၏ အိမ်တည်း။ သူသည် မြိုင်သာမြို့နယ် လူထုက ရွေးကောက်တင်မြှောက်ထားသော အမတ် ဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။ သို့သော် မြိုင်သာ၌မနေ။ ထိုအခါ ကျွန်တော် အံ့သြချင်သည်။ ဦးလေးထွန်း အဆိုကမူ ဦးသိန်းထွေးသည် ပါလီမန်အတွင်းဝန်လည်း ဖြစ်သည်။ ဝန်ကြီးဦးလှခင်၏ တပည့် သား လည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးလှခင်နှင့် မခွဲမခွာ နေရသည်ဟုလည်း ဆို၏။ ကျွန်တော်တို့ သူ့အိမ်သို့ရောက်၍ စကားလက်ဆုံကျကာ ရှိသေးသည်။ သူက ထိုစကားတခွန်း အစပြု၍မေးသည်။

“ကိုဝင်းဆွေ ကောလိပ်ကို ဘယ်တုန်းက ရောက်ခဲ့ပါသလဲ”

သူသည် ကျွန်တော့်ထက် ဆယ်နှစ်သာသာ အသက်ကြီးမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ‘ဦး’ ဟူသော အမည်ရှေ့သွား စကားကိုမသုံး။ ‘မောင်’ ဟူသည့် စကားကိုလည်း မသုံးပေ။

“ငါးဆယ့်သုံးခုနှစ်ကပါ"

“အိုး ခေတ်ကောင်းမှာ ရောက်လိုက်တာကို”

“ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော် နားမလည်ပါ။

“ဒီလိုပါလေ။ ငါးဆယ့်သုံးခုနှစ်က တက္ကသိုလ်မှာ ဆူဆူပူပူဖြစ်တယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် ဒါတွေကို အသေအချာ မသိပါဘူး”

အမှန်ကိုဖြေသည်။

“ကျောင်းမှာ တိုးတက်တွေ ဆူကြပူကြတာကို ကိုဝင်းဆွေ မသိဘူးထင်တယ်”

“ခင်ဗျာ”

ယခုတခါမှ ကျွန်တော် ပို၍အံ့ဩရလေသည်။ ‘တိုးတက်’ ဆိုသောစကားကို ကြားရသောအခါ ကျွန်တော်သည် မစံပယ်ကို သတိမရ၍ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

“ကိုဝင်းဆွေ တက္ကသိုလ်မှာ မပါဘူးလား”

“ပါပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ကျောင်းမှာ အဖွဲ့အစည်းအမျိုးမျိုးရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒီအဖွဲ့အစည်းတွေထဲမှာ ကိုဝင်းဆွေက ဘယ်အဖွဲ့အစည်းထဲမှာ ပါသလဲ”

“ကျွန်တော်တို့တုန်းကတော့ တိုးတက်သော ကျောင်းသားအင်အားစုဆိုတာ ရှိပါတယ်”

“ကွန်မြူနစ် သူပုန်ကျောင်းသားတွေကို ပြောတာလား”

“ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် အဲဒါတော့ မသိပါဘူး”

ကျွန်တော်သည် ထိုပါလီမန် အတွင်းဝန်ဆိုသော အမတ်၏စကားများကို ပို၍ နားရှုပ်လာပါတော့ သည်။

“ကိုဝင်းဆွေက အဲဒီတိုးတက်တွေဘက်ကလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပါလီမန်အတွင်းဝန်၏ မျက်နှာသည် ရှုံ့မဲသွား၏။ ဦးလေးထွန်းက ကျွန်တော့်ကို မကျေနပ်သော အသွင်နှင့် ကြည့်သည်။ ကျွန်တော် နားမလည်သည်မှာ ထိုမေးခွန်းများသည် ကျွန်တော့်အတွက် ယခုကဲ့သို့ မေးမြန်းရလောက်အောင် အဘယ်ပုံ အရေးကြီးနေပါသနည်းဟူသော အချက်ပင် ဖြစ်သည်။

“လက်စသတ်တော့ ကိုဝင်းဆွေက သူပုန်ကွန်မြူနစ်ဘက်သား ဖြစ်နေတာကိုး”

ဦးသိန်းထွေး၏ အသံသည် ကျွန်တော့်ကို ပြစ်တင်ရှုတ်ချလိုဟန် ရှိနေလေသည်။

ထိုစကားမျိုးကို ဟိုစဉ်ကကြားရလျှင် ကျွန်တော် ခေါင်းငုံ့ခံနေခဲ့မည် ဖြစ်သော်လည်း ယခုမူ ကျွန်တော် ပို၍ သိချင်နေလေပြီ။

"ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတွေဟာ သူပုန်မဟုတ်တာတော့ သေချာပါတယ်"

"ဒါကို ကိုဝင်းဆွေ ဘာလို့ပြောနိုင်ရသလဲ"

"ဒါကတော့ ရှင်းနေပါတယ်ခင်ဗျာ။ ဒီလူတွေဟာ သူပုန်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ လူတိုင်းသိနေတာပဲဥစ္စာ။ သူပုန်ဆိုရင် သူတို့ဒီမှာနေကြပါ့မလား"

"ဒါ့ကြောင့် ကျုပ် ကိုဝင်းဆွေကို မေးကြည့်တာပါ။ သူပုန် ဟုတ်တယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ချိုပါတာ မဟုတ်တော့ မသိနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကောင်တွေကတော့ တောခိုနေတဲ့ ကွန်မြူနစ်တွေနဲ့ ဆက်နေတဲ့ သူပုန်တွေပဲ"

"ဒါကို ကျွန်တော် သိပ်ပြီး နားမလည်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းမှာ သောင်းကျန်းနေတာတော့ သူတို့မဟုတ်ဘူးခင်ဗျာ"

"ဒါဖြင့် ဘယ်သူတွေလို့ ကိုဝင်းဆွေ ဆိုချင်တာလဲ"

"ဒီအက်စအိုတွေပါ"

ဦးသိန်းထွေးသည် တွေ၍သွားသည်။ ထိုအခိုက် ဦးလေးထွန်းက...

"ဒီလိုရှိပါတယ် ဦးသိန်းထွေး၊ မောင်ဝင်းဆွေ ကျောင်းမှာ သုံးလေးလပဲ နေခဲ့ရတော့ ကျောင်းမှာ ဖြစ်တာတွေကို သူ မသိပါဘူး"

ဟုပြောသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်အရှက်ရရသည်။

ကျွန်တော်သိသည်ဟု ပြောချင်သည်။ ယခုထက်လည်း ပြောပြချင်သည်။ သို့သော် အမှန်တော့လည်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အပြည့်မသိ။ ထိုအခါ ကျွန်တော် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို မစံပယ်နှင့် တွေ့ပေးလိုက်ချင် သည်။ သည်တော့ မစံပယ်ထံမှ ကြားဖူးသော စကားတခွန်းကို ကျွန်တော်ပြောပြချင်သည်။

"ဒီအက်စအိုဆိုတဲ့ ကောင်တွေဟာ အာဏာရ နိုင်ငံရေးပါတီက ကောင်တွေပေါ့။ သူတို့အဖေတွေ ကျေနပ်အောင် မစံပယ်တို့ကို တိုက်နေခိုက်နေကြတာ။ ကြည့်ပါလား ရွေးကောက်ပွဲဆို သူတို့အဖေတွေရဲ့ ကားတွေ ကိုဝင်းဆွေ ရှင် စဉ်းစားကြည့်နော်။ သူတို့ဟာ နိုင်ငံရေးအာဏာရထားတဲ့ လူတွေဆိုပြီး တက္ကသိုလ် အရေးအခင်းကိုပါ လွှမ်းမိုးချင်တာ။ ဘယ်ဒီလိုလုပ်လို့ရမလဲ"

ထိုစကားသည် များစွာ မသဲကွဲလှပါ။ ထိုစကားကို ပြောရကောင်းနိုး

စဉ်းစားဆုံးဖြတ်၍ မရမီမှာပင်...

“မောင်ဝင်းဆွေ ခဏ”

ဦးလေးထွန်းက ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ပြီး ရှေ့မှဦးဆောင်၍ အပြင်သို့ထွက်ခဲ့ပါသည်။

“မောင်ဝင်းဆွေ တကယ်ပဲ ဟိုသူပုန်တွေနဲ့ ပေါင်းသလား”

အပြင်သို့ ရောက်ရောက်ချင်း ဦးလေးထွန်းက ထိုစကားကို မေးပြန်သည်။

“ဘယ်သူပုန်လဲ ဦးလေးထွန်းရ”

“မင်းပြောနေတဲ့ တိုးတက်ဆိုတာတွေ”

“အဲဒါတွေဟာ သူပုန်မဟုတ်ပါဘူးဆိုနေမှပဲ ဦးလေးထွန်းရာ”

“ကဲလေ ဒါတွေထားပါတော့။ ဒီလူတွေနဲ့ မင်းပေါင်းသလား”

“ပေါင်းတာပဲ ဦးလေးထွန်းရာ။ ဒါ ရာဇဝတ်မှုများ ဖြစ်နေရော့လား။ ကျွန်တော်ဖြင့် ဒီစကားတွေ ခုကြားရတာ နားကိုမလည်နိုင်ဘူး”

ကျွန်တော်သည် ဦးလေးထွန်းနှင့်အတူ အိမ်ရှေ့ပန်းခြံအတွင်း၌ လမ်းလျှောက်နေသည်။

“မဟုတ်ဘူး မောင်ဝင်းဆွေ။ ဦးသိန်းထွေး မင်းကို ဒီစကားတွေမေးတာ အကြောင်းရှိတယ်။ ခု မောင်ဝင်းဆွေ ရန်ကုန်လာတာ ကိစ္စရှိလို့လာတာ မောင်ဝင်းဆွေ ဒီကိစ္စကို ဦးသိန်းထွေးက ဆောင်ရွက်ပေးလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ မောင်ဝင်းဆွေဟာ သူနဲ့ ဆန့်ကျင်မယ့်စကားတွေကို မပြောစေချင် ဘူး”

ကျွန်တော်သည် လှမ်းနေသော ခြေလှမ်းများကို ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ပြီး ဦးလေးထွန်းကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ဖို့လာတာလဲ။ ဒါနဲ့ အခုကိစ္စကကော ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲ”

ရုတ်တရက် မေးလိုက်မိသည်။

“ဘာလုပ်ဖို့ လာတယ် ဘယ်လိုပတ်သက်တယ်ဆိုတာတော့ မေးမနေနဲ့ကွာ။ ဦးလေးထွန်း ပြောတာကိုသာ မင်း နားထောင်ပါ။ ဦးသိန်းထွေးနဲ့ ပတ်သက်ရင် မင်း စကားကိုကြည့်ပြောပါ”

"အဲဒါကို ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး"

"မင်းဟာ အတော်ခက်ပါသေးကလားကွ။ ဦးလေးထွန်းဟာ ဘာပဲလုပ်လုပ် မင်းအတွက် ရည်ရွယ် လုပ်နေတယ်ဆိုတာ နားလည်ထားပါ။ ဒီတော့ မင်း ဦးလေးထွန်း ပြောတဲ့စကားကို နားထောင်ပါ"

သူသည် ဒေါသထွက်နေဟန်တူ၏။ ကျွန်တော် ထပ်၍ ပြောချင်ပါသေးသည်။ သို့သော် ဘာပြောရမည်ကို ကျွန်တော်မသိ။

ထိုညက အိပ်ရာသို့ ရောက်ပေမဲ့ အတော်နှင့် အိပ်၍မပျော်နိုင်ပေ။ မရင်ငြိမ်းကို လွမ်းသည်။ မမျှော်လင့်သောအဖြစ်တွေနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည့်အတွက်လည်း မိမိကိုယ်ကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။ အတွေးတွေ ပွားရသောအခါ ဦးလေးထွန်းနှင့် သင်းသင်းတို့ သားအဖအပေါ်၌ မကျေနပ်စရာများ ပါဝင်လာကြပြန်သည်။ အထူး သဖြင့် ဦးလေးထွန်းနှင့် ပတ်သက်၍ တွေးစရာများ ရှုပ်ထွေးလာကြလေသည်။ ယခုအချိန်အထိ ကျွန်တော် ရန်ကုန်သို့ရောက်လာသော အကြောင်းရင်း ကိုလည်း ကျွန်တော်မသိနိုင်။ ထို့ထက်ပို၍ ကျွန်တော့်အဖို့ နားမလည်နိုင်ရသည်မှာ ကျွန်တော် သုံးလခန့်မျှ ကျင်လည်ခဲ့ရသော တက္ကသိုလ်လောကအကြောင်း။ သည်လိုဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် မစံပယ်ကို အမြန်ဆုံး တွေ့ဆုံရန် လိုအပ်နေလေပြီမဟုတ်လား။

နောက်တနေ့ မနက်ရောက်တော့လည်း အခြေအနေအားလုံးမှာ တမုဟုတ်ချင်းဆိုသလို ပြောင်းလဲကြပြန်သည်။ အမှောင်ပျောက်၍ နေခြည်ရောက်လာသကဲ့သို့ပင် နံနက်ခင်း အိပ်ရာမှ ထသောအခါ ဦးလေးထွန်းနှင့် သင်းသင်းတို့က လန်းဆတ်သော အပြုံးကိုယ်စီ ဆင်ယင်ကာ ကျွန်တော့်ကို ကြိုဆိုသည်။ ကျွန်တော် တုံ့ပြန်ပြုံးပါသည်။ သို့သော် ပင်ပန်းလှဘိသည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ ထိုအပြုံးတို့သည် ကျွန်တော့်ကို လှည့်ဖြားကြသည်ဟုသာ အထင်ရောက်သည်။ ဟိုစဉ်က အထူးဆိုရလျှင် သင်းသင်း၏ အပြုံး၌ ကြည်နူးတတ်မြဲဖြစ်သော ကျွန်တော်သည် ယခုမူ သင်းသင်း၏ အပြုံးများကို တိမ်းရှောင်ရလေပြီ။ သို့သော် ရှောင်၍ကားမလွတ်ပါ။ အဆုံး၌ အတွင်းဝန် ဦးသိန်းထွေး၏ ကားကိုစီးကာ ဦးလေးထွန်း၊ ကျွန်တော်နှင့် သင်းသင်းတို့သည် ဗိုလ်ချုပ်ဈေး၊ ရုပ်ရှင်ရုံများ၊ ခမ်းနားထည်ဝါသော စားသောက်ဆိုင်ကြီးများသို့ လှည့်ပတ်ကျင်လည်ခဲ့ ရလေသည်။ မစံပယ်ထံသို့ စိတ်သာလျှင် နေ့စဉ်ရောက်၏။ သူတို့ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါရမြဲ ဖြစ်သော ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်သည် စိတ်သွားရာသို့ မပါနိုင်ခဲ့ပေ။

သည်လိုနှင့် ရန်ကုန်သကြံန်ရက်သို့ပင် တိုင်ခဲ့လေပြီ။

မရင်ငြိမ်းကို လွမ်းသောစိတ်၊ မစံပယ်ထံသို့ ရောက်လိုသောစိတ်၊ မိမိကိုယ်ကို နားမလည်နိုင်သော စိတ်တို့ဖြင့် ဟန်လုပ်၍ ပြုံးရယ်ကာ တခါတခါတော့လည်း မကြည်သာသော မျက်နှာနှင့် ညှိုးငယ် အားလျော့ကာနှင့် ထိုပတ်ဝန်းကျင်၌ ကျင်လည်ခဲ့ရသည်မှာ တလနီးပါး ရှိခဲ့လေသည်။

သင်းသင်းက ပူဆာသည်။ ဦးသိန်းထွေး၏ ညီမနှစ်ယောက်က တိုက်တွန်းသည်။ ဝန်ကြီး ဦးလှခင်၏ သားနှင့် အပေါင်းပါဆိုသူများက ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြုသည် ဖြစ်သောကြောင့် သင်္ကြန်ရေပက်ခံကားမှာ လည်း လိုက်ခဲ့ရသေးသည်။

ရန်ကုန်သည် သင်းသင်း၏အဆိုအားဖြင့် ပျော်စရာ ကောင်းသည်ဆိုခြင်းမှာ မှန်ကောင်းမှန်ပါ လိမ့်မည်။ ရန်ကုန်၌ရှိသော အရာခပ်သိမ်းသည် တပ်မက်စရာ ကောင်းသည်ဆိုလျှင်လည်း ကျွန်တော် မငြင်းလိုပါ။ သင်းသင်းအဖို့ သစ်သမျှ ဆန်းသမျှကို အလွယ်နှင့်ဝယ်ရသည်။ အလှအပ အဆန်းတကြယ်များကိုလည်း စိတ်တိုင်းကျ ဖန်တီးနိုင်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် သင်းသင်းက ရန်ကုန်မှာ နေဖို့ စကားဆိုသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ ထိုရန်ကုန်မှာသည်လည်းကောင်း၊ အခြားသော အရပ်တပါး သည်လည်းကောင်း ကျွန်းသာထက် ပို၍ ပျော်စရာကောင်းသည်ဟု အဘယ်သို့ မှတ်ထင်ရမည်နည်း ဆိုသော အချက်ကိုမူ ထိုကျွန်တော့်မယား သင်းသင်း မသိနိုင်။

သို့ပါလျက် သင်္ကြန်လွန်ပြီး တပတ်အကြာ တရက်တွင် ဦးသိန်းထွေးသည် ကျွန်တော့်ကို သူ၏ကားနှင့်တင်ကာ ဝန်ကြီး ဦးလှခင်ဆိုသူထံသို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော် ဝန်ကြီးဆိုသူ တဦးကို ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ခဲ့ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝန်ကြီးဟုဆိုသော်လည်း သူသည် သာမန်လူတယောက်ထက် မထူးခြားဟု ဆိုနိုင်ပါမည်။ အကယ်၍ ဝန်ကြီးဖြစ်သောကြောင့် ထူးခြားသည်ဟု ဆိုရပါမူ သူသည် ကမ္ဘာတခုလုံးကို စိုးပိုင်ထားရသည့် အသွင်မျိုးကို ဆောင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ပြီး ထိုဝန်ကြီးသည် ကျွန်တော့်ပခုံးကိုဖက်ကာ အလွန် ရင်းနှီးခင်မင်သူပမာ စကားဆိုသည်။ ထိုအချိန်၌ ဝန်ကြီးသည် အခြားလက်တဖက်တွင် အရက် ဖန်ခွက်ကို ကိုင်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ကျွန်တော့်အား ဘာမျှ ကြောက်ရွံ့အားငယ်ခြင်း မဖြစ်ရန်နှင့် ကျွန်တော်လုပ်လိုသမျှကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရန် သူ လုံးဝ တာဝန်ယူမည်ဖြစ်ကြောင်း စကားကို ထပ်တလဲလဲ ဆိုခဲ့ဟန်တူပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ဘာကိုလုပ်လိုသည်ဆိုခြင်းကိုကား သူသိပါမည်လား။

ဝန်ကြီးအိမ်က ပြန်ခဲ့ပြီဆိုသောအခါ အတွင်းဝန် ဦးသိန်းထွေးက ကျွန်တော် ဝန်ကြီးနှင့် တွေ့ဆုံရသည့်အတွက် ဂုဏ်ယူသင့်ကြောင်း၊ ဝန်ကြီးသည်

မိမိနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် အခါမရွေး အကူအညီ ပေးနိုင်ကြောင်း မိမိသည်လည်း ဦးလေးထွန်းနှင့် ပတ်သက်လျှင် ဘာမဆို ဆောင်ရွက်ပေးရန် ဝတ္တရားရှိသည်နှင့်အညီ ကျွန်တော့်အတွက် အစခပ်သိမ်း တာဝန်ယူရပါသည် ဟူသော စကားမျိုးပြောခဲ့၏။

ထိုအချိန်အထိ ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်သို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဦးသိန်းထွေးနှင့် တွေ့ဆုံရခြင်း ထိုဝန်ကြီးဆိုသူတို့နှင့် တွေ့ဆုံရခြင်း အကြောင်းတို့ကို တခု သိခွင့်မရသေးပေ။

စင်စစ် ထိုအကြောင်းတို့သည် ကျွန်တော့်အဖို့ အဓိကပြဿနာများ မဟုတ်ပါ။ ရန်ကုန်တွင် ရှိနေခိုက် မစံပယ်နှင့် တွေ့ရမည်။ ပြီး မရင်ငြိမ်းကို ကျွန်တော် လွမ်းသည်။

(၂၁)

မရင်ငြိမ်းကို လွမ်းသောစိတ်နှင့် ဝန်ကြီးဦးလှခင် အိမ်မှပြန်လာသော ကျွန်တော့်ကို ဦးလေးထွန်းနှင့် သင်းသင်းတို့က အိမ်ဝမှနေ၍ ကြိုနှင့်သည်။

ထိုညမှာပင် သင်းသင်းက ကျွန်တော့်အား စကားအဆန်းပြောလေသည်။

“မောင် သင်းသင်းတို့ ရန်ကုန်နေဖို့ သေချာပြီပေါ့နော်”

ကျွန်တော် နားမလည်။

“သင်း ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

“မောင် ညက ဝန်ကြီးနဲ့တွေ့ခဲ့တာ အဆင်ပြေတယ်ဆို”

“မောင် နားမလည်ဘူး သင်း။ ခုနေခါမှာ မောင် သိချင်နေတာတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ ဒါကို တယောက်ယောက်ကတော့ ပြောပြဖို့ ကောင်းနေပြီ”

“ဘာကိုလဲ မောင်”

“မောင်တို့ ရန်ကုန်ကို ဘာလို့လာကြတာလဲ ဦးသိန်းထွေးနဲ့ မောင်တို့ ဘယ်လိုဆက်စပ်သလဲ။ မောင် ဝန်ကြီးကို ဘာဖြစ်လို့ သွားတွေ့ရတာလဲ။ ဒါတွေ ခုအထိ မောင် တခုမှနားမလည်ဘူး”

ထိုစကားကိုပြောသောအခါ သင်းသင်းသည် ရုတ်တရက် စကားပြန်မပေးဘဲ ညှိုးငယ်သော မျက်နှာ အသွင်နှင့် ငေးနေပြန်သည်။

“ဖြေစမ်းပါဦး သင်းရဲ့။ သင်းမေးတဲ့အမေးကို မောင် ဖြေနိုင်အောင် မောင် မေးတာကို သင်း ဖြေစမ်းပါဦး”

ကျွန်တော်သည် သိချင်သောစိတ်နှင့် မချင့်မရဲ ဖြစ်လာရချေပြီ။

“တခုတော့ မောင် နားလည်ပါ။ ဖေဖေဟာ ဘာတွေပဲလုပ်လုပ် မောင့်အတွက် အကြီးမားဆုံး စေတနာ ထားပြီး လုပ်နေတယ်ဆိုတာမျိုးကိုတော့ မောင် သိစေချင်ပါတယ်”

သင်းသင်းသည် ထိုစကားကို အခိုင်အမာ ပြောဆိုနေကြောင်း ကျွန်တော်နားလည်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် ထိုအကြောင်းကို မသိလို။

“မောင်မေးတာကိုသာ ဖြေစမ်းပါ သင်း။ ဦးလေးထွန်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စေတနာဆိုတာကို မောင် ဘာမှမပြောချင်ပါဘူး”

“ဟုတ်တယ် မောင်။ ဖေဖေ့စေတနာကို မောင်လက်ခံနိုင်တယ်ဆိုမှ ခုမောင် သိချင်တဲ့အကြောင်း တွေကို ပြောပြမှာကို မောင် နားလည်မှာ”

“ရှိပါစေ သင်း။ မောင်ဟာ ဘယ်တုန်းကမှ ဘယ်လိုမှ နားလည်ခဲ့ရတာ မဟုတ်လို့ ခုတခါ မောင် နားလည်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် မောင်ဟာ ဘာမဆို လက်ခံနိုင်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်”

“ဖေဖေဟာ မောင့်အတွက် အလုပ်တခု စီစဉ်နေပါတယ်”

“ဘာပြောတယ် သင်း။ အလုပ်တခုဟုတ်လား”

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် အံ့သြရပါသည်။

“ဟုတ်တယ် မောင်။ တခါကလည်း မောင်ပြောခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား။ မောင် အလုပ်တခုကို လုပ်ချင်တယ်ဆိုတာ”

သင်းသင်းသည် ဣန္ဒြေမပျက်အောင် ဟန်ဆောင်ပြောဆိုနေသည်ဆိုသော အချက်ကို ကျွန်တော် သတိထားမိပါသည်။

“ဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ခု သင်းတို့ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်တခုလုပ်ဖို့အတွက် လာခဲ့တာ မောင်”

“ဩော် အလုပ်တခုလုပ်ဖို့ မောင်တို့က ရန်ကုန်လာခဲ့ရတယ် ဟုတ်လား။ နေစမ်းပါဦး သင်းရဲ့ အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတာ ရန်ကုန်မှာမှ ဖြစ်နိုင်တာလား။ မြို့သာမှာတော့ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ကျွန်တော်သည် ထိုသို့ ထေ့ငေါ့သော အသုံးအနှုန်းများကိုလည်းကောင်း၊ မကျေချမ်းသော စကားများ ကိုလည်းကောင်း ပြောလေ့ပြောထ မရှိဖူးသော်လည်း ယခုကဲ့သို့ ပြောလိုက်မိသောအခါ ကျတော့လည်း ကျွန်တော် ကျေနပ်သည်။

“ဒါတော့ မောင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ မောင့်အဖို့ မြို့သာမှာ အလုပ်လုပ်လို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မောင်အသိဆုံးပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါ ဘာဆိုချင်တာလဲ သင်း”

“မောင်ဟာ မြို့သာက အသိုက်အဝန်းနဲ့ သင့်မြတ်အောင် ပေါင်းသင်းတတ်လို့လား”

သည်တခါတော့ ကျွန်တော် စကားပြန်မပေးနိုင်တော့ပါ။ သည်တော့ သင်းသင်းသည် သူပြောလိုသော စကားကိုသာ ဆက်၍ပြောသည်။

“ပြီးတော့ တကယ့်လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းကို လုပ်မယ်ဆိုရင် ရန်ကုန်လို နေရာမျိုးကမှ အကောင်းဆုံး ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကိုလည်း မောင် စဉ်းစားသင့်တယ်"

ယခုတော့လည်း တကြိမ်က ကလေးငယ်တယောက်လို ကျွန်တော့်မယားသည် ကျွန်တော့်ထက် အဆပေါင်းများစွာ တတ်ကျွမ်းနားလည်ထားသူလို ဟန်ဆောင်၍ နေချေပြီ။

“ဒါပေမဲ့ မောင်တော့ စခန်းသာမှာပဲ ပြန်နေမယ် သင်း”

“ဖြစ်မလား မောင်။ ဒီမှာ မောင်နဲ့ သင်းတို့ကို တိုက်တလုံးလည်း ဝယ်ထားပြီးပြီ။ ပြီးတော့လည်း ကနေ့ပဲ မောင်ဟာ ဝန်ကြီးနဲ့တွေ့လာခဲ့ပြီ မဟုတ်လား”

“နေစမ်းပါဦး ကိုယ်တို့အတွက် တိုက်တလုံး ဝယ်တယ်ဆိုတာမျိုးဟာကော ကိုယ်က ခုမှ ဘာလို့ သိရတာလဲ၊ နောက်ပြီး ကိုယ်နဲ့ ဒီဝန်ကြီးဆိုတဲ့လူနဲ့ တွေ့တာကကော ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ကျွန်တော်သည် ပို၍ ဒေါသထွက်ရလေပြီ။ ‘မောင်’ ဟူသော နာမ်စားအစား ‘ကိုယ်’ ဟူသော နာမ်စားကိုပင် ရည်ရွယ်မထားဘဲလျက် သုံးနှုန်း ပြောဆိုနေချေပြီ။ သင်းသင်းသည်လည်း ကျွန်တော့်ကို မကျေနပ်ဖြစ်သည်မှာ အမှန်ပင်။ သို့သော် သင်းသင်းသည် အချိုသာဆုံးအသံကို သုံး၍...

“ဒါကြောင့် မောင်ဟာ ဖေဖေ့စေတနာကို နားလည်ထားသင့်တယ်လို့ သင်းသင်း ပြောခဲ့တာပေါ့ မောင်”

“အေးလေ ဒါတွေထားပါဦး။ ကိုယ်အလုပ်လုပ်ဖို့ ကိစ္စမှာ ဒီဝန်ကြီးက”

“တိုးတိုးပြောပါ မောင်။ မောင်ဟာ အခုတလော ဒေါသထွက်ချင်ရင် ဘာမှမစဉ်းစားဘူး”

မှန်၏။ ကျွန်တော်သည် တပါးသူအိမ်၌ ရောက်နေ၏။ ကျွန်တော် ဆင်ခြင်ရချေမည်။ သည်တော့ ကျွန်တော် ထိုသင်းသင်းနှင့် စကားမဆက်ချင်တော့ပေ။ သို့သော် သင်းသင်းက စကားဆက်ပြန် သည်။

“မောင် သွင်းကုန်ထုတ်ကုန် လိုင်စင်ရဖို့ ဝန်ကြီးက တာဝန်ယူပြီး လုပ်ပေးလိမ့်မယ်။ မောင်က သွင်းကုန်ထုတ်ကုန်လုပ်ငန်း လုပ်ရမယ်”

“နေစမ်းပါဦး သင်းရဲ့။ ဒါတွေကို ကိုယ်က ဘယ်လောက်နားလည်လို့လဲ”

ကျွန်တော်သည် အသံကို အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းချုပ်ထားပါသည်။

“ဒါတွေက ဖေဖေ့တာဝန်ပါ မောင်။ သင်းသင်း တခုပဲပြောမယ် မောင်။ မောင့်အဖို့ မြို့သာမှာနေဖို့ မသင့်တော့ဘူးလို့ ဖေဖေယူဆတယ်”

“ဘာဆိုင်လို့လဲ သင်း”

“ဆိုင်တယ် မောင်။ မောင်ဟာ လူ့ဘဝကြီးအကြောင်းကို ဘာမှနားမလည်သေးဘူး။ ဒီတော့ ရန်ကုန်လို နေရာမျိုးမှာ မောင် အနေကြာရင် ပိုပြီးနားလည်မယ်၊ ပြီးတော့ မောင့်ကို နိုင်ငံခြားလွှတ်ဖို့ အစီအစဉ်ကလည်း ရှိသေးတယ်”

တော်ပြီ။ ကျွန်တော်သည် ဘာစကားမျှ မဆက်လိုတော့ပါ။ တကယ်တော့လည်း ယခုအခါ၌ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်နေရသော အခြေအနေများကို နားလည်ခဲ့ပေပြီ။ သည်တော့လည်း ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်တွင် ကြာရှည်လေးမြင့်စွာ ဆက်လက်နေထိုင်ရန် မသင့်တော့ဟု ယူဆလာရလေပြီ။

ကျွန်တော်သည် သင်းသင်းနှင့် စကားမဆက်တော့သော်လည်း စခန်းသာသို့ အမြန်ပြန်ရန်ကိုမူ မိမိဘာသာ အပိုင်ဆုံးဖြတ်လိုက်ချေပြီ။

ဩော် ရန်ကုန်မှ မပြန်ခင် မစံပယ်ကိုတော့ တွေ့ချေဦးမှ။

(၂၂)

နောက်တနေ့ရောက်လျှင် ကျွန်တော်သည် မစံပယ်ရှိရာသို့ အရောက်သွားမည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက် ဖြင့် မစံပယ်နှင့်တွေ့လျှင် ပြောရမည့် စကားစတွေကို တွေးတောရင်း ညက ဘယ်အချိန်တွင် အိပ်ပျော်ခဲ့သည်ကို မသိသော်လည်း ယနေ့နံနက် အိပ်ရာမှ နိုးသောအချိန်၌ နေရောင်ပီပီ မတောက်သေး။ ကျွန်တော် တည်းအိမ်မှ ထွက်လာခဲ့သည်ကို ထိုအိမ်ခြံစောင့် ဒရဝမ်ကြီးသာ သိလေသည်။ ရင်ထဲမှာ တလှပ်လှပ်နှင့်။ မစံပယ်ရှိရာ ကြည့်မြင်တိုင်ကွက်သစ်နှင့် နီးလာလေလေ ကျွန်တော့်ရင်တွင်းမှ ဝေဒနာသည် တိုး၍ လှုပ်ရှားရလေလေဖြစ်သည်။ ထိုလှုပ်ရှားရသော ဝေဒနာကို အမျိုးအမည် မခွဲတတ်။

ဗားဂရာမှာဆင်း၍ ဆိုက်ကားစီးခဲ့သောအခါ ဗားဂရာလမ်းမှာ လူသူလှုပ်ရှားစ ပြုနေလေပြီ။ နေရောင်လည်း ထိန်ထိန်တောက်လေပြီ။ ထိုအခါ ကျွန်တော့်ရင်တွင် ဝေဒနာနှင့်အတူ အတွေးစတခု ခိုဝင်လာခဲ့ပြန်သည်။ မစံပယ် လက်ထပ်ပြီးလေပြီလား။

ဆိုက်ကားသည် မအူပင်လမ်းတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် မစံပယ်တို့အိမ် ရှိရာသို့သာ မျှော်ကြည့်ရင်း လိုက်ပါခဲ့သည်။ အဝေးကပင် မစံပယ်တို့အိမ်နေရာကို ကျွန်တော် မှတ်မိသည်။ အိမ်ရှေ့မှ ပိန္နဲပင်အုပ်အုပ်သည် ဟိုစဉ်ကလိုပင် အုံ့မှိုင်းနေဆဲဖြစ်သည်။ ထိုပတ်ဝန်းကျင်သည်လည်း တိတ်ဆိတ်နေမြဲ ဖြစ်သည်။ ယခု မစံပယ်တို့ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လေပြီ။

ကျွန်တော်သည် ဆိုက်ကားမှ ဆင်းခဲ့သည်။ ခါးအထိမြင့်သော ဝင်းတံခါးသည် ခါတိုင်းတစေကဲ့သို့ပင် သံကွင်းချိတ်၍ ပိတ်ထားသည်။ ကျွန်တော်သည် ဝင်းတံခါးကိုလှပ်သည်။ အိမ်လှေကားခုံထက်သို့ ရောက်လာ၏။ ရင်သည် တုန်လှုပ်ဆဲသို့သော် မစံပယ်တို့အိမ်သည် တိတ်ဆိတ်မြဲအတိုင်း။

ကျွန်တော်သည် လှေကားတထစ်ကိုတက်ကာ ပိတ်ထားသော သံဆန်ခါကွက်တံခါးကို ပုတ်သည်။ အတွင်းမှ လှုပ်ရှားသံကို မကြားရ။ နောက်တကြိမ်၊ နောက်တကြိမ်၊ နောက်တကြိမ် ပုတ်သည်။

အိမ်တွင်းမှ အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ရွယ် အမျိုးသားတယောက် ထွက်လာသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ကို အံ့သြသောအသွင်ဖြင့် ကြည့်သည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ သူသည် လူစိမ်း။ သို့သော် မစံပယ် လက်ထပ်မည့်သူဖြစ်မည်လားဟု ကျွန်တော် အတွေးရောက်သည်။

“ဘာကိစ္စပါလဲ ခင်ဗျာ”

အံ့ဩသော်လည်း ထိုလူရွယ်သည် ဖော်ရွေသော အသွင်ကို ဆောင်သည်။

“မစံပယ်ရှိပါသလား ခင်ဗျာ”

ထိုမေးခွန်းကို ကြားရသောအခါ လူရွယ်သည် ပိုမိုအံ့ဩသွားဟန်တူ၏။

“ခင်ဗျာ၊ ဘယ်က မစံပယ်ပါလဲ”

ကျွန်တော် အတွေးမှားပြီပေါ့။ အိမ်မှတ်မှားလေပြီ ထင်၏။

“ဒီအိမ်ဟာ မစံပယ်တို့အိမ် မဟုတ်ပါလားခင်ဗျာ”

“မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ"

ကျွန်တော် အမှတ်မှားရန် မဖြစ်နိုင်။ အိမ်နံပါတ်မှားပြီလော။ မမှားချေ။ ထိုအိမ်သည် နံပါတ် ၇၂။ အိမ်၏ အသွင်လက္ခဏာသည်လည်း ယခင်က အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။

“မှားတော့ မမှားဘူးခင်ဗျ။ ဒါဟာ အိမ်နံပါတ် ၇၂ ဟုတ်တယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အရင်က ဒီအိမ်မှာနေတဲ့လူတွေဟာ မစံပယ်တို့ပါခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်က အခိုင်အမာ ပြော၏။ ထိုလူရွယ်သည် ကျွန်တော့်စကားကို နားထောင်ရင်း တစုံတခုကို တွေးနေရာမှ သတိရဟန်ဖြင့် ...

“ဪ သိပြီဗျို့။ ဒီမှာ အရင်နေသွားတဲ့လူတွေကို ပြောတာထင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ သူတို့ အရင်တလလောက်အထိတော့ ဒီအိမ်မှာ နေကြသေးတယ်လို့ သိရပါတယ်”

ကျွန်တော်သည် မစံပယ်ထံမှ နောက်ဆုံးရသော စာကို အထောက်အထားပြုကာ ပြောလိုက်သည်။

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ပြောင်းလာတာမှ မကြာသေးဘဲကို”

“သူတို့ ဘယ်ကို ပြောင်းသွားကြပါသလဲ ခင်ဗျာ”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း မသိဘူးခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ ပြောင်းလာတဲ့

အချိန်မှာတော့ ဒီအိမ်မယ် ဘယ်သူမှ မရှိကြတော့ပါဘူး”

ကျွန်တော်သည် စိတ်ပျက်ခြင်း၊ အားငယ်ခြင်းနှင့်အတူ ထိုနေရာမှ ထွက်ခဲ့ရလေသည်။ ကျွန်တော်သည် မည်သို့ ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ရမည်ကိုလည်း မသိတော့ပေ။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် လည်း အိမ်သို့ကား မပြန်လိုတော့ပေ။ ကျွန်တော်၏ ခြေလှမ်းများသည် မဟာမြိုင်လမ်းမပေါ်သို့ ရောက်ရသည်။ ပြီး အင်းစိန်ကားကို စီးမိသည်။ လှည်းတန်းထိပ်မှာ ဆင်းမိသောအခါ ကျွန်တော်၏ ခြေလှမ်းများသည် တက္ကသိုလ် ရိပ်သာလမ်း တူရူသို့ ရွေ့ရှားခဲ့ပြန်၏။ တကသ အဆောက်အအုံ မားမားကြီးကို မြင်ရသောအခါ လွမ်းသော၊ တမ်းတသောစိတ်တို့ ရင်မှာပြည့်လျှံလာခဲ့လေသည်။ ထိုနေရာသည် ကျွန်တော်နှင့် မစံပယ်တို့ နောက်ဆုံး ခွဲခွာခဲ့ရသော နေရာဖြစ်သည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်သဖြင့် အဓိပတိလမ်း သည် တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ကျွန်တော်သည် တကသ အဆောက်အအုံရှေ့ အဓိပတိလမ်းမပေါ်တွင် အတန်ကြာ တွေ၍ ရပ်နေပါသည်။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော်၏မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်စတို့ ရီဝေနေသည်ထင်၏။

အတန်ကြာသော် ခြေလှမ်းများသည် အဓိပတိလမ်းအတိုင်း ရှေးရှု၍ ရွေ့လျားခဲ့ကြပြန်သည်။ ပင်းယဆောင်၊ စစ်ကိုင်းဆောင်၊ တက္ကသိုလ်စာကြည့်တိုက်၊ တက္ကသိုလ် ရုံးရှေ့နှင့် ဂျပ်ဒ်ဆင်ဆောင် ရှေ့အကြား၊ ပြီးသော် တရုတ်စံကားပင်ငယ် ပွင့်ဝေဆဲ ဖြစ်သော လမ်းဆုံငယ်သို့ ရောက်လေသည်။ သည်နေရာ၌ မစံပယ်နှင့် ပတ်သက်၍ တမ်းတစရာတို့ များလှချေပါကလား။

“ကြည့်စမ်း ကိုဝင်းဆွေ။ ဒီနေရာကို ကိုဝင်းဆွေ မှတ်မိသေးရဲ့လား။ လွန်ခဲ့တဲ့ တလကျော်ကျော်က ဒီနေရာမှာ ကိုဝင်းဆွေနဲ့ မစံပယ် စပြီး တွေ့ခဲ့ကြတာလေ”

မစံပယ်နှင့် ကျွမ်းဝင်ခဲ့ပြီးသည်နောက် ထိုနေရာသို့ နှစ်ဦးအတူ ရောက်လာကြသောအခါတွင် မစံပယ်သည် ထိုစကားကို အစပြုသည်သည်တုန်းက ရင်သည် နွေးထွေးသည်။

“အခြေအနေတွေဟာ အပြောင်းအလဲ မမြန်ဘူးလား ကိုဝင်းဆွေ၊ တွေ့စတုန်းက လူနှစ်ယောက် အမှတ်ထားခဲ့တဲ့ စိတ်ထားတွေဟာ ခုတကြိမ် ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါမှာဖြစ်တဲ့ စိတ်ထားတွေနဲ့ တူကြသေးရဲ့လားဟင်။ ဒီတော့ မစံပယ် စဉ်းစားကြည့်ချင်တယ်။ တကယ်လို့များ နောင်ဆယ်နှစ် လောက် ကြာတဲ့အခါ ဒီနေရာမှာ ပြန်တွေ့ကြရင် ဒီလူနှစ်ယောက် စိတ်တွေ ဘယ်လို လှုပ်ရှားနေသလဲ ဆိုတာကို မစံပယ် စဉ်းစားကြည့်ချင်တယ်”

“ဒီလိုတော့လည်း မစံပယ်က စိတ်ကူးအယဉ်သားပဲ”

ကျွန်တော် ထိုစကား ကိုပြောခဲ့မိသည်။ သည်အခါ မစံပယ်က ပြုံးသည်။

“ဒါဟာ စိတ်ကူးယဉ်တာမဟုတ်ဘူး ကိုဝင်းဆွေ။ လက်တွေ့အကျဆုံးဖြစ်တာကို တွေးကြည့်တာ။ ရှင် စဉ်းစားကြည့်ပါလား။ ရှင့်စိတ်ကတော့ ထင်ချင်ထင်မယ်ပေါ့ ဒီနေရာမှာ တကြိမ် ခွဲခွာခဲ့ကြပြီးရင် နောက်တကြိမ် တွေ့ကြမှာမဟုတ်ဘူးလို့။ ဒါက စိတ်ကူးပါ ကိုဝင်းဆွေ။ လူတွေဟာ အမှတ်အသား တခုခုကို ဘယ်တော့မှ အပြီးအပိုင် မေ့နေကြတာတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ တချိန်ချိန် တခါခါမှာတော့ သတိရလာကြမှာပဲ။ အဲဒီအခါဟာ နောင်ဆယ်နှစ် ဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်မယ်။ သို့မဟုတ်လည်း ဆယ့်ငါးနှစ် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မပေါ့။ ကဲ ဆိုကြပါစို့ရှင် နောင်ဆယ်နှစ် ရှိတဲ့နောက် တချိန်ချိန်မှာ ကိုဝင်းဆွေ ဒီနေရာကို မရောက်ဘူး ဆိုနိုင်မလား။ ဒါမှမဟုတ် မစံပယ်ကော မရောက်ဘူး ဆိုနိုင်မလား”

ကျွန်တော်သည် ဘာမျှ စကားပြန်မပေး။ နှစ်ဦးစလုံးသည်ပင် စကားစမပြတ်နိုင်ဘဲ တရုတ် စံကားပင်အောက်ရှိ အုတ်ခုံလေးတွင် ရပ်နေမိကြလေသည်။ ထုံးစံအတိုင်းပင် မစံပယ်သည် ကျွန်တော့်ဆီမှ အဖြေကိုမစောင့်ဘဲ သူ့စကားကိုသာ ဆက်လေသည်။

“နောက်ဆုံး ဒီနေရာကို မရောက်နဲ့ဦး။ တရုတ်စံကားပင် တပင်ပင်အောက်မှာ ရောက်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တခြားအကြောင်းတခုခုကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေရာမှာ ကြုံခဲ့ဖူးတဲ့အဖြစ်ကို မေ့နိုင်မယ် ထင်သလား ကိုဝင်းဆွေ။ ကဲ အဲဒီအချိန်မှာ ဒီက နှစ်ယောက်ရဲ့စိတ်တွေဟာ အခုလို အရင်ကလို လှုပ်ရှားနည်းမျိုး တွေ ရှိကြပါဦးမလား”

“အခု လှုပ်ရှားနည်းမျိုးဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ မစံပယ်”

ယခုတကြိမ် ကျွန်တော် မေးမိပြန်သည်။ သည်အခါ မစံပယ်က ပြုံးသည်။

“ဒါတော့ ကိုဝင်းဆွေရဲ့စိတ်ကို မစံပယ် ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲရှင်”

သည်လို ဆိုတော့လည်း မစံပယ်သည် သိလျက်နှင့် မသိဟန်ပြုခဲ့သည်လား။ ယခုမှပင် ပြန်လည် စဉ်းစားရပြန်ချေသည်။ သို့မဟုတ် မစံပယ်သည် ထိုစကားတို့ကို အဘယ်ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ပြောခဲ့ရပါလေသနည်း။ မှန်သည် မစံပယ်။ ယခုအချိန်သည် မစံပယ်ပြောသလို ဆယ်နှစ်ကာလသို့ပင် မရောက်သေး။ အတွေးမျှင်သည် မပြတ်နိုင်သေးသလို ကျွန်တော်၏ ခြေလှမ်းများသည်လည်း ခရီးဆုံးသို့ မရောက်သေးသူလို ရွေ့ရှားရပြန်ချေသည်။ ဘွဲ့နှင်းသဘင်၏ ဘေးဘက် အပေါက်သည် ကျွန်တော့် အတွက် ဖွင့်ထားဟန်ရှိ၏။ ကျွန်တော့်ရှေ့၌ အင်းလျားကန်သည် ပကတိ ငြိမ်ဆိမ်သော အသွင်ကို ဆောင်နေလေသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်သည်မူ ထိုရေပြင်နှင့် ကွာခြားပါဘိခြင်း။

ရေကန်စပ်သစ်ပင်ရိပ်သည် အေးမြတန်ရာသည်အမှတ်ဖြင့် ခိုဝင်ကာ

သွေ့ခြောက်သော မြက်ခင်း ထက်မှာ ထိုင်ချမိသည်။ ခန္ဓာကိုယ်သည် နားနေရာရလေပြီ။

စိတ်သည် နားနေရာ မရနိုင်သေး။ ထိုစိတ်သည် ကန်ရေပြင်သို့ ဖြတ်သွားစမ်းသည့်လည်း အကြိမ်ကြိမ်။ ရေလယ်ကျွန်း ညို့ညို့မှာ လမ်းမျက်စိလည်သည့်မှာလည်း အမော။ လမ်းစကိုကား မတွေ့နိုင်။ ထိုစိတ်သည် အတွေးဝင်္ကပါ၌ လည်ရချေပြီ။

ကြည့်...။ နေမင်းသည် ဘယ်အချိန်အခါက ထိုသစ်ပင်ထက်မှ ကျော်သွားခဲ့သည်ကိုပင် ထိုစိတ်သည် မသိ။ နေရောင် တိမ်းစောင်းပြီဖြစ်သောအခါ ထိုစိတ်သည် ကျွန်းညို့ညို့မှပြန်ခဲ့ချေသည်။ ပြီး ထိုနေရာမှ သွားတော့အံ့ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်သည်ပင် အင်းလျားလမ်းပေါ်သို့ရောက်ခဲ့ပြီ။ သို့သော် တည်းအိမ်သို့ကား သူမပြန်။

သူ သွားသည်မှာ ကျွန်းသာသို့။

(၂၃)

ကျွန်းသာသို့ သွားရပြီဆိုသောအခါ မောသည်ဟုလည်း မထင်။ ပင်ပန်းသည်ဟုလည်း မမှတ်။ ကြုံသမျှကားကိုရှာ၍ စီးရသည်။ တညနှင့် တနေ့လာခဲ့ရသော ခရီးကို လာရစဉ်က ထိုကားသည် အရှိန်နှေးသည်ဟုထင်ဆဲ မြို့သာသို့ ကားဝင်ခဲ့သောအခါကျတော့လည်း ခဏကလေးပါကလားဟု မှတ်ယူရသည်။

မြို့သာမှ ကျွန်းသာသို့ လာသောလမ်းသည် စခန်းသာတည်ရာ ခရုပတ်တောင်ခြေကို ဖြတ်၍ လာခဲ့ရပေမဲ့ စခန်းသာကို ငဲ့စောင်း၍မျှမကြည့်။ နေမညိုမီ ကျွန်းသာသို့ရောက်လိုသော စိတ်က မြန်လှချေသည်။

မရင်ငြိမ်းကို တွေ့ရတတ်သော ကျွန်းစိုက်ခင်းသည် ဆိတ်ငြိမ်၏။ ယခု ထိုနေရာ၌ မရင်ငြိမ်းမရှိ။ မရင်ငြိမ်းနှင့် ကြုံရတတ်မြဲဖြစ်သော ကျောင်းခန်းသို့လည်း ရောက်ပြန်သည်။ ယခုအကြိမ်သည် ကျောင်းစာသင်ချိန် မဟုတ်ပါတကား။ ထိုအခါ မရင်ငြိမ်းနေသည်ဆိုသော ရွာလယ်သူကြီး အိမ်ဝိုင်းဆီသို့ ရောက်ပြန်သည်။

သူကြီး၏ အိမ်ခြံဝ၌ မန်ကျည်းပင်သည် အုံ့ဆိုင်းနေလေသည်။ အိမ်ဝိုင်းသည် ကျယ်၏။ ခေါင်းရင်းဘက် ခြံထောင့်၌ သစ်နှင့် အခိုင်အမာ ဆောက်လုပ်ထားသော အိမ်ငယ်တခုရှိ၏။ ထိုအိမ်သည် မရင်ငြိမ်း နေသောအိမ်။

ရွာသည် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ သူကြီး၏အိမ်ဝိုင်းသည်လည်း တိတ်ဆိတ်၏။ မရင်ငြိမ်း၏ အိမ်သည်လည်း တိတ်ဆိတ်လှဘိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်ရင်မှာ တုန်လှချေ၏။

သူ့ရှေ့သို့ ရောက်ပြီဆိုသောအခါ သူ့ကိုယ်သည် ကျောက်ရုပ်လိုပင် အသွင်ပြောင်းလေပြီထင်၏။ အမြင်သိစိတ်က သူ့ကို မြင်ရသည်ဖြစ်၍ ကျောက်ရုပ်မဟုတ်ဟုသာ ဆိုနိုင်မည်။ ဘာမျှမလှုပ်နိုင်။ သူ့ကိုသာ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရသည်။ အသက်ကိုပင် ပြင်းပြင်းမရှူဝံ့။ ရင်ခုန်သံကို သူကြားမည် စိုးသည်။ သူကမူ ကျွန်တော့်အဖြစ်ကိုမသိ၊ မမြင်။ သူသည် ကျွန်တော့်ကို ဘေးတိုက်လျက် တည်သော ပက်လက်ကုလားထိုင် ထက်တွင် မျက်စိအစုံကို မှေးမှိတ်ထားဘိသည်။ အိပ်ပျော်နေသည် လား၊ နွမ်းနယ်သည်ဖြစ်သောကြောင့် အပန်းဖြေနေသည်လား။ ထိုအချိန်က သူ့စိတ်တို့ ဘယ်သို့ သွားနေကြပါဘိသနည်း။ သိလိုသည်။

ကျွန်တော်သည် သူ့အပါးမှာရပ်လျက် သူ့ကို တစေ့စေ့ကြည့်ကာ ရင်မှာ တလှပ်လှပ် တုန်လျက်၊ စိတ်မှာ ဝမ်းနည်းသည်လို၊ ဝမ်းသာသည်လို လှုပ်ရှားသည့်

ဝေဒနာမျိုးနှင့် မည်မျှကြာမြင့်ခဲ့သည် မဆိုနိုင်။ မျက်လုံးချင်းဆုံမိသောအခါ သူက အံ့အားသင့်သည့်ဟန်၊ ကျွန်တော့်မှာ ဝမ်းသာ ဝမ်းနည်းဟန်။ စကားကိုမူ တခွန်း တပါဒမျှ မည်သူကမျှ မစနိုင်သေး။ တခဏကြာသည်ထင်၏။

သူသည် ပက်လက်ကုလားထိုင်မှ ထသည်။ တွေတွေကြီး ကြည့်နေသော ကျွန်တော့်ကို…

“ထိုင်လေ”

ပက်လက်ကုလားထိုင်ဆီသို့ ညွှန်ပြနေရာပေးသည်။ သူ့အသံသည် ဝေဒနာ အတားအဆီးကြားမှ ပေါ်ထွက်သည့်ဟန်မျိုး။ သည်တော့ သူ့ရင်မှာလည်း ဝေဒနာရှိခြိမ့်မည်ဟု တွေးသည်။ ကျွန်တော် နှုတ်တုံ့မပြန်နိုင်သေး။ သူကလည်း စကားကိုမဆက်ပြန်။ နှစ်ဦးစလုံးသည် တဦးကိုတဦး တွေတွေ ငေးငေး ကြည့်နေမိကြပြန်သည်။ သူ အံ့အားသင့်နေသည်မှာ သေချာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် ဆိတ်ငြိမ်နေ၏။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးစလုံး၏ ရင်ခုန်သံများကိုပင် ကြားနေရသည်ဟု ထင်တွေးနေဆဲ။

“ထိုင်ပါ ကိုဝင်းဆွေ”

တုန်ယင်သောအသံနှင့် စကားကိုဆိုသည်။ ကျွန်တော်သည် သူညွှန်ရာမှာမထိုင်။ ထိုပက်လက် ကုလားထိုင်၏ ဘေးကြမ်းပြင်မှာသာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ မရင်ငြိမ်းရယ်”

ရပ်နေဆဲဖြစ်သော သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်နေရင်း ထိုစကားသည် မည်သို့လျှံထွက်ခဲ့သနည်း မဆိုနိုင်။

“ဘာကို ခွင့်လွှတ်ရမှာလဲ ကိုဝင်းဆွေ ”

သူက ကျွန်တော့်ကို မကြည့်ဘဲလျက် အဝေးသို့ မျှော်ငေးရင်းမှပင် ထိုအမေးကိုမေး၏။

“ကျွန်တော် အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ရန်ကုန်ကို ရုတ်တရက် ထွက်သွားရတယ် မရင်ငြိမ်း”

“ဒါဟာ ရင်ငြိမ်းနဲ့ ဆိုင်သလား ကိုဝင်းဆွေ”

ကျွန်တော် မဖြေတတ်ပါ။ မိမိ အမြဲတမ်းတရပါလျက် သူ မသိဘာသာ နေနိုင်ရက်သည်။ အတွေးနှင့် ရင်မှာ တမြည့်မြည့်နာရသည် ထင်၏။

“ကျွန်တော် မရင်ငြိမ်းကို နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်သွားခဲ့မိတယ်”

“ဒါဟာ အရေးကြီးတဲ့ပြဿနာမှမဟုတ်တာပဲ ကိုဝင်းဆွေ”

သူသည် ဟန်လုပ်ကာ တည်ငြိမ်သောအသွင်ကို ထိန်းချုပ်ထားဘိသည်။ သူ့စကားတွေမှာ မည်သို့ ရည်ရွယ်ချက် ရှိသည် မရှိသည်ကို ကျွန်တော် အသေအချာ မဝေခွဲနိုင်သော်လည်း ထိုစကားတို့သည် စိန်တပ်မြားသွားပမာ ရင်မှာ စူးလှချေ၏။

“ကျွန်တော် ရန်ကုန်မှာ ရောက်နေပေမဲ့ မရင်ငြိမ်းကို အမြဲ သတိရတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်တော် မရင်ငြိမ်းဆီကို အမြန်ဆုံး ပြန်လာခဲ့ပါတယ်”

“ဟုတ်ချင် ဟုတ်မှာပေါ့ ကိုဝင်းဆွေ”

“ထိုင်ပါဦး မရင်ငြိမ်းရယ်။ ကျွန်တော်ဟာ နေပူပူမှာ ခရီးပြင်းနှင်ခဲ့ရတဲ့လူပါ။ မရင်ငြိမ်း အခု ဆက်ဆံနေပုံတွေဟာ စိမ်းကားလွန်းရာ ကျမနေပေဘူးလားဗျာ”

“ရင်ငြိမ်း ဘယ်သူ့အပေါ်မှာမှ မစိမ်းကားခဲ့ပါလား ကိုဝင်းဆွေ။ ခု မရင်ငြိမ်း ပြောတဲ့စကားတွေဟာ ကိုဝင်းဆွေစိတ်ကို ထိခိုက်စေတယ်ဆိုရင် မရင်ငြိမ်း ပြင်ပြောပါ့မယ်။ မရင်ငြိမ်း ဘယ်လိုပြောရမလဲ ကိုဝင်းဆွေ”

သူသည် ကျွန်တော်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ထိုင်ရင်း ပြောသည်။

ကျွန်တော့်စိတ်များမှာ အားငယ်ညှိုးနွမ်းနေဟန်ရှိ၏။ သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။ သူ ဘာမျှမပြောသော်လည်း သူ့မျက်လုံးအစုံ ရီဝေမှိုင်းနေသည်ကို မြင်ရသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်း ကလေးများကလည်း တဆတ်ဆတ်နှင့် တုန်နေသည်ကို သူသည် ထောင့်ဘက်ကျသော သွားတချောင်းနှင့် မသိမသာ ဖိနှိပ်ထားသည်။ သူ့ရင်အုံ နိမ့်တုံမြင့်တုံ လှုပ်ရှားနေသည်ကိုလည်း မြင်ရသည်။ ယခု ကျွန်တော်သည် သူ့ရင်မှာ ဝေဒနာတရပ်ရပ် လှုပ်ရှားနေသည်ကိုသိ၏။ မည်သို့သော ဝေဒနာမျိုး ဖြစ်မည်ကို မပြောတတ်စေကာမူ ကျွန်တော်သည် တပါးသူ၏ ရင်တွင်း အခြေအနေကို အကဲခတ်တတ်လေပြီထင်၏။

“မရင်ငြိမ်းကို နှုတ်မဆက်ဘဲ ထားခဲ့ရတာ၊ မရင်ငြိမ်းနဲ့ ခွဲသွားတဲ့ဟာတွေဟာ မရင်ငြိမ်းနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ အရေးကြီးတဲ့ ပြဿနာတရပ် မဟုတ်ဘူးလို့ မရင်ငြိမ်း ပြောနိုင်တာကိုတော့ ကျွန်တော် သိပ်ဝမ်းနည်းတယ်”

ကျွန်တော်သည် မှန်သောစကားကိုဆိုပါသည်။ ထိုအခါ သူဘာမျှ စကားပြန်မပေးနိုင်တော့။

“ပြောစမ်းပါ မရင်ငြိမ်းရယ်၊ မရင်ငြိမ်းက ဘာမှမဆိုင်ဘူးဆိုပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ဘာဖြစ်လို့ ဝေဒနာ ခံစားခဲ့ရတယ်ဆိုတာကို မရင်ငြိမ်း ရှင်းပြစမ်းပါ။

မရင်ငြိမ်းဟာ ဘယ်တော့မဆို သိသာ ထင်လင်းလွယ်တဲ့ စကားမျိုးတွေကိုချည်း ပြောတတ်ခဲ့လျက်နဲ့ အခုတော့ ဘာဖြစ်လို့ ရင်ထဲက မလာတဲ့ စကားတွေကို ဖန်တီးပြောနေရတာလဲဆိုတာ မရင်ငြိမ်း ရှင်းပြစမ်းပါ”

စကားပြန်မပေးနိုင်သော မရင်ငြိမ်းကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း အားမရနိုင်သဖြင့် ကျွန်တော်သည် ထိုစကားတို့ကို ခပ်လောလော ပြောချလိုက်မိသည်။ သည်အခါ သူ့မျက်လုံးအစုံကို မကြည့်မြင်စေလို ဟန်နှင့် မရင်ငြိမ်းသည် ခေါင်းကိုငုံ့သည်။

“ပြန်ပါတော့ ကိုဝင်းဆွေ။ မိုးချုပ်လာပါပြီ”

သူ့အသံက တုန်နေသည်။ မျက်ရည်တပေါက်သည် မရင်ငြိမ်း ခေါင်းငုံ့ထားသော ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျလာသည်။

“မပြန်နိုင်သေးဘူး မရင်ငြိမ်း။ ကျွန်တော်သိချင်တာကို မရင်ငြိမ်း ရှင်းပြပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လာတယ်ဆိုတာတွေကိုလည်း ပြောပြချင်သေးတယ်”

ကျွန်တော်သည် ယခုစကားတို့ကို ခိုင်မာပြတ်သားစွာ ပြောဆိုနေတတ်ချေပြီ။

“မသိဘူး ကိုဝင်းဆွေ။ ရင်ငြိမ်း ဘာမှမသိဘူး။ ရင်ငြိမ်း ဘာမှလည်း မကြားချင်ဘူး”

မရင်ငြိမ်းသည် ခေါင်းကို ခါယမ်းပြောဆိုရင်း နေရာမှထသည်။ နေရာမှ ထမိသည်နှင့် ခေါင်းငုံ့လျက်သား အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွားလေသည်။ သူ ငိုသည်လေ။

ကျွန်တော် သူ့နောက်သို့ လိုက်၊ မလိုက် ချီတုံချတုံ ဖြစ်ရပြီ။ မည်သို့ဖြစ်စေ ကျွန်တော် အလျှော့ပေးရမည်။ ယခု ကျွန်တော်သည် သူ တုန်လှုပ်ရသောအဖြစ်ကို ဆင်ခြင်တတ်ချေပြီ။ ထိုအခါ ကျွန်တော် သူ့အိမ်ထက်မှ ဆင်းခဲ့သည်။ စခန်းသာအိမ်မှာ ဒီတည နားဦးမှ။

ကျွန်တော် ကျွန်းသာမှ ထွက်ခဲ့သောအခါ အမှောင်ပျိုးပါပြီ။ အဝေးမှပင် မီးရောင်ပြိုးပြက်နေသော စခန်းသာကိုမြင်ပါ၏။

ကျွန်တော် မရင်ငြိမ်းကို သနားရချေပြီ။ သို့သော် ကျွန်တော့်စိတ်လှုပ်ရှားဟန်သည် မငြိမ်ဆိမ်နိုင်။

ကမ်းနားမှဖြတ်၍ ပြန်ခဲ့သည်။ စခန်းသာတောင်ခြေမှ ကမ်းပါးထက်သို့ ရောက်ခဲ့လေပြီ။ ပြီး ခရပတ်တောင်ကို တက်ရမည်။ စခန်းသာ အိမ်ဝသို့ ရောက်လျှင် ဦးညိုမောင် အဘယ်မျှ အံ့သြပေလိမ့်မည်နည်း။ ယခုလိုဆိုတော့ ကျွန်တော်သည် ရှေ့တွင်ဖြစ်အံ့သော၊ ကြုံရအံ့သော အခြေအနေကိုပင် ကြိုတင်မှန်းဆတတ်ပြီပေါ့။

သို့သော် အံ့သြရသူမှာ ဦးညိုမောင်မဟုတ်။ ကျွန်တော်။

စခန်းသာခြံဝသို့ ရောက်လာသောအခါ ဝင်းတံခါးသည် အသင့်ပွင့်နှင့်၏။ အိမ်သံတံခါးဝမှာ ရပ်လျက်နေသော ဦးညိုမောင်ကို မြင်ရသည်။

"အလို မောင်ဝင်းဆွေ ရောက်လာမှကို။ ကျုပ် မောင်ထွေးကိုတောင် သင်္ဘောဆိပ်လွှတ်လိုက်တယ်။ မောင်ဝင်းဆွေ မတွေ့ခဲ့ဘူးလား"

ဦးညိုမောင်သည် ကျွန်တော်ရောက်လာမည်ကို သိနေနှင့်ဟန်ဖြင့် ကြိုဆီး၍ စကားဆိုသည်။ တံခါးကိုလည်း ဖွင့်ပေးသည်။ ယခုတခါ ကြက်သေသေရသူမှာ ကျွန်တော်တယောက်တည်း။ ဦးညိုမောင်ကမူ ဘာမျှ တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိသော ဟန်ပန်မျိုးနှင့်။

"ဟဲ့ ဘာလို့ကြောင်တွေတွေဖြစ်ပြီးငေးနေရတာလည်း မောင်ဝင်းဆွေ၊ အိမ်ထဲကိုဝင်ပါတော့လားကွဲ့"

သည်တော့လည်း ကျွန်တော်သည် အိမ်ထဲသို့ဝင်ရသည်။ ဦးညိုမောင်သည် ကျွန်တော် ရောက်လာမည်ကို အဘယ်ပုံသိထားနှင့်ရသနည်း။

"အခု မောင်ဝင်းဆွေ ဘာနဲ့လာသလဲ။ သင်္ဘောဝင်သံတောင် မကြားသေးဘူး"

"ကျွန်တော် ကားကြုံစီးပြီး လိုက်လာတာ"

"မောင်ထွေးတယောက်တော့ သင်္ဘောဆိပ်မှာ စောင့်လို့ရှိလိမ့်မယ်။ မနေ့ကညသံကြိုးစာ ရကတည်းက မောင်ဝင်းဆွေ ကနေ့နက်ဖြန် ရောက်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိထားတယ်"

အေးဆေးတည်ငြိမ်သော ဟန်ပန်နှင့် ပြော၏။

"ဘယ်သူ့ဆီက သံကြိုးလဲ ဦးကြီးညိုမောင်"

ကျွန်တော် သိချင်သည်။

"မင်း မောင်ဘထွန်းဆီက ထင်ပါတယ်။ အကြောင်းကတော့ မင်း ရန်ကုန်က ထွက်သွားတဲ့ အကြောင်းနဲ့ အခု မင်း စခန်းသာမှာ ရှိ၊ မရှိ သံကြိုးရိုက် ပြောကြား မေးမြန်းထားတဲ့ သံကြိုးစာပဲ မောင်ဝင်းဆွေ။ မောင်ဝင်းဆွေ ရန်ကုန်က ထွက်သွားတယ်ဆိုကတည်းက အင်း တနေ့နေ့မှာ မောင်ဝင်းဆွေ အမြန်ဆုံး စခန်းသာကို ပြန်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်။ မဟုတ်ဘူးလား မောင်ဝင်းဆွေ"

ထိုအဘိုးကြီးသည် မည်သည့်နားလည်မှုမျိုးနှင့် ထိုစကားများ

ပြောဆိုလာသည်ကို ကျွန်တော် မတွေးတတ်မီပင် ကျွန်တော့်မှာ မလုံစိတ်နှင့် လှုပ်ရှားရလေသည်။ ထိုလှုပ်ရှားရခြင်းအကြောင်းတွင် ဦးလေးထွန်းထံမှ သံကြိုးစာသည်လည်း အကြောင်း တရပ်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

"ဦးလေးထွန်းက ဘယ်လို သံကြိုးရိုက်လိုက်လို့လဲ ဦးကြီးညိုမောင်"

"အကြောင်းထူးတော့ မပါပါဘူး။ ခုနက ကျုပ်ပြောသလိုပါပဲ"

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် အဘိုးကြီးနှင့် ဘာမျှစကားဆက်ရန် အကြောင်း မရှိတော့ဟု ယူဆသည် တကြောင်း၊ စကားဆက်ရမည်ကိုလည်း ဝန်လေးလာသည့်အတွက်တကြောင်း ထိုအကြောင်းတို့ ကြောင့် ဧည့်ခန်းဆိုဖာပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ ဦးညိုမောင်သည်လည်း ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုဖာပေါ်သို့ ထိုင်လာ၏။ ကျွန်တော်၏ မျက်လုံးအစုံက သူ့ကို မြင်နေရသည့်တိုင်အောင် အသိစိတ်ကမူ စောစောက ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များကြောင့် လှုပ်ရှားလာရပြန်သည်။ မျက်စိအာရုံ၌လည်း မရင်ငြိမ်း၏မျက်နှာကို တသသ မြင်ယောင်လာရလေ သည်။

"မောင်ဝင်းဆွေ အတော် စိတ်ထိခိုက်လာတယ် ထင်တယ်"

ဦးညိုမောင်၏ စကားသည် ဘာကို ရည်ရွယ်သည်မဆိုနိုင်။ ကျွန်တော့်အဖို့ ရုတ်တရက် စကားပြန် ပေးစရာ အကြောင်းရှာ၍ မရပေ။ အဘိုးကြီးသည် ကျွန်တော့်ထံမှ စကားပြန်အဖြေကို အတန်ကြာ စောင့်သေးသည်။ အတန်ကြာ၍ ကျွန်တော့်ဆီမှ အဖြေကို မရနိုင်သဖြင့်...

"ဩော် ကျုပ်ကလည်း မေ့နေလိုက်တာ။ ကဲ မောင်ဝင်းဆွေ ရေမိုးချိုး အဝတ်ကလေး ဘာလေး လဲပြီးတော့ ထမင်းစားရအောင်။ ကျုပ် သွားပြင်လိုက်ဦးမယ်"

ဟုဆိုကာ နေရာမှ ထလေသည်။

ကျွန်တော်သည် အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားသော အဘိုးကြီး၏ နောက်ကျောကို ငေးမောရင်း ကျွန်တော့်အတွေးစသည် အဘိုးကြီး၏အကြောင်းဆီသို့ ပျံ့လွင့်သွားလေသည်။ အဘိုးကြီးပြောသည့် အစီအစဉ်များကိုလည်း တခုစီ ဆောင်ရွက်မိသည်။ ထိုအတောအတွင်းမှာပင် မောင်ထွေး ပြန်လာသည်။ ကျွန်တော် ထမင်းစားပြီးသောအချိန်၌ မောင်ထွေးလည်း ပြန်လေပြီ။

ကျွန်တော်သည် စခန်းသာအိမ်သို့ ရောက်ပြီဖြစ်၍ အနည်းငယ် စိတ်လုံ၊ လူလုံ ဖြစ်ရသည်ဟုလည်း အတွေးဖြစ်မိပါသည်။ သို့သော် ထိုတညအဖို့ ကျွန်တော့်၌ တွေးစရာ အများရှိသေးသည်ဖြစ်၍ မအိပ်တမ်း အတွေးလွင့်ရမည်ဆိုလျှင်လည်း

မောလိမ့်မည်မထင်။

အိပ်ခန်းသို့ရောက်၍ အတန်ကြာသောအခါ အိပ်ခန်းတံခါးဝသို့ ဦးညိုမောင် ရပ်လာလေသည်။

"ကျုပ် မောင်ဝင်းဆွေနဲ့ စကားပြောချင်ပါတယ်"

တည်ငြိမ်လေးဆေးသော သူ့အသံသည် ကျွန်တော့်အတွေးစကို ဖြတ်လာသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် သူ့ကို စိတ်မဆိုး။

ယခုတော့လည်း ကျွန်တော့်အဖို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် စကားဆိုရမည့်သူမှာ ထိုအဘိုးကြီးတဦးသာ ရှိတော့သည် မဟုတ်လား။

ပြီး ထိုအဘိုးကြီးသည် ကျွန်တော့်အပေါ်၌ အခြားသူများထက် မလျော့နည်းသောစေတနာမျိုး ထားနိုင်သူမဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာမှထကာ...

"လာလေ ဦးကြီးညိုမောင်"

ဦးကြီးညိုမောင်သည် ကျွန်တော်ထိုးပေးသော ကုလားထိုင်မှာထိုင်သည်။ ကျွန်တော်က ပက်လက် ကုလားထိုင်၌ နေရာယူလိုက်သည်။

"ဒီမယ် မောင်ဝင်းဆွေ၊ ကျုပ်ဟာ မောင်ဝင်းဆွေအပေါ်မှာ ရိုးဖြောင့်တဲ့ စေတနာနဲ့ သံယောဇဉ် ထားခဲ့သူ တယောက်ဆိုတာ မောင်ဝင်းဆွေ နားလည်စေချင်တယ်"

ဦးညိုမောင်သည် ကျွန်တော့်ကို မကြည့်ဘဲလျက် ထိုစကားကိုပြောသည်။ သူ့ဆိုလိုရင်းစကားသည် ထိုစကားမဟုတ်တန်ရာပေ။

"ဟုတ်ကဲ့"

ကျွန်တော့်နှုတ်ဖျားမှ ထိုစကားသည် အလိုအလျောက် ထွက်သွားဟန်ရှိလေသည်။

"ကျုပ်ဟာ မောင်ဝင်းဆွေ စိတ်မကောင်းဖြစ်တာကို မြင်ရရင် ကျုပ်လည်း မောင်ဝင်းဆွေနည်းတူ စိတ်မကောင်းတတ်တာပါပဲ။ အင်း အခုလည်း မောင်ဘထွန်းဆီက သံကြိုးစာ ရရချင်း ကျုပ် အတော်ပဲ စိတ်ပူမိတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်ဝင်းဆွေ စခန်းသာကို ပြန်လာမယ်ဆိုတာ သိနေလျက်နဲ့ ကျုပ်မှာ မောင်ဝင်းဆွေ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစိတ်နဲ့ တွေးပူခဲ့ရတယ်"

ကျွန်တော်သည် သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ကို မကြည့်။ သူ့မျက်နှာပြင်၌ အမှန်တကယ် စိတ်ထိခိုက်နေသောအသွင်ကို တွေ့ရသည်။ အခန်းပြင်၌ အမှောင်ဖုံးနေသည်။ တခါတရံ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီမှ ပြိုးပြက်သော လျှပ်စီးရောင်သည် အိမ်ပြတင်းတံခါးများကို လာရောက် ထိခတ်ကြကုန်၏။

အဘိုးကြီးသည် သူ၏ ပြောလက်စ စကားများကို ခေတ္တရပ်တန့်ကာ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လာသည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို ဆုပ်နယ်နေဘိသည်သို့ ရှိချေသည်။ သူ့စကားလုံးများသည် ကျွန်တော်၏ အာရုံအားလုံးကို ထိန်းချုပ်ထားဟန်လည်း ရှိလေသည်။

“အင်း...”

ယခုတကြိမ်၌ ဦးညိုမောင်သည် သူ သုံးစွဲမြဲဖြစ်သော ‘အင်း’ ကို အရှည်ဆွဲပြောလိုက်ပြီး...

“မောင်ဝင်းဆွေ အခု ရန်ကုန်မှာ ဘယ်လိုဖြစ်လာခဲ့တာလဲ”

သူသိလိုသော အချက်ကို မေးလေပြီ။

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုဖြစ်လာတယ်ဆိုတာကိုတောင် မသိနိုင်အောင်ပဲ ဦးကြီးညိုမောင်”

ကျွန်တော်သည် ထိုစကားကိုပြောပြီး စကားစကိုဖြတ်ကာ အတန်ကြာ တွေနေမိလေသည်။ ပြီး ကျွန်တော်သည် ပြောလိုသော စကားစများကို ထိုအဘိုးကြီးအား ပြောသင့် မပြောသင့် စဉ်းစားပါ သည်။ ယခုအခါကျမှပင် ကျွန်တော်သည် တခါကမျှ သိလိုစိတ်မပေါ်စဖူးခဲ့သော ထိုပုဂ္ဂိုလ် တယောက်၏ အကြောင်းကိုလည်း သိလိုစိတ်ဖြစ်ရသည်။ သူသည် ဦးလေးထွန်း။

“ဒီမှာ ဦးကြီးညိုမောင်။ ဦးလေးထွန်းဟာ ဘယ်လိုလူမျိုးလဲဆိုတာ ဦးကြီးညိုမောင် သိသလား”

“အင်း ခက်တယ် မောင်ဝင်းဆွေ။ ကျုပ်ဟာ မောင်ဘထွန်းကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံခွင့်ရခဲ့တဲ့ လူတယောက် မဟုတ်တော့ သူနဲ့ပတ်သက်ရင် ကျုပ်ဘာမှ တိတိပပ သိနိုင်ခွင့် မရခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်စိတ်ထဲက မောင်ဘထွန်းနဲ့ ပတ်သက်ရင် အမြဲသံသယရှိခဲ့တယ်"

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ဦးကြီးညိုမောင်”

ထိုအခါ ဦးညိုမောင်သည် ဘာမျှ စကားပြန်မပေးသေးဘဲ အဝေးသို့ မျှော်ငေးနေလေသည်။ သူ့စိတ်အာရုံသည် အဝေးသို့ လွင့်ပါးနေဟန်ရှိ၏။

သူ့မျက်နှာ၌ မကျေနပ်သောအသွင်၊ ညှိုးငယ်သော အသွင်တို့ ရောယှက် ရှုပ်ထွေးနေဟန်ရှိလေသည်။ အတန်ကြာမှ…

“အင်း… ကျုပ်ဟာ သူနဲ့ ပတ်သက်ရင် အများကြီး တွေးကြည့်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ ပြတ်ပြတ်သားသား အဖြေရှာမရခဲ့ဘူး။ ကျုပ်ဟာ သူ့ကို အမြဲ အရှုံးပေးဖို့ လူဖြစ်လာသလား မဆိုနိုင်ဘူး”

သူ့အသံသည် ဒေါသနှင့် ကြေကွဲသယောင် တွေးနေလေသည်။

“ကျုပ်ဘဝအခြေအနေကိုက မလှတော့ ဘယ်အခါမဆို ကျုပ် အရှုံးပေးနေရသလားလို့လည်း တွေးတယ်။ ဒါမှမဟုတ် လူတွေဟာ တကယ်တမ်း ချစ်လာပြီဆိုရင် ကိုယ်ချစ်တဲ့လူနဲ့ ပတ်သက် လာရင် အရာခပ်သိမ်းကို ကြောက်လန့်တတ်တဲ့သဘောလား။ အင်း… ဒါလည်း မဟုတ်နိုင်ဘူး။ ဟုတ်တယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်ဟာ အလွန်ညံ့တဲ့ လူတယောက်အဖြစ် ခံယူရုံပဲရှိတော့တယ်”

ကျွန်တော်သည် သူဆိုချင်သော အချက်များနှင့် ဦးလေးထွန်း မည်သို့ ဆက်စပ်မည်၊ သူ ဘာကို ဆိုလိုသည်ဆိုသော အကြောင်းများကို အာရုံမပြတ် တွေးရသည်။ သူ့စကားများမှာလည်း စိတ်ဝင်စား ရသည်။ ယခုနေအခါ၌ သူ့စကားများသည် ကျွန်တော့်အဖို့ ပဟေဠိတပုဒ် အဖြေရှာမရနိုင်သလို ကြုံနေရလေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် မမေးပါ။ သူကသာလျှင် ပြောလက်စ စကားဆက်ပြန်သည်။

“အင်း… ဒါတွေထားပါတော့ကွာ”

ထိုအခါမှပင် ကျွန်တော်သည် ဦးညိုမောင် စထားသော စကားများ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ပို၍ သိချင်လာ သည်။ ဦးညိုမောင်သည် ဦးလေးထွန်း၏အကြောင်းကို မသိဟုဆိုနေစေကာမူ ဦးညိုမောင်၏ ရင်တွင် ပြောလိုသောစကား အမြောက်အမြား ရှိလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မျှော်လင့်သည်။ ပြီး ထိုစကားများကို ကျွန်တော် ကြားချင်၏။

“ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ ဦးကြီးညိုမောင်"

“သြော်… ကျုပ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းတွေကို ပြောတာပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“အင်း… မောင်ဘထွန်းဟာ ငွေကို အဓိက ထားလွန်းတယ်၊ သူ့စိတ်ထဲမှာ ကမ္ဘာလောကကြီးကို ငွေနဲ့ ချယ်လှယ်တယ်လို့ အယူရှိဟန်တူတယ်။ ပြီးတော့ လူတွေရဲ့ဘဝကို ငွေနဲ့ ပြုပြင်နိုင်တယ်။ ငွေနဲ့ လွှမ်းမိုးနိုင်တယ်လို့လည်း

စွဲမြဲထားဟန်တူ ပါရဲ့ကွယ်”

ဦးညိုမောင် ကျွန်တော်မေးသောအမေးကို မဖြေ။ ပြောလက်စ သူ့စကားကို လမ်းကြောင်းလွှဲလိုက် လေပြီ။

“ခု မောင်ဝင်းဆွေနဲ့လည်း ဒီပြဿနာမျိုး ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပြီထင်တယ်”

“ခင်ဗျာ”

ဦးညိုမောင်၏စကားကို ရုတ်တရက် ကျွန်တော် နားမလည်ပါ။

“ဘယ်လိုငွေပြဿနာလဲ”

“ကျုပ်အထင် ပြောတာပါ။ မောင်ဝင်းဆွေ ကြုံခဲ့ရတဲ့အဖြစ်ကို ကျုပ်က သိတာမှမဟုတ်တာဘဲ”

“ကျွန်တော်လည်း ဘာမှသိရတာမဟုတ်ဘူး ဦးကြီးညိုမောင်။ ရန်ကုန်ရောက်ပြီး အတော်ကြာမှသာ ကျွန်တော့်ကို ရန်ကုန်မှာနေဖို့၊ အလုပ်လုပ်ဖို့ စီစဉ်ထားတာ သိရတယ်”

ကျွန်တော်သည် အဖြစ်မှန်ကို အကျဉ်းချုံး၍ ပြောချမိသည်။

“အင်း... ဒါပဲပေါ့။ သူက မောင်ဝင်းဆွေကို ဒီမှာ မနေစေ့ချင်ဘူး ထင်ပါတယ်။ ဒီတော့ ငွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် မောင်ဝင်းဆွေလည်း သဘောတူမယ်အထင်နဲ့ ငွေရကြောင်း စကားရှေ့ကပြပြီး ပြောသလားမှ မသိတာ”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး”

“ဟုတ်တယ်။ မောင်ဝင်းဆွေလိုလူ မပြောနဲ့၊ တခြား ဘယ်လိုလူမျိုးကိုမဆို သူ လှည့်ဖြားနိုင်တယ်။ ငွေဆိုတာကို သူက အကောင်းဆုံးလက်နက်လို့ သဘောထားတော့ လူတယောက်ရဲ့ အသိကိုလည်း ငွေနဲ့ပဲ လွှမ်းပစ်လိုက်တယ်"

“ကျွန်တော်ကတော့ သူပြောသလို မနေပါဘူး”

“အင်း... ဒါကတော့ စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပေါ့ကွ၊ သူကပဲ ငွေကို အသုံးချတတ်မလား။ မောင်ဝင်းဆွေ ကပဲ ဒီငွေကို ချေဖျက်ပစ်နိုင်မလားဆိုတာ။ ဪ ဒါထက် မောင်ဝင်းဆွေမှာ ငွေ ဘယ်လောက် ရှိတယ်ဆိုတာကိုရော သိရဲ့လား”

“ဟင့်အင်း ကျွန်တော် ဘာမှမသိဘူး။ အမေ့စက်တွေ ရောင်းတယ်ဆိုတာလောက်ပဲ သိတယ်၊ အမေဆုံးတော့ ဘယ်လောက် ကျန်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ဘာမှ မသိရသေးဘူး။ ကျွန်တော် သိပ်လည်း

ဂရုမထားမိဘူး”

ဦးညိုမောင်သည် အတန်ကြာတွေ၍ နေပြန်သည်။ ပြီးမှ ...

“အင်း... ဒါပဲ ကောင်းပါတယ်ကွာ။ တကယ်လို့ မောင်ဝင်းဆွေဟာ ဘယ်လို ချမ်းသာတဲ့ လူတယောက်အဖြစ်ဆိုတာကို မောင်ဝင်းဆွေ သိရရင် ဒါတွေကို တွယ်တာချင် တွယ်တာနေဦးမယ်”

ကျွန်တော်သည် ဦးညိုမောင်၏ စကားတို့ကို လက်ခံချင်သလိုလို ဖြစ်ရလေပြီ။ သို့သော် မည်သို့မည်ပုံ လက်ခံရမည်ကိုကား မသိ။

“ခက်တယ် မောင်ဝင်းဆွေ။ လူတွေရဲ့ဘဝဟာ ငွေနဲ့ ဖန်တီးလို့ရနိုင်တဲ့ အရာဝတ္ထုတွေ ပြည့်စုံနေရင် အလိုပြည့်ပြီလို့ ထင်နေသမျှ ဒီလူတွေရဲ့ နှလုံးသားဟာ မီးပေါ်ရောက်နေသလို ခံကြရမှာပဲ။ အင်း မူလနှလုံးသားကိုက သံတွေခဲလိုဖြစ်နေတဲ့ လူတွေ အဖို့ကျတော့ မီးပေါ်လျှောက်နေရတာကိုတောင် ပူလောင်တဲ့အဖြစ်မျိုး မသိနိုင်ကြဘဲ လိုသလို ပုံသွင်းယူလို့ရနိုင်တယ် ဆိုတာမျိုးကိုတောင် ကျေနပ်နိုင်ကြတယ်။ တခုတော့ ရှိပါတယ်ကွာ။ မောင်ဝင်းဆွေ သင်းသင်းကို အတော်ပဲချစ်သလား”

ခက်ပြီ။ ယခင်က သည်မေးခွန်းမျိုးကို ကျွန်တော်အလွယ်နှင့် ဖြေတတ်မြဲဖြစ်ပါလျက် ယခု နှုတ်က အဖြေမထွက်လာ။ အဘယ့်ကြောင့်နည်း။

“ကျုပ်မေးတာ ဖြေဦးလေ မောင်ဝင်းဆွေ”

သူက ထိုမေးခွန်းကို ထပ်၍ မေးလေပြီး။ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းမှ မိုးချုန်းသံသဲ့သဲ့ကို ကြားနိုင်လေပြီ။ ကျွန်တော်သည် ပက်လက်ကုလားထိုင်မှထကာ ပြတင်းပေါက်ကို ထိုးဖောက်၍ အပြင်သို့ မျှော်ကြည့် မိသည်။ ရင်ထဲမှာ တလှပ်လှပ် လှုပ်လာကြလေပြီ။

“ကျွန်တော် မသိတော့ဘူး ဦးကြီးညိုမောင်”

သူ့ကို မမြင်ရပါဘဲလျက် ထိုစကားကို နှုတ်ဖျားမှ အလိုအလျောက် ထွက်သွားလေ၏။ ထိုစကား ထွက်သွားပြီးသောအခါ ရင်ခုန်သံသည် ပို၍ မြန်ဆန်လာသည်ထင်၏။ သို့သော် ဦးညိုမောင်နှင့် ကျွန်တော် မျက်နှာချင်းမဆိုင်။

ဦးညိုမောင်သည် ဘာမျှပြန်မပြော။ နှစ်ဦးစလုံး တိတ်ဆိတ်နေလေပြီ။ အပြင်ဘက်မှ လျှပ်ရောင် သည် ပိုမိုဝင်းလက်လာ၏။ မိုးသက်လေသည် သစ်ပင်ခက်လက် များအကြားတွင် တိုးဝှေ့ပြေးလွှား နေလေသည်။

“အင်း... ခုတော့ ကျုပ်မှာ ပိုပြီးတော့ စိုးရိမ်စရာတွေများ ဖြစ်လာမလား မဆိုနိုင်ဘူး မောင်ဝင်းဆွေ”

“ဘယ်လိုပြောတယ် ဦးကြီးညိုမောင်”

ဦးညိုမောင်၏ စကားကို ကြားလိုက်ရသော ကျွန်တော်သည် လျှပ်စစ်ဓာတ် အကျောင်ခံလိုက်ရသလို တုန်လှုပ်သွားသည်။ ထိတ်လန့်သောစိတ်သည် တမုဟုတ်ချင်းပင် ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့ လွှမ်းပျံ့သွားဟန် ရှိ၏။ ကျွန်တော်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ချာခနဲ လည်သွားကာ ဦးညိုမောင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိလျက် သား ဖြစ်သွား၏။ သူ့မျက်နှာပြင်ကမူ မထူးခြားသလို ရှိလေသည်။

“အင်း… ကျုပ် ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး၊ တခုရှိတယ် မောင်ဝင်းဆွေ၊ ခုအခါမှာတော့ မောင်ဝင်းဆွေ အလွယ်တကူနဲ့စိတ်မတုန်လှုပ်စေချင်ဘူး၊ ဘာကိုမဆို မောင်ဝင်းဆွေ စဉ်းစဉ်းစားစား နဲ့ ဆုံးဖြတ်ပါ။ ကျုပ်အဖြစ်နဲ့စာရင် မောင်ဝင်းဆွေရဲ့အဖြစ်ဟာ အများကြီး ကောင်းနိုင်ပါတယ်။ အင်း… ကျုပ်ဟာ မောင်ဝင်းဆွေတို့လိုအရွယ်က ဘာမှမသိခဲ့ပေမဲ့ ခုတော့ လူတွေရဲ့အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားရတာဟာ အလွန်ပျော်စရာကောင်းတယ်ဆိုတာ သိလာပြီ။ မောင်ဝင်းဆွေဟာ ဒီအသိမျိုး ကို ခုနေအခါမှာ ရထားမယ်ဆိုရင် ဘာမှစိတ်ဆင်းရဲခြင်းဖြစ်စရာ မတွေ့နိုင်ပါဘူး”

“ပြောပြစမ်းပါ ဦးကြီးညိုမောင်”

ကျွန်တော်သည် ဦးညိုမောင်အပေါ်၌ ပိုမိုသက်ဝင် ယုံကြည်လာပါသည်။

“ဒီလို မောင်ဝင်းဆွေ။ လူတယောက်မှာရှိတဲ့ နှလုံးသားဟာ ပတ်ဝန်းကျင် အတွေ့အကြုံတွေကြားမှာ အထိအခတ် မရှိသေးသမျှ ကျောက်ရိုင်းတခုလိုပဲ။ သူ့ရှေ့မှာ ထင်ဟပ်လာတာတွေကို သူ ဘာမှမမြင်နိုင်ဘူး။ အင်း တခုခုနဲ့ ထိခတ်ဖန်များလာတော့ အဲဒီနှလုံးသားဟာ သွေးထားတဲ့ ကျောက်လို အရောင်လက်လာတယ်။ ကြည်လင်လာတယ်။ ကြေးမုံပြင်လို ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီအခါကျတော့ သူ့ကို မထိလာနဲ့ဦး သာမန်ထင်ဟပ်လာရုံနဲ့ ထင်ဟပ်လာတဲ့အဖြစ်ကို ပကတိ အမှန်အတိုင်း မြင်ရတယ်ပေါ့။ အမြင်သိစိတ် ဆိုတာကတော့ ဦးနှောက်နဲ့ ဆိုင်တယ်လေ။ အင်း ဒီသဘောပဲပေါ့ကွဲ့”

ဦးညိုမောင်သည် သူပြောလိုသမျှ စကားပြီးဆုံးသည့်အသွင်ဖြင့် စကားစကို ဖြတ်လိုက်သည်။ ကုလားထိုင်မှထသည်။ ကျွန်တော်ကမူ သူ့စကားကို စဉ်းစားနေဆဲဖြစ်သည်။ သို့သော် ခန္ဓာကိုယ် သည် အိပ်ရာပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်၏။

“နေပါဦး ဦးကြီးညိုမောင်။ ဦးကြီးညိုမောင် ဆိုလိုချင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို အသေအချာရှင်းပြပါဦး”

ထိုအခါ ဦးညိုမောင်သည် ကျွန်တော့်ကို တချက် စေ့စေ့ကြည့်သည်။ ပြီး

ကျွန်တော်ထိုင်နေသည်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်သော ကုလားထိုင်မှာ ကိုယ်ကိုမတ်၍ ထိုင်လိုက်သည်။

“အင်း... မောင်ဝင်းဆွေ မှတ်မိသေးသလားတော့ မဆိုနိုင်ဘူး၊ မောင်ဝင်းဆွေတို့ လင်မယား ရောက်စက ကျုပ်မေးခဲ့တဲ့မေးခွန်းကို”

ကျွန်တော် မှတ်မိပါသည်။ ထိုအခါကလည်း ဦးညိုမောင်သည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး၏ ချစ်ခြင်း သဘောထားကို မေးခဲ့ဖူးသည်မဟုတ်လား။

“ဟုတ်ကဲ့”

“အင်း.. ဒီတုန်းက ကျုပ် မေးတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ မောင်ဝင်းဆွေတို့ ကျုပ်ကို မကျေနပ်ခဲ့ကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် မောင်ဝင်းဆွေတို့ကို ဘာမှအပြစ်မယူခဲ့ပါဘူး။ တနေ့မှာ ဒီမေးခွန်းကို မောင်ဝင်းဆွေတို့ အလိုလို ဖြေလာမှာပဲလို့ ကျုပ်သိခဲ့ပြီးပဲ။ အင်း... လူတွေဟာ မှန်ကိုသာ နေ့တိုင်းကြည့်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်စိတ်ထားကိုတော့ အမှန်ရောက်အောင် ဆင်ခြင်ခဲ့ကြသားကလား၊ အထူးသဖြင့် မိန်းမ တွေဟာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဘယ်လောက်များ လှသလဲလို့ မှန်မှာကြည့်ရတာ တနေ့ တနေ့ အကြိမ်ပေါင်း မရေတွက်နိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့စိတ်ကိုတော့ ဘယ်တော့မှ ပြန်မကြည့်ချင်ကြဘူး။ အင်း... ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အလှအပရုပ်သွင် ယိုယွင်းလာလို့ မှန်ကြည့်ရမှာ ဝန်လေးလာတဲ့ အချိန်ကျတော့ လည်း ကိုယ့်စိတ်သဘောထားကို ဆင်ခြင်မှုကြေးမုံပြင်မှာ ကြည့်တတ်ကြပြန်ရော။ အင်း.. ဒီအခါကျတော့ အချိန်တွေက ကုန်လွန်ပြီမဟုတ်လား။

“ဒါပဲ မောင်ဝင်းဆွေ။ ဟိုစဉ်က မင်းတို့နှစ်ယောက် ချစ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာဟာ တကယ့်အသိစိတ်နဲ့ ချစ်ခဲ့သလားလို့ ကျုပ် စုံစမ်းခဲ့တာပဲ။ ကျုပ်အထင်တော့ အင်း... တကယ် ချစ် မချစ်ဆိုတာ ကိုယ်ချစ်မယ့်သူရဲ့အကြောင်းကို စုံစမ်းနေတာထက် ကိုယ့်အကြောင်းကို ကိုယ်အရင်သိအောင် စုံစမ်းဖို့က လိုလာလိမ့်မယ်။ ဒါမှလည်း မှန်ကန်တဲ့အဖြေ ရနိုင်တယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်၊ ဒီလို မောင်ဝင်းဆွေ ယောကျ်ားနဲ့ မိန်းမဆိုတာမျိုးဟာ ဦးနှောက်အသိမရှိနဲ့ဦး ချစ်တတ်ဖို့ကိစ္စမှာ အလွန် လွယ်ကူတယ်ကွဲ့။ အင်း.. လူတွေဆိုတာထားဦး တိရစ္ဆာန်တွေတောင် ဖိုနဲ့မ ချစ်တတ်ကြသေးတာပဲ”

ဦးညိုမောင်သည် အလွန်ရှည်လျားသော စကားကို ဆိုရသည့်အတွက် မောဟိုက်လာဟန်တူ၏။ ကျွန်တော်သည် သူ့စကားများကို အထူးစိတ်ဝင်စားနေမိလေသည်။ ထိုအခါ သူ့မျက်နှာပြင်ကို မပြတ်တမ်း စူးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။

“တိရစ္ဆာန်တွေချစ်တဲ့ အချစ်က အများအားဖြင့် ဖိုမဆန့်ကျင်ဘက် သွေးသား

တောင့်တမှုသဘောနဲ့ အကျုံးဝင်တယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်။ ဘယ်သတ္တဝါမျိုးမှာမဆို ဆန့်ကျင်ဘက် သွေးသားတောင့်တမှု သဘော ရှိကြတယ်။ လူတွေမှာကျတော့ သူတို့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်က သွေးသား၊ နှလုံးသား၊ ဦးနှောက် ဆိုတာတွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားတယ် မဟုတ်လား။ အင်း… ဒီအင်္ဂါသုံးရပ်နဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ လူတွေဟာ အချစ်ဆိုတာကို သွေးသားတခုတည်းနဲ့ ဆုံးဖြတ်လို့လည်း မရဘူး။ နှလုံးသားတခုတည်း ရဲ့ ခံစားမှုကြောင့် လှုပ်ရှားလာရတာလည်း တကယ့်အချစ် မဟုတ်နိုင်သေးဘူး။ ဦးနှောက်က အသိနဲ့ ချစ်တာမျိုးကျတော့လည်း အလွန်ပင်ပန်းတဲ့ အလုပ်တခုပဲ”

“ကဲလေ ဒါတွေကို မောင်ဝင်းဆွေ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ကွာ။ အင်း… စကားကတော့ ကောင်းပါတယ်။ ကျုပ်စကားတွေသက်သက်ကြောင့်တော့ မောင်ဘထွန်းနဲ့ မင်းမိန်းမအပေါ်မှာထားတဲ့ သဘောထား တွေ ပြောင်းလဲမသွားစေချင်ပါဘူး။ ဒီအရွယ်ရောက်မှတော့ မောင်ဝင်းဆွေလည်း စဉ်းစားတတ်ပါပြီ။ စဉ်းစားပေါ့ကွာ။ စဉ်းစားစရာဟူသမျှတော့ စဉ်းစားတာကောင်းတယ် မောင်ဝင်းဆွေ။ အင်း … လူရဲ့ဦးနှောက်ဆိုတာက အလုပ်လုပ်ပေးနိုင်မှ ထက်မြက်တယ်ကွ။ ကဲ… ကျုပ်သွားမယ်”

ဦးညိုမောင်သည် ထိုင်ရာမှထသည်။ သူ့စကားကိုဖြတ်သည်။ ပြီး ခြေလှမ်းသည်။ ကျွန်တော့်မှာ ကြောင်အအဖြစ်ကာ ကျန်ရစ်လေသည်။

သို့သော် ဦးညိုမောင်သည် အခန်းဝသို့ ရောက်သည်နှင့် ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ…

“ဪ.. ဒါနဲ့ မောင်ဝင်းဆွေကို ကျုပ် ပြောစရာတခုရှိသေးတယ်”

ကျွန်တော်သည် သူ့စကားကို အာရုံပြုရပြန်လေသည်။

“မင်းတို့ ရန်ကုန်ကို သွားနေကြတုန်းက မိန်းကလေးတယောက် လာတယ်ကွဲ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ တပတ်လောက်က ထင်ပါရဲ့ကွာ”

“ဘယ်သူတဲ့လဲ ဦးကြီးညိုမောင်”

ကျွန်တော်သည် ဦးညိုမောင်၏စကားကို ကြားလိုက်သောအခါ အံ့သြတုန်လှုပ်စွာဖြင့် ရုတ်တရက် နှုတ်တုံ့မေးလိုက်မိသည်။

“အင်း.. ဘယ်သူဆိုပါလိမ့်။ မောင်ဝင်းဆွေကို တွေ့ချင်လို့လို့ဆိုတာပဲ”

ဦးညိုမောင်သည် ရုတ်တရက်တွေး၍ စဉ်းစားနေ၏။ ကျွန်တော့်ရင်မှာ သိလိုစိတ်နှင့် လှုပ်ရှားနေ လေပြီ။

"ဩော် .. ဟိုကွယ် ပါးစပ်ဖျားတွင်ပါ။ အင်း… သိပြီ မစံပယ်ဆို ထင်ပါရဲ့"

"ဘာ ဘာ မစံပယ်ဟုတ်လား ဦးကြီးညိုမောင်"

ကျွန်တော်သည် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အံ့သြသွား၏။

"ဟုတ်တယ် မောင်ဝင်းဆွေ။ ကျုပ်လည်း ခုမှ စဉ်းစားရတယ်။ ဟို မောင်ဝင်းဆွေ စာရေးတဲ့ သူငယ်မဟာကွယ်"

"ခု သူ ဘယ်မလဲဘာကိစ္စနဲ့ လာသတဲ့လဲ။ သူ ဘာမှာသွားသေးသလဲ"

ယခုတော့လည်း ကျွန်တော်သည် မစံပယ်နှင့်ပတ်သက်၍ အထူးပိုမို စိတ်ဝင်စားတတ်နေပြန်ချေပြီ။ ဦးညိုမောင်ကမူ မည်သို့မျှ တုန်လှုပ်ဟန်မရှိပေ။ သူနှင့်ဘာမျှ မဆိုင်ပေပဲကိုး။

"အင်း… ကျုပ်လည်း မေးပါသေးတယ်။ မောင်ဝင်းဆွေ ခုလိုမေးရင် ဖြေတတ်အောင်။ ဒါပေမဲ့ ဒီသူငယ်မက ဘာမှ ထူးထူးထွေထွေ မပြောဘူး။ မစံပယ် လာတယ်ဆိုတာ ပြောလိုက်ပါလို့ပဲ မှာသွားတယ်။ အင်း… သူကြည့်ချင်တယ်ဆိုလို့တော့ ဒီအိမ်ထဲရော၊ ခြံထဲရော လည်ပြလိုက်ပါ သေးတယ်"

"သူ ဘယ်မှာရောက်နေတယ် ဆိုတာကလေးတောင်မှ ပြောမသွားဘူးလား ဦးကြီးညိုမောင်ရာ"

"မပြောဘူး မောင်ဝင်းဆွေ"

ကျွန်တော် ဘာမျှ စကားမဆက်နိုင်တော့ပေ။ အတန်ကြာ ဦးညိုမောင်သည် ကျွန်တော် ဘာပြောမည် ကို စောင့်စားနေသေး၏။ ကျွန်တော့်ထံမှ အဖြေမရနိုင်ပြီကို သိသည့်အလား အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားလေ၏။

ကျွန်တော့်စိတ်အာရုံ၌ မစံပယ်ရောက်လာပြန်လေပြီ။ သို့သော် မစံပယ်သည် တယောက်တည်းမက။ မရင်ငြိမ်းကိုပါ အတူခေါ်လာခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော်၏ အတွေးအာရုံများသည် ဟိုမှသည်သို့ ကူးလူးနေရချေပြီ။ ကြည့်စမ်း ယခုတညလုံး အတွေးစိတ်သည် ထိုမစံပယ်၊ မရင်ငြိမ်းမှ အစပြုကာ သင်းသင်း၊ ဦးလေးထွန်း၊ အမေ၊ ဦးညိုမောင်တို့ အပါအဝင် အဆုံးဆိုရလျှင် ကိုလှကြိုင်ဆိုသူနှင့် မပြုံးကြည်တို့ဆီသို့ပင် ပျံ့လွင့်ရနေပြီ။

ထိုညက အတွေးခရီးကို တိုင်းတာလျှင် ကမ္ဘာတပတ် ခရီးပမာဏ ရှိမည်လားမဆိုနိုင်။

ကြည့်လေ။ အပြင်ဘက်၌ မိုးသည် ဖြိုင်ဖြိုင်ကျနေသည်ကိုပင်

ထိုအတွေးသည် မသိ။

(၂၄)

ယခုတော့လည်း မိုးရေ၏ အတွေ့အထိသည် ခန္ဓာကိုယ်ကို အေးမြစေ၍ စိတ်နှလုံးကို ရွှင်လန်းစေသည်ဟုပင် အထင်ရောက်ခဲ့လေပြီ။

ထိုအသိကို ပေးသူသည် မရင်ငြိမ်း။

ပထမ မရင်ငြိမ်း တိမ်းရှောင်သည်ဆိုသော ကျွန်တော်၊ ရန်ကုန်မှ ထွက်ပြေးလာခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်သော ကျွန်းသာသို့ ဦးစွာရောက်သော ညနေစောင်း၊ ပြီး ထိုည။ အိပ်၍ မပျော်နိုင်သော အတွေးတို့ကို အဘယ်ပုံ ကျော်လွှားခဲ့သည်မဆိုနိုင်။ နောက်တနေ့လင်းတော့ မရင်ငြိမ်းနှင့် တွေ့လိုသည်က မှန်ပါလျက် မိမိကိုယ်ကိုပင် လူစွမ်းကောင်း လုပ်သယောင် မရင်ငြိမ်းကိုပင် ထောက်ထားညှာတာရန် လိုအပ်သည်ဟု တွေးသယောင် စိတ်ကူးနှင့် သည်ယနေ့ဖြင့် မရင်ငြိမ်း ရှိရာသို့ မသွားဟု ထိုစိတ်မှာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သော်လည်း ခန္ဓာကိုယ်က တည်ငြိမ်ရပ်နားသည်ဟု မရှိ။ အဆုံးကျတော့ နေဝင်မည်ကိုပင် စိုးရိမ်သယောင် စိတ်ထားနှင့် ညနေစောင်းအချိန်မှာ မရင်ငြိမ်း ရှိရာသို့ အသော့နှင်၍ လာပြန်သတည်း။ သည်အခါ မစံပယ်ကို ဘယ်မှာထားခဲ့သည်မဆိုနိုင်။

သည်ညနေတွေ့စမှာ ဟန်လုပ်ထားသော သူ့မျက်နှာမှာ လုပ်သက်ရင့် ဆရာမကြီးတယောက်နှင့် တူလေပြီအထင်ကြောင့် မိမိသည် ရိုကျိုးပျပ်ဝပ်သော တပည့်ငယ်ပမာ မျက်လွှာကို အောက်ချလျက် ခုန်သောရင်၊ လှုပ်သောစိတ်၊ တုန်သော ခန္ဓာကိုယ်တို့ဖြင့် သူ့ရှေ့သို့ ရောက်လေသော် ထိုဆရာမသည် ကရုဏာပြည့်သော ဆရာမပီပီ တပည့်ငယ်အား ခွင့်လွှတ်ပြီဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း ဆိုသည့်နှယ်။ အပြစ်ကင်းသောတပည့်တို့ မည်သည်ကား ကျိုးသည်၊ ပဲ့သည်၊ နုန့်နဲ့သည်မရွေး အမျိုးမျိုးသော ဆင်ခြေကို ပေးကာ အယူခံဝင်တတ်မြဲ။ ကဲ... သည်တော့ ကျွန်တော် ညာတတ်ပြီပေါ့။

ညာတတ်သည်ဆိုစေကာမူ ကျွန်တော်သည် အခါခပ်သိမ်း သူ့ကိုမညာ။ မညာရက်။ မညာတတ်။ မညာလို။ အမှန်ကိုဆိုသော စကားတို့လည်း ရှိပါ၏။

“ကျွန်တော် မရင်ငြိမ်းကို လွမ်းတဲ့စိတ်နဲ့ ရန်ကုန်ကနေပြီး ထွက်လာခဲ့တယ်ဆိုတာ မရင်ငြိမ်း ယုံပါဗျာ”

ထိုစကားသည် ယုံသင့်ပါ၏။ သူ ယခု မယုံစေကာမူ တနေ့၌ ယုံလိမ့်မည်ဟုလည်း ထင်ပါ၏။ မှန်သောစကားဖြစ်ပါသည်။

“ဦးလေးကဆိုရင် အတော်ပဲ ဒေါဖောင်းကျန်ခဲ့တာ။ သူက ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းပြန်နေစေ့ချင်တယ် ပေါ့လေ”

ညာသောစကား။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မရင်ငြိမ်းနဲ့ ခွဲပြီး ဘယ်နေနိုင်မလဲ။ ခုတော့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ မရင်ငြိမ်းကျောင်းမှာ မရင်ငြိမ်းကို ကူညီပြီး စာပြပေးမယ် စိတ်ကူးတယ်”

ထိုစကားသည် အမှန်။

သည်စကားတွေနှင့် တပတ်ကျော်ကျော် ကြာခဲ့သောအခါ ....

“နေဦးလေ။ မိုးတွေရွာတော့မယ်။ အတော်ကြာ မိုးမိနေမှဖြင့်”

မရင်ငြိမ်းသည် ကျွန်တော့်အတွက် စိုးရိမ်တတ်လေပြီ။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မရင်ငြိမ်းရယ်။ မိုးရေထိတော့ ရေတောင် အချိုးရသက်သာသေးတာပေါ့”

စကားပြက်ပြက်ဆိုရာမှ တကယ် မိုးထိသောအခါကျတော့လည်း မရင်ငြိမ်း၏ အပြုံးပွင့်ကလေးတွေ မိုးရေနှင့်အတူပါလာသည် မှတ်လေရော့လား မဆိုနိုင်။ စိတ်မှာ မြူးလှသည်ကား တထူးတခြား။

ယခု မရင်ငြိမ်းသည် ကျွန်တော့်ကို သူ့ကျောင်းတွင် လက်ထောက်ဆရာအဖြစ် မည်သူ့အမိန့်ကိုမှ မခံဘဲလျက် ခန့်အပ်လိုက်လေပြီ။ သည်တော့ သင်းသင်းကိုလည်း မေ့ပြီ။ မစံပယ်ကိုပင်လျှင် သတိမရတော့။

နံနက်လင်းသည်နှင့် စခန်းသာမှ ထွက်ခဲ့မြဲဖြစ်ပါလျက် မရင်ငြိမ်းမေးသည်ကိုမူ လီဆယ်သောစကား ဖြင့် ဟိုနားမှာနေလေယောင်၊ သည်နားမှာနေလေယောင် ပြောခဲ့သည်မှာ ယခုအချိန်အထိ။ ကျွန်းသာသို့ ရောက်သောအခါ မရင်ငြိမ်းနှင့်အတူ ကလေးတွေကို စာသင်ပေးရသည်။ ယခုမူ ကျွန်းသာမှ လူကြီးတို့နှင့်ပင် ရင်းနှီးခင်မင်စ ပြုလာလေပြီ။ ပြီး မရင်ငြိမ်း ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးသော ထမင်းကို စားရသည်။ သူ၏ ထမင်းဝိုင်းသည် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ မဟုတ်လှစေကာမူ မြိန်ရှက်လှသည်။ သို့နှင့် နေဝင် မိုးချုပ်ခါမှ ကျွန်းသာမှပြန်ခဲ့သည်။ မိုးရွာသည်များကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ကြုံရပြီ။

ယခု ကျွန်းသာရွာဘေးမှ ချောင်းကလေးပင် မြစ်တွင်းမှ ရေလျှံဝင်၍ လာခဲ့လေပြီ။ ယနေ့သည် ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၁ ရက်နေ့။

လွန်ခဲ့သောရက်များကပင် မရင်ငြိမ်းသည် ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၁ ရက်နေ့အတွက် အစီအစဉ်တခု ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် ဘာသာရေးနှင့် ပတ်သက်လျှင် မည်သည့်အမှုကိစ္စသို့မျှ အမှတ်အသား မပြုစေခဲ့ကာမူ မရင်ငြိမ်းက ယခုလာမည့် ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၁ ရက်နေ့တွင် ကလေးတွေကို မြင်သာဘုရားသို့သွား၍ ဝါဆိုပန်း ကပ်စေမည်ဆိုသောအခါ ကျွန်တော်သည် မရင်ငြိမ်း၏ အပြုအမူကို လိုလိုလားလား ထောက်ခံခဲ့လေသည်။

နံနက်ပိုင်း၌ ကျွန်တော်သည် မရင်ငြိမ်းနှင့်အတူ လှေငယ်တစင်းတွင် ကလေးအချို့ လိုက်ပါစေပြီး ချောင်းရိုးတလျှောက် ဆန်တက်ကာ တောပန်းတို့ကို ခူးလေသည်။ ခက်နွယ်သော ရိုးတံတလျှောက် တွင် အဖြူကဲသော အဆင်းကို ဆောင်လျက် ပွင့်ဝေနေသည့် မိကျောင်းပန်းများ၊ အဝါနုနုရောသည့် စွယ်တော်ပန်းများ၊ အတွင်းပိုင်းကျသည့် ကျွန်းခင်းများ၌ ကျန်နေသေးသော ထပ်တရာပန်းများ၊ သော်ကပန်းများ၊ ပြီး ရွာစည်းရိုးပတ်လည်၌ ဖွေးဖွေးလှုပ်မျှ ပွင့်ဝေမြဲဖြစ်သော တောဇလပ်ပန်းများ။ သို့သော် သူတို့သည် မရင်ငြိမ်းအလှကို မနိုင်ဟု စိတ်မှာ အမြဲထင်သည်။ ထိုအတွေးကြောင့် ငရဲကျရမည်ဆိုလျှင် ဝန်မလေး။

ညနေခင်းသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်နှင့် မရင်ငြိမ်း၊ ပြီး ရွာက လူရွယ် လုလင်ပျို၊ လုံမအချို့ ခေါင်းဆောင်သော ကလေးငယ်အများသည် မြင်သာဘုရားဆီသို့ လာခဲ့ကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ လူတန်း၏ နောက်စွန်၌ ဒိုးပတ်ဝိုင်းပါသည်။ ကလေးငယ် နှစ်ယောက်သည် ကွေးနေအောင်ကသည်။

မြင်သာစေတီသည် မြို့သာမြို့၏ အရှေ့တောင်ဘက်စွန်းတွင် ရှိသည်။ ထိုစေတီ တည်ရာသည် မြို့ထက်မြင့်သော တောင်ကုန်းဖြစ်သည်။ စေတီမှကြည့်သော် မြို့ကို အလုံးစုံမြင်သာ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ကျွန်းသာရွာ အရှေ့ဖျားမှထွက်ကာ မြို့အနောက်တောင်ဘက် ခပ်စောင်းစောင်း ကျသော နွံသာမြို့သွားရာ လမ်းမကြီးပေါ်သို့ရောက်သည်။ ထိုမှ မြောက်သို့ တူရူလာခဲ့ရသည်။ ဘုရားတည်ရာ ကုန်းခြေသည် စည်ကားလှစွာ၏။ ဖြူဖြူပြာပြာ နီနီဝါဝါ ဝတ်စုံများကို ဝတ်လာကြ လေသည်။ ယနေ့သည် ဘုရား၌ လူစုံသောနေ့။

သည်တော့ ကျွန်တော့်စိတ်မှာက မလုံလဲ။ ယခုနေများ ကိုလှကြိုင်၊ မပြုံးကြည်၊ ကိုမြင့်ဝေ၊ နွဲ့နွဲ့ညီအစ်မ စသည့် မိတ်ဆွေအများမှ တယောက်ယောက်နှင့် တွေ့ချေသော်။ ပထမ ထိုအတွေးကြောင့် ရင်၌ မောသည်မှာ မလုံစိတ် လှုပ်ရှားလွန်း၍ဖြစ်သည်။ ဘုရားကုန်းပေါ်သို့ တက်လာသောအခါ မိမိကိုယ်ကို သတ္တိရှိသူအဖြစ် အမှတ်ထားကာ ‘တွေ့စမ်းပါစေ’ ဟု စိတ်က ကြုံးဝါးခဲ့သေး၏။ ပြီး မရင်ငြိမ်း၏ မျက်နှာကို တချက်ကြည့်သည်။ သူက ပြုံးသည်သည်လိုဆို ကျေနပ်ပါပြီ။

“ဘုရားက လူအတော်များသားနော် ကိုဝင်းဆွေ”

စကားလည်း စသေး၏။

“ဟုတ်လိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တော့ ဘုရားကို ရောက်ခဲလို့ ဒီလိုလူတွေလာကြမှန်းတောင် မသိဘူး”

ဘုရားပေါ်သို့ ရောက်ကြသောအခါ ကလေးတွေအတွက် ရှေးဦးစွာ နေရာယူရသည်။ သူတို့အားလုံး သည် စေတီ၏ အနောက်ဘက်ရင်ပြင်၌ တန်းစီလျက် နေရာယူကြသည်။ ထို့နောက် ဝတ်ပြုကြ သည်။ ကျွန်တော်သည် မရင်ငြိမ်းနှင့် မခွာလို။ ထို့ကြောင့် မရင်ငြိမ်းနဲ့အတူ စေတီ၏ အနောက်ဘက် တွင် လူသူအနည်းငယ် ရှင်းသော နေရာတွင် နေရာယူသည်။ သူနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ထိုင်သည်။

သူက ရုတ်တရက် ဝတ်မချသေး။ ကျွန်တော့်ကို တချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ...

“ကိုဝင်းဆွေ ဘာဆုတောင်းမလဲ”

ဟု မေးချေသည်။

“မရင်ငြိမ်း တောင်းတဲ့ဆုအတိုင်းပဲလေ”

ကျွန်တော် စကားတတ်ပြီဆိုနိုင်မလား မပြောတတ်။ ထိုအခါ သူက ပြုံး၍...

“ရင်ငြိမ်း ဘာဆုတောင်းမယ်မှန်း မသိဘဲနဲ့။ ကိုဝင်းဆွေ တောင်းတဲ့ဆုနဲ့ ရင်ငြိမ်း တောင်းတဲ့ဆုနဲ့ တူပါ့မလား ကိုဝင်းဆွေရဲ့”

“သိဘူးလေ”

ကျွန်တော်ကပင် ရှက်ရသေးသည်တည့်။

“ကဲ ကိုဝင်းဆွေ တောင်းစေချင်တဲ့ဆုပဲ တောင်းပါမတဲ့ရှင်”

ဟု မပွင့်တပွင့် ဆိုကာ သူ ဝတ်ချရှိခိုးလေပြီ။

ကျွန်တော်သည် သူ့နည်းတူ ဘုရားကို ဦးသုံးကြိမ်ချပါသည်။ ‘ဩကာသ’ ကို ကျွန်တော်မရ။ သူ့ဆီကို တချက်လှမ်း၍ အကဲခတ်မိသည်။ သူကမူ နှုတ်မှ တဖွဖွ ရွတ်ဆိုနေလေသည်။ သူသည် မည်သည့် ဆုမျိုးကို တောင်းနေလေသနည်း။

ရှည်လျားပါဘိသည်။ ဆုတောင်းဆိုသော အသိကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဒုတိယအကြိမ် ဦးသုံးကြိမ် ချရင်း နှုတ်မှ တဖွဖွ ဆုတောင်းလေတော့သည်။

ပထမဆုံးအကြိမ် ဘုရားကိုဦးချ၍ ဆုတောင်းဖူးခြင်း လည်း ဖြစ်သည်။ ဆုမတောင်းပြည့်ရိုးမှန်လျှင် ကျွန်တော်နှင့် မရင်ငြိမ်းတို့ မကွဲနိုင်တော့ပေ။

သို့သော် ဆုတောင်းဆုံး၍ ဦးသုံးကြိမ် ပြည့်ခါရှိသေးသည်။ ကျွန်တော့်ဘေး၌ လူတယောက် ရပ်လာဟန်ကို ရိပ်ခနဲ သတိပြုမိသည်။ ပြီး ခေါင်းထောင်၍ ကြည့်မိသည်။

ကျွန်တော်၏မျက်လုံးများသည် ပိုမိုပြူးကျယ်သွားသည် ထင်၏။ သို့သော် ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်လား၊ ရင်ထဲတွင် ဖျတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်လား မဝေခွဲနိုင်။ ယခု မိမိမျက်စိကိုပင်လျှင် မယုံချင်တော့။ ပါးစပ်ကလည်း ဘာမျှမပြောနိုင်။

သည်မျက်နှာ သည်အလှကို ကျွန်တော် တကယ်တမ်းကျတော့ ဘယ်မေ့သေးလို့လဲ။

သူသည် မစံပယ်။

နှစ်ဦးစလုံး ဘာမျှစကားမစနိုင်ဘဲ တွေ့နေရာမှ ကျွန်တော်သည် ဟန်ကိုထိန်းချုပ်ပြီး နေရာမှထ၏။

“မစံပယ်” ဟု နှုတ်မှလည်း ခေါ်မိသည်။ သည်တော့မှ သူပြုံးသည်။

“တနေ့တော့ ပြန်တွေ့ရမှာပဲလို့ ထင်သားပဲ”

ဟု သူက တီးတိုးဆိုသည်။ သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်တော့ သူ့မျက်နှာပြင်မှာ ဟိုစဉ်ကလို တက်ကြွသော ဟန်ပန်များစွာ မတွေ့ရ။ ပြည့်မို့သောပါးပြင်သည် ပြေလျော့စပြုဟန်ရှိသည်။

သူ့မျက်လုံးများသည် ပြောပလောက်အောင် အရောင်မမှိန်သေး။ သူ့အပြုံးသည် မတွေ့ရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍လား မဆိုနိုင်၊ လျော့ရဲသည်ထင်၏။ မရင်ငြိမ်း၏ အလှမှာလို ဝင်းပသောအသွင်မျိုး မရှိတော့သည်ကား သေချာသည်။ ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း အနည်းငယ် ပိန်ချုံးသွား၏။

ကျွန်တော်သည် မရင်ငြိမ်းနှင့် နှိုင်းစာလိုသောသဘောရှိ၍လား မဆိုနိုင်။ မရင်ငြိမ်းရှိရာသို့ တချက်ငဲ့၍ ကြည့်လိုက်သည်။ သူသည် ဆုတောင်း၍ မပြီးသေး ထင်၏။ မရင်ငြိမ်းကို တချက် ကြည့်ပြီး မစံပယ်ဆီသို့ မျက်နှာမူလိုက်သောအခါ မစံပယ်က အဓိပ္ပာယ်ရှိသော အပြုံးမျိုး ပြုံးသည်။ မလုံသော ကျွန်တော်က...

“မစံပယ် ခုဘယ်မှာလဲဟင်”

ဟု စကားသစ်ထွင်၏။

“ဒီမှာပဲလေ”

သူက ခပ်ပေါ့ပေါ့ သဘောမျိုးနှင့် ဖြေသည်။ သူ့နောက်မှ အမျိုးသမီးတစုကိုလည်း မြင်ရပြီ။

“ဒီမှာပဲဆိုတာ ဘယ်ကိုလဲ မစံပယ်။ မစံပယ် အိမ်ကိုလာတယ်ဆိုတာတော့ သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မစံပယ် ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာတော့ မသိခဲ့ဘူး”

“မေ့ချင်ပြီထင်တာနဲ့ မစံပယ်လည်း ဘာမှမပြောခဲ့တာ”

သူ့ထံမှ ပထမဆုံး ကြားဖူးခဲ့သောအထေ့ပါသော စကား။ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း။

“ဒီလိုလည်း မပြောချင်ပါနဲ့ မစံပယ်။ အေးအေးဆေးဆေးကျတော့ ကျွန်တော် ချွတ်ယွင်းခဲ့တာတွေ ကို တောင်းပန်ပါ့မယ်”

မစံပယ်က စကားပြန်မပေး။ ဟိုစဉ်က စကားများများ ပြောတတ်ခဲ့သူသည် ယခု ဆိတ်ငြိမ်လှချေ၏။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာမူ လှိုင်းပုတ်နေသည်လား မဆိုနိုင်။

“ခု မစံပယ် ဘယ်မှာလဲဟင်"

ကျွန်တော် ထပ်၍မေးသည်။

“ဒီမြို့ထဲမှာပဲ နေတယ်”

“ကျွန်တော် လာတွေ့ချင်ပါတယ်ဗျာ”

“တွေ့နိုင်ပါတယ် ကိုဝင်းဆွေ။ မစံပယ် ပြည်တော်သာ တိုက်တန်းလျားမှာ နေပါတယ်၊ တိုက်နံပါတ် ၆ အခန်းနံပါတ် ၃ မှာပါ။ ဪ... ဟိုမှာ ကိုဝင်းဆွေဇနီး စောင့်နေတယ်”

ကျွန်တော်သည် အံ့သြခြင်းနှင့်အတူ တုန်လှုပ်ရလေသည်။ မစံပယ် ရည်ရွယ်သည်မှာ မရင်ငြိမ်း။ မရင်ငြိမ်းကို သတိထားလိုက်မိသော အချိန်၌ ကျွန်တော်သည် မစံပယ်ကို စကားပြန်ပေးရန် အချိန်မရ တော့ပေ။ ကလေးတွေ စုနေမိပြီဖြစ်သော မရင်ငြိမ်း၏မျက်နှာ၌ ထူးထူးခြားခြား ညှိုးငယ် နေသည်က ကျွန်တော့်အာရုံကို ဖမ်းယူလိုက်သည်။

“နေဦး မစံပယ်” ဆိုကာ မရင်ငြိမ်းရှိရာသို့ သွားပြီး မရင်ငြိမ်းကို ခေါ်ခဲ့ရသည်။ သည်တော့လည်း သူ အလွယ်နှင့်လိုက်သည်။

“မရင်ငြိမ်း ဒါ မစံပယ်တဲ့။ ကျွန်တော်နဲ့ ကောလိပ်မှာတုန်းက တွေ့ခဲ့ကြတဲ့ မိတ်ဆွေတွေပါ”

ဟု မရင်ငြိမ်းကို မိတ်ဆက်ပေးပြီး…

“မစံပယ် သူက မရင်ငြိမ်းပါ၊ ခုတော့ ကျွန်တော်နဲ့အတူ အလုပ်လုပ်ပါတယ်”

ထိုအခါ နှစ်ဦးစလုံး ပြုံးကြသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်စိတ်၌ ထိုအပြုံးများသည် များစွာမလှပချေ။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်။ မစံပယ်တို့ ပြည်တော်သာတိုက်တွေမှာ နေပါတယ်။ ကိုဝင်းဆွေ အားတဲ့အခါ လာလည်ပါ"

မစံပယ်သည် ယခုအချိန်အထိ အဖြစ်မှန်ကို မသိသေး။ သူ့အထင်၊ သူပြောလိုသော စကားကိုသာ ဆက်ပြော၏။ မရင်ငြိမ်းကလည်း မစံပယ်၏စကားသဘောကို နားလည်ခြင်း ရှိဟန် မတူပေ။ တော်ပါသေး၏။

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ ရင်ငြိမ်းတို့ဆီကိုလည်း လာလည်နိုင်ပါတယ်။ ရင်ငြိမ်းတို့ ကျွန်းသာမှာ နေပါတယ်”

ထိုစကားကို မရင်ငြိမ်းပြောသည်။ မစံပယ်အဖို့ သူ့အထင် သူအတည်ပြုဖွယ်ရာသာ ရှိချေသည်။

“ရင်ငြိမ်းကို သွားခွင့်ပြုပါရှင်။ ကလေးတွေနဲ့ မိုးချုပ်နေမှာစိုးလို့ပါ”

သည်တော့လည်း ကျွန်တော်ပါ မစံပယ်ကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ရသည်။ မစံပယ် အဘယ့်ကြောင့် မျက်နှာ ပျက်နေသည်ကိုကား ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်ပါ။ အပြန်လမ်းမှာ မေ့သည်ထင်ခဲ့သော မစံပယ်သည် အတွေး၌ပါလာ၏။ သည်အထဲ ကလေးတွေက…

“ဟိုမမက ဆရာမနဲ့ တူလိုက်တာနော်”

ဟူ၍ ခပ်မဆိတ်လိုက်လာသူ မရင်ငြိမ်းကို စကားတဖွဖွ ဆိုကြလေသည်။

သည်ကမှ အကြောင်းပြု၍ ကျွန်တော်သည် မစံပယ်နှင့် ပတ်သက်သမျှကို မရင်ငြိမ်းအား ရှင်းပြရန် လိုအပ်သည်ဟု အတွေးပေါက်ကာ ရှင်းပြရလေတော့သည်။ ကျွန်တော်ပြောပြသည့် အကြောင်း များတွင် ကျွန်တော် မစံပယ်အပေါ်၌ ကြည်နူးခဲ့သောအကြောင်းများကား မပါချေ။ သို့ပါလျက် မရင်ငြိမ်းက…

“ကိုဝင်းဆွေ ရည်းစားတော့ မဟုတ်ဘူးလား”

ဟူသာ စကားကို ရဲရဲတင်းတင်းမေး၏။

“မဟုတ်ပါဘူး မရင်ငြိမ်းရယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ သူ တွေ့ခဲ့ရတာကလည်း ခဏလေးပါ"

“မသိဘူးလေ၊ ကလေးတွေ အပြောက ရင်ငြိမ်းနဲ့ တူတယ်ဆိုတော့ ရင်ငြိမ်းကိုများ ကိုဝင်းဆွေက မစံပယ် မှတ်နေသလားလို့ပါ”

အထိမှန်သော ထိုစကားကို ကျွန်တော် ရုတ်တရက် မတုံ့ပြန်နိုင်။ ကျွန်းသာသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်သည် ပြေလည်နိုင်သည့်စကားတို့ကို ရှာ၍ ရှင်းရပြန်လေသည်။ ပြီး...

“ခက်တယ် မရင်ငြိမ်း။ ကိုယ်ဟာ မရင်ငြိမ်းနဲ့ အတူနေနေရတာကို ကြည်နူးကျေနပ်နေရတာပါ မရင်ငြိမ်းရယ်။ ခုလို မရင်ငြိမ်း ကိုယ့်အပေါ်မှာ သံသယထားတာတော့ မကောင်းဘူးကွယ်”

ကျွန်တော်သည် ‘ကိုယ်’ ဟူသော နာမ်စားကို အစပြု သုံးမိချေပြီ။ ပြီး စိတ်မှာကလည်း လှုပ်ရှားနေ ၏။

“ဘာဆိုင်လို့လဲ ကိုဝင်းဆွေ။ ရင်ငြိမ်း ဘာသံသယဖြစ်စရာလိုလို့လဲ။ ကိုဝင်းဆွေတို့ကြားမှာ ရင်ငြိမ်းဟာ ပြဿနာဖြစ်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး”

“တော်ပါတော့ မရင်ငြိမ်းရယ်။ ကဲ ကိုယ်တခုပြောရလိမ့်မယ် ငြိမ်း၊ ခု အခြေကျမှတော့ ကိုယ် ငြိမ်းကို ညာမနေချင်တော့ဘူး။ ငြိမ်းလည်း ကိုယ့်ကိုမညာစေချင်ဘူး”

မရင်ငြိမ်းသည် ကျွန်တော့်ကို အံ့ဩသောအသွင်ဖြင့် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေလေသည်။

“ငြိမ်း” ဟူသော အသုံးအနှုန်းကို သုံးမိသဖြင့် အံ့ဩသည်လား။ ကျွန်တော့်ထံမှ လာအံ့သော စကားအတွက် ကြိုတင်အံ့ဩသည်လား မဆိုနိုင်။

“ကိုယ် ငြိမ်းကိုချစ်တယ်၊ ဒီစကားဟာ ခုမှ နှုတ်ကပြောဆိုရပေမဲ့ ငြိမ်း အစောကြီးက သိခဲ့ပြီးသားပါ။ ပြောပါငြိမ်း။ ပြောပါ။ ငြိမ်း ကိုယ့်ကို အပြစ်ပေးချင်သလား။ စိတ်ဆိုးချင်သလား။ ဒါမှမဟုတ် ငြိမ်း ဘာပြောမလဲ”

ကျွန်တော့်အသံသည် တုန်ယင်နေသည်။ မရင်ငြိမ်းသည် ခေါင်းကိုငုံ့ထားလေပြီ။

ကျွန်တော့်စိတ်မှာ မချင့်မရဲဖြစ်ရသည်။

“ပြောလေ ပြော။ ငြိမ်း ဘာမဆို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရှိခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ ငြိမ်းစိတ်ထဲမှာရှိတာကို ပြောပါ ငြိမ်း။ ကိုယ် ဒီလိုပြောတဲ့အတွက် ငြိမ်း ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးသလား”

ကျွန်တော်သည် သူ၏ပခုံးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ကာ လှုပ်ယမ်းမေးမိသည်။

ကျွန်းသာရွာကလေးသည် တိတ်ဆိတ်နေပေပြီ။ မရင်ငြိမ်း၏ အိမ်ကလေးအတွင်း၌ ရင်တဖျပ်ဖျပ် ခုန်နေရသူနှစ်ဦး၏ အကြောင်းကို ထိုရွာကလေးမသိနိုင်။

“ပြန်ပါတော့ ကိုဝင်းဆွေ၊ မိုးရွာတော့မယ်”

မရင်ငြိမ်းသည် ခေါင်းကိုငုံ့လျက် တီးတိုးညင်သာ တုန်ယင်သော ထိုစကားကိုဆို၏။ ဆိုတတ်လေ့ ရှိသော စကားဖြစ်စေကာမူ ယခုတကြိမ် သူ့အသံသည် နှလုံးအိမ်ကို ဆွတ်မြကြည်နူးစေသည် ထင်၏။

“မပြန်နိုင်သေးဘူး ငြိမ်း။ ကိုယ် ငြိမ်းကို ချစ်တယ်။ အဲဒါ ငြိမ်းပြော”

“ဘာပြောရမှာလဲ ကိုဝင်းဆွေ”

“ငြိမ်း ကိုယ့်ကိုချစ်သလား မချစ်ဘူးလား ပြောပါ”

“ခက်ပါဘိ ကိုဝင်းဆွေရယ်။ တချိန်တည်းမှာ ရင်ငြိမ်းဟာ ကိုဝင်းဆွေ ပြောတဲ့စကားကို နားထောင် နေခဲ့တာကို မကျေနပ်သေးဘဲ ရင်ငြိမ်းက ပြောရဦးမယ်ဆိုတာတော့ ကိုဝင်းဆွေဥစ္စာ ရင်ငြိမ်းကို နှိပ်စက်လွန်းရာ မကျဘူးလားကွယ်”

သူ့စကားသည် မည်သို့လာစေကာမူ သူ့အသံသည် ကျွန်တော့်ကို ပို၍ အားတက်စေသည်ထင်၏။

“ဒါဖြင့် ငြိမ်း ကိုယ့်ကိုတော့ စိတ်မဆိုးဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

သူ စကားမပြန်။ ခေါင်းကို မသိမသာ ညိတ်သည်။

ကျွန်တော်သည် သူ့မျက်နှာကို မြင်ရနိုးနှင့် တစေ့စေ့ကြည့်သည်။ သူသည် ခေါင်းကိုငုံ့ထားဆဲ။

“စိတ်မဆိုးရင် ဒီလို ခေါင်းငုံ့မထားရဘူး၊ မော့”

သူ့မျက်နှာကို ကျွန်တော်က လက်နှစ်ဖက်နှင့် အသာအယာ ပင့်ကာ

မော့ပေးလိုက်သည်။ သူသည် မည်သို့မျှ ငြင်းဆန်သော အသွင်ကိုမပြ။ ယခုတော့လည်း မရင်ငြိမ်းသည့် အရုပ်ကလေးတရုပ် လိုပင် မော့မော့ကလေး ကျွန်တော့်ကိုကြည့်နေသည်။

"ဒီမျက်နှာကြီးက ဘာလို့ညှိုး ထားရတာလဲ ငြိမ်းရယ်၊ ပြုံးပါကွယ်"

ကျွန်တော် ထပ်တွန့်စကားဆို၏။

သူ့ခမျာ ဟန်လုပ်၍ ပြုံးရှာ၏။

ကျွန်တော်သည် သူ့နဖူးကို ညင်သာစွာ နမ်းလိုက်မိသည်။ သူ့မျက်နှာ၌ ရှက်ပန်းကလေး ပွင့်လေသည်။

"ကိုယ် သွားမယ်နော်"

သူသည် တွေတွေကြည့်နေရာမှ ခေါင်းကို အသာအယာညိတ်သည်။

ထိုနေ့အပြန်လမ်းမှာ မိုးမှုန်ကလေးများ ကျနေလေသည်။ စခန်းသာအိမ် အဝင်သို့ ရောက်သော် မိုးသည်းကြီးရွာလေသည်။ ထိုမိုးသည် တကိုယ်ရွဲမိုးတည်း။

ထိုတညလုံး စခန်းသာ၌ မိုးသည်းရွာလေ၏။

(၂၉)

မိုးရွာသော နေ့များ၌ ကျွန်တော်သည် မရင်ငြိမ်း၏ ရင်ခွင်၌သာ မွေ့လျော်မြဲဖြစ်သော်လည်း နေသာသောတနေ့တွင် ကျွန်တော်သည် မရင်ငြိမ်းထံမှ သဘောတူညီမှုဖြင့် မစံပယ်ထံသို့ အရောက် လာခဲ့သည်။

ထိုအခါ မစံပယ်၏ ကြေကွဲဖွယ်ရာအဖြစ်ကို သိရသည်။

မစံပယ်၏ မိခင်အိုသည် လွန်ခဲ့သောမိုးတွင်းမှာ ဆုံးခဲ့သည်။ မောင်ငယ်သည် မေမြို့စစ်တက္ကသိုလ်သို့ သွားလေပြီ။ ထိုအခါ မစံပယ်သည် ကိုဝေလွင်ဆိုသူကို လက်ထပ်အံ့ ဆုံးဖြတ်သည်။ သို့သော် ထိုသူနှစ်ဦးကြား၌ အယူအဆသည် တံတိုင်းခြားလေ၏။ လက်ထပ်မည်ဟု သဘောတူညီကြပြီးသော အခါ၌ မစံပယ် တသက်တာ စွဲမြဲခဲ့သောအစွဲကို ပျယ်ဖျက်ရန် စကားစတင်သူမှာ ကိုဝေလွင်။ ထိုသူသည် မစံပယ် တိုးတက်သော ကျောင်းသားများနှင့် ပူးပေါင်းနေခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဖဆပလ အစိုးရအပေါ်၌ ဆန့်ကျင်ဘက် သဘောထားရှိခြင်းကိုလည်းကောင်း မနှစ်မြို့နိုင်ဆို၏။ ထို့အတူ ကိုဝေလွင်သည် ဝန်ကြီးများနှင့် အကျွမ်းတဝင် ပေါင်းသင်းကာ နိုင်ငံခြား သွားနိုင်ရေးအတွက် ကြိုးပမ်းခြင်း၊ နိုင်ငံခြားသွားနေသောကာလ သုံးနှစ်တာ၌ မစံပယ် စောင့်စားနေရခြင်းတို့ကို မစံပယ် မကျေနပ်။ ထိုမနှစ်မြို့စရာမကျေနပ်စရာတို့ကို အခြေခံကာ မစံပယ်သည် တိကျပြတ်သားသော ဆုံးဖြတ်ချက်တခုကို ချခဲ့၏။

သို့အတွက် မစံပယ် ဝမ်းမနည်းပါဟု ဆိုလေသည်။

ပြီး မစံပယ်ဆိုသည်မှာ ‘လူ့ဘဝတွင် မစံပယ်သည် အလှကိုသာ အမြဲရှာမည်’ ဟု ဖြစ်သတည်း။

ထို့ကြောင့် မစံပယ်သည် ရင်၌ဖြစ်သော ဝေဒနာကို မျိုသိပ်ဟန်ရှိ၏။ နောက်တခု မစံပယ်ဆိုသော စကားများတွင် ကျွန်တော့်အပေါ်၌ မစံပယ်ထားသော သံယောဇဉ်။

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည်လည်း မစံပယ်နည်းတူပင် ပွင့်လင်းသောစကားကို ဆို၏။ ရင်ဆိုင်ရသမျှ သော အဖြစ်ကို ပြောတတ်၏။ သည်တော့ မစံပယ်က...

“ဒါတွေဟာ ကိုဝင်းဆွေတို့ မစံပယ်တို့အဖို့ ဘဝသင်တန်းမှာ လက်တွေ့ ပညာဆည်းပူးနေတာပဲ ကိုဝင်းဆွေ။ ဘာမှ မတုန်လှုပ်နဲ့။ အဲ... တခုတော့ မစံပယ် သဘောမကျတာ ရှိတယ်။ ဒါကိုတော့ ပြောခွင့်ပေးစေချင်ပါတယ် ကိုဝင်းဆွေ”

“ဘာကိုလဲ မစံပယ်”

“မရင်ငြိမ်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိုဝင်းဆွေရဲ့သဘောထားပဲ။ ဒါကြောင့် မစံပယ် ကိုဝင်းဆွေဆီကို တခါက စာရေးဖူးတယ်။ ဒီတုန်းက မစံပယ်ဟာ လူသုံးယောက်အကြောင်းကို ရေးခဲ့ဖူးတယ်၊ မှတ်မိရဲ့လား ကိုဝင်းဆွေ။ ဒီနေရာမှာ မစံပယ် ပိုင်ပိုင်တော့ မသိဘူး။ အချစ်စိတ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ မစံပယ် ထင်နေတာတခုတော့ ရှိတယ်။ ချစ်တယ်ဆိုတာမျိုးဟာ တခါတခါ ကိုယ်က သိပေမဲ့ တကယ်မသိနိုင်တာရှိသလို ကိုယ်က မသိဘူးထင်နေတာကို တမ်းတမ်းစွဲ ချစ်နေတာမျိုး ရှိနိုင်တယ် လို့ ထင်တာပဲ။ မစံပယ်ဟာ ဒီဘက်မှာတော့ အတွေ့အကြုံနည်းပါတယ်။

“ဆိုလိုချင်တာက ဒါပါပဲ ကိုဝင်းဆွေ။ ရှင်ဟာ သင်းသင်းကို တကယ် ချစ် မချစ် စဉ်းစားဖို့ပါ။ ပြီးတော့ မရင်ငြိမ်းသာ ဒီအကြောင်းတွေကို သိရရင်ကော စိတ်ကောင်းနိုင်ပါ့မလား။ ရှင့်အနေနဲ့ ခုလို ထိမ်ချန်တဲ့သဘောထားနဲ့ မရင်ငြိမ်းကို ဆက်ဆံနေတာဟာကော တရားနိုင်ပါ့မလား။ နောက်တခုက တော့ တလင် တမယားစနစ်ပဲ ကိုဝင်းဆွေ”

ထိုစကားတို့သည် ကျွန်တော့်ကို တုန်လှုပ်စေလေပြီ။

“မစံပယ်ဆိုရင် ခုနေအခါမှာ ရှင်းရှင်းပဲပြောပါ့မယ် ကိုဝင်းဆွေ။ ရှင့်ကို ဟိုလူသုံးယောက်မှာ တယောက်အပါအဝင် ထည့်ထားခဲ့ပါသေးတယ်။ မစံပယ် ကိုဝင်းဆွေတို့အိမ်ကို ရောက်ကတည်းက ဒီအစီအစဉ်ကို ဖျက်လိုက်တယ်။ ခုတော့ မစံပယ်အဖို့ လူသုံးယောက်အနက် နှစ်ယောက် ပယ်လိုက်ပြီပေါ့ရှင်”

ကျွန်တော် ဘာမျှ စကားပြန်မပေးနိုင်လောက်အောင် မှင်တက်မိရသည်။

“မစံပယ်အနေနဲ့ကတော့ ကိုဝင်းဆွေဘ၀ အမြဲသာယာစေ့ချင်တဲ့ဆန္ဒ ရှိပါတယ်။ အထူးသဖြင့် မရင်ငြိမ်းနဲ့ သင်းသင်းတို့ကြားက ပြဿနာကို ကိုဝင်းဆွေ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး စဉ်းစားစေချင် တယ်။ ဒီနေရာမှာ အခု ကိုဝင်းဆွေ ပြောနေတဲ့ စကားတွေအရ ကိုဝင်းဆွေ မချစ်နိုင်တဲ့ သင်းသင်းကို ကိုဝင်းဆွေ ထည့်မစဉ်းစားချင် နေဦး။ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ မရင်ငြိမ်းရဲ့အပြစ်ကင်းတဲ့အဖြစ်ကိုတော့ စဉ်းစားပါ ကိုဝင်းဆွေ”

ပြီး မစံပယ်သည် ယခုအခါ စစ်တပ်တွင် အမှုထမ်းနေသော သူ့အစ်ကိုနှင့်အတူ ဤမြို့၌နေရသော်လည်း များစွာပျော်ပိုက်ခြင်း မရှိကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ယခု မိုးအကုန်တွင် အစ်ကို ရန်ကုန်ပြောင်းလျှင် မိမိလည်း ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်ရမည်ကိုသာ တွေး၍ ကြည်နူးကြောင်း၊ ထိုအခါ ဥပဒေဝိဇ္ဇာတန်း တွင် ဆက်လက်ပညာသင်ယူရန် ရည်ရွယ်ထားကြောင်း၊ နောက်

တက္ကသိုလ်အရေးအခင်းများ အကြောင်း စသည့် များစွာသော အကြောင်းတို့ကို ပြောပြလေ၏။

သို့ဖြင့် တနေကုန်လေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် မစံပယ်ထံမှ ပြန်လာသောအခါ မရင်ငြိမ်း ထံသို့ ဝင်မည့်အကြံနှင့် စိတ်မှာတော့ များစွာ မလုံလဲလှပေ။ အကြောင်းကား မစံပယ်၏ စကားများ။

ကျွန်တော်သည် ဟိုစဉ်ကလည်း မစံပယ်ပြောသော စကားများကို ကြားခဲ့ဖူးပါသည်။ ပွင့်လင်းသော၊ ရဲတင်းသော၊ ထက်မြက်သော မစံပယ်၏စကားများသည် ကျွန်တော်၏နှလုံးသားကို ထိုးဖောက်နိုင် ခဲ့သည် ဟူ၍ အထင်အရှား မရှိခဲ့ထင်သည်။ ဟိုစဉ်က မစံပယ်၏ စကားများကို နားထောင်ရသည် ထက် မစံပယ်၏ လှသောမျက်နှာကို တစေ့စေ့ ကြည့်ရသည်၌သာ ကြည်နူးခဲ့မြဲဖြစ်ပါလျက် ယခုသော်မူ မစံပယ်၏ စကားတို့သည် ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို ထိုးဖောက်ကြလေပြီထင်သည်။ ထိုစကားတို့သည် နှလုံးသားမှ သည်အသိ ဦးနှောက်သို့အထိ တိုးလျှိုပေါက် ပျံ့နှံ့ကြလေပြီ။ ကြည့် ယခု မစံပယ်ထံမှ ကြားနာခဲ့ရသော စကားများတွင် အလွန်လျှင် ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်သော၊ နှလုံးသားကို ချောက်ချားစေသောစကား၊ အကြောင်းတို့ များစွာပါဝင်သည် မှန်သော်လည်း ထိုနှလုံးသားသည် ရေးကြီးခွင်ကျယ် ပြောရလောက်အောင် လှုပ်ရှားခဲ့သည်ဟု မရှိ။ သို့သော် ဦးနှောက်အတွေးသည်မူ အဆီးအတားမရှိ ရှည်လျားရချေပြီပြီး သူ့မျက်နှာကို မမြင်ရလျှင်ရှိစေ သူပြောမည့်စကားတွေကို ကျွန်တော် ကြားချင်နာချင်စိတ် ပွားရပြန်လေသည်။

ယခု မရင်ငြိမ်းရှိရာသို့ လာခဲ့သော ခန္ဓာကိုယ်သည် မစံပယ်ထံမှ စကားများအနက် မရင်ငြိမ်းနှင့် ပတ်သက်သော အတွေးများက တစဉ်ကြီး လိုက်ပါခဲ့လေပြီ။

ကျွန်တော် မည်သို့ ဖြေရှင်းရပါအံ့နည်း။

ကျွန်တော် တွေးသင့်သည်အမှန်။

ကျွန်တော် မရင်ငြိမ်းကို ချစ်သည်လည်း အမှန်။ ကျွန်တော် သင်းသင်းနှင့် နောက်တကြိမ် ရင်ဆိုင်ရမည်ကို ဝန်လေးသည်လည်း အမှန်။

သည်တော့ ထိုနေ့မှာ ကျွန်တော်သည် ကျွန်းသာရွာအနီးသို့ပင် ချဉ်းကပ်ခဲ့ပါလျက် မရင်ငြိမ်းနှင့် တွေ့ရမည်ကို ဝန်လေးလာသယောင်ဖြင့် ကျွန်းသာရွာဘေး ချောင်းဖျားကို ဆန်တက်ကာ ရေမရောက်သော အပိုင်းကို ဖြတ်၍ စခန်းသာသို့ ပြန်ခဲ့လေတော့သည်။

မရင်ငြိမ်း မျှော်နေချိမ့်မည် အမှန်ပင်။

ယခု ကျွန်တော်သည် အမြဲတွေ့လိုသည်ဆိုသော မရင်ငြိမ်းကိုတွေ့ရန် ဝန်လေးနေပြီလော။

ခန္ဓာကိုယ်သည် စခန်းသာသို့ ရောက်လာခဲ့သော်လည်း စိတ်မှာ ရပ်တည်ရာ မရနိုင်သေး။ ပင်ပန်းလှသည်ဖြစ်၍ အိပ်ရာမှာ လှဲမိသော်လည်း အတွေးစိတ်သည် နားနေရာကို မတွေ့နိုင်။ ထိုည၌ မရင်ငြိမ်း၊ မစံပယ်နှင့် သင်းသင်းတို့သည် ကျွန်တော့်ကို စိုးမိုးမိကြလေပြီ။

နောက်တနေ့နံနက် ရောက်တော့လည်း ထိုစိတ်သည် မရင်ငြိမ်းအား အဖြစ်မှန်အလုံးစုံကို ပြောမှ ဖြစ်ချေတော့မည်ဟူသော ညက ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အပိုင်သယ်ဆောင်လာခဲ့ဟန်နှင့် ကျွန်းသာသို့ လာခဲ့သည်။ သူနှင့်တွေ့တော့ သည်အကြောင်းတို့ကို အနိုင်နိုင်ကွယ်ဝှက်ချင်ပြန်ပါလေရော။

“မနေ့က ကို ပြန်လာဦးမလားလို့ ငြိမ်းစောင့်နေသေးတယ်”

ထိုစကားကို သူစပြောတော့ ပြောစရာစကား အလွယ်နှင့် မရချေ။ အတန်ကြာမှပင်...

“အပြန် မိုးချုပ်နေတာနဲ့ပဲ ငြိမ်း”

ဆိုသောစကားကို ပြောဖြစ်သည်။ သည်တော့ မရင်ငြိမ်းက ပြုံးသည်။ သူ့အပြုံးသည် စိတ်အကာ မလုံလဲသော ကျွန်တော့်အဖို့ တုန်လှုပ်ရသည်။ သို့ပေမဲ့ ယခု ကျွန်တော်သည် အတန်အသင့် ဟန်ဆောင်တတ်ပြီလေ။

“ဘာပြုံးတာလဲ ငြိမ်း၊ ကိုယ့်စကားကို မယုံလို့လား”

“အလို ခက်ပဲခက်ရချည်ရဲ့ ကိုရယ်၊ ငြိမ်း ကို့ကို မယုံဘူး ယုံတယ် ဘာမှလည်း မပြောရသေးပါ ကလား။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မလုံတဲ့အိုး ဖြစ်နေတာတော့လည်းမသိဘူးလေ”

သူ့စကားလုံးများသည် ကျွန်တော့်အဖို့ နှစ်သက်ဖွယ်ရာ ဖြစ်သည်ဟု အမြဲယူဆသည်။

“ဒါဖြင့်လည်း ပြီးရောပေါ့”

ကျွန်တော်က စကားစကို ဖြတ်သည်။

“ဘယ်ပြီးဦးမလဲ ကိုရဲ့။ ကို့ကျောင်းနေဖက်က

ဘာတွေများပြောလိုက်သေးသလဲ”

“ထူးထူးထွေထွေတော့ ဘာမှမပြောပါဘူးကွယ်။ သူ ရွှေ့တလဆို ရန်ကုန်ပြန်မယ့်အကြောင်းနဲ့ တခြားမိတ်ဆွေတွေအကြောင်းလောက်သာ ပြောပါတယ်"

ကျွန်တော် ဖုံးကွယ်သည်။ ပြီး မရင်ငြိမ်းအဖို့ သက်သာရာရနိုင်မည့် စကားကိုသာ အမိကထားပြီး ပြောသည်။ ထိုအခါ...

“တဲ... ဒါဖြင့် ကျောင်းသွားကြစို့ ကို။ ကလေးတွေရောက်နေရော့မယ်”

သူကပင် ဦးလျင်စွာ ကျွန်တော်ဖုံးကွယ်လိုသောအကြောင်းတို့ကို ကန့်လန့်ကာ ချလိုက်လေသည်။

သို့သော် သူ့မျက်နှာပြင်မှအသွင်သည် ကျွန်တော့်ရင်၌ လှိုင်းခတ်သည့်နှယ် အဘယ့်ကြောင့် လှုပ်ရှား ကျန်ခဲ့ရသည် ဆိုခြင်းကိုကား ကျွန်တော်နားမလည်။ သို့သော် မိမိကိုယ်၌က အပြစ်ကင်းသူ မဟုတ်မှန်း သိနေပြီဖြစ်၍ မိမိစိတ်သည် မိမိကို ချောက်လှန့်နေလေပြီဆိုလျှင်လည်း ရှိစေတော့။

ထိုသို့ မိမိစိတ်က မိမိကိုယ်ကို ချောက်လှန့်နေပြီဆိုသောအဖြစ်ကို မိမိကိုယ်၌က ပိုင်ပိုင်မသိရသေး ပါလျက် မရင်ငြိမ်းသည် ကြိုတင်သိနှင့်ထားသူ တယောက်ဟုဆိုရမည်လား သို့မဟုတ် သူသည် ထိုနေ့ညနေ နှစ်ဦးခွဲကြရမည်ဆိုသောအခါ တုန်လှုပ်နေရသူ၏ စိတ်ကို ထပ်ဆင့်ချောက်လှန့်လိုသည့် သဘောလား။

“ငြိမ်းနဲ့ပတ်သက်လို့ ကိုယ်တခုတော့ သိထားစေချင်ပါတယ်”

နဂိုကပင် မိမိစိတ်ကို မိမိတုန်လှုပ် ချောက်ချားနေရသူအဖို့ ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ခန္ဓာကိုယ်သည်ပင် တုန်လှုပ်သွားသည် ထင်မိ၏။ သူ့မျက်နှာကို တချက် ကြည့်မိပြီးတော့လည်း စေ့စေ့မျှ မကြည့်ဝံ့။ ကျွန်တော့်တူရူသို့ မျက်နှာမူထားခြင်း မရှိသော သူ့မျက်နှာပြင်၌ လေးနက်သော အတွေးကို တန်ဆာဆင်ထားသည်နှင့် တူချေသည်။

“ငြိမ်းဟာ ကိုယ်ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အချစ်ကို လက်ခံခဲ့တယ်ဆိုတာ ငြိမ်း မငြင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငြိမ်းအနေနဲ့ တုံ့ပြန်တဲ့ အချစ်မျိုး မထားသေးဘူးဆိုတာကို ကိုယ် နားလည်ထားစေချင်ပါတယ်။ ငြိမ်းဟာ အချစ်နဲ့ပတ်သက်ရင် ကိုယ့်လို အတွေ့အကြုံများခဲ့တဲ့ လူတယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီတော့ အချစ်နဲ့ပတ်သက်ရင် ငြိမ်း ဘာမှနားမလည်ဘူး ဆိုရလိမ့်မယ်။ ဘဝမှာ အချစ်ကို တိမ်းရှောင်လို့ မရဘူးဆိုတဲ့ အချက်ကိုတော့ ငြိမ်း လက်ခံတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ငြိမ်းမှာ အချစ်နဲ့ပတ်သက်လို့ အတွေ့အကြုံ မရှိပေမဲ့ ဘဝနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရရှိခဲ့တဲ့ အတွေ့အကြုံနဲ့ ငြိမ်း

ယုံကြည်ထားတဲ့ အချစ် သဘောကိုတော့ ငြိမ်းဘာသာ ဖန်တီးကြည့်ထားပါတယ်။ ဒီယုံကြည်ချက်အတိုင်း လက်တွေ့ ကျင့်သုံးသွားနိုင်ဖို့လည်း ငြိမ်း ကြိုးစားပါတယ်။

“ကိုယ်ဟာ ငြိမ်းဘဝမှာ ပထမဆုံးတွေ့ရတဲ့ အချစ်ပြဿနာကို ဖန်တီးသူပဲ။ ကိုချစ်တဲ့အချစ်ကို ငြိမ်းယုံခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုယုံခဲ့တယ်ဆိုတာတော့ ငြိမ်း စဉ်းစားလို့မရဘူး။ ကိုယ့်ကို ငြိမ်း ချစ်နေပြီလားဆိုတာမျိုးကိုလည်း တွေးကြည့်ပါတယ်။ ဒါလည်း အဖြေမရသေးဘူး ကို၊ အဲဒီလိုပဲ လူတယောက်ဟာ တချိန်တည်းမှာ လူဘယ်နှယောက်ကို တပြိုင်နက် ချစ်နိုင်သလဲဆိုတဲ့ အချက်ကိုလည်း ငြိမ်း စဉ်းစားစရာ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ ငြိမ်းဟာ ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ရင် အားလုံးကို ခွင့်လွှတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်။ ကိုယ်ဟာ ငြိမ်းကို ချစ်နေသလို တခြားသူတယောက်ကို ချစ်နေမယ်ဆိုရင်လည်း ငြိမ်း ဘာမှမပြောဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်”

ကျွန်တော်သည် ပိုမိုတုန်လှုပ်နေရသလို မရင်ငြိမ်း ဆိုလိုရင်းစကားတို့၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ပိုမိုသိလိုစိတ် ပြင်းပြလာရလေသည်။

“ဘာဆိုချင်တာလဲ ငြိမ်း။ ငြိမ်း ပြောစရာရှိတာကို ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ။ ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်လို့ ဘယ်လို သံသယရှိလို့လဲ”

“အဲဒါ အခက်ဆုံးပဲ ကိုယ်။ ငြိမ်းဟာ သံသယဆိုတာကို မယုံဘူး။ ငြိမ်းဟာ လူတယောက်နဲ့ ခင်မင်ပြီးတော့မှ သံသယထားရမှာမျိုးကိုလည်း မလိုလားဘူး။ ကိုယ့်အပေါ်မှာ ငြိမ်းဘာသံသယမှ မရှိဘူး။

“ဒါဖြင့် ငြိမ်း ကိုယ့်ကို”

“အဲဒါ ငြိမ်း မပြောတတ်သေးဘူး။ ကိုယ်သိချင်ရင်တော့ တနေ့မှာ ငြိမ်း ပြောတတ်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်”

ကျွန်တော့်စကားမှ မဆုံးသေး၊ သူက ကြားဖြတ်၍ ပြောလေသည်။ ထိုအချိန်အထိ မရင်ငြိမ်းသည် ကျွန်တော့်ကို တချက်ကလေးမျှ မကြည့်သေးပေ။ ကျွန်တော့်မှာ သူပြောခဲ့သည့်စကားတို့နှင့် ပတ်သက်၍ ပိုမိုအဓိပ္ပာယ် ရှာကာ တွေးရလေပြီ။ ကျွန်တော့်မှာ နဂိုက စိတ်တုန်လှုပ်နေပြီးဖြစ်ရာ မရင်ငြိမ်း၏စကား၊ မရင်ငြိမ်း၏အမူအရာတို့ကို ကြားရကြုံရသောအခါ၌ ပိုမိုတုန်လှုပ်နေရပြီ ဖြစ်ရကား…

“ခုမှ ငြိမ်း ဒီစကားတွေပြောလာတာကို နားမလည်ဘူးငြိမ်း။ ကိုဟာ ကိုယ့် ရင်ထဲမှာရှိတဲ့ အကြောင်းတွေကို ရင်ဖွင့်ပြခဲ့ပါပြီ။ ဒီအချိန်မျိုးကျမှ ငြိမ်း လျှို့ဝှက်တဲ့ စကားမျိုးပြောတာ ကိုယ်နားမလည်နိုင်ဘူး”

ကျွန်တော့်အသံသည် တုန်နေလေသည်။ ဒေါသရောနေသည်လည်း

ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထိုအခါ မရင်ငြိမ်းသည် ဘာမျှ စကားမပြန်ဘဲ အဝေးသို့သာ ဆက်ငေးမျှော်နေလေသည်။ အတန်ကြီး ကြာမှပင်...

"ငြိမ်း လျှို့ဝှက်တယ်ဆိုတာဟာ မသိလို့ လျှို့ဝှက်တာပါ ကိုယ်။ ငြိမ်းကိုယ်တိုင်မသိတဲ့ အချက်တခုကို ငြိမ်း ဘယ်လိုပြောရမှာတုံး။ တချို့လူတွေဆိုရင် သိနေကြုံနေခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်တွေကို တောင်မှ လျှို့ဝှက်ထားတတ်ကြသေးတဲ့ဥစ္စာ"

မိုးကြိုးပစ်ခံရသည်ဆိုခြင်းကို ကြားဖူးပါ၏။ သို့သော် ကျွန်တော် မကြုံဖူးပါ။ ယခုမူ ကျွန်တော်သည် မိုးကြိုးပစ်ခံလိုက်ရဟန် တူ၏။ ကျွန်တော့်တကိုယ်လုံးသည်ပင် မိုးကြိုးစက်အသင့်ခံရသလို ရုတ်ခနဲ ခံစားလိုက်ရပြီး ကျွန်တော်၏ အာရုံကြောအားလုံးသည် ပြတ်တောင်းကုန်ကြလေပြီ ထင်ပါသည်။ သို့သော်...

"ပြန်ပါတော့ ကို၊ ငြိမ်း ဒီစကားတွေပြောတာဟာ ကိုယ့်အတွက်ပြောတာပါ။ ကိုယ်ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အချစ်မျိုးကို ငြိမ်းမငြင်းဘူး။ လူတယောက်ရဲ့ မေတ္တာတရားဆိုတာ မငြင်းပယ်ကောင်းဘူးလို့ ငြိမ်းယုံပါတယ်။ ကဲ... ပြန်တော့ ကို။ မိုးချုပ်လာပြီ။ စခန်းသာက မျှော်လှရော့မယ်"

သူက ထိုစကားကို ဆိုသောအခါ ကျွန်တော် သူ့ကို ခွဲခဲ့ရလေတော့သည်။ ယခု မရင်ငြိမ်းသည် ကျွန်တော်ဖုံးကွယ်ထားသော စခန်းသာ ဟူသော စကားလုံးကိုပင် သုံးနှုန်းလိုက်ပေပြီ။

ကျွန်တော် ကွယ်ဝှက်ထိမ်ချိန်ခဲ့သမျှတို့၏ ပြည်ဖုံးကားသည် ပင့်တက်ခဲ့လေပြီထင်၏။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် မရင်ငြိမ်း ဖုံးကွယ်ထားသည်တို့ကို မသိ။

မှန်၏။ မရင်ငြိမ်းဆိုသောစကားသည် မှန်၏။ ကျွန်တော် စခန်းသာသို့ ရောက်သောအခါကျမှပင် မရင်ငြိမ်းပြောသော စကားတို့သည် အခိုင်အမာ မှန်လှချေ၏တကားဟု ပိုမိုနားလည်ရလေသည်။

စခန်းသာမှာ သင်းသင်း မျှော်နှင့်လေပြီ။

(၂၆)

သင်းသင်း စခန်းသာသို့ ပြန်လာလိမ့်မည် ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သင်းသင်း မည်သည့်အချိန်တွင် ပြန်လာလိမ့်မည် ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သင်းသင်း ရန်ကုန်တွင် အဘယ်သို့ ကျန်ရစ်ခဲ့ပေမည် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သင်းသင်း ကျွန်တော့်အား နာကြည်းပေလိမ့်မည် ဟူ၍လည်းကောင်း ထိုလည်းကောင်းပေါင်း များစွာနှင့် ဆက်စပ်အပ်သော သင်းသင်းနှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်းပေါင်း များစွာအနက် မည်သည့်အကြောင်း တခုကိုသော်မျှ ကျွန်တော် သတိမရခဲ့ပါဘဲလျက် ထိုနေ့ စခန်းသာသို့ ပြန်ခဲ့သောအခါ သင်းသင်းကို အပြုံးနှင့်တကွ တွေ့ရသည်တွင် ကျွန်တော် အဘယ်မှာလျှင် အံ့သြရပါမည်နည်း မအံ့သြ။

သင်းသင်းက ကျွန်တော် ရန်ကုန်မှထွက်သွားခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဝမ်းနည်းရသောစကား၊ ကျွန်တော်နှင့် ခွဲခွာနေရသည့် ကာလများ၌ ပူဆွေးရသောအကြောင်း၊ ကျွန်တော့်အတွက် အားလုံး စိတ်မကောင်းရသောအကြောင်း၊ စခန်းသာသို့ ချက်ချင်း လိုက်လာခဲ့လိုသော်လည်း ရန်ကုန်၌ လက်စရှိသည့် အလုပ်ကလေးများအတွက် ဦးလေးထွန်း အလုပ်များနေသဖြင့် မပြန်ဖြစ်ခဲ့သည့် အကြောင်း၊ များစွာသောအကြောင်းတို့ကို ပြုံးကာ၊ မဲ့ကာ၊ ဟန်လုပ်ကာနှင့် ပြောပြ၏။ ကျွန်တော့်အဖို့ မည်သို့မျှ မထူးခြား၊ ယုတ်စွအဆုံး ယခုအခါ သင်းသင်း၏ရင်တွင် ကျွန်တော်၏ သွေးသားနှင့် ပေါင်းစပ်မိသော ကလေးငယ်သည် သုံးလခန့် သန္ဓေတည်မိပြီဆိုသော စကားကို အထူးအဆန်းအဖြစ် သူပြောလာသည်ကိုပင် ကျွန်တော် မတုန်လှုပ်။ စိတ်လည်း မဝင်စား။

သူ့စကားတွေ တလှိုင်လှိုင်၊ သူ့အပြုံးတွေ တမြိုင်မြိုင်နှင့် ရှိနေသည့်တိုင်အောင် ငိုင်သော တွေသော မလှုပ်မချောက်နိုင်လှသော ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို တွေ့ရသော် သူ စိတ်မကောင်းဟုလည်း ဆိုသည်။ ပြီး မျက်ရည်ဝေသော မျက်လုံးနှင့် ကြည့်သည်။ နောက် သူ့မျက်နှာကို ကျွန်တော့်ရင်ခွင်မှာ အပ်သည်။ ငိုသည်။ ရှိုက်သည်။ သူသည် မျက်နှာကို ရင်ခွင်မှာအပ်ကာ ကျွန်တော့်ရင်၌ ရှိသော အကြောင်းတို့ကို စူးစမ်းလေသည်လား။ သို့သော် သူသည် ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို မမြင်နိုင်ပေ။ မြင်နိုင်သည်ဆိုဦး သိနိုင်ရန် မလွယ်။ သိပါစေဦး ကျွန်တော် တုန်လှုပ်လိမ့်မည် မထင်။

ထိုညက ကျွန်တော့်ရင်မှာ သူမျက်နှာအပ်ထားပေမဲ့ ကျွန်တော့်အတွေးမှာက မရင်ငြိမ်း။ သူ့အတွေးမှာက အဘယ်နည်း မသိတတ်နိုင်။

နောက်တနေ့ကျသော် ထိုမိန်းမသည် အလိမ္မာစကားကို ဆိုတတ်လာပြန်၏။

“မောင် ဖေဖေ့ကိုတော့ သွားတွေ့ဖို့ကောင်းတယ်။ ဖေဖေဟာ မောင်နဲ့တွေ့ဖို့ အတော်ဝန်လေး နေတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဖေဖေ စိတ်မကောင်းဘူး။ မောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖေဖေဟာ လူကြီးတွေကြားမှာ မျက်နှာပျက်ရတဲ့အတွက် တကြောင်း၊ မောင်ကိုယ်၌က ဖေဖေ့စေတနာကို နားမလည်နိုင်တဲ့ အတွက် တကြောင်း အတော် ယူကျုံးမရဖြစ်နေတယ်”

“မလိုပါဘူးကွယ်။ သူကမှတွေ့ဖို့ ဝန်လေးနေတာ ကိုယ်က ဘာတွေ့စရာ လိုတာမှတ်လို့လဲ”

စိတ်တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသည်ဖြစ်၍ ဒေါသထွက်နေသော ကျွန်တော်သည် ပြေပြစ်သောစကား ပြောမထွက်။ ပြီး ပြောလည်း မပြောချင်။

“ဒီလိုမဟုတ်သေးဘူး မောင်။ မောင် ခုလိုလုပ်နေတာတော့ မကောင်းဘူး။ ကဲ၊ မောင်ပြောပါ။ မောင်ဟာ သင်းသင်းအပေါ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဖေဖေ့အပေါ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာမကျေနပ်သလဲပြောပါ”

“ဘာမှ ပြောစရာမလိုဘူး သင်းသင်း။ ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ရင် သင်းသင်းတို့ သားအဖမှာ ပြောစရာ မလိုသလို ကိုယ့်မှာလည်း ပြောစရာမလိုဘူး”

“မောင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ သူများအလျှော့ပေးလာခါမှ မောင် ဒီလိုလုပ် မကောင်းဘူး”

မိန်းမလိမ္မာလည်း ဒေါသထွက်ချေပြီ။

ကျွန်တော်သည် သူနှင့် စကားဆက်၍ မပြောလိုတော့သဖြင့် လက်ဖက်ရည် စားပွဲမှထကာ စာကြည့်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့လေသည်။ ဦးညိုမောင်သည် ကျွန်တော်တို့အနားတွင် ရပ်နေရာမှ ဘာစကားမျှ ကြားဝင်ပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ မီးဖိုဘက်သို့ ထွက်သွား၏။

အတန်ကြာသောအခါ သင်းသင်းသည် ကျွန်တော်ရှိရာ စာကြည့်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၏။

“ဒီမယ်”

သူ့အသံသည် စူးရှသော သူ့မျက်လုံးတွေလို စူးစူးရှရှနိုင်သည်။

ကျွန်တော်သည် သူ့ကို ခေါင်းထောင်ကြည့်မိပြီး ဖြစ်သည်။

“ရှင်လုပ်ပုံတွေဟာ တရားလွန်လွန်းမနေဘူးလား”

“ဘာတရားလွန်တာလဲ”

“ကျွန်မ ရှင့်ဆီကို ပြန်လာတာဟာ ဒီကလေးကြောင့် ပြန်လာတယ်ဆိုတာလောက်တော့ နားလည်ဖို့ ကောင်းတယ်”

“အေးလေ အဲဒါ ကိုယ်ဘာပြောလို့လဲ”

“ခု ရှင်ဆက်ဆံပုံက ရန်သူလိုဖြစ်မနေဘူးလား”

“ကျုပ်မှာ ရန်သူမရှိဘူး မသင်းသင်း”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မဟာ ရှင့်မယားအဖြစ်မှာ ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာတော့ ရှင် သတိထားဖို့ကောင်းတယ်”

သူ့စကားများသည် အလွန်ခက်ထန်လှစွာ၏။ သူ့မျက်လုံးအိမ်၌ မျက်ရည်တို့လည်း ပြည့်လျှံနေသည်။ နှုတ်ခမ်းစွန်းတို့သည် တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ မျက်နှာပပဝင်းမှာ အနီရောင်သန်းနေ၏။ ကျွန်တော်သည် ဣန္ဒြေလုပ်ကာ စကားကို ဆိုပါသည်။

“တော်ပါတော့ကွယ်။ ဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့”

“ပြောရဦးမယ် ကိုဝင်းဆွေ၊ ပြောရဦးမယ်။ ရှင့်ကိုယ်ရှင်တော့ ဘာမှမသိ နားမလည်တဲ့ လူအလူနကြီး အဟန်ဆောင်ပြီး ကျွန်မ ဒီမယ်မရှိတဲ့အတောအတွင်း ရှင်ဘယ်လို စက်ပုန်းခုတ်လာခဲ့တယ် ဆိုတာတွေကို ကျွန်မ မသိဘူးထင်နေလို့လား”

“အေးလေ ဒါတွေဟာ ကိုယ့်ကိစ္စပဲ မဟုတ်လားလို့”

သူ မည်သို့ပင် ပြောပြော၊ ကျွန်တော် မတုန်လှုပ်ချင်ပါ။ အံ့လည်း မအံ့သြပါ။

“ဩော်... ဒါရှင့်ကိစ္စဟုတ်လား။ ဒီမယ် ကိုဝင်းဆွေ ရှင်နဲ့ ကျွန်မဟာ လင်မယားဆိုတဲ့အချက်ကို ရှင်မမေ့သင့်ဘူး။ ရှင်ထင်သလို လုပ်နေတာဟာ ရှင့်ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ ကဲပါလေ ရှင် ဒီကျွန်းသာက ဆရာမဆိုတဲ့ဟာနဲ့ ခင်းနေတဲ့ဇာတ်လမ်းကို...”

“တော်တော့ သင်းသင်း၊ မင်းပြောတဲ့စကားတွေဟာ အတော်လွန်လာပြီ”

ကျွန်တော်သည် သူ့စကားများကို ဆက်၍ မကြားလိုတော့ပါ။ ယခု စကားလုံးများသည် ကျွန်တော့် နှလုံးသားကို ထိခိုက်စေပြီ မဟုတ်လား။

“မတော်နိုင်သေးဘူး ကိုဝင်းဆွေ၊ ရှင်က မိုင်နှစ်ရာကျော်ဝေးတဲ့ ခရီးမှာ နေတဲ့ ကျွန်မ မသိနိုင်ဘူး ထင်နေတာမျိုးတွေကို ကျွန်မပြောရလိမ့်ဦးမယ်”

ယခုတော့လည်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၏ စကားများမှာ ပိုမိုရှုပ်ထွေးလာကြပါပြီ။ သူသည် ဝင့်ကြွားလေယောင်၊ အမျက်ပြင်းလေယောင် ကျယ်လောင်သောအသံနှင့် တုန်ယင်သော စကားကို ဆို၏။

“ဒီမြို့သာဟာ ကျွန်မမြို့ ကိုဝင်းဆွေ၊ မြို့သာမှာ ဘာတွေ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မဘယ်ရောက်နေနေ အကုန်သိနိုင်တယ် ဒီတော့ ရှင်ဒီကိစ္စကို ရပ်ရင် ရပ်ပါ၊ မရပ်ရင် ကျွန်မနိုင်တဲ့နည်းနဲ့ လုပ်မှာပဲ”

ယခုတော့လည်း မိန်းမလိမ္မာ မသင်းသင်းသည် တကယ့်ရန်သူကြီးပမာ စစ်ကြေညာသံပေးလေပြီ။ ကျွန်တော်လည်း မအံ့သြချင်၍ မနေနိုင်တော့ပေ။ သူနှင့် ပတ်သက်၍ မတုန်လှုပ်လိုသော်လည်း ကျွန်းသာက ဆရာမ မရင်ငြိမ်းနှင့် ပတ်သက်လာပြီဖြစ်ရကား ကျွန်တော် တုန်လှုပ်ရလေပြီ။

“မဟုတ်သေးဘူး သင်းသင်း၊ ဒီကိစ္စကြောင့်တော့ ဒီလောက်စကားများဖို့ မလိုဘူး၊ မင်း သိတယ် ဆိုတာ တဆင့်စကားပါ”

“မျက်မြင်သမားက ပြောတဲ့တဆင့်စကားဟာ အခိုင်လုံဆုံးပဲ ကိုဝင်းဆွေ”

“အေးပါလေ ကိုယ်ပြောတာကို မင်း ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦး၊ ပြီးတော့ မင်းပြောချင်သလိုပြော လုပ်ချင်သလိုလုပ်တာပေါ့”

ကျွန်တော်သည် စိတ်လွတ်သတိလွတ် ဖြစ်နေဟန်ရှိသော သင်းသင်း၏အခြေအနေကို ဆင်ခြင်ရ လေပြီ။ ထိုအခါ မိမိကိုယ်ကိုလည်း ထိန်းချုပ်ရသည်။ ပြောလိုသော စကားတွေသည် ရင်ကို တွန်းကန်၍ ထွက်လာသည်ဖြစ်စေကာမူ အတတ်နိုင်ဆုံး ညင်သာအောင် ကြိုးစားရလေသည်။ မရင်ငြိမ်းကို ကျွန်တော် ထောက်ထားရပါဦးမည်။

“ကိုယ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းကို သင်းသင်း ဘယ်ကပဲသိသိ အမှန်ကို သိနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ့်အခြေအနေကိုတောင်မှ ကိုယ်အမှန်အတိုင်း သိလို့မလွယ်တဲ့အတွက်ပဲ။ ပြီးတော့ ခု ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်လို့ ပြောစရာရှိရင်လည်း သင်းသင်း ကိုယ့်ကို ပြောချင်သလိုပြော။ လုပ်ချင်သလိုလုပ်ပေါ့၊ ဟိုတယောက်ဟာ ဘာမှသိတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ကိုယ့်ကို မကျေနပ်လို့ တော့ တခြားလူကို အပြစ်မထားစေချင်ဘူး”

“သြော်.. သူ့ဟာထိတော့ တယ်သိတတ်ပါရော”

“သင်းသင်း ဒီလိုမပြောနဲ့လေ၊ ဒီစကားတွေဟာ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောကြမယ်၊ လုပ်ကြမယ်ဆိုရင် ကိုယ် နောက်ထပ် ဘာမှပြောဖို့ လိုမယ်မဟုတ်ဘူး”

ထိုအခါ သင်းသင်း အတွေးဝင်ပြီ။ သူ့မျက်နှာအသွင်သည်လည်း ပြောင်းလဲသွားလေသည်။ ပြီး ကျွန်တော့်ကို ဘာစကားမျှ မပြောဘဲ စာကြည့်ခန်းမှ ထွက်သွားလေသည်။

ကျွန်တော်သာလျှင် စာကြည့်ခန်းအတွင်း၌ အတွေးများ ရှုပ်ထွေးပန်းရံလျက် ကျန်ခဲ့လေသည်။

ယခုကား အခြေအနေအားလုံးမှာ ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ရှုပ်ထွေးလာကြလေပြီ။ ကျွန်းသာမှမရင်ငြိမ်းက စခန်းသာအကြောင်းကို သိသည်။ စခန်းသာက သင်းသင်းသည် ကျွန်းသာက မရင်ငြိမ်းအကြောင်းကို သိနေကြလေပြီ။ တွေးရင်း တွေးရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင်လျှင် စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာခြင်း ဖြစ်လာရပြန် သည်။ မိမိသည် မနိုင်သောဇာတ်ကို ကမိလေပြီလား၊ မလည်ဘဲနှင့် ရှုပ်လေပြီလား။ အားလုံးသူတို့တွင် မရင်ငြိမ်းမျက်နှာကို မြင်ယောင်မိလေတိုင်း ရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲ နင့်ခနဲ ဖြစ်ရသည်။ သင်းသင်းဆိုသော မိန်းမကိုလည်း ကြောက်လာသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်အပြစ်တင်ဝံ့သူမှာ တယောက်တည်းသာရှိတော့သည်။ ထိုသူကား ကျွန်တော်။

တခါတခါတော့လည်း ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေတော့ဆိုကာ စခန်းသာမှ ထွက်သွားခြင်းသာလျှင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်မည်ဟု တွေးသည်။ သည်လိုဆိုလျှင် ကျွန်တော် ဘယ်သို့ သွားရအံ့နည်း။

ကျွန်းသာသို့သွားချေက သင်းသင်း မလိုက်ဘဲ နေမည်လား။ ထိုအခါ မရင်ငြိမ်းအဖို့ မည်သို့ ကြုံမည်နည်း။ ‘အို သူနဲ့ကွာလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ’ ဟုလည်း အတွေးရောက်သေးသည်။

သို့သော် ထိုအတွေးသည် မရဲ။ အတန်ကြီး ကြာသောအခါ ဦးညိုမောင်သည် ကျွန်တော့်အနီးသို့ ရောက်လာသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မောင်ဝင်းဆွေ”

ကျွန်တော် ဘာပြောနိုင်ပါမည်နည်း။ ယခုနေအခါ၌ ကျွန်တော်သည် ဦးညိုမောင်ကိုလည်း မကြည့်ချင်။ ထိုသူကိုလည်း ကျွန်တော့်အတွက် အဖြေကောင်းပေးနိုင်မည့်သူဟု ကျွန်တော် မထင်စား။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စောစောက မောင်ဝင်းဆွေ ကျုပ်ကို တိုင်ပင်ဖို့ကောင်းတယ်”

သူသည် ထိုစကားကို ဆက်၍ဆိုသည်။

"အင်း… ခုတော့ အခြေအနေတွေဟာ ပိုပြီး ခက်ခဲကုန်ပြီ မောင်ဝင်းဆွေ"

ယခုတော့ ကျွန်တော်သည် မကြားလိုသော စကားများကို ဆိုနေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်၏မျက်နှာကို မော့ကြည့်မိလေပြီ။ ဦးညိုမောင်၏မျက်နှာမှာ စိုးရိမ်ခြင်း၊ ပူပန်ခြင်း အသွင်တို့ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်ထား၏။ ကျွန်တော်ဘာမျှ မပြောပေမဲ့ ကျွန်တော်၏ မျက်လုံးများကို တစေ့စေ့ကြည့်နေသော ဦးညိုမောင်အဖို့ ကျွန်တော့်အတွက် စကားဆိုစရာ အများရှိပေမည်။

"ကျုပ် တခုတော့ မောင်ဝင်းဆွေကို ပြောချင်တယ်။ အင်း ခုအချိန်အထိ မောင်ဝင်းဆွေရဲ့ဘဝကို သူတို့သားအဖ ပိုင်ထားကြတယ်"

အဘိုးကြီးသည် ကျွန်တော့်အားပြောနေသော စကားကို ဖြတ်ကာ တကိုယ်တည်းပြောသလို ညည်းညူလိုက်ပြန်သည်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးကြီးညိုမောင် "

သူသည် ရုတ်တရက် အဖြေမပေးသေးဘဲ တစုံတခုကို တွေးတောနေပြန်၏။ သူ့မျက်နှာသည် အလွန်ညှိုးနွမ်းနေလေပြီ။ သူသည်လည်း အတော်စိတ်ထိခိုက်နေဟန်ရှိ၏။

"ဘာဖြစ်လို့ဆိုတာ ကျုပ်မပြောပါရစေနဲ့ မောင်ဝင်းဆွေ၊ ဒါတွေသိရလို့လည်း အကြောင်းမထူးပါဘူး။ ခက်တယ် မောင်ဝင်းဆွေ။ အသည်းနှလုံးကင်းမဲ့တဲ့လူတွေဟာ ရက်စက်တတ်တဲ့သဘော ရှိတယ်။ ရက်စက်တယ်ဆိုတဲ့လူမျိုးဟာ တဖက်လူရဲ့အသည်းနှလုံးအကြောင်းကို အသိအမှတ်ပြုတတ်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ အင်း… အခိုက်အတန့်အားဖြင့် မောင်ဝင်းဆွေ အလျှော့ပေးလိုက်ပါကွယ်။ ဒါကိုတော့ ကျုပ် အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါရစေ"

သူသည် ထိုစကားကိုပြောပြီး အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

ကျွန်တော့်အဖို့ အတွေးကို ပို၍သာ ရှုပ်ထွေးစေပါတော့သည်။ ထိုခဏမှာ ကျွန်တော် မစံပယ်ကို သတိရသေးသော်လည်း သူ့ဆီ ကျွန်တော် မသွားလိုတော့ပါ။ ထိုနေ့တနေ့လုံးပင် ကျွန်တော်သည် စာကြည့်ခန်းအတွင်း၌ အတွေးစတို့ဖြင့် ပင်ပန်းနွမ်းမောရချေပြီ။ ထိုအချိန်အတွင်းမှာပင် သင်းသင်းသည် စခန်းသာမှ ထွက်သွားလေ၏။ ကျွန်တော့်အဖို့ကား ဘာကို ကြောက်လန့်ရ မည်နည်း၊ ကြောက်လန့်ခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်းတို့သည် ကျွန်တော့်ကို လွှမ်းမိုးလာကြချေပြီ။ ကျွန်တော် မည်သူနှင့်မျှလည်း မတွေ့ဝံ့တော့။ မည်သည့်အရပ်သို့မျှလည်း မသွားဝံ့တော့ပါ။

သို့နှင့် စခန်းသာမှာ သုံးရက်။

(၂၇)

သုံးရက်ကို သုံးဘဝထင်ဆဲမှာပင် အခြေအနေတခုသည် ရုတ်ခနဲ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပြန်သည်။

သုံးရက်လွန်သော နောက်တနေ့ နံနက်စောစော၌ အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းလာသော မော်တော်ကားသံ ကို ကြားရသည်။ စခန်းသာအိမ်ရှေ့၌ ထိုကားသည် ဘရိတ်ကို အရှိန်ပြင်းပြင်း အုပ်လိုက်သည်။ ထိုအသံများက ကျွန်တော့်ကို အိပ်ရာမှ နှိုးလိုက် လေသည်။

သံတံခါးဖွင့်သံ၊ ကျွန်တော့်အမည်ကို မေးသံ၊ ပြီး ကျွန်တော် ထိုသူ့ကို တွေ့ရလေပြီ။ ကိုလှကြိုင်။

သူ့မျက်နှာပြင်သည် လှုပ်ရှားသော အတွင်းစိတ်ကို ဖော်ပြနေ၏။ ရုတ်တရက် သူ့ကိုတွေ့လိုက်ရသော ကျွန်တော့်မှာ ကြောင်အအ ဖြစ်ရသည်။

“ဦးဝင်းဆွေ သင်းသင်းတယောက် ဆေးတိုက်မှာပို့ထားရပါတယ်”

သူ့အသံသည် မောဟိုက်တုန်ယင်နေ၏။

“ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော် အံ့သြရပြီ။

“သင်းသင်း ဆေးတိုက်မှာ ပို့ထားရတယ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်သည် သင်းသင်းအတွက် စိတ်လှုပ်ရှားမှု ဖြစ်ပြန်လေပြီ။

“ဒါတွေ နောက်မှမေးပါ ဦးဝင်းဆွေ သင်းသင်းကို တွေ့ဖို့လိုပါတယ်”

သည်တော့လည်း ကျွန်တော် ဘာမျှမမေးနိုင်တော့ပါ။ အမြန်ဆုံး မျက်နှာသစ်ကာ လွယ်သမျှ အဝတ်ကိုဝတ်လျက် ကိုလှကြိုင်၏ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်၏။ ရင်က ခုန်နေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဦးလှကြိုင်”

ကိုလှကြိုင်သည် ဂီယာကိုထိုး၊ စက်ကိုနှိုးပြီး လီဘာကို ပြင်းစွာနင်း၍

မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ခြံပြင်သို့ရောက်မှပင် ...

"အဖောရှင်းဖြစ်တယ်လို့ ဆိုတာပဲ၊ ကျွန်တော်လည်း ခုမနက်မှ သိရတာ"

ကျွန်တော် ဘာမျှဆက်၍ မမေးဖြစ်တော့ပေ။ ဘာကိုမျှလည်း အရှည်အဝေး မစဉ်းစား။ သင်းသင်း ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျရသည်ဆိုခြင်း အကြောင်းရင်းကိုလည်း ကျွန်တော် နားမလည်။ သို့သော် ကျွန်တော် စိုးရိမ်ပူပန်နေသည်ကား အမှန်ပင်။ အရှိန်ပြင်းစွာမောင်းလာသော မော်တော်ကားသည် ဆေးတိုက် ရှေ့မှာ ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်ကားပေါ်မှ ဆင်းရန် ဝန်လေးပြန်သည်။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမည် မသိ။ ကျွန်တော် သူ့ကို မည်သည့်အခြေအနေမျိုးနှင့် တွေ့ရပါမည်နည်း။

"လာ ဦးဝင်းဆွေ"

ကိုလှကြိုင်က ရှေ့ဆောင်၍ ခေါ်သည်။

ဆေးတိုက်ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ညှိုးနွမ်းသော မျက်နှာထားနှင့် ဦးလေးထွန်းကို ရုတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော် မျက်နှာမထားတတ်တော့ပေ။ ကျွန်တော် ဦးလေးထွန်းကို ဆက်၍ မကြည့်ရဲ။ ခေါင်းငုံ့လျက် မတ်တတ်ရပ်နေမိသည်။ ဆေးတိုက်တခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ခဏအတွင်းမှာပင် ခြေသံတသံ လှုပ်ရှားသံကို ကြားရလေသည်။

"ဦးဝင်းဆွေ ရောက်လာပါပြီလားခင်ဗျာ"

အသံလာရာဆီသို့ မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ ဆရာဝန်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်သည် ဆရာဝန် ရှိရာသို့သွား၏။ ကျွန်တော်သည် ဆရာဝန်ရှေ့ဆောင်သော အခန်းတခုအတွင်းသို့ ရောက်ခဲ့လေပြီ။ ဆရာဝန်က ခြေလှမ်းကို တုံ့ရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ ...

"လူမမာက သိပ်တွေ့ချင်နေတယ် ဦးဝင်းဆွေ၊ ဒါပေမဲ့ လူမမာကိုတော့ စကားများများ မပြောစေချင်ဘူး"

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဆရာ၊ ခု သူ့အခြေအနေကရော"

"ဖြစ်တာကတော့ အဖောရှင်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ဆီကို အချိန်နည်းနည်း နောက်ကျပြီးမှ ရောက်လာတော့ အခြေအနေက နည်းနည်းခက်ခက်ခဲခဲ ဖြစ်သွားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သိပ်တော့ စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး ဦးဝင်းဆွေ"

"စ ဖြစ်တာကရော"

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး၊ အိမ်မှာကလည်း နားလည်တဲ့လူ မရှိဘူးထင်ပါတယ်၊ ဒီတော့ သွေးအဆင်းလွန်ခါမှ ကျွန်တော့်ဆီရောက်လာတယ်၊ လူမမာက နဂိုက အားနည်းနည်း မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ သွေးအစားသွင်းဖို့ကလည်း ဒီမှာ အလွယ်နဲ့မရဘူး။ ဆေးရုံကြီးမှာ သွားပြီးယူလာရတယ်။ ခုတော့ သွေးရော၊ ဂလူးကို့(စ်)ပါ သွင်းပေးထားပါတယ်။ ကဲ... ခင်ဗျား သွားတွေ့လိုက်ပါဦး”

ကျွန်တော်သည် တုန်ယင်ချည့်နဲ့သော ခြေလှမ်းနှင့် သင်းသင်းရှိရာ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာကား တလှပ်လှပ်နှင့်။

အရေခွံလဲထားပြီးစ ပိုးဟပ်ဖြူကလေးကဲ့သို့ ဖျော့တော့သော သူ့မျက်နှာကို မြင်ရသောအခါ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်မှာ တုန်ယင်လာသည်ထင်၏။ သူ့အပါးသို့ ကပ်လာရင်း ရင်တုန်ပန်းတုန်ဖြစ်ကာ ဆို့ဆို့နင့်နင့် ဝေဒနာတရပ်ကိုလည်း ခံစားရသည်။ သူသည် မျက်လုံးအစုံကို မှေးထားသည်။ ယခုတော့လည်း သူသည် အလွန်လျှင် သနားစရာကောင်းသော အသွင်ကို ဆောင်၍ နေချေပြီ။

ကျွန်တော် အနားရောက်လာသည်ကို သူသိဟန်တူ၏။ မှေးမှိတ်ထားသော မျက်လုံးအစုံကို အားယူ၍ ဖွင့်သည်။ ဖြူရော်ရော်နိုင်လှသော နှုတ်ခမ်းများကို အားယူ၍ လှုပ်ရှားသည်။

“မောင်”

ကျွန်တော့်မျက်လုံးအိမ်၌ မျက်ရည်စများ ရီဝေနေကြမည် ထင်သည်။ ကျွန်တော်သူ့ကို မကြည့်ရဲပါ။ သို့သော် မကြည့်ဘဲလည်း မနေနိုင်။

“သင်း ဘယ့်နှယ်နေလဲဟင်”

သူသည် ဘာမျှပြန်၍မပြော။ မျက်လုံးကို အားယူဖွင့်ကာ မော့ကြည့်နေ၏။ မျက်လုံးအိမ်မှာ မျက်ရည်စတို့ ပြည့်လျှံလာကြလေပြီ။ သူသည် ကျွန်တော့်ကို တောင်းပန်နေသည်ဟုထင်သည်။ ရင်ထဲမှာကား မချိလှ။

“နေကောင်းသွားမှာပါ သင်း။ ဘာမှ အားမငယ်နဲ့။ မောင် သင်းနားမှာရှိတယ်”

ကျွန်တော် အားပေးပါ၏။

ထိုနေ့တနေကုန် ကျွန်တော် ဆေးတိုက်မှာနေရလေသည်။

မွန်းတည့်လောက်မှာ သွေးအဆင်းရပ်သွားသည်။ ညနေတွင် သင်းသင်း၏ အခြေအနေသည် စိတ်ချနိုင်သော အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်လာ၏။

ထိုအခါ သင်းသင်း ပြောလေသည်။

“သင်း စခန်းသာကို ပြန်လိုက်ပါရစေ မောင်”

သူ့စကားကို ကြားရသောအခါ ရင်မှာနာရသည်။

ထိုအခါ ဦးလေးထွန်းနှင့် ရင်ဆိုင်ရလေသည်။

“ဦးလေးထွန်း သင်းက အိမ်ပြန်ချင်တယ်ပြောတယ်”

ကျွန်တော် မဝံ့မရဲ ပြောပါ၏။

ထိုအခါ ဦးလေးထွန်းသည် ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်သည်။ သူ့အကြည့်ကို ကျွန်တော် ကြောက်လှသည်။

“ဘယ်အိမ်ကိုလဲ”

သူက ခပ်ပြတ်ပြတ်မေး၏။

“စခန်းသာကို ပြန်မယ်ပြောပါတယ်”

“ဘာလဲ မင်းက စခန်းသာကိုခေါ်ပြီး ငါ့သမီးကို သတ်ဦးမလို့လား”

သူ့စကားသည် ကျွန်တော့်နားကို မီးစနှင့် ထိုးလိုက်သကဲ့သို့ ရှိချေသည်။ ယခု ကျွန်တော် ဒေါသမထွက်။ ဝမ်းနည်းမိသည်။

“သူက ပြန်ချင်တယ်ပြောတာပါ ဦးလေးထွန်း”

“သူပြန်ချင်တိုင်း ပြန်ရမှာလားကွ၊ သက်သာလာတဲ့အထိ ဆေးတိုက်မှာနေရမှာပေါ့၊ အေး မင်းတော့ ဆေးတိုက်ကို လာချင်မှလာ မလာချင်လည်းနေ”

ကျွန်တော် စကားပြန်မပေးနိုင်တော့ပေ။ ဦးလေးထွန်းကိုလည်း ဆက်၍ မကြည့်ဝံ့တော့ပါ။

အဆုံးကျတော့လည်း ကျွန်တော်သည် မချစ်နိုင်တော့ပါဟု မှတ်ယူထားခဲ့ပြီ ဖြစ်သော ထိုလူတယောက် ဒုက္ခရောက်ရပြီဆိုသောအခါ လူတယောက်အနေနဲ့ သူ့ဝေဒနာကို မျှယူခံစားကာ သူ့အပါးမှမခွာဘဲ ဆေးခန်းအတွင်း၌ နေထွက်မှနေဝင် သူ့ကို နှစ်သိမ့်ခဲ့ရလေသည်မှာ ဆယ်ရက်။

ထိုအချိန်များ၌ ကျွန်တော် မရင်ငြိမ်းကို မမေ့။

ဆေးတိုက်၌ ဆယ်ရက်ပြည့်ခဲ့သောအခါ သင်းသင်း စခန်းသာသို့ ပြန်ရောက်လေသည်။ သို့သော် အိပ်ရာမှထ၍ လှုပ်ရှားသွားလာခွင့်ကိုကား မရသေး။

မည်သို့ဖြစ်စေ ကျွန်တော် မရင်ငြိမ်းနှင့် မတွေ့ရသည်မှာ တဆယ့်ငါးရက်ခန့်ရှိချေပြီ။ သည်တော့လည်း သင်းသင်း စခန်းသာသို့ ပြန်ရောက်ပြီး နောက်တနေ့တွင် ကျွန်တော် မရင်ငြိမ်းထံသို့ သွားရလေသည်။

တွေ့ရတော့လည်း တဆယ့်ငါးရက်ကာလအတွင်း ကျွန်တော့်မှာသာ အဖြစ်အမျိုးမျိုးကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရ သည်။ သူ့မှာကား ဘာမျှမဖြစ်သလို။ သို့ပေမဲ့ အံ့သြစရာ ကောင်းသည်မှာ...

“ကိုယ့်ဇနီး နေကောင်းသွားပြီလား ကိုယ်”

သူသည် ‘ကိုယ်’ ဟူသော အသုံးကိုကား မပယ်သေး။ ထိုထက် မရင်ငြိမ်းသည် သင်းသင်းနှင့် ပတ်သက်သောအကြောင်းကိုပင် စတင်မေးမြန်းလာချေပြန်သည်။

“ဘာလဲ ကိုယ် သိပ်အံ့သြနေသလား။ ဒီလိုပေါ့ ကိုယ်ရယ်။ ခုနေအခါမှာ ကမ္ဘာတခုလုံးနဲ့ဆိုင်တဲ့ အဖြစ်အပျက်မျိုးတွေတောင်မှ တခဏချင်း ကြားနိုင်သိနိုင်သေးတာ၊ လှမ်းကြည့်ရင် မြင်နိုင်တဲ့ နေရာတခုရဲ့အကြောင်းကို မသိစေချင်လို့ ဖြစ်မတဲ့လား”

ကျွန်တော်သည် ဘာမျှ စကားပြန်မပေးနိုင်အောင် အံ့သြနေရပါသည်။ ကျွန်တော် စကားဖက်ပြိုင် ပြောလိုပါသည်။ ပြောမည်ဟုလည်း စိတ်ကူးခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ယခု လမ်းမှာ စိတ်ကူးခဲ့သော စကားတို့ ဘယ်သို့ရောက်ကြလေပြီနည်း မဆိုနိုင်။

“ကိုယ် ဒီထက်အံ့သြစရာကောင်းတဲ့ စကားတွေကိုတောင် ငြိမ်းပြောပြနိုင်ပါသေးတယ်”

သူသည် နည်းနည်းကလေးမျှ ဟန်မပျက်။ ကျွန်တော့်မှာမူ ထိုအကြောင်းတို့ကို သူ မည်သို့ သိခဲ့သနည်း။ တွေး၍မရ။

“ခုလောက်ကိုပဲ ကိုယ်အံ့သြနေရပါပြီ ငြိမ်းရယ်၊ ငြိမ်း ဒါတွေကို ဘယ်တုန်းကသိခဲ့သလဲ"

“ကိုယ်ဟာ တကယ်တော့ အတော်သနားစရာကောင်းတာ အမှန်ပဲ၊ ကိုယ့်အနေနဲ့ကတော့ အတော်လုံ့လုပြီလို့ အထင်ရှိနေတာ၊ ဒီမှာ ကိုယ် ကျွန်းသာကလူတွေဟာ ကိုယ်တို့နေတဲ့နေရာကို ဖြတ်ပြီးမှ မြို့သာကို ကူးလူးရတာပါ၊ ပြီးတော့လည်း ကိုယ်ကသာ စခန်းသာဆိုတဲ့နေရာမှာ တသီးတသန့် နေနေရတယ်လို့ ထင်နေတာကို၊ ဒီမှာ ကိုယ် လူဆိုတာ ဘယ်တော့မှ သီးခြားနေလို့ ရတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလို သီးခြားနေတာနဲ့ ကိုယ့်အကြောင်းတွေကို လူမသိဘူးမထင်နဲ့ ကိုယ်၊ ငြိမ်းဆိုတာက ကိုယ်တို့နဲ့ ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းကို စုံစမ်းရနေရတာ မဟုတ်ပါဘူး၊

သူများတကာတွေ နားက လျှံလာကြမှ ငြိမ်း ကြားရတာပါ”

ယခုတော့ ကျွန်တော် အရှက်ရလေပြီပေါ့။ ကျွန်တော် ဘာဆက်ပြီးပြောရန် လိုအပ်ပါသေးသနည်း။ သို့ပါလျက် သူသည် ‘ကိုယ်’ ဟူသော အသုံးကိုလည်း သုံးမြဲ။ ဟိုစဉ်ကလိုပင် ရင်းနှီးသော သွင်မူကို လည်း ကျင့်သုံးမြဲ။

“ဪ... ဒါထက် ကိုယ်၊ မနေ့က မစံပယ် ငြိမ်းနဲ့ လာတွေ့တယ်”

မရင်ငြိမ်းပြောမည့် ပိုမိုအံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော စကားဆိုသည်မှာ ဒါပဲ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“မစံပယ် ငြိမ်းဆီကိုလာတယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ကိုယ်၊ သူလည်း ရန်ကုန်သွားရတော့မယ်တဲ့၊ အဲဒါ ငြိမ်းကို လာနှုတ်ဆက်တယ်လို့ ပြောပါတယ်၊ ကို့ကိုလည်း နှုတ်ဆက်သွားတယ်လို့ တဆင့် မှာသွားပါတယ်”

ကျွန်တော်သည် မရင်ငြိမ်းကို စေ့စေ့ကြည့်ဝံ့သော အခြေအနေ ပြန်လည်ရရှိပါပြီ။ သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်မိသောအခါကျတော့လည်း သူပြောပြလာသော စကားတွေထက်ပင် သူ့မျက်နှာသွင်ပြင် က ပိုမိုအံ့ဩဖွယ်ကောင်းမည် ထင်၏။

အကြောင်းကား သူပြောပြနေသော စကားတို့သာလျှင် အကြောင်းအမျိုးမျိုး ပြောင်းခဲ့သည်။ သူ့မျက်နှာပြင်မှာ မူလပကတိအတိုင်း ကြည်စင်သည်။ တည်ငြိမ်သည်။ မြတ်နိုးဖွယ်ကောင်းသည်။ သူ ဟန်လုပ်နိုင်စွမ်းသည်ဆိုက သူ့ကို ချီးကျူး၍ ဆုံးနိုင်အံ့မထင်။

“မစံပယ်ဟာ ကိုယ့်ကို အတော်ပဲ ခင်မင်ဟန်ရှိပါတယ်၊ ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ရင် စေတနာကောင်း ရှိတယ်လို့လည်း ဆိုနိုင်ပါတယ်”

“ဘာတွေပြောသွားလို့လဲ ငြိမ်း"

“တခြားတော့ မပြောပါဘူး၊ ကိုယ်နဲ့ ကိုယ့်ဇနီးအကြောင်းပါ”

“ဟင်.. ကိုယ်နဲ့ ဇနီးအကြောင်းကို သူကဘယ်လိုပြောသလဲဟင် ငြိမ်း”

“မစံပယ်ဟာ အလွန်ရိုးသားပါတယ် ကိုယ်၊ ပွင့်လည်း ပွင့်လင်းပါတယ်၊ သူပြောတဲ့စကားဟာ ကိုယ်က သူ့ကို ပြောပြတဲ့စကားတွေပါ၊ ဒါပေမဲ့ သူက အကြောင်းအကျိုးတော့ ဆက်စပ် စဉ်းစားတယ်၊ ဘာကိုပဲပြောပြော အကြောင်းနဲ့အကျိုး ဆက်စပ်ပြီးမှ ပြောပါတယ်”

“ဩော်…”

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ စကားစပြတ်ကြပြန်သည်။ အတန်ကြာသောအခါ ကျွန်တော်ပြောစရာ စကားရလေပြီ။

“ဒါထက် ငြိမ်း၊ ကိုယ်အလုပ်ပျက်နေတာကို ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်”

“ခွင့်ယူထားတယ်လို့ သဘောထားပါတယ် ကိုယ်”

ထိုစကားကို မရင်ငြိမ်းသည် ရယ်မောရှဲပြောသည်။ ပြီး မရင်ငြိမ်းသည် သူ၏မျက်နှာကို နဂိုအတိုင်း တည်ငြိမ်သောအသွင်သို့ ပြောင်းကာ…

“ငြိမ်း ကိုယ့်ကိုတခုတော့ပြောရလိမ့်မယ် ကိုယ် ငြိမ်းဆီလာပြီး ကလေးတွေ စာသင်ပေးတဲ့ကိစ္စပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ငြိမ်း”

ကျွန်တော် ပျာပျာသလဲ မေးလိုက်ပါသည်။

“ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ ငြိမ်းက ကိုယ့်ကို ပြောနေရဦးမှာလား၊ ကိုယ်စဉ်းစားတတ်သားပဲဥစ္စာ။ အခြေအနေတွေက ပြောင်းလာပြီ မဟုတ်လား ကိုယ်”

“ဒါတော့ မဟုတ်သေးဘူး ငြိမ်း၊ ဒီနေရာမှာ ကိုယ်တို့ဟာ ကလေးတွေရဲ့အခြေအနေနဲ့ ငြိမ်းအခြေအနေကိုပါ ထည့်စဉ်းစားရလိမ့်မယ်”

“ငြိမ်းနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ မစဉ်းစားစေချင်ပါဘူး ကိုယ်၊ ကိုယ်စဉ်းစားရမှာ ကိုယ့်ဇနီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့သာ စဉ်းစားပါ”

သည်အခါ ကျွန်တော် စိတ်ထိခိုက်ရတော့သည်။

စင်စစ် မရင်ငြိမ်းသည် ကျွန်တော်နှင့်စာလျှင် အသက်ငယ်ပါသေးသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်မှာ မရင်ငြိမ်းရှေ့သို့ ရောက်လေတိုင်း ဆရာမရှေ့မှ တပည့်ငယ်ကဲ့သို့သာ ကြုံရမြဲဖြစ်လေသည်။

“ဒီစကားဟာ ငြိမ်း တကယ်ပြောနေတာပါ၊ အထူးသဖြင့် ခုနေအခါမှာတော့ ကိုယ်ဟာ ကိုယ့်ဇနီးနားမှာပဲ အမြဲပဲရှိနေသင့်တယ်၊ ပြီးတော့လည်း ကိုယ် ဒီကိုလာတာနဲ့ပတ်သက်လို့လည်း ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ပြဿနာမဖြစ်စေချင်ဘူး၊ ဒီတော့ ငြိမ်း တခုတောင်းပန်ပါရစေ ကို၊ ငြိမ်းရဲ့ဘဝဟာ အတွယ်အတာ မရှိပါဘူး၊ ဒီတော့ ငြိမ်းအနေနဲ့ ဘယ်လိုပြဿနာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်မထိခိုက်ချင်ဘူး၊ ငြိမ်း အခုလုပ်နေတဲ့အလုပ်ကို ငြိမ်း အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့

လုပ်သွားချင်ပါတယ်၊ ကိုယ် ငြိမ်းကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ငြိမ်းယုံပါတယ်၊ ဒီအတွက် ကိုယ်ဟာ ငြိမ်းဘဝကို နားလည် စေချင်ပါတယ်”

“ကိုယ်ဘာလုပ်ရမှာလဲ ငြိမ်း”

“ငြိမ်း မပြောတတ်ပါဘူး၊ တခုပဲ ကိုယ် ငြိမ်းဆီကို ကိုယ်လာရလို့ စိတ်ချမ်းသာရတယ်ဆိုတာ ငြိမ်း လက်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ငြိမ်းဆီကိုလာတဲ့အတွက် ကိုယ့်ဇနီး စိတ်ဆင်းရဲတာကိုတော့ ငြိမ်းလက်မခံနိုင်ဘူး၊ အဲဒါပါပဲ ကိုယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာကို စဉ်းစားပါ၊ ကဲ ကိုယ်ပြန်တော့နော်၊ ကိုယ့်ဇနီး မျှော်လှရော့မယ်၊ ငြိမ်းကိုလည်း ကလေးတွေ မျှော်နေရော့မယ်”

မရင်ငြိမ်း ပြောလာပြီဆိုသောအခါ ကျွန်တော် နာခံပါမည်ဟု ဝန်မခံခဲ့စေကာမူ ကျွန်တော်သည် မရင်ငြိမ်းပြောလာသော အချက်တို့ကို စဉ်းစားရလေပြီ။

ထိုအခါ စခန်းသာ၌ ကျွန်တော်သည် လူမမာအပါးတွင် နေရပြန်သည်။ သို့သော် ငြိမ်းကို မေ့၍မရ။ မေ့ဖို့လည်းမကြိုးစား။ မေ့လည်း မမေ့။ သည်တော့ တပတ်တခါဆိုသလို ငြိမ်းရှိရာသို့ သွားမြဲ။ ထိုသို့ ငြိမ်းရှိရာသို့ ကျွန်တော် သွားတတ်မြဲဖြစ်သည်ကို သင်းသင်းသိ၏။ မေးလည်း မေး၏။ ကျွန်တော်ကလည်း မှန်သည့်အတိုင်းပင် ဖြေ၏။ သည်တော့လည်း သင်းသင်းသည် ဘာမျှ စကားပြန်ပေ။

သို့ဖြင့် တလခန့်ကြာသောအခါ သင်းသင်း လှုပ်နိုင် ရှားနိုင်အခြေသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာ၏။

မိုးရာသီ မကုန်တတ်သေး။

(၂၈)

မိုးကုန်၍ ဆောင်းသို့ ကူးလာသောအခါ ပတ်ဝန်းကျင်သည် စိမ်းလန်းစိုပြည်မြဲ ရှိသေးသည်။ ဆောင်းနှောင်းသော် ပတ်ဝန်းကျင်သည် သွေ့ခြောက်ထိုင်းမှိုင်းစ ပြုလာခဲ့လေသည်။

ထိုအခါ သင်းသင်းသည် အလွန်ထူးဆန်းသော စကားတခွန်းကို ဆိုလာ၏။

ထိုနေ့မှာ ခါတိုင်းတစေလိုပင် သူ မြို့သာမှအပြန်။ စင်စစ်တော့လည်း သင်းသင်း ပြန်လည် ကျန်းမာလာသည့်အခါမှစ၍ ကျွန်တော်တို့သည် အကြီးအကျယ် စကားအငြင်းပွားရမည်တို့ကို ရှောင်ရှားစပြုလာကြသည်။ သင်းသင်းသည် မြို့သာသို့ သွားချင်သွားမည်။ ကျွန်တော့်ကို ရေးကကဲ့သို့ အခါခပ်သိမ်း အဖော်မစပ် ကျွန်တော်ကလည်း သင်းသင်း မြို့သာသို့ သွားလာတတ် သည်ကို ငြိုငြင်ပြဿနာမပြုတော့။ ကျွန်တော်သည်လည်း သင်းသင်း မြို့သာသို့သွားသော နေ့တိုင်းလိုပင် ကျွန်းသာသို့ ရောက်မြဲ၊ သင်းသင်း သိ၏။ မည်သို့မျှ မကျေနပ်သောစကားကို မဆို။ မရင်ငြိမ်း ကလည်း ဘာမျှမပြော။ ဦးလေးထွန်းလည်း စခန်းသာသို့ မရောက်လာတော့။

သို့သော် တနေ့တွင် သင်းသင်းသည် ထူးဆန်းသောစကားကိုဆို၏။ မျက်နှာမှာကား ဟန်လုပ်ထား သည်ဟု ကျွန်တော့်စိတ်ကထင်၏။

"မောင် မရင်ငြိမ်းကို လက်ထပ်ချင် ထပ်ပါလားဟင်"

ကျွန်တော့်နားကို မယုံ။ ထို့နောက် သင်းသင်း တကယ်ပြောသည်ဟု မထင်။ သို့သော် ထိုစကားကို ထပ်၍ ကြားလေသည်။ သည်တော့ သင်းသင်း တကယ်ပြောသည်ဟု သိရပြီ။ မိမိနားကိုလည်း ယုံကြည်ရလေပြီ။ များစွာအံ့သြခြင်း မဖြစ်သော်လည်း ထိုစေတနာကို ကျွန်တော် နားမလည်…။

"ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်"

"ဘာဖြစ်ရမလဲ မောင်၊ မောင် သူ့ကို ချစ်တယ်မဟုတ်လား၊ မောင် ခုလို သွားသွားနေရတော့လည်း ဒုက္ခများတာပေါ့"

"မောင်ကသာ ချစ်တာကို သင်းရဲ့၊ သူကမှ မောင့်ကို မချစ်ဘဲဟာ"

"သူကသာချစ်ရင် မောင် လက်ထပ်မှာပဲလားဟင်"

သင်းသင်း မျက်နှာညှိုး၍ နေလေသည်ကို ကျွန်တော်သတိထားမိ၏။

"ကဲပါလေ ဒါတွေပြောမနေပါနဲ့၊ သင်းကိုလည်း မောင် စကားတခုခုတော့ ပြောဖို့လိုမလားပဲ"

ကျွန်တော်သည် စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းရန် ကြိုးစားပါသည်။

"ဘာပြောမှာလဲ မောင်"

ကျွန်တော်သည် သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်မိသည်။ သူ့အတွက် ကျွန်တော် အားမရ။

သင်းသင်း ကျန်းမာစပြုသည်မှာ လေးငါးခြောက်လ ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း သင်းသင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပြန်လည်ပြည့်ဖြိုးလာခြင်း မရှိ။ သင်းသင်း၏ အသားအရေများမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်နိုင်လှသည်။

"သင်းသင်း ကြည့်ရတာ နေမကောင်း ဖြစ်ပြီးကတည်းက အရင်လိုပြန်ပြီး ကျန်းကျန်းမာမာ မရှိဘူးလားလို့"

ယခုတကြိမ်၌ သင်းသင်း စကားပြန်မပေးတော့ပေ။

ထိုနေ့မှာ ကျွန်တော်သည် သင်းသင်းနှင့်ပတ်သက်၍ စဉ်းစားခဲ့ရပြန်လေပြီ။ ကျွန်တော်သည် သင်းသင်း၏အကြောင်းများကို မစဉ်းစားခဲ့သည်မှာ ကြာပေပြီ။ ယခုတကြိမ် သင်းသင်းနှင့် ပတ်သက်၍ စဉ်းစားရပြီ ဆိုသောအခါကျတော့လည်း မမာမကျန်းဖြစ်စဉ်က သင်းသင်း၏ ပိုးဟပ်ဖြူ မျက်နှာကလေးကို အစဦးဆုံးပြန်၍ မြင်ယောင်သည်။ ထိုစဉ်က ညှိုးချုံးနွမ်းနယ်ခဲ့သော မျက်နှာ ကလေးသည် ယနေ့အထိ မပျောက်နိုင်။ သည်တော့ ဟိုအခါကလို တက်ကြွသော၊ မောက်မာသော ဟန်လုပ် ပြုံးရွှင်သောညှို့စွမ်းဟန်ရှိသော အသွင်လက္ခဏာမျိုးတို့ကို မှန်းဆ၍ပင် မရချင်တော့။

သင်းသင်း၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ပြောင်းလဲခဲ့သလို သင်းသင်း၏အတွင်းစိတ်တို့သည်လည်း ပြောင်းလဲခဲ့ ကြပြီလော။ ထိုသဘောကို စောကြော၍ မရနိုင်သည်သာ ရှိသည်။

ကျွန်တော် ပိုင်ပိုင်ပြောနိုင်သည်မှာကား ထိုတနွေ၌ စခန်းသာတွင် သင်းသင်း၏ ချိုသာသည်ဟု ဟိုစဉ်က ထင်မှတ်ယူဆထားခဲ့ဖူးသော ရယ်သံလွင်လွင်ကလေးများ ဆင်ယင်ထားခြင်း မရှိတော့ပေ။ မြို့သာမှာကား မည်သို့ရှိချိမ့်မည်နည်း။

သည်လို တွေးရင်း တောရင်း ကျွန်တော်သည်လည်း ကျွန်းသာကျောင်းကလေးတွင် ကလေးတို့အား စာပေပညာ သင်ပြပို့ချရင်းဖြင့် စခန်းသာခြံဝမှ စိန်ပန်းပင်ကြီး ဖူးငုံစပြုသောအခါ နွေရက်တို့လည်း ကုန်လုပေပြီ။

ထိုအခါ မူလက အမှတ်အသားပြုအပ်သည်ဟုပင် မထင်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်ကလေး တစနှစ်စသည် ယခုအခါ၌ လိုအပ်ကောင်းလိုအပ်မည် ထင်သဖြင့် ဖော်ပြသင့်မည် အထင် ရောက်လေသည်။

ပထမတခုသည်ကား သင်္ကြန်ရက်များအတွင်းက သင်းသင်းသည် မြို့သာမှ မိတ်ဆွေများနှင့်တူ ပုပ္ပားသို့ နှစ်ညအိပ် ရေကစားထွက်ခဲ့သည့် အဖြစ်။

ဒုတိယအဖြစ်ကား သင်းသင်း၏ မိခင် ဒေါ်ခင်ညွန့် မမာမကျန်းဖြစ်သည်ဆိုကာ သင်းသင်း မြို့သာသို့ တပတ်ခန့် ညဥ့်အိပ်ညနေသွားရောက်ကာ မိခင်ကို ပြုစုခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

ယနေ့တော့မူ မိုးရွာကောင်း ရွာဖွယ်ရှိသည့်အထင်နှင့် ကျွန်းသာမှ စောစောပြန်ခဲ့သော အချိန်တွင် အနောက်တောင်ဆီမှာ မိုးရိပ်ပြလေပြီ။ အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ အိပ်ရာထက်တွင် ခွေခွေကလေး မှိန်းနေသော သင်းသင်းကို တွေ့ရသည်။

“သင်း ဘယ်အချိန်က ပြန်ရောက်လဲဟင်”

“စောစောကတည်းက ရောက်နေတယ်”

“ထမင်း စားပြီးပြီးလား ဟင်”

“သင်း မဆာလို့ မစားတော့ဘူး မောင်၊ သင်းရင်ထဲမှာ ပြည့်နေသလိုပဲ”

သူပြောနေသော စကားသံများမှာ ဖျော့တော့တုန်ယင်လှ၏။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် နွမ်းနယ်နေလေ သည်လား။ စိတ်က မောပန်းနေလေသည်လား။

“သင်း ကြည့်ရတာ တမျိုးဘဲ၊ သင်း ဘာဖြစ်နေလဲ ဟင်”

သင်းသင်းသည် မဖြေ။ ကျွန်တော့်ကိုသာ မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများနှင့် စူးစိုက်၍ ကြည့်နေလေသည်။ မျက်လုံးအိမ်မှာလည်း မျက်ရည်တို့ ဝေလျှံနေသည်ဟု ထင်သည်။ သင်းသင်းသည် အတန်ကြာ ကျွန်တော်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။ ကြည့်နေရင်းပင် သူ့မျက်လုံး မှေးမှိန်မှိန်သည် တလက်လက် စူးရှတောက်ပလာသည်ဟု ထင်ပါသည်။ သူကြည့်ပုံ ဆန်းလှချေသည်။ ပြီး သူသည် မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်လိုက်လေသည်။ မျက်ရည်ဥကလေးများသည် မျက်လုံးအိမ်ထောင့်စွန်းတွင် တွဲခိုလာကြသည်။

ကျွန်တော် အိပ်ခန်းမှ ပြန်ထွက်ခဲ့ပြီး ထမင်းစားခန်း၌ တယောက်တည်း ထမင်းစားရလေသည်။ ကျွန်တော် အိပ်ခန်းသို့ ရောက်သောအခါ သင်းသင်း အိပ်ပျော် သွားပြီထင်၏။

အပြင်ဘက်တွင် အမှောင်လွှမ်းလေပြီ။ လေသံကိုလည်း တဝီဝီကြားရသည်။

တခါတခါ အဝေးမှ လျှပ်ရောင်ကိုမြင်ရ၏။

လျှပ်ရောင်များကို စောင့်၍ ကြည့်ရင်း ကျွန်တော်လည်း အိပ်ပျော်ရလေသည်။ ကျွန်တော်သည် အဘယ်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားသည်ကို မသိ။

ပြင်းထန်သော မိုးချုန်းသံကို ဦးစွာကြားရပြီး အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလေသည်။ အပြင်ဘက်၌ အပြင်းအထန် ရွာကျနေသော မိုးသံနှင့် တိုက်ခတ်နေသော လေပြင်းသံကိုလည်း ကြားရလေပြီ။ အိပ်ခန်းသည် ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေလေသည်။

ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာဘေးရှိ စားပွဲတင် မီးတိုင်ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။ အိပ်ရာပေါ်၌ သင်းသင်းကို မတွေ့ရ။

ကျွန်တော်သည် အိပ်ခန်းမီးတို့ကို ဖွင့်သည်။ သင်းသင်းကို မမြင်ရ။ ရေချိုးခန်းရှိရာသို့လာ၏။ သင်းသင်းကို ရှာသည်။ မတွေ့။ ထိုအခါ သင်းသင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်စိုးရိမ်စရာ ဖြစ်လေပြီ။ လေသံမိုးသံများသည် အပြင်ဘက်၌ ဆူညံနေ၏။ ထိုအတွင်းမှာပင် တိုင်ကပ်နာရီဆီမှ နာရီခေါက်သံ တချက်ကို ကြားလိုက်ရသည်။ ထိုနာရီသံသည် စိတ်ကို ခြောက်လှန့်သည်ထင်၏။

ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်မှာ တချက် တုန်သွားသည်။

စိတ်၏ လှုပ်ရှားမှုဟန်သည် မြန်ဆန်လာသည်။ အိပ်ခန်းနှင့် ကပ်လျက်ရှိသော စာကြည့်ခန်းသို့ ရောက်သည်။ မီးကိုဖွင့်သည်။ သင်းသင်းကိုကား မတွေ့။ အပိုအိပ်ခန်း၊ ထမင်းစားခန်း၊ မီးဖိုခန်း၊ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်း ဘယ်မှာမှ သင်းသင်းကိုမတွေ့။ စိုးရိမ်ခြင်း၊ ပူပန်ခြင်းတို့ဖြင့် လှုပ်ရှားရသော စိတ်သည် ခန္ဓာကိုယ်တခုလုံးကို ရပ်တည်ရာမရ အောင် လှုပ်ရှားစေလေပြီ။

မီးဖိုသို့ နောက်တခေါက်လာသည်။ နောက်ဖေးတံခါးကိုဖွင့်ကာ မကွာမလှမ်းတွင်ရှိသော ဦးညိုမောင် ၏ အိမ်လုံးဆီသို့ မျှော်ကြည့်သည်။

“ဦးကြီးညိုမောင်၊ ဦးကြီးညိုမောင်”

တုန်ယင်နေသော ကျွန်တော်၏ အော်ဟစ်သံများသည် မိုးသံများကြားမှ ထိုးဖောက်ထွက်သွား၏။ ခဏအတွင်းမှာပင် ဦးညိုမောင်၏ အိမ်ကလေးဆီမှ မီးလင်းလာသည်။ ဦးညိုမောင်လာလေပြီ။

“ဘာလဲ မောင်ဝင်းဆွေ”

“သင်းသင်း ပျောက်သွားလို့”

“ဟယ်”

ပထမတော့ အဘိုးကြီးသည် အတော်ပင်အံ့ဩသွား၏။ ပြီးမှ ...

“သေသေချာချာ ရှာကြည့်ပါဦး၊ တခြား အခန်းတခုခုထဲ သွားအိပ်နေပေါ့မယ်"

“ကျွန်တော်တော့ ရှာတာပဲ ဦးကြီးညိုမောင်၊ ဘယ်အခန်းမှာမှ မတွေ့ဘူး၊ ကျွန်တော်ပဲ မျက်စိမှောက်နေပြီလား မဆိုနိုင်ဘူး၊ ကူရှာပေးပါဦး”

ဦးညိုမောင်သည် ကျွန်တော်နှင့်အတူ တခန်းဝင်တခန်းထွက် ရှာကြ၏။ ဘယ်အခန်းမှာမှ သူ့ကို မတွေ့။ ကျွန်တော်တို့သည် ဧည့်ခန်းတွင် စိတ်ပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချကြသည်။ ကျွန်တော့် ရင်တွင်းမှာကား သောကမိုးနှင့် စိုးရိမ်လေပြင်းတို့ အပြင်း အထန်လှုပ်ရှားနေချေပြီ

“ဟိုမှာ မောင်ဝင်းဆွေ”

ဦးညိုမောင်က ထိုင်မိပြီးသည့်နောက် ခဏတွင်းမှာပင် သံတံခါးကို လက်ညှိုးထိုးပြ၏။

သံတံခါးသည် စေ့မြဲဖြစ်သည်မှန်၏။ သို့သော် တံခါးချိတ်နှင့် သော့ခလောက် တခြားစီ ဖြစ်နေလေ သည်။ သင်းသင်း ထွက်သွားသည့် အမှတ်အသား။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးသည် သံတံခါးကိုဆွဲဖွင့်ကာ အပြင်ဘက်သို့ လျှောက်ကြည့်ကြသည်။ မှောင်နှင့် မည်းမည်းရှိသော ပတ်ဝန်းကျင်၌ မိုးနှင့်လေတို့သည် အဆီးအတားမရှိ အပြင်းအထန် လှုပ်ရှားနေလေသည်။ ထိုမိုးနှင့် လေတို့အကြားတွင် သင်းသင်း အဘယ်သို့ထွက်သွားလေသနည်း။

“ခြံထဲမှာပဲရှိမလား အပြင်ထွက်သွားပလား မဆိုနိုင်ဘူး”

ဦးညိုမောင် ထိုစကားကိုပြောသောအခါ ကျွန်တော်သည် ခြံတံခါးကို သတိပြုရန် လိုအပ်လာကြောင်း သတိထားလိုက်မိ၏။

ကျွန်တော် ခြံတံခါးသို့ ထွက်လာသောအခါ ဦးညိုမောင်သည် ကျွန်တော့်နောက်မှ လိုက်လာလေ၏။

မိုးသီးမိုးပေါက်များသည် အဟုန်ပြင်းစွာ ကျဆင်းနေ၏။ ယခုအခါ၌ ကျွန်တော်တို့သည် မိုးသီးမိုးပေါက်များ၏ အေးမြသော အတွေ့အထိကို ဂရုမပြုနိုင်အားတော့ပါ။

ခြံဝင်းထောင့်မှ စိန်ပန်းပင်ကြီးသည် လေထဲတွင် ဟိုမှသည် ယိမ်းယိုင်လှုပ်ရှားနေလေသည်။ ဆေးဖြူသုတ်ထားသော ခြံဝင်းတံခါးဆီသို့ အပြေးလာရလေပြီ။ သူ့ကို ကျွန်တော်တွေ့ပြီ။ သူသည် ဝင်းတံခါးကို ရင်အပ်မှီကာ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဝင်းတံခါးတိုင်များကို ကိုင်လျက် မိုးလေထဲမှာပင် ရပ်နေလေသည်။

“သင်း”

ကျွန်တော့်အသံသည် ခါတိုင်းထက် ပိုမိုကျယ်လောင်သော်လည်း ထိုမိုးလေသံများတွင် တိမ်မြုပ်နေ ချေသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့နောက်မှနေ၍ သူ့ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။ သူ့တကိုယ်လုံးမှ မိုးရေတွေနှင့် စိုစိုရွှဲနေလေပြီ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် ခိုက်ခိုက်တုန်နေ၏။

ကျွန်တော့်နောက်တွင် တွေ့၍ ရပ်နေသော ဦးညိုမောင်ကို သတိမထားမိချေ။

“အိမ်ထဲကို ခေါ်သွား မောင်ဝင်းဆွေ”

ကျွန်တော့်တကိုယ်လုံးသည်ပင် ရွှဲရွှဲစိုနေလေပြီ။ ကျွန်တော်သည် သူ့ကို တွဲမှီခဲ့၏။ သူသည် ရှိုက်၍လည်း ငိုနေချေ၏။ သို့သော် သတိလစ်နေသူကဲ့သို့ ကျွန်တော် တွဲမှီခေါ်ယူနေသည်ကိုပင် သူ သိဟန်မတူ။ ကျွန်တော်သည် သူ့ကို ပွေ့ချီကာ အိမ်တွင်းသို့ ခေါ်ခဲ့ရလေသည်။

ဦးညိုမောင်သည် သူရပ်နေရာမှ သားရေသေတ္တာငယ်ကို လက်၌ ဆွဲခဲ့၏။ ထိုမျှဆိုလျှင် သူ မည်သို့ကြံစည်သည်ကို ကျွန်တော် ရိပ်စားမိနိုင်ပါပြီ။ သို့သော် အတိအကျကိုကား မပြောနိုင်သေးပေ။ အိပ်ရာပေါ်သို့ ရောက်သည်အထိ သူသည် မည်သည့်စကားကိုမျှ မပြောချေ။ သို့သော် သူ့၌ အဖျားသွေးတက်လေပြီ။

“သင်း ဖျားနေပြီ၊ ဆေးတိုက်ကိုသွားရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ် သင်း"

ကျွန်တော်သည် လှုပ်ရှားသောစိတ်ကို ထိန်းချုပ်ကာ တည်ငြိမ်အေးဆေးသော အသံဖြင့် စကား ဆိုတတ်နေလေပြီ။

“နေပါစေ မောင်၊ သင်းသင်း ဒီစခန်းသာကနေပြီး ဘယ်ကိုမှ မသွားပါရစေနဲ့တော့ မောင်”

သင်း၏အသံသည် အလွန်ဆွတ်ပျံ့ဖွယ် ကောင်းလှချေသည်။ သင်းသင်းဆိုသော စကားသည်လည်း နှလုံးသားကို ထိခိုက်ဖွယ်ကောင်းလှ၏။ အသံသည်လည်း တုန်ယင်နေသည်။ မျက်လုံးအစုံ၌လည်း မျက်ရည်စတို့ ပြည့်လျှံနေချေပြီ။ ဤမျက်ရည်စတို့၏ အောက်မှ မျက်လုံးသည် မီးရောင်အောက်၌ လှုပ်ရှားနေဟန် ရှိချေသည်။ ယခု သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း ချစ်ချစ်တောက်အောင်

ပူ၍နေချေပြီ။

"မောင်ရယ် ဒီစိန်ပန်းပင်ကြီးအောက်မှာ သင်းသင်းဟာ အမြဲအရှုံးပေးခဲ့ရတယ်နော်"

တုန်ယင်နေသော သူ့အသံ သူ့စကားတို့သည် ဘာကိုဆိုလိုသနည်း။ ကျွန်တော်တွေးရလေပြီ။

"သင်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ ဟင်၊ သင်း သတိရရဲ့လား"

"ရပါတယ် မောင်၊ သင်းသင်း သတိရလွန်းလို့ ခက်နေတာပေါ့၊ ခုလေ သင်းသင်း မောင်မေ့နေတာတွေ ကိုတောင် သတိရတယ်၊ သိရဲ့လား"

သင်းသင်းသည် တုန်ယင်သော အသံကို ထိန်းချုပ်ဟန်ရှိ၏။ သို့သော် သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပြင်းသော အဖျားသွေးကြောင့် ဆတ်ဆတ်တုန်နေလေသည်။

"ဟို ငယ်ငယ်တုန်းကလည်း ဒီစိန်ပန်းပင်ကြီး အောက်မှာပဲပေါ့၊ မောင် သင်းသင်းကို အနိုင်ရခဲ့ဖူးတယ်"

သူ့မျက်နှာသည် အားငယ်ခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း၊ သို့မဟုတ် ပူဆွေးခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း သို့မဟုတ် တောင်းပန်လိုသောအသွင်၊ မကျေချမ်းနိုင်သော အသွင်တို့ဖြင့် ရှုပ်ထွေး ငြိုးနွမ်းနေဟန်ရှိလေသည်။

"သင်းသင်း စကားမပြောပါနဲ့လားကွယ်"

"ပြောပါရစေ မောင်။ ခုလေ သင်းသင်း မောင့်ကို အများကြီး ပြောပြချင်ပါတယ်။ မောင်နဲ့ သင်းသင်းတို့ စကားများများ မပြောခဲ့ကြရတာ ကြာပြီမဟုတ်လား"

သူ့မျက်လုံးအစုံမှ မျက်ရည်စတို့ သွယ်စီးနေပြီကို မြင်ရသောအခါ ကျွန်တော် အဘယ်မှာလျှင် စိတ်ကောင်းနိုင်ပါတော့မည်နည်း။

"သင်းသင်းလေ၊ ဟိုတုန်းကလည်း ဒီစိန်ပန်းပင်အောက်မှာဘဲ မောင် အခုန်ခိုင်းတဲ့ စိန်ပန်းတခက်ကို အလွယ်နဲ့ ခုန်နိုင်မယ်ထင်ခဲ့ဖူးတယ်။ တကယ်ကျတော့ သင်းသင်း မခုန်နိုင်ဘူး။ ခုလည်း သင်းသင်း ဒီစိန်ပန်းပင်အောက်မှာဘဲ မောင့်ကို တခါအရှုံးပေးရပြန်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒီတခါတော့ မောင် အနိုင်ကျင့်တာ မဟုတ်ပါဘူး"

ကျွန်တော် သူ ဘာတွေပြောချင်သည်ကို နားမလည်နိုင်သေးသော်လည်း သူ စကားများများ ပြောသည်ကို ကျွန်တော် မလိုလားပေ။ သို့သော် သူ စကားမပြောရန်

မည်သို့မျှ တားဆီး၍ မရတော့ပေ။

“မောင် သင်းသင်းကို ခွင့်လွှတ်ပါနော် မောင်၊ သင်းသင်းကို စခန်းသာက နှင်မထုတ်ပါနဲ့၊ သင်းသင်း မောင့်အနားမှာ အမြဲနေပါ့မယ်၊ သင်းသင်း ဘယ်ကိုမှလည်း မသွားတော့ပါဘူး၊ သင်းသင်းကို ချစ်ပါ မောင်”

ယခုတော့လည်း သင်းသင်းသည် ကလေးငယ်တယောက်နှင့် တူ၍နေပြီထင်၏။ သို့သော် သူ့စကားတို့သည် ကျွန်တော့်နှလုံးကို နာကျင်စေ၏။ သူဘာကို ရည်ရွယ်သည်ပဲဖြစ်စေ ကျွန်တော်သည် သူ ယခုလို ပြောလာခြင်းကိုကား မကြားရက်၊ မနာရက်။

“တော်ပါတော့ သင်းရယ်၊ မောင် သင်းကို နှင်မထုတ်ပါဘူး၊ သင်းကိုလည်း မမုန်းပါဘူး”

“ပြောတာပေါ့ မောင်ရယ်၊ ခုနေတော့ မောင်ဟာ သင်းသင်း စိတ်ချမ်းသာအောင်ပြောရမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သင်းသင်း နားလည်ပါပြီ၊ ဒီမယ် မောင် လူတယောက်ဟာ သေခါနီးပြီဆိုရင် သူသွားရမယ့်ဘဝကို မြင်ယောင်လာတယ်လို့ တချို့ဆိုကြတယ် မဟုတ်လား၊ ခုတော့ သင်းသင်းလေ ဘယ်ကိုသွားရမယ် ဆိုတာကို မမြင်ဘူး၊ ကိုယ်ဘယ်ကလာတယ်ဆိုတာကိုပဲ မြင်နေတယ်၊ ကြည့်စမ်း မောင်၊ သင်းသင်းလေ သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ချစ်ခဲ့ရသလဲ၊ မောင် စဉ်းစားကြည့်ပါ၊ သူလေ သင်းသင်းကို တကြိမ်လှည့်စားခဲ့ဖူးရက်သားနဲ့ အို သင်းသင်း မပြောတတ်ဘူး မောင်၊ လူတွေဟာ ကြောက်စရာ ကောင်းလှချည်လား မောင်”

ယခုအချိန်မျိုးတွင် ရောက်လာသော ထိုစာသည် ကျွန်တော့်အဖို့ ဆန်း၏။

သင်းသင်းကမူ များစွာတုန်လှုပ်ဟန် မရှိ။ ထိုစာကို ဖတ်ပြပါဟုပင် ဆိုလေသည်။ ကျွန်တော်သည် တုန်ယင်သော လက်အစုံဖြင့် ထိုစာအိတ်ကို ဖောက်သည်။ ထိုစာကို ဖြန့်သည်။ ထိုမမြင်ဖူးသော လက်ရေးများသည် ကျွန်တော့် မျက်လုံးအစုံ၌ မှုန်ဝါးဝါးဖြစ်နေလေသည်။ ကျွန်တော် ထိုလက်ရေးကို အားယူ၍ ဖတ်အံ့ပြင်ပါ၏။ နေ့စွဲမပါ။

“ဖတ်ပါ မောင်၊ ဖတ်ပါ၊ သူ ဘာတွေပြောထားမလဲဆိုတာ မောင်လည်း သိရတာပေါ့၊ သင်းသင်းလည်း ကြားရအောင်သာ ဖတ်ပြပါ”

ကျွန်တော်သည် စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် စာကိုဖတ်ရလေပြီ။

သင်းသင်း ...

ညက သင်းသင်း ကိုယ့်ကိုစောင့်နေသေးတယ် မဟုတ်လား။

ကိုယ်အချိန်တန်လို့ မလာဘူးဆိုတော့ သင်းသင်း စိတ်ဆိုးမလား၊ ဝမ်းနည်းမလား၊ အဲဒါတော့ ကိုယ်မသိဘူး သင်းသင်း၊ သိလည်း မသိချင်တော့ဘူး။

တကယ်တော့ သင်းသင်းနဲ့ ဦးဝင်းဆွေရယ်၊ ကိုယ်ရယ်သာ ကရမယ့် ဇာတ်လမ်းမှာ တခြားဇာတ်လိုက် တွေပါ ပါလာတော့လည်း ဇာတ်သိမ်းခန်းကို လွယ်လွယ်နဲ့ ကလို့ မရနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

ကျွန်တော်သည် အဓိပ္ပာယ် နားမလည်နိုင်လောက်အောင် ရှုပ်ထွေးလာသော ထိုစာကို ဆက်၍ ဖတ်ရန် ဝန်လေးနေချေပြီ။

“ဖတ်ပါ မောင်၊ ဆက်သာ ဖတ်ပါ”

သင်းသင်းက ဆို၏။

ဒီတော့ ကိုယ် အောင်သာမှာ ကြားခဲ့ဖူးတဲ့ ဇာတ်လမ်းကို သွားပြီး သတိရတယ်။ သင်းသင်း။ အောင်သာမှာတော့ ဇာတ်လမ်းကတဲ့လူ သုံးယောက်တည်းဆိုတော့ ဒီလူသုံးယောက်ရဲ့ ဇာတ်လမ်း ဟာ ရှုပ်ထွေးတယ်ဆိုဦး ပြန်ပြောရလို့ သိပ်မခဲယဉ်းဘူး၊ အဲကိုယ်တို့ ဇာတ်လမ်းကျတော့ အတော်ခက်သားပဲ သင်းသင်း။

ကျွန်တော်သည် ဖတ်လက်စ စာကို ရပ်မိပြန်လေပြီ။ သင်းသင်း ဘာမျှမပြော။ ကျွန်တော်သည် အောင်သာ၌ ဦးအံ့ကျော် ပြောပြခဲ့ဖူးသော မြို့စားနှစ်ဦးနှင့် မြို့စားကတော်တဦး၏ ဇာတ်လမ်းကို ပြန်၍သတိရမိသည်။ ရင်ထဲမှာ မောလာသည်။

ဒီဇာတ်လမ်းမှာတော့ သင်းသင်းဟာ ကံအဆိုးဆုံးဘဲလို့ ကိုယ်ထင်ပါတယ်၊ ဒီနေရာမှာ ကိုယ်ဟာ ကိုမြင့်ဝေ မပြုံးကြည်တို့နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ဇာတ်လမ်းကို သင်းသင်း မသိသေးတာမို့ ပြန်ပြောရလိမ့်မယ် သင်းသင်း။ ကိုယ်ဟာ သင်းသင်းကို ချစ်တယ်လို့ မပြောခင်ကတည်း မပြုံးကြည်ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီအခါကတည်းက မပြုံးကြည် သဘောတူ မြို့သာက ထွက်ပြေးဖို့ ကြံစည်ခဲ့ကြ ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာမှာ ကိုမြင့်ဝေနဲ့ သင်းသင်းတို့ဟာ တချိန်တည်းဆိုသလို.. ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ဇာတ်လမ်းထဲကို ရောက်လာကြတယ်။

ကျွန်တော်သည် စာကို တထောက်နားပြန်သည်။ သင်းသင်း၏ သက်ပြင်းချသံကို ကြားရသည်။ ကျွန်တော်၏ ရင်ထဲမှာ ပူလာပြီထင်သည်။ ကျွန်တော် သင်းသင်း၏မျက်နှာကို တချက်လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သည်။ သင်းသင်း ငိုနေလေပြီ။ ငိုလျက်ကပင် ...

“ဖတ်သာ ဖတ်ပါ မောင်၊ ဒါတွေဟာ သင်းသင်း မသေခင် သိသွားသင့်တဲ့ အကြောင်းတွေပါ”

ဟု ဟန်လုပ်ကာ စကားဆိုမြဲ။ သို့သော် သူ့အသံသည် လျော့ရဲရဲ နိုင်လှချေသည်။ ယခုတော့လည်း ထိုစာကို ပြီးဆုံးသည်အထိ ကျွန်တော် ဖတ်ရတော့မည်ဟု နားလည်ရပါတော့သည်။

> ကိုမြင့်ဝေက ကိုယ်နဲ့ မပြုံးကြည်ကို ခွဲတယ်ဆိုတဲ့သဘောနဲ့ မပြုံးကြည်ကို သူ့မိဘတွေရှိတဲ့ ပခုက္ကူ ပို့ထားလိုက်တယ်။ သူ ကိုယ့်ကိုတော့ အိမ်ပေါ်က နှင်မချရဲဘူး ထင်ပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကိုယ်နဲ့ တွေ့တိုင်း သင်းသင်းရဲ့မျက်လုံးတွေက အပြုံးနဲ့ တောက်လာကြတယ်လို့ ကိုယ်ထင်တတ်လာတယ်။ ပထမတော့ ကိုယ် ဘာလိုချင်နေတယ်ဆိုတာ ကိုယ်စဉ်းစားမိတယ်။ နောက်ပြီးတော့ သင်းသင်း ဘာလိုချင်တယ်ဆိုတာကိုလည်း စဉ်းစားတတ်လာတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကိုယ်နဲ့ သင်းသင်း အပေးအယူ မျှလာတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ကိုယ်နဲ့ သင်းသင်း နှစ်ဦးသဘောတူ ထွက်ပြေးကြဖို့အထိ အပေးအယူ မျှခဲ့တယ် မဟုတ်လား။
>
> ဒီနေရာမှာတော့ ကိုယ့်အပြစ်လို့ ဆိုချင်ဆိုတော့ သင်းသင်း။ တကယ်လို့ ကိုယ်သာ သင်းသင်းနဲ့အတူ ထွက်ပြေးမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းတွေ ကိုမြင့်ဝေကိုသာ ပြောမပြခဲ့ရင်တော့ အခြေအနေဟာ ခုလို ပြောင်းလဲချင်မှ ပြောင်းလဲလိမ့်မယ် သင်းသင်း။ ခုတော့ ကိုယ့်မှာလည်း အတူနေတဲ့ လူတယောက် အနေနဲ့ ဒီအကြောင်းတွေ သိထားအပ်တယ် သဘောထားပြီး ကိုမြင့်ဝေကို ပြောပြမိတယ်။ ဒီတော့မှဘဲ ကိုယ်ဟာ ကိုမြင့်ဝေနဲ့ သင်းသင်းတို့ ဇာတ်လမ်းကိုပါ သိရတယ်။
>
> တကယ်တော့ ကိုယ်နဲ့ သင်းသင်းကြားမှာ သူ တမင်နေရာယူတယ်ဆိုတာ ကိုယ်နားလည်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုမြင့်ဝေ ယုတ်မာခဲ့ပုံတွေကို ကြားရတော့ ကိုယ် ဘယ်လိုနေမလဲ။ သင်းသင်း စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကိုယ်က သင်းသင်းနဲ့ အတူ မြို့သာက ထွက်သွားကြတော့မယ်လည်း ပြောရော၊ သူက ဟားတိုက်ပြီး ရယ်ပါလေရော။ ဘယ်လောက်တောင် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူဆိုတာ သင်းသင်းဘဲ စဉ်းစားကြည့်တော့။ အဲဒီလို လှောင်ရယ်ရယ်ပြီး သူက ဘာပြောတယ်ထင်သလဲ။ အခု သူနဲ့ သူ့မိန်းမ ခွဲနေရတာ ဘယ်သူ့ကြောင့်လဲ သိရဲ့ လားလို့ ကိုယ့်ကိုမေးတယ်။ ပြီးတော့ သင်းသင်းကို သူ ဘယ်အထိ၊ ကဲပါလေ ဒီလောက်ဆိုရင် သူ ဘာတွေပြောမယ်ဆိုတာ သင်းသင်း သိရောပေါ့။
>
> ပထမတော့ သူ ပြောတာတွေ မဟုတ်ပါစေနဲ့လို့ ကိုယ်ဆုတောင်းပါသေးတယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီလူဟာ ဘယ်လောက်ယုတ်မာသလဲဆိုတော့ ကိုယ့်အပေါ်မှာ လက်စားချေတဲ့အနေနဲ့ သင်းသင်းကို သူ အနိုင်ကျင့်ခဲ့တဲ့အကြောင်း၊ ပြီးတော့ သင်းသင်းကိုယ်တိုင် သူ့ဘက်ပါနေပြီဖြစ်တဲ့အကြောင်း ဒီအကြောင်းတွေ ပြောပြီး သူဟာ ကိုယ့်ကို ခြိမ်းခြောက်ပါလေရော။

ညကသာ ကိုယ် သင်းသင်းဆီကို သွားမယ်ဆိုရင် သူက ကြိုတင်ပြီး ဦးဝင်းဆွေနဲ့ သင်းသင်း ဖေဖေ့ဆီကို အကျိုးအကြောင်း ပြောထားရလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အရေးအခင်း တွေကိုလည်း ဌာနဆိုင်ရာ အရေးယူမှု ဖြစ်ရလောက်အောင်အထိ သူ လုပ်ရလိမ့်မယ်လို့ ဆိုပါရော။

နောက်ဆုံးကျတော့ သူက ကိုယ့်ကို မြို့သာကရော သူ့အိမ်ကပါ နှင်ချပြီး သင်းသင်းနဲ့ ကိုယ့်ကိုလည်း ခွဲပစ်လိုက်တော့တယ်။

အဲဒါ သင်းသင်း။ ကိုယ်ဟာ သင်းသင်းနဲ့ သူဖြစ်ခဲ့တာတွေ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်ဆိုတဲ့အထိ သူ မကျေမချမ်းနိုင်လွန်းတော့လည်း ကိုယ်ဟာ ဒေါသကို မချုပ်တည်းနိုင်တော့ဘူး။ ဒီအခါကျတော့ နှစ်ဖက်ပြောစကားတွေဟာ အတော်ပဲ ကြမ်းတမ်းလာတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ထိုးကြိတ်ကြတဲ့အထိ ဖြစ်ရတယ်ခုဆိုရင် ကိုယ်ဟာ လက်တွေ နာကျင်နေတဲ့ကြားထဲက အခြေအနေမှန်ကို သင်းသင်း သိစေချင်လွန်းလို့ ကြိုးစား စာရေးရတာဘဲ။ လက်ရေးမပီတာကိုလည်း ခွင့်လွှတ်ပါ။

နောက်ဆုံးကျတော့ ကိုယ်ဟာ အခြေအနေအမျိုးမျိုးကို ဆင်ခြင်ရတော့တယ် သင်းသင်း။ ဒီတော့ ကနေ့ညတညလုံး သင်းသင်း စခန်းသာခြံဝက စောင့်နေမယ်ဆိုတာ သိပေမဲ့ ကိုယ်စခန်းသာကို မလာဝံ့တော့ဘူး။ မိုးတွေ သိပ်ရွာနေတော့လည်း သင်းသင်း မိုးရေတွေ စိုနေလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကိုယ်တွေးမိပါတယ်။ စိတ်လည်း မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့လည်း ဘယ်တတ်နိုင်တော့မလဲ သင်းသင်း။ ကိုယ် ဒီလို သင်းသင်းဆီကို မလာတဲ့အတွက် သင်းသင်းမှာ ဘာမှ တုန်လှုပ်စရာ မဖြစ်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား။ ဦးဝင်းဆွေတယောက်လုံး သင်းသင်းအနားမှာ အမြဲရှိနေမယ်မဟုတ်လား။ ကိုယ့်မှာသာ မြို့သာမှာလည်း ဆက်မနေနိုင်တော့တဲ့ အခြေအနေတွေများလာပြီ မဟုတ်လား။

ဒီတော့ ခုမနက် သင်္ဘောနဲ့ပဲ မြို့သာက ထွက်သွားပါပြီ။ ကိုယ်နဲ့ ပတ်သက်ရင် ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါစေလို့ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်။ သင်းသင်း ကံကောင်းပါစေလို့ ကိုယ်ဆုတောင်းပါတယ်။ သင်းသင်းအဖို့ ကံဆက်ဆိုးရဦးမယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ် တနေရာကနေပြီး သင်းသင်းကို စောင့်နေပါ့မယ်။ အားလုံး

မေ့လောက်တဲ့အချိန်အထိ မမေ့ကြသေးဘူးဆိုရင် ကိုယ် သင်းသင်းကို လာခေါ်ဖြစ်အောင် လာခေါ်ဖို့ ကြိုးစားပါမယ်။

ကံကောင်းပါစေကွယ်

လှကြိုင်

စာသည် ပြီးဆုံးလေပြီ။ စက်ရုပ်တခုလို အသံထွက်ကာ ရွတ်ဖတ်လာခဲ့သော ကျွန်တော်သည် သံပတ်ကုန်သော စက်ရုပ်ကဲ့သို့ စာရွက်ကို လက်၌ကိုင်လျက် ငိုင်ရလေပြီ။ သင်းသင်းကိုပင် ကျွန်တော် မကြည့်ဖြစ်။ ခဏကြာမှပင် ကျွန်တော်၏ သွေးကြောများနှင့် အာရုံကြောများ ပြန်လည် လှုပ်ရှားလာကြသည် ထင်ပါ၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော် သင်းသင်းမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်မိလေသည်။ သင်းသင်း၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ဆတ်ဆတ်ခါနေ၏။ သင်းသင်းသည် ဝင်သက်ကို အားယူရှူရှိုက်နေဟန် ရှိ၏။ မျက်လုံးကြီးများမှာ ထူးကဲစွာ ပြူးကျယ်နေ၏။ ပါးစပ်မှလည်း အမြှုပ်တို့ စီစီထွက်နေကြလေ သည်။ သင်းသင်း စိတ်အထိခိုက်လွန်ကာ တက်နေလေပြီဟု ကျွန်တော် နားလည်ရတော့သည်။ ထိုအခါမှပင် ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်ကာ လက်မှ စာကိုခေါက်၍ အိတ်တွင်ထည့်ကာ အိပ်ခန်းတွင်းမှ ထွက်ခဲ့ပြီး…

“လုပ်ပါဦး ဦးလေးထွန်း၊ သင်း တက်နေတယ်ထင်တယ်။ ကျွန်တော် ဆရာဝန် သွားခေါ်ချည်မယ်”

အော်ဟစ်ပြောဆိုရင်း အိမ်ပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ကားပေါ်တက်ပြီး ကားကို စက်နှိုး၍ ဆရာဝန် ရှိရာသို့ အမြန်ဆုံး မောင်းနှင်ခဲ့မိလေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဆရာဝန် ပြန်လာသောအခါ သင်းသင်း၏ အခန်းတွင်းမှ ဦးလေးထွန်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ ထွက်လာသည်။ သူ့အသွင်ကို မြင်ရသည်နှင့် သင်းသင်း၏အခြေအနေကို ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ။ ဆရာဝန်သည် ပင်ပန်းကြီးစွာ အသက်ရှူနေ သေးသော သင်းသင်းကို ဆေးတလုံး ထိုးသည်။ ဆရာဝန်၏မျက်နှာသည် မျှော်လင့်ချက် ကုန်ဆုံးပြီ ဖြစ်သော အမူအသွင်ကို ပြနေလေပြီ။ ကျွန်တော် သင်းသင်းဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သောအခါ သင်းသင်း၏ တုန်ယင်သောလက်များသည် ကျွန်တော့်ဆီသို့ လှမ်း၏။ ကျွန်တော်သည် သူ့ကို လက်လှမ်းပေးပါသည်။ သင်းသင်းသည် ကျွန်တော့်လက်များကို ဖမ်းယူသည်။ မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများ ကိုလည်း ပြူး၍ ကြည့်သည်။ ဖြူရော်သော နှုတ်ခမ်းလွှာများသည် လှုပ်မည့်ဟန်ကဲကဲ ဖြစ်နေ၏။ သူ့မျက်နှာပြင်မှာ ထိတ်လန့်စိုးရိမ်သောအသွင်ကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရသည်။ သူ၏ လက်ချောင်း အစုံများသည် ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲကုပ်ထား၏။

ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ။ သင်းသင်းသည် စခန်းသာမှ ထွက်ခွာရမည်ကို

ယခုအခါ အလွန် စိုးရိမ်နေလေပြီ။

‘မောင်’ မပီပိုးဝါးနိုင်သော သူ့အသံနှင့်အတူ ‘အင့်’ ခနဲ မြည်သံတို့ ပေါ်ထွက်လာကြပြီး သင်းသင်း၏ ခေါင်းသည် ပျော့ကျသွားလေသည်။ သင်းသင်း မရှိတော့ပြီ။

ကျွန်တော်သည် သင်းသင်းကို ပွေ့ထားကာ တွေနေမိသည်။ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည့်အဖြစ် ကိုပင် မသိ။ သင်းသင်းသည် စခန်းသာမှ အမှန်တကယ် အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာသွားလေပြီတကား။

(၂၉)

သင်းသင်း စခန်းသာမှ အပြီးအပိုင် ထွက်သွားရခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ယနေ့ထက်တိုင် ကျွန်တော့်တွင် အပြစ်လုံးဝမရှိဟု ယုံကြည်ခဲ့လေသည်။

သို့သော် ကျွန်တော့် စိတ်တွင် မမေ့နိုင်အောင် ထိခိုက်စွဲငြိခံစားခဲ့ရသည်များ၌ မသေမီအချိန်ပိုင်းက သင်းသင်းကိုယ်တိုင် ကျွန်တော့်အား သူ့ကို စခန်းသာမှ နှင်မထုတ်ရန် ပြောဆိုတောင်းပန်ခဲ့သော စကား။ ထို့ထက် ကျွန်တော့်စိတ်ကို ပိုမို ထိခိုက်စေသည်မှာ ဦးလေးထွန်းသည် သင်းသင်း သေဆုံးရခြင်းမှာ ကျွန်တော့်အပြစ် လုံးဝသာဖြစ်သည်ဟု ပြောစမှတ်ပြုခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်အိတ်တွင်းမှ ကိုလှကြိုင်၏စာကို ဦးလေးထွန်းအား ထုတ်ပြရလျှင် ကောင်းလေမည်လားဟုပင် အတွေးပေါက်မိ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် သေလွန်ခဲ့ပြီဖြစ်သော လူတယောက်၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို မထိပါးစေချင်။ ပြီး သင်းသင်း မသေမီက သင်းသင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မကျေမနပ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်ဆိုစေကာမူ သင်းသင်း မရှိတော့သည့်နောက်တွင် ကျွန်တော်သည် သင်းသင်းအတွက် ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရလေပြီ။ သင်းသင်းအတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းရသည်မှာအမှန်။

ထိုအခါ ဘဏ်မန်နေဂျာ ကိုမြင့်ဝေ၊ မပြုံးကြည်နှင့် မျက်လှည့်ပွဲတွင်လည်းကောင်း၊ ဖဲဝိုင်းတွင် လည်းကောင်း အမြဲအနိုင်ယူခဲ့သူ ကိုလှကြိုင်တို့ကိုလည်းကောင်း ကျွန်တော် နာကြည်းရလေသည်။ သို့သော် သင်းသင်းစျာပနမှာတုန်းက ထိုပုဂ္ဂိုလ်များ မရောက်လာကြပေ။ အံ့သြစရာ ကောင်းသည်မှာ မရင်ငြိမ်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် သင်းသင်းအနိစ္စရောက်ရခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မရင်ငြိမ်းထံသို့ အကြောင်းကြားခြင်း မပြုဘဲလျက် မရင်ငြိမ်းသည် ကျောင်းမှ ကလေးသုံးယောက်နှင့်အတူ စခန်းသာသို့ ရောက်လာခဲ့ သည်။ ပြီး သင်းသင်း၏စျာပနကိုလည်း လိုက်ပို့၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော့်ရင် လှုပ်ရှားရသေးသည်ကို လည်း ကျွန်တော်မမေ့။ သို့သော် သင်းသင်း သေဆုံးပြီးသည့်နောက် တမိုး တဆောင်း တနွေမှသည် နောက်တကြိမ် မိုးရာသီဝင်ခဲ့သည့်အချိန်အထိ ကျွန်တော်သည် မရင်ငြိမ်း ရှိရာသို့ မသွားဖြစ်တော့ပါ။ မရင်ငြိမ်းဆီသို့သာ မသွားဖြစ်သည်မဟုတ်။ စခန်းသာ၌ ဆက်လက်မွေ့လျော်ရမည်ကိုလည်း ကျွန်တော် တုန်လှုပ်စရာအဖြစ် ရင်ဆိုင်ရလေပြီ။ စင်စစ်တော့လည်း သင်းသင်း သေဆုံးရခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဆရာဝန်ကိုယ်တိုင်ရှင်းပြသော အကြောင်းအချက်တို့သည် လက်ခံနိုင်စရာရှိပါလျက် ဦးလေးထွန်းသည် ဆရာဝန်၏အကြောင်းပြချက်တို့ကို ငြင်းပယ်ခဲ့ခြင်းသည်

သင်းသင်းသည် နဂိုကပင် အားနည်းချည့်နဲ့သူ။ ပြီး မိုးဒဏ်သင့်ရာမှ နမိုးနီးယား ဝင်လေသည်။ နောက်တနေ့ည အပူလွန်ကဲလေသည်။ ထိုအခါ ဆီလဗာဟာမ်းမရိတ်ဟူ၍ ဆရာဝန်ပြောပြသော ဦးနှောက်ကြောပြတ်သည်ဟု အများအနက် ပြန်လေ့ရှိသော ဝေဒနာဖြင့် သင်းသင်း ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်ခဲ့ရသည် မှန်ပါလျက် ဦးလေးထွန်းကမူ သင်းသင်းကို ကျွန်တော် သတ်သည်ဆိုခဲ့လေ သည်။ ပြီး သင်းသင်း သေဆုံးရခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော့်မှာ မယားအစားရနိုင်သည် ဖြစ်သောကြောင့် များစွာတုန်လှုပ်သည် မဟုတ်သော်လည်း ဦးလေးထွန်းအဖို့မှာမူ သမီးစား မရနိုင်တော့သည့်ဘဝမျိုး ဖြစ်သဖြင့် ပိုမိုပူဆွေးရသည်ဟုလည်း အဆိုရှိပြန်သည်။ ထိုထက်ပင် ဦးလေးထွန်းသည် ကျွန်တော်နှင့် မရင်ငြိမ်းတို့အကြောင်းကိုလည်း စောစောကပင် ကြားသိခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်ဟုဆိုကာ သူ့သမီး သင်းသင်းသည် ကျွန်တော်နှင့် မရင်ငြိမ်း ကိစ္စကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ဝေဒနာကို ခံယူခဲ့ရပါသည်ဟု ပြောဆိုခြင်းဖြင့်လည်း ကျွန်တော့်စိတ်ကို ပိုမိုထိခိုက်စေပြန်၏။

သည်အခါကျတော့လည်း ထိုစခန်းသာသည် ကျွန်တော့်အဖို့ အမြဲလို ထိတ်လန့်စရာ ဒေသတခု ဖြစ်လာခဲ့ရ၏။ တခါတခါ အခန်းတိုင်း၌ ရှိနေသော သင်းသင်း၏ဓာတ်ပုံကြီးများသည် ကျွန်တော့်အား နာကြည်းဖွယ်စကားတို့ကို ဆိုနေဘိသည်သို့သော အသွင်မျိုးကို ဆောင်နေကြကုန်၏။

သည်အကြောင်းတို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် သင်းသင်း ကွယ်လွန်ပြီးသည့်နောက် ရက်နှစ်ပတ် အကြာမှာပင် စခန်းသာမှ ထွက်ခွာရန် ပြင်ဆင်ရလေသည်။

ထိုအခါ မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နှင့် ဝမ်းနည်းစကားဆိုလာသူမှာ ဦးညိုမောင်...။

“ဒီအိမ်ဟာ မင်းအိမ်ပဲဟာ မင်း ဒီလိုပစ်သွားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား မောင်ဝင်းဆွေ”

“ကျွန်တော် မပျော်ဘူး၊ ဒီမှာ နေနေရသမျှ ကျွန်တော့် စိတ်တွေဟာ အမြဲ ထိတ်လန့်နေရတယ်”

“ဘာကို ထိတ်လန့်နေရတာလဲ”

“ဘာကို ရယ်လို့လည်း မပြောတတ်ဘူး”

“အင်း မောင်ဝင်းဆွေ သင်းသင်းအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာဆိုရင်တော့လည်း ခဏတဖြုတ် ဆိုသလိုသာ ဒီနေရာက

ခွာနေသင့်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာကိုတော့ မောင်ဝင်းဆွေ အမြဲ စွန့်မသွားသင့်ဘူး။ ကျုပ်ကလည်း အရင်ကလို မာမာချာချာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်မရှိရင်လည်း ခက်တယ်”

“ဒီတော့လည်း ဦးလေးထွန်းပဲ ယူပစေပေါ့”

ထိုအခါ အဘိုးကြီးသည် ကျွန်တော့်ကို တအံ့တသြကြည့်သည်။

“ဘာပြောတယ် မောင်ဝင်းဆွေ၊ မင်း ဒီအိမ်ကို မောင်ဘထွန်းပေးမယ် ဟုတ်လား”

အထိတ်တလန့် မေးလာ၏။ ပြီး သူ့အမေးကိုပင် သူဆက်၍ ဖြေပြန်သည်။

“ဒါတော့ ကျုပ် ဘယ်လိုမှ သဘောမတူနိုင်ဘူး၊ ကျုပ်ဟာ ဒီနေရာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘယ်သူ့ဆီကမှ ဘာအခွင့်အရေးမှ တောင်းခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ ခု မောင်ဝင်းဆွေ ပြောလာမှတော့ .. ကျုပ် အခွင့်အရေး တခု တောင်းရလိမ့်မယ် မောင်ဝင်းဆွေ၊ အင်း ဒီစခန်းသာမှာ မင်းနေချင်နေ မနေချင်လည်း သဘော၊ ဒါပေမဲ့ ဒီစခန်းသာကိုတော့ မင်း မောင်ဘထွန်းကို မပေးရဘူး”

ကျွန်တော်သည် ဦးညိုမောင် စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောလာသောစကားကို နားထောင်ရင်းပင် တွေဝေရပြန်သည်။

“နောက်ပြီး ကျုပ် အသက်ရှင်နေသေးသမျှ မောင်ဝင်းဆွေလည်း ဒီနေရာက အပြီးအပိုင် ခွာမသွားရဘူး၊ ခုနေအခါ မောင်ဝင်းဆွေ စိတ်မကောင်းခိုက် တပိုတပါး သွားချင်တယ်ဆိုရင် သွားပါ၊ အင်း ဒါပေမဲ့ မောင်ဝင်းဆွေ ဘယ်သွားမယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျုပ် သိချင်တယ်”

ကျွန်တော် မဖြေတတ်။ အမှန်ပင် ယခုအချိန်၌ ကျွန်တော်သည် စခန်းသာမှ ထွက်ခွာသွားရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်စေကာမူ ဘယ်ဆီ ဘယ်ရပ်သို့ သွားရမည်ကိုကား မသိသေးပေ။ အဘိုးကြီး၏ မျက်နှာကို တချက်လှမ်း၍ ကြည့်မိသောအခါကျတော့လည်း သူ၏ညှိုးငယ်နေသော မျက်နှာသွင်ပြင် က ကျွန်တော့် နှလုံးသားကို လှုပ်ရှားစေပြန်၏။

“ကျွန်တော် ဘယ်သွားရမယ်ဆိုတာ မသိသေးဘူး ဦးကြီးညိုမောင်”

“အင်း၊ စိတ်မကောင်းတိုင်း ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်သွားနေတာတော့ ကျုပ် သိပ်မကြိုက်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မောင်ဝင်းဆွေ ခရီးထွက်မယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်အကြံပေးမယ်"

“ပြောပါ ဦးကြီးညိုမောင်”

“ခု မောင်ဝင်းဆွေလည်း ငယ်တော့တဲ့အရွယ်မှ မဟုတ်တော့ဘဲကွယ်၊ ကိုယ့်စိတ်ကိုတော့ ဆင်ခြင်ပါ။ ဘာမှ အသိမဲ့မလုပ်နဲ့။ ကိုယ်မရောက်ဖူးသေးတဲ့ အရပ်တွေကို မောင်ဝင်းဆွေ သွားပါ။ အင်း၊ အဲဒီမှာ မောင်ဝင်းဆွေ မတွေ့ရသေးတဲ့ လူအမျိုးမျိုးကိုလည်း တွေ့ပါလိမ့်မယ်။ သူတို့က မောင်ဝင်းဆွေရဲ့ စိတ်ကို သင်ပြ ပို့ချပေးနိုင်ရင် မောင်ဝင်းဆွေ အမြတ်ရနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မောင်ဝင်းဆွေ ရောက်ရာအရပ်က ကျုပ်ဆီကို စာရေးပါ။ ကျုပ်မသေခင် စခန်းသာကို ပြန်လာနိုင်ဖို့လည်း ကြိုးစားပါ။ ကျုပ်ဟာ မသေခင်ကလေးတော့ မောင်ဝင်းဆွေကို တွေ့သွားချင်သေးတယ်။ ပြီးတော့ မောင်ဘထွန်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စတွေကိုလည်း မောင်ဝင်းဆွေ ခေါင်းထဲမှာ ထားရလိမ့်မယ်”

“ဘယ်လိုကိစ္စတွေလည်း ဦးကြီးညိုမောင်”

“မောင်ဝင်းဆွေပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ကိစ္စပေါ့”

“ဒါတွေကို ကျွန်တော် ဘာမှမသိတာ အမှန်ဘဲ။ အမေဟာ ကျွန်တော့်အတွက် ငွေပစ္စည်း ဘယ်ရွှေ့ဘယ်မျှ ထားခဲ့တယ်ဆိုတာကအထိ မသိခဲ့ဘူး။ ဒါတွေကို ကျွန်တော် ဦးလေးထွန်းဆီမှာ မေးဖို့ ကောင်းပြီထင်တယ် ဦးကြီးညိုမောင်”

ယခုပင် ကျွန်တော့် ဦးနှောက်ထဲသို့ ပစ္စည်းရေးရာကိစ္စများ တိုးဝင်လာကြလေသည်။ ဦးညိုမောင်ကမူ ရုတ်တရက် စကားပြန်မပေးဘဲ တစုံတခုကို စဉ်းစားနေဟန်ရှိ၏။ ကျွန်တော်သည် သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ သူ့ဆီမှကြားရမည့် စကားကို အာရုံစိုက်နေမိလေသည်။

“အဲဒါဟာ စဉ်းစားစရာဘဲ မောင်ဝင်းဆွေ။ ငွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် မောင်ဘထွန်းကို ကျုပ်နားမလည်နိုင် ဘူး။ တခုတော့ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ အမှတ်အသားတခု ပြုခဲ့ဖူးတာရှိတယ်။ အင်း ကျောက်ခဲများဟာ အသည်းနှလုံးအကြောင်းကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မသိတတ်ကြဘူးဆိုတဲ့ အချက်ဒီတော့ အဲဒီကိစ္စတွေ ဖြည်းဖြည်းမှပဲ စီစဉ်ကြတာပေါ့။ မောင်ဝင်းဆွေလည်း ဘယ်လိုလုပ်မယ်ဆိုတာ စဉ်းစားပါဦးလေ။ အင်း၊ မောင်ဝင်းဆွေ စခန်းသာကို ပြန်လာဖို့တော့ မမေ့ပါနဲ့ကွာ”

ကျွန်တော် စခန်းသာမှ ထွက်လာခဲ့သောအခါ ကျွန်းသာဘက်သို့ မသွားပါ။ မရင်ငြိမ်းကို ကျွန်တော် နှုတ်မဆက်ဖြစ်ချေ။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော် မရင်ငြိမ်းကို မေ့သည် ထင်သလား။ ဝေးသေး၏။

စခန်းသာတောင်ထက်မှ ခရုပတ်လမ်းအတိုင်း ဆင်းခဲ့သောအခါ ကျွန်တော့်ဦးနှောက်သည် ရီဝေဆဲ ဖြစ်နေ၏။ ခန္ဓာကိုယ်သည် ဒယီးဒယိုင် နိုင်လှပါသည်။ မြစ်ကို စုန်ဆင်းသည့် သင်္ဘောပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့သည့်တိုင် စိတ်ဘယ်မှာ

ရောက်နေသည်ကို မသိသေး။ သို့ပေမဲ့ သင်္ဘောသည် ကျွန်းသာရွာ ဆိပ်ကမ်းကို ဖြတ်ခဲ့သောအခါ မရင်ငြိမ်းကို ကောင်းကောင်းကြီး သတိရပါလေရော။

မရင်ငြိမ်းနှင့် ခွဲခွာခဲ့သည်မှာ ဒုတိယအကြိမ်။

သည့်အခါ အတန်ကြာ မေ့လျော့နေခဲ့ပြီဖြစ်သော မစံပယ်ကိုပါ တဆက်တည်း သတိရ၏။

ကျွန်တော် ရန်ကုန်သို့ သွားမည်။ ပြီးလျှင် မစံပယ်ကို တွေ့အောင်ရှာမည်။ ပြီး အဖြစ်စုံတို့ကို ပြောပြမည်။ သည့်အခါ မစံပယ် မည်သို့ ပြောချေဦးမည်နည်း။

ရန်ကုန်ကို ရောက်သည်။ မစံပယ် ဥပဒေဝိဇ္ဇာတန်းတက်မည် ဆိုစကား ကြားထားခဲ့သည်ဖြစ်၍ နေမထွက်မီအချိန်များကတည်းက ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ဥပဒေ သင်တန်းများရှိရာသို့ ရောက်လာကာ မစံပယ်ကို ရှာပါ၏။ မတွေ့။ တနေ့ နှစ်နေ့ သုံးနေ့သည် တလ နှစ်လ သုံးလ ကျူးခဲ့သည်။ ရှာရသော မစံပယ်ကိုကား မတွေ့။ ထိုအချိန်က စံပယ်တွေ လှိုင်လှိုင်ပွင့်နေပြီ ဖြစ်ပါလျက် မစံပယ်ကို အဘယ်ကြောင့် ရှာမတွေ့ခဲ့သည်ကို ကျွန်တော်မသိနိုင်။ သို့သော် ရန်ကုန်တွင် ကျင်လည်ဆဲမှာပင် မိတ်ဆွေသစ်တယောက်ကို တွေ့၏။ ထိုသူကို အကြောင်းပြု၍ ကျွန်တော်သည် မိုးမကုန်မီမှာပင် မြစ်ကြီးနားသို့ ရောက်ရလေသည်။

မြစ်ကြီးနားသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော် တခါမျှ တွေ့မြင်ဖူးခြင်းမရှိသော ဦးကံညွန့်ဆိုသူနှင့် ခင်မင်ရသည်။ သူသည် ရန်ကုန်က မိတ်ဆွေထံမှ ပေးစာအရ ကျွန်တော့်ကို ကြိုနှင့်လေသည်။ ဦးကံညွန့်ဆိုသူကား ကချင်ပြည်နယ် ပြန်ကြားရေးဌာနမှ မိတ်ဆွေသစ်ဖြစ်လေသည်။ သူသည် တကိုယ်တည်းနေသူ ဖြစ်၏။ သို့သော် သူ့၌လည်း နှလုံးသားနှင့် စပ်လျဉ်းသော ဇာတ်လမ်းတခု ရှိချေသည်ဟု နောင်အခါ သူပြောပြ၍သိရ၏။ သူ့ဆီမှာ ကျွန်တော် ပျော်သလောက် နေထိုင်ခွင့် ရပါ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်မပျော်။ အဘယ်ကြောင့် သည့်အရပ်တွင် မပျော်လေသနည်း။ မသိ။ နောက်တော့ မိမိကိုယ်ကို အကြိမ်ကြိမ် မေးခွန်းထုတ်ဖန် များလာသော် အဖြေရလေပြီ။ ကျွန်တော် မရင်ငြိမ်းကို လွမ်းသည်။ ထိုအတွင်းမှာပင် ဦးညိုမောင်ဆီသို့ စာတစောင်ထည့်ခဲ့ရာ ဦးညိုမောင်က ပြန်လာသင့်ပြီဖြစ်ကြောင်း စာရေးလာသေး၏။

သို့သော် ကျွန်တော် စခန်းသာကို မပြန်ဖြစ်သေး။ ဆောင်းမုပီပီ မကုန်တတ်သေး၊ ဦးကံညွန့်က မိတ်ဆက်ပေးသဖြင့် လားရှိုးသို့ ရောက်ရပြန်သည်။ ထိုနေရာ၌ တွေ့ရသော မိတ်ဆွေသစ်ကား စစ်ထွန်းအေးအမည်ရှိ ကျောင်းဆရာ။ သို့သော် လားရှိုးမှာ ကျွန်တော် ကြာကြာမနေဖြစ်။

နွေဝင်စမှာပင် စစ်ထွန်းအေးကို အကြောင်းပြုကာ တောင်ကြီးမြို့သို့

ရောက်ရပြန်လေသည်။ စစ်ထွန်းအေးက သူနှင့် ဆရာအတတ်သင် သိပ္ပံတွင် အတူပညာသင်ခဲ့ရသည်လည်းဖြစ်၊ မူလဒေသချင်း နီးကပ်ရင်းနှီးသည်လည်း ဖြစ်၊ ဖော်ရွေတတ်သောသဘောရှိသည်လည်း ဖြစ်သော တောင်ကြီးမြို့မှ ကျောင်းဆရာ ကိုဖေတင့်ဆိုသူနှင့် မိတ်ဆက်ပေး၏။ ထိုအခါ ကိုဖေတင့်က လားရှိုးသို့ အလည်ရောက်ခိုက် ဖြစ်သည်။ ကိုဖေတင့် တောင်ကြီးသို့ ပြန်သောအခါ ကျွန်တော်လည်း အတူလိုက်ခဲ့လေသည်။

တောင်ကြီးသို့ ကျွန်တော်ရောက်သောအခါ နွေဝင်လေပြီ။

ကျွန်တော်သည် ဦးညိုမောင်ထံသို့ စာတစောင်၊ ပြီး မေ့၍လည်း မရနိုင်၊ မေ့ဖို့လည်း မကြိုးစား။ သို့သော် သတိရတိုင်း ရင်မှာ လှုပ်ရှားရမြဲဖြစ်သော ကျွန်းသာမှ ဆရာမ မရင်ငြိမ်းထံသို့ စာတစောင် ရေးထည့်လိုက်လေသည်။ ယခုမှပင် မရင်ငြိမ်းကို နှုတ်မဆက်ခဲ့ရသည့်အကြောင်း တောင်းပန်ရ သည်။ သို့သော် ရန်ကုန်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီး ထိုမရင်ငြိမ်းနှင့် ခင်မင်စဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်လည်း ဖြစ်၊ ကျွန်တော် အမှန်တကယ် ရှာဖွေရသူလည်းဖြစ်သော မစံပယ်အကြောင်းကိုကား ထိုစာ၌ တစတနကလေးမျှ မရေးဖြစ်ခဲ့။

နွေရာသီ ကျောင်းများပိတ်သောအခါ ကိုဖေတင့်က သူအလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးသော အင်းလေးကန်ထဲသို့ သွားရောက်လည်ပတ်စေ၏။ ပထမ ညောင်ရွှေကို ရောက်သည်။ ညောင်ရွှေမှာ ကိုဖေတင့်၏ မိတ်ဆွေများ ဖြစ်ကြသော ကိုလှကျော်၊ ကိုထွန်းညိမ်း၊ ကိုကြီးရှိန်ဆိုသော ကျောင်းဆရာများနှင့် သိကျွမ်းရ၏။ ပြီး ရန်ကုန်မှ ရောက်လာသည့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများ ဖြစ်ကြသည်ဆိုသော ကိုညွန့်ကြူး၊ ကိုအောင်သိန်းနိုင်နှင့် အင်းလေးရွာမ ဇာတိတက္ကသိုလ်ကျောင်းသား (သူတို့ အခေါ် တက်ပု) ကိုတင့်လွင် ဆိုသူတို့နှင့်လည်း တွေ့ကြုံခင်မင်ရင်းနှီးခွင့်ရ၏။

ထိုအခါ အားလုံးက ဝိုင်းဝန်းပြောင်လှောင်ခြင်း ခံရသူမှာ ကိုဖေတင့်။ အကြောင်းခံကား အသည်းနှင့်မျှ ချစ်တတ်သဖြင့် ရင်ကွဲလုမျှ ခံစားခဲ့ရသော သူ၏အချစ်ဇာတ်လမ်း။ သို့နှင့် ကိုဖေတင့်၏အချစ်ဇာတ်လမ်းကို ကျွန်တော်သိရ၏။ ပြီး ကိုညွန့်ကြူး၊ ကိုအောင်သိန်းနိုင်ဆိုသူတို့နှင့် စကားစပ်ကာ တက္ကသိုလ်လောက အကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းပြောဆိုရင်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား အရေးအခင်းများ အကြောင်းကို ကြားသိရ ပြန်သည်။

ထိုအခါ တက္ကသိုလ်ကို သတိရသည်။ မစံပယ်ကို လွမ်းသည်။ ကျွန်တော်က ထိုသူများဖြစ်သော ကိုညွန့်ကြူးနှင့် ကိုအောင်သိန်းနိုင်တို့ထံတွင် သူတို့နှင့် ရဲဘော်ရဲဘက်ချင်းဖြစ်မည့် မစံပယ်၏ အမည်ကို နှုတ်ဟမေးကြားသောအခါ သူတို့သည် ကျွန်တော့်ကို အံ့ကြကြသည်။ သည်တော့မှ ကျွန်တော် သိရသည်မှာ ဥပဒေဝိဇ္ဇာတန်း တက်မည်ဆိုသော မစံပယ်သည် ပညာရေးမဟာဌာန၌

ဆက်လက်ပညာသင်ယူရင်း ကျောင်းသားညီညွတ်ရေး ရဲမေတယောက်အဖြစ် ဆောင်ရွက်နေသည့် အကြောင်း။

ထိုတနွေလုံးပင် ကျွန်တော်သည် ထိုမိတ်ဆွေများနှင့်အတူ အင်းလေကန်တွင်း၌ ပွဲချိတ်စက်တပ် မော်တော်ကို လှည့်ပတ်စီးရင်း အလွမ်းကိုဖြေခဲ့၏။ သင်းသင်းကို မေ့နိုင်သည်ထင်၏။ မရင်ငြိမ်းကို ကား လွမ်းဆဲ။

သည်တော့ နွေမျှစင်စင် မကျွတ်သေး။ ကျွန်တော်သည် မိတ်ဆွေအားလုံးကို နှုတ်မဆက်ဘဲလျက် ရုတ်တရက် စခန်းသာသို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။ ရွှေညောင်မှ ရထားစီးလျက် လိုက်ခဲ့ရင်းပင် ရထားပေါ်၌ မိတ်ဆွေတယောက်ကို တွေ့ရပြန်လေသည်။ ထိုမိတ်ဆွေကား အမျိုးသမီးတဦး။ သူ့ကို တွေ့ရစက သူ့မျက်နှာသည် ညှိုးချုံးနွမ်းနယ်နေ၏။ သို့သော် သာစည်ရထား ပထမတန်းတွဲ၌ နှစ်ယောက်တည်း ဆုံရခိုက် စကားဆိုမိကြသောအခါ သူ့မျက်နှာသည် ပြုံးရယ် ရွှင်ပျကာ ဟန်လုပ်လေသည်။ သူသည် သာစည်သွား ခရီးသည်။ သူ့အမည်သည် ကျွန်တော့်အဖို့ဆန်း၏။ မဟသ်ာတဲ့။

ရထား ကလောမှ ထွက်သောအခါ သူ့ခရီးအကြောင်း စကားစပ်သည်။ သူ့အမည်ဆန်းသလို သူ ပွင့်လင်းပုံသည်လည်း အံ့သြဖွယ်ကောင်း၏။ ထို့ထက်ပင် သူ့ခရီးသည် ပို၍ဆန်းပြားနေလေသည်။

မဟသ်ာသည် မျက်ရည်ကိုထိန်းကာ ပွင့်လင်းသောသဘောဖြင့် နာကျင်ဆွေးမြည့်သည့် သူ့ဇာတ်လမ်းကို ပြောပြ၏။ သူ့မိဘများမှာ မုံရွာက၊ သူ့ချစ်သူသည် တနယ်မှ တနယ် သွားလာလှည့် ပတ်နေရသော မထင်မရှား စစ်သားကလေး။ ငွေကြေးကြွယ်ဝသည်ဆိုသော သူ့မိဘများသည် သူ့ထက် အသက်ခေါက်ချိုးနီးမျှလည်း ငယ်သော၊ မထင်မရှားလည်းဖြစ်သော၊ အတည်တကျလည်း မရှိသော၊ သေနေ့ကို စစ်ထွက်သောနေ့နှင့် ထပ်တူပြုထားခဲ့ရသော စစ်သားကလေးနှင့် သူ ချစ်ကျွမ်းဝင်ခဲ့သည်ကို သဘောမတူ။ သို့သော် မဟသ်ာသည် ထိုစစ်သားငယ်ကို ချစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စစ်သားငယ် ကျိုင်းတုံဘက်သို့ စစ်ချီထွက်ရသောအခါ မဟသ်ာလည်း ဖဝါးမကွာ လိုက်ခဲ့သောဟူ၏။ ထိုအခါ မဟသ်ာ၏မိဘများက တဦးတည်းသမီး မဟသ်ာကို အမွေဖြတ်ခဲ့ သတည်း။

ကျိုင်းတုံဟုသာ ဆိုရသည်။ သူ့ချစ်လင်မှာ ကျိုင်းတုံတဖက် စစ်မြေပြင်၌ တရုတ်ဖြူများနှင့် စစ်ဖက်တိုက်ခိုက်နေခဲ့ရသည်က များသည်။ ယခုမူ ထိုစစ်သားငယ်သည် စစ်မြေပြင်မှ ပြန်မလာတော့ပေ။ မဟသ်ာမှာ လေးလသာသာ ရင်တွင်းသန္ဓေသားကို လွယ်ပိုးလျက်မှာပင် လင့်အလောင်းကို မမြင်ရဘဲ မုဆိုးမအဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ရသောဟူ၏။

သည့်နောက်တော့ ကျွန်တော်သည် သူပြန်ခဲ့သည့်ခရီးကို စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ဆက်လက်စုံစမ်းမိလေ သည်။ သာစည်သည် မဟင်္သာ၏ခရီးလမ်းဆုံ။ မဟင်္သာသည် သာစည်ရောက်လျှင် ဘယ်သို့ သွားရမည် စဉ်းစားဆဲ။ မိဘရပ်ရွာသို့ ပြန်လိုစိတ်လည်း ပါ၏။ ထိုအရပ်မှအပ တပါးသော အရပ်သို့ သွားရမည်ဆိုပါမူ မဟင်္သာသည် ဘယ်ခရီးရောက်ရောက် ခရီးဆက်ရမည်ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် မဟင်္သာ၏အဖြစ်ကို ကရုဏာသက်ရသည်။ မဟင်္သာ၏ရှေ့ရေးအတွက် သူမည်မျှစိုးရိပ် ပူပန်ထားပြီး ရှိမရှိကို မသိနိုင်စေကာမူ ကျွန်တော်သည် မဟင်္သာအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်တတ် လေပြီ။ ထိုစိတ်လှုပ်ရှားမှုက စေ့ဆော်သည် ဖြစ်သောကြောင့် မဟင်္သာအား မုံရွာရှိ မိဘများထံသို့ ပြန်စေလိုသော စေတနာစကားကို ကျွန်တော်ဆိုသည်။ ပြီး မဟင်္သာအတွက် လိုအပ်သော မည်သည့် အကူအညီမျိုးကိုမဆို ကူညီလိုပါသည်ဟုလည်း ကျွန်တော်ပြောသည်။ အကယ်၍ မိဘများက ငြင်းပယ်နေပါက ကျွန်တော်၏စခန်းသာတွင် မဟင်္သာ ပျော်သလောက် နေနိုင်ပါ ကြောင်းကိုလည်း အရိုးခံစိတ်ထားနှင့် ကျွန်တော်ပြောကြား၏။

သို့သော် ယင်းမာပင် ဘူတာမှနေ၍ ရထားထွက်လာခဲ့သည်အထိ မဟင်္သာ အဆုံးအဖြတ်မပေး။ ထိုနှင့် သာစည်ရထားလမ်းဆုံသို့ ရောက်လေသည်။ ထိုအခါကျမှပင် မဟင်္သာ၏ အဆုံးအဖြတ်စကား ကို ကျွန်တော်ကြားရ၏။

ကျွန်တော်သည် မဟင်္သာအား မုံရွာမြို့သို့ အရောက် လိုက်ပို့ရမည်။ ပြီး ကျွန်တော်သည် မဟင်္သာ၏ မိဘများထံသွားရောက်ကာ မဟင်္သာကို ပြန်လည်လက်ခံပါမည့်အကြောင်း တောင်းပန်ရမည်။ သည်တော့ ကျွန်တော်သည် စခန်းသာသို့ အလွယ်နှင့် မပြန်ဖြစ်နိုင်ပါ။

မုံရွာသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်နှင့် မဟင်္သာတို့သည် မဟင်္သာ၏ မိတ်ဆွေတယောက်အိမ်မှာ တည်းကြသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် မဟင်္သာ၏မိဘများ နေထိုင်သော တိုက်အိမ်သို့ သွားရ၏။ ကျွန်တော်က မဟင်္သာနှင့် ပတ်သက်သော စကားကို ဆိုသောအခါ မိဘနှစ်ဦးစလုံးသည် စိတ်ထိခိုက်သောအသွင်ကို ပြကြ၏။ သူတို့မျက်နှာပြင်၌ ဒေါသရိပ်ကို မတွေ့ရပေ။ သို့အတွက် ကျွန်တော် စိတ်အားတက်ရသည်။

မဟင်္သာ၏ မိဘများသည် တဦးတည်းသောသမီးအတွက် စိတ်မကောင်း။ သို့သော် မဟင်္သာသည် သူတို့၏ စီးပွားဂုဏ်ရှိန်ကို ထိပါးစေခဲ့သည်။ အရှက်ရစေခဲ့သည်ဆိုကာ အမျက်ဖြစ်ခဲ့ရသော ဟူ၏။ ယခုအခါ သမီးဖြစ်သူ ဒုက္ခနှင့် ရင်ဆိုင်ရပြီ သိရတော့လည်း ထိုအမျက်မီးလျှံသည် တဖက်လူ၏ မျက်ရည်၌ ငြိမ်းသေရလေပြီတကား။

ကျွန်တော် ဝမ်းသာ၍မဆုံး။

ကျွန်တော် မုံရွာမှ ထွက်လာသောအခါ ဘူတာရုံအထိ လိုက်ပို့သော မဟာသ်ာ၏အပြုံးကို ကျွန်တော် ဘယ်အခါမျှ မမေ့နိုင်တော့ပေ။

ကျွန်တော် စခန်းသာသို့ ပြန်ခဲ့လေပြီ။

ပြန်ခဲ့သောလမ်း၌ ကျွန်တော့်စိတ်သည် ကြည်လင်မြူးထူးနေလေသည်။ ကျွန်တော့် အသိအမှတ် အာရုံ၌ မြစ်ကြီးနားမှ ဦးကံညွှန့်၊ လားရှိုးနှင့် တောင်ကြီးခရီး၊ အင်းလေးကန် အတွေ့အကြုံ၊ မုံရွာမှ မဟာသ်ာ၏ ဘဝတို့သည် စွဲငြိပါလာကြလေသည်။ လူတို့သည် အမျိုးမျိုးသောဘဝ၊ အမျိုးမျိုးသော လောကတွင် အမျိုးမျိုးသော အတွေ့အကြုံတို့၌ ဝိုကာ၊ ရယ်ကာ နေကြရသည်ဟူသော သဘောကို လည်း ကျွန်တော် နားလည်ခဲ့ရလေပြီ။ ထိုအခါ ဦးကြီးညိုမောင်၏ ခရီးထွက်၍ အသိရှာရသည် ဟူသော စကားကိုလည်း ကျွန်တော်သဘောပေါက်ရသည်။

ကြည့်လေ။ ထိုအသိအမှတ်၊ ထိုနားလည်မှု၊ ထိုသဘောပေါက်မှုတို့ဖြင့် ရင်တွင် စွဲငြိသော နောက်ကျို ရှုပ်ထွေးသမျှတို့ လွင့်စဉ်ကြရပြီဆိုစေကာမူ ယခုတော့ ကျွန်တော် မရင်ငြိမ်းကို တမ်းတလွမ်းဆွတ် ရပြန်သည်။

မရင်ငြိမ်းကို လွမ်းရမြဲပါကလား။ စခန်းသာသို့ ပြန်လေမှ။

(၃၀)

မရင်ငြိမ်းကို လွမ်းသောစိတ်နှင့် စခန်းသာသို့ ပြန်ခဲ့သောအခါ ယခင်တခါကလို ကျွန်းသာသို့ ဦးလျှင်အောင် မသွားဖြစ်။ ဖြေသာပြီထင်သောစိတ်နှင့် စခန်းသာ ခရုပတ်လမ်းကို တက်ခဲ့ရာ ဝင်းတံခါးဝမှ စိန်ပန်းပင် အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းတွင် ဝေဝေ ပွင့်သော စိန်ပန်းနီနီတို့ကို မြင်ရသောအခါ ဆွတ်ပျံ့သော အတွေ့အထိသည် ရင်ကို ထိပါးလာသည်မှာ ပထမ။ ခြံတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သော ခြေလှမ်းများသည် မရောက်ဖူးသေးသောအရပ်သို့ လာခဲ့သလို မဝံ့မစား နိုင်လှ၏။ တိုက်အိမ် သံတံခါးရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ဧည့်ခန်းဆောင်နံရံထက်မှ သင်းသင်းသည် ဓာတ်ပုံတွင်းမှ သွေ့ခြောက်သောအပြုံးနှင့် ခရီးဦးကြိုပြုသည်။ သံတံခါးကို လက်တဖက်နှင့် ကိုင်ထိန်းထားသဖြင့် သာ ခန္ဓာကိုယ်သည် မတုန်မလှုပ် ရှိရသည်ထင်၏။ သို့သော် အချိန်အတန်ကြာသည်အထိ အသိအာရုံသည် အဝေးသို့ လွင့်ပါးသွားသဖြင့် ထိုခန္ဓာကိုယ်သည် တံခါးရှေ့တွင် မလှုပ်မချောက် ရပ်နေချေသေးသည်။

တနှစ်ကာလသည် တဘဝပြောင်းခဲ့သလားဟု သံသယစိတ်နှင့် ယိုးမှားစရာ ကောင်းလောက်အောင် ပင် ဦးညိုမောင်၏သွင်ပြင်များ ပြောင်းလဲကြပြီထင်သည်။ ထိုအဘိုးကြီး၏ လှုပ်ရှားဟန်သည် တုန်ယင်ချည့်နဲ့လှစွာသည်။ ခန္ဓာကိုယ်သည် ညိုးနွမ်း ကြုံလှီနေချေပြီ။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေကာမူ ဟိုစဉ်က ခိုင်မာပြည့်ဖြိုးသည့် ထိုခန္ဓာသည် ယခုအခါ အရိုးပေါ်အရေတင် အသွင်သို့ ပြောင်းလဲသွား ခြင်းသည် မိမိ၏ အမြင်စိတ်ကိုပင် ယုံမှားဖွယ်။ သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ကျွန်တော့်ကို မြင်သာပြီ ဖြစ်လျက် မည်သူမည်ဝါဟု ဝေခွဲမရသေးဟန်တူ၏။ အနားသို့ ကပ်လာသည့်တိုင်အောင် သူသည် ကျွန်တော့်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ယူပြီးမှ မှင်တက်မိသူလို ကြောင်အအကြီး ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်တော်ပါ ဦးကြီးညိုမောင်ရဲ့ ဘာကြောင်နေတာလဲ”

ဆိုလိုက်ကာမှ သူသည် အားယူဖန်တီးထားဟန်ရှိသော အပြုံးနှင့်…

“သြော် မောင်ဝင်းဆွေပြန်လာမှကို”

ဟု ဆိုကာ တံခါးဖွင့်သည်။

“ဦးကြီးညိုမောင်လည်း ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ ပိန်လိုက်တာ”

ကျွန်တော်သည် အဘိုးကြီးဖွင့်ပေးသော တံခါးမှဝင်ခဲ့ရင်း သူ့ကို

နှုတ်ဆက်စကားဆို၏။ သူသည် ခပ်မဆိတ်ပင် တံခါးပိတ်ပြီး ကျွန်တော့်လက်မှ သားရေသေတ္တာကို လှမ်းယူအံ့ပြင်၏။

"နေပါစေ ဦးကြီးညိုမောင်"

ကျွန်တော်သည် တိုက်ခန်းတွင်း အခြေအနေကို တချက်မျှ အကဲခတ်ကြည့် ကြည့်ပြီး ဧည့်ခန်း ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဦးညိုမောင်သည် ဘာစကားမျှ မဆိုဘဲ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ရပ်နေ၏။ သူ့မျက်နှာကို တချက် မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူ့မျက်နှာသွင်ပြင်မှာ မယုံနိုင်သေးသလို တွေ၍နေဆဲ ဖြစ်သည်။ တစေ့စေ့ ကြည့်မိသောအခါ ထိုမျက်နှာမှ မယုံနိုင်သလို တွေဝေနေရသည်တို့ လွင့်ပါးသွားကြသည်။ ထိုအခါ ဆွေးမြည့်၍ နာကြည်းသောအသွင်ကို မြင်ရပြန်၏။ ဦးညိုမောင်၌ ကျွန်တော့်အား ပြောပြရန် စကားအများရှိလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် နားလည်လိုက်သည်။

"ထိုင်ဦးလေ ဦးကြီးညိုမောင်"

သူသည် ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်မှာဝင်၍ ထိုင်သည်။

"အင်း၊ မောင်ဝင်းဆွေ ပြန်မှလာပါဦးမလားလို့။ ခုတော့ မောင်ဝင်းဆွေ ပြန်လာသေးသားပဲ"

သူသည် ဟန်လုပ်သော အပြုံးနှင့် ထိုစကားကိုဆိုသည်။

"ဦးကြီးညိုမောင် ကြည့်ရတာ နေမကောင်းဖြစ်နေသလိုပဲ။ ဒီအကြောင်းကို ဘာလို့ စာထဲ ထည့်မရေးလဲ"

"အကြောင်းထူးတာမှ မဟုတ်ဘဲကွယ်။ ဘယ်အရာ၊ ဘယ်သတ္တဝါမဆို တနေ့ ဒီလမ်း ရောက်ကြရမယ့်ဟာ"

စင်စစ်တော့လည်း ထိုစကားကို ကျွန်တော်လက်ခံရန် ဝန်မလေးလှပေ။ သည်နောက် စကားများကို ဦးညိုမောင် မပြောလိုပါဘဲလျက် ပြောလာသည်ကို ကြားရသောအခါ သူ့မှာ မကျေနိုင်၊ မချမ်းနိုင်နှင့် ဝမ်းနည်းရစေကာမူ ကျွန်တော့်၌ ဒေါသမီး တောက်ရလေတော့သည်။

ထိုစကားများကို ဦးညိုမောင် ပြောလိုမည် မဟုတ်သည်ကို ကျွန်တော် နားလည်ပါသည်။ တနေ့မဟုတ်၊ တနေ့ဆိုသလို ကျွန်တော်ကြားရမည့် စကားများဖြစ်စေကာမူ ယခုကဲ့သို့ ဝေးသောခရီးမှ ပြန်ရောက်လာစအခါမျိုး၌ ထိုစကားမျိုးကို ကျွန်တော့်အား ကြားစေလိုမည်မဟုတ်။

သို့သော် ယခုကဲ့သို့ အိမ်တွင်ကျန်ရစ်သော သက်ကြီးရွယ်အိုတယောက်

မမာမကျန်းဖြစ်နေသည့် ကိုပင် တခြားသော ကျန်ရစ်သူတယောက်ဖြစ်သည့် ဒရိုင်ဘာ မောင်ထွေးက မည်သို့မျှ အကူအညီ မပေးနိုင်ရကောင်းလားဟု ကျွန်တော် စိတ်မာန်နှင့် စကားဆိုသောအခါ သက်ကြီးရွယ်အို ဇရာဝေဒနာရှင်သည် မောင်ထွေးဘက်မှ ကာဆီးသော စကားမျိုးကိုပြောကာ ထိုမောင်ထွေး၏ အကြောင်းကို လှီးလွှဲပြောဆိုပြန် ချေသည်။

“ဒါဖြင့် ဒီမောင်ထွေးဆိုတဲ့လူက ကျွန်တော် မရှိတာနဲ့ သူ မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုပြီး ဒီအိမ်ကိုတောင် မလာတော့ဘူး ဆိုပါတော့လေ”

ကျွန်တော် မောင်ထွေးကို စိတ်ဆိုး သည်။ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေရသူမှာ ဦးညိုမောင်။

“ဒီလိုလည်းမဟုတ်ရှာပါဘူး မောင်ဝင်းဆွေ”

သူ့အသံတုန်ယင်နေ၏။

“အင်း၊ ဒီအကြောင်းတွေကို ကျုပ်တို့ အေးအေးမှ ပြောကြပါစို့လားကွယ်”

“ကျွန်တော်မရှိတဲ့အခိုက် ကျွန်တော့်အိမ်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကိုမှ ကျွန်တော်သိချင်တဲ့ အချိန်မျိုးမှာ မသိနိုင်တော့ဘူးလား ဦးကြီးညိုမောင်”

“ကျုပ် ဒီလိုမဆိုလိုပါဘူး။ အင်း၊ မောင်ဝင်းဆွေ ခရီးပန်းလာတာမို့လို့ ခဏတဖြုတ် နားစေချင် ပါသေးတယ်”

သည့်လိုဆိုလေလေ၊ စခန်းသာ၏ အကြောင်းကို ပို၍သိချင်လေလေဖြစ်၏။

ထိုအခါ ဦးညိုမောင်သည် စခန်းသာ၏အကြောင်းကို ထိမ်ချန်၍ မရတော့ပေ။

သူ့မျက်နှာမှာလည်း ဝမ်းနည်းသောအသွင် ဆင်ယင်ရချေပြီ။ မှန်၏။ ဤကိစ္စများ၌ ဦးညိုမောင် ဝမ်းနည်းရရုံသာရှိမည်။

စခန်းသာကို ပိုင်သူသည် ကျွန်တော်။ ဦးညိုမောင်သည် ကျွန်တော့်အပေါ်၌ ထူးကဲသော မေတ္တာနှင့် သံယောဇဉ်ထားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ အားကိုးအားထားပြုခဲ့သည်ဟုလည်း ကျွန်တော်ယူဆ၏။ ယခုမူ ကျွန်တော် ခရီးထွက်သွားသည်နှင့် ဦးလေးထွန်းသည် ကျွန်တော် သေရှာပြီ အမှတ်ထားကာ ထိုစခန်းသာအိမ်မှ ကျွန်တော့်မော်တော်ကားကို ယူသည်။ ကျွန်တော့်ဒရိုင်ဘာကိုလည်း ခေါ်သွားသည်။ ရှိစေဦး။ ယခုမူ ဦးညိုမောင်ကိုပင် ဤစခန်းသာမှ နှင်ထုတ်သည်။ ပြီး စခန်းသာကိုလည်း တပါးသူအား ရောင်းချရန်

စီစဉ်သည်ဆို၏။ ထိုအခါ ဦးညိုမောင်နှင့် ဦးလေးထွန်း တို့ စကား အချီအချ များကြရသည်။ အဆုံး၌ ဦးလေးထွန်းသည် သေလုအံ့အရွယ်ရောက်ပြီဖြစ်သော ထိုအဘိုးကြီးကို စကားတုပြိုင် မပြောတော့ဘဲ စခန်းသာရောင်းချရေး ကိစ္စကို လက်လျှော့သည်။ ထိုအဘိုးကြီးကလည်း စခန်းသာရောင်းချရေးကို အသက်သေသည်၏ တမလွန်ဘဝအထိ ဆန့်ကျင် သွားမည်ဆို၏။

ထိုအကြောင်းတို့ကို ကြားရသောအခါ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်မှာ တဆတ်ဆတ် တုန်ရလေပြီ။ ဒေါသဆိုသော မီးကျီးခဲကို ကျွန်တော် ပထမဆုံးအကြိမ် ဆုပ်ကိုင်ဖူးခြင်းဟုဆိုမည်။ ပူလှချေသည်။

ကျွန်တော်သည် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ဦးလေးထွန်းထံသို့ သွားအံ့ပြင်သည်။ ထိုအခါ ဦးညိုမောင်က တားသည်။

“ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ မောင်ဝင်းဆွေ။ ဒီကိစ္စတွေဟာ လွယ်လွယ်နဲ့ ရှင်းရမယ့် ကိစ္စတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ အင်း…”

ယခုတကြိမ်၌ အဘိုးကြီးသည် သူပြောလျှင် ပါမြဲဖြစ်သော အင်းကို သက်ပြင်းရှည်နှင့်အတူ လေးတွဲ့စွာ ဆွဲ၍ ဆိုလိုက်သည်။ ပြီးမှ …

“ခက်လှချည်လား မောင်ဝင်းဆွေ လူ့ဘဝတခုဟာ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလောက် ရှုပ်ထွေးရပါလိမ့်မလဲပဲ”

ဟု ညည်းညည်းညူညူ ပြောဆိုနေပြန်ချေသည်။ ကျွန်တော့်မှာကား ထူပူ၍နေပါပြီ။

“အို ဘာမှ ရှုပ်စရာမရှိဘူး ဦးကြီးညိုမောင်။ ကျွန်တော်ဟာ ဘာမဆို ငုံ့ခံလာခဲ့တာ။ ဒီအခြေအနေ ရောက်မှတော့ ကျွန်တော် ပြတ်ရလိမ့်မယ်။ ကြာရင် ဒီထက် ရှုပ်လာမှာ။ စဉ်းစားကြည့်ပါ ဦးကြီးညိုမောင်။ ခုအချိန်အထိ ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်အမေက ဘာပစ္စည်းတွေ ဘယ်လိုချန်ခဲ့တယ် ဆိုတာတောင်မှ သိရသေးတာမဟုတ်ဘူး။ ကြာရင် သူပြောသလို ကျွန်တော်ခံရမှာ မဟုတ်လား”

“ဒါတွေကိုပြောမနေ၊ တွေးမနေပါနဲ့ မောင်ဝင်းဆွေ၊ အင်း နောက်ဆုံး ဒီပစ္စည်းတွေ အားလုံးကို တောင်မှ မောင်ဝင်းဆွေ စွန့်လွှတ်ချင် စွန့်လွှတ်ရလိမ့်ဦးမယ်”

“ဒီစကားတွေပြောနေတာဟာ ကျွန်တော် ပစ္စည်းကို မက်လွန်းလို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ဦးကြီးညိုမောင်။ သူတို့ထင်ရာ လုပ်တာကို မခံချင်လွန်းလို့ ပြောနေတာ”

“အင်း အခုအချိန်ဟာ အလွန် စဉ်းစဉ်းစားစားနဲ့ လုပ်ရမယ့်အချိန်ပါ

မောင်ဝင်းဆွေ။ ဒီတော့ မောင်ဝင်းဆွေဟာ မောင်ဘထွန်းနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့နေရာမှာ အတတ်နိုင်ဆုံး လိမ်လိမ်မာမာ ရှိစေချင်တယ်"

ကျွန်တော်သည် ဦးညိုမောင်ပြောနေသော စကားတို့ကို စဉ်းစားရပါပြီ။ ဦးညိုမောင်သည် ဦးလေးထွန်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦး၏ အခြေအနေကို ကျွန်တော်သိထားသည်ထက်ပင် ပို၍ သိနေသည်လား။ ဤသို့ဆိုလျှင် ဘာတွေကို သိထားပါသနည်း။

ရပ်တည်ရာမရနိုင်သော ကျွန်တော်သည် ထိုင်ရာမှ ထသည်။ ဧည့်ခန်းတွင်း၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေမိပြန်သည်။ ပြီး မှန်ပြတင်းဆီသို့သွားကာ ပိတ်ထားသော ပြတင်းတံခါးကို လှပ်၍ အပြင်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်မိပြန်သည်။ ကျွန်တော်သည် လှုပ်ရှားနေသော စိတ်ကို တည်ငြိမ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါသည်။

ဦးညိုမောင် ဘယ်အချိန်က ထိုနေရာမှ ထွက်သွားသည်ကိုပင် ကျွန်တော် မသိလိုက်။

မုန်တိုင်းထန်သော ပင်လယ်ပြင်မှ လှိုင်းတံပိုးများနှယ် လှုပ်ရှားတက်ကြွသော စိတ်အဟုန်သည် တဖြည်းဖြည်း တည်ငြိမ်စပြုခဲ့လေပြီ။ ထိုအခါ မရင်ငြိမ်းကို သတိရသည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ မောင်ဝင်းဆွေ"

ယခုမှပင် ဦးညိုမောင်ကို သတိရသည်။ ဦးညိုမောင်သည် ထမင်းစားခန်းဝမှ နေ၍ လှမ်းမေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒီနားတွင်ပါ”

“နေဦးလေ။ ကော်ဖီသောက်ဦးမှပေါ့။ ဒီမှာ ကျုပ် မောင်ဝင်းဆွေအတွက် ကော်ဖီအိုးတည်နေတယ်”

“နေပစေတော့ ဦးကြီးညိုမောင်”

ဟု ခြေလှမ်းကိုပြင်ခိုက် ...

“မဟုတ်သေးဘူး မောင်ဝင်းဆွေ။ ခုဟာက ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ ဒီကိုလာပါဦးကွာ”

သူ့စကားကို နာခံမိပြန်သည်။

“ကဲ ထိုင်ဦး မောင်ဝင်းဆွေ”

ထမင်းစားပွဲမှ ကုလားထိုင်တလုံးကို ဆွဲထုတ်ပေးသည်။ ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်ဖြစ်သည်။ အဘိုးကြီး သည် ကော်ဖီအိုးပြင်လေသည်။ ကျွန်တော့်ကို မကြည့်။ သို့သော်...

“မောင်ဝင်းဆွေကို ကျုပ် တခုတောင်းပန်ပါရစေ”

ဟု ဆိုပြန်ချေသည်။ ဆက်လျက်မှပင် ...

“ကျုပ်ကို အသိမပေးဘဲနဲ့တော့ မောင်ဝင်းဆွေ မောင်ဘထွန်းနဲ့ သွားပြီး မတွေ့စေချင်ဘူး”

သူသည် အလွန်စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့် ထိုစကားတို့ကို တလုံးချင်းပြောနေ၏။

ကျွန်တော်သည် နောက်ကျောပေးကာ ကော်ဖီဖျော်နေသော ထိုအဘိုးကြီးကို တအံ့တသြ ကြည့်ရပြန် လေပြီ။ ထိုအဘိုးကြီးသည် ကျွန်တော်နှင့် ဦးလေးထွန်းတွေ့ဆုံမည်ကို အဘယ့်ကြောင့်များ သည်မျှ စိုးရိမ်နေရပါသနည်း။

ထိုအတွင်းမှာပင် ဦးညိုမောင်သည် ကော်ဖီအိုးကို ကျွန်တော့် ရှေ့သို့ချလာ၏။

“နေပါဦး ဦးကြီးညိုမောင်”

ကော်ဖီအိုးချပြီး ထွက်သွားအံ့ပြင်သော ခြေလှမ်းများ တုံ့ရပ်သွားလေသည်။

“ကျွန်တော်တခု မေးပါရစေ ဦးကြီးညိုမောင်၊ ခု ဦးကြီးညိုမောင်ပြောနေတဲ့ စကားတွေကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း နားမလည်ဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ ဦးလေးထွန်း နှစ်ယောက်ကိစ္စ ဖြေရှင်းဖို့နေရာမှာ ဘာပြဿနာတွေပေါ်စရာရှိလို့လဲ၊ ဒါတွေကို ဦးကြီးညိုမောင် သိသလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဦးလေးထွန်းက ကျွန်တော့်ပစ္စည်းတွေကို လိုချင်တဲ့နေရာမှာ ဘယ်လိုအထိ ကြံစည်ထားတယ်ဆိုတာ ဦးကြီးညိုမောင် သိထားလို့လား”

ကျွန်တော်သည် အတတ်နိုင်ဆုံး စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ပြောလေသောအခါ ဦးညိုမောင်သည် ရပ်လျက်မှာပင် နှုတ်တုံ့မပြန်သေးဘဲ တွေပေးနေပြန်၏။ အတန်ကြာမှ ...

“ဒီမှာ မောင်ဝင်းဆွေ။ ကျုပ် တခုပြောမယ်။ အိပ်နေတဲ့ကျားဆိုတာ မနိုးရဘူးကွဲ့။ အင်း ခုလည်း မောင်ဘထွန်းဟာ အိပ်နေတဲ့ကျားနဲ့ တူပါတယ်။ လမ်းကို ပိတ်ပြီး အိပ်နေတဲ့ ကျားဖြစ်လို့ ရှောင်သွားရမှာကလည်း မလွယ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ် နားလည်တယ်”

“ဦးကြီးညိုမောင် ပြောနေတာတွေက ဝေ့ဝေ့သွားတယ် ဦးကြီးညိုမောင်၊

ဆိုလိုချင်တာကို ရှင်းရှင်း ပြောစမ်းပါ ဦးကြီးညိုမောင်ရဲ့ ”

ကျွန်တော်သည် ဦးညိုမောင် စကားများ၌ စိတ်မရှည်နိုင်သဖြင့် ကြားဖြတ်ပြောလိုက်မိလေသည်။

“အင်း ခက်တယ်ကွာ။ ကျုပ်မှာလည်း ဘာပြောရမယ်ဆိုတာ မသိအောင်ဖြစ်နေတယ်ကွဲ့။ ကဲ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်ပါ မောင်ဝင်းဆွေ၊ မောင်ထွေးဟာ မောင်ဘထွန်းဆီရောက်နေပေမဲ့ ကျုပ်ဆီကို မကြာမကြာဆိုသလို ရောက်လာပြီး မောင်ဝင်းဆွေရဲ့သတင်းကို စုံစမ်းတတ်ပါတယ်။ မောင်ဘထွန်း ကပဲ စုံစမ်းခိုင်းတာလား မဆိုနိုင်ဘူး။ အင်း မောင်ထွေးအနေနဲ့ကလည်း မောင်ဝင်းဆွေကို ခင်မင်ရင်းနှီးရှိနေပြီ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ မောင်ဝင်းဆွေ ခုအတောအတွင်းတော့ မောင်ဘထွန်းနဲ့ ကိစ္စတွေ ဘယ်လိုဖြေရှင်းမလဲဆိုတာ စဉ်းစားသေးတာပေါ့။ အင်း ဒီကိစ္စမှာ ကျုပ်လည်း စဉ်းစားပေါ့မယ်လေ။ စဉ်းစားရတဲ့အခါကျတော့ မောင်ထွေးလာရင် သူ့တင်ပဲ မောင်ဘထွန်းကို မှာလိုက်တာပေါ့ကွာ”

ကျွန်တော်သည် ဘာမျှ နောက်ထပ် စကားမဆိုလိုတော့ပါ။ စင်စစ်အားဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဦးလေးထွန်းနှင့် ပတ်သက်၍ မကျေမနပ် ဖြစ်ရသည်မှာ မှန်၏။ သို့သော် ထိုမကျေနပ်မှုသည် ငွေနှင့် ပစ္စည်းဥစ္စာ၌ အဓိကမဟုတ်။ လတ်တလော ကြုံရသော မောင်ထွေးနှင့် မော်တော်ကားပြဿနာ သာလျှင် ဖြစ်သည်။ ငွေပြဿနာမှာလည်း မခံချင်စိတ်ကြောင့်သာ ပြောရသည်။ ယခု အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ကျွန်တော့်တွင် အချိန်အခါမရွေး အလွယ်တကူ သုံးစွဲနိုင်ရန် ဦးလေးထွန်းပေးထားခဲ့သည့် ငွေများအနက် ငွေနှစ်သောင်းကျော်ကျော် ရှိသေးသည်။ ပြီး ကျွန်တော်သည် ဦးလေးထွန်းနှင့် တွေ့ရသဖြင့် သင်းသင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဦးလေးထွန်းတွေ့ခဲ့ဖူးသော အမျက်ဒေါသ ပြန်လည် တောက်လောင်လာမည် ဆိုပါက ကျွန်တော်မလိုလား။ သည်တော့ ဦးညိုမောင်ပြောသော စကားများ ကို ကျွန်တော် အခိုက်အတန့်အားဖြင့် နာခံသင့်သည်ဟု ယူဆသည်။ ထိုအကြောင်းတို့ထက် ကျွန်တော် အရေးပေး စဉ်းစားရမည့် အကြောင်းတခုသည် ဦးညိုမောင် မပြောလာစေကာမူ ကျွန်တော့်အတွေးတွင်းသို့ ဝင်လာ၏။ ထိုအကြောင်းကား ကျွန်တော် စခန်းသာသို့ပြန်လာခြင်းသည် ဦးလေးထွန်းကို လွမ်း၍မဟုတ်၊ မရင်ငြိမ်းကို လွမ်း၍သာဖြစ်သည်ဟူသော အကြောင်း။

သို့နှင့် ကျွန်တော် စခန်းသာအိမ်မှ ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။ ကျွန်းသာသို့။ မရင်ငြိမ်းနှင့် တွေ့မည်။

စခန်းသာမှ ထွက်လာစက စိတ်လက်ပေါ့ပါးသလိုလို၊ မြစ်ရေပြည့်ပြည့်မလျှံသေးသော ကမ်းပါးမှာ ဖြတ်လာစဉ် ခြေလှမ်းများ နှေးသည်ဟုပင် ထင်သလိုလို၊ ထိုသလိုလိုတွေနှင့် ရေမဝင်သေးသော ချောင်း၏ သည်ဘက်မှ

သိမ်းဆည်းလက်စ ကျွန်းစိုက်ခင်းများကို မြင်ရသောအခါ ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်မှာ မရင်ငြိမ်းနှင့် တွေ့ရတော့မည့်အသိနှင့် လှုပ်ရှားသောစိတ်၏ ဂယက်ထင်၏။

နံနက်ခင်းနေခြည်သည် ကျွန်းစိုက်ခင်းသီးနှံပင်၊ ပန်းပင်များထက်တွင် ကျဆင်းနေချေပြီ။ ညက သို့မဟုတ် မနေ့က ထိုနေရာ၌ မိုးရွာခဲ့ပြီထင်သည်။ မြမြစိမ်းသော သစ်ရွက်သီးနှံများသည် ကြည်လင်စွာ စိမ်းစိုနေကြသည်။ ကျွန်းသမားကျွန်းသမအချို့သည် မိုးကျလာပြီဖြစ်၍ ကျွန်းစိုက်ခင်း မှ သီးနှံ အကြွင်းအကျန်တို့ကို သိမ်းဆည်း နေကြလေပြီ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မြင့်မားသော သပြေပင်ကြီးသည် မရင်ငြိမ်းနှင့် ကလေးတို့၏ ကျွန်းစိုက်ခင်းနေရာ။

ထိုနေရာသည် ဘာမျှပြောင်းလဲခြင်း မရှိပါကလား။

မရင်ငြိမ်းနှင့် ကလေးတို့ကို မြင်ရပြီလေ။

သည်လိုဆိုတော့လည်း လွန်ခဲ့သော တနှစ်ဆိုသည်မှာ မနေ့ကနှင့်များစွာ ခြားနားခြင်း မရှိပါကလား ဟု တွေးချင်စရာ။ သို့ပေမဲ့ သူ့ကို မြင်ရသောအခါ ရင်ထဲက တလှပ်လှပ်။ မျက်လုံးချင်းဆုံမိသောအခါ သူအံ့သြသည်။

သူ့မျက်နှာသည် ခါတိုင်းလိုပင် နုသစ်ဆဲ။ သူ့ကိုယ်သွင်ပြင်သည်လည်း ယခင်နှစ်များကနှင့် မခြား ပျိုမျစ်လတ်ဆတ်ဆဲ၊ သို့သော် သူ့မျက်လုံးများသည် ခါတိုင်းထက်ပင် နှလုံးသားတွင်းသို့ စူးဝင် စွမ်းလှအောင် ထက်မြက်နေဟန်ရှိချေသည်။

ယခုတော့ ကျွန်တော့်မှာ ဝေါဟာရ ရှားပါးနေလေပြီ။ သူ့ကို နှုတ်ဆက်ရမည့် စကားလုံးတွေကို ကျွန်တော်မသိတော့။ သူ့အမည်ကို မည်သို့ခေါ်မည်နည်း။ မည်သည့်နာမ်စားမျိုးကို သူ့အတွက် ကျွန်တော် သုံးသင့်ပါသနည်း။ ကျွန်တော့်အတွက် ကျွန်တော်သုံးစွဲရမည့် နာမ်စားကိုလည်း ကျွန်တော် ရှာ၍မရတော့။ လွန်ခဲ့သောတနှစ် က **'ငြိမ်း' နှင့် 'ကိုယ်'** ဆိုသော နာမ်စားများသည် ယခုအခါ သတ္တိနည်းနေပြီလား ဟန်လုပ်နေသည်လား။

'ဆရာ' ဟူသော လွင်သာမြိုင်ဆိုင်သည့် အသံနှင့်အတူ ကလေးတစု ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းလာကြသည်။ သူတို့သည် ကျွန်တော့်ကို မမေ့ကြသေး။ ကျွန်တော့်အတွက် နာမ်စားကိုလည်း မမေ့ကြသေး။ သို့သော် ကျွန်တော့်မှာ သူတို့ကို အသိစိတ်နှင့် မမြင်စွမ်းသေး။ ကျွန်တော်၏ မြင်သိစိတ်၌ မရင်ငြိမ်းသာလျှင်။

"ကလေးတွေကို နှုတ်ဆက်ပါဦး" သူပြောသည်မှာ ထိုစကား။ ကျွန်တော် သူ့အမိန့်ကို နာခံရသည်။ ကလေးတို့သည် စိတ်နှလုံးကို ထိခိုက်စေသည့်

မေးခွန်းများကို မေးကြသည်။

“ဆရာ ဘယ်သွားနေသလဲ၊ ဆရာ ကျွန်တော်တို့ဆီကို ဘာလို့ မလာတော့တာလဲ၊ ခု ဆရာ ကျွန်တော်တို့ဆီကို ပြန်လာတာလား” စသော မေးခွန်း ထွေထွေရာရာ။ ကျွန်တော်သည် ထိုကလေးတို့ကို လေးစားသောသဘောဖြင့် ဟန်လုပ်ကာ လှုပ်ရှားသောစိတ်ကို ထိန်းချုပ်လျက် အဖြေပေးရလေသည်။ ထိုကလေးတို့သည် သူတို့ဆရာမ၏ကိုယ်စား မေးသည် ဟုတ်မဟုတ် ခွဲခြားမဆိုစေနိုင်ကာမူ ကျွန်တော်သည် ဆရာမအတွက်ပါ မရည်ရွယ်သော်လည်း ရည်ရွယ်ပြီး ဖြစ်သည့်နှယ် ဖြေမိလေတော့သည်။

သည်တော့ ဆရာမမှာ ဘာများမေးစရာ ကျန်သေးသနည်း။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိုပြန်လာရတာလဲ”

သူ ဘယ်လိုပဲ ဟန်လုပ်ထားပေမဲ့ သူ့အသံသည် လှုပ်ခါနေသည်ကို ကျွန်တော်အသိ။

ထိုအချိန်၌ ကလေးတို့သည် အလုပ်ခွင်သို့ ပြန်၍ဝင်လေပြီ။ မရင်ငြိမ်းသည် ကျောင်းသားကြီး တယောက်ကို တာဝန်လွှဲအပ်ခဲ့ပြီး စိုက်ခင်းမှ ထွက်ကာ ရွာဆီသို့ ရှေးရှုရွေ့လျားလေသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့ဘေးမှ အရိပ်လို လိုက်ပါခဲ့ရသည်။ ထိုအခါ သူက တည်ငြိမ်အေးဆေးဟန်၊ မလှုပ်မရှားလေဟန်၊ ဟန်လုပ်ကာ မေးသည်။

“ဒါ မေးစရာ မေးခွန်းလားကွယ်”

နှုတ်မှ ထွက်အံ့သော သုံးစွဲခဲ့မြဲ၊ နာမ်စားကိုပင် ဟန်လုပ်၍ ထိန်းချုပ်နေရသေးသည်။

မရင်ငြိမ်း ချက်ချင်း အဖြေမပေး။

သဲတိမ်ရေကျချောင်းကို ဖြတ်ခဲ့ကြလေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ညို့မှိုင်းသော သရက်ပင်အုပ်ကို မြင်ရပေပြီ။ မရင်ငြိမ်းသည် ရွာလယ်လမ်းသို့ လာခဲ့ရာမှ တဖက်ချောင်းကမ်းပါးသို့ တက်မိသောအခါ သရက်ပင်အုပ်ဘက်သို့ ရှေးရှုသောလမ်းအတိုင်း လိုက်ခဲ့လေသည်။ သူ ကျောင်းသို့သွားရမည် ထင်၏။ ကျွန်တော်လည် သူ့အပါးမှမခွာ။ သူ့မျက်နှာကို တချက်ကြည့်ပြန်သည်။ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်သော အသွင်ကို ဆောင်ထားပေမဲ့ မျက်လုံးအစုံသည် ရီမှိုင်းနေ၏။

“ခုနေအခါမှာတော့ မေးရမယ့်မေးခွန်းပဲ”

မရင်ငြိမ်းသည် သုံးနှုန်းမြဲ အဆုံးသတ် နာမ်စားတခုကို ချန်လျက် စကားပြတ်ပြတ်ဆို၏။ ကျွန်တော့်ကို လျှပ်တပြက်မျှပင် စောင်း၍မကြည့်။

"ဒီမေးခွန်းဟာ ဘယ်အခါမှာမှ မလိုအပ်တဲ့ မေးခွန်းမျိုးပါ ငြိမ်းရယ်"

ယခု ကျွန်တော် သူ့အတွက် နာမ်စားဟောင်းကို စ၍သုံးပြီ။

"ဘယ်အခါမှာ တို့၊ ဘယ်တော့မှ တို့ ဆိုတဲ့စကားမျိုးတွေကို မသုံးသင့်ဘူး"

"ဘာကြောင့်"

ကျွန်တော်လည်း ပြတ်ပြတ်ပြောတတ်သား။

"ဒါတွေကို ရင်ငြိမ်း ရှင်းပြနေစရာ လိုသေးလို့လား"

"လိုတယ် ငြိမ်း လိုတယ်။ ကိုယ်ဟာ အရင်တုန်းကလို မသိပေမဲ့လည်း နားထောင်ပြီး ဆိတ်ဆိတ်နေတတ်တဲ့ လူတယောက် အဖြစ်မခံနိုင်တော့ဘူး။ မသိတာကိုတော့ ရှင်းပြရလိမ့်မယ် ငြိမ်း"

ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်အတွက် နာမ်စားဟောင်းကိုလည်း သုံးပါပြီ။ စကားသံသည် ခက်ထန် မည်လား တွေးပါ၏။ စိတ်လှုပ်ရှားဟန်က ပြင်းပြနေပြီ ထင်သည်

"ဒါကြောင့် ရင်ငြိမ်း မေးတာပေါ့။ ရှင်းပြစရာ လိုသေးသလားလို့။ ခုပဲကြည့်လေ။ ကိုယ့်အခြေအနေ ကိုက ဘယ်လောက် ပြောင်းလဲနေပြီလဲဆိုတာ"

သူလည်း ကျွန်တော့်နည်းတူ နာမ်စားဟောင်းများကို သုံးနှုန်းပြောနိုင်လေပြီ။

"ဒါပေမဲ့ ငြိမ်းကို ကိုယ်ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အခြေအနေဟာတော့ မပြောင်းလဲခဲ့ပါဘူး ငြိမ်းရယ်"

"ဒါက ကိုယ့်အခြေအနေကို"

ယခုတိုင် မရင်ငြိမ်းသည် ကျွန်တော့်ကို မကြည့်ဘဲ ရှေ့သို့သာ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရင်း ပြောနေဆဲ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ကျောင်းကလေးနှင့် နီးလာချေပြီ။ သူ ပြောနေသောစကားတို့သည် မငြိမ်သက်သော ကျွန်တော့်နှလုံးအိမ်ကို လှုပ်ဆွပေးနေဟန်ရှိ၏။

"ဒီမယ် ငြိမ်း"

ကျွန်တော့်အသံသည် သရက်ကိုင်းတို့ကိုပင် တုန်လှုပ်စေလိမ့်မည်ထင်၏။ သို့ပေမဲ့ သူကမူ မလှုပ်မချောက်။

"ကိုယ်ဟာ ဒီနေရာကို တနေ့မှာ ပြန်လာမယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်မျိုး မပါဘဲနဲ့

ဒီနေရာက လွင့်သွားခဲ့ရတယ်။ ကိုယ် ဘယ်ကိုပဲရောက်ရောက် ကိုယ့်စိတ်တွေဟာ ငြိမ်းဆီမှာပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကပါ ငြိမ်းရှိရာကို ပြန်လာခဲ့ရပြီ။ ဒီအခြေအနေကျမှတော့ ငြိမ်းဟာ သူစိမ်းပြင်ပြင် လုပ်နေတာကို ကိုယ်မကျေနပ်ဘူး”

“ဒီစကားမျိုးတော့ မသုံးပါနဲ့ ကို။ ရင်ငြိမ်းတို့ဟာ သူစိမ်းပြင်ပြင်တွေ မဟုတ်လို့ ရင်ငြိမ်းကို ဒီလိုပြောနေတာပေါ့။ သူစိမ်းတွေလိုသာဆိုရင် ကိုယ်လည်း ရင်ငြိမ်းကို ဒီလိုစကားတွေ ပြောစရာ လိုမယ် မဟုတ်ဘူး။ ရင်ငြိမ်းလည်း စကားပြန်ဖို့မလွယ်ဘူး”

ကျွန်တော်တို့သည် ကျောင်းဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေပြီ၊ ပင်စည်ကြီးမားသော သရက်ပင်ကြီး တပင်၏ ပတ်လည်တွင် ပြုလုပ်ထားသော ကွပ်ပျစ်ထက်၌ မရင်ငြိမ်း ထိုင်ချလိုက်လေသည်။ ကျွန်တော့်မှာ မထိုင်နိုင်သေး။ မရင်ငြိမ်း ရှေ့တည့်တည့်တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်မိသည်။ သည်အခါ မရင်ငြိမ်း၏ မျက်လုံးများသည် ရှောင်တိမ်း၍ မရတော့ပေ။ ကျွန်တော်သည် မရင်ငြိမ်းကို စားတော့ ဝါးတော့မည့်အသွင်နှင့် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်သည်။ ရင်မှာလည်း တဒုတ်ဒုတ်နှင့်။

“ဒီမယ် ငြိမ်း။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ပူနေတယ်။ ဒါကို ထပြီး ပေါက်ကွဲသွားအောင် မလုပ်ချင်ပါနဲ့။ ကိုယ် အေးအေးလူလူ ပြောတာကို ငြိမ်း စဉ်းစဉ်းစားစားနဲ့ဖြေပါ"

အမိန့်ပေးသောအသံ ဆန်ကောင်းဆန်ပေလိမ့်မည်။

မရင်ငြိမ်း စဉ်းစားနေလေပြီ။

“ကိုယ်တို့ဟာ ကလေးတွေ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ ကိုယ့်အထင်ရောက်နေတယ်။ ဟိုစဉ်ကနဲ့စာရင် ကိုယ်ဟာ အတန်အသင့် စဉ်းစားတတ်ပြီ။ ငြိမ်းနဲ့ပတ်သက်လို့တော့ ကိုယ် ဘာမှပြောစရာမလိုပါဘူး။ ငြိမ်းဟာ ကိုယ်နဲ့စာရင် ကိုယ့်ထက်အများကြီး ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်တယ်လို့ ကိုယ်နားလည်ထားတယ်။ ဒီတော့ ရင်ထဲမှာ တမြည့်မြည့် ဖြစ်ရမယ့် စကားမျိုးတွေကို သွယ်ဖွဲ့ပြီး ပြောမနေချင်ဘူး”

ကျွန်တော်သည် မရင်ငြိမ်းကို တချက်ကြည့်သည်။ သူသည် ကျွန်တော့်စကားကို နားထောင်နေ၏။ အလေးအနက် စဉ်းစားနေဟန်လည်း ရှိ၏။ ပြီး ကျွန်တော့်ကို မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေသေး သည်။

“ကိုယ် ငြိမ်းကို လက်ထပ်ချင်တယ် ငြိမ်း၊ ဒါပဲ၊ လက်ထပ်မယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ကိုယ် ဒီကိုပြန်လာတာဘဲ”

ဘယ်အခါမှ အံ့ဩသည့်အသွင်ကို ပြလိုဟန်မရှိသော မရင်ငြိမ်း အံ့ဩရပြီ။

သို့သော် သူက အံ့ဩရသော မျက်နှာထားကို ချက်ချင်းပြင်သည်။ ထိုအခါ သူ့မျက်နှာပြင်သည် မာကျောခက်ထန် သည့် ဟန်ပန်များကို ဆောင်သည်။

“တော်ပြီ ကို။ တော်ပြီ။ ဒီစကားဟာ ဒီမှာပဲရပ်ပါတော့။ ရင်ငြိမ်း မကြားချင်ဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို သူ မတ်တတ်ရပ်လေသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် တဆတ်ဆတ် တုန်နေသူသည် ထိုနေရာမှ ထွက်ပြေးဟန်ပြင်သည်။ ကျွန်တော်က ရှေ့မှ ကာဆီးထားလိုက်သည်။ သူသည် မျက်နှာကို ငုံ့ထား၏။

“နေဦး ငြိမ်း။ ဒီလိုပြောလို့မရဘူး။ ငြိမ်း ထိုင်ဦး”

“ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း ရင်ငြိမ်း သွားမယ်။ ရင်ငြိမ်းရှေ့က တားမထားပါနဲ့”

ငိုသံပါ၍ လာချေပြီ။

“မဟုတ်သေးဘူးလေ။ ကဲ ငြိမ်း စိတ်ထိခိုက်ရတယ်ဆိုရင် ကိုယ် ဒီစကားကို မပြောဘူး။ ငြိမ်း ဒီမှာပဲ ထိုင်ဦး”

ကျွန်တော်သည် မရင်ငြိမ်း၏တုန်လှုပ်သောစိတ်ကို တည်ငြိမ်စေရန်အတွက် မိမိစိတ်ကို ဦးစွာ ထိန်းချုပ်ပြီး အညင်အသာ ပြောရသည်။ သည်တော့လည်း ဆရာမ မရင်ငြိမ်းသည် ကလေး တယောက်လိုပင် ကျွန်တော့်အမိန့်ကိုကား နာခံပြန်သည်။ သို့သော် မျက်နှာကိုကား မဖော်။

ကျွန်တော်သည် ဘာစကားမျှဆက်မပြောဘဲ သိမ့်သိမ့်ခါလျက် ရှိုက်ငိုနေသည့် သူ၏ ကျောပြင်ကိုသာ တစေ့စေ့ ကြည့်နေမိလေသည်။ ထိုနောက်မှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထားမိသည်။

“တိတ်ပါတော့ ငြိမ်းရယ် ကိုယ့်ကြောင့်ဖြစ်ရတာကို တောင်းပန်ပါတယ်။ ကဲ ငြိမ်း အိမ်ကိုပြန်မလား။ ကိုယ်လိုက်ပို့မယ်”

မရင်ငြိမ်းသည် ဘာမှမပြောဘဲ ထိုင်ရာမှ ထလေသည်။ ရှိုက်သံကို ချုပ်တည်းသည်။ မျက်ရည်စကို လည်း သိမ်းသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့သည် ရွာဆီသို့ လာခဲ့ကြ၏။ လမ်း၌ မည်သူကမျှ စကားမစတော့ပေ။ နှစ်ဦးစလုံးသည် အတွေးကိုယ်စီနှင့် ငြိမ်း၏ အိမ်ကလေးဆီသို့ လာခဲ့ကြ၏။

မရင်ငြိမ်း၏အိမ်ကလေးပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်သည် အိမ်ရှေ့ခန်း ပက်လက် ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ မရင်ငြိမ်းသည် ကျွန်တော်နှင့် မလှမ်းမကမ်း ကြမ်းပြင်မှာ ထိုင်သည်။

သည်အချိန်အထိလည်း စကား မစကြသေး။ မရင်ငြိမ်းသည်လည်း ခေါင်းကို ငုံ့ထားဆဲ။ ကျွန်တော် သည် မရင်ငြိမ်း စိတ်ဆင်းရဲမည့် စကားများကို ထပ်၍ မဆိုလိုတော့ပါ။ မရင်ငြိမ်းပြောမည့် စကားကို သာ ကြားလိုပါသည်။

“ငြိမ်း တခုခုပြောပါကွယ်"

မရင်ငြိမ်းသည် ကျွန်တော့်ကို မော့၍ကြည့်သည်။ သူ့အကြည့်သည် ကျွန်တော့်ကို တုန်လှုပ်စေနိုင် စွမ်းသည်မှာ အမှန်ပင်။

“ရင်ငြိမ်းပြောတာ အသေအချာ နားထောင်ပါ အစ်ကို”

သူက စကားပလ္လင်ခံပြီး ပြောအံ့သောစကားတို့နှင့် ပတ်သက်၍ နှုတ်ရှိုနေဟန် ဖြစ်နေပြန်ချေသည်။ ပြီးမှ မျက်နှာထားဟန်ပြင်ကာ...

“ရင်ငြိမ်းဘဝဟာ တကောင်ကြွက်ဘဝပါ ကို။ ဒါကို ရင်ငြိမ်း အမြဲ စဉ်းစားပါတယ်။ ဒါတွေဟာ ကြာပါပြီ ကို။ ရင်ငြိမ်း ဒီလိုစဉ်းစားနေခဲ့ရတဲ့ အချိန်တွေကြားမှာပဲ ကိုယ်ဟာ ရင်ငြိမ်းရှိရာကို ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ ဒီတော့ ရင်ငြိမ်း ကိုယ့်ကို တွယ်တာမိတာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဆိုတာ သိလာရတော့ ရင်ငြိမ်း ကိုယ့်စိတ်ကို ပြန်ပြီးထိန်းသိမ်းခဲ့ပါတယ်။ ဒီနေရာမှာတော့ ရင်ငြိမ်းဟာ မစံပယ်လောက် မပြတ်သားခဲ့ဘူး။ ပိုပြီးဆိုးတာက မစံပယ်ဆီကကြားရတဲ့ ကိုနဲ့ ကို့ဇနီးအကြောင်းပဲ”

မရင်ငြိမ်းသည် အလွန်အေးဆေး တည်ငြိမ်သောအသွင်ကို ဆောင်၍ ထိုစကားတို့ကို ပြောနေသော် လည်း ရင်မှာ နိမ့်တုံမြင့်တုံဖြစ်၍ နေသည်ကိုကား ကျွန်တော်သတိထားမိပါ၏။

“ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးကျတော့ ရင်ငြိမ်းဟာ ချစ်တတ်တဲ့နှလုံးကို ဦးနှောက် အသိနဲ့ ဖွတ်ချေဖျက် လိုက်ခဲ့တယ်။ ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာစေချင်တဲ့ ရင်တွင်းစေတနာကြောင့် ကို့ကို ရင်ငြိမ်း မဆီးတားရက်ခဲ့ ပေမဲ့ ရင်ငြိမ်းကိုယ်ရင်ငြိမ်းတော့ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်သူအဖြစ် ဖန်တီးယူခဲ့တယ်။ ရင်ငြိမ်း အောင်မြင်တယ်လို့လည်း ထင်ပါတယ်။ ဒါကို ကိုနားလည်ရဲ့လားဟင်”

သူသည် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်၍ မေးလာပြန်သည်။ ကျွန်တော်နှုတ်က ဘာမျှမဖြေ။ သူဆက်မည့် စကားကိုသာ ကြားလိုသည်။

“အဲ ကို့ဇနီး အနိစ္စရောက်တဲ့သတင်းဟာ ရင်ငြိမ်းကို အတုန်လှုပ်စေဆုံးသတင်းပဲကို။ ဒီအခါကျတော့ ရင်ငြိမ်း နိုင်တယ်ထင်ခဲ့တဲ့စိတ်ကို ရင်ငြိမ်း ကြောက်လာတယ်။ ပြီးတော့ ကိုနဲ့ တွေ့ရမှာကိုလည်း ကြောက်လာတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲသိရဲ့လား ကို။ ကို့ဇနီးမရှိတဲ့နောက် တနေ့နေ့မှာ ရင်ငြိမ်းကို

လက်ထပ်ခွင့် တောင်းလာမယ်ဆိုတာ ရင်ငြိမ်း ကြိုပြီးသိနှင့်လို့ပဲ။ စဉ်းစားကြည့် ကို။ ဟိုတုန်းက ဆိုရင် ရင်ငြိမ်းအနေနဲ့ ကိုစိတ်ချမ်းသာအောင် တဖက်က လိုက်လျောပြီး၊ တဖက်က ရင်ငြိမ်းစိတ်ကို ထိန်းသိမ်းတဲ့နေရာမှာ ကိုယ့်အခြေအနေကို အဓိက အကြောင်းပြလို့ရခဲ့သေးတယ်။ ဟော၊ ကို့ဇနီး သေသွားတော့ ရင်ငြိမ်း ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုအကြောင်းပြရမလဲ။ ဒီသဘောကို ကိုနားလည်ရဲ့လားဟင်”

ယခုတော့လည်း မရင်ငြိမ်း၏ဆိုလိုရင်းစကားများကို ကျွန်တော်သဘောပေါက်ရပါပြီ။ မရင်ငြိမ်းကို လည်း ပိုမိုလေးစား မြတ်နိုးရပါသည်။

“ဒါပေမဲ့ ရင်ငြိမ်းဟာ ရင်ငြိမ်းကိုယ် ရင်ငြိမ်း လူစွမ်းကောင်းလုပ်ပြီး ကို့ဇနီးရဲ့ အသုဘကို ပို့ဖြစ်အောင် ပို့ပါသေးတယ်။ အဲ၊ နောက်ဆုံးကျတော့ ကို ရင်ငြိမ်းဆီကို မလာတော့ဘဲ တခြားကို ထွက်သွားပြီ ဆိုတာ သိရတော့ ရင်ငြိမ်းစိတ်အေးရတယ်။

“ဒီတုန်းက ကို မစံပယ်ရှိရာ သွားတယ်အထင်နဲ့ ရင်ငြိမ်း မစံပယ်ဆီကိုတောင် အကျိုးအကြောင်း စာရေးပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် မစံပယ်ဆီမရောက်တဲ့အကြောင်း သိရပြီး ကို့ဆီက စာတစောင် ရင်ငြိမ်းဆီ ရောက်လာတော့ ရင်ငြိမ်းဟာ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိအောင် ကြောက်သွားရသေး တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကို့ဆီကို ရင်ငြိမ်း စာမပြန်ဘဲနေတာ အကောင်းဆုံးပဲ သဘောထားပြီး ရင်ငြိမ်း ကို့စာကို မပြန်ဘူး။ အကြောင်းစုံကိုတော့ မစံပယ်ဆီ စာရေးပါတယ်။

“မစံပယ်ဟာ ကိုယ့်အပေါ်မှာ အတော်စေတနာထားရှာတယ် ကို။ ပြီးတော့ ရင်ငြိမ်း မစံပယ်ဆီက ရတဲ့ စာတွေ ပြဦးမယ်”

မရင်ငြိမ်းသည် မစံပယ်နှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းကို စကားညှပ်၍ဆိုပြီး သူ၏စကားကို ရပ်ထားပြန်သည်။ ကျွန်တော်သည် ယခုအခါ မစံပယ်၏အကြောင်းကိုထက် မရင်ငြိမ်း၏ အကြောင်းကိုသာ ကြားလိုသည်။ သည်တော့လည်း ကျွန်တော် မစံပယ်ကို ရှာဖွေခဲ့ရသောအဖြစ်ကို ဘာမျှမပြောဖြစ်။

“ဒီလိုနဲ့ ကို့ဆီက နောက်ထပ်စာမရတော့ ရင်ငြိမ်း နည်းနည်းစိတ်အေးခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ မှန်တာကို ရင်ငြိမ်း ပြောပါမယ်။ ကိုယ်မရှိဘူးဆိုကတည်းက ရင်ငြိမ်းဟာ ရင်ငြိမ်းစိတ် ရင်ငြိမ်းမနိုင်တော့ဘူး ကို။ ရင်ငြိမ်း သိပါတယ်။ ရင်ငြိမ်း ကို့ကို ချစ်နေပြီဆိုတာ ကိုယ်မရှိမှတော့လည်း ရင်ငြိမ်းကို ရင်ငြိမ်း အနိုင်မယူချင် တော့ဘူးလေ”

ယခုတော့လည်း မရင်ငြိမ်း၏ မျက်နှာပြင်မှာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုဖြင့် တုန်လှုပ်ရသော ကလေးငယ်၏ အသွင်ကို ဆောင်လျက်ရှိချေပြီ။ ထိုမျက်နှာကို မြင်ရသောအခါ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ မချိ။

“ဒီတုန်းမှာ ကိုပြန်လာတာ တွေ့ရတော့ ရင်ငြိမ်းသိပ်ကြောက်သွားရပြန်တယ် ကိုယ်။ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ရင်ငြိမ်း ကို့ကို တွေ့လည်းမတွေ့ချင်ဘူး။ မြင်လည်း မမြင်ချင်တော့ဘူး။ အရှုံးပေးထား ခဲ့တဲ့ ရင်ငြိမ်းစိတ်ကို ရင်ငြိမ်း သနားတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ငြိမ်းရယ်”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ကို။ ခုနေအခါမှာ ရင်ငြိမ်း ကို့ကိုချစ်မယ်။ ကို ရင်ငြိမ်းကို လက်ထပ်မယ်ဆိုရင်”

မရင်ငြိမ်း၌ စကားဆက်စရာ ရှာမတွေ့တော့သည်ကို ကျွန်တော် နားလည်ပါသည်။ သည်တော့ ကျွန်တော်သည် မရင်ငြိမ်းအဖို့ စကားဆက်နိုင်ရန် အချိန်ပေးရမည်။

“ကိုယ်နားလည်ပါပြီ ငြိမ်း။ ကိုယ်တခုတော့ ပြောမယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်နဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ ငြိမ်းစဉ်းစားပါ။ ကိုယ်လည်း ခု စခန်းသာကို ပြန်ရောက်နေပြီပဲဟာ ကလေးတွေကိုလည်း အရင်အတိုင်း စာဆက်သင်ပေးရလိမ့်မယ်။ ငြိမ်းနဲ့လည်း တွေ့ရအောင်ပေါ့ကွယ်”

ကျွန်တော်က ပြုံးလျက်ဆို၏။ မရင်ငြိမ်းသည် ကြောင်တွေတွေ လုပ်နေပြန်၏။

“ဒီတော့ ခု ကိုယ်ပြန်မယ်နော်။ နက်ဖြန် ကို ငြိမ်းဆီမှာ ထမင်းစားမယ်။ ကိုယ့်အတွက် ပိုချက်ထားနော်”

ထိုစကားကို ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပြီး မရင်ငြိမ်းအိမ်ပေါ်မှ ဆင်းအံ့ပြု၏။

ပတ်ဝန်းကျင်သည် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိနေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်တော် ရုတ်တရက် မဆင်းဖြစ်သေး။ မရင်ငြိမ်းက တချက် မော့ကြည့်နေ၏။ ကျွန်တော်သည် မရင်ငြိမ်း၏အနီးသို့ ကပ်လျက် မော့နေသော မရင်ငြိမ်း၏ နဖူးပြင်ကို တချက် ကြူမွှေးလိုက်မိလေသည်။ မရင်ငြိမ်းသည် ပန်းကလေးတပွင့်လိုပင် ငြိမ်နေ၏။

ယခု ကျွန်းသာမှ ပြန်ခဲ့သောလမ်းသည် မွှေးကြိုင်ထုံသင်းနေချေပြီ။

(၃၁)

စခန်းသာနှင့် ကျွန်းသာရွာ ကူးလူးသော၊ အမြဲတစေလိုပင် လှပမွှေးကြိုင် ထုံသင်းလှစွာသော ထိုလမ်းကလေးသို့ ကူးလူးရဖန် များလာသောအခါ ကျွန်တော် စိတ်အာရုံသည်ပင် စခန်းသာ၌ မရှိတော့ဟု ထင်သည်။ မိုးဖွိုင်ဖွိုင်ကျလာပြီဖြစ်၍ မရင်ငြိမ်း၏ အပြုံးသည်လည်း ကြည်ကြည်စင်စင် လှပလာလေပြီ။ ယခုအခါ၌ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးစလုံးသည် အလွန်လေးစား မြတ်နိုးအပ်သော စကားတို့ကို ဆိုလျက် နှစ်ဦးတွင် ရှိတန်ကောင်းသည်ဟု ကိုယ်စီ အမှတ်ထားကြပြီးဖြစ်သော စိုးရွံ့ထိတ်လန့်မှုများကို ပယ်ဖျက်ပြီး ခါတိုင်းအမြဲလို သရက်ပင်အုပ်တွင်းမှ စာသင်ကျောင်းကလေး၌ ကလေးတို့အား ပညာသင်ပြ ပို့ချပေးရင်း ထိုကလေးတို့နှင့် ထိုကျောင်းကလေးကို ရှေ့၌ ပိုမိုတိုးတက် လာစေရန် အစီအစဉ်များ စိတ်တွင် ပေါ်လာသမျှ ပြောဆိုတိုင်ပင်ကာ၊ တခါတရံ ရွာပတ်လည် မိကျောင်းပန်းနှင့် စွယ်တော်ပန်းများ ပွင့်စပြုသော ခင်ရိုးတန်း ဘေးလမ်း၌ လက်ချင်းတွဲလျက် လမ်းလျှောက်ကာ ရံခါ၌မူ ရေပြည့်စပြုပြီဖြစ်သော ရေကျချောင်းကလေးတွင် လှေငယ်တစင်းနှင့် လူးလာတုံ့ခေါက် သွားလာရင်း နှစ်ဦးပိုင်ဘဝတခု မည်သို့တည်ဆောက်အံ့ဟူသော စိတ်ကူး မျှော်မှန်းချက်များ ဖန်တီးမြူးထူးကာနှင့် နေဝင်သော၊ နေထွက်သော အကြိမ်များကိုပင် ရေတွက်ရန် မေ့လျော့နိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

သို့သော် များစွာအရေးပါလှသည်ဟုလည်း စိတ်ကမထင်။ အမှတ်အသားလည်း မထားလိုသည် ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုက မေ့ချန်ထားခဲ့လိုသောအကြောင်း တရပ်နှစ်ရပ်ကို သာမန် အားဖြင့် ဖော်ပြရပေဦးမည်။ ပထမအကြောင်းမှာ သည်လို။

တညနေ ကျွန်းသာမှ ပြန်ခဲ့ပြီဆိုသောအခါ ဦးညိုမောင်ဆိုသော အဘိုးကြီးသည် နေ့စဉ်လို ကျွန်တော် ဤစခန်းသာ၌ မနေဘဲလျက် အဘယ်အရပ်သို့ သွားလာနေပါသနည်းဟု မေးလာခြင်း၊ ထိုအခါ၌ ကျွန်တော်သည် ဦးညိုမောင်၏ အမေးကို ခိုင်မာသော အဖြေမပေးဘဲလျက် ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်လည် နေသည်ဟုသာ စကားဆိုခဲ့၏။ ထိုအဘိုးကြီးသည် မည်သို့မျှ ထပ်လောင်းမေးမြန်းခြင်း မပြုတော့ပေ။ သူသည် ကျွန်တော်နှင့်ပတ်သက်လျှင် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရမည်ဟု သူယူဆမိသော စကားတို့ကို တတ်နိုင်သလောက် မျိုသိပ်ထားသည်ဟု စွဲမှတ်ထားဟန်ရှိချေသည်။

ဒုတိယအကြောင်းကား၊ အစပြုသူ ဦးလေးထွန်း၊ အစဖော်သူ မောင်ထွေး၊ တဆင့်စကား ပြောကြားလာသူ ဦးညိုမောင်။ ဖြစ်ရပုံမှာ ဤသို့တည်း။

ကျွန်းသာမှပြန်လာသော တညနေတွင် ဦးညိုမောင်သည် ထိုနေ့က မောင်ထွေး ရောက်လာသော အကြောင်း၊ မောင်ထွေးက ကျွန်တော့်ထံမှ စာ ရ မရ၊ ဦးလေးထွန်း အမေးခိုင်းကြောင်း အကယ်၍ စာရပါက ကျွန်တော်ထံသို့ သူ စာရေးလိုသည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော့်လိပ်စာကို ရယူလိုကြောင်းမျှသာ ပြောလာသည်ကို ဦးညိုမောင်သည် ကျွန်တော် ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုမောင်ထွေးမှတဆင့် ဦးလေးထွန်းအား အကြောင်းကြားသင့် မသင့် အဆုံးအဖြတ် တောင်းလေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် များစွာတုန်လှုပ်ခြင်း မရှိဘဲလျက်...

"ကျွန်တော် ပြန်ရောက်နေပြီလို့သာ ပြောလိုက်ဗျာ" ဟု ပြောမိသည်၏ နောက်ရက် တပတ်နှစ်ပတ်မျှ ကျော်လွန်သောအခါ ကျွန်တော်၏မော်တော်ကားနှင့် ဒရိုင်ဘာမောင်ထွေးတို့ ပြန်ရောက်လာကြလေ တော့သည်။ ကျွန်တော့်ထံ စာရေးလိုသည်ဆိုသော ဦးလေးထွန်း မရောက်လာခဲ့ပေ။ ထို ဦးလေးထွန်းသည် ကျွန်းသာရွာသို့ ယခုနေအခါ မော်တော်ကားနှင့် သွား၍ မဖြစ်နိုင်ဟူသော အချက်ကို မသိလေရော့သလား။

ထားကြပါစို့။ ထိုအကြောင်းတို့သည် နေ့စဉ် မရင်ငြိမ်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ ညစာစားသုံးရသည့် အကြောင်းများလောက် အမှုထားဖွယ်မဟုတ်။

ထိုအကြောင်းတို့ကိုထက် ကျွန်တော် မလွဲမသွေ ဖော်ပြရမည့်အကြောင်းကား ကျွန်တော်နှင့် မရင်ငြိမ်းတို့ လက်ထပ်ကြတော့မည့်အကြောင်း။ စင်စစ်တော့လည်း ယခုအရွယ်များသည် အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်လာပြီဖြစ်သော အပိုင်းအခြားဖြစ်၏။ လူ့ဘဝ၌ အချစ်နှင့် ပတ်သက်၍ ပြောရမည် ဆိုလျှင် ပြောစရာ ရေးဖွဲ့စရာ အကြောင်းအရာများ များစွာရှိသော်လည်း ထိုအကြောင်းတို့ကို များစွာ အရေးပေး ဖော်ပြလိုခြင်း မရှိတော့ပေ။ သည်အခါကျမှလည်း ဆယ့်ခြောက်နှစ်၊ ဆယ့်ရှစ်နှစ် အရွယ်များမှာတုန်းကလို လရောင်ကိုလည်းကောင်း၊ နွေဦးကိုလည်းကောင်း ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်၊ ဖွဲ့နွဲ့ခြင်းဖြင့် ရင်ခုန်ကာ မောဟိုက်နွမ်းနယ် ရသည်တို့ကိုလည်း အရေးသာ မမှတ်ချင်တော့။ ထို့ကြောင့် နှစ်ဦးစလုံးသည် မိုးကုန်သော ဆောင်းတနေ့နေ့၌ ကျွန်းသာရွာ လူကြီးသူမများရှေ့တွင် သဘောတူ လက်ထပ်ကြတော့မည်ဟု သဘောတူခဲ့ကြလေသတည်း။

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် အသက်အရွယ် ကြီးရင့်ပြီဖြစ်၍ ဇရာဖိစီးနေသော အဘိုးကြီးဦးညိုမောင် အံ့သြရမည့်အဖြစ်ကို ဖန်တီးမည် ကြံစည်ကာ တညနေ၌ ကျွန်းသာမှ စောစောအပြန်တွင် မရင်ငြိမ်းကိုပါ စခန်းသာသို့ ခေါ်ခဲ့လေ၏။ အဘိုးကြီးသည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို တွေ့ရသော အခါ လန်းဆန်းသော အပြုံးနှင့် နှုတ်ဆက်သည်။ သူ့မျက်နှာပြင်၌ အံ့သြသောအသွင်ကို မတွေ့ရပေ။

“ဦးကြီးညိုမောင် သူ့ကို သိရဲ့လားဟင်”

မရင်ငြိမ်းသည် ထိုအဘိုးကြီးကို ယခုမှ သတိနှင့် တွေ့ဖူး၊ မြင်ဖူးသော်လည်း ယခင် သင်းသင်း၏ အသုဘမှာကတည်းက အမှတ်မထင် မြင်ခဲ့ဖူးပြီး ဖြစ်မည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ပြောပြထားနှင့်ပြီး ဖြစ်၍ ထိုအဘိုးကြီးကို တွေ့ရသောအခါ ကြည်လင်သော အပြုံးဖြင့် အဘိုးကြီး၏ ရင်ကို ရွှင်ပျစေ၏။ အဘိုးကြီးကမူ ထိုမရင်ငြိမ်း၏အကြောင်းကို ကြားခဲ့ဖူးသည် မရှိသေး။ မြင်ဖူးသည်မှာ တကြိမ်ရှိသည် သူဆိုနိုင်လျှင် ဆိုနိုင်မည်ဖြစ်သော်လည်း ထိုစဉ်က အမှတ်ထားနိုင်ခဲ့မည် မဟုတ်။

“ကျုပ် ဘယ်သိပ့်မလဲ မောင်ဝင်းဆွေရ”

နီညိုရောင်လွှမ်းလျက် အစုံအစေ့ပင် ရှိတော့သည် မဟုတ်သော သွားများပေါ်အောင် ရယ်မော ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

“ဒါပေါ့ ဦးကြီးညိုမောင် မသိတာ ဆန်းမှမဆန်းပဲ။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့အကြောင်းကို ပြောမပြခဲ့ပဲ ဟာကို”

အဘိုးကြီး၏ မျက်နှာတွင် စောစောကပြုံးရယ် ရွှင်ပျခြင်းအသွင်တို့ တဖြည်းဖြည်း လွင့်ပျောက်စ ပြုနေချေပြီ။

“သူ ကျွန်းသာကလေ ဦးကြီးညိုမောင်။ ကျွန်းသာမှာ ကျောင်းဆရာမပေါ့”

“အင်း”

သူ ဒါပဲ ပြောသည်။

“နာမည်က မရင်ငြိမ်းတဲ့။ အဲဒါ ကျွန်တော် သူ့ကို လက်ထပ်မလို့”

အဘိုးကြီး၏မျက်နှာပြင်၌ အံ့ဩသောအသွင်ကို အထင်အရှား မတွေ့ရပါ။ သူသည် ရင်တွင်း လှုပ်ရှားမှုကို မျက်နှာ၌ အရိပ်မထင်စေလိုသည့် သဘောနှင့် ထိန်းချုပ်ထားသည်လား မဆိုနိုင်။

“ဩော် ဩော်” ဟုသာ ပြောကာ တွေနေသေးသည်။ ထိုခဏတွင် ကျွန်တော်သည် မရင်ငြိမ်း မျက်နှာကို တချက် အကဲခတ်လိုက်မိသည်။ သူပင်လျှင် ကြောင်၍နေချေပြီ။ ထိုအတွင်း အဘိုးကြီး သည် မျက်နှာထားကို ချက်ချင်းပြောင်းကာ...

“အင်း၊ ကောင်းတယ်ပေါ့။ ကောင်းတယ်။ ခုမှပဲ စခန်းသာလည်း ပြန်ပြီး စိုစိုပြည်ပြည်ဖြစ်တော့မှာပဲ။ အင်း၊ မောင်ဝင်းဆွေ ခုလို လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတော့ ကျုပ်လည်း အသေဖြောင့်နိုင်ပြီပေါ့။ ဟုတ်တယ် သမီးရဲ့”

အဘိုးကြီးသည် ပြောလက်စ စကားကို မရင်ငြိမ်းအတွက် ရည်ရွယ်လိုက်လေပြီ...

“ကျုပ်ကလည်း အသက်ကြီးပြီ မဟုတ်လား။ အင်း... ကျုပ်သမီး ရောက်လာရင်တော့ မောင်ဝင်းဆွေ လည်း စခန်းသာမှာ စိတ်အေးလက်အေး နေနိုင်ရောပေါ့ကွယ်”

သည့်နောက်တော့လည်း ကျွန်တော်တို့သည် များစွာ အမှတ်အသားပြုလောက်ဖွယ် မဟုတ်သော စကားတို့ကို ခဏမျှ ဆိုပြောကြပြီး ကျွန်းသာသို့ ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲကမူ အဘိုးကြီးသည် အမှန်တကယ် ပြောပြလိုသော စကားတစကို ချန်ထားသည်ဟု မှတ်ထင်ကာ စိတ်တွင် မတင်မကျဝေဒနာနှင့်။

“အချိန်စောပါသေးတယ် ကို။ ရင်ငြိမ်းတို့ ကမ်းနားဘက်က လမ်းလျှောက်ပြန်ရအောင်”

စခန်းသာမှ ထွက်လာခါနီးတွင် မရင်ငြိမ်း ထိုစကားကိုပြော၏။

“ကမ်းပါးစွန်းကို မသွားကြနဲ့ဟေ့၊ မိုးရွာထားတော့ ကမ်းပါးစွန်းက သိပ်ပြီး ခိုင်လှတာ မဟုတ်ဘူးကွ”

နောက်ဘက်မှ နေ၍ ဦးညိုမောင် ပြောလိုက်သောစကား။

ကျွန်တော် ရင်သည် လှစ်ခနဲ တုန်သွား၏။ ယခင်တကြိမ် ဦးညိုမောင် ထိုစကားသုံးခဲ့စဉ်ကအဖြစ်ကို ရုတ်တရက် သတိရမိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ချက်ချင်းလိုပင် မျက်နှာထားဟန်ပြင်ကာ မရင်ငြိမ်းနှင့် အတူ စခန်းသာမှ ထွက်ခဲ့လေသည်။ ဦးညိုမောင်၏ အမှာစကားကို နှုတ်တုံ့မပြန်ခဲ့။ နေရောင်၏အပူရှိန်သည် လျော့ပါးစပြုလေပြီ။ အနောက်ဘက် တောင်တန်းထက်၌ တိမ်စိုင်ကြီး များသည် တရွေ့ရွေ့ ရွက်လွင့်မျောပါနေကြ၏။ မြစ်ပြင်၌ ရေပြည့် စပြုပြီဖြစ်၍ မြစ်ရေပြင်သည် မို့မောက်နေပေပြီ။ ကမ်းပါးထိပ်မှ ငုပင်များ၌ ငုပွင့် ဝါဝါအချို့ ကျန်သေးသည်။ စိမ်းမြသော အရွက်များက မြိုင်ဆိုင်လှချေသည်။

“ငုပွင့်တွေကလည်း ကုန်ခဲလိုက်တာနော်”

မရင်ငြိမ်းသည် ခပ်ညည်းညည်း ကလေးပြောရင်း ကျွန်တော့်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် မရင်ငြိမ်း ရည်ရွယ်ပြောဆိုသော ငုပင်ကို ရုတ်တရက် မကြည့်ဖြစ်သေးဘဲ နောက်ဘက်သို့ တချက် ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်မိသည်။

ယခင်တကြိမ်ကလို ဦးညိုမောင်ကို တွေ့မည်ဟု စိတ်အထင်ရောက်ဟန်တူ၏။ ကျွန်တော်၏အဖြစ်ကို မရင်ငြိမ်း မသိလိုက်။

"ဘာဖြစ်လို့တုံး ငြိမ်း"

"ငုပွင့်ကို ရင်ငြိမ်း သိပ်မုန်းတာပဲ"

သူသည် စကားစကို ဖြတ်ကာ ငုပင်ရှိရာသို့ ကျွန်တော်နှင့်အတူ လာနေဆဲဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် မရင်ငြိမ်းပြောသောစကားကို နားမလည်နိုင်သဖြင့် သူ့မျက်နှာကို တချက် အကဲခတ်မိသည်။ သူ့မျက်နှာသည် အေးဆေးတည်ငြိမ်သော အသွင်ဆောင်နေ၏။

"ကိုရော ငုပွင့်ကို သဘောကျလား ဟင်"

ထိုမေးခွန်းကို သူဆက်၍ မေးသည်။

ကျွန်တော်သည် ဦးညိုမောင် တနေရာမှ ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုနေလိမ့်မည်ဟု စိတ်မှထင်ဆဲဖြစ်၍ စကားပြန်ရပေမဲ့ စိတ်မပါလှပေ။

"မသိပါဘူးကွယ် ပန်းပွင့်တွေအကြောင်းကို သိပ်မှမသိဘဲဟာ"

"ရင်ငြိမ်းလည်း ပန်းတွေအကြောင်း သိပ်သိလှလို့မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အမြင်ကြည့်ပြောရင်တော့ ငုပင်ပွင့်တာကို မကြိုက်ဆုံးဘဲ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ငြိမ်း"

"ငုပင်မြိုင်မြိုင်ပွင့်တဲ့ အချိန်ဆိုရင် အရွက်စိမ်းစိမ်းတွေကို မမြင်ရတော့ဘူး။ တပင်လုံး ထိန်နေတာပဲ။ ငုပွင့်ရဲ့အရောင်က အဝါမဟုတ်လား။ အဝါရောင်ဟာ အပူရောင်ပဲ။ ဒီအရောင်က စူးရှလွန်းတော့ လူကို ထိုင်းမှိုင်းစေတယ်လေ။ ပြီးတော့ ငုပွင့်တဲ့အချိန်မှာ မိုးကလည်း ဖြိုင်ဖြိုင်သည်းသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ သူက ပိတောက်ထက်တောင် စောသေးတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်တခုလုံးဟာ ထိုင်းထိုင်းမှိုင်းမှိုင်း သွေ့သွေ့ခြောက်ခြောက်နဲ့ အလွန်ငြီးငွေ့စရာ ကောင်းတဲ့အချိန်မျိုးပဲ။ အဲဒီအချိန်မျိုးကိုလည်း ရင်ငြိမ်း မကြိုက်ဘူး။ ဒီအချိန်မျိုးမှာမှ လူ့မျက်စိပသာဒကို စူးစူးရှရှဖြစ်အောင် ထိန်ပြီး ပွင့်တဲ့ ငုမျိုးကိုလည်း ရင်ငြိမ်း သဘောမကျဘူးလေ"

စင်စစ် ကျွန်တော်သည် မရင်ငြိမ်း၏စကားများ၌ များစွာစိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိသော်လည်း မရင်ငြိမ်း၏ စကားများသည် ထူးဆန်းသည်ဟု ထင်နေ၏။

“ဒါဖြင့် ငြိမ်း ဘယ်ပန်းကိုကြိုက်လဲဟင်”

“ရင်ငြိမ်းပြောပါပကော။ ရင်ငြိမ်းက ပန်းအကြောင်းကိုထက် အရောင်နဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်အကြောင်းကို ပိုတွေးမိတာပါလို့။ ရင်ငြိမ်းအဖို့တော့ ရင်ထဲမှာ အေးသွားစေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အရောင်မျိုးကို သဘောကျတယ်။ ကြည့်လေ ခုလိုကျတော့လည်း ငုပင်တွေဟာ အပွင့်မကုန်သေးတာ တခုကလွဲလို့ ကြည့်လို့ကောင်းစတော့ ပြုလာပြီ”

ကျွန်တော်တို့သည် ငုပင်နှင့် နီးကပ်လာပြီ ဖြစ်သည်။ ငုပင်မှာ အရွက်စိမ်းတို့ဖြင့် မြိုင်ဆိုင်လှစွာ၏။ ထိုမြစိမ်းရွက်များကြား၌ ငုပွင့်ဝါဝါတို့ ကျိုးတိုးကျဲတဲသာ ရှိကြတော့သည်။

“ဒါဖြင့် ငြိမ်းသဘောကျတာ အစိမ်းရောင်ပေါ့”

“ဟုတ်မယ် ထင်တယ်။ အစိမ်းရောင်ကို လူတွေက စိမ်းကားတဲ့သဘော ရှိတယ်လို့ ယူဆကြပေမဲ့ ရင်ငြိမ်းစိတ်ထဲကတော့ စိုပြည်တဲ့ အေးချမ်းတဲ့ အတွေ့အထိကို ဖြစ်ပေါ်စေတယ်လို့ ယူဆတယ်။ ဒါကြောင့် ရင်ငြိမ်း အစိမ်းရောင်ကို သဘောကျတယ် ထင်တာဘဲ။ ပြီးတော့ ရင်ငြိမ်းရဲ့ သဘောကိုက နွေရာသီကိုမုန်းပြီး မိုးရာသီကို သဘောကျတော့ အစိမ်းရောင်ဟာ မိုးရာသီရဲ့ အမှတ်အသားလို့ လည်း ရင်ငြိမ်း ယူဆတယ်လေ"

ငုပင်အောက်သို့ ရောက်ကြသောအခါ မရင်ငြိမ်းသည် ငုပန်းပွင့်များအကြောင်းထက် ရာသီဥတု အကြောင်းကို ဦးတည်ပြောဆိုနေလေပြီ။ ကျွန်တော်သည် နောက်ဘက်သို့ တချက် လှမ်းကြည့်လိုက် မိသည်။ ကျွန်တော် စိတ်ကထင်သလို ဦးညိုမောင်ကို ကျွန်တော် မတွေ့ရ။

“မိုးကိုတော့ ကိုလည်း သဘောကျချင်တယ် ငြိမ်း”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ရင်ငြိမ်းအကြောက်ဆုံးကတော့ နွေပဲ။ နွေဟာ လူ့စိတ်ကိုသာ ထိုင်းမှိုင်းစေရုံတွင် မကဘူး။ နွေရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်က လူရဲ့စိတ်ကို ချောက်ချားစေတယ်လို့လည်း ရင်ငြိမ်းထင်တယ်။ ရင်ငြိမ်း နွေရောက်လာတာနဲ့ စိတ်ဂနာမငြိမ်ချင်ဘူး။ ပြီးခဲ့တဲ့ နွေတုန်းကဆိုရင် ရင်ငြိမ်းဟာ ကိုယ့်ကို လွမ်းလည်းလွမ်းတယ်။ ဒီတော့ ပြန်လာစေချင်သလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ပြန်လာမှာကိုလည်း ငြိမ်း ကြောက်နေတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်တခုလုံးကလည်း အပေါင်းနဲ့ အပျက်တွေနဲ့ချည်း တန်ဆာဆင် ထားသလိုပဲ။ အဝေးကြီး မျှော်ကြည့်ပြန်တော့လည်း မြူတွေဆိုင်းပြီး မှုန်မှိုင်းမှိုင်းနဲ့ ဘာကိုမှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရဘူး။ ခုတော့ အလွန်စိတ်ပျက်စရာကောင်းတဲ့ ရာသီဥတု တခုကို ကျော်ခါမှ ကိုယ်ရောက်လာတာ တော်သေးတာပေါ့နော်”

ယခုတော့လည်း ကျွန်တော်သည် မရင်ငြိမ်း ပြောသည်များ၌ စိတ်ဝင်စားရလေပြီ။

မရင်ငြိမ်း ပြောသည့်စကားကို ကျွန်တော် သဘောကျချင်သလိုလိုဖြစ်၏။ နွေရာသီ၏အကြောင်း ကိုလည်း စိတ်ကူးကြည့်မိသည်။ ထိုအခါကျတော့လည်း နွေသည် မရင်ငြိမ်းပြောသကဲ့သို့ပင် ထိုင်းမှိုင်း ငြီးငွေ့စေသော မှုန်မှိုင်းခြောက်သွေ့သော အဟောင်းအနွမ်းတို့ကို မြင်ရသည်ဖြစ်၍ စိတ်နှလုံး တုန်လှုပ် ချောက်ချားစေသော ပတ်ဝန်းကျင်ဖြင့်သာ တန်ဆာဆင်သည်ဟုလည်း ထင်ယောင်လာ၏။

“တခုတော့ ရှိတာပေါ့ ငြိမ်းရယ်၊ နွေရောက်လာတာဟာ မိုးရောက်တော့မယ့် သဘောပဲ မဟုတ်လား။ နွေဟာ ငြိမ်းပြောသလို အဟောင်းအပျက်နဲ့ တန်ဆာဆင်ပေမဲ့ ဒီအဟောင်းအပျက်တွေကို ကြည့်ပြီး အသစ်အပြုကို ဖန်တီးဖို့ စိတ်ကူးမျှော်လင့်နိုင်သားပဲဟာ”

ကျွန်တော် တိုစကားကို ဆိုမိပြီး…

“ငြိမ်း ကမ်းပါးစပ်ကို သိပ်မသွားနဲ့လေ၊ ကမ်းပါးက မိုးရွာထားတော့ ပြိုကျမှဖြင့်”

ဟု စိုးရိမ်စိတ်နှင့် သတိပေးစကား ဆိုလိုက်မိပြန်သည်။

မရင်ငြိမ်းသည် အပြုံးနှင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ကာ…

“စိုးရိမ်လိုက်တာ ကိုရယ်။ ခုနေခါ ကမ်းပါးပွဲကျဦး၊ မသေနိုင်ပါဘူး ကိုရဲ့။ အောက်မှာ ရေတွေ ရှိနေသားပဲဟာ”

ပေါ့ဆသောစကားကို ဆိုသည်ထင်၏။ ပြီး…

“ရေတွေ ဘယ်အထိတက်လာပြီလဲ ကြည့်ချင်လို့ပါ”

ဟုလည်း စကားပြန်သည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ ငြိမ်းရယ်။ ရေထဲကျသွားလို့ မြုပ်သွားမှဖြင့်”

“အမယ်လေး ကိုရယ် သတ္တိကြောင်လိုက်တာ။ ရင်ငြိမ်း ရေကူးတတ်ပါတယ်။ ကို ရေမကူးတတ် ဘူးလား ဟင်”

“ဟင့်အင်း”

“အဲဒီလိုဆိုရင် ကိုယ်သိပ်ပြီး ရှေ့မတိုးနဲ့။ ကို ကျသွားမှ မြုပ်သွားမှာ

ရင်ငြိမ်းဆိုရင်တော့ အသာကလေး ကူးသွားမှာပဲ"

“ပြောတော့ လွယ်လိုက်တာ ငြိမ်းရယ်။ ကမ်းပါးကကျတော့ ရေထဲတည့်တည့် ကျသွားချင်မှ ကျသွားမှာ။ ပြီးတော့လည်း အရှိန်နဲ့ကျသွားရင် အောက်မှာက ကျောက်တုံးကျောက်ခဲတွေနဲ့ဟာ။ ကဲ လာပါကွယ်၊ ကိုယ်တို့ ပြန်ကြပါစို့”

သည်တော့လည်း မရင်ငြိမ်းသည် ကျွန်တော်နှင့် လက်ချင်းတွဲကာ ကမ်းပါးစပ်မှ ခွာခဲ့ကာ ကျွန်းသာသွားရာလမ်းပေါ်သို့ ရှေးရှုလိုက်ခဲ့လေသည်။

“ဟိုမှာ ကို ဦးကြီးညိုမောင်”

ကျွန်တော်သည် တုန်လှုပ်သော စိတ်နှင့် မရင်ငြိမ်း ညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ထိုနေရာသည် ယခင် သင်းသင်း ညွှန်ပြဖူးသော နေရာမဟုတ်ပေ။ စခန်းသာ တောင်ကုန်းထိပ်နေရာ ဖြစ်လေသည်။ ထိုစခန်းသာ ခရုပတ်တောင်ထိပ်၌ ဦးကြီးညိုမောင်ကို မထင်မရှား မြင်ရလေသည်။

နေမင်းသည် တောင်တန်းထက်မှ တိမ်စိုင်ကြားသို့ ငုံ့ဝင်စပြုလေပြီတကား။

ကျွန်တော်တို့သည် ကျွန်းသာဘက်သို့ ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။ ကျွန်တော်သည် မရင်ငြိမ်းကို ကျွန်းသာသို့ ပို့ပြီး ပြန်ခဲ့သည်။ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ဦးညိုမောင်သည် ကျွန်တော့်အား စကားတစ ပြောလေသည်။

အကြောင်းကား ကျွန်တော် လက်ထပ်မည်ဆိုပါက ဦးလေးထွန်းအား အသိပေးခြင်းဖြင့် မည်သည့် အခြေအနေမျိုး ဖြစ်ပေါ်မည်နည်းဟူသော အချက်ကိုလည်း စဉ်းစားရန်။

မှန်၏။ ကျွန်တော်လက်ထပ်မည်ဆိုပါက ကျွန်တော်သည် ဦးလေးထွန်းအား အကြောင်းကြားသင့် လေသည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ ဦးလေးထွန်းနှင့် တွေ့၍ သင်းသင်းနှင့် ပတ်သက်သော မကျေချမ်းစိတ် ပြန်လည်ပေါ်ပေါက်လာမည်ကိုကား ကျွန်တော် စိုးရိမ်သည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် ဦလေးထွန်း နှင့် တွေ့ဆုံရေးကို စဉ်းစားရလေပြီ။

(၃၂)

မည်သို့ဖြစ်စေ ကျွန်တော်သည် တနေ့နေ့၌ ဦးလေးထွန်းကိုကား တွေ့ရပေမည်။ မတွေ့၍မဖြစ်။ ပြီး မရင်ငြိမ်းနှင့် လက်ထပ်မည့်ကိစ္စကိုလည်း ကျွန်တော် ကြိုတင် အကြောင်းကြားသင့်လေသည်သာ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဦးလေးထွန်းကို တွေ့ပါမည့်အကြောင်း ဦးညိုမောင်အား ဦးစွာ ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ ဦးညိုမောင်သည် တွေဝေစဉ်းစားသောအနေဖြင့် အတန်ကြာ ငိုင်၍နေပြီး..

“အင်း ကျုပ်စိတ်ထဲမှာတော့ တမျိုးပဲ မောင်ဝင်းဆွေ။ ခု မောင်ဝင်းဆွေ လက်ထပ်မယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စကို မောင်ဘထွန်း ဘယ်လိုသဘောထားမယ် မသိဘူး။ ဒီတော့ မောင်ဘထွန်းနဲ့ တွေ့တဲ့ကိစ္စမှာ မောင်ဝင်းဆွေ သတိထားပြီး ပြောစေချင်တယ်။ သူနဲ့ပြိုင်ပြီး ဒေါသမဖြစ်စေချင်ဘူး”

ဟူသော စကားကိုဆို၏။ ကျွန်တော်လည်း အတတ်နိုင်ဆုံး သတ္တိကိုဆောင်ကာ ဦးလေးထွန်းရှိရာသို့ သွားဖြစ်လေတော့သည်။

ဦးလေးထွန်းက အပြုံးနှင့်ကြိုသည်။ ပြီး ကျွန်တော်ပြန်ရောက်စက သူရန်ကုန်သို့ သွားစရာ အရေးတကြီး ရှိနေသဖြင့် လာမတွေ့ဖြစ်ပါဟူသော စကားကိုဆိုသည်။ မရင်ငြိမ်းနှင့် ကျွန်တော် လက်ထပ်ရေးကိစ္စကို ပြောပြသောအခါကျတော့လည်း ဦးလေးထွန်းသည် မည်သို့မျှ တုန်လှုပ် ထိခိုက်သော အသွင်ကို မပြဘဲ မရင်ငြိမ်းဆိုသော မိန်းကလေးကိုပင် အလွန်စိတ်ဝင်စားခြင်းရှိဟန်ဖြင့် မရင်ငြိမ်းနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအချက်များကို စုံစမ်း၏။ ပြီး ထိုမရင်ငြိမ်းကိုလည်း တွေ့လိုပါသည်ဟု ဆိုချေသည်။ သို့အတွက် ယခု လေးငါးရက်အတွင်း သူ စခန်းသာသို့ လာရောက်ပါဦးမည်ဟုလည်း ဆို၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်ကလည်း ဦးလေးထွန်း လာမည်ဆိုပါက မရင်ငြိမ်းကို စခန်းသာသို့ ခေါ်ထားမည့်အကြောင်းနှင့် ဦးလေးထွန်း လာမည့်ရက်မှာသာ မောင်ထွေးနှင့်တဆင့် မှာလိုက်ပါရန် ပြောမိလေသည်။

ယခုလိုဆိုတော့လည်း ရင်ဆိုင်ရသော အခြေအနေသည် မျှော်လင့်စိုးရိမ်ထားရသည်နှင့် တကွဲတပြား ဖြစ်၍နေ၏။ သို့အတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းသာလှပါသည်သို့နှင့် ကျွန်တော် ဦးလေးထွန်းအိမ်မှ ပြန်ထွက်မည်ဆိုသောအခါ ဦးလေးထွန်းသည် တစုံတခုကို သတိရဟန်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ခေတ္တနေရန်ပြော၏။ ထို့နောက် ဦးလေးထွန်းသည် ကျွန်တော်ရှေ့ရေးအတွက် သူ စီစဉ်ထားပြီး ဖြစ်သော

အစီအစဉ်တို့ ကိုပြောပြလေသည်။

ဦးလေးထွန်း ပြောပြသည့်အကြောင်းများတွင် ကျွန်တော်၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများအကြောင်းသည် အဓိက ဖြစ်သည်။ မြို့သာတွင် တည်ထောင်ထားပြီးဖြစ်သော ကျွန်တော်ပိုင် သစ်စက်များနှင့် နံ့သာမြို့မှ ရေနံတွင်းများအကြောင်း၊ ထိုလုပ်ငန်းများကို ကျွန်တော် ဆက်လက်လုပ်ကိုင်လိုက လုပ်ကိုင်နိုင်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း။

စင်စစ်တော့လည်း ထိုလုပ်ငန်းများ၌ ကျွန်တော်များစွာ စိတ်မဝင်စားလှချေ။ ကျွန်တော်သည် မရင်ငြိမ်းနှင့် လက်ထပ်ပြီးသောအခါ ကျွန်းသာရွာ ကျောင်းကလေး၌ပင် ကျောင်းဆရာအဖြစ် အမှုထမ်းသွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါ ဦးလေးထွန်းသည် ကျွန်တော့်ကို အံ့ဩသော မျက်နှာဖြင့် ကြည့်သည်။ ပြီး တွေ၍ စဉ်းစားသည်။ အတန်ကြာမှ...

“ဒါကတော့ မောင်ဝင်းဆွေ သဘောပဲလေ။ ဦးလေးထွန်းမှာကတော့ မောင်ဝင်းဆွေအတွက် စောင့်ရှောက်ရမယ့်တာဝန် ရှိနေသေးတယ် မဟုတ်လား။ အေးလေ၊ ဒီကိစ္စတွေဟာ လောလောဆယ် တော့ ဆုံးဖြတ်လို့ဖြစ်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခုမောင်ဝင်းဆွေ ဆုံးဖြတ်တာဟာလည်း အရှည်သဖြင့် ကျတော့ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်ဦးမှာ။ ဒီတော့ မောင်ဝင်းဆွေ ဒီကိစ္စတွေကို ခုလောလောဆယ် မစဉ်းစားတောင် မောင်ဝင်းဆွေခေါင်းထဲမှာတော့ ထည့်ထားရမယ့်အချက်တခု ဖြစ်လိမ့်မယ်။ လောလောဆယ် မောင်ဝင်းဆွေသုံးဖို့ ငွေလိုမယ်ဆိုရင်တော့ ဘဏ်တိုက်မှာရှိတဲ့ မောင်ဝင်းဆွေ ငွေစာရင်းထဲမှာ ဦးလေးထွန်း ငွေငါးသောင်း ထပ်ဖြည့်ထားလိုက်မယ်”

ကျွန်တော် ဦးလေးထွန်းကို ကျေနပ်ပါသည်။

စိုးရိမ်ခဲ့သော သင်းသင်းနှင့် ပတ်သက်သည့်အကြောင်းသည် တစမျှ မပါခဲ့။ သည်တော့ ကျွန်တော်သည် ကြည်စင်ရှင်းလင်းသောစိတ်ဖြင့် စခန်းသာသို့ ပြန်ခဲ့သည်။ ပြုံးသော ရွှင်သော စိတ်ဖြင့် အကြောင်းစုံကို ဦးညိုမောင်အား ပြောပြသည်။

ဦးညိုမောင်ကမူ ကျွန်တော်ပြောပြသော စကားတို့ကို သံသယမကင်းသည့် မျက်နှာသွင်ပြင်နှင့် နားထောင်သည်။ ထိုအဘိုးကြီးသည် ကျွန်တော့်ကို သံသယဖြစ်သည်လား၊ ဦးလေးထွန်းအပေါ်၌ သံသယမကင်းနိုင်သည်လား မဆိုနိုင်ပေ။ သို့သော် ထိုအဘိုးကြီးသည် ကျွန်တော်ပြောပြသော စကားတို့ကို စဉ်းစားဟန်ပြုပြီး ...

“အင်း၊ အချိန်တွေ ပြောင်းလာလို့မှ လူတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်

မပြောင်းလဲကြသေးရင်တော့လည်း အခက်သားပဲ”

ဟူသောစကားကိုသာ ညည်းညူပြောဆို၏။ ပြီးတော့လည်း သူ့စကားကို အဆုံးမသတ်သေး …

“ကျုပ်မသေခင် မောင်ဝင်းဆွေ တယောက် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် စိတ်အေးလက်အေးနဲ့ မြင်သွားရရင်တော့ ကျုပ်ဟာ နေကံမလှပေမဲ့ သေကံလှတယ်လို့ ဆိုနိုင်မှာပေါ့ကွယ်”

ကျွန်တော်သည် ထိုအဖိုးကြီး၏ စကားများကို အချိန်များစွာယူ၍ မစဉ်းစားနိုင်။ ဦးလေးထွန်းနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့သော အဖြစ်တို့ကို မရင်ငြိမ်းအား ပြောပြချေဦးမည်။

သည်တော့ မရင်ငြိမ်းလည်း ပြုံးလိမ့်မည်ပေါ့။

(၃၃)

ပြုံးသော မရင်ငြိမ်းသည် မစံပယ်ကိုကား ဘယ်အခါမျှ မေ့တတ်သူ မဟုတ်ပေ။ ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်မည့်အကြောင်းကို မစံပယ်ထံသို့ အသိပေးပါက မစံပယ်လည်း ဝမ်းသာပေလိမ့်မည်ဟု ဆို၏။ ထို့ကြောင့် ထိုနေ့က ကျွန်တော်တို့သည် မစံပယ်ထံသို့ စာရေးရန် စီစဉ်၏။ ထိုနေ့မှာ ဦးလေးထွန်းလည်း စခန်းသာသို့ လာမည်ဆို၏။

ထို့ကြောင့် နေ့လယ်လောက်ကပင် စိုသောမိုးရေထဲတွင် ဖြတ်ကာ ကျွန်တော်နှင့် မရင်ငြိမ်းတို့သည် စခန်းသာသို့ လာခဲ့ကြသည်။

ထိုအခါ ပြောစရာစကား တစ္စန်းတစ ထွက်ခဲ့ပြန်သည်။

“မရင်ငြိမ်းတို့ လက်ထပ်ပြီးရင် ဘယ်မှာနေမယ်လို့ စိတ်ကူးလဲ ကို”

“ဘယ်မှာပဲနေနေပေါ့ ငြိမ်းရယ်”

ကျွန်တော်အဖို့ လက်ထပ်ပြီးမှတော့လည်း နေစရာအရပ်ကို ရွေးနေရန် လိုအပ်လိမ့်မည်မထင်။

“ရင်ငြိမ်း ဒီမှာတော့ မနေချင်ဘူးကို”

မရင်ငြိမ်းသည် တုန်လှုပ်သောစိတ်နှင့် ထိုစကားကို ဆိုဟန်ရှိ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လည်း ငြိမ်း”

“ဒါကတော့ ရှင်းနေတာပဲ ကို။ ရင်ငြိမ်းတို့ လုပ်ရမယ့်အလုပ်က ကျွန်းသာမှာဆိုတော့ ကျွန်းသာမှာပဲ နေချင်တယ်။ ပြီးတော့လည်း ရင်ငြိမ်း ခုလို ခမ်းကြီးနားကြီး နေရတဲ့ဘဝကို မတပ်မက်ချင်ဘူး”

“ဒါဟာ တပ်မက်တဲ့သဘောနဲ့ နေတာမှမဟုတ်ဘဲကွယ်”

“ဒီလိုပြောလို့လည်း မရသေးဘူးကို။ ဒီလိုဘဝမှာ နေရလွန်းတော့လည်း လူတယောက်ဟာ ဒီနေရာမျိုးက စွန့်ခွာရမှာကို ပူပန်လာတတ်တယ် မဟုတ်လား။ နောက်တခုကလည်း ဒီနေရာမျိုးမှာ နေနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ လူတွေကို ပတ်ဝန်းကျင်က ဘယ်လိုနားလည်မလဲ”

“ဘယ်လိုနားလည်ရမှာလဲ ငြိမ်းရဲ့”

“ဉစ္စာပစ္စည်းရှိတဲ့ လူတွေအဖြစ် နားလည်မှာပေါ့”

“ဒီတော့ ဘာဖြစ်သေးလဲ ငြိမ်းရာ”

“အဲဒါဟာ အကြီးမားဆုံး ပြဿနာပဲ မောင်။ လူတွေဟာ လောဘသားတွေဆိုတာ ရင်ငြိမ်း လက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လောဘဆိုတဲ့နေရာမျိုးမှာ ကိုယ့်အတိုင်းအဆနဲ့ ထားတဲ့ လောဘမျိုးက အနည်းသား ကလား။ တပါးသူရဲ့ပစ္စည်းဉစ္စာ ဂုဏ်အဆင့်အတန်း ပညာအရှိန်အဝါဆိုတာကို ကြည့်ပြီး တိုင်းတာတဲ့ သဘောနဲ့ လောဘဖြစ်ကြတာက များတယ် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ရင်ငြိမ်းဖြင့်လေ ကျွန်းသာကိုပဲ သဘောကျတယ်။ ကျွန်းသာမှာဆိုရင် လောဘစိတ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ လှုပ်ရှားစရာမျိုး ရင်ငြိမ်း တခါမှ မဖြစ်ခဲ့ဖူးဘူး။ ကျွန်းသာကလူတွေကလည်း ရင်ငြိမ်းဘဝမျိုးကို လိုချင်လှချည်ရဲ့လို့ တပ်မက်တောင့်တကြတာ အရှားသား။ ဒီတော့ ဘေးကင်းတာပေါ့ကို။ အဲ... ဒီနေရာမျိုးမှာကျတော့ ကိုယ့်ဘဝမျိုးကို မြို့သာကလူတွေ လိုချင်ကြမှာပဲ။ ဒါမှမဟုတ်လဲ တခြားနေရာလူတွေ လိုချင်ကြ မှာပဲ။ ဒီတော့ ဘေးအန္တရာယ်ဆိုတာ မမြင်ရတော့ဘူး”

မရင်ငြိမ်းသည် လေးနက်တည်ငြိမ်သော အသွင်ကိုဆောင်၍ ပြော၏။

ကျွန်တော်သည် မရင်ငြိမ်း၏ စကားများကို စိတ်ဝင်စားရလေပြီ။ မရင်ငြိမ်းသည် ကျွန်တော့်ကို တချက် စေ့စေ့ကြည့်သည်။ ပြီး...

“နောက်တခုလည်း ရှိသေးတယ်ကို။ ကိုယ့်နေရာက လူသူနဲ့သိပ်ပြီး ကင်းလွန်းတယ်။ ဒါကိုလည်း ရင်ငြိမ်း သိပ်သဘောမကျဘူး။ လူဖြစ်လာမှတော့လည်း လူနဲ့သူနဲ့ကင်းပြီး မနေချင်ဘူး။ လူထဲနေမှ လူ့အကြောင်းကို သိရမယ်မဟုတ်လား ကို။ တခြားလူတွေရဲ့အကြောင်းကို သိရမှလည်း ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်သိဖို့လွယ်မယ်။ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်မှမသိဘဲ လူဖြစ်နေရတယ်ဆိုရင်တော့ လူတယောက်အနေနဲ့ ဒီကမ္ဘာမြေမှာ ရပ်တည်နေဖို့ သင့်ပါဦးမလားကို”

မရင်ငြိမ်း၏စကားအဆုံးတွင် အိမ်ရှေ့သို့ ကားထိုးရပ်လိုက်သံကို ကြားရသဖြင့် နှစ်ဦးစလုံးသည် စာကြည့်ခန်းတွင်းမှ ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။ အိမ်ဝမှာ ဦးလေးထွန်းကို တွေ့သည်။

“ဦးလေးထွန်း စောစောက လာမလို့ပဲဟာ။ သစ်စက်ထဲမှာ အလုပ်သမားတယောက် ခြေထောက် လွှခိုက်မိသွားတာ သွားကြည့်နေရတာနဲ့ နောက်ကျသွားတယ်။ ကဲ ကဲ၊ ထိုင်ကြဟေ့”

ကျွန်တော်သည် ဦးလေးထွန်း၏ စကားကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် စိတ်ထဲ၌

တုန်လှုပ်သွားမိသည်။ ဦးလေးထွန်းသည် ထိုစကားကို ပေါ့ပေါ့ဆဆ ပြောနိုင်သည်ကို ကျွန်တော် စိတ်ထိခိုက်ဟန်တူ၏။

ဧည့်ခန်း၌ အားလုံးထိုင်မိကြသောအခါ ...

"ခြေထောက်ခိုက်မိတာက ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲ ဦးလေးထွန်း"

"ခြေထောက် ဖြတ်ပစ်ရမှာပေါ့ကွယ်။ အလကားပါ အလုပ်သမားဆိုတဲ့ သတ္တဝါများကလည်း ကိုယ့်ဘေးကို မြင်တတ်တဲ့မျက်စိ ရှိတာမှ မဟုတ်တာဘဲ"

ကျွန်တော်သည် ဦးလေးထွန်းကို မကျေမနပ် ဖြစ်ရလေပြီ။ အဘယ်ကြောင့် ဦးလေးထွန်းသည် ဒုက္ခရောက်သော တဖက်သားအပေါ်၌ ရက်စက်သော စကားဆိုရပါသနည်း။

"ဘယ်စက်ထဲက အလုပ်သမားလဲ ဦးလေးထွန်း"

"ဟာ၊ မောင်ဝင်းဆွေရ၊ မင်းက ဒီအလုပ်မှာ စိတ်မဝင်စားဘူးသာ ထင်ရတယ်။ ခုလိုတော့လည်း အတော် စိတ်ဝင်စားနေပါကလား။ အေးဟေ့ အဲဒါ မင်းစက်ထဲက အလုပ်သမားပဲ။ ဒါပေမဲ့ သိပ်တော့ ပူမနေပါနဲ့ကွာ သူ့အတွက် လျော်ကြေးလေး အနည်းအပါးပေးရင် ဒီကိစ္စဟာ ပြီးသွားမှာပါ"

ယခုအချိန်အထိ ဦးလေးထွန်းသည် လူတယောက် ခြေထောက် ဖြတ်ရတော့မည့်အဖြစ်ကို ခရီးသွားဟန်လွဲ နှုတ်ဆက်စကားဆိုသည့် အသွင်မျိုးဖြင့်သာ စကားဆို၍နေဆဲ ဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော့်အဖို့ ပို၍ မကျေမချမ်း ဖြစ်ရသည်။ မရင်ငြိမ်းကို တချက်လှမ်း၍ ကြည့်မိသောအခါ သူလည်း မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

"မဟုတ်သေးဘူး ထင်တယ် ဦးလေးထွန်း၊ လျော်ကြေးပေးတာ မပေးတာက အဓိကပြဿနာ မဟုတ်ဘူး၊ အလုပ်သမားတယောက် ခြေထောက်ပြတ်သွားရတယ်ဆိုတဲ့နေရာမှာ ဒီအလုပ်သမား ဟာ ကိုယ့်အလုပ်သမားလည်း ဖြစ်နေတယ်ဆိုတော့ ကိုယ့်မှာများ တာဝန်ရှိနေမလားလို့ပါ"

ထိုစကားကြောင့် ဦးလေးထွန်း မျက်နှာပျက်လေသည်။

"မောင်ဝင်းဆွေ ဦးလေးထွန်းလာတာဟာ ဒီစကားပြောဖို့ လာတာမဟုတ်ဘူး။ ဘယ့်နှယ်ကွယ် အလုပ်သမားတယောက် သူ့ဘာသာ ဂရုမစိုက်လို့ ခိုက်မိတာ အလုပ်ရှင်မှာ တာဝန်ရှိရမယ်ဆိုတော့ မောင်ဝင်းဆွေက ကျုပ်ကိုပါများ ရုံးတွေ၊ ဂါတ်တွေ ပို့ဦးမလို့လား"

"မဟုတ်ပါဘူး ဦးလေးထွန်း၊ ကျွန်တော် ဒီလိုရည်ရွယ်ပြီး

ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက...”

ဦးလေးထွန်းသည် ဒေါသတဝက် မာန်တဝက်နှင့် ပြောဆိုသော စကားများမှာ ကျွန်တော်နှင့် အငြင်းပွားစရာအဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်လာပြီဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်သည် သူ့စကားမဆုံးမီ ဖြတ်၍ ပြောလိုက်စဉ်ပင် သူက ကြားဖြတ်ကာ...

“ကဲပါလေ၊ မော်ဝင်းဆွေ ဒီကိစ္စတွေ နောက်ကျ ကိုယ်တိုင် တာဝန်ယူရမှာပဲ ဥစ္စာ”

ဟု ပြောလက်စအကြောင်းကို ပြီးဆုံးစေလိုဟန်ဖြင့် စကားလက်စ သိမ်းလာ၏။ ကျွန်တော်လည်း ဆက်၍ပြောရန် ဝန်လေးခဲ့လေပြီ။ သူကမူ လာရင်းကိစ္စကိုသာ စကားဆက်လိုဟန်ဖြင့်...

“ဪ သူက မောင်ဝင်းဆွေပြောတဲ့ ကလေးမထင်ပါရဲ့”

မရင်ငြိမ်းကိုကြည့်၍ စကားဆိုလေသည်။ မရင်ငြိမ်းသည် မျက်လွှာကို ချထား၏။

ဦးလေးထွန်းက ငြိမ်းကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ပြုံးသည်။ ထိုအပြုံး၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော်နားမလည်။ သူ့အပြုံးသည် သွေ့ခြောက်လှစွာ၏။ ထိုအပြုံးမျိုးကို ရှေးယခင် အခါများက ကျွန်တော်မမြင်ဖူး။

“ကလေးမကရော မောင်ဝင်းဆွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ အကြောင်းစုံသိထားပြီး ဖြစ်မှာပေါ့”

ဟူသော အမေးစကားကို အကြောင်းမဲ့မေးသည် ထင်၏။ ဒါကို ကျွန်တော် မကျေနပ်။ ငြိမ်းအဖို့မှာရော မည်သို့ အဖြေပေးနိုင်ပါမည်နည်း။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် အလုံးစုံပြောပြပြီးပါပြီ ဦးလေးထွန်း”

ကျွန်တော့်နှုတ်မှ ထွက်သောစကားသည် မြန်ဆန်လှသည်။ ပြတ်တောင်းလှသည်။

ထိုခဏမှာပင် ဦးကြီးညိုမောင်သည် သံပရာရည်ဖန်ခွက်များကို ယူလာတည်ခင်း၏။ သည်အခါ ဦးလေးထွန်းက ဦးကြီးညိုမောင်ကို မျက်လုံးလှန်၍ ကြည့်သည်။

“ကိုညိုမောင်တယောက်လည်း မတွေ့ရတာကြာပြီပဲ၊ အတော်ပိန်သွားပါလား၊ နေမကောင်းဘူး ထင်တယ်”

ဟူသော စကားဖြင့် နှုတ်ဆက်စကားဆို၏။ သည်တော့ ကျွန်တော်နှင့် မရင်ငြိမ်းတို့အကြောင်း စကားဆက် ပြတ်သွားပြီထင်ကာ အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာရသွား၏။

“အသက်က ကြီးလာပြီကိုးကွ”

အဘိုးကြီးသည် အနည်းငယ်သော စကားကို ခပ်ပြတ်ပြတ်ဆိုကာ ဦးလေးထွန်းကို စေ့စေ့ကြည့်နေ ၏။

“ကျုပ်လည်း အလုပ်တွေကများလွန်းလို့ ဒီဘက်ကိုမရောက်ဖြစ်ဘူး၊ ခုတောင်မှ တကူးတကလာခဲ့လို့ ရောက်လာတာ၊ မောင်ဝင်းဆွေလည်း လက်ထပ်တော့မလို့ဆိုပဲ။ ကိုညိုမောင်ကို ပြောရဲ့လား”

ဦးလေးထွန်းသည် ကျွန်တော်၏ လက်ထပ်ရေးကိစ္စကို ဦးညိုမောင်ဘက်ကို လှည့်ပို့ပြန်၏။ အဘိုးကြီးကမူ...

“ပြောသားပဲ”

ဟု စကားစဖြတ်ကာ နေရာမှ လှည့်ထွက်မည်ပြုပြီး ရုတ်တရက် ဦးလေးထွန်းကို တချက် စိုက်ကြည့်ကာ...

“ဟော့၊ ဒါထက် မောင်ဘထွန်းရ မင်းခါးက ခြောက်လုံးပြူးကြီးကလည်း ဒီလိုပဲ အမြဲတပ်ထားရ သလားကွ”

မည်သို့မျှ အဆက်အစပ်မရှိဟု ကျွန်တော်ယူဆသော စကားတခွန်းကို ဆိုလိုက်၏။ ဦးလေးထွန်း သည် ရုတ်ခြည်းပင် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားလေသည်။ သို့သော် ဦးလေးထွန်း၏ မျက်နှာမှာ ချက်ချင်းဟန်ပြောင်းသွားကာ ...

“အမြဲရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မြို့ပြင်ထွက်ရင်တော့ ဆောင်ရတာပေ့ါလေ။ အန္တရာယ်ဆိုတာက အချိန်မရွေး တွေ့နိုင်တယ် မဟုတ်လား။ နောက်ပြီး ဒီကအပြန် မိုးများချုပ်နေမလားလို့ ယူလာခဲ့တာပါ။ ကဲ မိုးတောင် ချုပ်လာပြီပဲ မောင်ဝင်းဆွေလည်း ကလေးမကို ပြန်ပို့ရဦးမယ် ထင်တယ်။ ဦးလေးထွန်း ပြန်ဦးမယ်ကွာ၊ ဒီကြားထဲ ဦးလေးထွန်း လာတွေ့ဦးမယ်။ မောင်ဝင်းဆွေ အားရင်လည်း ဦးလေးထွန်းဆီ လာခဲ့ပါဦးပေ့ါ။ မောင်ဝင်းဆွေကို ပြောစရာစကား ရှိသေးလို့”

ဦးလေးထွန်းသည် ဦးညိုမောင်အား စကားပြန်ပေးပြီး ကျွန်တော့်အား နှုတ်ဆက်စကားဆိုရင်း နေရာမှထသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟုသာ ဆိုမိသည်။ ဦးလေးထွန်း ပြောစရာရှိသည်ဆိုသော စကား၏အဓိပ္ပာယ်ကိုကား ကျွန်တော် နားမလည်။ ထို့ထက် ယနေ့တညနေလုံး ရင်ဆိုင်လိုက်ရသော ဦးလေးထွန်း၏ ဟန်ပန်အမူအရာ များကို ကျွန်တော် မည်သို့ အဓိပ္ပာယ်ရှာရမည်မသိ ဖြစ်ရပြန်သည်။

ထိုခဏမှာပင် ဦးလေးထွန်းသည် ကျွန်တော့်အိမ်ကလေးအတွင်းမှ ထွက်သွားလေ၏။ ဦးညိုမောင်နှင့် မရင်ငြိမ်းကို သူနှုတ်မဆက်။

ထိုအချိန်အထိ မရင်ငြိမ်းမှာ ကျောက်ရုပ်ကလေးတခုပမာ ဆိတ်ငြိမ်လှစွာ၏။ ဦးညိုမောင်ကမူ ထမင်းစားခန်းဘက်သို့ ကူးသော နေရာမှ ရပ်လျက် ကျွန်တော်တို့အား တွေတွေကြီး ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဦးလေးထွန်းကို တံခါးဝသို့အထိပင် လိုက်မပို့ဖြစ်ကြ။ မော်တော်ကားစက်သံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဦးလေးထွန်း ပြန်သွားပြီဟု သိရသည်။

ထိုအခါ ဦးညိုမောင်သည် ကျွန်တော်အနီးသို့ ရောက်လာပြန်၏။

“မောင်ဝင်းဆွေ”

ဦးညိုမောင်၏အသံကို ကြားရသဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်မိသည့်တိုင်အောင် အဘိုးကြီးသည် ကျွန်တော့်အား မည်သို့မျှစကားမဆက်ဘဲ စူးစိုက် ကြည့်ရှုနေသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့ထံမှ စကားကို စောင့်၍ ကြားနာပါသည်။ ဦးညိုမောင်သည် မရင်ငြိမ်းကို တချက်လှမ်း၍ ကြည့်သည်။

အလွန်စကားသွက်မြဲဖြစ်သော မရင်ငြိမ်းသည် ခပ်တွေတွေ ဖြစ်နေဟန်ရှိ၏။ သူ့စိတ်တွင် အနှောင့်အယှက်တခု ရှိနေပြီလား ထင်မိသည်။

ဦးညိုမောင်သည် ကျွန်တော့်အား စကားတခုခုကို ပြောလိုဟန်ရှိ၏။ သို့သော် ထိုစကားကို မရင်ငြိမ်း မကြားစေလိုသည်လား မပြောတတ်။ ယခု မည်သို့မျှ စကားမဆက်။ မရင်ငြိမ်းရော ကျွန်တော်ပါ သူ့စကားကို စောင့်နေကြပါသည်။

“ဘာပြောချင်သလဲ ဦးကြီးညိုမောင်”

ကျွန်တော် မေးနေသည့်တိုင်အောင် အဘိုးကြီးသည် စကားမပြန်ဘဲ အိမ်ပြင်ဘက်သို့ ငေးနေလေ သည်။ အတန်ကြာမှ ...

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး”

ဆိုကာ ထမင်းစားခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သာလျှင် အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ကျန်ရစ်သည်။

နှစ်ဦးစလုံးပင် ဘာစကားမျှ အစရှာမရဘဲ ကိုယ်စီအတွေး လှုပ်ရှားနေကြဟန်တူ၏။

မရင်ငြိမ်း၏ရင်၌ မည်သည့်အတွေးတို့ ထိခတ်နေကြသည်ကို မသိနိုင်သော်လည်း ကျွန်တော့် ဦးနှောက်တွင် ဦးလေးထွန်းနှင့် ပတ်သက်၍လည်းကောင်း၊ ဦးညိုမောင်နှင့် ပတ်သက်၍ လည်းကောင်း အတွေးရှုပ်ထွေး နှောက်ကျိနေကြချေပြီ။ သည်နေရာမှာ သည်လိုကြာကြာနေလျှင် အတွေးက ခြောက်လိမ့်မည်။ မိုးကလည်း ချုပ်စပြုပြီထင်ပါ၏။ အပြင်ဘက် ခြံတံခါးထောင့်မှ စိန်ပန်းပင်ရိပ်သည်ပင် အခန်းတွင်းသို့ ကျလာချေပြီ။

“ပြန်စို့ ငြိမ်းရယ်”

ကျွန်တော့်အသံသည် အဘယ့်ကြောင့် တုန်ယင်နေပါသနည်း။

ထိုအခါ မရင်ငြိမ်းသည် မည်သို့မျှ နှုတ်တုံ့မပြန်ဘဲ နေရာမှထသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ နှလုံး နှောက်ကျိသောအသွင်ကို ဆောင်ထား၏။ သူ့မျက်နှာညှိုးလျှင် မနေတတ်။ သို့ပေမဲ့ မိမိရင်ထဲက တလှပ်လှပ်နှင့်။

ဘာစကားမျှ ဆက်၍ မဆိုနိုင်ကြပါဘဲ အိမ်ခြံတံခါးဝသို့ ရောက်လာသည်။

စိန်ပန်းပင်အောက်သို့ ရောက်သောအခါ ...

“ဦးလေးထွန်းဟာ တမျိုးပဲနော် ကို”

မရင်ငြိမ်းသည် လှုပ်ရှားသောစိတ်နှင့် ထိုစကားကို ဆိုသည်။

“သင်းသင်းကို သတိရနေသလားမှ မဆိုနိုင်ဘဲ ငြိမ်းရယ်”

ဟု နှုတ်မှ ထွက်မည်ပြုသောစကားကို မပြောဝံ့။ သည် စိန်ပန်းပင်အောက်မို့လား မဆိုနိုင်။ သည်တော့ ...

“အလုပ်ထဲမှာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လာဟန် တူပါရဲ့ကွယ်”

ဟူသော စကားကို နှစ်သိမ့်စရာအဖြစ် ပြောမိသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့သည် အတွေးလှုပ်ရှားမှု ကိုယ်စီနှင့် ခရုပတ်လမ်းအတိုင်း ဆင်းခဲ့ကြလေသည်။

“မြစ်ဘက်ကနေ ဖြတ်သွားရအောင် ကို”

လမ်းဆုံးသို့ ရောက်သောအခါ မရင်ငြိမ်းက ပြောလာသည်။

“မိုးချုပ်တော့မှာပဲ ငြိမ်းရယ်။ နောက်မှသွားပါစို့လားကွယ်”

ရည်ရွယ်ရင်း မရှိသော၊ အသိစိတ်မပါသော ပြောသည်ဟု အတပ်မဆိုသာသော ထိုစကားသည် နှုတ်မှထွက်ဖြစ်၏။

“သိပ်မိုးချုပ်သေးတာမှ မဟုတ်တာဘဲ ကိုရယ်၊ မြစ်ထဲမှာ ရေတွေ ဘယ်လောက်တက်နေပြီလဲဆိုတာ ကြည့်ရင်း၊ ပြီးတော့ ငြိမ်း ဦးလေးထွန်းနဲ့ တွေ့လိုက်ရတာ ခေါင်းထဲမှာ ငြီးစီစီကြီးဖြစ်သွားလို့ လေညင်းခံရင်းပေါ့”

ကျွန်တော်သည် မရင်ငြိမ်း၏ အလိုဆန္ဒကို ဘယ်အခါကမျှ ဆန့်ကျင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါ။

နေရောင်သည် အလွန်အားနည်း၍ နေချေပြီ။ ယနေ့ မိုးတိမ်ကင်းစင်သည် ဖြစ်၍ အနောက်ဘက် တောင်တန်းထက်တွင် နေလုံးသည် အထီးတည်း မေးတင်နေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် မြစ်ကမ်းပါးသို့ ဦးတည်ရာလမ်းမှာ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ ကမ်းပါးထက်မှ ငုပင်၌ ငုပွင့်များ မရှိကြတော့။ စိမ်းမြသော ရွက်လက်တို့သာ အုပ်ဆိုင်းနေလေသည်။

“ကို ရင်ငြိမ်း တခုပြောပါရစေ”

တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် ကုန်လှုပ်သွား၏။ သူ့မျက်နှာကို တချက် စေ့စေ့ကြည့်ရသည်။ သူ့မျက်နှာသည် လေးနက်သော အသွင်ကို ဆောင်နေ၏။

“ရင်ငြိမ်းတို့ ကိုယ်တို့ဟာ ဦးကြီးညိုမောင်တို့ ဦးလေးထွန်းတို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး နားလည်အောင် ကြိုးစားဖို့ လိုလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ဟုတ်၏။ ယခုအခါ၌ ကျွန်တော်သည်လည်း ထိုလူနှစ်ယောက်အကြောင်းကို နားလည်ချင်သည်။

ကျွန်တော်သည် လမ်းလျှောက်နေသည်ဟု မထင်။ မရင်ငြိမ်းမျက်နှာကိုသာ စေ့စေ့ကြည့်နေသည် ထင်၏။ သူ့မျက်နှာပြင်ထက်မှာ ဦးလေးထွန်းနှင့် ဦးညိုမောင်တို့အကြောင်း ပေါ်လွင်လာမည်လား မျှော်လင့်နေဟန်ရှိလိမ့်မည်။

တောင်တန်းကို ကျော်တက်ပျံသန်းလာသည်လား မဆိုနိုင်သော ငှက်တအုပ်သည် မြစ်ပြင်ကိုဖြတ်၍ ကျွန်တော်တို့ တူရူသို့လာနေ၏။ မိုးရေနှင့် လန်းဆန်းနေသော ပတ်ဝန်းကျင်သည် ဆိတ်ငြိမ်လှစွာသည်။ ညင်သာသော လေပြည်သည် ငုပင်ခက်လက်များကို ထိခတ်သွားလေသည်။ သည်အချိန်မျိုးမှာ အကျည်းတန်သူများပင် လှသည်ဟု ဆိုမှတ်ကြပြီ။

ကျွန်တော်သည် မရင်ငြိမ်း၏ခါးကို ကျွန်တော်၏ညာလက်ဖြင့်

သိုင်းဖက်လိုက်သည်။ စိတ်မှာ နောက်ကျိသောအတွေးတို့ ပျောက်စေတော့ဟူသည့် သဘောနှင့်...

"ကိုယ်တို့ စီစဉ်နေတာကို ကျွန်းသာက သိကြသလား ငြိမ်း"

အာရုံကို ပြောင်းသည်ပေါ့။

"ရင်ငြိမ်းလည်း သူကြီးလင်မယားကိုတော့ ပြောထားပါတယ်။ သူကြီးကတဆင့် သိသင့်သိထိုက်တဲ့ လူကြီးတွေလည်း သိရောပေါ့။ ရွာကတော့ ရင်ငြိမ်းသဘောတခုပါ။ ရင်ငြိမ်း ဘာလုပ်လုပ် ပြောကြမယ် မထင်ဘူး။ ရင်ငြိမ်းကို ယုံကြည်ပြီးဟာ"

သည်စကားကြားရတော့ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းချင်သေးသည်။ မရင်ငြိမ်းသည် ဦးလေးထွန်းနှင့် တွေ့ဆုံပေးရသည့် ကျွန်တော့်အဖြစ်ကိုများ ရည်ရွယ်လေသလားဟု။ သို့ပေမဲ့ ကျွန်တော်သည် အတွေးကို ချက်ချင်းဖျောက်ရန် စိတ်လှုပ်ရှားမှုတခု ဝင်လာခဲ့ပြန်၏။

စိတ်ထဲက ဦးညိုမောင်များ နောက်မှ လိုက်လာမြဲလိုက်ခဲ့ပြီလား ထင်သည်။ သို့ပေမဲ့ လှည့်မကြည့်ဝံ့။ လှည့်ကြည့်မိ၍ မရင်ငြိမ်းပါ လိုက်ကြည့်ခိုက်၊ ဦးညိုမောင်ကို တွေ့ရလျှင် စိတ်အတွေးရှုပ်စရာ အကြောင်းတခု ပေါ်လိမ့်မည်ကိုလည်း စိုးရိမ်သည်။ တော်ပါသေး၏။ မရင်ငြိမ်းက စကား ဆက်နေပြီလေ။

"ရင်ငြိမ်းဘဝဟာ တကောင်ကြွက်ဆိုရင်လည်း မမှားပါဘူး ကို၊ ခုနေခါမှာတော့ ရင်ငြိမ်းဟာ ကိုယ့်မျက်နှာကို တရွာမှတ်ခဲ့ပြီလို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်"

မရင်ငြိမ်းသည် သူ့ဘယ်လက်ဖြင့် ကျွန်တော့်ခါးကို ဖက်ရင်းဆိုသည်။ သူ့အသံသည် မသိမသာ တုန်နေ၏။ ကျွန်တော် သူ့ထံမှ သည်စကားမျိုးကို မကြားရက်။

"ဒါတွေကို ပြောမနေပါနဲ့ ငြိမ်းရယ်။ ကိုယ့်ဘဝကကော ငြိမ်းဘဝနဲ့ ဘာများခြားလို့လဲ"

ကျွန်တော်တို့သည် ငုပင်အောက်သို့ ရောက်ခဲ့ကြလေပြီ။ ထိုအခါ တယောက်နှင့်တယောက် မျက်နှာချင်း ဆိုင်ကာ စေ့စေ့ကြည့်မိပြန်၏။ တစေ့စေ့ ကြည့်မိပြန်တော့ ချစ်သောဝေဒနာသည် ရင်မှာ လှိုင်းနှယ်လွန့်ရပြန်သည်။ ကျွန်တော်သည် မရင်ငြိမ်း၏ မျက်နှာပြင်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖေး၍မော့ကာ ကျွန်တော့်မျက်နှာနှင့် မျက်နှာချင်း ကပ်လိုက်သည်။ ယခုအခါ၌ ဆရာမသည် ကလေးငယ်တယောက်ပမာ မလှုပ်မရှက် ငြိမ်သက်နေ၏။ ပထမ၌ ကျွန်တော်သည် သူ့နဖူးကို အညင်အသာ နမ်းလိုက်သည်။ သူ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ရွှန်းစိုတောက်ပ

နေသည်။

"နေဦး ကို၊ ငြိမ်း ရေတွေကို သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်"

ယခုအခါ၌ မရင်ငြိမ်းသည် တကယ့် ကလေးငယ်တယောက်နှင့် ဘာမျှမခြား။ မြစ်မှာ ရေပြည့်သည် ကိုပင် သူ့အဖို့ အလုပ်တခုထားကာ ကြည့်ချင်တတ်သည်။

မရင်ငြိမ်းသည် ကမ်းပါးစပ်တွင် ပေါက်နေသော ငုပင်အောက်မှ ခြေတလှမ်းမျှ ကမ်းပါးစွန်းဘက်သို့ လှမ်းကာ ကမ်းပါးခြေကို ငုံ့လိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်နေမြဲ။ သူသည် ငုံ့ကြည့်နေသော မျက်လုံးအစုံကို ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ပြန်၍အလှည့် ...

"ဟိုမှာ ကို"

ဟု ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ အော်လိုက်သော အသံနှင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားလှစွာသော သူ၏ မျက်နှာပြင်ထက်မှ အသွင်။

သူ လက်ညှိုးညွှန်ပြရာသို့ ကျွန်တော် ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအချိန်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း ငုပင်တပင်အောက်မှ နှစ်ယောက်သော လူရိပ်။ စူးစူးဝါးဝါး အော်လိုက်သော မရင်ငြိမ်း၏အသံ။ ကျွန်တော် မရင်ငြိမ်းရှိရာသို့ လှည့်အကြည့် ...

သူ့မျက်နှာသည် ပကတိသွေးမရှိသူကဲ့သို့ ဖြူဖပ်ဖြူရော်နှင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် လေပြင်းတိုက်၍ ပြိုကျရသော သစ်ပင်ကဲ့သို့ နောက်ဘက်သို့ ပက်လက်လန်ကာ ကမ်းပါးထက်မှ လွင့်ကျသွားရသော အဖြစ်။

နေလုံးသည်လည်း တောင်တန်းတဖက်သို့ ပြုတ်ကျသွားလေပြီ။ ကမ္ဘာမြေတခုလုံးသည် အမြွှာမြွှာ ကွဲစိတ် ကြေမွသွား၏။

အားလုံးသော အဖြစ်အပျက်တို့သည် တပြိုင်နက်တည်းပင် ကျွန်တော်၏အမြင်အာရုံကြော၊ အကြားအာရုံကြောနှင့် အတွေးအထင် စိတ်အာရုံတွင် အပုန်ပြင်းစွာ တိုးဝှေ့ရိုက်ခတ်လာ၏။ အာရုံကြောတို့သည်လည်း ထောင်းထောင်း ပြတ်တောက်သွားကြလေပြီထင်၏။

ကျွန်တော်သည် ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ကာ မြစ်ကမ်းပါးဘက်သို့ ပြေးထွက်သွားသည်ထင်၏။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် မူလရပ်နေသော နေရာမှရွေ့မရ။ ယခု တခဏအတွင်းတွင် ကျွန်တော်သည် မည်သည့် အဖြစ်အပျက်များနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည်ကိုလည်း မသိတော့ပါ။

ကျွန်တော် မျက်စိအမြင်အာရုံတွင် မရင်ငြိမ်း၏ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော မျက်နှာပြင်၊ အကြားအာရုံ တွင် စူးစူးရှရှ အော်ဟစ်သောအသံ၊ မြစ်ပြင်ထက်သို့

မရင်ငြိမ်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ကျရောက်သွားသော အသံ စသည်တို့ ရှုပ်ထွေးလှုပ်ရှားနေကြကုန်၏။

ယခု မရင်ငြိမ်း မရှိတော့။ ကျွန်တော်သည် ရင်ကွဲလုမျှ အော်ဟစ်ငိုကြွေးရချေပြီ။

(၃၄)

ကျွန်တော်သည် အဘယ်ပုံ ငိုကြွေးခဲ့သည်။ အဘယ်သို့ ဖြစ်ခဲ့သည်ဆိုခြင်းများကို အတိအကျ မဖော်ပြနိုင်လောက်အောင်ပင် ကြံ့ရလေသည်။

ကျွန်တော် မိမိကိုယ်ကို သတိထားမိသောအချိန်တွင် အမှောင်လွှမ်းစပြုပါပြီ။ ကျွန်တော့် လက်နှစ်ဖက်ကို လူနှစ်ယောက်သည် တဖက်တချက်မှနေ၍ တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားကြသည်ကို ကျွန်တော် ပထမဆုံး သတိပြုမိပါသည်။ ယခုအချိန်၌ ကျွန်တော်သည် မျက်ရည်တွေတွေကျကာ ကြောင်တွေတွေဖြစ်လျက် မှင်တက်မိနေဟန်တူ၏။ ထိုလူနှစ်ယောက်သည် တစုံတခုကို အပြင်းအထန် ငြင်းခုံနေကြဟန်တူသည်။

“ရေအောက်ကျသွားတဲ့ လူတယောက်ကို သွားရှာလို့ တွေ့မလားဗျ”

ဦးလေးထွန်း၏အသံကို ကျွန်တော်ကောင်းစွာ သတိထားမိသည်။ ဤနေရာ ဤအခြေမျိုးတွင် ဦးလေးထွန်းရောက်နေခြင်းကို ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနားမှာရှိတဲ့ တံငါလှေတွေ အကူအညီနဲ့ ရှာကြည့်ဖို့တော့ ကောင်းပါတယ်”

ကျွန်တော့်အဖို့ ပို၍ နားမလည်နိုင်လောက်အောင် အခြေအနေများ ရှုပ်ထွေးလာကြလေပြီထင်၏။ ထိုစကားအပြန်အလှန်တို့ကို ကြားရစေကာမူ လွန်ခဲ့သော ခဏပိုင်းအချိန်က ဤနေရာတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်များကို ကျွန်တော် ပြန်လည် စဉ်းစားရချေပြီ။ ကျွန်တော်အဖို့ ရင်ဆိုင်ရသော အခြေအနေများကို နားမလည်နိုင်အောင် ကြံ့ရစဉ်အတွင်းမှာပင် ကျွန်တော့် လက်နှစ်ဖက်ကို တဖက်တချက် ဆွဲထားသူများသည် ဦးလေးထွန်းနှင့် ဦးကြီးညိုမောင်အဖြစ် လည်းကောင်း၊ ထိုလူနှစ်ယောက် ငြင်းခုံနေကြသော အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း သတိထားမိသဖြင့် ကျွန်တော်၏ ဦးနှောက်တခုလုံး ပိုမိုရှုပ်ထွေးကြရသည်။

“ဒီမှာ ကိုညိုမောင်၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ မပြောပါနဲ့။ ခုဥစ္စာဟာ လူသတ်မှု ဖြစ်တာပါ။ ကလေးမကို ရှာတွေ့လည်း အလောင်းပဲ တွေ့ရမယ်။ အရေးကြီးတာက လူသတ်သမားကို ရဲလက်အပ်ရလိမ့်မယ်”

ဦးလေးထွန်းသည် ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော့်လက်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။ တဖက်မှ ဦးညိုမောင် ကလည်း ကျွန်တော့်ကို ဆွဲထား၏။

“မင်း မဟုတ်တာတွေ ပြောမနေနဲ့ မောင်ဘထွန်း၊ ဒီတခါတော့ အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို ငါမြင်နေရတယ်ဆိုတာ မင်း သတိထားပါ”

ဒေါသနှင့်ဆိုသော ဦးညိုမောင်၏အသံကို ကျွန်တော် ပထမဆုံး ကြားဖူးခြင်းဖြစ်သည်။

“လာဟေ့ မောင်ဝင်းဆွေ တို့ ကလေးမကိုသွားရှာကြမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော့်ကို ဆွဲခေါ်၏။

အမှောင်၌ ထိုလူနှစ်ဦး၏ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲတို့ကို အသေအချာ မမြင်နိုင်စေကာမူ ယခုအခါ ကျွန်တော် ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သည်။ ဘာတွေဖြစ်နေသည်ဆိုခြင်းကို ခပ်ရေးရေး နားလည်လာပေပြီ။

“ဒီမှာ ဦးညိုမောင်၊ ခင်ဗျားမြင်တာဟာ မြင်တာပဲ၊ ခင်ဗျားမှာ မြင်နိုင်တဲ့မျက်လုံးရှိသလို ကျုပ်မှာလည်း ရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သတိထားပါ။ ဒီတော့ ခုကိစ္စမှာ ကျုပ်အမြင်နဲ့ ကျုပ် ဒီလူသတ်သမားကို ဖမ်းပြီးပို့ရမယ်၊ ခင်ဗျားအမြင်နဲ့ ခင်ဗျား ရုံးမှာ ထွက်ဆိုရုံရှိတာပဲ”

ဦးလေးထွန်း၏ မာကျောသောအသံသည် ကျွန်တော့်ဦးနှောက်ကိုလည်းကောင်း၊ နှလုံးအိမ်ကို လည်းကောင်း သံပူချောင်းနှင့် ထိုးဆွနေသည်သို့ ပူလောင်နာကျင်လှလေသည်။ ခန္ဓာကိုယ်တခုလုံး အနှံ့အပြား နာကျင်ပူလောင်လှသည်ကို မခံမရပ်နိုင်သောအခါ၌ ထိုခန္ဓာကိုယ်အလုံးတွင် ဒေါသစိတ် သည် လေဟုန်နှင့် လောင်မြိုက်သော တောမီးကဲ့သို့ ပျံ့နှံ့လာ၏။ ကျွန်တော်၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် လေတွင်လှုပ်ရှားသော ဝါးရုံပင်ကဲ့သို့ လှုပ်လှုပ်ခါနေ၏။ ပြောလိုသော စကားတို့သည် ရင်၌ လှိုင်းဘောင်ဘင်ခတ် လှုပ်ရှားလာသည်။

“ဘာ၊ ဘာ၊ ဘာတွေပြောနေတာလဲ ဦးလေးထွန်း”

ကျွန်တော့် အသံထစ် အနေသည်ကို ကျွန်တော်သတိထားမိသည်

“ဘာပြောရမှာလဲကွ၊ မင်း ကလေးမကို သတ်ပစ်လို့ မင်းကို ဂါတ်တဲပို့ဖို့ ပြောနေတာ”

“ဟေ့ကောင် ဘထွန်း၊ မင်း တော်တော့”

“ဒီမှာ ကိုညိုမောင်၊ ဒီကိစ္စဟာ ခင်ဗျားနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး အသာနေစမ်းပါ”

ထိုလူနှစ်ဦးသည် တယောက်စကားကို တယောက် လုယက်ပြောဆိုနေကြ၏။ ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ် သည် ဒေါသသွေးအရှိန်ကြောင့် ပူလောင်နေသည်ကိုလည်း

ဖြစ်နိုင်သည်။

"ဆိုင်လို့ ပြောနေတာပေါ့ကွ"

"ဪ၊ ခုတော့ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်က ဆိုင်တယ်လို့ ပြောပြီပေါ့လေဟုတ်လား"

ယခုတကြိမ်၌ ဦးလေးထွန်း၏ အသံသည် အောင်နိုင်ခြင်းအတွက် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွား ထေ့ငေါ့သော သဘောကို ဆောင်ချေ၏။

ကျွန်တော် နားမလည်။

"ကဲ လာ မောင်ဝင်းဆွေ၊ တို့ အိမ်ကိုပြန်မယ်၊ ဒီမှာ မိုးချုပ်လှပြီ"

ဦးညိုမောင်သည် ဦးလေးထွန်းအား မည်သို့မျှ စကားမပြန်တော့ဘဲ ကျွန်တော့်လက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲလိုက်သည်။ ယခုကြိမ်၌ ကျွန်တော်၏ အခြားလက်တဖက်သည် ဦးလေးထွန်း၏ လက်မှ လွတ်ထွက်ကာ ဦးညိုမောင် ခေါ်ရာသို့ ကျွန်တော်၏ ခန္ဓာကိုယ် လိုက်ပါခဲ့ရလေသည်။

ဦးလေးထွန်းသည် ကျွန်တော်တို့နောက်မှ လိုက်လာ၏။

လမ်းတလျှောက်လုံး ဦးညိုမောင်ရော ကျွန်တော်ပါ ဘာမျှစကားမဆက်မိ။ ကျွန်တော်သည် ဦးလေးထွန်းကို နားမလည်နိုင်။ သည်ကမှ အကြောင်းဆက်၍ မိမိအဖြစ်ကို မိမိ တွေးကြည့်မိသော အခါ ခြောက်လှန့်သော အိပ်မက်တခုကို မြင်မက်နေလေသလားဟု ထွေးထင်သည်။ သည်တော့ မရင်ငြိမ်း၏ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော အသွင်ကိုဆောင်သည့် မျက်နှာပြင်၊ အလန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်သော စူးစူးဝါးဝါး အသံများကို ရုတ်ခြည်းမြင်ယောင်၊ ကြားယောင်လာ၏။

"ငြိမ်းရေ၊ ငြိမ်း"

ဟု သံကုန်ဟစ်ကာ အော်၍ငိုလိုက်သည်။ လောကတခုလုံး၌ 'ငြိမ်း၊ ငြိမ်း' ဟူသော အသံများ ပျံ့နှံ့ရိုက်ခတ်နေပြီဆိုစို့။ ကျွန်တော်၏ခန္ဓာကိုယ်ကိုလည်း ဦးညိုမောင်၏လက်မှ ရုန်းထွက်လိုက်သေး သည်။ တုန်လှုပ် ချောက်ချားခြင်း၊ ပူဆွေးခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်းစသည့် ဝေဒနာတို့ ဖိစီးခြင်းကို ခံရသည်ဖြစ်၍ အင်အားချည့်နဲ့နေပြီဖြစ်သော ထိုခန္ဓာကိုယ်သည် ယခုအခါ၌ ထိုအဘိုးကြီး တယောက်၏ လက်မှ ရုန်းထွက်ခြင်းငှာပင် မစွမ်းသာတော့ပါတကား။

အဘိုးကြီးသည် သူ့လက်တွင်းမှ ကျွန်တော် လွတ်ထွက်သွားမည်ကို လွန်စွာ စိုးရိမ်နေသည်လည်း ဖြစ်နိုင်၏။

စခန်းသာအိမ်တွင်းသို့ ဝင်မိသည်နှင့် ကျွန်တော်သည် ဧည့်ခန်းတွင်းရှိ ဆိုဖာရှိရာသို့ ဒယီးဒယိုင် လျှောက်လာပြီး ဆိုဖာပေါ်သို့ မှောက်လျက်လှဲကာ အားပါးတရ ငိုချလိုက်မိလေသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်ချစ်သော ငြိမ်းသည် ကျွန်တော့်အပါးသို့ ပြန်မလာတော့ပေ။

“ကဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ဒီလိုလုပ်နေလို့ ပြီးမှာမဟုတ်ဘူး။ ခုတခါတည်း ကျုပ်နဲ့ ဂါတ်ကို လိုက်မလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကျုပ် ဒရိုင်ဘာကိုပဲ ရဲတွေ အခေါ်ခိုင်းလိုက်ရမလား”

ထိုစကားကို ကျွန်တော်ကြားရပေပြီ။

ဦးလေးထွန်းသည် ထိုစခန်းသာ အိမ်ကလေးတွင်းသို့ ဘယ်အချိန်က ရောက်နေခဲ့ပြန်သနည်း။ ထိုစကားမတိုင်မီက ထိုလူကြီးနှစ်ယောက်သည် ဘာတွေများ အငြင်းပွားနေကြပြန်ပါသနည်း။

ကျွန်တော်သည် အတတ်နိုင်ဆုံး မိမိကိုယ်ကိုမိမိ ပြန်လည်ထိန်းချုပ်ကာ ခန္ဓာကိုယ်ကို မတ်မတ်ရပ် လိုက်ပြီး ဦးလေးထွန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်၏။

“နေပါဦး ဦးလေးထွန်း၊ ဖမ်းဖို့ ဆီးဖို့ စကားတွေပြောနေတာ ဘာသဘောလဲ”

ကျွန်တော်သည် ဤမျှ ဒေါသလွှမ်းသော စကားမျိုးဖြင့် ဦးလေးထွန်းအား စတင်ပြောမိချေပြီ။

“ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား”

ဦးလေးထွန်း၏ ခြောက်လှန့်သော အသွင်ကိုဆောင်သည့် ရယ်မောသံသည် ကမ္ဘာမြေတခုလုံးကို ကိုင်လှုပ်လိုက်သည်လား ထင်ရ၏။ ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်မှ တမ်းတပူဆွေး တုန်လှုပ်ရခြင်းသည်ပင် လွင့်စဉ် သွားလေပြီ။ သူက ကျွန်တော့်ကို စေ့စေ့ကြည့်မြဲဖြစ်သည်။ သူ့မျက်နှာသည် ရန့်ရင်း ကြမ်းတမ်းရက်စက်သော အသွင်ကို ဆောင်ထား၏။

“အတော် ရယ်စရာကောင်းတာပဲ မောင်ဝင်းဆွေ။ တခုတော့ ရှိတယ်ကွ။ ငါ့သမီးကို မင်းသတ်စဉ်က လက်ပူးလက်ကြပ်ပြစရာ သက်သေ မရှိခဲ့လို့ ငါခံခဲ့ရတယ်။ ငါ့စိတ်မှာ ကျေတယ်များ ထင်သလား မောင်ဝင်းဆွေ။ ခုတခါတော့ မင်း ပြေးလို့ လွတ်ဦးမလား။ ဟော့၊ ဒီမှာ မောင်ဝင်းဆွေ မင်းဘာတွေ လုပ်တယ်ဆိုတာကို ခုအချိန်မှာ ငါ ပြောစရာ လိုသေးသလား။ အပြစ်မရှိတဲ့ ငါ့သမီးကိုလည်း မင်းသတ်ခဲ့ပြီ။ ခုတခါလည်း ဘာမှအပြစ်မရှိတဲ့ ကလေးမတယောက်ကို မင်း ကမ်းပါးက တွန်းချပြီး သတ်ခဲ့ပြီမဟုတ်လား”

ဦးလေးထွန်း၏ စကားများကို နားထောင်ရင်း ကျွန်တော်သည် ဦးလေးထွန်း ရူးနေပြီလား ထင်မိ၏။

"မဟုတ်တာတွေကို ဘာဖြစ်လို့ ပြောချင်ရတာလဲ မောင်ဘထွန်း"

ဦးညိုမောင်က အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ပြောလာ၏။

"ခင်ဗျား ဝင်မရှုပ်နဲ့ဆိုတာ ဘယ်နှခါပြောရမလဲ ကိုညိုမောင်"

ဦးလေးထွန်း အော်ပြောလိုက်သည်။

"ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မြင်ရလို့ အခု လက်ပူးလက်ကြပ်မိတာ မဟုတ်လား"

"တော်တော့ကွာ။ မောင်ဘထွန်း မင်း ဒီလောက်အထိ ရက်စက်ဖို့ မကောင်းပါဘူး။ ငါဟာ ပြီးပြီးသားကိစ္စတွေကို မပြောချင်ဘူး။ ခုအချိန်ထိ မင်းလုပ်နေတာတွေဟာ တခုမှမဟုတ်ဘူး။ အင်း၊ မင်းမှာ ဒီလောဘစိတ်နဲ့ လူတွေကို တယောက်ပြီး တယောက် သတ်ပစ်ဖို့များ စိတ်ကူးနေသလား"

ယခုအခါ၌ ဦးညိုမောင်သည် ဧည့်ခန်းကုလားထိုင်တခုတွင် အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ချရင်း ဒေါသကို ထိန်းချုပ်ပြောဆိုနေသည်ဟု ကျွန်တော်သတိပြုမိ၏။ သို့သော် ဦးလေးထွန်း၏ မျက်လုံးအစုံ၌မူ မီးအလျှံတောက်နေသည့်နှယ်။

"အချိန်ကုန်တယ်ဗျာ။ ကျုပ်ခင်ဗျားနဲ့ စကားဆက်ပြောဖို့ အချိန်မရှိဘူး။ ဟေ့ မောင်ဝင်းဆွေ။ မင်း ဂါတ်ကို လိုက်မလား မလိုက်ဘူးလားပြော"

"ခက်ပါလား မောင်ဘထွန်း မင်းလုပ်တဲ့အလုပ်ကို ငါ အကုန်မြင်တယ် မောင်ဘထွန်း။ မင်း မတရား မပြောနဲ့။ ဒီမယ် မင်းကိုယ်တိုင် ခြောက်လုံးပြူးနဲ့ မောင်ဝင်းဆွေကို သတ်ဖို့ ကြံတာကအစ ဟိုကလေးမဟာ မင်း ခြောက်လုံးပြူးချိန်လိုက်တာမြင်ပြီး ကြောက်လန့်လိမ့်ကျသွားရတာအထိ ငါ အားလုံးမြင်တယ်။ ဒီတခါတော့ မင်း မတရား ခြောက်လှန့်နည်းကို မသုံးချင်ပါနဲ့တော့ကွာ"

ဦးလေးထွန်း ဘာမျှမပြောနိုင်တော့။

ကျွန်တော့် ဦးနှောက်တခုလုံးမှာ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိလာပြန်ချေပြီ။ ထိုခဏတွင် စခန်းသာသည် လည်း တိတ်ဆိတ်နေ၏။

အချိန်မည်မျှကြာ စခန်းသာသည် တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သနည်း မဆိုနိုင်။ ဦးလေးထွန်း၏ ကွဲအက် ချောက်ချားသော ရယ်သံကြီးသည်

ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ကိုပင် လှုပ်ရှားသွားအောင် ရိုက်ခတ်လိုက် သည့် ထင်၏။ ပြီး ...

“ပြောစမ်းပါဦး ကိုညိုမောင်။ ခင်ဗျား ပြောစရာစကားက ဒါအကုန်ပဲလား။ ကဲ ကောင်းပြီလေ ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဒီတရားခံကို မအပ်ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား။ ကျုပ် ဘာကောင်လဲဆိုတာ ခင်ဗျား သိတယ် မဟုတ်လား ကိုညိုမောင်”

သူသည် ခြိမ်းခြောက်သော စကားကိုဆို၏။

ကျွန်တော်သည် သူတို့နှစ်ဦး၏စကားများကို ပို၍ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်လာရပြန်သည်။

“မင်း ဘာကောင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီတခါတော့ ငါ အရှုံးမပေးနိုင်တော့ဘူး မောင်ဘထွန်း၊ အင်း၊ ဒီစခန်းသာ အရေးအခင်းတွေကြားထဲကို မင်းဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် မွှေနှောက်နေချင်ရသေးတာလဲ မောင်ဘထွန်း”

ဦးညိုမောင်သည် တခုခုကို တွေးတောစဉ်းစားရင်း သူ၏စကားများကို အတတ်နိုင်ဆုံး သတိထား ပြောဆိုနေဟန် တူ၏။ ကျွန်တော့်အဖို့ကား ဘာစကားကြား ဖြတ်၍ ဆိုရမည်နည်း မသိ။

ဦးညိုမောင်၏ စကားဆုံးသည်နှင့် ဦးလေးထွန်းက ဦးညိုမောင်ကို ချေမှုန်းကိုက်ဝါးတော့မည့် အသွင်ဖြင့် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ကာ...

“ဩော်၊ ဒီစခန်းသာကို ကျုပ်က မွှေခဲ့တယ် ဟုတ်လား၊ အတော်ရယ်စရာ ကောင်းတာပဲ ကိုညိုမောင်။ စဉ်းစဉ်းစားစားလည်း ပြောပါ။ ဒီစခန်းသာမှာ မွှေနေတာက ကျုပ်မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျား၊ ခင်ဗျားသိရဲ့လား”

လက်ညှိုး ငေါက်ငေါက်ထိုးလျက် ပြောလိုက်သည်။

“တချိန်ကလည်း မင်းဟာ မယ်ခင့်ကို အခုလို လူသတ်မှုနဲ့ ခြိမ်းခြောက်ပြီး မယ်ခင်နဲ့ စခန်းသာကို ခွဲထုတ်ခဲ့ပြီမဟုတ်လား။ အခုလည်း မယ်ခင့်သားကို မင်းက ဒီလိုပဲ ခွဲထုတ်ချင်နေတယ် မဟုတ်လား။ ဒါမှလည်း မယ်ခင့်ရဲ့စည်းစိမ်အားလုံးကို မင်း ပိုင်စိုးရမယ်ဆိုတဲ့အကြံ။ အင်း မောင်ဘထွန်း မင်းမငယ်တော့ဘူးကွ။ ဒီလောက် ရက်စက်ယုတ်မာတဲ့အကြံတွေ ကြံမနေပါနဲ့တော့ကွာ”

ဦးညိုမောင်သည် သူ၏ ဒေါသကို အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းချုပ်ကာ ပြောဆိုနေခြင်းဖြစ်၏။

“ပြောရင်လည်း ပြည့်စုံအောင် ပြောမှပေါ့ ကိုညိုမောင်ရဲ့။ ခင်ဗျားမှာ မမခင်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် ပြည့်စုံအောင် ပြောဝံ့တဲ့သတ္တိ မရှိဘူးလား။ ဟော့ မောင်ဝင်းဆွေမင်း သေသေချာချာ နားထောင်”

ကျွန်တော်သည် ဦးညိုမောင်၏ စကားကို ကြားရစဉ်ကတည်းက အမေနှင့် ပတ်သက်၍ တုန်လှုပ်စ ပြုခဲ့ရပြီ ဖြစ်သည်။ ယခုတော့လည်း ထိုသူနှစ်ဦးသည် မရင်ငြိမ်းအကြောင်းကို လွှဲဖယ်ကာ ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်သော ကျွန်တော့်မိခင်၏ အကြောင်းများဆီသို့ ဦးတည်လာချေပြီ။

"ပေ့ကောင် မင်း တော်တော့၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ စကားတွေပြောပြီး ဒီကလေးကို ဒုက္ခပေးဦးမလို့လား"

ဦးလေးထွန်း စကားမဆက်မိ ဦးညိုမောင်က ကြားဝင် ဟန့်တားလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်မှာ ပို၍ တုန်လှုပ်လာရပြီထင်၏။ ဦးလေးထွန်းကမူ ဦးညိုမောင် ဝင်ရောက် ဟန့်တားလာသည်ကို ဂရုမထားဟန်ဖြင့် သူပြောလိုသော စကားကို ဆက်၏။

"တခါက ဟောဒီ စခန်းသာမှာ မယ်ခင်နဲ့ မက်ဒေါ်နဲဆိုတဲ့ လင်မယားရှိသတဲ့။ မက်ဒေါ်နဲ ဆိုတာကတော့ စက်ရှင်မင်းကြီးပေါ့။ မယ်ခင်ဆိုတာကတော့ တောသူမလေး တယောက်ပေါ့ကွာ။ မက်ဒေါ်နဲဟာ မယ်ခင်ကို လက်ထပ်ခေါ်လာခဲ့တဲ့အခါမှာ မယ်ခင်နဲ့အတူ တောသားတယောက် ပါလာသေးတယ်။ မယ်ခင်က အဲဒီတောသားကို အိမ်မှာ ထမင်းချက်ထားဖို့ စက်ရှင်မင်းကြီးကို တိုက်တွန်းတယ်။ စက်ရှင်မင်းကြီးကလည်း သူ့မယားကိုချစ်တော့ သူ့မယားအလိုအကျ အဲဒီတောသားကို ထမင်းချက် ခန့်သတဲ့"

"တော်တော့ ဘထွန်း။ မင်း ငါပြောနေတာ မကြားဘူးလား။ မင်းစကားကို အခု ရပ်မလား မရပ်ဘူးလား"

ဦးညိုမောင်သည် အသံကုန် အော်ဟစ်လိုက်သည်။ ကောင်းစွာ မကျန်းမာသည်လည်းဖြစ် အိုမင်း ရင့်ရော်နေပြီလည်း ဖြစ်သော ထိုအဘိုးကြီးသည် ထိုင်နေရာမှ ရုတ်တရက် ထလိုက်သည်။ ယခုအခါ၌ ထိုအဘိုးကြီးမှာ သက်ရွယ်အိုမင်း၍ ဝေဒနာ ဖိစီးခြင်းကို ခံနေရသူတဦးနှင့် လုံးဝ မတူတော့ပေ။ မျက်နှာပြင်တခုလုံးမှာလည်း ဒေါသသွေး လွှမ်းနေ၏။

ကျွန်တော်၏ ခေါင်းထဲမှာကား ဝေ၍နေပေပြီ။ ရင်ထဲမှာလည်း တဒုတ်ဒုတ် မြည်နေသည်ထင်၏။ ထို့ထက်ပို၍ ကျွန်တော် ဘာမျှမသိ။

"ခင်ဗျား မပြောလို့ ကျုပ်က ပြောရတာပဲ ဥစ္စာ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဘာမှ တားမြစ်နေစရာ မလိုဘူး။ ပြောပါ သတ္တိရှိရင်ပြောပါ၊ မယ်ခင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတယောက်ဟာ ဘာ့ကြောင့် သူ့ယောကျ်ား မက်ဒေါ်နဲကို ကမ်းပါးက တွန်းချပြီး သတ်ပစ်ခဲ့ရတယ်"

ဦးညိုမောင်သည် နေရာမှ ခုန်ထွက်ကာ ဦးလေးထွန်း၏လည်ပင်းကို

ဖမ်းချုပ်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည် နှင့် ဦးလေးထွန်းသည် ပြောလက်စ စကားကိုရပ်ကာ နောက်သို့ ခြေတလှမ်းဆုတ်လိုက်ပြီး ခါးမှ ခြောက်လုံးပြူးကိုထုတ်၍ ဦးညိုမောင်၏ရင်ဝသို့ ချိန်လိုက်သည်။ ဦးညိုမောင်သည် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ကာ ဦးလေးထွန်းကို စူးစိုက်ကြည့်နေရင်း ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း မသိမသာ တုန်ယင်နေ၏။

ယခုအခါ၌ ကျွန်တော်သည် ထိုလူကြီးနှစ်ဦးအကြားသို့ မည်သို့ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရမည်ကို မသိ။ အမေနှင့် ပတ်သက်၍ ဦးလေးထွန်း ထုတ်ဖော်ပြောဆိုသော စကားများက ကျွန်တော့် ဦးခေါင်းကို လေးပင်သော အရာဝတ္ထုတခုဖြင့် ရိုက်နှက်လိုက်သလို ခံစားလိုက်ရသဖြင့် မူးဝေဝေ ဖြစ်သွားသည် ထင်၏။

“ခင်ဗျား ရှေ့မတိုးနဲ့နော်။ ခင်ဗျားရှေ့ကို တလှမ်းတိုးတာနဲ့ ခင်ဗျား အသက် ထွက်သွားမယ်။ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား ကိုညိုမောင်ရာ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဒီလိုလုပ်လို့ ဘာရမလဲ။ ဒီမှာ ကိုညိုမောင် ဒီခေတ်ထဲမှာ လူတယောက်ကို ငွေစက္ကူနဲ့ ပေါက်သတ်နိုင်တယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျားသိတယ် မဟုတ်လား။ ကဲ ကျုပ်ပြောမယ်၊ ခင်ဗျားနားထောင်ပါ။ ခုချက်ချင်း ခင်ဗျား ဒီအခန်းထဲက ထွက်သွားပါ”

“မသွားဘူးကွာ။ မင်း သတ်ရဲရင် သတ်ပါ။ မယ်ခင်ဟာ သူ့လင်ကို သတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းခြိမ်းခြောက်ထားတဲ့အတွက် မယ်ခင်ဟာ တသက်လုံး စခန်းသာနဲ့ ခွဲနေခဲ့ရတာကွ”

ကျွန်တော်သည် နားနှစ်ဖက်ကို လက်ဝါးနှင့် မပိတ်မိသည့်တိုင်အောင် ထိုသူနှစ်ယောက် ဘာတွေ ဆက်လက်ပြောဆိုကြသည်ကို ကျွန်တော်မကြားတော့ပါ။

နောက်ဆုံး ကျွန်တော် သတိပြုလိုက်မိသည်မှာ ဦးညိုမောင်အား ဦးလေးထွန်း သူ၏ သေနတ်လက်ကိုင်ဖြင့် ရိုက်ချလိုက်သည့်အဖြစ်၊ ဦးညိုမောင်ကြမ်းပြင်သို့ ခွေကျသွားသောအဖြစ်ပြီး ဦးလေးထွန်းက ကျွန်တော့်ကို ခြောက်လုံးပြူးနှင့်ချိန်ကာ...

“ဟေ့ကောင်၊ မင်း ဘာငေးနေတာလဲ။ ခုအချိန်မှာ မင်း တရားခံ ဖြစ်နေပြီဆိုတာ သိတယ် မဟုတ်လား။ ခုချက်ချင်း အပြင်ကိုထွက်ပါ”

ဦးလေးထွန်းသည် ယခုအခါ၌ လူတယောက်မှ ဟုတ်ပါလေသေးစဟုလည်း သံသယဖြစ်မိသည်။ ကျွန်တော်၏ ဒေါသသည်လည်း ရုတ်တရက်ပေါက်ကွဲရ၏။

“တော်ပြီ ဦးလေးထွန်း၊ ဦးလေးထွန်း လုပ်နေတာတွေဟာ တခုမှ မဟုတ်ဘူး။ ဦးလေးထွန်း ကျွန်တော့်ကို ခုလို အငြိုးတကြီး နှိပ်စက်နေတာဟာ ဘာသဘောလဲ။ ကျွန်တော်ပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ကို လိုချင်ရင်ယူပါ။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို လူသတ်မှု

ဆင်၊ ကျွန်တော့်အမေကို မတရားလုပ်ကြံ ပြောနေစရာ မလိုဘူး”

ကျွန်တော်သည် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားမိပြီးဖြစ်၏။ ဒေါသနှင့်အတူ သတ္တိစိတ် သည်လည်း ကိန်းဝပ်လာပြီထင်၏။ ဦးလေးထွန်း၏ မျက်နှာသွင်ပြင်မှာလည်း ခက်ထန် နာကြည်းသော အသွင်ကိုဆောင်ထား၏။

“လွဲလိုက်လေ မောင်ဝင်းဆွေ။ မင်းဟာ ခုထက်ထိ မစဉ်းစားတတ်သေးဘဲကိုးကွ။ ဟေ့ ဒီမှာ မောင်ဝင်းဆွေ၊ မင်း ပစ္စည်းတွေကို ငါလိုချင်ရင် ဟိုကမ်းပါးမှာကတည်းက မင်းကို ငါ တချက်တည်း သတ်ပစ်ခဲ့မှာပေါ့ကွ။ အဲဒီနေရာ ပစ်သတ်ခဲ့ရင် မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ရေအောက်မှာ ရောက်နေရောပေါ့။ မင်းတို့အလောင်းတွေ ပေါ်လာတော့ကော ဘယ်သူက ဘာပြောနိုင်ကြဦးမှာလဲ။ အေး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီသတ်နည်းဟာ ငါလိုချင်တဲ့နည်းမဟုတ်ဘူးကွ။ ဟေ့ မောင်ဝင်းဆွေ နေပါစေကွ။ မင်းအဖေဟာ အတော်ကြာ သတိရလာမှာပါ”

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်ပြောချင်သောစကားများ ပြောပြီးသည့်နောက်တွင် ဦးလေးထွန်း ပြောသော စကားများကို အလေးတမူ မပြုတော့ဘဲ လဲနေသော အဘိုးကြီးကို ထူမပေးရန် အားထုတ်ခိုက်မှာပင် ဦးလေးထွန်း၏ စကားအဆုံးသတ်ကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ကျွန်တော်၏ အာရုံကြောများ ရုတ်တရက် ရပ်ဆိုင်းသွားကြသလို ခံစားရ၏။ ခဏချင်းမှာပင် ကျွန်တော်သည် ...

“ဘာ .. ဘာ၊ ဘာပြောတယ်။ ခင်ဗျား ဘာပြောတာလဲ”

ကျွန်တော့်အသံသည် စူးစူးဝါးဝါး မပီမသနှင့် တုန်ယင်နေ၏။ ထိုအခါ ဦးလေးထွန်းက လှောင်ပြုံးပြုံးသည်။

“ဩော် မင်းက ငါပြောတာကို အသေအချာ မကြားဘူးထင်တယ်။ အေး ဒီလိုဆိုရင် ငါ အသေအချာ ပြောပြမယ်ကွ။ လာ၊ ထိုင်ဦး။ ခုနက မင်းပြောတယ်။ ငါဟာ မင်းပစ္စည်းတွေကို လိုချင်လို့ မင်းတို့ကို နှိပ်စက်နေတယ်လို့၊ ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက်ပင် လက်တဖက်ကို အရှိန်ယူမြှောက်ပင့်ကာ ဦးလေးထွန်း၏ မျက်နှာ ဆီသို့ ပစ်၍ ထိုးလိုက်သည်။ သို့သော် ဦးလေးထွန်းက နောက်သို့ ဆုတ်၍ တိမ်းရှောင်ပြီး ကျွန်တော်ဆီသို့ ခြောက်လုံးပြူးကို ချိန်ရွယ်ရင်း ...

“ဒီလိုလုပ်လို့ ဘာရမလဲ မောင်ဝင်းဆွေ သိပ်လည်း ဒေါသကြီးမနေပါနဲ့ မင်း ငယ်ပါသေးတယ်။ ဟေ့ ဒီမှာ မောင်ဝင်းဆွေ ခု ငါက ဒီလိုလုပ်တော့ကွာ။ မင်းက ရက်စက်တယ်ပြောတယ်။ အေး မင်း ငါ့သမီးကို တမြည့်မြည့် သတ်ပစ်ခဲ့တာတော့ ငါ ဘယ်လိုပြောရမလဲ”

“တော်ဗျာ တော် ခင်ဗျားကြီး ဒီစကားကို ဒီမှာတွင်ရပ်”

“မရပ်သေးဘူးကွ။ မင်းကိုငါ ပြောစရာတွေ ရှိသေးတယ်”

“ခင်ဗျားသမီးကို ကျုပ် သတ်တာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ဘာသာ လင်ငယ်နောက် မလိုက်ရလို့ သေတာ”

ကျွန်တော်သည် အသံကုန်ဟစ်ကာ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အော်လိုက်သည်။

“အေး မင်းက ဒီလိုပြောလာမှတော့ ငါက ပြောရလိမ့်မယ်။ ငါ့သမီးဟာ မင်းအမေလို ငယ်ရည်းစားကို အိမ်ပေါ်တင်၊ မျောက်ဇာတ်ခင်း မင်းကို ကိုယ်ဝန်ရှိ၊ ပြီးတော့ ဘာမှအပြစ်မရှိတဲ့ လင်ကြီးကို ကမ်းပါးကတွန်းပြီး သတ်ဝံ့တဲ့အထိ မဟုတ်သေးဘူး။ ဟေ့ကောင် မင်းမလှုပ်နဲ့နော်။ ငါ့ကျည်ဆန် ဟာ အချိန်မရွေး မင်း ဦးနှောက်ကို ဖောက်သွားနိုင်တယ်”

ကျွန်တော်သည် ဒုတိယအကြိမ် ဦးလေးထွန်းကို ခုန်အုပ်မိရန် ကြိုးစားသေး၏၊ မရ။ ကျွန်တော်၏ နားနှစ်ဖက်စလုံးမှာသာ မီးကျီးခဲများ အဆက်မပြတ် ထည့်သွင်းခြင်းခံရသလို ပူလောင်နေပေပြီ။

“မင်းကိုယ်မင်း စက်ရှင်မင်းကြီးသားရယ်လို့များ မှတ်နေသလား ဝင်းဆွေ။ မင်းအဖေဟာ ဟောဟိုမှာ လဲနေတဲ့လူပဲ”

ကျွန်တော်သည် နောက်ထပ်၍ ဘာမျှမကြားရတော့ပါ။ မျက်စိထဲမှာလည်း ဘာကိုမျှ မမြင်တော့ပေ။ ကုန်နေသော နှုတ်ခမ်းအစုံမှလည်း မည်သည့်စကားကိုမျှ ဆိုမထွက်တော့ပေ။ ခန္ဓာကိုယ်တခုလုံးမှ တင်းမာတက်ကြွနေသော ဒေါသအငွေ့ တို့သည် တမုဟုတ်ချင်း ပြယ်လွင့်ကုန်ကြပြီထင်၏။

ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကြသည်ကိုလည်း ကျွန်တော် မသိနိုင်တော့ပါ။ အဆုံး၌ ထိုညမှာပင် ကျွန်တော်သည် မြို့သာမြို့ အကျဉ်းထောင်အတွင်းသို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် မျက်ရည်တို့ ကုန်ခမ်းသည့်နောက် နှလုံးသားမှသွေးများ ယိုစီးထွက်ကျလာသည်အထိ ငိုကြွေးခဲ့သည် ထင်၏။

မည်သူ့အတွက် ငိုရသည်ကိုပင် မသိတော့။

ယခုအခါ၌ ကျွန်တော် မသိနိုင်သည်မှာ ကျွန်တော်၏ အကြောင်းပါတကား။

(၃၇)

ကိုယ့်အကြောင်းကိုမှ ပိုင်ပိုင်မသိသော လူတယောက်သည် ဤကမ္ဘာမြေ၌ ရပ်တည်နေရန် သင့်မသင့် ဟူသော ပြဿနာစကားကို ငြိမ်းဆိုခဲ့ဖူးပါသည်။ သည်လိုဆို ကျွန်တော်သည် ဤကမ္ဘာမြေ၌ ဆက်လက်ရပ်တည်နေရန်လိုအပ်ပါဦးမည်လား။

သို့သော် ငြိမ်းပြောခဲ့ဖူးသော စကားများတွင် တခုရှိသေးသည်ထင်၏။ လူအများ၏အကြောင်းကို သိရှိနားလည်ရန် ကြိုးစားရင်း မိမိ၏အကြောင်းမှန်ကိုပါ နားလည်ရန် အားထုတ်ရမည်ဟူသော အကြောင်း။

ယခုနေအခါ၌ ကျွန်တော်သည် တပါးသူတို့၏အကြောင်းကို သိနိုင်ခွင့် ကြုံမည်ဆိုလျှင် မရင်ငြိမ်း အကြောင်းကို ကျွန်တော် များစွာသိလိုပါသည်။

ငြိမ်း တကယ်သေလေပြီလော။

သို့မဟုတ်လျှင် ကျွန်တော်သည် ဦးလေးထွန်းအကြောင်းကို သိချင်သည်။ ဦးလေးထွန်းသည် အစက ဤမျှအထိ ကျွန်တော့်ဘဝကို ချုပ်ကိုင်ခြယ်လှယ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မထင်မှတ်ခဲ့ပေ။ အခုမှ ဦးလေးထွန်းသည် ကျွန်တော့်အား သူ့သမီး သင်းသင်းကို သတ်ဖြတ်ခဲ့သူ အဖြစ်လည်းကောင်း ကျွန်တော်ချစ်သော မရင်ငြိမ်းကို သတ်ဖြတ်ခဲ့သူ အဖြစ်လည်းကောင်း စွပ်စွဲလာခဲ့လေပြီ။

ပြီး ကျွန်တော့်မိခင်၏ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် ကျွန်တော့်ဘဝကိုပါ ဖျက်ဆီးခဲ့လေပြီ။ ထိုသူပြောသော စကားတို့ သည် အမှန်ပင်ဖြစ်လေသလော။

သည်လိုဆို သင်းသင်းကို ကျွန်တော်သတ်သည်ပေါ့။ အမေသည်လည်း မိန်းမယုတ်။ ကျွန်တော်သည် ဦးညိုမောင်၏သား။ ပြီး မရင်ငြိမ်းကို သတ်ခဲ့သူ။ ကျွန်တော်သည် မရင်ငြိမ်းကို ချစ်ပါသည်။ မရင်ငြိမ်းကို ကျွန်တော်မသတ်ပါ။ သည်အကြောင်းတို့ကို တွေးရင်းဖြင့် ငိုရသည်မှာ အကြိမ်ကြိမ်။ မျက်ရည်များပင် ခန်းပြီ ထင်၏။

ကျွန်တော် မြို့သာအကျဉ်းထောင်သို့ ရောက်ပြီး နောက်တနေ့တွင် ဦးညိုမောင်သည် ခေါင်း၌ ပတ်တီးစီးလျက် ညိုသောမျက်နှာဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုလာတွေ့၏။ ကျွန်တော်သည် သူ့ကို ရင်မဆိုင်ရဲ။ ကျွန်တော် ကြောက်နေလေပြီလား။ ဘာကို ကြောက်နေလေသနည်း၊ မသိ။

သို့သော် ကျွန်တော်သည် သူ ရောက်လာခြင်းကို မရှောင်လွှဲနိုင်ပေ။

သူက ကျွန်တော့်အတွက် နှစ်သိမ့်စကားဆို၏။ ကျွန်တော်အမှုမှာ မတရားသောအမှုဖြစ်၍ ဘာမျှမဖြစ်နိုင်ကြောင်း။ ဦးလေးထွန်း ရက်စက်ယုတ်မာပုံများ၊ ပြီး ညက ဦးလေးထွန်းပြောသော စကားများကို မေ့ပျောက်ဖို့လိုအပ်ကြောင်း။

ကျွန်တော်သည် သူ့စကားတို့ကို လုံးစေ့ပတ်စေ့မကြား။ သူ့မျက်နှာကို မြင်ရသည်နှင့်အမျှ ကျွန်တော့်ရင်တွင် ရှက်ခြင်းဝမ်းနည်းခြင်း၊ သိမ်ငယ်သည်လည်းဖြစ်နိုင်၊ အားငယ်သည်လည်း ဖြစ်နိုင်သော ဝေဒနာတို့ လှိုင်းခတ်၍နေဘိသည်။

ဦးညိုမောင်က ဆိုစရာ စကားစတခုကို ဆက်၏။ မရင်ငြိမ်း၏ အလောင်းကို ကျွန်းသာက လူများနှင့် စုပေါင်းရှာဖွေလျက်ရှိကြောင်း။ ထိုအဘိုးကြီး ပြန်တော့မည်ဆိုသောအခါ ကျွန်တော့်ရင်မှာ မချိသော်လည်း...

“ဦးကြီးညိုမောင် ခင်ဗျားမှာလည်း ကောင်းကောင်းနေကောင်းတာမဟုတ်တော့ ဒီကို နောက်တကြိမ် မလာပါနဲ့တော့။ ကျွန်တော့်အမှုကိစ္စ စီစဉ်ဖို့အတွက်တော့ မောင်ထွေးကိုသာ လွှတ်ပေးပါ ဦးကြီးညိုမောင်”

သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ပြောသည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံမှာ မျက်ရည်ဝေ့လာချေပြီ။ ကျွန်တော့်ရင်မှာလည်း တမြည့်မြည့်။

“မောင်ထွေးဟာ ဘထွန်းလူဆိုတာကို မောင်ဝင်းဆွေ သိသားပဲ၊ ဘာလဲ မောင်ဝင်းဆွေ ကျုပ်လာတာ သဘောမကျလို့လား”

ကျွန်တော် အဖြေမပေးတတ်တော့။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် သူ့ကို နောက်တကြိမ် ရင်မဆိုင်လို တော့ပါ။ တတ်နိုင်လျှင် ကျွန်တော် ကြိုးဒဏ်သင့်ခံရသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ သူနှင့် နောက်တကြိမ် ရင်မဆိုင်ဘဲ ကြိုးဒဏ်ခံသွားရလျှင် ကောင်းမည်လားဟု တွေးနေပါပြီ။

“ကျွန်တော့် တခုတော့ သိချင်တယ် ဦးကြီးညိုမောင်”

ကျွန်တော် မေးခွန်းသည် ရဲဝံ့သွားပြီလားဟု ထင်မိသည်။

သူက ရုတ်ချည်း နှုတ်တုံ့မပြန်။ မလှုပ်မချောက်ဖြင့် အဝေးသို့ မျှော်ငေးနေလေသည်။

“တနေ့တော့ မောင်ဝင်းဆွေ အမှန်ကို သိရမှာပါ။ ခု အတောအတွင်းမှာ

မောင်ဝင်းဆွေ ကျုပ်ကို မတွေ့ချင်ရင်လည်း ကျုပ်လာမတွေ့ပါဘူး။ ကျုပ်လည်း မောင်ဝင်းဆွေနဲ့ တွေ့ရမှာကို ဝန်လေးလာ တတ်ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ မောင်ဝင်းဆွေ စဉ်းစားစမ်း”

သူသည် မျက်နှာပြင်တွင် သွယ်စီးကျလာသော မျက်ရည်တို့ကို သူ၏ လက်ဖမိုးနှင့် သုတ်သည်။ ခဏရပ်နားသည်။

“အင်း... ဒါပေမဲ့ ခုနေအခါမှာ မောင်ဝင်းဆွေကို ကျုပ်မှအပ ဘယ်သူလာတွေ့နိုင်မလဲ။ မောင်ဝင်းဆွေ အားငယ် တုန်လှုပ်နေရမှာကို ကျုပ် မရှုဆိတ်ဘူး။ ကျုပ် မတွေ့ဘဲလည်း မနေနိုင်လို့ လာတွေ့မိ ပါတယ်။ နောက်ကို ကျုပ် လာမတွေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်ကွယ်”

ကျွန်တော်သည် မျက်ရည်ကို ထိန်းချုပ်ပါသည်။ မရ။

အဘိုးကြီးသည် ကျွန်တော့်ကို ကျောခိုင်းထွက်သွားသောအခါ ကျွန်တော် ချုံးပွဲချငိုရလေတော့သည်။

ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်သော အမေ့ကိုလည်း နှုတ်မှ တဖွဖွ တရသည်။ ကွယ်လွန်ပြီးခါမှ ပစ်ပစ်ခါခါ အပြောခံရသော အမေ့ဘဝအတွက် ယူကျုံးမရသော ဝေဒနာနှင့် ကျွန်တော့်အတွက် မျက်ရည်ကျရ ရှာသော ထိုအဘိုးကြီးအတွက် ခံစားရသော ဝေဒနာသည် အဘယ်ကြောင့် ရောထွေးနေရသနည်း။

မရင်ငြိမ်းသာရှိနေလျှင် ကျွန်တော်သည် မရင်ငြိမ်းထံမှ အကူအညီ ရနိုင်ပါ၏။ ယခုမူ မရင်ငြိမ်း၏ အလောင်းသည် ရေစီးနှင့်အတူ ပင်လယ်သို့ မျောလေပြီလော။ ထိုသို့လျှင် ကျွန်တော်နှင့် ပတ်သက်သမျှ အကြောင်းတို့ကို ကျွန်တော်သာလျှင် ပိုင်ပိုင် မသိနိုင် ကြုံရ၏။ ထိုမြို့သာမှ သတင်းထောက်အများကမူ ကျွန်တော်၏ဓာတ်ပုံကို ရအောင်ရိုက်ယူကာ စခန်းသာတောင်ကုန်းမှ အိမ်အနေအထားကိုလည်း ပုံစံအမျိုးမျိုး ဓာတ်ပုံရိုက်ကာ၊ မရင်ငြိမ်း၏ ကျွန်းသာ စာသင်ကျောင်းနှင့် မရင်ငြိမ်း၏ဓာတ်ပုံကိုလည်း တကူးတက ဓာတ်ပုံရိုက်ကာ၊ ရှာဖွေကာနှင့်။ ပြီး မရင်ငြိမ်းကို ကျွန်တော် တွန်းချသတ်ဖြတ်လိုက်ပါသည်ဆိုသော မြစ်ကမ်းပါးနေရာကိုလည်း ဓာတ်ပုံ ရိုက်ကာ၊ ကျွန်တော်၏လူသတ်မှုဇာတ်လမ်းစုံကို တခမ်းတနား ရေးဖွဲ့၍ ရန်ကုန်နှင့် မန္တလေးမြို့ရှိ သတင်းစာ တိုက်ကြီးများသို့ ပေးပို့ကြသည်။

ထိုအခါ သတင်းစာကြီးများကလည်း ကျွန်တော်၏ လူသတ်မှု သတင်းကို အရေးတကြီးပြုကာ မျက်နှာဖုံး သတင်းအဖြစ်လည်းကောင်း ကျောဖုံးသတင်းအဖြစ် လည်းကောင်း ဖော်ပြကြကုန်၏။ ထိုအခါ တိုင်းသားပြည်သူအများကမူ ကျွန်တော့်အကြောင်းကို သိကြရ၏။ တခု၊ နှစ်ခုသော သတင်းစာကြီးတို့ကမူ

စက်ရှင်မင်းကြီးဟောင်း မက်ဒေါနုဲ သေဆုံးမှုကို ပြန်ပြောင်းဖော်ပြခြင်းဖြင့် အခန်းဆက် သတင်းထူးကြီးအဖြစ် အထူးတလည် ဖော်ပြလိုက်ကြသေး ၏။

ကျွန်တော့်အဖို့ကား ချစ်သောသူတဦးလည်း ဆုံးခဲ့ရပြီ။ မွေးသောမိခင်လည်း သေပြီးခါမှ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းဖြစ်ရပြီ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်သည်လည်း လူသတ်မှုနှင့် အကျဉ်းထောင်သို့ ရောက်ရပြီ။ ကျွန်တော် တုန်လှုပ်ရသောအဖြစ်၊ ခံစားရသော ဝေဒနာတို့ကို ထင်ရှားသိသာအောင် အဘယ်စာလုံးများဖြင့် ဖော်ပြရပါဦးမည်နည်း။

ကျွန်တော်၏ အမှုစွဲချက်တင်ပြီးသည့်နောက် ရက်တပတ်မျှ အတွင်းမှာပင် ကျွန်တော် မတွေ့လိုပါဟု ဆိုထားခဲ့သော ဦးညိုမောင်သည် ကျွန်တော့်ထံသို့ ရောက်လာခဲ့ပြန်လေသည်။

သို့အတွက် ကျွန်တော် သူ့ကို စိတ်မဆိုးပါ။ မည်သို့ဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော်သည် ယခုအခါ၌ သိအပ်သည် တို့ကို အမှန်အကန်သိရန် လိုအပ်ပြီဟုဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါပြီ။ ထို့ကြောင့် သူနှင့် ယခုတကြိမ် တွေ့ရပါက အဖြစ်မှန်တို့ကို မေးမည်ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်နှင့် တွေ့သောအခါ ထိုအဘိုးအိုသည် ခေါင်းကိုငုံ့ထား၏။ ပြီး တုန်ယင်သောလက်ဖြင့် စာတစောင်ကို ပေး၏။ ထိုစာသည် မစံပယ်ထံမှစာ။

အားတက်သည်ကား မှန်၏။ သို့သော် ဝမ်းသာမှုသည် မလှုပ်ရှား။ သူသည် ကျွန်တော့်ကို သည်မျှ သတိရနိုင်ဆဲ ဖြစ်သည့်အတွက်ပင် ရင်ထဲမှာမချို။ စင်စစ် ယခုလိုအခါမျိုး၌ ကျွန်တော်သည် မစံပယ်ကို သတိမရလိုပါ။ မစံပယ်က ကျွန်တော့်ကို သတိရသည်ဆိုခြင်းအတွက်လည်း ရှက်ရ၊ ဝမ်းနည်းရသည်။ သို့သော် အများတကာသိရလေအောင် သတင်းစာများက ကျွန်တော့်အကြောင်းကို အထင်အရှား ဖော်ပြခဲ့သည့် နောက်တွင် ကျွန်တော့်အပေါ် သံယောဇဉ်ကြိုး အခိုင်အမာ ငြိတွယ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုဖူးသော မစံပယ်သည် ကျွန်တော့်ကို အဘယ်မှာလျှင် မေ့လျော့ထားနိုင်ပါ မည်နည်း။

ထိုမစံပယ်၏ စာမှာ ကျွန်တော့်ဘက်မှစာ။ ကျွန်တော့်အတွက်စာ၊ သူ့စာအဆိုသည် ကျွန်တော့် သတင်းကို ဖတ်ရကြောင်း၊ ယခုအဖြစ်အပျက်တို့ကို မယုံနိုင်ကြောင်း၊ ကျွန်တော် ဒုက္ခရောက်နေမည့် အဖြစ်ကို သူတွေးမိ၍ စိတ်မကောင်းကြောင်း၊ အမှုမှန် ဖြစ်စိမ့်သောဌာ သူကိုယ်တိုင် ရန်ကုန်က ရှေ့နေတယောက် ဌားရမ်းစေလွှတ်ကာ ကျွန်တော့်အမှုကိစ္စကို ဆောင်ရွက်စေမည် ဖြစ်ကြောင်း မရင်ငြိမ်းအတွက် စိတ်မကောင်းကြောင်း၊ ဘာမျှ အားငယ်ရန် မရှိကြောင်း။ ထိုစာနှင့်အတူ ရောက်လာသော ဦးညိုမောင်သည် ထိုနေ့က ဘာစကားမျှမဆို။ ခေါင်းကိုသာ ငုံ့လျက် ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် ကျောက်ရုပ်တခုသဖွယ်

နေမိသည်။

ကျွန်တော် မနေနိုင်။

"ဦးလေးထွန်းပြောတာတွေ သတင်းစာမှာပါတာ အမှန်ပဲလား"

အဘိုးကြီးသည် ရုတ်တရက်မဖြေ။

"ကျွန်တော့်ဘဝဟာ ဒီလောက်တောင် ရှုပ်ထွေးနေပြီလား ဦး"

ကျွန်တော်သည် သုံးစွဲနေကျ ဦးကြီးညိုမောင်ဟူသော အသုံးအနှုန်းကိုပင် ဆက်လက်သုံးစွဲရန် နှုတ်ရွံ့နေချေပြီ။ မည်သို့ဖြစ်စေ...

"ဦးကြီးညိုမောင် ခုအခါမှာ ကျွန်တော်ဟာ အဖြစ်မှန်တွေကို သိသင့်ပြီလို့ ယူဆပါတယ်။ ကျွန်တော့် အပေါ်မှာ ဘာမှထောက်ထားမနေပါနဲ့။ ကျွန်တော့်ဘဝဟာလည်း စက်ရှင်မင်းကြီးသားပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာမှမထင်ရှားတဲ့ လူတယောက်ရဲ့သားပဲဖြစ်ဖြစ် အကြောင်းမထူးတော့ပါဘူး"

"အင်း"

အဘိုးကြီးသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို မြည်တမ်းမှုတ်ထုတ်ပြီး စကားစရန် အကြောင်းကို ရှာဖွေနေဟန်ဖြင့် အတန်ကြာတွေးတောနေပြီး...

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မရှိတော့တဲ့ လူတယောက် ထိခိုက်နစ်နာစေမယ့် စကားတွေတော့ မပြောသင့်ပါဘူး ကွာ။ ဟိုအချိန်က မောင်ဘထွန်း ဘာတွေပြောခဲ့တယ်။ ကျုပ်သတိလစ်နေတဲ့အချိန်မှာ မောင်ဝင်းဆွေကို ဘာတွေပြောမယ်ဆိုတာလည်း ကျုပ်သိပါတယ်။ အင်း၊ မောင်ဘထွန်းဟာ ဟိုတယောက်ကိုလည်း ဒီလိုစကားတွေနဲ့ ခြိမ်းခြောက်ပြီး သူကြိုက်သလို ချုပ်နှောင်ခဲ့တာပဲ။ အခုလည်း မောင်ဝင်းဆွေကို သူကြိုက်သလို လုပ်နိုင်အောင် ဒီစကားတွေနဲ့ ခြောက်လှန့်လိုက်ပြန်ပြီ အင်း"

သူသည် စကားစကို ခေတ္တဖြတ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို တချက်မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးအိမ်မှာ မျက်ရည်စတို့ ရီဝေနေချေပြီ။ ကျွန်တော်သည် သူ့ထံမှ စကားများကိုသာ ကြားနာလို၏။ သည်စကားတွေကို ရဲရဲရင့်ရင့် ကြားနာနိုင်ရန် စိတ်ကိုလည်း ထိန်းချုပ်ထား၏။

"ဒါပေမဲ့ တခုတော့ကျုပ်ပြောမယ် မောင်ဝင်းဆွေ။ မောင်ဝင်းဆွေရဲ့အမေဟာ သူပြောသလို မိန်းမယုတ်တယောက်တော့ မဟုတ်ဘူး။ အလွန်မတန် စိတ်ထားကောင်းရှိတဲ့ မိန်းမတယောက်ပါ။ သူ့လင်ကို သူသတ်တယ်ဆိုတာလည်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး မောင်ဝင်းဆွေ။ သူ့အဖို့ စက်ရှင်မင်းကြီးကို လက်ထပ်ယူခဲ့တဲ့အတွက်

လူတွေ အများထင်သလို စိတ်ချမ်းသာမှုရခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီလင်အပေါ်မှာ သူဟာ အတတ်နိုင်ဆုံး ဝတ္တရား ကျေခဲ့ပါတယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ကတော့ မက်ဒေါ်နဲ့ သေရတဲ့ကိစ္စဟာ ကမ်းပါးက မတော်တဆကျပြီး သေရတာပဲလို့ ယူဆခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မြင်ရတာမဟုတ်တော့ ကျုပ် အခိုင်အမာ မပြောသာခဲ့ဘူး။ အင်း၊ မောင်ဘထွန်းကိုယ်တိုင်ကလည်း မျက်မြင်မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီအချိန်က သူဟာ မြို့မျက်နှာဖုံး လူကြီးတယောက်၊ စက်ရှင်မင်းကြီးနဲ့ ကျွမ်းဝင်သူတယောက်ဆိုတော့ သူ့စကားကို လူတွေက လက်ခံကြမယ်ပေါ့။ ကျုပ်မှာကတော့ ဒီကိစ္စမယ် ဘာမှဝင်မစွက်နိုင်ဘူး။ ကျုပ် ပါးစပ်ဟမယ် ကြံတာနဲ့ မောင်ဘထွန်းကလည်း စွပ်စွဲဖို့ အသင့်စောင့်နေခဲ့တယ်။

“အင်း ကျုပ်ဟာ အဲဒီကတည်းကစပြီး ဒီကမ်းပါးစွန်းဘက်ကို လူတယောက်ယောက် ရောက်လာမှာ ကို အမြဲ စိုးရိမ်နေခဲ့တယ်။ ဒီတော့ မောင်ဝင်းဆွေ အမေနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ မောင်ဝင်းဆွေ မတုန်လှုပ်ပါနဲ့။ မယ်ခင်လိုမိန်းမမျိုးဟာ အလွန်ရှားပါတယ် မောင်ဝင်းဆွေ။ အင်း မေတ္တာတရား ဆိုတာ တနေရာမှာ ရေလို အေးပေမဲ့ တနေရာမှာကျတော့ မီးလို ပူတတ်တယ်လို့ ဆိုရမလား။ မဟုတ်သေးဘူး၊ မဟုတ်သေးဘူး”

အဘိုးကြီးသည် သူ့ဘာသာ မေးခွန်းထုတ်ကာ သူ့ဘာသာ အဖြေပေးလေသည်။

ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ တလှပ်လှပ်နှင့်။

“အင်း … မယ်ခင် .. မယ်ခင် .. မင်း ကံဆိုးလှချည့်လား”

အဘိုးအိုသည် တုန်ယင်သောအသံနှင့် တမ်းတညည်းညူရင်း တွေးတောနေပြန်သည်။

“တခုတော့ မောင်ဝင်းဆွေ ယုံပါ။ ကျုပ်တို့ မယ်ခင်တို့ဟာ အလွန်ရိုးသားတဲ့ တောသားတောသူ တွေပါ။ ဒီလိုလူမျိုးတွေဟာ သိတာ၊ ခံစားရတာကိုတောင်မှ ရှင်းလင်းအောင် ပြောတတ်ကြတာတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ အင်း ဒါပေမဲ့ အဖြစ်မှန်ဆိုတာမျိုးဟာ အမြဲတမ်း ပုန်းကွယ်မနေဘူးဆိုတာတော့ မောင်ဝင်းဆွေ ယုံပါ။ လူ့ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲ မောင်ဝင်းဆွေ။ အချိန်တွေရယ် အတွေ့အကြုံတွေ ရယ်က အဖြေမှန်ရအောင် ဖန်တီးပေးမှာချည်းပဲ။ ဒီတော့ မောင်ဝင်းဆွေအဖို့ အချိန်တွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ အတွေ့အကြုံတွေ အမျိုးမျိုးကိုလည်း ကြုံနိုင်ပါသေးတယ်။ အဲဒီအခါကျတော့သာ ဒီအခြေအနေ ဒီအတွေ့အကြုံတွေထဲမှာ မောင်ဝင်းဆွေ သိလိုတဲ့ အမှန်တရားဆိုတာကို ရှာဖွေကြည့်ပါ။ အင်း တခုတော့ရှိတယ်၊ မောင်ဝင်းဆွေ မှန်တာနဲ့ မှားတာဟာ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေပေမဲ့ ဒီနှစ်ခုကရတဲ့ အကျိုးခံစားမှုမျိုးကျတော့ တူချင်လည်း တူတတ်ပြန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့

အမှန်ကို ရဲရဲရင့်ရင့် ရင်ဆိုင်ဝံ့တဲ့ လူတွေအဖို့ကျတော့လည်း ဒါဟာ ပြဿနာမဟုတ်ပါဘူး။ ကြည့်လေ၊ အနန္တသူရိယဆိုတဲ့ အမတ်ဆိုရင် သေမင်းရှေ့မှာ ရောက်နေတာတောင်မှ အမှန်ဆုံးစကား တွေကို ဆိုထွက်ခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား။ အင်း၊ ကျုပ် ဒီလောက်ပဲပြောပါရစေ မောင်ဝင်းဆွေ။ ကျုပ်သွားပါရစေ”

အဘိုးကြီးသည် ထို့ထက်ပို၍ မပြော။ ကျွန်တော့်မှာသာ အတွေးပို၍ ရှုပ်ထွေးရလေသည်။

သို့ဖြင့် မြို့သာမြို့တရားရုံးသည် ကျွန်တော်၏အမှုကို ဆောင်းလယ်နေ့တနေ့တွင် စတင်စစ်ဆေး ပါလေသည်။ ထိုနေ့က မြို့သာမြို့တရားရုံးတွင် လူအစည်ကားဆုံးနေ့ဟု ရက်များမကြာမီအတွင်း ထုတ်ဝေသော သတင်းစာများက ဖော်ပြကြ၏။ ထိုနေ့က ကျွန်တော်သည် တရားရုံးသို့ တက်ခဲ့ရ သည်။ တရားခွင်သို့ လာရောက်ကြားနာသူများ၏ မျက်နှာတို့ကို သဲကွဲစွာ မမြင်ရပါ။ မည်မျှ များပြားသော ပရိသတ်ဖြစ်သည်ကိုလည်း ကျွန်တော်မသိပါ။ ခေါင်းကိုသာ ငုံ့လျက်ထားရသည်။

သို့သော် တခုအမှတ်အသားထားမိသည်မှာ ဦးညိုမောင်နှင့် ပတ်သက်၍။ တရားစစ်သောနေ့များတွင် ဦးညိုမောင်သည် ကျွန်တော့်ဘက်မှ သက်သေအဖြစ် တရားခွင်ရောက်လာ၏။ သို့သော် ထိုအချိန်၌ ဦးညိုမောင်မှာ များစွာ မကျန်းမာ။ သူ့ကို ကျွန်တော့်အတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်ရန် မစံပယ်က ငှားရမ်းလွှတ်လိုက်သည်ဆိုသော ရှေ့နေ ဦးမြသန်းက တွဲခေါ်ရသည်။ ထိုအဖြစ်ကို မြင်သောအခါ ရင်ပူရသည်။

ဦးလေးထွန်းက အစိုးရသက်သေ။ ဦးညိုမောင်က တရားခံပြသက်သေ။ ထိုသက်သေနှစ်ဦး အပြန်အလှန် ထွက်ဆိုကြသောနေ့များသည် ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း ဝေဒနာကို အပြင်းထန်ဆုံးခံရသည့်နေ့များဟု ဆိုချင်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သက်သေထွက်ဆိုချက်များကို မကြားနာလို။ ထိုထွက်ဆိုချက်တို့သည် နားကိုပူလောင်စေသော၊ နှလုံးသားကို လောင်ကျွမ်းစေသော၊ ခန္ဓာကိုယ်တခုလုံးကို တုန်ယင်စေသော၊ မျက်စိအာရုံများကို မှုန်မှိုင်းစေသော စကားတို့သာ ဖြစ်ကြကုန်၏။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့အားလုံး နောက်ဆုံးကြုံတွေ့လိုက်ရသောအဖြစ်ကား တရားခွင်တွင် ဦးညိုမောင် သတိမေ့ပြီး လဲသွားသောအဖြစ်။ ထိုနေ့က တရားခွင်ကို ရွှေ့ဆိုင်းခဲ့ရလေသည်။

နောက်ရက်များ၌ ဦးညိုမောင်ကို ဆေးရုံတင်ထားရကြောင်း ကျွန်တော့်ရှေ့နေ ဦးမြသန်းက လာ၍ ပြောသည်။ မစံပယ် စေလွှတ်ပေးလိုက်သော ကျွန်တော့်ရှေ့နေသည် ကျွန်တော့်အမှုအတွက် အမျိုးမျိုးသော

အထောက်အထားတို့ကို ပြ၍လည်းကောင်း၊ အချက်အလက်တို့ကို ကိုးကား၍လည်းကောင်း လျှောက်လဲ ပါသည်။

တဖက်ကမူ ငွေအားကို ရေလိုသုံးစွဲကာ ကျွန်တော့်အား ကြိုးစင်အထိ တွန်းပို့နေကြရာ ကျွန်တော့် ရှေ့နေသည် မည်မျှမှန်ကန်ခိုင်လုံသော အကြောင်းအချက်တို့ကိုပြ၍ လျှောက်လဲစေကာမူ ကျွန်တော့် အတွက် အာမခံရနိုင်ရေး အဆင့်မှာပင် မအောင်မြင်ဘဲ ရှိခဲ့၏။

ဆောင်းရာသီသာ ကုန်ဆုံးခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်အမှုမှာလည်း ပြောပလောက်အောင် ရေလည်ခြင်း မရှိသေး။ အမှုကို ကြားနာသည်ဆိုသော တရားသူကြီးသည် မပြုံးကြည်တို့အိမ် ဖဲဝိုင်း၌ တွေ့ရဖူးသော တရားသူကြီးဖြစ်သည်ကား မှန်၏။ သို့သော် ထို တရားသူကြီးသည် အမှုကို ရက်ရှည်ကြာအောင် နေ့ရက်များ ရွှေ့ဆိုင်း၍သာ နေခဲ့၏။ ဦးလေးထွန်းဆိုခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်လား ယခုခေတ်သည် လူတယောက်ကို ငွေစက္ကူနှင့် ပစ်ပေါက်သတ်ဖြတ်နိုင်သော ခေတ်။

ကျွန်တော်သည် ဤမျှကာလကြာမြင့်စွာ အမှုစစ်ဆေးနေရသည်ကို သည်းမခံနိုင်။ ကျွန်တော့် အဖို့ကား မရင်ငြိမ်း၏အလောင်းကို မတွေ့ရသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး မရင်ငြိမ်း သေဆုံးပြီဆိုခြင်းကို လက်မခံနိုင်။ သို့သော် မရင်ငြိမ်း သေသည်ဖြစ်စေ မသေသည်ဖြစ်စေ ကျွန်တော့်ကိုယ်၌က မရင်ငြိမ်းကို သတ်ဖြတ်ရန် စိတ်မနော ကွက်ခဲ့သည်ဆိုစေဦး ကျွန်တော်သည် ဤမျှ ကြာမြင့်စွာ တရားရုံး၌ စစ်ဆေးခံယူခြင်း မပြုဘဲ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ကြိုးစင်သို့တက်ကာ၊ ကြိုးကွင်းကို မိမိလည်ပင်းတွင် တပ်၍ ကြိုးစင်ဒေါက်ကို ကိုယ်တိုင်ဖြုတ်ချမည်သာ။

သို့ဖြင့် နွေရာသီသို့ ကူးပြောင်းစ နေ့တနေ့တွင် ဦးညိုမောင်သည် ဆေးရုံတွင် ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်လေပြီဟူသောသတင်းကို ကျွန်တော် ကြားသိရလေ၏။ ကျွန်တော့်အဖေဟု ဦးလေးထွန်း ပြောသော ထိုအဘိုးကြီး၏အလောင်းကို ကျွန်တော် မမြင်ရ။ ယခုတကြိမ်၌ ကျွန်တော် မငိုတော့ပါ။ ငိုစရာလည်း မျက်ရည်မရှိတော့ ထင်၏။ အံကိုကြိတ်ကာ ရင်၌ လှုပ်ရှားလာသည်တို့ကို မျက်လုံး မှိတ်၍ ခံစားရလေသည်။

အမှုစစ်ဆေးနေသော နွေရာသီတလျှောက်လုံးသည် မရင်ငြိမ်း ပြောခဲ့ဖူးသလို ထိုင်းမှိုင်းငြီးငွေ့ စေသော၊ တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ်သော အသွင်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်သည်ဟု ယူမှတ်ရဖွယ်ပင်။

မည်သို့ဖြစ်စေ။ ယခုအခါ၌ ကျွန်တော်သည် အုတ်နံရံကာသော ထိုမြို့သာမြို့ အကျဉ်းထောင် အတွင်း၌ မရင်ငြိမ်းကို လည်းကောင်း၊ မစံပယ်ကိုလည်းကောင်း၊ အခြားအခြားသော ပုဂ္ဂိုလ်များကို လည်းကောင်း ရှာဖွေမတွေ့နိုင်သည် ဖြစ်စေကာမူ

မိမိကိုယ်ကိုကား မတွေ့တွေ့အောင် ရှာရလေပြီ။

သို့ဖြင့် နောက်ဆုံး၌ မည်သူတဦးတယောက်မျှ မသိနိုင်လျှင်ရှိစေဦး၊ မစံပယ်တယောက် သိပါစေ ဟူသော ဆန္ဒဖြင့် ဤဇာတ်လမ်းကို ရေးဖြစ်လေသတည်း။

(၃၆)

ဤဇာတ်လမ်းကို အဆုံးမသတ်မီ ရက်တပတ်အတွင်းတွင် ကျွန်တော်၏အမှုကို နောက်ဆုံးအကြိမ် အဖြစ် ကြားနာစစ်ဆေးခဲ့သည်။ ထို့နောက် သင်္ကြန်ရက်များကျော်လွန်သောအခါ ကျွန်တော့်အတွက် စီရင်ချက်ချမှတ်မည် ဆို၏။

ကျွန်တော်၏ ရှေ့နေသည် သင်္ကြန်ကြိုမတိုင်မီ တရက်က ကျွန်တော့်ထံသို့ ရောက်လာ၏။ ကျွန်တော့်အား အားငယ်ခြင်း မရှိရန် အားပေးစကားဆို၏။ ပြီး စီရင်ချက်ချသောနေ့တွင် သူလာဦးမည် ဖြစ်ကြောင်း။ ထိုအခါ မစံပယ်လည်း လိုက်လာလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း စကားထားခဲ့သေး သည်။

သည်လိုဆိုလျှင် ကျွန်တော် ကြိုးစင်တက်သောနေ့၌ ဤစာတမ်းကြီးကို မစံပယ်လက်သို့ ခွဲခွာခြင်း အမှတ်တရအဖြစ် ပေးထားရစ်ခဲ့မည်။ မစံပယ်နှင့်တွေ့လျှင် ကျွန်တော့်အပေါ်၌ စိတ်ငြိုးကွက်နေကြ ပြီဖြစ်သော ကျွန်းသာက လူများဆီသို့ တဆင့်စကား ပြောကြားပေးရန်အတွက်လည်း စေလွှတ်မည် စသည်ဖြင့် စိတ်ကူးထွေပြားခဲ့၏။

မနေ့ကသည် သင်္ကြန်အကြတ်နေ့။

ယနေ့နံနက်တွင် ကျွန်တော့်အဖို့ နားမလည်နိုင်လောက်အောင်၊ မည်သို့နည်းနှင့်မျှ တုန်လှုပ်ခြင်း ရှိလိမ့်မည်ဟု မထင်တော့သော၊ မိမိအထင်နှင့် လွဲမှားလောက်သော သတင်းတခုကို ကြားရလေ သည်။

ကျွန်တော် ကာလအတန်ကြာမြင့်စွာ မေ့လျော့ထားခဲ့သော ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်။ ယောဂီဆင်ကိုဝတ်ကာ ယောဂီတဘက်ကို လက်ကတော့ ထိုးကာ၊ ဝိပဿနာတရားကို ပွားများကာ၊ တရားကျောင်းမှာ ခိုလှုံကာနှင့် နေထိုင်ခဲ့သော ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်သည် အလွန်လျှင် ရက်စက်သော လူသတ်မှုတခုတို့ ကျူးလွန်လိုက်သည် ဟူသောသတင်း။ အသတ်ခံရသူကား ဦးလေးထွန်း။ ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်က သတ်သည် ဆိုစေကာမူ ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်ကိုယ်တိုင်လည်း ဦးလေးထွန်း၏ ပြန်လည်သတ်ဖြတ်ခြင်းကို ခံရသည် ဆို၏။ ယမန်နေ့ည သန်းခေါင်ကျော်မှာ ဦးလေးထွန်းသည် သေတမ်းစစ်ချက်ကို အဆုံးအထိ မပေးနိုင်ဘဲ ကွယ်လွန်သွားရသည်။ ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်မှာမူ ယနေ့နံနက်ပိုင်းမှသာ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်ဆို၏။

ကျွန်တော်သည် ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိလောက်အောင်ပင် တုန်လှုပ် ချောက်ချားရလေသည်။

မူလကတော့လည်း ထိုလင်မယား၏အဖြစ်အပျက်သည် ကျွန်တော်နှင့် မည်သို့မျှ ပတ်သက်လိမ့်မည် မထင်ခဲ့ပါ။ ယခုမူ ထိုလင်မယား သတ်မှုဖြစ်ခဲ့ပြီးသည် နောက်တပတ်အတွင်းမှာပင် ကျွန်တော့် အတွက် မြို့သာအကျဉ်းထောင်တံခါး ပွင့်လေတော့သည်။

ဦးလေးထွန်းသည် သေခါနီးပြီဆိုသောအခါကျတော့လည်း ကျွန်တော့် လွတ်မြောက်ရေးအတွက် မှန်သောစကားကို ဆိုခဲ့သောဟူ၏။ ပြီး ထိုလင်မယား သတ်ဖြတ်ကြရသည့် အကြောင်းရင်းခံသည် လည်း ကျွန်တော်သာလျှင် ဖြစ်ခဲ့သည်ဆို၏။

မည်သို့သော အကြောင်းမျိုးဖြင့် ကျွန်တော်သည် သူတို့လင်မယား သတ်ဖြတ်မှု ဖြစ်ရလောက်အောင် ဝင်ရောက်ခဲ့ရသည်ဆိုခြင်းကိုလည်းကောင်း အထူးသဖြင့် ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်၏ အပြုအမူနှင့် ပတ်သက်၍ လည်းကောင်း ကျွန်တော် တွေးတောမရနိုင်။ ယခုအခါ၌ ကျွန်တော့်တွင် ထိုလင်မယား၏ အရေးအခင်းများထက် မိမိ၏ အရေးအခင်းကို ပို၍ သိနားလည်အောင် ကြိုးစားရဦးမည်။

ကြည့်လေ ကျွန်တော့်အဖို့ ထောင်ကထွက်လာခဲ့ပြီဆိုသော အခါကျတော့လည်း အပြင်လောကကြီး သည် စိမ်းစိမ်းကားကား နိုင်လှသည်ဟု ထင်၏။ ထိုလောကကြီးထဲသို့ လျှောက်လာခဲ့ရသော်လည်း ရင်ထဲမှာ တလှပ်လှပ် တုန်နေသည်။ ကျွန်တော်သည် မည်သူ့အားမျှ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲ။ ကျွန်တော် ဘယ်သို့သွားရမည် ကိုလည်း မသိ။ မြို့သာမြို့တွင်းမှ တရွေ့ရွေ့ ထွက်လာခဲ့သောအခါ ကျွန်တော်၏ ခြေလှမ်းများသည် စခန်းသာသွားရာလမ်းသို့ ရှေးရှုနေချေပြီ။

ပတ်ဝန်းကျင်သည် တိတ်ဆိတ်နေ၏။ သွေ့သွေ့ခြောက်ခြောက်လည်း နိုင်လှစွာ၏။ စိတ်သည် စခန်းသာသို့ သွားရန် ဝန်လေးနေသည်ကို ကျွန်တော်သိပါသည်။ သို့သော် ထိုခြေလှမ်းများသည် ယခုနေအဖို့ စခန်းသာမှအပ အခြားတပါးသို့သွားရန် လမ်းကို မမြင်ကြကုန်။

ထိုအခါ အားလုံးသော အဟောင်းတို့သည် ပြန်လည် သစ်လွင်လာကြရပြန်သည်။ ကြည့်စမ်း။ စခန်းသာသို့ ရှေးရှုသော တောင်ပေါ်သို့အရောက်၊ ကျွန်းသာလမ်းဆုံမှာ ခြေလှမ်းချမိသည်နှင့် ရင်တွင်းမှာ ညွတ်နူးဆွတ်ပျံ့လာရသည်။ ခန်းခဲ့ပြီထင်သော မျက်ရည်စက ရီဝေလျှံတက်လာချေ သည်။

သည်လမ်းခွဲမှသွားလျှင် ကျွန်းသာသို့ရောက်မည်ပေါ့။ ကျွန်းသာမှာ ငြိမ်းရှိမည်လေ။

စိတ်များနှယ် ချောက်ချားရန်ကော။

မရင်ငြိမ်း သေပြီဆိုခြင်းကို မယုံချင်တော့။ မရင်ငြိမ်း တနေရာရာမှာ ရှိမည်ဟု စိတ်မှာ ထင်မှတ်နေဆဲ။

ထိုနေရာ၌ မည်မျှကြာအောင် ရပ်နေခဲ့မိသည်မသိ။ နေခြည်ညှိုးပြီ။

သည်အခါ ခရပတ်တောင်ပေါ်သို့ ခြေလှမ်းက ရှေးရှုသည်။ စိန်ပန်းပင်အောက်ကိုရောက်တော့ သည်စိတ်က ခြောက်လှန့်ပြီ။

ကာလအတန်ကြာ ပစ်ပယ်ထားသော စခန်းသာသည် အိုမင်းဟောင်းနွမ်းနေသယောင်။ ပူဆွေး နာကြည်းနေလေသယောင်။ ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြိုဆီး၍ ခြောက်လှန့်သည်။

ယခု အိမ်တံခါးဝသို့ပင် ရောက်ချေပြီ။ အိမ်တံခါးကို လှပ်မိသည်။ စိတ်မှာက တထိတ်ထိတ်နှင့်။ ဧည့်ခန်းမီးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ နံရံထက်ဓာတ်ပုံတွင်းမှ သင်းသင်းက အပြုံးနှင့် ကြိုသည်။ သူ့အပြုံးကို စေ့စေ့ကြည့်မိသောအခါ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်သည် လျှပ်စစ်ဓာတ်နှင့် ထိခိုက်ခြင်း ခံရသည်သို့ ကျဉ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ထမင်းစားခန်းဆီမှ ဦးညိုမောင် ထွက်လာမည်လားဟု စိတ်က ထင်သေးသည်တည့်။ သည်အခါ မျက်ရည်စကို ထိန်းချုပ်ရသည်။ ဤနေရာသည် ခြောက်လည်း ခြောက်သွေ့လှသည်။ ခြောက်လည်း ခြောက်လှန့်တတ်လေသည်။

သည်နေရာမှလွဲ၍ ကျွန်တော် ဘယ်သို့သွားရပါမည်နည်း။ စိတ်ကမပါသော ခန္ဓာကိုယ်သည် ဤအိမ်ကလေးအနှံ့ကို လည်ပတ်၍ ကြည့်ရှုနေပြန်၏။

သင်းသင်းလည်း မရှိ။

ဦးညိုမောင်လည်း မရှိ။ မရင်ငြိမ်းကိုလည်း မမြင်ရ။ မစံပယ်နှင့်လည်း မတွေ့။ ခါတိုင်းလိုဆိုလျှင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စခန်းသာမှလွဲပါက ငြိမ်းရှိသော ကျွန်းသာသည် ကျွန်တော့်အတွက် ခိုလှုံရာ။

ထိုညက အိပ်၍ မရသော၊ ချောက်ချားသော မျက်လုံးအစုံသည် မရင်ငြိမ်းကို တွေ့ရမည်လားဟု ရှာသေးသည်။ မြစ်ရေစီးကို မျက်စိတွင်းမှာ မြင်ယောင်နေသည်။ ညဉ့်နက်အမှောင် ဖုံးခဲ့ပေမဲ့ မရင်ငြိမ်းကိုတော့ တွေ့လိမ့်မည်ထင်ဆဲ။ ရှာရသည်မှာ အမော။

ဘယ်အချိန်က အိပ်ပျော်ခဲ့သည် မဆိုနိုင်။

မိုးတွေက သည်းလွန်းလှသည်။ မိုးရေစိုစိုကြားမှာ 'ငြိမ်းရေ ငြိမ်း ငြိမ်း' ဟု သံကုန်ဟစ်၍အော်ကာ သူရှိရာသို့ အပြေးလိုက်ခဲ့သည့် သည်ခန္ဓာကိုယ်။ တခါတရံ

ဟိုအဝေးမှောင်ပျပျမှာ မစံပယ်၏ မျက်နှာသည် လျှပ်နွယ်ခက်နွယ် ဝင်းလက်၍ ပေါ်ထွက်လာတတ်သည်။ ထိုဆီမှာ ရှိမည်လားဟု အပြေးနှင်သောအခါ သင်းသင်း၏ရယ်သံများက မိုးချုန်းသံနှယ် ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။

သည်တော့ 'ငြိမ်းရေ ငြိမ်း၊ ငြိမ်း' ဟူ၍ သံကုန်ဟစ်လိုက်မိပြန်သည်။ အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသည်ကို သိသောအခါ အိပ်မက်ပါကလားဟု သိသည်။ သို့ပေမဲ့ မျက်နှာပြင်မှာ မျက်ရည်တွေက စိုစိုရွှဲနေလေပြီ။

ပတ်ဝန်းကျင်တခုလုံး အမှောင်ဖုံးနေသည်။

ထိုခဏမှာပင် အဝေးမိုးကုပ်စက်ဝိုင်းမှ ပြိုးပြက်သော လျှပ်စီးရောင်သည် အမြင်စိတ်၌ ပြက်ထင်လာ လေသည်။ သည်လျှပ်စီးသည် အိပ်မက်မဟုတ်။

မိုးသက်လေသည် မှန်ပြတင်းတံခါးများကို ထိပါးတိုးဝှေ့လာချေပြီ။ မိုးရွာတော့မည် ငြိမ်း။

ယခုအချိန်အထိ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ အမည်မှန်ကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်နှင့် စပ်လျဉ်းသော ပုဂ္ဂိုလ်ဒေသတို့၏ အမည်မှန်ကိုလည်းကောင်း ဖော်ပြခြင်း မပြုခဲ့သေးပေ။ စင်စစ် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ဟု ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် မဆိုသာသေးရကား ထိုအမည်တို့ကို အမှန်အတိုင်း ဖော်ပြရန်မှာ မဖြစ်နိုင်သေးဟု ယူဆ၏။ ပြီး အမည်မှန်များကို ဖော်ပြခြင်းဖြင့် မည်သည့်အကြောင်း တစုံတရာသည် သည်မျှ ထူးခြားလာလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မထင်။ သို့မဟုတ် ကျွန်တော့်အား သတ္တိနည်းသည်ဟု ဆိုမည်ဆိုလျှင် ဆိုပါလေ။

ကြည့်။ စခန်းသာကို စွန့်ခွာလာခဲ့သည်မှာ ကြာလေပြီ။ စိတ်က မရင်ငြိမ်းရှိရာသို့ဟု ဦးတည်ကာ အမြဲ ရွေ့ရှားမြဲ ခြေလှမ်းတို့သည် ဘယ်ဆီသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်၊ ရောက်နေကြသည်၊ ရောက်ကြဦးမည် မသိ။

ကျွန်တော့်အား သံယောဇဉ်ငြိတွယ်ခဲ့ရသည်ဆိုသော မစံပယ်သည် ကျွန်တော့်အား အမျိုးမျိုးသော နည်းလမ်းတို့ဖြင့် ခေါ်၏။ လေလွင့်နေရသော အဖြစ်နှင့် နစ်မွန်းရမည်ကို မလိုလားဟု သူဆို၏။ မှန်သည်။ ကျွန်တော်သည် ဘယ်အခါမဆို မစံပယ်၏ စေတနာကို ကျွန်တော်လေးစားသည်။ မစံပယ်ကို ယုံကြည်သည်။ မြတ်လည်း မြတ်နိုးပါသည်။

သို့သော် ငြိမ်းသည် ကျွန်တော့်ရှေ့တွင်ရှိနေသေးသည်ဟု ယခုတိုင် ကျွန်တော် ယူဆပါသည်။

ငြိမ်းပြောခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်လား၊ ထိုကမ်းပါးထက်မှ ကျရုံကာမျှဖြင့် ငြိမ်း မသေနိုင်ဟူ၍။

ကျွန်တော် လက်ခံပါသည်။ ထို့ကြောင့် တနေ့တွင် ကျွန်တော် ငြိမ်းကို တွေ့ရမည်ဟု အမြဲ ယုံကြည် ထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ သည်တော့ ကျွန်တော် ငြိမ်းကို တွေ့အောင်ရှာဦးမည် မစံပယ်။

ကျွန်တော်ထင်သည်။ မိုးရေသည် သွေ့ခြောက်ထိုင်းမှိုင်းသော လောကကို ဆေးကြောပြီး သစ်လွင် လန်းဆန်းသော အသွင်ဖြင့် တန်ဆာဆင်မြဲဖြစ်သည်ဟု ငြိမ်းဆိုဖူး၏။ သည်လိုဆိုလျှင် ငြိမ်းသည်လည်း တနေ့တွင် ကျွန်တော့် လောကကို သစ်လွင်လန်းဆန်းသော အသွင်ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်လာလိမ့်မည်ဟု။ မည်သို့ဖြစ်စေ၊ တနေ့တွင် ငြိမ်း ကျွန်းသာသို့ ပြန်လာမည်ဟု ကျွန်တော်အတပ် ပြောရဲသည် မစံပယ်။

သည်တော့ ကျွန်တော် ငြိမ်းကို ကျွန်းသာက စောင့်ရမည်။

ကျွန်းသာက ကလေးတွေကပင်လျှင် ကျွန်တော့်အား ငြိမ်းပြန်လာမည့်ရက်ကို တဖွဖွ မေးလာကြပြီ။

ကို ဘယ်လို အဖြေပေးရမှာလဲ ငြိမ်း။

မင်းကျော်

WHISPER of WORDS
Subscribe Telegram Channel
https://t.me/TheBookR